

(கு-ஊ.) மாலே பிரமனே மற்றொழிந்த
முதலாயினார் பிறரிருக்கவும், இறைவன் பாலே அன்ட

“? இயைபு என்று கடைவுவார்க்கு விடை
மூன்று காரணம் கூறினார்; பிறவிக்குவித்தாகிய
தென்னுஞ் செருக்கைப் பிறகடவுளர் அறுத்தா
து அவரைச் சிறப்புறக் கடும் அவர் புராணங்களினு
பெறப்படாமையானும், அங்கனம் தமது பிறவிவோ
யறியாதார் தம்மைச் சார்ந்தார் தம் பிறவித் தன்
நீக்குவாரென்பது ஒருவாற்றானும் கிடைக்கப் பெறு
தும், மாதேவன் அவற்றையறுத்துளான் என்பதற்கு
பார உருவினதாகிய புலியைக் கொண்டு அதன் தோலை
நீருத்தலே சான்றென்பார் ‘புலித்தோலின்ன’ என்
லானும் ஒரு காரணம் கூறினாராயிற்று; “வேண்டு
வண்டாமை” எனும் திருக்குறள் உரையிலும் பரிமே
இவ்வாறே யுரை கூறினார். பிறதேவ ரெல்லாம்
பாவின்பத்தாய விடுபெறப்பதற்கு வாயிலான ஞான
டய ரென்பதற்கோர் குறியின்மையின் அவரை யொ
து, விடு பெற்றை விரும்புவார்க்கு ஞானத்தைக் கொடு
ம் என்பதைத் தெளிவுற விளக்கும் பொருட்டு இறைவன்
சந்திரனைத் தலைமேற் பொறுத்திருத்தலே ‘இளம்
தன்னிக் கிடந்த’ எனக் காட்டினாராகலான் இரண்டா
காரணம் கூறினார். பிரமன் மாலென்பார் முறையே
நத்தல் காத்தல் எனும் தொழிற் குரியா ரெனவும் இறை
புழித்தற் றொழிற் குரியா ரெனவும் அவ்வவர் புராண
தந்த மறலான், எல்லாம் அழிந்தொழிந்தகா
ரன் அழித்தலைச் செய்யும் இறைவனே
ரார் மேற் செலுத்த மன்பு அவர் அழி
யுமாகலான் அழியா அன்புக்குக்கே
றவனே யென்பார் “சுடுபொடி
ந்தோதினா. சித்தியசினம் “இது
தவனே செய்யப்பட்ட
தவது காரணமும் கூறினாரென்பதா
ரல் தோதித் கா யெ
கிடந்த’ என்பத டு சடையென
பட்டா. பிறவு மன்ன. சுடுபொடி
பட்டா, காண்டிந்த காலக் காட்டிற்று. ஆடி யென்
சொல்லாற்றலால் பூசி யெனவும், சுத்தாடி என
பொருள் கூறப்பட்டது. பின்னிக்கிடத்தல், பிரிக்கப்
வண்ணம் ஒன்றோடொன்று ஒன்றித்திருத்தல். முதற்
யுளில் அன்பின் தகைமையும், அவ்வன்பு செய்தார்
ம் பயனாக் கூறினார் இச்செய்யுளில் அன்பு செலுத்தப்
புலவென்பதும் அதற்குக் காரணமும் தெளியக் கூறி

(உ)

என்பே விறகா யிறைச்சியறுத்திட்டுப்
பொன்போற் கனலிற் பொரிய வறுப்பினும்
புன்போடுருகியுக்கொழைவார்க்கன்றி
பு பொன்மணியினை யெய்தவொண்ணாதே.
(கா.) என்புகளை விறகாகமாட்டி, அக்கூட்டத்
தளிதழுவின்னகன் தமதுடம்பின் தகையை யறுத்
துத பொன்னிமாத்தினையும் வறுத்தச் செயற்கரிய

வேள்வியை வேட்பாராயினும், அன்புமூல் உளக்குழைந்து
உருகுவார்க்கன்றி ஏனையோரால் என் பொன் மண்போல்
வான் எய்தப்படுதற்கெளியன் அன்று; 6-ற.

(கு-ரை.) என்பே விறகாயிறைச்சியறுத்திட்டுப், பொன்
போற் கனலிற் பொரியவறுக்குஞ் செயல் செயற்கரியவே
ளும், ஞான், சிங்கமுகன், இராமனன் முதலியோர்போல்
அறம்பொருளினப்பங்களுள் ஒன்றை விரும்பிச் செயப்படுவன
வாகலான் உண்மை மின்பில்லா அவை பயனுடையவல்ல
வென்றார்; பல்வேறு சுவையவாடி அடிசிலும் சுறியுஞ்சமை
த்த வைக்கிலும் உப்பில்வழி யவை கெடுதல்போல வென்க.
அஃதேல், ஞான் முதலியோர் மாட்டன்பில்லை யென்ற தெ
ன்றை? அவர் பெருந் தவம்புரியும் போதன்புடையராயினு
ரன்றோவெனின்;—அவர்க்குநதாய அன்பு ஓரியையுபற்றி
யுண்டாயதென்பது பெறுதலானும், அதுதானும் நிலையுதலி
ன்றி மாரி விட்டமையானும், ஈண்டுக் கூறியது ஒன்றன்
பாற்பிறந்த விருப்பின் வழித்தரல்லதாகலானும், பிரியுபடாது
ஒற்றமைப் பட்டிக் கிடக்கு மென்று “பின்னிக்கிடந்ததென்
பொன்பு தானே” எனப் பின்னர் விளக்கியிருத்தலானும்
அவற்றின் வேற்றமை பெரிதென்பதாம். உருகுதல், கரை
தல்; குழைதல், கரைதற்குக் காரணமாம் கெடுதல், கிச
முதல், மண், பெண், பொன் எனும் மூன்றின் மேலுஞ் செல்
லுமவா ஒரு புடை யொத்தனவேளும், பொன்மேற் செல்
வதே ஏனையிரண்டிற்குக் காரணமுதல் என்கூடாது அறியக்
கிடத்தலின், உலகர் பொன்மேற் செலுத்தும் பேரவையைப்
போல் ஈண்டாசிரியர் மறனழிப் பொன்னும் இயைவனைப்
‘பொன்மணி’ யென அன்போடழைத்து அப்பொன்னு
வெய்தும் கிடென்றும் மண்ணைவையும், அந்ந் தங்க்கும்
பேசினபீம் என்னும் பென்னையும் உய்த்துணை வைத்தவா
றாக; இது ‘சுருங்கச் சொல்லல், விளக்கவைத்தல்’ எனும்
செய்யுள் வனப்பாம். ‘என்பே விறகா இட்டிக் கனலில்
இறைச்சி யறுத்திட்டுப் பொன் போற் பொரிய வறுப்பினும்’
எனப் பிரித்துக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. பொன்மணி,
அழகிய மணி யெனவுமாம். அன்பில்லா வழிப்படும் செய்
வை எத்துனை யரியவேளும் அவை பயனிலவென்பதிதனற்
காட்டப்பட்டது.

(ங)

ஆர்வமுடையவர் காண்பாரன்றன்னே
சாமுடையவர் காண்பரிணையடி
பாரமுடையவர் காண்பர்பவந்தனைக்
கோர நெருக்கொடு கோங்குபுக்காடு.

(பொ-ரை.) அன்புடையவரே சிவபெருமானைக்
பார்; அன்புடையவரே அவனது இணையடியாகிய வீ
த்தைப் பெறவர்; யானென தென்னுஞ் செருக்கா
றை (பாரம்) உடையவர் பிறப்பைத் தேடிக்கி
பங்களின் இயைக்கிடந்து விகாரமெய்துவர்;

(கு-ரை.) ஆர்வ மெனினும், சாமெனி
ளும் ஒக்கும்; ஈண்டார்வம் நெஞ்சு சுருங்கி
செல்லும் பற்ற; இது இப்பொருள் தர

அவலமும் ஆர்வமும் நீக்கி” என்றும் மீதரைக் காஞ்சியில், நச்சினூர்க்கினியாருரைத்தவுரையானுள், “அரணைக் கண்டார்” கண்டி கிடுபெறெய்தல் கைகடாமையின், “ஆர்வமுடையவர் காண்ப ரன்றன்னை, ஈரமுடையவர் காண்ப ரிணையடி” என முறைதெரித் தோதினார். மாதேவன் அடிகளே வீடாமாறு, “தாட்டாமரை காட்டித் தன் கருணைத் தேன்காட்டி” எனவும், “சேவடி படருஞ் செம்மலுள்ளமொடு, நலம்புரி கொண்கைப் புலம்பிரிந் துறையுஞ், செலவுநீ நயந்தனையாயின்” எனவும் அதனை யுண்மையாக வுணர்ந்த திருவாதவூரடிகளும் நக்கிராதேவரும் அருளிச்செய்ததனானார்கள். இனி, இரட்டுறமொழிதல் என்னும் உத்தியால், “பாரமுடையவர் காண்பர் பவந்தனை” என்பதற்குச் சுமைதாங்கி நிற்போர் அதைத் தொலைக்க வழிதேடுவர் எனவும் உரைத்துக்கொள்க; ஈண்டுப்பவம், தொலைவது, மூலமலத்தைத் தொலைத்தற்குக் கருவியாதலின் பிறப்பும் பவமெனப்பட்டது. கோங்கு, விகாரம்; “இவனென்ன கோங்கனாயிருக்கிறான்” என வழக்கினுள்ளும் இப்பொருளே பயத்தல் காண்க. கோங்குபுகல் ஒரு தலையாகலான், “கோங்குபுக்காரே” என இறந்தகாலத்தாற் கூறினார். இதனால் அன்புனார்க்கு இறைவன் அண்ணியனென்றும் ஏனையோர்க்குச் சேயனென்றும் காட்டப்பட்டது.

(ச)

என்னன் புருக்கி யிறைவனை யேத்துமின்
முன்னன் புருக்கி முதல்வனை நாடுமின்
பின்னன் புருக்கிப் பெருந்தகை நந்தியுந்
தன்னன் பெனக்கே தலைநின்ற வாரே.

(பொ-ரை.) நான் இறைவனுக்குச் செலவான அன்பைப்போலச் சகத்தோரே தலையும் அன்புச் செய்துமின்; முதன்மையாக அவ்வன்பைச் செலுத்தி முதல்வனது வியத்தகு தன்மைகளைக் கருத்தொருக்கி ஆராய்மின்; அவ்வாறு செய்திரேல், நந்திப் பெருந்தகை எனக் கருள் செய்தவாறு போல அமக்கும் செய்யும்; எ-து.

(கு-ரை.) தன்னன்பு கரையுடைத்தெழும் வெள்ளமாய்வுபடாதிருத்தலின், வேறுவழை கூறுதலினித் தன்னதுபல உணர்வினையே உவமை கூறுவாராயினர்; அவ்வாறு கூறுதல் வழுவோவெனின்; —“நான் பெற்ற வன்பம் பெறுகவில்லையகம்” எனப் பின்னும் ஒதினாராதலின் அது அவ்வாறுதல் யாண்டையதென்க. இறைவன் தன்மைகளை உண்மையன்பான் ஆராயப் புகுதிரேல், அவ் வாராய்ச்சியில் அவற்றை இனிது தெளித்தற்காட்டுதற்பொருட்டு நந்தியும் முன்னன்பு, பண்புத்தொகை. அவ்வன்பு செய்தற்கு உபாயமும், அது செய்வார்க்கு இடையூறின்மையும் இதனாக்கூறினார்.

தானொரு காலஞ் சயம்புவென் றேத்தினும்
வானொரு காலம் வழித்துணை யாய்நிற்கும்
தேனொரு பாற்றிகழ் கொன்றை யணிசிவன்
தானொரு வண்ணமென் னன்பினின் றானே.

(பொ-ரை.) தேன்போன்ற இன்ப வருவினளாய், உமா தேவியார் ஒரு கூற்றில் விளங்குகின்ற கொன்றைமலரை முடிக்கட்டித்த சிவபெருமான் றான் இன்ன தன்மையினின்றறிய வாராது என்னையில் நின்றான்; அதனெய்மன்றி, ஒருவன் றுன் தன்னை என்னுயிலும் சயம்பு வெனத் தன் இயற்கைத் தன்மையைச் சொல்லித்தொழினும் அவற்குத் துறக்கத்தின் கண்ணும் ஒருகாலத்தா யழித்துணை யாய்மையும் சிற்பன்; எ-து.

(கு-ரை.) “தன்னையுடைத்தார்க்கு இன்பத்தை எளிதின் னித்தலின் “தேனொரு பாற்றிகழ்” என்றார். இன்பம் பெண்ணுருவழித்தாகப் பெறப்படுதல் உலக வழக்காதலால், ஈண்டும் பேரின்பத்தை உமாதேவியாரொன உபசரித்துக்கூறினார். அன்றித் தேனொரு கூற்றில் பொலியுமெனக் கொன்றை மலர்க்கேற்றினுமமையும். கொன்றைமலர் ஒகார வடிவினதாக விருத்தலான் அது பரமேசுரனது பிரணவ ரூபத்தைக் குறிக்கும். கொன்றைமலர் என்பதில் கொன்றை என்பதற்கு ஆங்காரத்தைக் கொன்றாய் எனப்பொருள் சொல்வாருளராலெனின்; —ஆங்காரத்தைக் கொன்றானென்பதற்குப் புலியதன் (தோல்) உடுத்திருக்கின்றமையே தாலமாகலான், அதன்மேலும் ஒன்றுகோடல்மிகையாதலானும், மதி, கங்கை, பாம்பு, மழு, பறை, மான், உமை, புலியதன், முயலகன் முதலியன பிறவும் ஒவ்வோரையாளங்களைக் குறிப்பன வாகவும் கொன்றைக்கு மாத்திரம் வேறு பொருள் கோடல் முரணுதலானும், பொதுவாகச் சிவபெருமான் னணியுந்தாருக்கு (மாலைக்குக்) கொன்றையென்றே யானாரோர் உரைத்தலானும் அவ்வாறு கூறுதல் போலி யென்றொழுக. மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் உணர்ந்துரைக்கப் படுவனவெல்லாம் அசத்தாயொழியுமென்று சிவஞானபோதத்தில் “அசத்தறியாய் கேண்மறிவறிந்தவெல்லாம், மசத்தாரும்” எனக் கூறப்பட்டமையானும், அவ்வியல்பினைய இறைவனாரானே விளக்க விளக்கினல்லது “இப்படியன் இவ்வுருவன் இவ்வண்ணத்தன்” என அவனைச்சுட்டிக் காட்டல் யார்க்குஞ் சாலாமை யின் “தானொரு வண்ணமென் னன்பினின் றானே.” என்றார் ஆசிரியர் திருமூலர். ஒரு சாலவன் றன்மையை யறிந்தவாறுரைப்பார்க்கே யவன் அருந்துணையா மாயின், பலகாலும் அன்பால் இடையூறு நினைவார்க்கு அவன் அருள் செய்ய முறைமை எத்தகையது! எனுங் கருத்தடக்கித் “தானொரு காலஞ் சயம்புவென் றேத்தினும், வானொருகாலம் வழித்துணையாய் நிற்கும்” என்றோதினார். இதனால் அன்பின் சிறப்புக் கூறினார்.

(சு)

முன்படைத் தின்பம்படைத்த முதலிடை
அன்படைத் தெம்பெருமானை யறிகிலார்
வன்படைத் திந்தவகலிடம்வாழ் வினில்
அன்படைத் தான்றனகலிடம் தானே.

(பொ-ரை.) தொன்மையே மலத்துளமுக்கி யறிவுமாய்க்கிடந்த எம்மைப்போர் அருட்டிறத்தால் அதை யொழித்துத் தனதுபேரின்பத்தைத் துய்ப்பிக்கக் கருவிகரணம் தீர்ப்படைத்த அன்றே வீட்டின்பத்தையும் தன்னில் வெளிப்

படுத்தி யருளிய முதல்வன்பால் அன்புசெலுத்தி (அடை
த்து) அவன் செய்யமுதவியை யறிகிலாதி உலகவாழ்க்
கையிலும் அன்பேயழைத்து வைத்த அப்பெருமானதான்
தயவுசெய்தினைத்த நினைவாழ்க்கையிலேயே உறுதிபெ
ண்டு ஆ! கெட்டான் ஏ-று.

(கு-லா.) தனக்கோர் பயன் கருதாது உயிர்களின் பொருட்டே ஐத்தொழிலியற்றும் இறைவன்பால் அன்பு செலுத்தாமை பெரிதும் இருக்குடைத்தென்பார் “முன்படைத்தின்பும் படைத்த முதலிடை” எனக் கூறினார். மீலத்தைக் கருவுதன்மட்டினுமையாது பேரின்பம் பயக்கும் வீட்டையும் உடன்படைத்த இறைவன்கருணைக் களவின்மை கூறுவார் ‘இன்பம் படைத்த’ வென உடம்பொடு புணர்த்தார். கனிம்பு முடிய செம்பைத் தாய்மை செய்தற்குகாடொறும் புனியிட்டு விளக்குதல்போல, மலப்பட்ட உயிரையும் கருவிகரணங்கள் கொடுத்தத் தாய்மைசெய்யினல்லது அவை போகாமையின் படைப்பு முதலிய ஐத்தொழிலும் அதற்கொரு தலையான் வேண்டற்பாலதாயின. படைப்பு முதலிய தொழிற்படுங் கால் உயிர்க்கு அறிவு விளக்குதலின், அவ்வறிவால் தமக்கு இடையீட்டினி வரும்பிறவித் தன்பத்தை விரைவில் ஒழித்தற்கு அன்புசெய்க வென்பார் “அன்படைத்து” என்றார். ஒரு பொருளின் சிறப்பறிந்தன்றி உப்பொருளின் கண் வேட்டை (ஆசை) செல்லாமையின், வீட்டின்பச் சிறப்பறி யாச் சிற்றாயிர்க்கு அவ்வின்பத்தி னுயர்ச்சியை அறிவுறுத்தற் பொருட்டு இறைவன் உலகஇன்பம் நிலையுடைத்தன்றி யழி தன்மாவைத் (அழியுத் தன்மைத்) தேனும் ஒருபுடை வீட்டின் பத்தோடொத்தல் கருதியச் சிற்றாயிர்க்குப் புலனாக அதை வைத்தான் என்பார் “அன்படைத்தான் றனகலிடந்தானே” எனக் கூறினார். உயிர் சிற்றின்பத்தைத் துயர்க்குங்கால் அவ் வின்பத்தின் வாயாய் உலக விரிந்தென்ப பிரித்துணராத சையவற்றையும் அறிவாது சிற்றுமாறுபோல, வீட்டினும் சிற் குமாறென்பது. ‘வீட்டிற்குக் கருவியாயமைந்த உலகவின் பத்திலேயே பகன் உறுதிகொண்டார்; இஃதென்!’ என புரிசியர் இரங்கிக் கூறினார். பெருமானை என்பது ஈண்டுச் சுட்டுப்பெயர் மத்திரையாய் நின்றது; “பொருளொடு புணராச் சுட்டுப்பெயராயினும், பொருள் வேறுபடா தொன்றா கும்மே.” எனத் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரச் சூத்திரத் தில் ஈன்சினர்க் கிளியார் உரைத்த உரையான் இவ்வாறு கருதல் கூறித்தொன்க. வன்பு, வன்மை; ஈண்டு உறுதிப் பொருண்மேற்று. இந்த அகலிடம் வாழ்வினில் வன்படைத் தெம்பெருமானை யறிகலார் எனவும், தன் அகலிட வாழ்வி னில் அன்படைத்தான் எம்பெருமான் எனவும் பொருட்டே களில் அன்படைத்தான் எம்பெருமான் எனவும் பொருட்டே ற்ப் மாற்றியுரைக்க; இவ்வாறு கொள்ளுங்கால், வாழ்வினில் அன்பது தரப்பினைப் பொருள்கொளாய் இடைநின்ற முனி றும் பின்னும் இயைந்து பொருந்தரும். உதவிசெய்தோன் பால், அன்பு செலுத்தல் மரபென்ப திதனை கூறினார். (எ)

தருத்துறு செம்பொன்செய் கரயத்திற் சோதி
யிருந்தியும் வைத்து யிறைபனென் தேத்தியும்
அருத்தியு வீசனை யாரருள் வேண்டில்
விருத்திக் கொடுத்திடும் விண்ணவர் கோனே.

(பொ-ஸா.) பொன்செய் கொல்லச் சூறவில் செறிந்து
விளங்கும் செழுநிலை பொண்ணைப்போல, இகிறவனால் பிடைக்க
கப்பட்ட இவ் உடலினதத்தே ஒளிப்பிழம்பாடின பொருளை
நிலைபெயராத வைத்துத் தலைவனே! எம்சகருள்செய்க;
என்றன்பி னுள்ளிருக்குமிறைவனை அவ்வன்பால் வழிபட்டு
அவனருளை வேண்டினால் தேவர்க்காநாம மா தேவன் நமக்
குப் பெருஞ்செல்வத்தைக் கொடுத்தருளுவன்; எ-று.

(கு-னா.) கருவினுள் ஸ்ரீ பரமேஸ்வராயத்தினுள் ஸேஷ
தியென உவமை கொள்சு கொல்லின் கருவினெய்தும்
பயன் பொன்னுருக்குத் தலேபோல். இம்மக்கள் யாக்கைபெற்ற
தனாற் பயன் அவனை அதனுள்ளிப் பதிவழிபடுதலே யாமென்
பார் உலகை முகத்தால் விளக்கினார். அவ்வாறிருத்தி வழி
படா வழியதனாற் பயனில்லை யென்பதாம். ஞானமெய்து
வார் கடவுளுக்கு வடிவங் கற்பித்தன்கொண்டு வணங்குதல்
கூடாமையானும், வடிவுடைப்பொருள் அழிவெய்து மாத
லானும், இவரும் (ஞானமெய்துவோரும்) வடிவுகொண்டு
தொழின் இவர் வழிபாடு மழிவியதே மாதலானும் ஈண்டா
சிரியர் வடிவுகூறுது 'சோதி' எனப் பிண்டமாத்திரையே
கூறியொழிந்தார்; இதுபற்றியன்றே ஆன்றோர் ஆலயங்க
ளில் சிவலிங்கங்கள் தாபித்தனவாம், இதிரார் முதலாயி
னார் சிவலிங்க வழிபாடு செய்தனவென்க. "வேண்டி
யார் வேண்டித்தேய விரான் கண்டாய்" என வாசீசுப்பெரு
ந்தகையும், "வேண்டிநர் வேண்டியாந் கெய்தினர் வழிபட"
என நக்கீரதேவரும் அருளியவாறுபோல ஈண்டும் "வேண்
டில் விருத்திகொடுத்திம்." எனக் கூறினார். கருத்து உறு
தெனப் பிரிப்பார்க்கு உவமைகோடல் அமையாமையின் அது
பொருந்தாது. கரு, குகை; துறு, செறிந்த; துறு செம்
தல். அருத்தி, அன்பு. ஆரான், நிறைந்த கருணை. அன்
பின் முநீர்த்தியே அருவாமாகலான் "அருத்தியுலகனை ஆர
கன் வேண்டில்" என்றார்; இதனால், அன்புடையார்க்கு
அருட்பேறு ஒரு தலையென விளக்கப்பட்டது. விருத்தி,
செல்வம்; ஈண்டு வீட்டின்பமாகிய ஒரு பெருஞ்செல்வம்.
தன்வயமல்லாத பிறர்வயப்பட்டான், தன்னையடைந்தார்
க்கு அவர் விரும்பிய பெருஞ்செல்வத்தைக் கொடுத்தல் கூடா
மையின், ஈண்டுக் கூறப்பட்ட இறைவன் அன்னன் அலன்
என்பதற்கு அவற்குக் காரண இடுகுறியாயமைந்த 'மகா
நிதவன்' எனும் பெயரே சான்றொன்பார் அதன் பரியாய
நாமத்தால் 'விண்ணவர்கோன்' என்றார். ஆக, முழுமுதற்
செல்வத்தைக் கொடுப்பா விவனென்றே ஆசிரியர் தெளியக்
கூறினாராயிற்று. அன்பான் வழிபடுவார்க்கெய்தும் பெருஞ்
செல்வத்தை இதனுட் கூறினார். (அ)

நித்தலும் அஞ்சும் பிறப்பையுஞ் செய்தவன்
வைத்த பரிசுநிந் தேயு மனிதங்கள் .
இச்சையு ளேவைப்ப ரெந்நை பிரானென்று
நச்சியே யண்ணலை நாடுகி லாரே .

(பொ-னா.) ஒன்ய சங்கரமேயன்றி நாடொறும் இப்
பிறவியிலேயே சந்தாரத்தொழிலை அவன் நிகழ்த்துமுறை

மையை யறிந்தும் மீசுள் எம்மப்பன், எ. பிரான் எனத் தம் அன்பான் வழிபடுவர்; என்று விருப்பியாதல் எம் அண்ணலை யாராய்கின்றிலா பலர் அந்தோ! எ-று.

(கு-கா.) ஐவகைச் சங்காரத்துள் தினசங்கார மொழிந் தொழிந்தவெல்லாம் புறச்சமயத்தார்க் குடன்பாடண்மையின், ஈண்டாசிரியர் தினசங்கார முகத்தானே மாடுதவனுக்கு இறை நாம (தலைமை) கதித்தலைவிளக்குகின்றார். உயிர் தன்வயத் ததாயின் நெடுநான் துயிலொழிந்திருக்கவுங் கூடும்; அங்ங னங் காணப்பெறுமையினை பிறர்வயத்ததேயாம். அவ்வாறு பிறர்வயத்ததாம் உயிர் துயில்கூடும்பொழுது தன்னை மறந்து அதற்குட்படுதலானும், அத்துயில்தானும், (செய்வோரின் நீச் செய்வனை யின்மையின், குயவனின்மேல் குடின்னாறுமாறு போல) தன்வினை நிகழ்ச்சியை யுண்டிபண்ணுமொருவனை யுடைத்தாமாதலானும் சங்காரகர்த்தாவெனப்படு மிறைவனை தினசங்காரத்தைச் செய்வோன் என்பது பெற்றும். பெறவே, பகல்முழுதும் தொழில்செய் தினைப்புற்ற உயிர்க்குப் பெருங் கருணையினால் இறைவனே அவ் வினைப்பாறுதற்பொருட்டுத் துயில்கூட்டுகின்றனென்பதாம். எனவே, சங்காரமென்பது இளைப்பாறுதலைக் கூட்டிவைக்குங் கருவியாமென்பதிதனால் இனிது விளங்கும். சித்தியாரினும் “அழிப்பினைப்பாற்றல்” எனப்போந்தவாறுணர்க. இவ்வாறு நாடொறும் நம்முயிர்க் குறுதியாவன வற்றையே நாடிச்செய்யும் எம்பெருமான்பால் அன்புவைத்தல் எத்துணைச் சிறந்ததென இதனால் ஏதக்காட் டியவாரும். (க)

அன்பினுள் ளான்புறத் தானுட லாயுளான் முன்பினுள் ளான்புனி வர்க்கும் பிரானவன் அன்பினுள் ளாகி யமரு மரும்பொருட்- அன்பினுள் ளார்க்கேயணைதுணை யாமே.

(பொ-ரை.) முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னாயும், பின் வரும் பொருட்குப் பின்னாயுமுள்ளான்; தேவரேயன்றிப் பெருந் தவத்தினர்க்குந் தலைவனுள்ளான்; இத்தகையான், அன்பினுள்ளு மிருப்பான், புறத்தமிருப்பான், அன்பே உட லமாகவும் கொண்டான்; இதுவேயுமன்றி, அன்பென்றங் கருவூலத் (பொக்கசம்) துட்பொதிந்த பெறற்கரும்பொருளா கலான், அவன் அன்புடையார்க்குத் தாங்குந் துணையுமாகும்; எ-று.

(கு-கா.) ஒரு பொருளே அன்பினுள்ளும், புறம்பும், அன் பாயும் ஆதல் எவ்வாறெனின்;—உருவப்பொருளா (கூல வஸ்து) யின்னறே அவ்வாறு வியாபித்தல் கூடாது; துண்ணி யதினும் துண்ணியனாகிய இறைவன் அவ்வாறியாண்டும் வியாபித்தல் சாஸ்புடைத்தேயாம்; ஞாயிற்றிடுனெளி (சூரியப் பிரகாசம்) கண்ணினுள்ளும், புறம்பும் நிறைந்திருத்தல்போல வெண்க. ஒரு பொருட்கு, உள்ளும், வெளியும், அப்பொருட் டண்மையுமென மூன்றின்மேற் பிறிதின்மையின் அம்மூன் றையும் ஆசிரியர் எடுத்துஓதினார். இவற்றுளொன்றே கூறின் இறைவனது வரம்பி லாற்றலுடைமைக் கஃது இழுக்காமா றுணர்க. முன்னுள்ளான் என்று கூறின் பின்னிலான் என

வும், பின்னுள்ளெனின் முன்னிலான் எனவுமட்டுக் குற்ற மாகாமலான் ‘முன்பினுள்ளான்’ என உடன்கூறினார்; திரு வாதுவாழகனும், “மூப்பானினையவன் முன்னவன் பின்ன வன்” எனத் திருக்கோவையாரிற் கூறி யருளினமை காண்க. அன்பினுள்ளார்க்கு அவன் உற்றுழி உதவும் துணையாமென்ப தற்கு ஏதக்கூறுவார், பொக்கசம் பெற்றார்க்கு அதனுட்பொ ருந் கிடைத்தல் ஒருதலையாமாறுபோல, அன்பாகிய பொக் கசம் பெற்றார்க்கு அதனுள்ளிருக்கும் எம்மிறைவனும் அருய் பெரும்பொருள் எளிதிற் பெறல் கைகூடும் எனக் கூறினாராக லான் “அன்பினுள்ளு யுமரு மரும்பொருள்” என்பது கூறி யது கூறலன்மை புணர்க. “அரும்பொருள்” என்பதனால் அன்பைப் பொக்கசமாக உய்த்துணர வைத்தாராகலின் இஃது ஏகதேச வுருவகமாமென்க. அணைதுணை, உற்றுழியுத வுந்துணை. முடிந்தது முடிந்தல் என்னு முத்தியால், முதற் செய்யுளில் கூறிய கருத்துப்பொருளே இதனுள்ளும் போதரு மாறு முடிவுகூறி, ‘அன்புசெய்வாரை யறிவன் சிவன்’ எனுங் கீழ்திகாரத்திற்கு “அன்பினுள்ளார்க்கே யணைதுணையாமே” எனத் தோற்றுவாய் செய்தார். இதனால் அன்புசெய்வார்க்கு இறைவன் பேரின்பம் எளிதில் கிடைக்குமென்று கூறியருளி னார் ஆசிரியர் திருமுலனார் என்பது.

அன்புடைமை முற்றும்.

ஓ. S. கல்தாசலம்பிள்ளை.

அருணந்தி சிவாசாரியார் அருளிக்கேய்த
‘சிவஞான சித்தியார்.’

மு க வு ரை.

இது, சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரம் பதினான்குள்ள இரண்டா வது; இதனாசிரியர் மெய்கண்ட தேவ சிவாசாரியார் மருங்கு கரும் அவரது தத்துவவுண்மைகளை விரித்து விளக்குபருவமா ன அருணந்தி சிவாசாரியார். சிவஞான போதம் “முதனூல்” என்றும், இது அதன் “ஊழினூல்” என்றும் சொல்லப்படும். மெய்க்கண்ட தேவ சிவாசாரியார் அருளிய சிறியவும் சுருங் கியவுமான சூத்திரங்கட்கு இந்நூல் விரிவாகப்பொருள் எழு திவிளக்கும். மேலும், இதனாசிரியர் சந்தான குரவர்கட்குள் இரண்டாவதாகவுள்ளவர். இவர் காலம் சற்றேறக்குறைய கி. பி. 1820 என்றுறுதிப்படுத்தலாம். இவர் “இருபாவிரு பஃது” என்றவோர் சிறிய நூலும் அருளிச் செய்திருக்கின் றார்; இதில், இந்திய தத்துவ சாஸ்திரங்களில் மிகமயக்கு வனவாய்க் கிடக்கும் அருங்கொள்கைகளைத் தன்னாசிரியரை வினாவுதல் முகமாக விளக்கியருளினார். அருணந்தி சிவாசா ரியரென்றும் பெயர் இவருக்குத் தமதாசிரியரான மெய் கண்ட தேவரைச் சந்தித்து அவரால் கட்டாக்கப்பட்ட மெய் சூட்டப்பட்ட பெயர்; இவரது மற்றொரு பெயர் சரீலாகம பண்டிதர்; இதுவும் சைவக் கல்வியில் அளவிறந்த புல மையும், ஆராய்ச்சியும் இருத்தல்பற்றி யிவர்க்குச் சூட்டப் பட்ட பெயராகத்தோன்றுகிறது. தாமியற்றியருளிய நூலில் தமது விரிந்த கல்வித் திறத்தையும் அறிவின்வன்மையை யும் இனிது காட்டியிருக்கிறார் என்பதில் யார்க்கும் ஐயம்

கிழாது. பார்த்தமீழ் மொழிக்கடலில் திரண்டுமுத்த நீர் துயி சாத்திரங்களில் “சித்தியார்” ஒன்றே மிகப்பெரிதும் கல்வித்திறம் விளங்கப் பெற்றதமாகவுள்ளது; இவ்விஷயத்தில் மட்டும் வடமொழியில் மிகப் பெருங் கிரந்தமாயுள்ள வற்றோடு மிகுது வமிக்கப்படுந் தகையதன்று. அதல்லாமலும், உகாபதி சிவாசாரியார் தமிழ் மொழியில் நிறைந்த புலமை பெறுதற்குப் பயிலும் அரும்பெரு நூல்கள் ஆறென வருத்து அவற்றுட் ‘சித்தியார்’ையும் ஒன்றாக வைத்தருளினார்; அவை, திருக்குறள், புரிமேலழகர் உரை யுடன், தேவாரம், திருவாசகம், தொல்காப்பியம், சேக்கிழார் பெரிய புராணம், சிவஞானசித்தியா றென்பனவாழ் இந் நூலையும், இதன் ஆசிரியரையும் பற்றிச் செய்யுள் முக ாகக் கூறப்பட்ட அதிகள் கணக்கிறந்தனவேனும்,

“ஆறுதத்தவருமானவரும்வல்வினையு
கீறாக முத்திரினை நிற்போர்க்குப்—பேராகப்
பார்விரித்த நூலெல்லாம் பார்த்தறியச்சித்தியிலே
யோர்விருத்தப் பாதிபோதும்”

எனும் சிவபோகசாகாச் செய்யுளாலும்,

“பாதி விருத்தத்தாலிப்பார்விருத்தமாகவுண்மை
சாதித்தார் பொன்னடியைத்தள்ள பணிவதெந்நாளே”

என்ற தாயுமானார் பாடலாலும் அதன் புகழ்மை காண்டு எளி திதில் விளங்கற்பாலவென்பது. அரிய சித்தாந்தசாத்திரம் பதி னுண்களுள்ளும் சித்தியார்க்குரை யியற்றிய ஆசிரியர் பலரு ளார்; அவர்களுள் அறவர் இயற்றிய உரைகள் சென்னை சிந்தா த்திரிப்பேட்டை-மா-ரா-ஸ்ரீ, கொ. சண்முகசுந்தர முதலியா ரவர்களால் மிகுநன்குமதிக்கத்தக்கதாகத் தமது “சிவஞா னபோத யந்திரசாலை”யிற் பிரசுரிக்கப்பட்டன. கிங்க.

இனி யிற்றுல் இரண்டு பிரிவுடையதாய் முதற் பிரிவு ‘புரபக்க’ மென்றும், இரண்டாம் பிரிவு ‘சுபக்க’ மென்றும், பெயர் பெறும். வடமொழியிலுள்ள ‘சாயஞாசாரியர் சர்வதரி சன சங்கிரகமே’ போல், புரபக்கம் உலகாயிதம் முதலாகப் பாகுசரத்திர மறுதியாக கரு மதக் கொள்கைகளை எடுத்து விதந்த அவற்றை மறுத்துரைக்கும்; சுபக்கம் மெய்கண்ட தேவ சிவாசாரியாரருளிய ‘சிவஞான போதச் சூத்திரங்கட்’ கும், வெண்பாக்கட்கும், விருத்தம்பாவால் விரிவுறப்பெருள் விளக்கி யிடையிடையே புறமதத்தார் சீண்டும் அநுங்கைகளை உபரிக்கித்துத் தன் மதத்தை நிறுவும். இதில் (சுபக்கத்தில்) அளவையியல் என ஒன்று பிரத்தியேகமா யிருப்பதாலும், இந்திய தத்துவ சாத்திரங்களை யறிந்து சேரடற்கிது மிகவுஞ் சிறந்த கருவியாயிருத்தலாலும், இதை யின்பெடுத்து விளக் திப் பின்னர் புரபக்கத்தைக் கூறியதன் பின்னர்ச் சுபக்கத் திற் செல்லோமாக.

விநாயகஸ்துதி.

ஒருகோட்டணிருசெ வியன் மும்மதத் தன்
நால்வாயை கரத்திறுது

தரு கோட்டம் பிறையிதழித் தாழ்சடை யான்
றரு மொருவாரணத்தினுள்கள்

உரு கோட்டும்பொடும் வணங்குபோவாதே
யிரவு பகலுணர்வோர் சிந்தைத்
திரு கோட்டமயினிருமால் செல்வமு
மொன்றோவென்னச்செய்யுந் தேவே.

(பொ-ரை.) கங்கையையும் வளைந்தபிறையையும் கொ ண்றைத்தார் தங்கிய சடையையு முடைய மகாதேவனால் பின்னையாகத் தரப்பட்டி, ஒரு தொம்பு; இரண்டு செவீ, மூன்று மதம், தொங்குகின்றவாய், ஐந்து கை முதலியவற் றையுடையனாய் யானைமுகத்தொடு விளங்கும் விநாயகப் பெருமான திரண்டு பதங்களும், தம்மைக்கரைந்த அன் புடையராய் இரவும் பசுவும் இடையறாது தியானிப்போ ருடைய அறிவின் கண்ணதான் மலத்தன்பத்தை நீக்கும்; அதவல்லாமலும் அயன் அரிமுதலியோர் வாழ்வும் ஒரு பொருளுடையதாமா? என்று சொல்லும்படிச் சிவமார்தன் மையையும் உண்டுபண்ணு மென்பதாம்.

(விசேடவுரைக் குறிப்புக்கள்). • தனக்குமேற் பிறதொரு கடவுளின்மையின் கணபதியை விநாயகரெனப் பட்டது. யானை முகமும், ஒரு கோடும், தம்பிக்கையும் அவருடைய பிரணவ வருவத்தைக் குறிப்பனவாம். மும்மத மென்றது அவருடைய ஆற்றல்களான இச்சா ஞானக்கிரியைகளை அவருடைய ஆற்றல்களான படைப்பு, நிலை, இறுதி யாம். அவரது ஐந்து கைகளும், படைப்பு, நிலை, இறுதி யறைப்பு, அருள் என்னும் ஐந்துதொழிலைக் குறிப்பன. பாசநாசமும், பதிஞான விளக்கமும் எய்துவிக்கும் அவரது கருணைத்திற மிரண்டையும் “சிந்தைத் திருகோட்டம்” என் றும், “செய்யுந் தேவே” என்றும் இப்பாட்டில் கூறிப்போந் தவாறுணர்க.

மகாதேவர் கங்கையைச் சூழக்கொண்டிருத்தல் அவர் அகங்காரத்தை வெற்றிகொண் டிருத்தமையைக் குறிக்கின் றது; பிறைமுகத்தல், உண்மையடியாரை உயர் நிலைக்குய் ப்பதை விளக்குகின்றது; கொன்றைமலர் அணிதல், மந் திரவரசான பிரணவவருவத்தைக் காட்டுகின்றது. இங்ங னங் குறிக்கப்பட்ட அடையாளங்கள் யோகிகட்கு வேறு பொருளுடையவாய் விளக்குமென்க.

அளவை.

அளவை காண்டல் கருதலுரையபாவம்
பொருளொப்பாறென்ப
ரளவை மேலுமொழிபுண்மையைதிகத்
தோடியல்பென நான்
களவை காண்பரவையிற்றின்மேலு
மறைவரவை யெல்லாம்
அளவை காண்டல் கருதலுரையென்
றிம்முன்றினடங்கிடுமே. (க)

(பொ-ரை.) பிரமாணங்கள் பிரத்தியட்சம், அனுமானம், ஆகமம், அபாவம், அநுத்தாபத்தி, உவமானம் என அறு வகைத்தென்ப ஒரு சாரார், மற்றொரு சாரார் பாரிசேடம், சம்பவம், ஐதீகம், சுவாபிகம் என நான்கையும் அவற்றொடு

கூட்டிப்பத்தென்பது பிறிதொருசாராய் இக்கூறியவற்றின் மேலும் பலவுண்டென்பர்; இங்ஙனம் பலவுகைத்தாய பிரமாணங்கள் உண்டெனக் கூறுவாருளாயினும் அவற்றினியல்பையுய்த் துணாவல்லார்க்குப் பிரத்தியட்சம், அனுமானம், ஆகமம் என்னும் மூன்றனுள்ளும் ஏனைய அடங்குமாறு இனிது புலப்படுமென்பதாம்.

(கு-னா.) ஆசிரியர் அருணந்திசிவாசாரிய சுவாமிகள் தாமெடுத்தக்கொண்ட பொருளை யுறுத்தப்படுத்தற்குப் பொதுவாக எல்லாராலும் ஒப்பப்படும் அளவைப் பாருபாடும் அவற்றினிலக்கணமும் ஒருவாறு சுருங்க உரைக்கின்றார். அளவை, அளப்பது; தொழிலடியாகப் பிறந்தபெயர் அள (பகுதி) ஐ (வினையுதற் பொருண்மை விருதி) வ் (உடம்படுமெய்)- அது, எண்ணல், எடுத்தல், நீட்டல், முகத்தல் என நான்கு வகைத்து உலகத்துப் பொருள்களெல்லாம் இந்நான் களவைகளானு மளந்தரியப்படுமாறுபோல, ஈண்டாசிரியர் தாமெடுத்துக்கொண்ட பொருளையும் அளந்து காட்டுவான் புருந்தாராதலின் அளவையெனப் பிரமாணத்துக்குப் பெயர் கூறினார். அற்றேல், ஈண்டுக்கூறிய பிரமாணங்கள் எண்ணல், எடுத்தல், நீட்டல், முகத்தல் எனும் நான்குள் எதன் வாய்படுவனவெனின்;—இந்நான்கு ஆசிரியர் அளந்த காட்டுவான் எடுத்தக்கொண்ட பொருள் இறைவனும், உயிரும், வினையுமாதலான் இவை ஐம்பொறியானுங் கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்து, உற்றறிதற்கமை யாதன. எடுத்தல், நீட்டல், முகத்தல் என்பன உருவுடைப் பொருளை யளந்தறிதற்குப் பயன்படுவவல்லது அருவப்பொருளை யறிதற்குப் பயன்படா. ஆகவே மளத்தாற் குறித்துணரப்படுவனவாய் அவற்றையளத்தற்குக் கருவியாகுது எண்ணல் அளவையே யாமென்பது. வேறு பிறவும் அளவையெனப்படினும் ஈண்டுச்சிறப்புக்கருவியாகப் பயனுறுவது எண்ணலாதலினன்றே “எண்ணென்ப வேளையேழுத் தென்பவிலவிரண்டுங், கண்ணென்பவாழு முயர்க்கு” எனவும் “எண்ணு மெழுத்துங் கண்ணெனத் தரும்” என்றும் பெரியோர் அருளிச்செய்வாராயினர். என எளிதற்குப் பரிமேலழகர் கணிதம் என்று பொருள் கூறினாரெனினின் அவ்வாறு கூறுதலுமாம். கணிதம் என்பது பொருள்களையளந்தறிதற் கருவியன்றே. சிறிது வேற்றுமையுடைய வேளும் கணிதமும் தர்க்கமும் உய்த்தணருங்கால் ஒன்றேயாம். ஆதலின் அம்முப்பொருள்களையும் குறித்துக்கொள்ளும் அளவைகணித மென்றலில் ஈண்டைக்காவதோர் இழுக்கில்லை. இங்ஙனமாயினும் எடுத்தக் காட்டிய குறட்பாவில் என்ன என்பதற்கு உலகப்பொருளை யளக்குங் கணிதமென்றே கோடல் பொருந்தாது என்னை? “ஆற்றினளவறிந்துகற்க” என்ற குறட்பா வுரையில், பரிமேலழகர் ஆற்றின் என்றதற்குச் சொல்லிலக்கண வழியது தர்க்கமாதலின் எனப் பொருள் வரைந்தமையாலும், எழுத்து (இலக்கணம்) அறிவார்க்குக் கணக்காற் பெரும்பயன்வினையாது, தர்க்கத்தால் வினையலா னும் அவ்வாறு கூறுதல் பொருத்தமின்றென ரொழிக. காண்டல், கருதல், உரை இம்மூன்றையும் ஆசிரியரே விரித்து விளக்குதலின், ஈண்டொழிந்தவற்றை விளக்குவாம். இல்

பொருளை வொன்றெனையி னன்றே யதனை யளந்தரியும் பிரமாணமும் இன்மையளவை (அபாவப்பிரமாணம்) யெனப் பெயர்பெறமெனின்;—அற்றையினும், உண்மையென்பது இன்மையென வொன்றிருந்தால்மட்டும் அறியப்படுதலானும் உதாரணமாகப் பொய்யென்பதே யறியாத ஒருவனுக்கு மெய்யென்பது இன்னதெனப் புலப்படாததலானும் இன்மையும் உண்மையிற் சாதிக்கவே எழுந்ததா மென்மாயாவாதி பிரமம் ஒன்றேயுள்ளது என உலகுயிரெல்லாம் இல்லன் வென்று வேதம் கூறுகின்றதென்பன். மற்றைப் பொருளிலவாழ்ந்தப் பிரமத்தைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி கூடாமையின், அவன் மறுத்துரைக்கும்தே யவற்றினுண்மையைப் புலப்படுக்குமாயிற்று. ஈண்டு அபாவம் என்றதற்குப் பாழ் அல்லது சூன்யம் எனப்பொருள்கொண்டு துடர்ப்படுவர் ஒரு பாலார்; அபாவம் (பாவம்=உள்ளாது. அ-எதிர்மறைப் பொருளுணர்த்தும் இடைச் சொல்) உள்ளதல்ல எனப்பொருள் படுதலின் அவ்வாறு கோடல்பெரிதம் குற்றமா மென்க. பொறிக்கு இலக்காகா உள்பொருளின் நிலைமையே ஈண்டபாவ மென்றதாம். ஆதலினன்றே இதைத் தருக்க நூலார் நான்கு வகையவாய்ப் பகுப்பாராயினர். அவை, முன்னின்மை அல்லது பிராகபாவம், பின்னின்மை அல்லது பிரதித்தவயிசாபாவம், முழுது மின்மை அல்லது அத்தியந் தாபாவம், ஒன்றினொன்றின்மை அல்லது அன்னியோன்னியா பாவம் என்பன. சங்காரமுடிந்த காலத்து இலதாய உலகம் படைப்புக் காலத்து உளதாதல் முன்னின்மை; படைப்பு முடிந்த காலத்துளதாய உலகம் சங்காரகாலத்திலதாதல் பின்னின்மை; முயற்கோடு, முழுதுமின்மை, கோடென வொருபொருள் ஆடு, மாடு, மான் முதலியவற்றின் காணப்படினும் முயன்னிடத்து இறப்பு, சிழவு, எதிர்வு என முக்காலத்தும் நிகழக்காணுமையின் முழுதுமின்மையாம்; இறைவனை வினையொடுதலில்லை, வினையயிறைவன் ரொடுதலிலன், ஒன்றினொன்றின்மை. அபாவம், பூமென்பார்க்குப் பிராகபாவம் முதலியவற்றிற் பிழிழக்காண்டலின் (முன்பாழாயிருந்த பொருள்பின் தோன்றுதல் கூடாமையும், பின்னிருந்த பொருள் பாழாதல் யாண்டு மின்மையும் நன்கறியக் கிடத்தலின்) அது பொருந்தாமை யறிதல். உள் பொருளின் பரமானுருபமும், தொழில்நிகழ்ச்சியின்மையுமே அபாவமென்க. முற்குறித்தவற்றால் பொறிக்குப் புலப்படா உள்பொருளே அபாவம் என்பது பெருதுமாகுதலின் இது காட்சியிலடங்கும். இரண்டாவது, அருத்தாபத்திப்பிரமாணத்தைத்தமிழ் நூலார் பொருள் அளவையெனப் சொல்லாற்றல், பொருளாற்றல் என்னுமிரண்டனும் இது பொருளாற்றலினால் அறியப்படுதலின் இப்பெயர் தந்தனர். இதைத் தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் “எடுத்த மெழுதியினஞ்செப்பவ முரித்தே” எனுஞ்ஞத்திரத்திற்சேனாவரையர் உரைத்த வுரையானுணர்க. நச்சினுர்க்கினியார், அருத்தாபத்தி யிலக்கணத்தை நன்கு விரித்து விளக்கினார்; அது: “அருத்தாபத்தி, இனப்பொருள் இரண்டுள் வழிச்செப்பும் பலவுள் வழிச்செப்பாது” என்பது. இரவை விளக்குஞ்சந்திரனுக்கு இனப்பொருள் பகலை விளக்கும் குரியனென்றேயாம். ஆதலின், ஒருவன் பகலை விளக்குவது குரியனென்றே

மட்டும் ஒரு பயன் குறித்துச் சொல்லி ஒழிந்தால், அதை யறிபவன் இரவை விளக்குவது சந்திரன் என்றறிவான்; தோழியுந் தலைவியுந் கூடி விளையாடுமிடத்துத் தோழி தலைவியைநோக்கி நெறிச்செய்தும் ஆடவரை ஒவ்வொருவராய்ச் சுட்டி “இவர் சின் தலைவரா? இவர் சின் தலைவரா?” என்று வினவ, அவன் “அவர்ல்ல; அவர்ல்ல” என விடைநீரித் தன் கொழுநன் வந்தவிடத்தும் அவ்வாறே யவன் வினாவ மொழிகொடாது வாளாவிருந் தறிவுறுத்தலும் இதுபோல வென்பது. இனம் பலவுன் வழியருத்தார்ப்பதி பயன்படாது; ஆவாழ்க்கென்றால் ஏனையவெல்லாம் இறந்துபடுவென்று அருத்தாபத்திப் பிரமாணம் இதை யளக்காது, ஆவுக்கு மறு தலையான பொருள் ஒன்றாகாது பலவிறுத்தலா எனக்க. இதுவும் உய்த்துணரப்படுதலின் அனுமானத்தளடங்கும்.

முன்றவது—உவமாளம் அல்லது ஒப்பு.

இருபொருளின் நன்மையுணர்ந்தான் ஒருபுலவன், அவற்றி லொன்றையறிந்தாற்கு மற்றதையும் அவனறிந்த பொருட்ட ன்மை யொருசார்த்திக் காட்டலாம். ஆ (பசு) இன்னவதன் அறிந்தானோடுகொண், சிலர் மகாயென்றும் விலங்கின்பெயர் சொல்லக்கேட்டவிடத்து அது இன்ன வடிவின் தென்பதறிய விரும்பியறிந்தாரொருவரை வினாவுழி யவர் ‘ஆவின் வடிவறி தியவ்நே, ஒருபுடை அதுபோலிருக்கும்மா’ யெனக் கேட் டறியும், இதுபோலவென்பது. ஆவின், அவங்காரநூலுட் கூ றப்படும் உவமானத்திற்கும் இதற்கும் வேற்றுமை யென்னை யெனின்;—அவங்கார உவமை, அறிந்தபொரு ளிரண்டினுள் ஒன்றை ஒன்றோ டொப்பிட்டுச் சிறப்பிப்பதாம்; உதாரண மாக, மதிபோல்முகம் என்றுமில் உவமான உவமையப்பொ ருள் இரண்டு மறியப்பட்டன; புலவன், முகத்தின் வடிவம ளையும் ஒளித் தலக்கத்தையும் சிறப்பித்தற்கு மதியோடொப் பிட்டான். தருக்கநூலவமை மேற்காட்டியவாறு அறிந்த பொருளால் அறியப்பொருளை அதனோடு ஒப்பிட்டு விளக் குவதாம். இதவே இவற்றின் வேற்றுமையென்றறிக. ஆயி னும் ஒப்பிடுமுறைமை விரண்டற்கும் பொதுவாம். இவை பண்புத் தொழிலும் பயனும்என்றும் வேறுபாட்டால் மூன்று வகைப்படும். “பண்புத் தொழிலும் பயனும்என்றிவற்றின், ஒன்றும் பலவும் பொருளொடு போருன்புணர்த், தொப்புமை நோன்றச் செப்புவதுவகை” என்றாராகவின். மீள்புலமை, “பவளம்போலும் இதம்;” தொழிலுமை, ‘புலிபோல்வன் சாத்தன்;’ பயறுவமை, ‘மறைபோற் கை;’ உவமை தொல் வாகியரால் பல்வகைத்தாகப் பகுக்கப்பட்டுப் பார்த்திடத் தலின், ஈண்டவற்றைபெல்லாம் எழுதப்புகின் மிக விரிந் தோடும்; ஆதலால், தொல்காப்பியம், இலக்கணவிளக்க முத லியவற்றிற் கண்டுகொள்க. இவ் வுபமையும் அறியாதானால் உய்த்துணர்ந் தறியப்படுதலின் உரையனுமானத்தன் அடங் குதல் காண்க.

நான்காவது—பாரீசேடம் அல்லது ஒழிப்பு.

அது, ஒருபொருட்டன்மையைப் பல பொருளினு மாராய் து அவற்றி லொழித்தாக அவற்றினின்றும் கழித்த அஃது

டைப்பொருளின் அனை ஏற்றுவிதாரி. உதாரணமாக, ஐந்து பூதங்களும் ஒசைக்குப் பற்றுக்கோடாவதெதுவென் றாய்வுழி, நாற்றத்திற்கு மண்ணும், சுவைக்கு நீரும், ஒளிக் குத் தீயும், ஊற்றிற்கு (பரிசுத்திற்கு) வளியும் (வாயுவும்) பற் றுக்கோடாதல் இனிதறியப்படுதலின், இவையொழிந்த விச மபே (ஆகாயமே) ஒசைக்குப் பற்றுக்கோடென் றறிதல். அங்ஙனமாயின், முன் அருத்தாபத்திற்குக் காட்டியதில் தலைவு தன் கொழுநனொழிந்த ஏனையோரை மறுத்துக் கழித்து, இமதியாக ஓர் ஆடவனை. வாளாவிருந்த குறித்தமையின், இதற்குமு் அருத்தாபத்திற்கும் வேற்றுமை கண்டிலாமலெ னின்;—அறியாது கூறினும், ஆண்டு ஏனையோரிற்பிரித்து வாளாவிருந்த தன்மாத்நினையானே அவனைக் குறிப்பானுண் ர்த்தினான், ஈண்டவ்வாறன் றி மற்றவற்றினின்றும் கழித்ததன் மாத்நினையி னொழியாது கழிக்கப்பட்டதே ஒன்றனோடு சார்த்திக் கிளந்தோதுதலின் அவற்றின் வேற்றுமை பெரி தென்பதாம். இதுவும் ஒருபுடை அனுமானத்தன் அடங்கு மாறறிக.

ஐந்தாவது—உண்மை அல்லது சம்பவம்.

அது, ஒன்றை (முழுப்பொருளைச்) சொன்ன விடத்து அதனுள் மற்றொன்றும் (அதனுட்பும்) அடங்கிக்கிடத்தல். உதாரணமாக, நூறென்று சொல்லுழி முதலுள் ஐம்பதி அடங் கிக்கிடத்தலும், அப்பங்கட்டிய கோலை எலி தின்றதெனின், அப்பத்தையும் தின்றதென்ப ததனுள் அடங்குதலும்போல் வன. இதுவும் அனுமானத்தன் அடங்கும்.

ஆறாவது—ஐதீகம்.

அது, பொறியா னறியவராதாயினும் பீரியார் வாய்ச் சொல்லாறும், அவொழுதிய நூலாறும் அறியப்படுவது. (உ-ம்.) தீம்மரத்திற் பேயுண்டு. இது, உரையா ளனுமானத் தன் அடங்கும்.

ஏழாவது—சுவாபீகம் அல்லது இயல்பு.

அது உலகவழக்கானும் செய்யுள் வழக்கானும் அவ்வவ்வ மயத்திற்கு இயைந்தவாறு பலபொருட் பொதுச்சொல் ஒரு பொருளையே சிறப்புறத் தருவது. (உ-ம்.) குதிரைமீதொரு தோன்றலேறி நின்ற ஒரு கோல் தாவென்றால், தடிக்கம் பைக் கொணர்ந்து கொடுக்காது குதிரைச்சம்மட்டி கொடுத்த லும், ஒரு சிறுவன் சோறங்கறியுமயின் றி எழுக்கையில் ஒரு கோல் தாவெனின் குதிரைச்சம்மட்டி கொடாது தடிக்கம் பைக் கொடுத்தலும் போல்வன. இது காட்சியனுமானத்த னடங்கும்.

ஆங்கிலேய தருக்கநூலுக்கும் இந்திய தருக்கநூலுக்கு முள்ள வேற்றுமை பெரிதும் ஞாபகத்தில் வைத்தற்பாலது. முன்னையது பெயர்களினாலும், வாக்கிய பட்சங்களினாலும், அனுமான வாய்பாடுகளினாலும் பொருளைத் தருக்கித்த உண் மை தெளித்தனாக்கும்; பின்னையது பொருளினாலும், பொ ருட்பட்ச அனுமான ஏதுக்களினும் உண்மையையுள்ளது ப விளக்கும். ஈண்டிக் கிளந்தோதிய பத்துவகைப் பிரமாணங்

களிலும் இலவற்றையேயில் பல சமயத்தார் ஒப்புக்கொள்வர். உதாரணமாக, உலகாயிதன் காட்சியினைவ ஒன்றையுமேகொள்வன்; பெளத்தனும் வைசேடிகளும் காட்சி அனுமான மிரண்டையுந் தழுவுவர்; சாங்கியர் இவற்றோடாகமத்தையுந் ஏற்றுக்கொள்வர். நையாயிகர் இவற்றோடு உவமானத்தைக் கூட்டிக்கொள்வர்; சமணரும் பிரபாகரரும் முன்னையவற்றோடு அருத்தாபத்தியையுந் தழுவுவர்; வேதாந்திகள் அவற்றோடும் அபாவத்தையுந், பெளராணிகர் சம்பவத்தையும், ஐதீகத்தையும் ஏனையவற்றோடும் ஒருங்குசேர்த்துக்கொள்வர். இச்சமயிகள் ஒவ்வொருவரும் உண்மையையுந் துக்காட்டுங்கருவியாகவே தர்க்கநூலைக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; சிவஞான சித்தியாரிலும் இவ்விஷயம், கடவுளையும், உயிரையும், நினையையும் அளந்தவற்றி னியல்பறிதற் குதவியாம்படியே கூட்டப்பட்டது; முன்காட்டிப்போந்த கொள்கையினருள் வைசேடிக நையாயிகர் தருக்கநூல்வழியே உண்மை காணப்போய், அதனாலேயே உயிர்க்கு வருந் துன்பமும் வேதனையும் ஒழியும் வழியை எய்தலாமென் றுரைப்பர்.

“என்று ஒருவன் ஆகாயத்தைத் தோல்போற் சுற்றுவான் அன்று, சிவத்தையறியாமல் துன்பத்தினின்றும் நீங்குவான்.”

—(சுவேதாசு சுவதரம் 4-20)

என்பதுபோல,

இனி, முன்னர்ப்பொருள்களை அளந்தறியும் வழக்கினிடத்த இடையிடையே வந்துறும் சிலபெயர்களையும் ஈண்டுவிளக்குவாம். அவை, பிரமாணம், பிரமேயம், பிரமாதா, பிரமிதி யென்பன. இவற்றுள், பிரமாணம் என்பது அளவை, இதன் திறமெல்லாம் மேலே குறித்துப்போந்தாம் ஆண்டுக்காண்க; பிரமேயம் அளக்கப்படுபொருள், அவை, திரவியம், குணம், கன்மம், சாமானியம், விசேடம், சமவாயம், சுபாவம் என எழுவகைத்த; இவற்றிற்குத் தமிழ்ப் பெயர் முறையே, பொருள், பண்பு, தொழில், பொது, சிறப்பு, ஒற்றுமை, இன்மை என்பனவாம். இவற்றி னியல்பெல்லாம் முன்னர் “அன்னியசாதியுந் தன்சாதியும்” என்னுஞ் சூத்திரத்தில் விரித்தெழுதுதம். பிரமாதாவெனினும் அறிகிறவன் எனினுமொக்கும். பிரமிதி அறிகிறவற்குக் கருவியாகச் சவிகற்ப நிர்விகற்பம் செய்துகிற்பது.

(க)

மாசறு காட்சியை யந்திரிபின்றி

விகற்ப முன்னு

ஆசறு வறிவதாகு மனுமானம்

அவின பாவம்

பேசறு மேதுக்கொண்டு மறை பொருள்

பெறுவதாகுந்

காசறு முறையிம்மானத் தடங்கிடாப்

பொருளைக் காட்டும்.

(க-ரை.) மேற் செய்யுளில் பிரமாணம் இத்துணைத்தெனக் காட்டி அவற்றைக் காண்டல், கருதல், உரை என்னும் முன்றனள் அடக்கிக்காட்டினார்; ஈண்டவற்றின் இலக்கணங் கூறுவானெடுத்துக் கொண்டார்.

(பொ-ரை.) பிரத்தியட்சப்பிரமாணம் எனப்படுவது, சந்தேக விபரீதங்களின்றி விகற்பத் தறிதலையே முதலாகக் கொண்டு தகன்ற (குற்றமற்ற) ஒர்பொருளை அறிவதாம்; அனுமானம் எனப்படுவது, தன்னைவிட்டு நீங்காத காரணத்தையுடைய கார்த்த (மறைந்த) பொருளை அக்காரணத்தாற் பெறுவதாம்; ஆகமம், காட்சி யனுமானம் இரண்டானும் பெற அரிதாய பொருளைத் தெரிந்தீதக்காட்டும். எ-று.

(கு-ரை.) காட்சி யென்பதற்குச் சிறப்புப் பொருள் கண்ணாற் காண்பதாமேனும், பொதுவாகக் கண்ணிற் கண்டது போல் தெளிவுறப் புலப்படுதலின் அதை வாயிற்காட்சி, மனக்காட்சி, வேதனைக் காட்சி, யோக்காட்சி யெனக் கீழ்ப்பலவற்றோடு கூட்டிப் பகுப்பாராயினர்; நாவால் துய்க்குஞ் சுவையே இனிமையாமேனும், பொதுமை நோக்கிக்கட்கின்மை செவிக்கினிமை எனப்பலவற்றோடுகூட்டி ஆன்றோர்வழங்கினாற்போலவென்பது;

“மாசறு பொன்னே வலம்புரி முத்தே

காசறு விரையே கரும்பே தேனே”

எனச்சிலப்பதிகாரத்தும் போந்தவாறுணர்க. இதுவோ அதுவோவென ஐயுற்றுத்தெளிந்தும், ஒன்றையொன்றாகக் கருதித் தெளிந்தும் அறிதலின் ‘விகற்பமுன்னு’ வென்றார் இதனை (விகற்பம்) நிர்விகற்பத்தின் குறையெனக் கொண்டு பொருள் உரைத்தல் பொருந்தாது; வாயிற்காட்சி யொன்றாமே நிர்விகற்பத்தோ டறிதற்பாலது என “உயிரினோடுணர்வு வாயில்” எனுஞ் சூத்திரத்த விதித்தலின், ஈண்டுப் பொதுவாக எல்லாக்காட்சிக்கும் இலக்கணங்கூறுவார் விகற்பமின்றி யறிவதாகு முனக் கூறுதற்கோர் இயைபின்மையானும், ஐயந்திரிபின் நீங்கித் தெளிந்தறிதலும் விகற்பத்தறிதலே யாதலானுமென்க. முன்னாக என்பது கடைக் குறைந்த முன்னுவென நின்றது; முன் (இடைச்சொல் ஈண்ம் வினைப்பகுதியாய் நின்றது) பகுதி ஆக குறைந்த ஆவினை யெச்ச விகுதி. இதைச் செய்யா யென்னும் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சமாகக் கொண்டு முன்னி (சுட்டி) யெனப் பொருளுரைப்பாருமுளர். அவின்பாவம் பாவம், உள்ளது விரா, விட்டு நீங்குதல். அ, எதிர்மறை இடைச்சொல். ஆக, உள்ளதை விட்டு நீங்காமை. காரணத்தால் அக்காரணத்தையுடைய பொருளை அது வெளிப்பட்டிலதேனுமறிதலே அனுமானம். துறக்கம் (சுவாக்கம்) உளதென்றும், நிரயம் (நரகம்) உளதென்றும், மேலேழ், கீழேழ் உலகமுள வென்றும் இவைபோல்வன பிறவும் காட்சியானும், அனுமானத்தானும் அறிதற் கியலாமையின் ஆகமம் அல்லது உரைப்பிரமாணமே அவற்றினுண்மையை யறிவுறுப்பதாயிற்று. மாணம் எளிதும் அளவையெனினு மொக்கும். (உ)

கண்டபொருளை யிரட்டுறவே

கருதலையந்திரியவே

கொண்டயிரிவாம் பெயர்சாதி குணமேகன்மம்

பொருளெனவைந்

துண்டல்விகற்ப வுணர்வினுக்குப்பொருளி

னுண்மை மாத்திரத்தின்

விண்டலில்லா வறிவாகும் விகற்ப

மில்லாக்காட்சியே.

(சு-ரை.) மேற் செய்யுளில் காட்சிக்குத் தடையாவன விவையெனப்பட்டன. இச்செய்யுளில் அவற்றி (தடையாவனவற்றின்) இலக்கணங்கூறி விகற்பத்தே யிணைவகையாகப் பகுத்தல் அகலிற்று.

(பொ-ரை.) ஐயம் அல்லது சந்தேகம் என்பது, காணப்பட்ட பொருளை இதலோ அதுவே என இரண்டு தன்மைப்பட்டிருத்தல்; காணப்பட்ட பொருள் பொருளினிடத்து வேறொரு பொருளினின் தன்மையை ஏற்றியதேயெனக்கோடலுமிதி அல்லது, விபரீதம் எனப்படும்; ஒரு பொருளை விகற்பித்தறியுமிடத்து அதன் பெயர், சாதி, குணம், தொழில், பொருள், என ஐந்தவகையினும் வேறுபடுத்தித் துணரப்படும்; இதலே, சலிகற்பக் காட்சி யெனப்படும்; நிர் விகற்பக்காட்சி யென்பது, இவ்வாறு வேறுபடுத்தித்தலினுதிப் பொருளை மாத்திரம் அறிதலாம். எ-று.

(கு-ரை.) வழிப்போவான் ஒருவன் சேய்மையில் (தூரத்தில்) ஒன்றைப் பொதுமையாகக் கண்டு அஃது இன்னதெனத் துணியாது “குற்றியோமனோ” என்று ஐயமும்; இது ஐயம். மாணக்காலத்தக் குறைந்த பார்வையுடை யானோர் ஆன்மகன் நகரிமறகில் (பட்டினத்தெரு) அந்திப் போது செல்கையில், ஒரு மடவரல் (பெண்) தன்கொழுநோடி (கணவனோடி) ஊட யறுத்தெறிந்த பூமாலை யொன்றை வழியில் கண்டு “பரம்போ மாலையோ” என்றையுறுது அதைப் பாம்பென்றே கருத்திட் கோடல் கண்டாயற்றே; அது திரிவாமென்க. காட்சி எழுவாய்க் காட்சியும் (நிர்விகற்பம்) வேற்றுமைக் காட்சியும் (சலிகற்பம்) என இருவகைத்தது. என்ன? பாலைலத்தச் செல்வான் மிகச்சேய்மையான ஓரிடத்தில் பலவாறு கலிமி (பிளவு) பட்டு அடர்த்தியாகத் தோன்றும் ஒரு பொருளைக் கண்டான்; அப் பொருளின் பெயராதல், அப்பொருட்சாதியில் அது இன்னதென்றதல், அதன் வண்ணம், வடிவு, அளவு, சுவை முதலிய பண்புகளையாதல், அதன் நடத்தல், இருத்தல், கிடத்தல், எழும்பல், வீண்தல் முதலிய நெறுழியையாதல், உலகத்துப் பலவகைப் பொருள்களுள் அஃது இன்னதென்றதல் அறிந்திலன்; இஃது எழுவாய்க் காட்சி அல்லது நிர்விகற்பக் காட்சியென்றதிக. அவன் பின்னர் அப்பொருளைப்பற்றிய வெல்லாம் அறிதற்கு அதன் அண்மைக்கட் (சமீபத்தில்) சென்றான்; சென்று உலகத்துப் பலவகைப் பொருள்களுள் இது மாம் என்றப்பொருளுணர்ந்தான்; பின்னர் அதை யுற்றுநோக்கி மாமூரம் என்று அதன்சாதியும், மாச்சாதி யுள் இஃதின்தெனத் துணிதற்கு அதன் பழத்தைப்பறித்துச்சுவைத்தது அது கழியவும் (மிருதியும்) இனிமை பயக்கக்கண்டு தே மரவென அதன் பண்புமுணர்ந்தான்; உலகத்தில் அறிபொருள் பலவற்றத் தமக்குரிய தொழில் சில பல உடையவனேறே? ஓரறியுளைய இத்தேமா எத்தொழில் செய்வதென்றாய்கையில், அது நிரை வேரின்வழியே யிழுத்துப்பரலாக மாற்றிக் கொம்புகளின் ஐழிச்செவத்தித் துளிர் என்று பின்னும் அத்துளிரை இடையறாது பாறுட்டி இலையாக வளர்த்து, அதன் பின்முனை முகிழ்த்து (அரும்புதள்ளி) அதை வாய்விடமொராக், அம்மலர் நடுவில் பிஞ்சு, இளங்

காயாகவும், அது செங்காயாய் நறுப்பிழ் ஆகவும், உயிர் கன் வெளிவிழி நச்சுகாற்றைப்பகலில்தான் வாங்கியுட் கொண்டு நன்மைதரும் இனியகாற்றை வெளிவிட்டும் பெரும் புயன் விளையும் தொழில்செய்தலை யுணர்ந்தான். இவ்வாறொரு பொருளைப் பலவாறு வேறுபடுத்தித்தலே வேற்றுமைக்காட்சி யல்லது சலிகற்பக் காட்சியென்றதிக. மாதின் நெறுழில் அசைதல் நின்றனென உதாரணங் காட்டுவோருளாலெனின், அசைதல் தன்னெறுழிலாகாத காற்றின் நெறுழிலாற் நென்றுதலானும், நின்றல் இறைவன் படைத்தநெறுழிலால் நிகழ்தலானும் அவ்வாறான பொலியென்றெழுக. இரண்டு, “மென்றொடர் மொழியுட் சில வேற்றுமையின் தம் மின் மென்றொடராகாமனே” என்பதனால் இரட்டு என வலித்தது. சாதி குணம் கன்மம் எனும் மூடமொழிக்கு இனம், பண்பு, தொழிலென்பன நேரிய்சொல். விகற்பவுணர்வெனினும் பகுத்தணர்வெனினு மொக்கும். நிர்விகற்பக்காட்சியை எழுவாய்க் காட்சியென்ற தென்னையெனின்; பொருளினுண்மை யறிவெழுந்தீ விடத்தில் மாத்திரையை தோன்றலின் அவ்வாறு கூறினும்; தன்னிலையில் வேற்றுமைப்பட்டது நிற்குஞ் சொல்லுக்கு இலக்கணநூலார் எழுவாயெனப்பெயர் தந்தவாறு போலவென்க. வின்டல், பிளத்தல், ஈண்டும், பலவாறுசுப் பகுத்தல், காட்சிதொழிற் பெயர், காண் (பகுதி) சி (விருது) ணகரம் டகரமாதல் வலித்தல் இஃதறியாதார் காட்சியைக் காணியென வடவெழுத்தாணெழுதுப.

(க)

காண்டல்லாபின்மனந் தன்வேதனையோடி
யோகக்காட்சியென
ஈண்டுநான்காமனுமானந்தனக்குப் பிறர்க்கு
மென்றிரண்டா
மாண்டவுரைத்திராமந்திரத் தோடுபதேசச்
சொலெனமூன்றும்
பூண்டவளவைக்கெதிர் புலன்றன்னியல்பு
பொதுவென்றிரண்டாமே.

(சு-ரை.) மேற்செய்யுளில் லெல்லாம் காண்டல் முதலியவற்றி லிலக்கணங்கூறினார். ஈண்டு, அவற்றின் பாகுபாடும் இப்பிரமாணத்தால் அளக்கப்படும் பிரமேயத்தின் பாகுபாடு முணர்த்துகின்றார்.

(பொ-ரை.) காட்சியளவை, இந்திரியக்காட்சி யெனவும், உள்ளக்காட்சி யெனவும், நுகர்ச்சிக்காட்சியெனவும், தவக்காட்சி எனவும் நான்குவகைப்படும்; கருதலளவை, தன்பொருட்டுக் கருதலும், பிறர்பொருட்டுக் கருதலும் என இருவகைத்தது; ஆகமப் பிரமாணம் இறைவனுளரிய வேதாகமம் மந்திரமும், உபதேசமும் என மூன்றும்; இப் பிரமாணங்க, ளால் சரியப்படும் பொருள்களெல்லாம் சிறப்பும் பொதுவுமென இரண்டு தன்மையுடையனவாம்; எ-று.

(கு-ரை.) வாயிற்கீட்சி, பொறிக்காட்சி, இந்திரியக் காட்சி யென்பன ஒரு பொருட்கிளவி. வேதனை யென்பது ஈண்டு இன்பத் தின்பங்களை நுகர்தலே யாமாகலான், அக்

காட்சிக்கு துஷ்டத்தைக் காட்சியென்றும். இயோகம் எனும் வடமொழிக்கு நேரிய தமிழ்ச் சொல் தவமேயாகலான் அக் காட்சியைத் தவக்காட்சி யென்றும், அறியாதார்ப்பக என்னும் வடமொழியே தமிழில் தவம் எனத்திரிந்ததென்றுரைப்பர். தவம் எழுஞ்சொல் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு முதலிய ஆன்றோர் தனித்தமிழ்ச் செய்யுட்கள் மிக் கு வழங்குதலானும், கூறியநூல்கள் இஞ்ஞான்றை (இக்காலத்து) தீதமிழ் நூல்களில் வடசொற்கள் மிக் குவிரவி வழங்கப்படுதல்போலான செழுவிய தமிழ்ச் சொற்களினாலேயே புணர்க்கப்பட்டிருத்தலானும், அன்னசெய்யுட்களில் வடமொழிச் சொற்கள் வந்த வழங்கப் பெறுதல் வருவாமென விரிசோழியம் தெற்றிவழக்கொடு தேர்ந்துணர்வார்க் கின்பிற் செய்யலின்றிப்பற்றி வடநூலெழுத்துக்களோடு என்றி எடுத்தோதி விலக்குதலானும், பெருந்தேவனாரும் அதற்கில்வாரே உரைவரைதலானும் அதைவு என்னும் வினையடியாகப் பிறந்து உலகவின்பங்களைக் கெடுப்பது எனப்பொருள் படுதலானும் அது தமிழ்ச் சொல்லையாமென்க. “அவாவென்ப தெல்லாவுயிர்க்கு மெஞ்ஞான்றத் தவாப்பிறப்பினும்வித்து” எனுந்திருக்குறளில், தவா எனும் எதிர்மறைப் பெயரச்சத்திற்கு முதனிலை தவு என்பதறிக. மாண்ட என்பதில் முதனிலைமான் ஆகலான் (மாட்சிமைமுதலியவற்றிற் போல) பெருமையுள்ள எனப் பொருள் கொள்க; அது இறந்த எனும் பெருந் படுமிடத்து முன்னிலை மாள் என்பது பெரிதும் நினைவுகூரத்தக்கது. புலன், அறிவு ஈண்டறியப்பட்ட பொருண்மே னின்றது. தன்னியல்பு, சிறப்பு. தருக்கசங்கிரகதீயிகையார் பதார்த்தங்களை ஏழுென்று பகுத்து அவற்றுட் சாமானியம், விசேடம் எனும் இரண்டையும் கூறியிருக்க ஈண்டுப்பதார்த்தங்கள் அவையிரண்டு மென்று கூறுதல் மலைவாம்பிற வெனின்;—அறியாதகூறியாய்; ஆண்டுப் பதார்த்தங்களாவன இவை யென்பது உம், அவை இத்துணைத் தென்பது உம் கூறப்பட்டன. ஈண்டு, அப்பதார்த்தங்களின் தன்மையைச் சிறப்பென்றும் பொதுவென்றும் பகுத்து இவ்வியல்பிரண்டனுள்ளும் அவற்றை அடக்கப்பட்டது; ஆகலான் அதனோடிதமலைவுதமார் தில்லை யென்றோழிக.

யுள்ள பொருளையும் அகன்று நின்றலாம்; பொதுவியல்பு, வேறினப்பொருளின் நீங்கித் தன்னினத்தைத் தழுவுதலாம்; இவ்விரண்டு பெருட்டன்மையிலும் உலகியற் பொருள்களியர்வு அளந்து பார்க்கின் அடங்குமீ, எ-று.

(கு-ரை.) தேமாவென்பது. வேறினமான இருப்பைமாதையும், தன்னினமான மாமரத்தையும் தழுவாது விலகி நின்ற லாஸ்திரப்பிமல் புடையது. மாவென்பது வேறினமான இருப்பையை மாத் திரம் ஒருத்து நின்றறலாற் பொதுவியல்புடையது. மாமென்பதே அன்னிய சாதி யான விலக்கை யொழித்து நின்றலால் பொதுவியல்பென்றும், மாமரம் சிறப்பியல்பென்றும் கோடும் பிறவெனின்;—அவ்வாறு கூறின் தேமாவை இன்னவியல்பென்றுரைத்தற் கமையாமையின், உயர்வுடைய தேமாவின்னுமே இயல்புவகுத்தற்பாலது. அல்லது உம், ஒருவர்க்கு மைந்தனுயினான் பிறிதொருவற்குத் தந்தையாயினற்போல, விலங்கு முதலியவற்றோடு நோக்குங்கால் மாமரம் சிறப்பாகவும், தேமா முதலியவற்றோடு நோக்குங்கால் தான் பொதுவாகவு மாமென்று கோடுமாகலான் அதுபற்றி யீண்டைக்காவதோர் இழுக்கில்லையென்க. காட்சி யளவையின் பாகுபாடும், கருதலளவையின் பாகுபாடும். அளக்கப்படு பொருட்டன்மையின் பாகுபாடும் முறையே சிளந்தோடிய ஆசிரியர் முன்னிரண்டின் இலக்கணங் கூறுது, இறுதியிலுள்ள தன் இலக்கணமாத் திரம் ஈண்டுக்கூறியது இயைபின்றால் எனின்;—காட்சி கருதல்களின் பாகுபாட்டிலக்கணம் முன்னர் விரித்துரைக்கப்படுதலானும், அவற்றை யெல்லாம் விரித்துரைத்தபின் இச்சிறிய இலக்கணத்தையோ தின் மாணக்கன் இயைபறியாது மயங்குமாதலானும்* குசிகடாக நயம்பற்றிப் பருந்தின் வீழ்கடாக ஈண்டுக்கூறியருளி னார் ஆசிரியர் அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகளென்பது. சாதி, “ஒரு நிகரன்வாய பல்பொருட்குப் பொதுவாவதோர் தன்மை” எனச் சிவஞானசுவாமிகள் கூறியதனான் அஃதுணர்க. மாணம் அளவு.

(கு)
உயிரினோடு ணர்வு வாயி லொளியுரு
வாதி பற்றிச்
செயிரொடு விகற்ப மின்றித் தெரிவதிந்
திரியக் காட்சி
யயர்வினீர் திரியு ஞான மைம்புலன்
சார்ந்துயிர்க் கண்
மயர்வற வந்த ஞான மானதக்
காண்ட லாமே.

* குசிகடாக ழுழக்கென்பது ஒரு கருமான் (இரும்பு செய்கொல்லன்) ஊசியையும் ஒரு பெருங் கொப்பரையும் செய்ய வேண்டியிருந்தால் சிறியவேலையான ஊசியைச் செய்து முடித்துக்கொண்டே பின்னர்க்கொப்பரையைச் செய்யத்தொடங்குவதுபோல, நூல்களுள் அரும்பெரும் பொருள்களுள் எளியவற்றை முறைபிறழ்ந்தேயும் முன்னர்க் கூறி அறியவற்றைப் பின் கூறுவது.

† பருந்தின் வீழ்க்கா டென்பது. “ஆற்றொழுக்கரிமா நோக்குத்தவனைப் பாய்த்துப் பருந்தின்வீழ வன்ன குத்திர நிலை” எனும் குத்திரநிலை நான்குள் ஒன்று, அது ஒரு பயன்குறித்துப் பருந்தின் வீழ்க்கிபோல் ழூல்லென இடையில் ழுழைபிறழக் கூறிப்போதல்.

அன்னிய சாதி யுந்தன் சாதியு
மகன்று நின்றல்
தன்னியல் பன்னியத்தைத் தவிர்த்து தன்
சாதிக் கொத்தல்
துன்னிய பொது வியற்கை சொன்னவில
விரண்டி னுள்ளே
மன்னிய பொருள்க ளியாவு மடங்கிடு
மான முற்றால்.

(க-ரை.) மேற்றன்னியல்பு பொதுவியல்பு என்று பகுத் தவற்றி னிலக்கணங் கூறுதல் துதலிற்று.

(பொ-ரை.) தன்னியல்பு அல்லது சிறப்பியல்பு எனப்படுவது, தன்னின் வேறினமாயுள்ள பொருளையும், தன்னினமா

(சு-ரை.) இச்செய்யுளாலும் தீட்செய்யுளாலும் மேல் பகுத்த நால்வகைக்காட்சிக்கும் இலக்கணக் கூறுவானெடுத்தக் கொண்டார்; அவற்றான், இது இந்திரியக்காட்சி மான தக்காட்சியி னிலக்கணக் கூறுதல் முதலிற்று.

(பொ-ரை.) உயிரோடொற்றுமைப்பட்ட அறிவு ஐம்பொ திவழியே சென்று ஐவகைப் பூதங்களில் ஐம்புலனையும் ஐயந் திரிபுக் குற்றங்களினி லேறுபடுத்துணராதறிதலே இந்திரி யக்காட்சியாம்; இவ்வாறு தவிர்த்த ஐயநிலையும் குற்றமின் டி, வேறுபடுத்தாராய்ந்தறிதலே மூலதக்காட்சி அல்லது உன் னக்காட்சியாம்; எ-து.

(கு-ரை.) 'மனமதியாலுணர்தல் மன்னுபுலன்கள்' என்று சிவஞானபோதத்திற் கூறியிருத்தலாற் பொறிவழிச்சென்று ணர்வது மனனுணர்வென்றே பெற்றும். பெறவே பொறியி னும் மிகழ்வது மனனுணர்வேதாக அதையும் மானதக்காட்சி யென்றே கூறப்பாற்ற, அவ்வாறு கூறாது இந்திரியக்காட்சி யென்ற தென்னையெனின்;—என்று கடாயினும்; மனனுணர்வு சிறப்பும் பொதுவுமென இருவகைத்த. அவற்றன் சிறப் புணர்வெனப்படுவது பொதுமையின் அறிந்தபொருளைப்பகுத் துணர்தலாம்; பொதுவுணர்வு, ஐம்பொறிவழியறியும் புல ணுணர்வாம். யாண்டும் பொருட்கிலக்கணக் கூறுங்கால் சிறப் பாகவே கூறப்பாலது. அது பற்றியே சலிகற்பம் பண்ணும் உணர்வையானதக் காட்சியென ஈண்டாசிரியர் மிக ஆழ்ந்து கூறுவாராயிற்று. மற்றைப்பொறியுணர்வில் மனம் பொது மையினிற்றலானும், பொறிகளின்றேல் அவ்வணர்வு நிகழா மையின் ஆண்டுச் சிறப்புறுவது ஐம்பொறிகளையாமாதலா டும் அச்சிறப்புப்பற்றி ஆசிரியர் வாயிற்காட்சி யென்றேதி னார். இது தலைமைபற்றிய மீழ்க்காம்; என்னை? ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் ஒரு பெயர்ப்பொதுச்சொல்லு பொரு ளொழியத், தெரிபுவேறுகிளத்தல் தலைமையும் பண்மையும், உயரநீணமருக்கினும்கிணைமருக்கினும்' என்று கூறினாக லின், ஆசிரியர் சச்சினாக்கினியாரும் தொல்காப்பியம் மர பிலலில் மனனுணர்வோடு மக்கட்காற்றியுளதென்று தொல் காப்பியருந் ததைத் தழுவிபுய்து அதேல் மனனுணர்வான் உயிப்பபிப ஐம்புலனுணர்ச்சியும் அம்மனனுணர்வில்லா விலக்குநுதலியவனவற்றிற்கும், புன் மரமுசலியவற்றிற்குச் சித்ததல் கண சீடாயறியப்படுதலின் அவற்றிற் செல்லும் மனனுணர் விலையென்ற தென்னே' பெனக்க அவ்வார்க்குத் தான் விடையிறுத்தாது அங்கவரே அறிந்து கொள்ள விடுத் தார், இவ்வரகில் மறுபார்க்குசமயிகள் பலருமாரகலாறும், எடுத்த தாய் தொல்காப்பியம் பொதுவாதாரும், அதில் தம கொள்ளை யிருந்தபடியை விளக்கின் டலா முரணிக் காலவ ரெனனும் அச்சம மீதாத்தலாது வாளாகெழிந் திர். யா மேற்கூறியதே யவர்க்குந் கருத்தாதல் அவர் உரையில் உய்த்துணர்த்தித்த செக்க சிலர் செயிர் என் பாய்கு ஐய மென்றும், விகற்பமென்பதற்குத் திரிவென் னும், தெரிவதென்பதற்குச்சலிகற்பத்தோடறிதல் என்றும் பொருள் கூறுபவரெனின்;—செயிர் என்பது குற்றமெனப் பட்டதலின் ஆட்சிக்கும் குற்றமாத ஐய முத்திரிய மாகனான் செயிர் என்ற மாத்திரையானே அவையிரண்டு

மடங்குமாம்; வேறுபிரித்தகாத்தல் ஐயருந்தாதாம். விகற் பவின்றி வேன்பதற்குச் செவ்வனே பெருநுள் கொள்ளாது நலிந்து பொருள் கொண்டதனோடாதல் அமையாது தெரிவ தென்பதற்குச் சலிகற்பத்தோ டறிதல் எனப் பொருள் கூற ல்வேலியாம். என்னை? ஐம்பொறியும் ஐம்புலனை அறிதற் குக் கருவியாவதல்லது பகுத்தணர்த்தற் கருவியன்றென்பது உம், பகுத்துணர்த்தற் கருவி மனமென்பது உம் முற்காட்டி மாதலான், பகுத்தணர்த்தலான சலிகற்பம் மனத்திற்குன்றி இந்திரியத்திற் கின்றென்றும், அதனால், மானதக் காட்சிக் கே சலிகற்பமுண்டென்றுக் கொள்க; இக் கூறியவாற்றான் அவர் உரைபோலியென ரெழுக. காட்சியெனஞ் சொல் சிறப்பாகக் கண்ணுற் காண்டதுக்கே பெயராயமைதலின் ஈண்டு அவை, ஒளி, யெனத்தொடங்கித் கூறுது ஒளியென க்கண்ணறிவினையே முற்கூறிய துண்மையையும், ஆசிரியர் சகலாகம பண்டதரின் ஆழியகருத்தமையையும் கண்டு கொள்க. வாயில், மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி சுவை ஒளி பூது ஒசை நார்த்தம் என்பின ஐயறிவு புலன் அல்லது இவ்வறிவைப் பயக்கும் பொருள் அவை, மண்புணல் அனல் கால் விசம்பு (பிருகிவி யப்பு தேயு வாயு ஆகாயம்) மயர்வு, மயக்கம்; இது ஐம்பொறியாற் கவரும் உணர்வினுள்ள ஐயந் திரிவுகளாம். இக்குற்றந் தீரவந்தனானமே உன் னக்காட்சி யாமென்க.

அருந்தின்பத்துன்பமுன்னத்
தறிவினுக்காகாமாதி
தருந்தனவேதனையாய் காட்சி
சமாதியான்மலங்கள் வாட்டிப்
பொருந்தியதேசகால வியல்பகல்
பொருள்களெல்லா
மிருந்துணர் கின்றனானம் யோக
நற்காண்டலாமே.

(சு-ரை.) இது துக்கச்சிக்காட்சி, தவக்காட்சி யிரண்டன் இலக்கணக் கூறுதல் முதலிற்று.

(பொ-ரை.) உயிரறிவில் அராகத்ததும் பொருத்தத் துய்க்கும் இன்பத்துன்பமே தன்வேதனைக் காட்சி; மலத்தி னெழுச்சியை மனவொருவையாற் ரெழுத்துப் பல்வகை நர ட்டினும் முக்காலத்தும் நிகழும் இயல்பையும் பொருள்களையும் தாயிருந்த விடத்தேயிருந்து அறிதல் இயோகக் காட்சி யெனப் பெயர்பெறும்; எ-து.

(கு-ரை.) "விச்சையினராகத் தோன்றி வினைவழி போக த்தின்சண், இச்சையைப் பண்ணிநிற்கும்" என வினையைச் செலுத்தித் துய்ப்பிப்பது அராகத்ததுவமென்று இரண்ட வது குத்திரத்துக் கூறுதலின் அதற்குந் பு ஈண்டும் அராக மாதிரும் எனினார். தவக்காட்சி யுளதென்பதற்குச் சால் றென்னை யெனின்;—தூரசேய்மை காட்டினுள்ள நம் நண்பர் க்காதல், தாய் தந்தை மனைவி மக்கட்காதல், சுற்றத்தாரின் காதல் இன்பத் துன்பங்கள் நிகழின் நாமவநிறையறியாதிரு க்கையிலும் நம் முள்ளத்துள் அவற்றிற் கேற்ற குறிகள்த

மே தோன்றல் இனிது காண்மேன்றே. நமதறிவிற்கத்தகைய யறிதக்கைமை யிருத்தலாற்றான் அவை அங்நான்ற தோன்ற வவாயின அங்நான்ற தோன்றினும் அவற்றை உறுதிப்படுத்தற் குரியவன்மை நிகழாவாறு மனம் நம்மை மறைத்தலான், அவற்றை நழுவவிடுகின்றும். விலங்குமுதலியவற்றிற்கும், மக்களில் ஒரு சாரார்க்கும் அத்தகைக் குறிகள் தோன்றாமைக்குக் காரணம், அவற்றினறிவு முழுதும் மறைக்கப்பட்டிருத்தலும், மக்களிலொருசாரார்க்கும் (மிக மூடராய் விலங்கின்றன்மைப்பட்டிருப்போர்) கழிந்தபிறப்புக்களில் விலங்குமுதலியவாய்ப் பிறந்துழன்று திணையளவாகமல நீங்குதலின் அப்போதுதான் மக்கட் பிறவியல் வந்திருத்தலால் அவர்க்கு மலநீக்கம் மிக வின்மையுமேயாம். இத்தகைக் குறிகளும் பலமக்கட் பிறப்புக்களால் அறிவுமிகப் பெருகி மலவன்மை குறைந்தவர்கள் நாட்டே காணப்படுதலின், மலநீக்கமே அவ் வறிவு நிகழ்ச்சிக்குக் காரணமா மென்க. “காணிக்கொத்தது கோடிக்கு” என்னும் வழக்கால் (நியாயத்தால்) சிறிது மலநீக்கத்திற்கே யத்துணையறிவு நிகழ்ச்சிகள் தோன்றுமானால், முழுதும் மல நீங்குமேல் பொருந்திய தேசகாலவியல் பகல் பொருள்களெல்லாம் இருந்தரியப்படும் தவக்காட்சி நிகழ்தற்கோர் தடையுமில்லை என்பதாம். எனவே, தவக்காட்சி மெய்ம்மைய தென்பது என்பித்துக் காட்டினும், இன்று நிறைக் கடைவிடைகளால் விரித்துக் கருதி யுண்மையறிந்து கொள்க. ஈண்டுரைப்பிற் பெருகும். உள்ளம், உயிர் அராகமாதிதரும் என்பதை அராகமாதிதர எனத்தரிக்க. உள்ளத்தறிவினுக் கராகமாதிதர அருந்து இன்பத் துன்பம் எனமாற்றிப் பொருள்கொள்க. அறிவினுக்கு குவ்வுருவு ஏழாம் வேற்றுமை மயக்கம் பொருட்கேற்ப ஏழாம்வேற்றுமைகொள்க; “யாதனுருபிற் கூற்றாறியினும் பொருள் சென்மருங்கில் வேற்றுமைசாரும்” என்றார் தொல்காப்பியனாராகலின் சமாதி, மனவொருமை நற்காண்டல் என விசேடித்தார்; அது மல நீக்கத்தா லெய்துவதாகலி னென்க. (எ)

R. S. வேதாசலம் பிள்ளை.

ஓர் துரை.—அய்யா, வாருங்கள், தங்களுக்கு மிகவும் கஷ்டம் கொடுத்தேன்.

வித்வான்.—அப்படிச் சொல்லவேண்டாம். அன்பர்கள் ஒரு வரை ஒருவர் கசக்கினால் தானே, இனிமை வெளிப்படும்.

புலவர்.—ஆம் அவரை எவ்விதமாய் கசக்கினாலும், அவருக்கு கசக்காது.

* *

ஒருநாள்.—வேதநாயகன் என்பவர்தன் ஆசிரியனாகிய சுப்பிரமணியன் என்பவரை புகழ்ந்தார். குரியமூர்த்தி என்பவர் கூட இருந்தார்.

புலவர்.—சுப்பிரமணியனை வேதநாயகன் தவிர மற்றார் புகழ வல்லார். இது பொய்யல்ல. குரிய மூர்த்தியே சாட்சி.

தாபுமானசுவாமிக ளருளிச் செய்த பார்டல் உரை.

பரிபூரணநீதம்.

சந்ததமு மெனதுசெய வினதுசெய வியானெனந்
தன்மைநினை யுன்றி யில்லாத்
தன்மையால் வேறலென் வேதார்த சித்தார்த
சமரச சுபாவ மிதுவே
இந்தநிலை தெனியநா னெக்குருகி வாடிய
வியற்கைகிரு வுளம நியுமே
இந்நிலையி லேசற் திருக்கவென் றுன்மடமை
யிதசத்ரு வாக வந்து
சிற்தைகுடி கொள்ளுதே மலமாயை கன்மந்
திரும்புமோ தொடுவ முக்காய்ச்
சென்மம்வரு மோவெனவும் யோசிக்கு தேமனது
சிரத்தையெனும் வாளு முதவிப்
பந்தமற மெய்ஞ்ஞான தீரமுந் தந்தெனைப்
பாதுகாத் தருள்செய் குவாய்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர னானர் தமே.

(பொ-ரை.) எங்குப் பார்க்கினும் அங்கெல்லாம் பிரிவற நிறைந்துள்ள இன்பப் பொருளாயுள்ளவனே, என்றும்! எனது செயலெனப்படுவன வெல்லாம் நினதேயாம்; நான் எனச் சொல்லு மியல்பு உன்னின் வேறாக இல்லாமையால் நான் உனக்கு வேறு மல்லேன். இதுவே, வேதமுடிவும் ஆகமமும் ஒன்றுபடும் நிலைமையாம்; இவ்வரிய நிலைமையை ஐயம்திரிவின்றித் தெளிதற்கு அடியேன் மனமுடைந் தருகி வாடிய தன்மையும் தலைநினைது சிருவுளம் அறியுமன்றோ? இத்தகைய அரிய நிலையில் மனதொருக்கிச் சிறிதருக்கலாமெனினும் அறியாமை என்னுட் புகுந்து குடிக்கொள்ளுகிறதே! அதனால், எங்கே மாயாமலந் கன்மமலங்கள் மீண்டும் என்னை வந்து பற்றுகிறதோ வென்றும், அதன் காரியமாக எங்கே பிறப்புக்கள் தொடர்ச்சியாய் வந்துவிடுகிறதோ என்றும் எனமனமானது மிகவும் சிந்தித்து வருந்துகின்றது; ஆகலான், சிரத்தை யென்னும் வாணியென் கையிற்கொய்த்து, மெய்ஞ்ஞான மெனந் தைரியத்தையு முதவிப் பிறவி வேர் அச்சு மாறருள் செய்து நாயேனைக் காப்பாற்ற வேண்டும் ஐயனே! என்று.

(கு-ரை.) அன்றே ஆணவமல மென்னும் இருளினுளமுந் தி ஒன்றையு மறியாத் மாழ்க்கிடந்த உயிருக்குப் பெருங்கருணையினற் கருவிகரணங்களைத் தந்து அறிவுநிகழப் பண்ணும் இறைவன் செயலன்றித் தனக்கொரு செயலையின்மையானும், “ஆட்டுவித்தாலாரொருவர் ஆடாதார்” எனப் பிபரியாரும் உரைத்தமையுளும் எனது செயல் நினது செயல் என்றார். யானென்னுமறிவே இறைவன் ரெழில் பெறக்கிடத்த தாதலானும் அங்குமி அறியுமறியும் உதற்கிலக்கான பொருளும் இறைவனைப் பிரிந்து ஒன்று செய்யுமாற்ற வுடையவல்லவாதலானும் நின்னின் வேறலென் எனக் கூறப்

பட்டது. வேதாந்தம், வேதமுடி வெணக் கூறிய ஆசிரியர் சித்தாந்தம், ஆகம முடிவெனக் கூறுததென்னெயெனின்; —வேதம் கிழைல்லாம் பவருஞ்சமடங்குநக் கிளத்தோதியவற்றிற்கு அதிகாரினைச்சுட்டி அவற்றைச் சிறப்பித்தவேதமுடிவான உபநிடதங்களில் அவற்றை யெல்லாம் மறுத்ததைத் தன்னைப் பொருளை நிலைபெறுத்தியதபோலாது, ஆகமங்களின் முதல் இடைகளை யென்றுமெய் விடங்களிலும் சிவபரஞ்சுடரின் பெருமையே கூறி முழக்கப்பட்டதா கலர்ன் ஆகமமுடிவு என்று கூறாதுயினர். எனவே, வேதார்த்தமும் ஆகமமும் பொருந்தியென்றும் நிலைமை இதுவேயென்பது பெற்றும், மலங்கழன்றி சாக்கிரத்தில் “அதித த்தைப்பி” தமக்கு மலமாயை கன்மம் உராமையிறந்தாராயினும், “கான்மலங்கழன்றேன், ஆதலால், அவை யெம்மை வருந்தா” என்று கருதுதலே மறித்தும் பிறவிக்கு வித்தாமாதலானும், “இங்குனிவாங்குந் கலம்போல ஞானிபால், முன் செய்வினமாயை மூண்டிடினும்” என மெய்கண்ட தேவ சிவம் அருளியவாறுபோல எங்கே அவை மறித்தும், வந்து வருத்தமோ எனும் அச்சம்மீதார்தலானும் அவ்வச்சந்தீர்க்கும் அரிய “மருந்தைநோக்கி மனமயோசிக்கிறே” என மிக இரங்கிக் கூறினர். பிறப்பென்பது கன்மதுர்ச்சியின் பொருட்டெய்துவதாகலின் மலமாயை கன்மந்திரும்புமோ தெர வெழுக்காய்” என்பதன்பின் சென்மம் வருமோ வெனக்கூறினர், ஊக்கமில்லார் கைவான் “பேடிக்கைவான்” போல்பயனின்றாதலின் தீரமும் உடன்கூறினர். “பார்க்குமிட மெங்கு மொரு நீக்கமற் கிறைகின்ற” என்பதனால் இறைவனதுவியாபக இலக்கணங் கூறினர். சித்ததை, தூற்பொருள் கேட்டும் கன்மனவெழுச்சி இடையறுது தூற்பொருள்கேட்டபார்க்குசு கழிந்தொழிந்த மலமாயை கன்மங்கள் வருதல் கூடாமையின் இங்ஙனங் கூறினர். ஓளவையாரும் “கேள்விமுயல்” என்றதனும் இப்பெற்றி நோக்கியே யாமென்க. (இ)

பூதலய மாகின்ற மாயைமுதல் வென்பர்சிலர்

பொறிபுல னடங்கு பிடமே

பொருளென்பர் சிலர் காணமுடிவென்பர் சிலர் குணம் போனவிட மென்பர் சிலபேர்

நாதவழு வென்பர் சிலர் விந்தமய மென்பர் சிலர் கட்டகடு வேலி ருந்த

நாமென்பர் சிலருருவ மாமென்பர் சிலர் சீருதி.

ஐடி லரு வென்பர் சிலபேர்

பேதாபு வயிரகெட்ட நிலமென் றிலோ சிலர்

பேசினரு ளென்பர் சிலபேர்

பின்னுமுன் னாங்கெட்ட ஞானியம் தென்பர்சிலர்

பிறவுமே மொழிவ ரிவையாற்

பாதாச மாய்மனது சஞ்சலப் படுமலாற்

பரமசுக நிடை பெறுமோ

பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற் கிறைகின்ற

பரிபூர ணைந் தமே.

(பொ-ரை) பூதங்கள் ஐந்தும் ஒடுங்குதற்கு முதற்காரணமானபாடு யே முதற்பொருளென்பர் ஒரு சாரார்; ஐம்பொருளென வரப்படும் விடயங்களைத் தும் ஒடுங் குமிடமேமுத

ற்பொருளென்ப பிறிதொருசாரார்; பிந்தக்காரண முடிவென்பர் சிலர்; மூலக்குணமுடி அடங்கிய தென்பர் சிலர்; சிலர்நாதவடிவென்றும் பிறிதவடிவென்றும், வேறு சிலர் நானே பிரமம் என்றும், சிலர் உருவப் பொருளென்றும், அருவப்பொருளென்றும், சிலர் வேற்றுமையறச் சேவபோதம் கசித்தவிடமும் ஜீவகிருபையு மேன்றும், பின்னுஞ் சிலர் முன்னும்பின்னும்பாப் பாழென்றும் பிறவாதும் உரைப்பர்; இவ்வாறு பல்வகைச் சமயிகளும் பல்வாறுகூறும் கொள்கைகளைத் தழுவுவதால் மனம் ஒரு வழிப்பட்டிரு பாதாசம்போற் சலனமுறுமேயுன்றி, மேலான இன்பத்தைப் பபக்கும் நிட்டை கூடுதற் கண் அதற்கு ஊக்கு செல்லாது; ஏ-று.

(கு-ரை) ஈண்டுக்கூறிய சமயிகளின் பெயரும் அவருகாக்கும் வேறு பிறகொள்கைகளும் அவற்றை மறுத்ததைக்குஞ் சித்தாந்தமும் ஈண்டுக் கூறப்புகின் வரம்பின்றிப் பெரு குமாதலாற் சமயநேர்ந்துழிவிரிப்பாம்; அல்லனாகும், இப்பத்திரிகையிற் சிவஞான சித்தியார் பரபக்கம் எழுதுங்கால் இனிப்புபற்றியாங்காங்கு விரித்துவிளகிதும் ஆண்டிக்காண்க. இவ்வாறு பல்வகைச் சமயத்தையும் உடன்படாது மறுக்கும் ஆசிரியர்மதம் ஏன்னையோவெனின்;—உலகத்தினுள்ள வெச்சமயங்கட்கும் பொதுவாயும் அவற்றிற்கெல்லாம் பிறப்பிடமாயுமுள்ளவைசித்தார்த்தமே இவர்சமயாயா மென்பது “சைவசமயமே சமயம்” “இராசாகதத்திலமர்ந்தது வைதிக சைவமழகிதந்தோ” “அந்தோ வீதந்சமயிச்சமயம் போலின் றறிஞரெலா கடுவுரைக்க” என்று இவ்வாசிரியரே பல்வகையிடத்தங் கிடந்தோதலானும், இவர் ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் கூறியிருக்குங் கொள்கைகளைத்தம் சைவசித்தார்த்தத்தாற் கூறப்படுவனவாதலானும் நன்கு தணியப்படு மென்க. மேலும், இச்செய்யுள்களில் வரும் மருடவாக்கே, சிவஞானபோதம் இரண்டாம் சூத்திரம், “நீக்கியின்றி நிற்குமன்றே” என்னும் பரிபூரணஸ்சனத்ததை எடுத்த ஆளுதலானமென்க. பொறிபுல னடங்குமென்பதற்குச் சிலர் பொறியும் புலனுமென்பபொருள் விரித்து அவை முடியுமிட மென்பர்; புலனென்பது பொறிக்கு அறிவை யெழுப்புதலானும், பொறி மேற்கூறிய பூதத்தின் அடங்குதலானும், புலனொடுக்கத்தில் பொறிக்கு அறிவு நிகழாமையானும், புலனொடுக்கங் கூறியமாத்நிரையானே யதவும் பெறப்படுமாதலானும் அது போலியுரை யென்க. பாதாசம், சூதம். (சு)

அந்தகா ரத்தையோ ரகமாச்சி மின்போலென்

னறிவைச் சுருக்கினவாரர்

அவ்வறிவு தானுமே பற்றினது பற்றா

யமுந்தவுந் தலைமீதலே

சார்தமா யெழுதப் படித்ததார் மெய்கொஞ்ஞான

சுகநிடை சேராமலே

சேர்த்துத் தருத்தியைச் சதமெனவு முண்டிண்டு

னாங்குவைத்தவ ரார்கொலோ

தந்தைதாய் முதலான வகிலப் பிரபஞ்சந்

தனைத்தந்த தெனதாசையோ

தன்னையே கோவனே பிறமையே கோவுனே

தற்காலமதை கோவனே

பந்தமானது தந்த வினையையே நோவனே
பரமார்த்தமேதமறிமேன்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூரண னந்தமே.

(பொ-ரை.) அறியாமையாகிய ஓர் இருனையே ஒரு வீடா
தச் சுமைத்து அதில் எனதறிவைப் பொதிந்து அதன் அறிதற்
குழிசைக் குறைத்தவராரீ ஒருவருமில்லை; அவ்வறிவு தா
னுஞ்சிறிது விளங்கிய வழிச்சார்த்தின் வண்ணமாமாறும்
என் தலையிலெழுதினவர் பாவர்? ஒருவருமில்லை; இவ்வா
றிருக்கவும் மெஞ்ஞானமாகிய இன்பநிட்டை கூடி முத்தியெய்
தாமல் சோற்றையடைத்துவைத்த தருத்தி போதும் இவ்வு
டலை நிலையுடைய தென்றெண்ணி மேலுமேலுந் தின்று அதை
தனக்கவைத்துத் தாமாரோ? ஒருவருமில்லையே. தாய் தந்
தை முதலான எல்லாச் சேதனப் பிரபஞ்சத்தையும் தருதற்
குக் காரணமாயுள்ளது என்னுசையன்றோ? ஆதலால், என்
னைத்தானே நொந்தகொள்வேனோ, அன்றிப் பிறரை நொந்து
கொள்வேனோ, நிகழ்காலத்தை நொந்துகொள்வேனோ, பிற
ப்பிறப்பாகிய சிறையிற் றகாந்து வைத்த இருவினைகளை நோ
வேனோ, என்றிவ்வாறு பிதற்றுவதல்லால் சிறந்தபொருள்
இது வென்றறிதிலேன்; எ-று.

(கு-ரை.) மக்களைப்படைத்து அவர்க்கு அறியாமையை
யுள் இறைவன் உடன்கூட்டினானென்றுஞ் சமயிகளை நோக்கி
யுவ்வாறுகூறின் இறைவனுக்கு நடுவு நிலைமையின்மையும்,
தருணியின்மையுமாதி குணங்கள் ஏற்பட்டு அவன் அக்குண
ங்களுடைய மக்களொடு சேர்க்கப்படுதலின் அவ்வாறு கூறு
வார் கூற்றுப்போலியென்பார் எதிர்மறுத்தல் வினாவாக 'அந்
தகாரத்தை யோராமாக்கி மின்போலென்னறிவைச் சுருக்கின
வரார்' என்றார். எனவே அவ்வறியாமையுயிர்க்காகாதியே செ
ப்பிற் களிப்புபோல் உளதாயிற் றென்பது பெற்றும். இவ்
வாறே ஆன்மாவின் அறிவும் சார்ந்ததன்பாலாம் இயல்புடை
ந்து அவ்வாறும்படியதைச் செயற்கைப்படுத்தினார் ஒருவரு
நிலையென்றுக் கூறினார். ஆன்மாவுக்குச் சுதந்தர அறிவு
சிறிது நிகழினும் அது நிலையின்றி நினைப்புமறப்பொடு கூறி
மாறுந்தகைய தென்பார், கூடிநின்றேன்றிமறையும் மின்னலை
புவமை கூறினார். அவ்வாறாயினும் பேரின்பநிலையெய்தற்குக்
தருவியான நிட்டைகூடாது, இவ்வுடலிளின் பொருட்டே
புழைத்து வாணுங்கழித்தல் பெரிதும் இழுக்குடைத் தென்று
ந்கூறினார். பிறப்பார்க்கன்றித் தந்தைதாயின்மையின், தந்தை
தாயென்ற மாத்திரையானே பிறப்பெனக் குறிப்பானுணர்ந்தி
அப்பிறப்பைக் கூட்டியது ஆசை என்றார். 'அவாவென்பதெ
ல்லாவயிர்க்கு மெஞ்ஞானமும், தவாப்பிறப்பினும் வித்து' என
ப்பிறரும் பிறப்புக்குக் காரணம் அவாவெனக் கூறினார். பிர
வாகாநாதியாய் இவை வந்தகொண்டிருத்தலின், தான் பிறர்
தாலம், வினைமுதலிய ஒன்றையும் நோதற்கு ஏதுவிலையென்
றதாம். (எ)

வாராதெலா மொழிய வருவனவெலா
மெய்த மனது சாட்சியதாசுவே
மருவநிலைத்ததும் வேதாந்த சித்தாந்த
மரபு சமரசமாகவே

பூராயமாயுணர ஆகமது தந்ததும்
பெய்யுடலை நிலையன்றெனப்
போத நெறித்தந்ததுஞ் சாசுவத வானந்த
போகமே லீடென்னவே
நீராளமாயுருக வுள்ளன்பு தந்ததும்
நின்னதருளின்னு மின்னும்
நின்னையேதுனையென்ற வென்னையே காக்க
வொரு நிலைவு சுற்றுண்டாகிலோ
பாராதி பறியாத மோனமே யிடை விடாப்
பற்றுகநிந்த வருள்வாய்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூரண னந்தமே.

(பொ-ரை.) வாராதனவெல்லாம் அவ்வாறே யொழிக;
வருவனவந்தெய்துக; என இவ்விரண்டினும் சம நிலையுண்டா
கவும்; இச்சமநிலையே வேதாகமத்துணிவாகலின் அவற்றினி
டத்தெனக்கு அபேதவுணர்வு தோன்றவும், யாக்கை நிலையா
மை நெறியையெனக் கறிவுறுத்ததும், நிலையுமின்பதுகாச்சி
யே முத்திபெனவும், அதைப்பெறுதற்கு அன்பாழ்க் கரைந்து
ருகுதலே வழியாமென அவ்வன்புகொடுத்தி விளங்கக்காட்
டியதும் நின்னருளல்லவோ? ஏ பெருமான்! இன்னும் நின்
னையே அருந்துணையாகக் கொண்டிருக்கும் புழுத்தநாயினுங்
கடையென் நின்னைவழுத்துதற்கு நினைவுகொள்ளு மிடத்து,
அதனால், உலகாதிகள் என்னறிவிற் றேன்றுவண்ணம் மறை
த்து மோனநிட்டை கலைபாது அதில் நான் ஒழியாது பொரு
ந்தி நிற்கக்கிருவருள் புரிந்து என்னைக் காப்பாற்றுவாயாக;
எ-று.

(கு-ரை.) "நன்றாங்கால் நல்லவாக்காண்பவன் அன்றாங்
கால், அல்லற்படுவதெவன்" எனப்பெரிய ருரைத்தாராகலின்
நல்லனவருங் கால்கனித்தலும், வராக்கால் துன்புறலும் தீய
னவருங்கால் துன்புறும் ஒழியுங்கால் இன்பமுறுவதும் கடு
வுநிலைமையுடையார் செய்கையாகாமையானும் தீயன நல்லன
வாகிய எவற்றினும் கம அறிவுகோடலே சத்திநிபாத மெய்
துதற்குக் கருவியாதலானும் "வாராதெலா மொழியவருவன
வெலாமெய்த" என்றார். இத்தகைய உணர்ச்சிகளெல்லாம்
நாமே கொண்டா மென்பார்க்கு அகப்பற்றும் அதனாலெய்
தும் பிறப்புமாறுமையின், தன்னறிவாற்ற லழியத் திருவரு
ளைத் துணைகொண்டு அது விளக்கியாந் கறிதபோபெரின்பம்
பயக்குமென்பார் 'தந்ததும்' நின்னதருள்' என்றார் உஷகம்.
இல்பெருஞ்ஞென்பார் மதத்தை மறுத்து மோனநிட்டைகூடு
ங்கால் அவையறிவிற் றேன்றா வெனத் தோற்ற மின்மையே
கூறியொழிந்தார். பாசி கல்வீழும்போது சிறிது விலகிப்பின்
னுந் கூடுமாறுபோல நிட்டை கொள்ளுழி மறைந்து அங்கு
ந்துழிப்பின்னும் உலகப்பற்று தன்னைப்பற்றும் என்னு மச்சத்
தால் "மோனமே யிடைவிடாப் பற்றுக நிற்கவருள்வாய்"
என்றிறைவனை வேண்டிக்கொள்வாராயினார். நீராளம்-நீரின்
தன்மை. (அ)

ஆழாழிகரையின்றி நிற்க விலையோ
கொடிய ஆலமமுதலி விலையோ
அக்கடலின் மீதுவடவனனிற்க வில்லையோ
வந்தரத்தகிலகோடி

தாமாழனினைநிக் வில்லையோ

பேருவந்தனுவாக வளைப விலையே

சப்தமேகங்கலம் உத்தரானேயிற்

சஞ்சரித்திடவில்லையோ

வாழாது உழியே யிராமனடியாற் சிலையு

மடமங்கையாக விலையோ

முனிமந்தர் மாதியால் வேண்டிசுத்திக

ளுலகமார்க்கத்தில் வைக்கவியேயோ

பாழானவென்மணன் குவிபவொருதந்திரம்

பண்ணுது துணைக்கருமையோ

பார்க்குமிட மெங்கு மொரு நீக்கமுற நிறைகின்ற

பரிபூரணன் தமே.

(பொ-ரை.) அழியகடல் கரைவரம்பின்றியும் பெருகிவந் துணையழிக்காது தன்னிலையிலே நிற்குமாறும், கொடியவி டமும் அரியமருந்து (அமிர்தம்)அக உண்ணல் உண்ணப்பட் டதும், அக்கடல் மேகத்தால் பொழியப்பட்ட நீரையுண்டு பொருகிதியாமல் அதன் நடுவில் வடவைத்தீ (வடவாமுகா க்கின்) துறை புரிஞ்சும்படி நின்னல் அமைக்கப்பட்டவாறும் அ-ரத்தில் எத்தனையோ கோடி அண்டங்கள் மதலை (தூண்) யின்றியும் சிதவிழாது நின்சக்திப் மாத்திரையானே நிலை பெற்றிருக்குமாறும், திரிபுரசக்கார காலத்த மேருமலைவில் ளாக நின்னல் வளைக்கப்பட்டவாறும், ஏ பெருமான்! நின் இராசரத் தன்மைக்கும் அளவிலாற்றலுடைமைக்கும் எளிய வேடும், சேகலம் இத்திரனாலும் செலுத்தப்பட்டு ஏழுமே கங்களும் காலத்திற் றெய்கதைபும், ஸ்ரீஇராமன் காலடியால் அசலிக்கக்கல் மரித்தும் டென்னு யெழுந்ததையும், மணி ம-திராசிகளால் விரும்பியாங்குப்பலசித்திகள் எளிதிற்பெறப் பட்டதையும் நோக்குவகால் செயற்கரியசெய்யும் நினக்கு என் மணம் ஒரு உழிப்படுமாறு செய்தல் அருமையல்லவோ; எ-து.

(கு-ரை.) “செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர், செய ள்கரிய செட்கவாழார்” என்றகுறியியர் பெருநாவலர் உரைத்த ப-ம், எம்பெருமானது செயற்கரிய செட்கையில் ஐந்தினை முரலிலும் பிற்றம் தேவரொகை கூறும் துணமாக்களின் செ ய-க மூன்றையும் பின்னும் கடைத்து, பேசையாயினார் அரிய வொகைகூறும் எளிய செய்கைகளை அட்வான்மாக்களும்செ யதார்தர்; உண்மையில் அரியமான செய்கைகளை நீயும் எம்பெருநாட்சிச் செயற்கை. இவ்வாறு தற்பபன் குறியாது அரிசெய்கை புரியும் நீயே என்மனத்தை ஒருவழிப் படுத்த வில்லை யென்பது கருத்தாகக் கூறினார். கலலைப் பெண்ணுக் கிணமை செயற்கரிய செய்கையென்றே வெணக் கூறுவார்க்கு, இராமன் தன்செயுந் இரக்கத்தால் முற்குறித்துப் பெண் ணுக்கினுன் என அவன் கதைவிலேயே கூறப்படாமையா லும், கௌதமர் சாடல்வையில் “இராமன் பதம் பட்டதும் எழுது” எனக் கூர்ன்மை அதிசு கூறப்படுதலானும் அவ்வாறு கூறுதல் அரியமானமாம் எனவிற்கக். ஒருசரியமும் எல்ல கருவகளைநி முற்றுப்பெருமையின், கௌதமரும் அச்சா பவிசுடக்கொற் “சிறப்புக்கருவியே கூறினாரென இவ் ஏதுக் கொள்ளுந் அரவக்கொடியுடையன் (அரியோதனன்) புழுச் சேறாறா மாறிய ஆயிரங்கதிர்ப்பரித் பகன் (கர்ணன்), பா ட்டம் அடிகை தக்காணப்பந்தலின் அவனும் அரிய சடவுளா டெனப்பட்டு அனெகென்வரவாதயாமாதலின் அதுபெருநா த-தாரியாண்டைய தென்க, வச்சரதான், பச்சிராயுதத-தச் ப-ன். வாழாது வாழலை, வந்து ம் பொழியப் புகழு டட்ட-தாரன்; “ஒன்றுவுகைத துய-த பீசுழல்வாற, பொன ம-த நித்தசொன்னின்” னாயின் இவ்வாறு கூறினா. (சு)

சூ-சககொர-விலையாகவெல்லாம்

கட்டியாள் நீர் கடனந்தல்

உதேசெவ்-தனை-பா-பெ-சனிகரக

மடமங்கையாக வடவைத்தீ

சேசித்தராவதவித்திகைக் கலைந்திவீர்

நெடுநாளிருந்தபெரும்

நிலையாகவேயினும் காயகற்பந்தேடி

மேஞ்சு புண்ணுவெல்லாம்

யோசிக்கும் வேளையிற் பசிதீரவுண்பதும்

உறங்குவதுமாக முடியும்

உள்ளதேபோதிராணு னெனக் குளறியே

யொன்றைவிட டெர்ங் துபற்றிப்

பாசக்கடற்குளே விழாமல்மனதற்ற

பரிசுத்தநிலைய உருள்வாய

பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமுற நிறைகின்ற

பரிபூரணன் தமே.

(பொ-ரை.) அவாவெனும் கடலுக்குக்கரை யின்றென்பது எல்லாவுலகங்களையுங் கட்டியாள் செலுத்தும் பெரும் வே தரி கடலின் மீதும் தமதானே செல்ல விரும்புதலும், குபே- ணுக்குச் சமானராய்ப் பொனைக் குவிமேய்க் கொட்டினா ப்பா, மேலும் பொன்பெறுதற்கு எளிதி நெறியான இரசவா தவித்தைக் கலைத்தலும், நெடுநாள் இம்மை யின்பத்தைத் தம்- த்த சிழுவர்கள் பின்னும் இவ் உடலை ஒடிநிலையாக இருத்- தற்குக் காயகல்பந் தேடிவருந் துதலும் போல்வனவற்றின லை- ததுக் கண்டுகொள்ளப்படும்; இவற்றை யெல்லாம் ஆராய்ந்- பார்க்குஞ்சால் பசியோய் தீரவுண்பதும், பிறகு உறங்குவது மென்னு மிரண்டினுள்ளும் அவை அடங்கும்; ஆதலால் உள்- ளன்போது மென்று மனநிறைதலே அறிவுடைமைக்குப் பய- னும். ஆதலால், முழுமுதற்பெரும் கடவுளான எம்மினா- வா! நான் நான் என்று கூறித்தருக்கி மறித்தும் பாசமாகி- கட-லில் வீழ்ந்து அடியென் அமிழ்ந்திப் போகாமல், மணித்- மான துடமேன நிலையாகிய நாவாயை (கப்பலை) எனக்கரு- புரிந்து முத்திக் கரையில் நாயேனைச் சேர்க்கவேண்டும்; எ-து

(கு-ரை. நிலம், பொருள், போகமெனும் மூன்றின்- றியாகப் பெருகும் தவாவின் நிலையை முறையே முதல்நா- கையானும் கூறினார். கட்டியாளால், அரசுபுரிதல்; இது உ- கவழக்கு. அளக்கை, அளக்கை நகர்த்தலைவன், குபேரன் இரசவாதம் எனும் வித்தை மெய்ப்மையுடையதெனும் டெ- ருள் விருப்புடையார்க்கு அதுகைவரப் பெருமையின் அ- கித்திவா என்றார். பொருள் விருப்புடைமைக்கும், இரச- தக கலிலியேய்தாமைக்கும் இடைபெண்னையோ வெனின்; அவ்வித்தை, துறவியாவார் இயற்கையில் தாம் பொருள்- ப்புடையால்லெனும், ஒவ்வொருதாம் தம் துறவொழு- நிறைவேறுதற்பொருட்டு வேண்டப்படும் பொருட்டுறாக- முறைத்தற்குக் கையாடுபவாதலான், அவர் அவ்வியல்பில்ல- பேராசைப் பேய்கட்கு அவ்வித்தையைக் கற்பிக்கா ரெ- தேயதன் கருத்தாகக் கொள்க. காயகற்பம், உடலை மு- றப்புச்சுக்கினின்றும் நீக்குவதோர் அரியமருந்து, இவ்- இரசவாத விருப்பினர்போல் அது பெருது வருத்ததல். “மேஞ்சு புண்ணுவா” என்றார். இவ்வணம் பலவாறு ஒரு- கதெல்லாம் உண்பதற்கும் உறங்குதற்குமே யாகலான் அ- பயனிலவென்றதாம். ஆகையால் உள்ளது போதும் எ- உள்ளத்தல் அபாதலே முத்திபெரிக்கு வழியென குசிரி- ளுதினார். “கூகைகுழறல்” எனப்பட்டமனப் பாலையிற் பே- ருழல் எனற்பலது குளரல் எனவழக்கடை பெற்று- ஆசிரியர் இங்குஞ் சொர்க்கைக் தேர்தது வழங்குந்- ட- வடத்துக்காணப்படும், அதுபற்றிய உராய்கழற்க, எவ்வா- வறாங்கும் அது பெர்மோசகா மென, லன் பனமொழி- ளால் அறிபுடையர்க்கப்படுவன வெல்லாம் அசத்தென்று அ- வறித்தவெல்லாமசென்றாரும்” “மகபேற்றான சத்தாம்” எ- பவறால் பெய்கண்டசெவ் விலக்கயருளுதலன் இவ்வா- யரும் என்ன “மனததந-பரிசுத்தநிலை” மென்றா. (சு)

“பரிபூரணன் தம் முற்றும்,

நீ. தேவதாசலம் பிள்ளை.

உண்மை விளக்கம்

அல்லது

சித்தாந்த தீபிகை.

1897ஆம் ஜூன் 21-உ திங்கட்கிழமை.

பூவும் மணமும்.

இவ்வுலக மாதிரித்தான் சிறந்து விளங்கும் பொருள்களுள் பூவினையே போலப் பொலிவுடையதும், நம்முள்ளத்தின் (இருதய கமலத்தின்) தாய்மை, அன்பு, இன்பமாதியவற்றை இனிது விளக்குவதும் எதுவுண்டு? இதைப்போல நமது தனிப்பெருங் கடவுளுடைய அளப்பரிய சிறப்பையும் போருளையும் செம்மையையும் விளக்கிக் காட்டுவது எது? அப்பூவின் புதுமையும், இயையும், அழகிய அரிபரந்த இதழின் மென்மையும் எவ்வளவோடும் மனத்தைக் கவர்ந்து உள்ளக் கிளர்ச்சியை யெழுப்புகின்றது. ஆதலின், நம்மவர்களும் அதன்மேல் மிகவும் விருப்புடையவர்களாய் அதனைத் தாங்களே அணிந்தும் கடவுளுக்குச் சாத்தியும் தத்துவ உண்மைகளில் காட்டாக எடுத்து விழங்கியும் வருகிறார்கள். அன்றியும் நம்மவர்கட்குத் திருவிழாக்களிலும் நித்திய நாமத்தியா திகளிலும் இன்றியமையாதனவாயுள்ளன பூக்களேயாம். அவர்கள் இறைவனுக் கிவற்றையிக உலப்போடும் அணிகிறார்கள்.

“சித்தந்தெளிவீர்களாள்
அத்தனாருணைப்
பத்திமலர்நாவ
முத்தியாகுமே.”

என்று ஸ்ரீஞானசம்பந்தப் பெருமானும் பத்தியாகிய மலரைக் கொண்டு நமதப்பனை அருச்சிக்கவிளித்தவாறுங் காண்க. அஃதல்லாமலும் பூவின் முக்கூறுகிய பூ, பூவின் சிறம், பூவின் மணம், சத்துச் சித்தாநந்தமாகிய பரம்பொருளினது அருள்வெளி நிலைக்கு உவமிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

“பூவண்ணம் பூவின் மணம்போல மெய்ப்போதவின் ப
மாவண்ண மெய்கொண்டவன்.”

என்றார், பேரணியும் இனிய நடையும் அமைந்துள்ள திருவிளை பாடற்புராணம் செய்த பரஞ்சோதி மாமுனிவர். இத்திருவுருவை நமதப்பரும்,

“ஆவாகி ஆவிநிலைந்துமாகி அறிவாகி
அழலாகிய வியுமாகி

நாவாகி நாவுக்கோருரையுமாகி நாதனாய்
நால்வேதத் துள்ளோனாகிப்

பூவாகிப் பூவுக்கோர்நாற்றமாகிப் புக்குளால்

வாசமாய் நின்றானாகித்

தேவாசித்தேவர் முதலுமாகிச் செழுஞ்சுடராய்ச்
சென்றழக ணின்றவாதே.”

என்று சிறப்பித்து அதன் கலப்பு நிலைமை கூறியவாறுங் காண்க. தத்துவவுண்மை தெளிந்து நமதிறைவன்பால் பேரன்பு தழைத்துக்கிடைய ஸ்ரீ மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்கு பூவுக்கும் அதன் மணத்திற்குமுள்ளுமிக்க னுண்ணிய இயைபு வேறோர் விதமாக விளங்கி

“பூவினற்றம் போன்றுயர்ந்தெங்கும்

“ஒழிவற நிறைந்த மேவியபெருமை.”

என்றெறித்துப் பூாடி யருளிநூர்கள். மற்றோரிடத்தும் இவ்வொற்றுமை உய்த்தையே உடலுயிர்க்கு ஒப்பிட்டு, அவ்வொற்றுப்பிட்ட உவமான உவமேயங்களாகிய இரண்டையுமே பரம்பொருளினதியை பிற்கொப்பிட்டு அவற்றின் வேற்றுமையை (பூமணம், உடலுயிரின் பேதத்தை) விளக்கியருளிநூர்கள். அது,

“உற்ற வாக்கையி னுறுபொரு ணுறுமல

ரெழுதரு நாற்றம்போற்

பற்ற லாவதோர் நிலையிலாப் பரம்பெருளப்

பொருள் பாராதே

பெற்றவா பெற்ற பயனது நுகர்ந்திடும்

பித்தர்சொற் றெளியாமே

யத்த னுண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய

வதிசயங் கண்டாமே.”—என்பதாம்.

உலகுயிரோடிறைவன் பெற்றிருக்கும் அத்துவித சம்பந்தம் உடலுமுயிரும் ஒற்றுமையுற இயைந்திருக்கும் சம்பந்தத்திற்கு உவமிக்கப்படினும், உடலெங்கணும் நிறைவுற்றிருக்கும் உயிர் உடல் வரம்புக்குப் படுதலானும், அவ்வொற்றுமையால் உயிர் பெறுவது நிலையாவின் பமே யாதலானும், தன்னியல்பறிய வல்ல அன்பர்கட்குத் தனது போருளையும் நிலையுள்ள பேரின்பத்தையும் விரைந்தளிக்க முந்தும் பரம்பொருள் எவற்றினும் நிறைந்து அவற்றையும் கடந்து, கருணையும் பேரின்பமுமே யுருவிய நிற்குந் தனது பெருந்தன்மையை உண்மையாகவும் நிலையாகவும் அவற்றினின்றும் பிரித்துப் பொருள் விளக்காமையானும் அதினின்றும் வேறுபடுத்திக் கூறுவர்; ஆக இறைவன்பால் அயரா அன்பு இன் னுண்டேல் அன்றே

“வேனுக்குள்ளே சிவமணம் பூத்தது.”—என்று திருமூலருங் கூறுவாராயினர்.

மேலும், மகாயோகிகளாகிய திருமூலதேவர் அனேக விடங்களில் இப்பூமண உவமானங்களைத் தெளித்துரைத்திருப்பதில், இறைவனது பரிபூரணத் தன்மையை விளக்கி இப்பூக்களை ஒன்றின்மேலொன்றாக அடுக்கித் தொடுத்துக் காட்டியிருக்கும் ஒன்றை வரைவாம்.

“காலி னுறுங் கரும்பினிற் கட்டியும்

பாலி னுண்ணெயும் படுத்தி ளிரதமும்

பூவினு னுற்றமும் போன்றுள னெம்மிறை

காலல னெங்குங் கலந்து நின்றோனே.”

தாயுமான சுவாமிகள் (இவர்கள் அடைமொழித் தொடையினிமையும், இனியமொழிப் புணர்ப்பையும் வேறொருகால் எடுத்தப்பேசுவாம்) அன்பு நிலையாயுள்ள ஐசலப்பொருளை விளித்தக் கூறுமிடத்தி இவ்வுவமானத்தை மிகவும் அழகாக உரைக்கின்றார்.

“ஆகார புவனயின் பாகாரமாக அங்குனே

யொரு மொழியா லகண்டாகார

யோகானு பூதிபெற்ற அன்பராவிக் குறுதுணையே

யென்னவா முகந்த நட்பே

வாகாரும் படிக்கிசை கிண்கிணிவாயென்ன மலர்ந்த

மலரிடைவாச மருவு மாபோற்

நேகாதி புலகமெங்குக் கலந்ததானே திகழனந்தா

கீத்தமயத் தெய்வக் குன்றே”

தேருந் தொறுமினிமை தரும் அருந்தமிழ் மொழியாகிய செல்வக்குழுவியைச் சங்கப்பலகையாம் தொட்டிலிற் கிடத்தி வளர்த்த தாயிராகிய சங்கப் புலவருட்டிலகம் போன்றவரும், சேக்கிழார் பெருந்தகையாலும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளாலும் புசுந்த துதிக்கப்பட்ட பொய்யடிமையில்லாப் புலவர்களுட்டிலைமயுடையவரும், மாதேரவனருளியபொருட்கு உலாகண்டவருமாகிய கங்கோதேவர் கைலைபாதி காளத்திபாதி யந்தாதியில்

“உரையும் பொருளும் உடனு முயிரும்

விரையு மலரும் போன் விம்மிப்—புரையின் நிச்

சென்றவா ரோக்குந் திருக்கயிலை யெம்பெருமா

னின்றவா நெங்கு நிறைந்து.”

என்று எனைய உவமானங்களோடு பூமண உவமானத்தையும் தந்தருளினார்கள்.

தருமபுர ஆதின ஆதிமூர்த்தியின் “சிவபோகசார” பூங் காவின்னிறும் அத்துவித இலக்கணத்தை அருமையாக விளக்கும் ஓர் பூவை யெடுத்து நம்மாலையில் தொடுப்பாம்.

“இத்தனத் திலங்கி யெரியுநரீர் தேனிரதந்

கந்தமலர்ப் போதுவான் காலொளி கண்—சந்ததமும்

அத்துவித மாவதுபோ லீன்மாவு மீசனுமாய்

முத்தியிலே நிற்கு முறை.”—நிற்க.

பெருங்கருணைத் தடங்கடனாகிய எம்பெருமானது திருவருளிசூழியும், அவனது திருவடி நீழலை யெழுதிப்போரின்பக் கடலிற்றினைத்து விளையாடும் பேரன்பர்களது கடைக்கண் நோக்கமின்றியும் ஒரு காரியமும் முற்றுப்பெறுதென்பது உறுதியாதலின், அவ்வன்பர்கள் நாவாகிய இளமரக்காவில் மலர்ந்து நமழும் நூலார்களே எடுத்து ஒரு மலிகையாகத் தொடுத்து, தன்னையணைந்தோர் வேண்டுவனவற்றை விரும்பிப் பரிந்து அதரிக்கும் எப்பொருட்டும் இறைவனும் பரமேசுரனது செந்தாமரை மலர்போன்ற திருவடியில் அதையணிந்து அவனை முழுவன்போடு நார்த்தமு தழுக்க வழுத்தி நாம் எடுத்த காரியப் இனிது நிலைவேறு மாறு பிரார்த்திப்போமாக.

இப்பத்திரிகையின் கருத்து

இப்பத்திரிகையை நாம் நடத்தப் புகுமளவில், நம்மாத் தலுக்கு ஏனாதவிஷயத்தில் தலைப்படுவதாசச் சிலர் கருதுதல் கூடும். அது வன்மையேனும், உலகத்தில் சேதனங்களுக்கு அறிவையும், அசேதனங்களுக்குத் தொழிலையும் அளித்துக் கிருபாரோக்கம் பாலிக்கும் சுகதினைது திருவருளைத் துணையாகக்கொண்டமையின், நமது நன்முயற்சி ஒருவாறு வெற்றி பெறுமென்பதற்கையெயில்லை. நெடுநூற்றிலுள்ள ஐரோப்பிய வித்துவசிரோன்மணிகள் “எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண், மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு” என்னும் மேலோர் கருத்துக்கிணங்க உண்மைப்பொருளைக் கண்டறியப் பிசுந்தபோது, இப் பரதகண்டியாகிய இந்தியா தேசத்தின் வேதாகம புராண இறிகாசங்கள், அளவிறந்தமத பேதங்கள், கல்வித்துறைகள் ஆகிய இவற்றின் உண்மைகளை வியப்புடன் சிரமேற்கொண்டு பயனடைவதை நம்மோர் கண்கூடாகக் காணாமிடத்தி “இஃதென்னே? ; நமக்கனாதி யாய்க்கிடைத்த உண்மைப்பொருள்களை ஆன்னியர் உணர்ந்து பயனடைய, யாம் வானாளை வினாட்படுத்திக் ‘கடலத்திலுள்ள தேனின் சுவையறியா மணக்கேக்களைப்போல்’ இருப்பதுதகுதியன்” நென்னினைந்து அபிமானமேலிட்டி னால் சுயமீதஆராய்ச்சி செய்வதற் கிடமிருக்குமன்றோ? பலவகைச் சாத்திரங்கள் மூலமாக ஞானத்தைத் தென்னிதில் உணர்வதற்கு இடையூறுகளோ பலவுள. நம்மோர், சர்வகலாசாஸ்திரங்களில் பொதுவான லௌகிக கல்வி பயின்றபின்னர் தம்மக்கு அதிக விருப்பத்தைத் தார்த்தக்க ஏதேனும்பொரு கலாசாஸ்திரத்தில் அபிவிருத்தியடைவதற்கு முயல்வதில்லை. எந்த சூகையிலும் தீர்க்க ஆராய்ச்சியும் ஆழ்ந்த கல்வியு மிராமையால், நம் தேசத்து அளவிறந்த கலைகளை வாசித்து ஆராய்ந்த உண்மைப்பொருளை யறிதற்குக் கூடாமையாயிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்டவர்களுக்குச் சலபசாதனமா யிருக்குமாது இப்பத்திரிகையைத் தொடங்கலாயிற்று.

இது, இடையூறின் தி னடைபெறுவதற்கு, விவசாயக்கலை ஐயந்திரிபறத் தெனிலாய் எழுதவோரும், மொழிபெயர்ப்போரும், அதுபோன்ற தருணசகாயம் புரிவோரும் கருவுகலா யிருக்கின்றனர். இத்தகையோர், தற்காலத்தில் எளிதற் கிடைப்பது தர்லபம். அன்றியும், தக்க புத்தகசாஸ்திரக் முறையிய துணைக்கருவிகளும் மிகச் சிறுபான்மையாயிருக்கின்றன. இவ்வளவு சாதகக்குறைவுகளோடும் இங்கிலாந்து, ஜர்மானி முதலிய பிரதேசங்களிலுள்ள பண்டித சிரோன்மணிகள் நம் தேசத்து பற்பல கலாசாஸ்திரங்களில் தேர்ச்சியடைந்து வேத வேதாந்தங்களி னுண்மைகளை யுணர்ந்த நம்த் சிலர் அவற்றையறிய இருப்பது நமக்குச் சிறுமையு அவர்களுக்குப் பெருமையுமாகவன்றோ இருக்கின்றது. சுயநலம் கருதாது, தும்தேசத்துக் கலாஞானத்தினைத்தாமருந்தவதுமன்றி நமக்குப் புட்டடவும் முயலும் அத்தகைய ஐரோப்பிய விற்பன்னர் நீழிவாழ்க.

மேலே, யாம் காட்டிய குறைவுகளைப் பூரிகரித்த நம்மோர் நம் தேசத்து கலாஞானத் தேறலை நேராக வாய்மடுத்த

துண்டு இரம்பமடைந்து விரும்பி யாம் இப்பத்திரிகையை நடத்தத் தொடங்கினோம். இதில், அரிய வடமொழிக்கிரந்தங்களின் மொழிபெயர்ப்பும், தமிழ்க் காவியங்களின் அகலவுரை, களும், விசேடக் குறிப்புக்களும் பிரசுரிக்கப்பட்டனவரும். அன்றியும், மானபதார்த்தச் சொரூபங்களை சாஸ்திரங்களும் உண்மையான மத சித்தாந்தக் கருத்துகளும் அப்போதப்போது வெளிவரவும், பெரும்பாலும், பூர்வ திராவிடர்களுடைய தத்துவசாஸ்திரங்களின் உண்மைகளையும், மதக்கோட்பாடுகளையும் வெளிப்படுத்துவதமன்றி, அவைகளில் தற்காலத்துக் காணப்படுங் குறைவுகளை நீக்கும்பொருட்டு ஐரோப்பிய சாஸ்திரங்களை மொழிபெயர்த்த ஆங்கிலேய பாஷையிற் பயிலாதவர்க்குத் தகுதிபுரியவேண்டுமென்பதும் இப்பத்திரிகையின் நோக்கம். இவ்வாறு செய்வதனால், பூர்வீக கிரந்தங்களின் உண்மைகளை நம்மனோர் எனினில் தெரிந்த கொள்வதேயன்றி, உலகத்தில் யாவரும்வியக்கத் தற்காலத்து மேம்பாட்டைந்துள்ள ஆங்கிலேய சாஸ்திரிகளின் அரிய கருத்துக்களையும் புலப்படுத்துவதற் கிடமுண்டாகும்.

இராஜாங்க விஷயங்களைப்பற்றி இதில் யாதொரு விவரவிளக்கப்படமாட்டாது. “வேந்தனுமோங்கு” என்ற பரமாசாரியசுவாமிகள் வாழ்த்திய வாழ்த்தைச் சீரமோ கொண்டு மகா ராணியாவார் என்பால் கன்றியறிதலும், ராஜ விசுவாசமும் முற்றும் பாராட்டிவருவதே இப்பத்திரிகையின் முக்கியமான அங்கமாகும். சுருதியுத்தி அனுபவாயிலாக யாம் கண்டறிந்த சாஸ்திர உண்மைகளை “நெஞ்சத்து நல்லம் யாமென்றும் நடுவுநிலைமையால்” அஞ்சாத் துணியுடன் வெளியிடப் பின்னிடோம். ஏனெனில்,

“சமன்செய்த சீர்துக்குங் கோல்போ லமைந்தொருகாற் கோடாமை சான்றோர்க் கணி.”

“கெடுவல்யான் என்பதறிக் தன்னெஞ்சம் நடுவொரீஇயல்ல செயின்.”—என்றும் அமுத விசனங்களைக் கடைப்பிடித்து, யாம் பிரவர்த்திக்கும்போது தமது கோட்பாடுகளுக்கு விரோதமானவற்றைக் காண நேரிடும் சாண்பர்கள் சினங்கொள்ளாது “பிறர்வாய் நுண்பொருள் காண்பதறிவு” என்பதை மறவாது உண்மையறிந்த பயனடையத் திருவருள் துணைபுக. சுபம்.

குறிஞ்சிப்பாட்டு.

இஃது, அருந்தமிழ்ச் சங்கப்புலவர்களாற் சொர்க்கப்பட்ட துதப் பாட்டினுள் ஒன்று. இப்பத்துப்பாட்டு முதலியன நற்குறைய ஆயிரத் தொண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரிக் கிளியவாகப் புணர்ச்சுப்பட்டிருந்தலை நோக்குமிடத்து, வடமொழியில் மிகச் சிறந்தனவாக யுதிக்கப்பட்டுக் காளிதாசர் முதலிய புலவர் இயற்றிய அரும்பெருங் காவியங்க ளெல்லாம் புதியனவென்பது தென்னிதிற் புலப்படும். ஆங்கிலேய பாடலில் மிகச் சிறந்தனவான காவியக் கதை முதலிய மற்றிற் கிடந்துள்ள அருமை பெருமைகள் இந்நூலைப் படிக்க

ருந்தொறும் கிளைப் பூட்டப்பட்டு மன வெழுச்சியை மிகுதியும் பயந்து இன்பத்தை கிளைக்கின்றது. இனிய செய்யுள் நடைபுறம், கருவுலம்போற் சமயத்திற் கேற்ற சொற்களும், உயர்ந்த கருத்துக்களும், பிறபாஷைச் சொற்கள் கலவாத் தாய்மையும், சொற்களைவ பொருட் சுவையும் பொதிந்த கிடக்கும் இந்நூலைக் காண்டொறும் கேட்டொறும் இவை போல்வன புலவற்றைச் சங்கப் புலவர் இயற்றித் தராமைக் காக நாம் மிகவும் இரங்கவேண்டியதன்றோ? அது கிடக்க, பிற்காலத்துப் புலவர்களாவது இத்தகைய தூலின் கலையைத் தழுவிச் சில பல நூல்களாவது இயற்றி வெளியிட்டனர்? அதுவுமில்லை. சமயவரைக்கியம் மிக்கு எத்தனையோ பின்னைத் தமிழ்! எத்தனையோ கலம்பகம்! எத்தனையோ அந்தாதி முதலியவற்றையே இயற்றிவைத்துப் போனார்கள். இவ்வாறு மியற்றிய நூல்கள் தாம் எளியனவா? அன்று. தமிழ் மொழியின் வளப்பையும் பெருஞ் சிறப்பையும் அறிய விரும்பு வார்க்கு அவற்றைத் தெளிவாய் எடுத்துக் காட்டி விளக்கி அதைப் பயிலதற்கு மனலுக்கத்தை எழுப்புகின்றனவா? கொண்மையால் உலக வழக்கம் பெற்று அதை உலக உண்மைப் பெற்றுத் தனான்மை ஒரு சிந்தனை. இஃது பெருமை தமிழைத் தவிரவேறிலதென்று உணர்ந்து. பெருமைபுத்திகள் உரைக்கக் கேட்டிருக்கின்றோம். அம்மக்கருதம், கிரீக், இலாட்டின் முதலிய எத்தனையோ அரிய பெரிய பழம்பாடைகள் இப்போது உலகவழக்கினி உயிர் நீதிக்கு கிடப்பது சங்கடாயறியப்படுவ தொன்றும். இவ்வாறு தன் தன்மை குன்றாத் தகையதாய் சிலவுறுவது உம் அல்லாமல் தன்னை வழங்கும் மக்களால் பழமையே வரைக்கப்பட்டு இளமை சுழியாதிருப்பதற் தமிழேயாம். எத்தனையோ ஆயிரம் வருடங்களுக்குமுன் தாம் வழங்குந் தமிழைப் போற்றி வளர்த்துச் சிறப்பெய்திய மக்கள் உலகில் தமிழரைப்போலொருவரில்லர். இவ்வாறு பெருஞ்சிறப் பெய்தியிருந்த தமிழும் தமிழரும் தற்காலம் அடைந்திருக்கும் நிலைமிகத்துன்புறத் தக்கதாமென்க. நிற்க.

இனி, இக்குறிஞ்சிப் பாட்டுத் தமிழறியாத ஆரிய அரசன் பிரகத்தனுக்கு அதன் இனிமை சிறப்புக்களை அறிவுறுத்தற்கு ஆசிரியர் கபிலரால் இயற்றப்பட்ட தென்று இதற்கு ரையெழுதிய ஆசிரியர் கச்சினர்க்கினியார்* உரைத்திருக்கு மதனால் இச்செய்யுளியற்றிய கல்லிசைப் புலவர் சபிஷோ யாமென்பது நன்கு துணியப்படும். இச் செய்யுள் ஆசிரியப்பா இது, மிகப்பழைய தென்பதாஉம், ஆங்கிலேயபடைப் பிளாங்கு வெர்சுக்கு ஒப்பான தென்பதாஉம் இவ்விரண்டையும் ஒப்பிட்டு நோக்குவார்க்கு இனிது விளங்கும். இது, நாடகவழக்குற எழுதப்படும் நூல்கட்டுப் பொருத்த முடைய தென்பது இதனாலும் வேறு பிறவற்றினாலும் எளிதிற்கண்டு கொளத்தக்கதேயாம். இச் செய்யுள் 261 அடிகள் உள்ளது. ஒவ்வொடியும் நான்கு சீரானும், ஒவ்வொருசீரும் இவ்விரண்டசையானும் (முன்றுவரினுமிழுக்காது) அமைக்கப்பட்ட

* இவ்வாசிரியர் உரை விரித்துத் திறமும், அதன் அட்பமும், பழந் தமிழ் நூல்கட் குரையெழுதியவற்றில் நிகழும் மயக்கவுணர்ச்சி யதுத்த செய்யாமற் செய்த வுதவியும் எம்மால் முதிப்பிடுந்தரத்த தன்று. ஸல்ல

இன்னது. அசை, நேரசை யென்றும் நிரையசையென்றும் இருவகைப்படும். உவற்றுள், நேரசையென்பது, ஒருகுறி லாதல், ஒரு நெடிலாதல், இவை ஒற்றித்தாதல் வருவது; உ-ம்;-ஆ, தி, வெள், மேல் என்பன முறையே கண்டுகொ ள்க. நிரையை + பென்பது, இருகுறில் ஒருங்கியைந்தாதல்; ஒரு குறியும் அதன்பின் ஒரு நெடினங் கூடியாதல், இவை ஒற்றித்தாதல் வருவது; உ-ம்;-வெறி, சுற்றி, நீறழ், விளாம் என்பனமுறையே காண்க. இவ்வகைகளாலியைந்த அகவ ற்கள், கோ கோ - தேமா, நேர்நேர் - புலிமா, நிரை நிரை நுவிளம், நேர் நிரை கூவிளம் என்பன. பிறவும் அகவலுள் வந்து மயங்கப் பெறுமேனும், அகவற் சீரெனப் படுவன இவையையாமென்க. இச்சீர்கள் ஒன்றோடொன்று பொ ருந்துவதே தனையெனப்படும். ஆசிரியப்பாவில் இத்தனை ஒன்றுவதும், ஒன்றாததும் என இருவகைத்த, ஒன்றிய ஆசி ரியத்தனை நேரொன்றாசிரியத்தனை நிரையொன்றாசிரியத் தனை என இருபிரிவுதாம். மாமுன்றேர் வருதல் நேரொன்றா சிரியத்தனை; விளம் முன் நிரைவருதல் நிரையொன்றாசிரி யத்தனை; நேர்முன் நிரையும், நிரைமுன் நேரும்வருதல் ஒன் றாத ஆசிரியத்தனையாம்; உ-ம்; “போதுசாந்தம்”, “விறலி னை நெகிழ்த்த”, “சால்பும் வியப்பும”, “ஆசுறு காட்சி” என்பன முறையே கண்டுகொள்க. “வெள்ளைக் கிரண்டடி வஞ்சிக்கு முன்றடி முன்றகவற்கு” என்றதனால் ஆசிரிய பரிவுக்கு இழிபு முன்றடியும், உயர்வுசெய்யுட் புலவன கருத்துப்படியும் வருமென்றுணர்க. உயர்வு, ஆயிரம் அடி வரையில் வருதல் சிறப்பென்ப ஒருசாரார். ஆதலின், ஈன் டாசிரியர் 261 அடியாகப் பாடிமுடித்தார். இப்படியே மது ஸைக் காஞ்சி முதலியவற்றில் அடியிருந்து வருமாறேர்ந் துணர்க. இனி, இதில் அமைந்துள்ள பொருளியல்பு வரு மாறு;-பொருள் என்பது மக்களுயிர்க் குறுதியுடையதும் அற ம்பொருளின்மை கீழி என்பன. இவை, அகப்பொருள், புறப் பொருள் என இரண்டினும் விரித்துரைக்கப்படும். அகப்பொ ருளில் பெரும்பான்மை இன்பமுஞ் சிறுபான்மை ஏனையவுக் கூறப்படும்; புறப் பொருளில் பெரும் பான்மை பொருளும் அறமும் சிறுபான்மை இன்பமுங் கீழிந்குறப்படும். அகப் பொருள் களவு கற்பென இரண்டு பகுதியுடையது. ஒப்பு யர்வில்லாத தமக்குத் தாமே பொரு (ஒப்பு) வரைக்கப்படும் தலைமகனார் தலைமகளுக்கு கொடுப்பாரும் அடுப்பாருமின்றிய பால் (ஊழ்) வழியோடி இன்பந்தயப்பது கிளவென்பது, அங்குணங் களவுசுழியாத் கூடியார் தமரும் பிறருங் காண வதுவை ஆயுர்ந்து இல்லறம் நடாத்தல். அவற்றுள் இப்பாட் டெக்களவுபற்றி வந்தது. இதில் உரைக்கப்படுங் களவு, உலக த்தார் கூறுங் களவுபோலாது பேரின்ப நெறிக்கட் செலுத்து தலின் இஃதன்னதன்றென்பது தெற்றெனத் துணியப்படும். களவுக் கூறும், புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல் ஊடல் இவற்றின் நிமித்தங்களாகப் பாசுபட்டு; இவ் வொழுக்கம் நிகழ்ந்தவிடமே குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, நெய்தல், மருதம் என்னும் ஐந்து திணையெனப்படுதலின், தலைமகன் தலைமகட் கிடைப்பட்ட புணர்ச்சி முறைமையைத் தோழி கூறுகின்ற ளாக ஆசிரியர் செய்யுட் செய்தமையின் இப்பாட்டிற்குக் குறிஞ்சிப் பாட்டெனப் பெயர் போந்தமை சாஸ்ப் பொருத்த

முடைத் தென்றறிக. நிற்க, இனி, இப்பாட்டில் வரும் கதை த்தொடக்கி வருமாறு;-குறிஞ்சி நிலத்தவேடர்கள்ன் அர சனி ஒருவனுக்கு அவனும் அவன் மனைமியும் இழைத்த பெ ருந் தவத்தால்பாற்கடலில் செழுந்தாமரை முளைத்தாற்போல ஒரு பென்மகவு பிறந்து ஐவகைத் தாயரும்* ஆயத்தாரும் போற்றி வளர்க்க வீளர்து பதினொராமும் பத்தத்திங்க ளும் கிரம்பி அழகுருவெடுத்தாற்போற் கண்டவர் மால்கொ ளத்தன் ரோழியர் புடைசூழச் சென்று விளையாடி வருவான். இவ்வாற்றுகையில், அவன் ஒருநாள் பொழில் விளையாட்டி விரும்பித் தன்றோழியர் புடைசூழ நான்மீன் நடுவில் நான் மதிபோலப் படியானே தோற்றுப் பின்னிடைய மெல்லமெல் லவணசந்த நறுமணங் கமழும் நளிமலர்க்கா வொன்றில் புகு ந்த அருவியாடுது மென்றும், அழகிய கன்னமுருகு மென் தும், எழில்வளர் மலர்கள் எடுத்துக்கொள்வோ மென்றும்; வாசமலர்க் கொடியில் ஊசலாடுவோ மென்றும், மயிலோடு மாறுடுது மென்றும், குயிலோடுமாறுகூவுது மென்றும், ஈன் னப் புள்ளோடணிநடை வழகுதுமென்றும் இங்ஙனம் பல ரும் பலவாறு கூறி ஒருவர் ஒருவரின் முந்தியழைந்து பிரிந் தனர். இவ்வாறு பிரியவே தலைமகனும் தனியே பிரிந்துபோ ய்நறுமலர்க் கொடியில் நளிமலர் கொய்துகொண்டு கின்றான். இஃது இப்படி இருக்க, ஒரு நாட்டரசன் மகன் தனக்குத் தானே அவ்வாற்றினும் ஒப்புடையான்: அன்னை, வேட்ட மார்பு விருப்பினையுப் பல்வேலினாருர் தற்குழப் பம்பை முதலாப் பல்லியந்துவைப் (பலவாச்சியம் ஒலிப்பு) வேட் டை நாய்கள் வெகுண்டு தொழா கரியகாடொன்றிற் புகுந்து பல்லிவங்கையுக் கொன்று குவித்த விறல் மிகுந்து வேட்ட மார்புக் கொண்டிருக்கிறான். அப்போது, ஓர் அழகிய மான அவ்வரசினனான் கையிலகப்பட்டுத் தப்பியோடியது. அது அவ்வாறேவதைக் கண்டு மனம் பொருளாய், இளவேந்தன் கையில் முருகவேள்போல் விஸ்வையும் அம்பையும் விளங்க வேந்தி* அதன் பிறகே ஓடுகையில், அது பலவாறு வளைந்து வளைந்து இறுதியில் தன்னை விரும்பித் துரத்தி வரும் அரசு புதல்வனுக்கு அவன் பெருமைக் கேற்றமான் “நாம் அல்ல வென்று கருதி, அவன் தகுதிக்கிணைந்த ஓர் அழகியமான யவனுக்குக் காட்டித் தான் தன் ஆண்மானைத் தேடிச்சென் றது. அது மறைந்ததும், அதன் பின்வந்த அரசினனானுத் தான்நெட்டார் தோடிவந்த மானினும் கட்கினிய பெண்மான் ஒன்று பூக்கொய்து நிற்கக் கண்டு (இவன் நாம் முன்சொன் னதலைமகள்) அவளது அழகின் பொலிவையும் தோற்றத்திற் தகைமையையும் வியந்து அருகணந்து நல்லுரை கூறினான் தலைமகனும் சுடர்வேல் முருகனேபோல் பேரெழில்கொண் தன்னருகணந்து இன்னுரை பகரும் அரசினனானைக் கண் தன் வயத்தான்றிப் பான்மை வழியால் அவன் வய தனோயாய் மால் எய்தி நிற்கத் தலைவன் குறிப் பறிந் தமார்புற இறுகத்தழுவி ஒருவர் ஒருவனுர்ப் பிரியப் பெரு நட்புக்கொண்டனர். பின் பிவ்வன்புடையார் ஆற்றுமை யோ பொருவரை விட்பொருவர் பிரிந்த தத்தம் பதினோக் கிச் சென்றனர். சென்று மறுநாட்காலையிலுத் தோழியருந்

* செவிலித்தாய், கைத்தாய், முலைத்தாய், ஊட்டிற் தாய் பாராட்டுத்தாய்.

தலைவியும் முன்னோல்கை பொழிவிலைப்புகூற்ற வினையாடு
கையில், தலைமகனும் அவளுயிர்ப் பாங்கியும் ஒழிந்தொழிந்
தோ ரெல்லாம் பிரிந்த வினையாடச் சென்றனர். முனை
சாட்போலவே. தலைமகன் அவர் இருவரும் சின்ற இடம்
போய், தோழியையும் உடன் கண்டிவப்பெய்தித் தோழிக்
குத தான் தலைமகன் மாட்டுவைத்து கைகூப்பின் மிகுதி
யைக் குறிப்பாலும் வெளிப்படையாலும் உணர்த்தி உவ்வே
யுந் தன் கனவொழுக்கத்திற் குடன்படுத்திக் கொண்டான்.
பின் அரசன் குறிஞ்சிநிலத்தில் விளையுந் திணைப்புணத்திக் பற
வைகளும் விலங்குகளும் வந்து விழுந்த அழித்துப்போவதை
நீக்கும்மொருட்டு அவ்வரசன் மனைவியாராம் கொடிச்சினை
மகன் தலைவியையும் அவளுயிர்ப் பாங்கியையும் உடன் புட்
டியதற்குக் காவலாக அனுப்பினான். அங்ஙனமே அவர்கள்
பேர்த்து திணைப்புணத்திற் தலைமகன் வரவு கோக்குழிவ
ளும் அங்குவந்து தலைமகனு இன்பத்தோடு போவான். இ
வாறு கனவொழுக்கத்தால் நிரமும் இன்பத்தை விலக்கியுந்
இருவரையும் வதவையிற் புறந்த விருப்பித் தோழி, "தலை
மகனே! நீ நின் தமையனுப்பி எம் கற்றத்தாவா உடன்பட்
பித்து, நின் மனையியை மணமுடித்து இன்ப அகர்த்து
யாழக; நான் எத்தமர் இத்திணைப்புணங் கொயடக்குதினாள்."
என்று வற்புறுத்தியுந் கோளுந் தலைமகன், "நான் கன
வொழுக்கத்தாற் பெறியின்பத்தையே என்முடித்து பின்னாரு
நிலகாள் அவ்வாதே நடந்துகொண்டிருந்தான். இதற்குள்
திணைப்புணங் கொய்யப்பட்டுத் தலைவியுந் தோழியும் வெளிச்
செல்லாது விட்டிருக்குமாறு தாயாரால் கித்க்கப்பட்டனர்.
தலைவரும் திணைப்புணத்தையுந் உதது கோக்கி ஆண்டுதன்
பிரக்காதலிடைபு கண்ணுத வருத்திச் சென்று தனசுற்றத்தை
முடிபி அவனை மணிலிங்கெனப் முடிவுசெய்தான். இது
தான், தலைமகன் தன் சாதலிணைப்பார்க்க முடியாவாறு தனக்கு
நின்ற இடையூற்றையும், "அவன் தன்ருமரை யடிவோவ
ந்து நாயில்லாமையென விரும்பித் திருப்புவனே" என்பதை
ணைத்தும், அவனையன்றியும் வேறோர் ஆடவனுக்கு நம்மை
ணம்பொருத்த நேர்வரோ தாய்தக்கையர்" என்பதை
ணையும் நஞ்சுபுண்ணுகி கண்ணீர்வார மெய்ம்மயிப்
பாடிப்ப, வன் கழல், வனை அகில்கெழி; கடத்தல் அகிலைய,
நருமேனியாட, நெட்டுயிர்ப்பெறித்த கெடுத்துயர்க்கடனுள்
சுழந்தி வருந்தா நின்றான். இங்ஙனம் நானும் நானும் தன்
சுல்வப்புதல்வியின் மேனி சோர்ந்த துளக்கொளி மழுங்கு
து கண்ட செவிலி: "என்மகளுக்கிடுது எற்றினால் (எதனால்)
பிற்று" என்று குறிசொல்லாணைக் கெட்டுழி யதற்கவர்
இது முருகன்வான் (பிரமணியச்சுடனால) வந்தது"
எறுரைக்க, அது தீர் அவனுக்குச்சாந்தி விதாச்செபது
ததியாக வெண்மறி (வெள்ளா) யறுத்தும், சூனாலும்
வாலும், நம்மக்குது கோப நராமை என் மனமுண்ட
ருகி னைகின்றான். இங்ஙனம் தயருறு செவிலிந்தா
மும், ஆற்றாமையால் வருத்தல் செவிலிடைபு கண்ட தான்
முன் புகி துணைபதிறி கிரகங்க் கவவு நடா உண்மை
பொ செவிலியக, விவாசக, அத்தலைமகனாகே தலைமகனை
முடித்தல், அதுவாசகாட்டி, அ வாதல்வருவர்க

கும் இடையிற் நிசுழந்த கனவொழுக்கத்தில் தனக்காதல், தலை
விக்ாதல், தலைவனுக்காதல் குற்றம் நிரம்பாமையுந் தெளிவா
யெடுத்து விளக்குவான் புகுந்து 'அறதொடுகிற்தல்' எனும்
பொருளிலக்கண விதிப்படிச் செவிலிந்தாவை கோக்கிக்குது
கின்றான்.

(இன்னும் உரும்.)

நி. வேதாசலம் பிள்ளை.

(அங்கிலேய பன்மல் மாதாந்தப் பத்திரிகையினின்றும்)

மோழ் பெயர்ப்பு.)

என்சீர்க்கழிற் கெழலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

வளியது நாப்பணருக் கார்த்துவோவாறுநில
விதாளத்தின் கிழாக்
களயது கெழுமியிருந்ததோயாதர் காமுறுநெஞ்
சோகரிய தொல்கடலின்
மெளிகிதா மடியோ மண்ணடி நெயோ செறிதரு
தித்தனை வளர்க்கவோவாது
என்றாவியற்கு மண்ணினுண்முழைஞ்சோ
கைசு கிடந்துறவுவ திசைவற நவில்கீர். (ச)
கிள்கித மெனவுந் யாழ்சையெனவுந் கட்டிலன்
கதுவிடா தெம்முளே கலந்து
முநர் சுவையின்ப மறிவு மெய்யுருவாய் முழுமுதல்
நின்ற மூவிலா வியல்பி
நிதிர்விலா தொன்று யிருளினுள்ள தையமு
நினங் கிடந்தே மங்கண்மா ஞாலம்
பொதிர்வுற வொளிரும் பரிதியின் முன்பும்
பொக்கொளிக் கோன்களுழிதரு முன்பும். (உ)

மெய்யுடைய மெய்தே யாழ்வுணமெனினல்திறை
தவனிலுருதலில்லாது
கருயமை சுவமவனை விதப்புறநெஞ்
சாடாடவன் வழுத்திம்
பல கொள்கை கிழிக்கினுந் குறைபாந்தீதைத்
மெய்யுடைய மவைவெளித் தோற்றங்
கல்கென கொள்கை யனைத்தையுந் கடந்துகரு
தருமடபர்மையருவவறுதையும். (க)

மெய்யுடைய குன்றிவைப் பவந்தழிவிலல்லாமே தரு
கிணைத் தெளியற விளக்கிக்
கைப்புடைக் சாக்காடெறுப் வழிபிழைத்தக்
கனவென நிலையாவுலகிடல் பறத்துப்
பொய்ப் பொருண்முறைக்கும் பனியென நலியப்
புலரும் வரம்பிலறி வினாவினாவற்
ய்க்குமா கடவுடன் பெறு மென் னுழிதுலங்கு
தல்கிடைய வருகிறோ துணைகீர். (சு)

R. S. V.

உணமை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்ததீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக மூதலிய சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை.

1897ஆம் மகாராணியாரின் வைர ஜெபிலி தினத்திற்
ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க } 1897ஆம் ஜூலைமீ 21உ புதன்கிழமை. { இலக்கம்-உ

கைவல்லியோபநிஷத திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை.

கைவல்லியம் என்னும் மொழி முத்தி எனப் பொருள்படும். படவே, கைவல்லி யோபநிஷதமானது—தான் விசித்தவாறு பிரமா விஷ்ணு ருத்திரர் என்னும் காரியமூர்த்திகளுக்குக் காரணராகிய துரிய உமாசமேதராகிய சிவபிரானை அன்பினோடு இதய கமலத்தின்கண்ணே உபாசிக்கின்ற (வைதிகபாசபத) யோகிகளுடைய பாச இருளையோட்டிச் சிவத்துவத்தை விளக்குவது உறுதியேயாமென்க. இதுபற்றியே சிவதத்துவ விவேகம்—

மலைமக டீணைவன் முக்கண னீல
மணியிடற் றவனென வாணோர்
எலகனே யுன்னைத் தகரமான் குகையுட்
மயானஞ் செய்திடுமுறை செப்பி
யலரவன் முகுந்த வீசனோ டெவையு
மையரின் விபூதியென் றுரைக்கு
மலவிரூ டிமித்துச் சிவச்சுடர் விளக்க

—வந்தகை வல்லிய மறையே.—என்று கூறிற்று.

யசர்வேதத்தைச் சார்ந்த கைவல்லியம், சுவேதாசுவதரம், காலாக்கினிருத்திரம், அதர்வணவேதத்தைச் சார்ந்த அதர்விரசு, அதர்வசிகை என்னும் ஐந்து உபநிஷதங்களையும் பஞ்ச ருத்திரமென்று பெரியோர் கூறுவர். ஆதலால், இந்தக் கை

வல்லியோபநிஷதம் ருத்திரோபநிஷதமெனப் பெயர்ப்படைத்
தும். (வைதிகபாசபத) உபநிஷதங்களில் புதுழப்பட்ட
பல திருநாமங்கொண்டு சிவபெருமான் கைவல்லியோபநிஷத
தத்திலே போற்றப்படுதலால், இது சதருத்திரியமென மற்
றோர் பெயருமுடையதாயிற்று என்றும் கூறுப.

இந்த உபநிஷத உபதேசங் கேட்டற்குரியார் வைதிக பாச
பதவிரதம் எனப்படும் மந்திர சம்ஸ்கார திகைஷயை அநீக
மரக வுடையார் என்பது இக்கைவல்லியோபநிஷதத்தினாலே
அறியப்படுதலால், இவ்வுபநிஷதம் வைதிகபாசபதோபநிஷத
ம் எனவும் படும்.

இந்தக் கைவல்லியோபநிஷதத்திஷ்டங்கிய உண்மைகள்:—

I. (க—க) ஆசுவலாயனமுனிவர் பிரமாவை அடுத்ததுத்
தமக்கு அதிரகசியமாயும் மேலானதாயுமுள்ள பிரமவித்தை
யை உபதேசிக்குமாறு வேண்டினமை.

II. (ச—ரு) பிரமா ஆசுவலாயனர்க்கு அந்தப் பிரமவித்
தை அறிதற்கு அருகராகிய துறவிகள் இயல்பைக்கூறினமை.

III. (சு) துறவிகள் உள்ளக்குகையின்கண்ணேயுள்ள சிவ
பிரானை உபாதித்தடையு மியல்பைக் கூறினமை.

IV. (ஏ—அ) சிவோபாசனை செய்யுந் துறவிகள் யாவை
யும் சிவார்ப்பணஞ் செய்து முடித்துப் பின் விசுத்ததேகாரய்
(மகா சிவலோகமடைந்து) பராமிர்த சிவரூபராய் முத்தி
யடைதலைக் கூறினமை.

V. (௧—௧௧) மகாசிவலோகத்தை அடைதற்கு உபாயம் உமாறு புர்த்து உபாசகர் முகங்கண்ணே எங்கிருந்து எவ்வாறு எவ்வகைமுடையோர், பின்புமாகிய பிரேர்த்த இதய கமலத்திலே தகரோபாசனை செய்வதென்றும் என்பதனையும், உபாசனை செய்யப்பெறும் சிவபெருமானுடைய இலக்கணங்களையும், அவரைத் தியானித்தலால் அடையும் பேற்றையும் பிரமா ஆசுவலாயனர்க்கு உபதேசித்தமை.

VI. (௧௧—௧௩) காரியமூர்த்திகளாகிய பிரம விஷ்ணுருத் திராவிடோரை எடுத்துக் கூறுதல் வாயிலாகப் பின்டமாகிய சீர்த்த இதயகமலத்தின்கண்ணே தியானிக்கப்பட்டவர் காரணமூர்த்தியாகிய தரிய உமாசகாய சதாசிவனாரும் என்றும் உண்மையுணர்ந்து வெண்மென அறிவுறுத்தினமை.

VII. (௨௦—௨௧) உமாசமேதோகிய சிவபிரானே பசுபாசங்களாகிய சேதனசேதனப் பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம் அகத்தம் புகுத்துமாகித் தாங்கி சீர்து முண்மையை அறிந்து, அதனாக சீர்த்துத்திரிய மந்திரோர் உபாயம் உபதேசித்தமை.

VIII. (௨௨—௨௩) இவ்வாறு அண்டத்திலும் பிண்டத்திலும் உமாசமேதோகிய சிவபெருமான் சீர்து முண்மையைச் சீர, பிரமை பஞ்சாங்கத்தில் அடைந்து அவ்வுண்மை உணர்வி, உமாவாயிலாகப் பாசத்தைச் சேதிக்கும் மந்திரோர் உபாயம் கூறினமை.

IX. (௨௪—௨௬) மாண்கேகிய நிருசும்மோத்தரதாபதி உபதேசமுறைபிரானே அம்பிகா சமேதராகிய சிவபெருமானோடு உண்மையுணர்வா முறையும், அதனால் அடையும் பாசநீக்க பலமும் கூறினமை.

X. (௨௭—௨௯) பிரமா ஆசுவலாயனர்க்கு விபூதியோகம் உபதேசித்தமை.

இக்கைவல்லியோபநிஷதத்தை வைதிக பாசபத தீக்ஷா விஷ்டான முடையோன் செபித்தத் தயனும், அதனாற் சிவஞானமுடையனாய்க் கைவல்லிய பரிணை அடைகின்றான் என்பது இதுதிராகப் பலம் கூறினமை.

I.

ஆனாலும் அமுனிவர் பிரம்மவித்தை உபதேசிக்குமாறு பிரீமாவை வேண்டினமை)

அதாவ் லாயதோ பகவந்தம்

பாமேஷ்டி நமுபசமேத் யோவாச | (௧)

அநிபசவந் ப்ரம்மவித்தயாம் வரிஷ்டாம்

சதாசத்திச சேஸ்பமாதாம் நிகடாம் | (௨)

பயாசிபாத் சர்வபாபம் வ்யபோக்ய

பராத்பரம் புருஷம் யாதிவித்தயாந் | (௩)

அதன்பொருள், (௧) உமாசமேதோ ஆசுவலாய முறையாக பகவாசுரைய பிரமாலை அடைந்து எந்நாள் பரமவித்தைவாசிலாக அநிருனாவன் விரைவி

லே தன் பாபமெலா மொழிந்து உபாயமணர்க்கு மேலோசாயுள்ள சிவபிரானே அடைகின்றானே, அப்படிப்பட்ட இராசசியமாய்தம், சத்துகளாலே எக்ரலமும் ஆதரிக்கற்பாலதும், மேலானதுமாகிய அந்தப்பிரமவித்தையைப் பகவானே அருளுகின்றார்.

(திராவிட தீர்த்தப் பிரகாசத்தை.)

1. பின்னர்—எந்த உத்தமனிடிலே இருபக்தி சிவபக்தி உறுதியாயுள்ளவோ அவனுக்கே தேவதாத்தம் பிரகாசிக்கும் என்பது பொருள்படச் சவேதாசுவதரோடெவதத்து ஆறும் அததியாய்த்து இருடத்தமுன்றும் மந்திரம்

யச்யதேவே பராபக்திர் யதாதேவே ததருணே |

தன்மையதே கதிதாய்த்ததா ப்ரகாசந்தே மகாத்மநா || என்று உரைத்தவாறு, யசர்வேதிப வைதிக சைவ சைவல்லியோபநிததப் பொருளைக் கேட்டற்கு ஆசையினர்ந்து தமது ஆசாரிபராகிய பிரமாவை வந்தீன பூர்வமாக அடைந்த ஆசுவலாயனமுனிவர், முன்னரே அந்தக் குருபக்தி சிவபக்திகளிற் சிறந்த தீவிரபக்துவராய் விளங்கினாராதலில், அந்தப் பக்துவதையை அடைந்த “பின்னர்” அந்தச் சிவஞானத்தைக் கேட்டற்கு அருகராயினர் என்பதைக் குறிப்பிதரற்கே “பின்னர்” எனப் பொருள்கொள்ளும்) “அதர்” என்னும் ஆரிய மந்தலமொழி இம்மந்திரங்களின் முதற்கிண்ணே தலைமையாய் நின்றதாமென்க.

2. பகவான்—ஐசுவரியம், வீசியம், புகழ் (யசஸ்), திரு (ஸ்ரீ)ஞானம், வைராக்கியம் என்னும் ஆறு குணங்கையுடைய சிவபெருமானுக்கே “பகவான்” என்னும் தாமம் செல்லுமேனும், வைதிகபாசபத தீக்ஷை வாயிலாக வாய்த்த சிவஞானக் கினியானலே ஆன்மாவைப் பற்றியு பாசத்தைப் போக்கிச் சிவத்துவம் விளங்கப்பெற்ற “மெய்யுணர்வோர்க்கும்” பகவான் என்னும் பெயர் செல்லுமென்று சுருதிசூத்திரமாலை கூறுகின்றமையாலும், ஸ்காந்த புராணத்தைச் சார்ந்த காளிகாகண்டம்

பசுபாச விமோக்ஷாய சீர்ணந்தமுநிபி புரா |

விஷ்ணுநா ப்ரம்மயிணதேவைவர் மார்க்கண்டேய ததீசிரா || பசுவாகிய ஆன்மாவின்னு பாசத்தை நீக்கும்பொருட்டு வைதிகபாசபத தீக்ஷையானது விஷ்ணு பிரமா மார்க்கண்டேயர் ததீசி முதலாயினோரால் அறிஷ்டிக்கப் பட்டதென்று கூறுதலாலும், உமாசமேத சிவத்தோடு வேறறக்கலந்து சிவத்துவம் எனப்படும் அயிர்த்தத்துவத்தை அடைந்தவர் பிரமாவா தலினாலும், அந்தப் பிரமா “பகவான்” என்று கூறப்பட்டாரென்க. சிவபிரானுக்குரிய சாஷ்ஞாதாதி குணங்கள் விளங்கப்பெற்றுச் “சிவத்துவம்” எய்தினவர் பிரமா என்று கூறுதலும் இழுக்காதென்க.

3. புருஷர்—சவேதாசுவதரோபநிஷதம்

பதிப்பதீராம் பரமம் பரஸ்தாத் |

பதிகளுசெல்லாம் பதியாயும், “பரம்” எனப்படும் நாராயணருக்கும் பராயும் (மேலானவராயும்) உள்ளார் என்றும் தைத் திரீயோபநிஷதம்

புருஷோ வைருத்ரஃ |

“புருஷராவார் ருத்திரரே” என்றும் கூறுமாற்றால், என்னைக் கைவல்லியோபநிஷதம் கூறிய “பராத்நம் புருஷம்” என்றது பசுபதியாகிய துரிய சிவருத்திர மூர்த்தியின் மேலாதித் தென்க.

4. சிவத்தை அடைதல்— சிவாகமம்:

சிவார்க்க சக்திதித்தியர்சமர்த்தி க்ருத்சித்திருசா |

சிவம் சக்தியாதிபிஸ்ஸர்த்தம் பச்யத்யாத்மா கதாவ்ருதி || சிவ சூரியனுடைய அருட்சக்தியொளியினால் அறிவுறுத்தி விளக்கப்பட்ட ஆன்மாவானவன் ஞானக்கண்டகொண்டு சிவ சக்தி (ஒளி) யோடு கூடச் சிவத்தைக் கண்டதென்பாச (இருள்) நீங்கப்பெற்றவனாகின்றான் என்று கூறிற்று. இந்தப் பொருள்படவே அதர்வவேதிய பிரசினோபநிஷதம்

யஃ புரேதந் த்ரிமாத்த்ரேணவோ மித்யேகே ஸைவாக்ஷ ரேண பரம்புருஷ மபித்யாயீத ஸ் தேசசி சூர்யே சம்பந்ரோ யதா பாதோதாஸ்த்வசா கீநிர்மூச்யத ஏவம் ஹவை ஸ பாப் மநா விநிர்முக்தஃ ||

எவன் மூன்று மாத்திரையையுடைய பிரணவ வாயிலாகப் பரம்புருஷராகிய சிவபிரானுரைத் தியானஞ்செய்கின்றானே அவன் (ஆன்மா) ஒளியோடுகூடிய (பராசக்தியோடு கூடிய) சூரியனை (சிவபிரானை) அடைந்தவனாய் (பார்த்தவனாய்) சர்ப்பமானது தன் சட்டையினின்று விடுபடுகின்றவாறு போல, பாபத்தினின்று நீங்கினானவன் என்று கூறிற்று.

சிவபிரானாகிய சூரியன் அருள் ஒளிக்குணங்களால் எவ்வாறு சம்பன்னராயினாரோ, அவ்வாறே, (எல்லாக் குணங்களும் ஆன்மாவுக்கு உளவாம் என்ற கருத்தினால்

சர்வேதந்மா அத்தமநஸ்ஸந்தி |

என்று சர்வஞானேந்தரங் கூறியவாறு), சார்ந்ததன் வண்ணமாம் இயல்புடைய ஆன்மாவானவன் சிவபிரானாகிய சர்வஞானநாதி குணங்களை அடைந்தவனாகின்றான் என்பதை உணர்த்தும் பொருட்டே, பிரசினோபநிஷதம் “ஒளியை யுடைய சூரியனை அடைந்தவனாகின்றான்” என்று கூறியது மாமென்க.

விஷ்ணுஃ பரமம் பதம் |

நாராயண பரம் ப்ரமம் |

விஷ்ணுவின் மேலாம் சிவபதம் எனவும், நாராயணரின் மேலாகிய பிரமம் (சிவம்) எனவும் பொருள்படுத்தப்படு நெறியானே,

பராத்நம் புருஷம் |

என்றதும் பராகிய நாராயணரின் மேலோராய புருஷர் (சிவனார்) என்றும் பொருள்படுத்தப்பட்டது.

5. பிரமவித்தை—நிரலம்பம் சர்வசாரமுதவிய மாயா வாதோபநிஷதங்களிலே பிரதிபாதிக்கப்படும் நிர்க்குணப் பிரமவித்தையினும் மேலாய கைவல்லியம், சாந்தோக்கியம், தைத்திரீயம், பிருகதாரணியம், சுவேதாசுவதாமுதவிய வைதிக பாசுபதோபநிஷதங்களிலே புகழப்படும் அதிரகசியமாயதும் மேலானதுமாகிய பாசுபதயோக பிரமவித்தையே விங்கபுரா

ணம், சைவ்புராணம், கூர்ம்புராணமுதலியவைகளிலே பிரதிபாதிக்கப்பட்ட சுவேதர்முதவிய இருபத்தெட்டு ஆசாரியர்க ளாலும், இவர்கள் சீஷர்கள் றற்றுப்பன்னிருவராலும், இவர்கள் சீஷர்கள் சண்ணில்லோராலும் அறுஷ்டிக்கப்பட்டதா மென்க. இதுபற்றியே, சுவேதாசுவதரோபநிஷதம் இந்த அத்தியாசிரம (வைதிகபாசுபத) பிரமவித்தையையுற்றுப் பிரதிபாதிக்குமி—த்து

வேதாந்தே பரமம் குக்யம் புராகல்பேப்ராசோதிதம் | முந்திய கற்பத்திலே செரல்பப்பட்ட வேதாந்தத்தின் பான்தாம் பரமரகசிபம் என்றும் கூறினமையால் மற்றதைத் தாழ்ந்தபடிக்க கண்ணதாம் நிர்க்குணப் பிரமவித்தை சர்வபாங்க னையும் போக்கும் வன்மையுடைய பரமரகசியமாகிய வித்தை யன்றாமென்க. மேலும் சகுணம் (பௌதிகம்), நிர்க்குணம் (சாங்கியம்), அத்தியாசிரம பிராம்மிபாவனை என்னும் மூன்ற னுள்ளே மேலானதாய்த் திவ்ய கைவல்லிய பதத்தைக் கொடுப்பது சகுணவிஷயினியாகிய அத்தியாசிரம பிராம்மிபாவனை, என்று கூர்ம்புராணம் போதிக்கின்றதெனீ இரத்தந்திய பரிக்ஷை வாயிலாக ஸ்ரீஅப்பய்ய தீக்ஷிதயோகியார்

ஸ்ரீமத் கூர்மேண யாத்யாச்ரம ரதவிஷயா பாவநோக் தா த்ருதீயா திவ்யஸ்தாந ப்ரதாதீ ஸகுண விஷயினீ சங்கரா லம்பநாஸா | யேத்வந்யே பாவநே தே சரசி சநயநே நாதிகக் த்யா சயுக்தே ப்ராபின்யெள தேது தஸ்யா க்ரமிக பஸ்யுதே பௌதிகம் சாங்கியமாப்தே ||

என்று கூறியிருக்கின்றாராதலில், அப்பாவனைகள் மூன்றனுள் திள இறுதிக்கண்ணின்ற முடிவாகிய உத்தமோத்தம பாவனா ஞானத்தையே (சுவேதாசுவதரோபநிஷதாதிகளுக்கு வேறுபடாது உரைக்கும்) கைவல்லியோபநிஷதமானது பெரியோ ராற்சேவிக்கப்படும் சிரேஷ்டமாகிய இரகசிய “பிரமவித்தை” என்று கூறியதாமென்க.

II.

(பிரமா பிரமவித்தைக்கு அருகராவார் இவரெனக் கூறியது)

தஸ்மை ஸகோவாச பிதாமகசச

சரத்தபக்தி த்யாநயோ காதவேகி | (சு)

நகர்மண நப்ரஜ யாதநேக |

த்யாகேணகே அம்ருதத்வ மாநகி: | (ரு)

(இதன்பொருள்) (ச) (இவ்வாறு பிரார்த்தித்தசீஷ ராகிய ஆசுவலாயனமுனிவர் என்னும்) அவர்க்குஅந் தப்பிரமாவானவர் (பின்வருமாறு) அருளுவா நயுநி னார் சிரத்தா பக்தி தியானயோகம் காரணமாகவே (அங்கப் பிரமவித்தை) வாய்ப்பதாக்கும் என்று அறி குதிர்.

(ரு) சிரௌதஸ்மார்த்த) கிரியையினாலாவது, புத ல்வனை புடைமையாலாவது, மீப்ராருளுடைமையினால்

லாவது அந்தப் பிரமவித்தை கிட்டாது. யின் (இம் மூன்றையும்) பரித்தியாகஞ் செய்வதனாலே சிவத்துவம் பெற்றார் பெரியோர்.

(திராவிட இரத்தப் பிரகாசிகை)

6. சிரத்தாபத்தி—சிரத்தை என்பதும் பத்தி என்பதும் அன்பெனப் பொதுவுறப் பொருள்படுமேனும், சிரத்தையின் முதிர்வே பத்தி எனவும், பத்திக்குமுன் அஞ்சரிப்பது (நிகழ்வதுவே) சிரத்தை யாமெனவும் ஈண்டுக் கொள்ளற்பாற்றும். சுவேதாசுவதரோபநிஷதம்

நதஸ்யகார்யம் காரணஞ்சவியதே |

நதத்சமச்சர்ப்பதிகச் சதிருச்யதே ||

சிவபிரானுக்கு மேலாக மற்றோர் காரியகாரணம் இலையாம் என்றும், அவருக்கு மேலானவரும் ஒப்பானவரும் இல்லையென்று கூற, சிவபிரானிடத்த உறுதியாகிய அன்பே ஈண்டு பத்தி எனப் பட்டதாமென்க.

7. தியானயோகம்—தியானமும் யோகமும் ஒன்றாமேனும், தியானத்தின் உறைப்பே யோகமாம் எனவும், யோகத்தக்கு முன் அஞ்சரித்து நிகழ்வதுவே தியானமாம் எனவும் ஈண்டுக் கொள்ளற்பாற்றும். சுவேதாசுவதரோபநிஷதம்

தத்காரணம் சாங்கிய யோகாதி கம்யம்

ஞாத்வா தேவம் முச்யதே சர்வபாசை ||

(முன்னர் 5-ம் இலக்கணத்தின் கீழே உதகரிக்கப்பட்ட உபப் பிரம்மமணமாகிய கூர்மபுராணப் பிரமாணத்தொண்டு இரத்த நதிரயபரீக்ஷை கூறியவாறு “சாங்கிய யோகம்” எனப்படும் “நிர்க்குணபாவனை” வாயிலாக அடையப்பெறும் அத்தியாசிரம பாவனைக்கண் எய்தும் “அந்தக்காரணராகிய சிவனாறு அறிந்து ஒருவன் சர்வபாசங்களினின்றும் விடுபடுகின்றான்.” என்று கூறுதலால், இந்த அத்தியாசிரம பாசபத யோக சிவ பாவனையே ஈண்டு “யோகம்” என்னும் பதத்திற்குப் பொருளாகக் கொள்ளற்பாற்றும். பிரம்ம விஷ்ணு ருத்திரேந்திரர்க்கு நமஸ்கார காரணாக, அதர்வசிகையினாலே முடித்துப் பெறப்பட்ட பரமாகாச மத்திய சிவபிரானையே ஈண்டுச் சுவேதாசுவதரோபநிஷதமும் ஈண்டுக் “காரணம்” என்னும் பதத்தினால் விளக்கியதா மென்க.

8. ஆவாவதுத்தல்—

(அ) வேதோதிம் ஸ்வீகம்கர்ம நித்யங்குர்யாத தத்திரிதஃ |
தத்திருர்வந் யதாசக்திஃ ப்ராப்டோதி மரமாங்கதிம் ||

(b) புதரேண லோகாந் க்யதி |

(c) அலப்தஞ்சைவ லிப்சேதஸ்பதம் ரகேத பரயநகதஃ |
ரகஸித மவர்த்தயேச்சைவவருத்தம் பாத்தோகநிஷிபேதஃ ||

(d) எவனும் வருணசிரமங்களுக்குத் தக்கதாகச் சுருதியிறும் நாமசாஸ்திரத்தினும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற தீத்தியகருமங்களை நாடோறும் சோம்பலிலலாமற் செய்கிறவன் மேலாகக் கொள்க லோகாதிபதங்களை அடைகின்றான் என்றும், ம் ஒருவனுக்குப் புதறான பிராப்தால் அவன் சுவர்க்காதி புண்ணியலோகங்களை அடைகின்றான் என்றும்,

(e) அடையப்படாத பொருளைச் சம்பாதித்தும், சகிப்பாதித்த பொருளை நியமிக்கியோடு காத்தும், காப்பாற்றிய பொருளை விருத்திசெய்தும், வீருத்தி செய்த பொருளை (சுவர்க்கலோகநிஷிபுண்ணியலோகம் வேண்டி) சற்பாத்திரத்திற் செலவு செய்து என்றும் ஸ்மிருதி கூறிய பிரகாரம் அடையப்பெறும் சுவர்க்கலோகாதி இன்பமோ அநித்திய மாதலாலும், மீளச் ஜனனத்தைக் கொடுக்கும் இயல்வின தாதலாலும், வாயு சங்கிதை

• அநேகஜந்மசித்தாராம் ச்ரோதஸ்மார்த்தாதுவர்த்திராம |

• விரக்தாராம் ப்ராபுத்தாராம் ப்ராசீததி மஹேச்சவரஃ ||

அநேக ஜன்மங்களிலே முற்றிய வைதிக ஸ்மார்த்த கருமங்களை யுடையராய், அதனாற் பற்றற்றவராய் அறிவுடையோராய் எய்தினோர்க்கே சிவபிரான் அருள் பலிக்கின்றார் என்று கூறுகின்றமையாலும், ஸ்ரீ அப்பயதீகஸிதர்

“ உலகச்சே ருறுதிப் பயனெவற் றினுக்கு

முறைவிட மாய்த்தீயர் முழுதும்

விலகுறத் துமிக்குங் கணிச்சியா முன்றுள்

விரைமலர்க் கியற்றமெய்ப் பத்தி

யலகிலாப் பிறவி தொறும்புரி தவத்தா

லல்லதெவ் வாற்றினு மரிதே

நலமதொன் றடைதற் குறுமிடையூறு

நாதனே பலவுள வன்றே”-என்பது பொருள்பட,

தவச்சீர் பாதாப்டு ஜே கதமபிசு பத்திரக் கலபா |

நிகந்தரீ துக்காராம் நிகில புருஷார்த்தை வசதி: |

விநாபுண்யைர் ஜம்மாந்தர சதசகச்சே சலிக்கிதை: |

நர:ச்சேயோ மாத்ரம் கலபுருளவீரந் நலபதே ||

என்று கூறினாராவிலுளும், பாதுகையைச் சகுணபாவனை நிர்க்குணபாவனை, பிராம்மியாவனை என மூன்றாக வகுத்து, ஏகான்மவாதிகளுடைய நிர்க்குணபாவனை வாயிலாக அடையப்படும் மேலாகிய சகுணவிஷயினியாம் அத்தியாசிரம பாவனையை வித்தித்தெந்துச் சுறுபிட்டுத் துக்கக் கூர்மபுராணம் இரத்த நதிரயபரீக்ஷை கைவல்லியோபநிடத மந்திரப்பொருளுக்கிசைத்தே

தயக்கத்வா புத்தாதிசுன்னேகம் நிர்த்வந் தோநிஷ்பரிக்குக: |

சந்யஸ்ய சர்வகர்மாணி பரம் வைராக்ய மாச்சரித: ||

புத்திராதிகளிலேயுள்ள சிநேசத்தை முழுமையும் விடுத்து, அங்ஙனஞ் சர்வகருமங்களை யும் ஒழித்து, பரமவைராக்யமபூண்டவனுக்கே அந்தச் சர்வவேதசாரமாகிய பிரம்மிய பாவனை உபதேசிக்கற்பாற்று என்று கூறுகின்றமையாலும், மீளப்பிறவிகொடாத மூகைகலாச பிரமலோகம் எனப்படும் சிவலோகப் பிராப்தியை நேரே கொடுக்க வன்மையில்லாது அநித்திட சுவர்க்காதி லோக போசங்களைக் கொடுக்கும் வைதிக ஸ்மார்த்தக் கிரியை முதலியவற்றைப் பரித்தியாகஞ் செய்தலாகிய ஆவாவதுத்தல் பிரமவித்தைக்குச் சாதனமாகச் செய்யவேண்டிமெனப் பிரமாவானவர் ஆசுவலாயனர்க்குக் கூறினார். (இன்னும் வரும்).

திருமுலதாயனார் அருளிச் செய்த திருமந்திரம்.

இரந்தார்க்கீதல்.

இரந்தார்க்கீதல், தன்னைவந்திரந்தார்க்கு அவர் வேண்டிய தொன்றையளித்தல்.

தாமறிவாரண்ண றுள்பண்ணிவாரவர்
தாமறிவாரந் தாங்கிநின்றாரவர்
தாமறிவார்சில தத்துவராவர்க
தாமறிவார்க்குத் தமர்ப்பானமே.

(பொழிப்புரை) உயிர்கண்மாட்டுத் தாமறிந்து வைத்தப் பாலதாம் உரிமைக்குப் பற்றுக்கோடாய் நிற்பாரே தம்மியல் பறிந்தாரெனவும் இறைவன் கழல்பணியும் பான்மையுடையா ரெனவும் அவரே சிறுபான்மை மெய்யுணர்ந்தாரெனவும் அவர்க்கே இறைவன் செழுங்கனையெனவும் உணர்ந்துகொள் ளப்பற்று;—எ-று.

(குறிப்புரை) அண்ணல், பெருமையிற் சிறந்தோன். வா ரம், கிழமை, உரிமை, அன்பு என்பன ஒருபொருட் கிளவிக ளாம். உயிர்கண்மாட்டு வைத்தப்பாலதாம் உரிமை, அவை துன்புறுங்கால் அதை நீக்குதற்காம் உதவிபுரிதலும், அவை இன்புறுங்கால் அதுகளை சாலக்களித்தலுமாம். தம்மியல் பறிதல், 'நாம் இயல்பில் வாலாமையுடையே' மென்றும், 'அவ்வாலாமையைக் கழுவி வீட்டு நெறியெய்தற்கே பல பிறப்பெடுத் துழல்வேமாயினேம்' என்றும் தம்மியல்பை யுண்மையா ஞாய்தல். இவ்வியல் பறிவாரெனப்படுபவர் 'நம்மைப்போலவே பிறத்தலும் உயிர்கட் குதவிபுரிதலே நன்குற்றத்தைப் போக்குதற்குரிய வழியாம்' என்று கருது மவர் என்பார் "தாமறிவாரண்ணல் தான்பணிவாரவர், தாமறி வாரந் தாங்கிநின்றாரவர்" எனக் கூறினார். என்றால், உயிர் கண்மாட் டன்புறுதலே தன் னன்மைகளை யறிதற்குக் காரண மாமென்றபடியாம். உயிர்கண்மாட் டன்புசெய்ததித் தன் னன்மை மாத்திரையேயறிந்து தானே பதியென்பார் மெய்ப் பொருளை முழுவதும் கண்டறிந்தாசெனப்படரியமையான் 'தாமறிவார்சில தத்துவராவர்கள்' என்றோதினார். அவ்வா ருயினும் தீழ்ப்பிறப்புக்க ளிலாதல்தாம் மேற்செய்தபடியால் அந்நிலையிற் பிரிந்து பதியைச் சார்பவென்றும், மேற்பிறப்புக் களிற்செய்த அறத்தாறு வீண்போமா நிலையென்றும் தெரி விப்பார் 'தாமறிவார்க்குத் தமர்ப்பானமே' என்றார்; "தவஞ் செய்தாரென்றுந் தவலோகஞ்சார்ந்து, பவஞ்செய்த பற் றற்பாராகத்—தவஞ்செய்த, நற்சார்பில் வந்துதித்து ஞானத் தை நண்ணுதலைக், நற்றூர்கும் சொல்லுமால் கண்டு" என்று சிவஞானபோதத்தும் எய்தி முறைகூறிப் போந்தபடியறிக்க. 'தாமறிவாரந் தாங்கிநின்றாரவர் தாமறிவார், அண்ணல் தான் பணிவார்' எனப் பொருட்கேற்ப மாற்றியுரைக்க. 'தாங்கி' எனஞ்சொல்லைத் 'தாங்கி' (வழி) யெனக்கொண்டு பொரு ளுரைப்பார்க்கு அச்சொல் அப்பொருளில் 'தாங்கு' என நிற றலனைநித் 'தீரங்கி' என நிற்காமையுணர்க. இவ்வாறன்றிப்

பிறவாருரைப்பார்க்கு அது அதிகாரத்தொடு பொருந்தாமையறிந்துகொள்க. அறிவாரம், வினைத்தொகை - ஈண்டிறந்த காலம். உயிர்தண்மாட் டன்புவைத் துதவிபுரிவார்க்கே தம் மியல்புணர்ச்சியும் வீடு பேறு செய்து மென்ப திதனாகுநி னார். (உ)

யாவர்க்குமாயிறைவற் கொருபச்சிலை

யாவர்க்குமாம் பசுவிற்கொரு வாயுறை

யாவர்க்குமாமுண்ணும் போதொருகைப்பிடி

யாவர்க்குமாம் பிறர்க்கின்னுரைதானே

(பொ-ரை) இறைவன் மேலொருவில்ல இதழ்நாவுதலும், ஆவிற்கொருவா யவ்வளவுணவு கொடுத்தலும் தாமுண்ணு முணவில் ஒரு கைப்பிடி சேறறு பிறர்க்களித்தலும் ஏதிலார் பால் இன்சொற் கொல்லுதலும் மிக எளியராயினார்க்கும் செ ய்தற் கெளியவாம்; எ-று.

(கு-ரை) பதிபுண்ணியம் பசுபுண்ணிய மென்னு மிரண்ட னுள், முன்னையதற் கொன்றும் பின்னையதற்கு மூன்றும் இச் செய்யுளில் எடுத்துரைத்தார். இவ்விரண்டினுள் ஒன் றே சரலாதோ? வெனின்;—அன்புடையார்க்கு இவ்விரண் டையுமீ வேறுபடுத லுணர வேண்டாமையானும், தம்மனை நெ கிழ்ச்சி அத்துணை எளிதில் நிகழ்வதாகலின், தம்மை ஒன் றை விரும்பி வந்தவற்றிற் கெல்லாம் தலையளித்தல் தமக்கின் றியமையா திருத்தலானும் அது சாலுதல் யாக்கின்மென்பது. பதிபுண்ணியத்தான், இறைவற்குச் செய்யுந் திருத்தொண்டி ன்மேற் சிறந்தது பிறிதன்மையின் 'யாவர்க்குமா யிறைவற் கொருபச் சிலை' யென்றார். பசு புண்ணியம் முப்பத்திரண்ட னுள் ஆவிற்கு வாயுறை யளித்தலே மிகச் சிறந்தது; என்னை? இறைவற்குத் தன் பயனளித்தலானும், எல்லாத்தேவர்களும் தன் உறுப்பினுள் அடங்கக் கோடலானு மென்பது. உறை, விலங்குணவு. 'இன்னுச் சொன்னுக்கு மிழக்காவியன்றதம்' எனவும் 'இனியவுளவாக இன்னுத கூறல், கனி யொழியக் காய் கவர்த்தம்' எனவும் போந்தவற்றால் இன்னுரை பசு வல் சிறந்த அறமுென்பதறிக்க. மெய்யானும் மொழியா னுஞ் செயப்படும் அறன் எளிவந்தனவாயிருத்தலின் அவற் றை யின்புக் கூறினார்; மனத்தாற் செயப்படுவன கிழ்க் கூறு வார். மேற்செய்யுளிற் பெறுவகையாற் கூறிய அறனை ஈண் டப் புகுபடுத்திச் சிறப்புவகையாற் கூறினார். (உ)

அற்றுநின்றருண்ணு மூணையறனென்னுங்
கற்றனுபோதங் கமழ்பவார் மாணிட
ருற்றுநின்றங் கொருகூலம் குளத்தினிற்
பற்றிவந்துண்ணும் பயனியாரே.

(பொ-ரை) இருவகைப் பற்றுமற்றுத் தவத்தான் மனந்நை யராயுள்ளாரை உண்பித்தலே அறத்தா றென்று நிதினால் துணிக் துரைக்கும்; கல்வியான் அறிவுவிநித் துண்ணுருமும் மக்கள் துரவு (கிணறு) தட்டிகள் உள்ள நீரை முகந்து வை த்து அதனால் ஏதிலாரை உண்பித்தத் தாமெய்தும் பயனை யறிந்திலரே என்ப; எ-று.

(கு-ரை) அற்று நின்றார் உன்னும் உணவாழ் இவ்வார்க்கும் ஏற்பார்க்கும் கண்ணெரி கைவிடப் பெறுதல் ஒருதலையாகவான் 'ஊனையறவென்னும்' எனப்பிரிநிழ்த்தேற் றேகாரங் கொடுத்தாரைத்தார்; 'உதவிவரைத் தன்றுதவி யுதவி, செயப்பட்டார் சால்பின்வரைத்த' என்றார் ஆசிரியர் பெருநாவலரும். 'சுற்றனபோதல் சுழப்பவர்' என்றமை யானே பல நூற்கொள்கையும் ஒன்றே யென்பது பெறுதும். அற்றார்க்கிடுமுணவு சிறிதாயினும் பெரும்பயன் பயத்தலின் அதை மக்கள் செயற்பாவார்; அதுவுகி டைக்கூடாதாயின் காவல் குளங்கொள்ளுள்ள நீரைமுக்க உண்கித்தலும் பெரிதன்றென்பார் 'குவல் குளத்தினிற் பற்றி வந்துண்ணும் பயனறியாரே' என்றார். இருவகைப்பற்று, அகப்பற்று புறப்பற்று; இவற்றின் வினாவைத் தாயுமானவர் உரையிற் கூறினும் ஆண்டு கண்டு கொள்க. உன்னும் என்னும் தன்வினையை ஈரிடத்தும் பிறவினையாத் திரிக்க. 'அதற்கோட்டாசாற்கரிமபத்தெரிந்து' என்பதிற போல. 'அற்றுகின்ற ருண்ணுமுனே யறவென்னும்' என்பதில் என்னும் எனும் பயனிலைக்கு நீதிநூல் எழுந்தோன்றா எழுவாய் வருவித்து முடிக்க. 'கமழ்பவர்' எனும் எழுவாய்க்கு என்ப எனும் தோன்றாப் பயனிலைவருவித்து முடிக்க. முதலடியால் நூற்றுணியும், ஏனையடியால் அந்நூலைக் சுற்றார் துணிவுக் கூறினார். இச் செய்யுளின் 'தறந்தார்க்குத் துவ்வாதவர்க்கு' ஞ்செய்யும் அறத்தின் சிறப்புரைத்தார். (ங)

அழக்கினையோட்டி யலிவைநிறையிர்
தழுக்கியநாளிற் தருமமுஞ் செய்யீர்

விழித்திருந்தென் செய்வீர் வெம்மை பரந்து
இழிக்கவன்றென் செய்வீரேழை நெஞ்சிரே.

(பொ-ரை) மக்களா! நீயிர் உயிரோழருக்கு நாட்களில் அறம்புரிந்து தம்மை இயல்பாய்ப்பற்றியுள்ள மும்மலையினையுறக்கேத்துதும் அறிவை நன்கு விளக்குகிர்; அவ்வாறு செய்யீரேல் ஏத்துனை எச்சரிக்கையுடன் இருந்தாலும் நீயிர் வேள்குதுமாறு சாக்காடுதும்மை விரைந்து பற்றற்கால் என்செய்வல்லீர்? மடம்பட்ட அறிவுடையீர் இதை ஆராய்மின்; எ-று.

(கு-ரை) காரண தாரிய் இயைபுற இரண்டாமுதையமுன் னும் முதலமுதையப் பின்னும் வைத்துப் பொருள்கொள்க. 'அவ்வாறு'க்கால் 'செய்வீர்' என்னும் வினைமுற்றை வினையெச்சமாகத் திரிக்க. தழுக்கிய, தழுவிக்கொண்ட, ஈண்டி வாழும். நாளைச் செய்வம் என்னுது உடன் செய்கவென்பார் 'தழுக்கிய நாளிற்றருமமுஞ் செய்யீர்' என்றார். உயிர் உடலினின்றும் இறந்துபடு ஞ்சுந்து உடலிலோடுங் குருதியை (இரத்தம்) ச்சுவரிக் கொள்ளச் சாக் காய்ச்சல் எனவொன்றும் அது தணிந்தும் கொடிய குளிர்ச்சியும் உடற்கண் நிகழ்வதை யறிந்தார் வாய்க்கேட்டுணர்க. 'வெம்மை பரந்து இழிக்க' எனச் சாதற்கண் கிசுமூங்குறிகளைச் சாக்காடாக ஈண்டுபசரித்துக் கூறினார். 'உறங்குவதீபோலுஞ் சாக்காடுறங்கி, விழிப்பற போலும் பிறப்பு' என்பவாசலின், இச் செய்யுளில் உள்ளபோதே யறஞ்செய்ய வேண்டுமென்றார். (ச)

தனனை யறியாது தன்னல்லரி கொன்னுதிநு
கின்மை யறியாதினையென் றோராது
வன்மையில் வந்திடுங் கூற்றும் வருமுன்னந்
தன்மையி நல்ல தவஞ்செயு நீரே.

(பொ-ரை) இவன் பெருமையுடையான், அவன்ருன் நல்லன், இவன் வறியன், உவன் இளைஞன் என்று ஒருவன் தனியல்புகளை ஆராயாது விதல் மிகுந்த தம்முயிரைக்கொள்ளுகொண்டுண்க் கூற்றுவன் (புறமன்) வருமுன் யாக்கிக்கும் நன்மையும் உயர்க்குத்தவியுஞ் செய்யுமின்; எ-று.

(கு-ரை) 'தானல்லாரென்னுது' என்று கூறியதென்கை? நற்குணமுடையார் மாட்டும் அவன் போதுவான் என்பது பொருந்தாதாம் பிறவெனின்;—சமணர், புத்தர்போல நல்லொழுக்கங்களையே பழகினும் அவற்றிற்கேற்ற பயனளிக்கும் இறைவனை வணங்காமையான் அவர் நல்லொழுக்கங்களுந் தீயவாயின. ஆதலின், இன்ன நல்லொழுக்கமுடையாரையே ஈண்டுரைத்ததென்றறிக; இதுபற்றியன்றே இவ்வறத்தைச் செய்வார்க்கு இறைவன் அருள் வேண்டி மென்பார் இவ்வகிகார முத்தசெய்யுளில் 'அண்ணல்தான்பணியார்' எனவும் 'தமர்பரனாமே' எனவும் ஆசிரியர் கிளந்தோதுவாராயிற்று. ஈண்டுத்தவம் என்றது மானுடயாகமென்றறிக; அது இரந்தார்க்கிதல், கைக்கடனாற்றல், கசிவகத்துண்மை முதலாயின. பிறவாருரைப்பார்க்கு அதிகாரத்தொடு பொருந்தாமையறிந்துகொள்க. 'காலமுலக முயிரேயுடம்பே' எனுஞ்ஞத்திரத்தின் 'பால்பிரித்திசையாவுர்தினைமேன' என்றார் தொல்காப்பியனாராதலின் அதற்கேற்பக் கூற்று என்பது ஆற்றினைப்பயனிலை கொண்டது. செய்யும், உம் ஈற்றுவியுந்சோன், இது ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியார் உரையாணுனர்ச. "முற்றியிருந்தகனியொழியத் திவனியால், ஈற்காயுதிந்தலு முண்டு" "பிள்ளையைத் தாயலறக் கோடலான் மற்றதன், கள்ளன் கடைப்பிடித்தல் நன்று" எனப் பிறசான்றோருமுரைத்தவாறு, மேற் செய்யுளானு மிச்செய்யுளானும் யாக்கைநிலையாமை, இளமை நிலையாமையை வற்புறுத்தார். (இ)

துறந்தான் வழிமுதற் சுற்றமு மில்லை
யிறந்தான் வழிமுத லின்பமு மில்லை
மறிந்தான் வழிமுதல் வந்தில னீசன்
அறந்தா னறியு மளவறி வாரே.

(பொ-ரை) உலகவாழ்க்கையினது நிலையாமை கண்டு அதனை ஒருவிய தறவிக்கு அவன் கால் (வமிசம்) வழிக்கிடந்த உரிமைச் சுற்றமி ஈறு மாறுபோலவும், இறக்கும் பருதியுடைய இம்மக்களுயிர்க்கு வரும் இன்பம் ஒன்றின்றாமாறு போலவும், அறஞ்செயமறந்தார்க்கு இறைவனருள் கைகூடுதலுமில்லையாம்; ஆதலால் அறத்தின் பெருமையைத்தான் அறியுமளவான் அறிந்து அறம் புரியக்கூடாது; எ-று.

(கு-ரை) தறவிக்கும் அவன் கிளைக்கும் இடைக்கிடந்தோர் இயைபின்றாமாறுபோல அறந்தறந்தார்க்கும் இறைவற்கும் இடைப்பட்டதோ ரியைபின்றனலும், சாக்காடுடைய இப்பிறவியினியல்புணர்வார்க்கு இதில் தன்ப்மே முழு

வதுங் கண்ணப்பமோற்போல அறஞ்செய்யானுக்கு நிரயத் துன்பமேயன்றி வேறு பிறவில்லை" யென்றுத் தவமைகொ ள்க. "யானேதும் பிறப்பஞ்சேன் இறப்பதனுக் கென்கட வேன்" எனத் திருவாதவூரடிகளும், "சாதலின்னாத்ததில்லை" என ஆசிரியர் பெருநாவலரும் அருளிச்செய்தவாறு ஈண்டும் ஆசிரியர் திருமூலனார் 'ஹந்தான் வழிமுத லின்பமுயில்லை' யென்றருளிச் செய்வாராயினர். முதல் 'வழிமுதலு'க்குக் காஷ் (வமிசம்) எனப் பொருளுரைத்துக்கொள்க; ஏனைய வெல்லாம் செம்பொருள். இச்செய்யுளில் அறஞ்செய்யார்க்கு இறைவனருள் கைகூடுமாறில்லை யென்பது காட்டப்பட்டது;

தான்றவஞ் செய்வதாஞ் செய்தவத் தவ்வழி
மான்றெழுவ மாக மதிக்கு மனிதர்கள்
ஊன்றெய்வ மாக வுயிர்க்கின்ற பல்லுயிர்
நான்றெய்வ மென்று நமன் வருவானே.

(பொ-ரை) ஒருவன் றான் மானிடமாகத்தைச் செய்க, ஏனெனில், அவ்வாறு செய்பவன். உருவத்தைக் கடவுளுரு வமாகவே கருதி உலகர் வழிபடுவது கழக்காகலான்; இங் றினமன்றித் தமதுடையே தெய்வம்போல் ஒம்பி வளர்க் கின்ற பல்லுயிர்க்கும் 'நானேதெய்வ' மென்று நமன் வரு வான் என்றறிக்க; எ-று.

(கு-ரை) 'தான்றவஞ்செய்வது' என்பதில் தவ்வீறு வி யங்கோட் பொருட்டி; "மறப்பதறிவிலென் கூற்றுக்களே" எனுந் திருக்கோவையாரினும் பேராசிரியர் இவ்வாறே யுரை கூறினார். மான், உருவம். பிறவுயிர்கண் மாட்டன்பின்றித் தம்முடையே பாதுகாப்பார்க்குக் கதுமென அழிவெய்துமாறு பின்னிர்ண்டடியினுங் கூறினார். அறம்புரிவார்க்கு மறுமைப் பய னேயன்றி இம்மையினும் பலராற்புகழப்பட்டுப் பொன்ற வுடம்பெய்தும் பேற்றருமை கைவரப்பெறுதலையும் இச்செய் யுளிற் கூறினார்.

(எ)

கிளைக்கும் விளைக்கட் டர்வுறு தோணி
யிளைப்பின்றி நீக்கு மிருவழி புண்டு
கிளைக்குந் தனக்கு மக்கேழல் புகழோன்
விளைக்குந் தவமற மேற்றுணை மாமே.

(பொ-ரை) அகரும் இருவிளைக்கடலைப் போற்றித் செல் லம்பட கொன்றைத் தளர்வின்றிச் செலுத்துதற்கு இரண்டு வழிகள் உள; அவை தன் கிளைஞரைக்குறித்துச் செய்யும் அறமும் தன்னைக் குறித்துச் செய்யும் தவமுமாம்; எ-று.

(கு-ரை) வட்டமாக முசலுமீறுமின்றி நுகர்ந்த வரும் இருவிளைகளை நீக்குதற்குக் கருவியாவது தவம், அறம் என்ற வாரும். தோணி தன்னுடலாகவும், இருவிளை கடலாகவும், அதில் அலைக்கடலுதற்கு இரண்டுவலி தண்டு தவம், அறமாக வும் பாருபித்தித்தொள்க. "தென்புலத்தார் தெய்வம் விரு ந்தொக்கல் தானென்றாங், கைப்புலத்தா றோம்பறலை" எனு மைந்தனுள், ஒக்கலைப்போற்றலுந் தன்னைப்போற்றலுமாகிய இரண்டறங் கூறினார். எதிர் கிரணைப்பொருள் கோளால் கிளைக்கு அறமும், தனக்குத்தவமும் கூறிக்கொள்க. 'கேழல் புகழ்' என்றடைகொடுத்தார் "ஒன்று வுலகத் துயர்ந்த புக

ழல்லாம், பொன்றாது நிற்பதொன்றில்" என்றாராகலின். விளைக்கட்டு, இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. ஈர்தல், பிளத்தல். இச்செய்யுளில் இருவிளையொழித்தத் குபாயங் கூறினார்.

(அ)

பற்றதுவாய் நின்ற பற்றினைப் பார்மிசை
யற்ற முரையா னறநெறிக் கல்லது
புற்றுங் களாலொன்று வீந்தது வேதுணை
மற்றண்ணல் வைத்த வழிக்கொள்ளு மாமே.

(பொ-ரை) ஒரு பயன் கோக்கிச் செய்யும் அன்பை அந் நெறிக் குரியதென்று இறைவன் மறந்த முரையான்; அது ஒன்றி நீயிர் ஒருவர்க்கீந்த வொன்று தமக் கொருபெருந் துணையாக வேண்டில் இறைவன் வைத்த கட்டப்பாட்டினை யுறிதலே யதற்கு வழியாம்; எ-று.

(கு-ரை) ஒரு பயன் கோக்கிச் செய்தல், உலகத்தார் தம்மை ப்புகழ்தல், நன்குமதித்தல் முதலாயினவற்றை விரும்பிச் செ ய்தலும், புதல்வன் வேண்டும், மனைவேண்டும், பொருள் வேண்டும், மறுபிறப்பில் அரசனாதல் வேண்டும், தறிக்கவின் பம் பெறல் வேண்டுமென்று கருதிச் செய்தலும் போல்வன. இவை யெல்லாம் அழியும் பெற்றியவாதலானும், இவற்றை விரும்புவார்க்குப் பிறப்பிடை யறுமையானும் இவற்றைவிட க்கியபடியாம். பின்னை என்னையோ செய்யுமாறென்பார் க்கு, எவ்வறம்புரியினும் அவற்றின் பயனைத்தினை யளவுந் தான் விரும்பாது அவற்றை யெல்லாம் இறைவற்கே ஒப்பித் தவித்தலாம். இதனா லெய்தும் பயன் அழியா இன்பத்ததாய வீடுபேறேயாம். இதுபற்றியன்றே ஊன்றின்றலும், கட்டுடி த்தலும், உயிர்க்கொலை புரிதலும், பரத்தையர்ப் புணர்தலும் கவறாடலும் போல்வன இறைவனைச் சார்ந்தார்க்கா மென் றவாறு. இப்பெற்றியறியாதார் அவ்வாறவர் செய்தலும் இழுக்கா மெனக் கூறித் தருக்குறவர். அவர்க்கீதிழுக்கா தென்பதன் கருத்தென்னையெனின்;—அவர் தமக்கென வொ ருபொரு ளின்றெனவும், தாமும் பிறவும் இறைவனம மை யும் உடைமையுமாக வுள்ளோ மெனவும் கருதியாண்டுத்தந் கருத் துறிலும் ஆண்டவை யெல்லாம் இறைவனே யாகக்கா ண்டலானும், பொருட்கண் வேற்றுமைசெப்து வெறுப்புவிரு ப்புறுதலின்மையானும் எவையும் அவர்க்காம். இவ்வாறன்றி ஒரு பொருளை வெறுத்தலும் ஒன்றை விரும்புதலும் அவர்க் கிழுக்காம். இவ்வியல் பெல்லாங் கண்ணப்பர், சிறுத்தொண்டர், மூர்க்கர், கருநூரார் முதலிய திருத்தொண்டர் மூட்டு க்கண்டு கொள்க. கண்ணனுங் கிதையில் அருச்சுணனுக்குக் காழிய புண்ணியத்தைப் புரியாது, நிட்காமிய புண்ணியத் தை விளைக்குமா றறிவுறுதலா, இறைவன் மறந்துங் கூறு னென்று தென்னை யெனின்;—பொச்சாப்பில்லா இறைவன் அங்நனம் ஒருகாலும் வேதசிவாகமங்களிற் கூறானென்பதே யதன் கருத்தாம். அற்றம், முறைவு; ஈண்டு மறதியினி மே ற்று, அறிவை மறைத்தலில் அங்நனங் கூறப்பட்டது. கொ ள்ளும் என்பதற்குக் கொள்க என வியங்கோளாகப் பொரு ளுரைக்க; உம் வியங்கோள் விருதி 'இது முன்னிலையிற்

பெரியார் மாட்டுகளுக்குச் சொந்தமானது; சேக்கிழார் பெருமான் அடியார புராணத்தின் இவ் வழக்கு மிக்ருவிரவ்வருதல் கண்டுகொள்க. இதற்கிலக்கணம் இவ்விதமாகம் ஐந்தாம் செய்யுளிற் கூறினான்; இன்னும் கீழ்க்க. இச்செய்யுளில் கிட்காமிய புண்ணியஞ் செய்யுமாறு விதிததார் ஆசிரியர் திருமுலனாரென்க.

(க)

ஸ்-S. வேதாசலம் பிள்ளை.

அருணந்திசுவாகரிய சுவாமிகள் அருளிச்செய்த
சிவஞானசித்தியார் உரை.

(முன் தொடர்ச்சி).

பக்கமூன்றின்மூன் நேதுவுடைய
பொருளைப் பார்த்துணரத்
தக்கஞானங்கள் பொருட்டாம்பிறர்
நம்பொருட்டா மனுமானர்
தொக்கவி வற்றாப்பிற்தெரியர்
சொல்லலாகுமச் சொல்லு
மிக்க வன்னுவயத்தினொடுவெதி
ரேகச் சொலென விரண்டாம்.

(கருத்துரை) 'காண்டல்வாயில்' எனஞ் செய்யுளிற் பகுக்கப்பட்டிக் கிடந்த முறையே காட்சி நான்கணிலக்கணங்களையும் மேற்செய்யுட்களிலுரைத்தது, 'அனுமானம் தனக்கும் பிறர்க்கும் என்றிரண்டாம்' என்று பாதுபட்ட கருதலனைவயிலிலக்கணங் கூறிப் பிற்பொருட் டனுமானத்தைப் பகுத்தல் உதவற்றது.

(பொழிப்புரை) மூன்றேதுக்களினொறுடைய பொருளைப் பக்கமூன்றினும் வைத்து ஒருவன் தான் உணரும் உணர்ச்சியே தன் பொருட்டனுமானமாம்; இவ்வணந்தான் தெரிந்ததொன்றைப் பிறர் தெரியுமாறு உரைக்குமதவே பிறர் பொருட்டனுமானமாம்; இப்பிறர் பொருட்டனுமானமும் உடம்பாட்டாழம் எதிர்மறையானும் இரண்டு பிரிவுறும்; எ-று.

குறிப்புரை, பக்கம், அடமிக்கப்பட்ட பொருட் நிலைக்களம், 'தன் மேற்செய்யுளிற் கூறுப. ஏது, இடைய, நன்றிக் காரணம்; காரியத்தொழுவை புடைத்த யிருத்தலின் அங்ஙனம் கூறப்பட்டது. 'தெய்வியார் அது நேறது என்றும் வடமொழித் திரிபென்முகாப்பர்' எதிண்மை=இடையபின்மை=பகைணம்; எதிலார்=இடையபின்லார் அடியார, எனும் நமிது மொழிகளோடு அ. பொருண் மேலுட் வருதலுன் அது வடமொழித் திரிபன்றென மறுக்க. காட்சியின் வழிக் கருதல் பெறப்படுமெனும் உண்மையுளிகததாகக் காட்சியை வைக்குப் பின் அதை வைத்ததன்றியும், நன்றும் 'பார்த்துணர்' எனக்கொள்தொழிற். ஏதுக்களானன்றியுரைக்கு மொழிபாமை பேலையா மொழிதலின் 'தொக்கவிவற்றால்' எனவலியுறுத்தார்.

(அ)

மூன்றுபக்கம் பக்கநிகா பச்சு.

நிகரில் பக்கமெனத்

தோன்றும் பக்கத்துணி பொருளுந்

கிடமா முவுமை நிகர்பக

மான்ற பொருள் சென்றடையாத

விடமாரிகரில் பக்கமுத

லேன்றவிரண்டும் பொருளின்மைக்

கிடமாமொன்று பொருளினரும்

(க-ரை) மேற்செய்யுளிற் போந்த பக்கங்களின் பெயரும் அவற்றினிலக்கணமும் கூறுதல் துதலிற்று.

(பொ-ரை) பக்கம், நிகர்பக்கம், நிகரில் பக்கமெனப் பக்கம் மூன்றுவகைத்து; அவற்றன், பக்கமென்பது துணியலுறும் பொருட்டுப் பற்றுக் கோடாவதாம்; நிகர்பக்கம், அத்துணியலுறவு வெளிப்படுத்தற் கெடுத்துக் காட்டும் உவமைப்பொருட் கிடனுவதாம்; நிகரில்பக்கம் எந்ததுக்காட்டும் உவமைப் பொருள் இல்லதாம். இவற்றுள் முன்னைய விரண்டும் பொருளுண்மையைச் சாதித்தற்கும் பின்னையது கூடுதில்லை யென்றற்கும் இடமாம்; எ-று.

(கு-ரை) 'இம்மலையுடைத்து, இடையருகியங்கும் புகையுடைமையால்'; இதுபக்கம் 'இம்மலையுடைத்து, இடையருகியங்கும் புகையுடைமையால், அடுக்கனை (சமயலிடம்) போல' இது நிகர்பக்கம்; எடுத்துக்காட்டும் அடுக்கனையில் புகையை மேற்கண்டுழியுள் புக்குத் தீயுயுள் காண்டலின்! 'இம்மலை புகையுடைத்தன்று தீயின்மையால், மடுப்போல' இது நிகரில் பக்கம்; மடுவினிடத்தத் தீ காணப் பெறுமையால் ஆண்டுப் புகையிலலை யென்பது அபறதுமாகலின்; இத்தற்கு நீரில்லாமலில் தாமரை முதலியபூக்களில்லாமைபோல எனக் கூறியுதாரணங் காட்டுவாரு முளர். நிகர்பக்கத்தில் தீயுண்மையைச் சாதிக்க எழுந்தகாட்டேப்போல, நிகரில் பக்கத்தில் தீயின்மையைச் சாதிக்கவெழுந்த காட்டே வேண்டற்பாலதா மன்றிப் பிறவுதாரணங்கள் பயன்படுவவல்ல. இதுவே ஆசிரியர் சிவஞான சுவாமிகட்குக் கருத்தாதல் அவர்கள் 'புகையாலனதுண்டடுக்கனைபோல' எனஞ் செய்யுள் குரைத்த வுரையானும், தருக்க சங்கிரகதிபிசையினுங் கண்டுகொள்க. அல்லது உம் 'ஒன்று பொருளினரும்' என்றிவ்வாசிரியருரைத்ததனை முணரக், பக்கம் என்னும் நிகைக்காமெனினு மொகரும். உவமை நிலைக்களம், உவமையில் நிலைக்களம் என்பவற்றை வடநூலார் முறையே சபகம் விபகம் என்பர்.

(க)

ஏதுமூன்றுமியல்புநாரியாத

தோடனுபவத்தினை

யோதிவியல்பு மாமரத்தை

காட்ட லுறுகாரியம் புகைதன்

குதியான வுன்காட்டலாகு
மனுபலத்தியது
தேமின்மை பனியின்மை காட்டில்
போலுஞ் செப்பிடினே.

(க-ரை) 'பக்கமுன்றின்' எனுஞ் செய்யுளிற் கூறியமுறை யே பக்கங்களின் இலக்கணங் கூறி, ஏதுவின்பாகுபாடும் அவற்றின் இலக்கணமுகூறுதல் முதலிற்று.

(பொ-ரை) இயல்பு, காரியம், அனுபலத்தி என்னும் வகை யான் ஏது முன்றும்; அவற்றுள் இயல்பேது, மா என்று சொல்லிய மாத்திரை யானே அச்சொல் மரத்தைக் குறித்த லாம்; காரியவேது, காரியமான புகையால் அதன் காரண மான தீயினுண்மை யறிதலாம்; அனுபலத்தி யேது, குளிர்ச் சியில்லாமை கொண்டு பனிக்கால மண்மையறிதலாம்; ஏ-று.

(க-ரை) மா வென்பதற்குப் பிறபொருளு முளவேனும், அச் சொல் உரைத்த மாத்திரையானே பொதுமை நீக்கும் பிறசொற்களை யவாவது மரத்தைக் குறிக்கும், இதுவே இயல்பேது வென்றிக. இங்ஙன மின்றி, 'மாபூத்தது' 'மா பீழ்மலர்' எனவுதாரணங் காட்டுவொரு முளராலெனின்;— ஆண்டுப் பொதுமை நீக்குஞ் சொற்களால் அப்பொருள் சுட் டுவந்தனவே யன்றித் தம்முடைய ஆற்றலால் அவற்றைக் குறிக்காமையானும், அது தானும் யாம் முன்னர்க் காட்டிய இயல்பளவையுள் அடங்குவதன்றி ஏதுவெனப் படாமையா னும், ஆசிரியர் அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகளும் 'மாமர த்தைக் காட்டல்' என்றதன்றி ஏனையவற்றைப் போலுரை யாமையானும் அது பொருந்தமாறி யாண்டையதென்க. இது வே ஆசிரியர் சிவஞானசுவாமிகட்குச் சருத்தாதல் அவரு ரையானுணர்க. தேமின்மையுங்காரிய வேதுவாய் அடங்கும் பிறவெனின்;—அங்ஙனமாயினும், மேற்கூறிய காரியவேது உண்மைப்பொருள் வழிப்பெறப் படுதலானும், ஈண்டின்மை ப்பொருள்பற்றி வரலானும், ஈண்டுச் சிறிப்புறுவது அபாவ த்தன்மையே யன்றி வேறு பிறிதில்லையாகலானும், பனியின் மையாகிய காரணவேதுவும் இதனுள் அடங்குதலானும் தலை முமைபற்றியும் சுருக்கம் பற்றியும் அனுபலத்தி யேதுவென வது பெயர் கூறினர். தேமின்மை பனியின்மை காட்டு மாறென்ற தென்னை? வெம்மையின்பாவமே தேமாகலின், தேமின்மை வெம்மை யுண்மையைக் காட்டுமென்று கூறற் பாரற்றும் பிறவெனின்;—அறியாது கடாயினும், ஒளியுடைப் பொருளாவன வேலலாம் வெம்மையுடையனவன்றே, பசும் பொன் சுடர்விரிந்த ஒளிதரினும் வெம்மை யுணரப் படாத லாமென்னெனின்? வெய்யைக் காய்ச்சின் அதற்கு அழிவு காண்கிலும் நீராடு கூழக் காய்ச்சப்படின அழிவெய்தாவை

யின், அக் வழிவின் நீக்குவது நீரோபோலத் தாயபசும்பொ ன்னைப் பலநாள் உருக்கிக் காய்ச்சினும் சிறிதும் அழிவுரு மையானும், நீருக்கிக் காய்ச்சந் திக்குமறுதலைப் பொருளா யின் அது அழிவெய்துமாதலானும், ஒளிதருவது தீயேயாத லானும் அது தீயின் கூறென்பது பெற்றும்; மண்ணன் கூறு சிறிது தீயின் வெம்மையை மறைத்தலான் பொன்னின் கண் வெம்மை தோன்றாதாயிற்று. இதுபோலவே, வெந்நீர்க்கண் தன்மை காணப்படாமை வெம்மை தோன்றியதை யடூத்தி மறைத்து நின்றலான். வெம்மை தோன்றவும் தன்மையழி ந்ததும் என்பார்க்கு, நீரின்ருணம் தன்மையே யாகலான் அக்குணம் அழிந்துழிக்குணியாகிய நீர் அழியக் காணுமைவா னும், "குணமழிந்துழிக் குணியுமழியு" எனும் மரபு இகில் முரணுறுதலானும், வெம்மை மறைந்துழித்தன்மை மறித்தும் புலப்பட்டுத் தோன்றலானும், அங்ஙனம் அழிந்தபொருளா யின் மறித்தும் அதன்கண்ணே தோன்றாநிலானும் அது பொருந்தாமையறிச. தன்மை வெம்மையின் பாவமென்ற லும் பொருந்தாது. எனனை? அபாவப்பொருட்கு ல்லை நிகழ்ச்சியின்மை கண்கூடாகப் பெறப்படுமாறு பேர்லாது தன்மைக்கு அவ்வினை நிகழ்ச்சி இனிது உணரக்கிடத்தலின், ஆதலால், தேமின்மையாகிய குணபாவம் பனியின் மைமையி குணியிதபாவத்தையே காட்டுமென்றி வெம்மையைக் காட்டு மென்றல் மாறுபடக் கூறலாமென மறுக்க. அனுபலத்தி, இன்மை. (க0)

புகையா லன்னுண் டடுக்களை போலென்னப்
புகற லன்னுவயம்
வகையா மனலின் ருமிடத்துப் புகையின்
ருகு மலரினொடு
முகையார் நீரிற்போ லென்று மொழிதல்
வெதிரேகச் சொலிலை
தொகையா ருறுப்பைந் தொடுங்கூடச
சொல்லுவொரு முளர்துணிந்தே.

(க-ரை) "பக்கமுன்றின்" என்ற செய்யுளிற் கூறிய முறை யே பிறப்பொருட்டனுமானப் பிரிவுகளான அன்னுவயம், வெ திரேகம் என்பவற்றின் இலக்கணங்களைக் காட்டுமுகத்தான் விளக்குதல் முதலிற்று.

(பொ-ரை) யாண்டுப்புகை ஆண்டுத்தி, அடுக்களையிற்போல என உடம்பாட்டாற் மெளித்துணர்த்தல் அன்னுவயானுமான மாம்; யாண்டுத்தியில்லை ஆண்டுப்புகையில்லை, பூவும் மொகரு னும் செறிந்துகமழும் நீரோடையிற்போல என எதிர்மறை யானுணர்த்தல் வெதிரேகானுமானமாம்; இவ்விரண்டனுமா னத்தையும் மேற்கோள், ஏது, கூடுத்தக்காட்டு, ஏற்றல், முடி வுளனும் ஐந்துறுப்புக்களானும் பாகுபடுத்தி யுரைப்பொரு முளர்; ஏ-று.

(5-ரை) “யாண்டுப்புகை ஆண்டுத்தீ, அடுக்கையிற்போல”
என்னும் அனுமானத்தின் கண், நூலியற்றின் வெம்மைமால்
நீராவியெழுவதைக்கண்டு அனுமானித்தலும் வீந்து போலியா
மாவெனின்;—அற்றன்று, நீராவியெனத் தெரிந்தபின் நீயனு
மானிக்குமாயிராண்டையது; அன்றி நீராவியோ புகையோ
என்னும் ஐயத்தின்கண்ணெனின்;—நீராவி என்னுதல் புகை
யென்றதல் தெனியாமல் அனுமானித்தல் வழுவாம். தெளிந்
துழியே அவ்வகை கருதற்பாற்றென்றதிக. தீமுறுகி வளர்
கூடி கனிந்துழிப்புகைகளை ஐயவதின்மையின், ஆண்டுப்
புகையின்மைபற்றித் தீயுயின்றெனியுதல்பொருந்தாமையின்,
சண்டாசிரியர் அருணந்தி சிவாசாரியசுவாமிகள் புகை
யின்றியிடத்து அனலின்றிருமெனக் கூறுது “அனலின்ற
மிடத்துப் புகையின்றும்” எனக் கூறினார்; மடுவின்கண்
அனலின்மைவின் ஆண்டுப் புகையுமில்லையாமதபோலவென்பது.
இம்மடுவுவமைக்கு இவ்வாதன்திப் பிறவாறுரைப்பார்க்கு
வியாத்தி யுணர்வுபெறப்பட்டமை யுணர்க, வியாத்தி
யுணர்ச்சியென்க தெனியெனின்? கூறுதும். ஒருமகன்
அட்டிலின் உட்சென்று ஆண்டுத்தீயுண்மை யுணர்ந்தான்;
உணர்ந்துபுறம்போந்து அவ்வட்டில் மேல் நோக்குழிப்புகை
பாந்து போதலுக்கண்டு “யாண்டுத்தீ ஆண்டுப்புகை” எனும்
உணர்வுகொண்டான். கொண்ட இதவே வியாத்தியுணர்ச்சி
யென்றதிக. அடுக்கையிற்போல உடம்பாட்டு வியாத்தியுணர்ச்சி
நிகழ்த்தற்பயத்ததாமாதுபோல, மடு எதிர்ப்பதை வியாத்தியுணர்ச்சி
நிகழ்த்தற்பயத்ததாகல் வேண்டுமென்க.

இனிக்கேவலானுவ யானுமானம் மேலோதிய ஐந்துதல்
பொடுகல் கூடியருமாயு.

மேற்கோள் அல்லது பிரதிஞ்ஞை

இம்மலை தீ யுலிடத்து

ஏது.

புகை யுடைமையால்

எடுத்துக்காட்டு அல்லது உதாரணம்

அடுக்கையிற்புகையும் அன்னும் ஒருக்கருத்தல் போல

ஏற்றல் அல்லது உபநயம்

இம்மலையும் புகை யுடைத்து

முடிவு அல்லது நிகமனம்.

ஆதலால், இம்மலை தீயுமுடைத்து.

கேவல வெதி ரோகியனுமானம்.

மேற்கோள்

இம்மலை புகையுடைத்தன்று

ஏது

தீயின்மையால்

எடுத்துக்காட்டு

தீயில்லாமடுவிற்புகை யின்றாமாதுபோல

ஏற்றல்

இம்மலையும் தீயுடைத்தன்று

முடிவு

ஆதலால், இம்மலை புகையுமுடைத்தன்று.

இக் கூறிய இரண்டனுமானத்தன்றும் கருதப்படும் பொருள்
கனெல்லாம் அளந்த தெரிந்தகொள்ளப்படுவனவா மென்ப
தறிக. நீரில்லாமடுவில ஒருகாரணம் பற்றித்தீயிருத்தல் சா
லுமாகலான், அதை விலக்குதற்கு ‘மலரினொடு முகையார்
நீரிற்போல்’ என்று அடைகொடுத்தார். ‘சொல்லுவாருமுளர்
அணிந்தே’ என்றமையான், அங்ஙனஞ் சொல்லாதாரே பல
ரென்பதற் பெறுதும். இவ்வைவந்தையும் ஒருங்குகொள்வோர்
சைவரும், நையாயிகருமாம். ஏற்றல் அல்லது உபநயம், முடிவு
அல்லது நிகமனம் என்னுமில்லிண்கும் கூறிற்றே கூறலான்
அவற்றாற் பயனென்னெனின்;—உதாரணத்தைக் கூறியம்ம
ட்டிலொழியின், உதாரணத்திற்கூறிய தன்மைகளில் எவ்வ
மேற்கோளிலுள்ளவற்றோடியையும் எவையையையா என மா
ணுக்கன் ஐயுறும்; அவ்வையுறவுதீர்த்தற்கும் மாட்டிமுடித்
தல் என்னும் வழக்குக்குப் பொருந்தவும் அவையிரண்டும்
வேண்டுமா மென்பது. இவ்வாதே பிறமடை ஹலாருங்
கோடல் அவர் வாய்க்கேட்டுணர்க. இவ்வாதே தருக்கசு
நிரகதிபிகை ஹலாருங் கோடல் காண்க. ஐந்தொடு, ஐந்
தான்; “ஊசியொடுதயின்ற ஊசும்பட்டும்” என்பதிற்போல,

போதுநாற்றத்தாலறிதல்

பூர்வக்காட்சி யனுமானம்.

ஒதுமுரையானறிவி னள

யுணர்தல் கருதலனுமானம்

நீதியான்முற்கனம்பல

நிகழ்வதிப் போதீச் செய்யி

யந்தியாகவரும் பயனென்

றறிதலுரையா லனுமானம்.

(6-ரை) ‘அளவைகாண்டல், கருதல், உரை, என்றிம்முன்
திடைக்கிடமே’ என்று முதற்செய்யுளில் உரைத்த முறைப்
படியவற்றின் இனிக்கணங் கூறுவான்புகுத்த ஆசிரியர் மேற்
செய்யுள்காரும் காண்டல், கருதல்களின் இலக்கணங்களை
விரித்துரைத்த உரையளவையும் பகுத்து அதன் இலக்கணங்
கூறிற்றிராயினும், கருதலளவை அதிகாரப்படுகின்றபடி
யின் காண்டல் கருதல் உரை என்னும் முன்றின் வழிப்பெ
றப்படும் அனுமான இலக்கணங் கூறுதல் துதலிற்று.

(பொ-ரை) முன்னர்த்தான் ஒரு பூவினையும் அதன் மண்
த்தைதும் கூறிற்று பின்னொருகால் அப்பூவைக் காணுது அத்
ன்மணம் மாத்திரங் கமழ்தல் அறிந்து அப்பூ அங்கு எங்கா
யினுயிருக்குமென்று அனுமானித்தல் காட்சிவழிக் கருதலாம்;
ஒருவன் உரையாடுந் திறமறிந்து அவன் அறிவின் துண்மை
யறிதல் கருதல் வழிக்கருதலாம்; திருவள்ளுவப் பயனுதி
யுன ஊழ் என்பது ஒன்று சொல்லக்கேட்டு, உண்மாட்டு நிக
ழும் இன்பத் துன்பங்களும் இவற்றைத் தருவதும் அவ்

ஊழும் அதனாற் பெறும் பயனும் ஒப்புடையவா யிருத்தல் உணர்ந்து இன்பத் துன்பங்களைப் பயக்கும் முற்செய்வினையே ஊழென்றதா மென்றறிதல் உரைவழிக் கருதல்; எ-று.

(கு-ரை) குயவன் மட் குடம் வளைதல் கண்டு புறம் பேர்ந்தான் பிறிதோரிடத்தில் மட் குடந் தவிரக் குயவனைக் காணு தொழியினும் அதை வளைந்தான் குயவனே யென்றறிதலும் இதுபோல் வனவும் காட்சிவழிக் கருதல் அல்லது பூர்வக் காட்சியனுமானாம். இதைத் கருதுவதுபொரு பாகுபடுத்திக் காட்டுவாம்.

I. காட்சிவழிக் கருதல்

மேற்கோள்

இவ்வுலகம் செய் வோணையுடைத்து

ஏது

செயப்படுபொருட்குச் செய்வோன்வேண்டுதலின்

எடுத்துக்காட்டு

குடம் குயவனை யுடைத்தாமாறு போல

ஏற்றல்

உலகமுங் குடம்போலச் செயப்படுபொருள்

முடிவு

ஆதலால், இவ்வுலகம் செய்வோணையுடைத்து.

என்னும் இவ்வனுமானத்தில், குடத்தைச் செய்யுங் குயவனை முன்னிற்தவாறு உலகத்தை யாக்குங் கடவுளை முன்னிற்த பிறிதோர்கால் அவனைக்காணு தொழியினும் உலகத்தை யாக்குவா னவனென்று கோடலமையும்; அவ்வாறுலகத்தைக் கடவுள்படைக்கு ஞான்று கண்டாரிலராகலின் இத் தற்குக் குடத்தையுங் குயவனையும் உவமை கூறுதல் வழுவா மென்று கூறுவாருமுளர். செயப்படுபொருள் செய்வோணையுடைத்தென்பது குடத்தின் கட்கண்டாமாகலின் அதவே சான்று; வேறு பிறசெயப்படு பொருட் கண்ணும் செய்வோணையறிந்திருக்க வேண்டு மெனு நியதியில்லை, செயப்படுபொருளிலக்கண முடைய ஒரு பொருளைப்பிறிதொன்றனொடு சார்ந்தியளந் தறிந்து கோடலின். இதுபோலவே உலகமும்செயப்படு பொருளிலக்கண முடைமையினி் அதனோடொத்த குடத்தொடு சார்ந்தியளந்த கோடுமாகலின், அதன் முதல் லான முன்னிற்தகோடல் வேண்டுமெனு நியதியில்லை யெ-ராக. அற்றேல், அதைப் பூர்வக்காட்சி யனுமான மென்றல் பொருந்தாதாம் பிறவெனின்;—அறியாது கூறினாய், உவமை யாகிய குடத்தின் கட்காண்டலின் பொருட் கண்ணுங்கண் டாதாமென்பது; இது பற்றியன்றே ஆசிரியருங் கீழ் 'காரணகாரியங்கண் முதலான நியதித்தக் கண்டா' மென்று குடவுவமை கூறுவாராயிற்று.

II. கருத்துவழிக்கருதல்

மேற்கோள்

இவன் கூர்த்த கல்வியறிவுடையன்

ஏது

கல்விப்பயத்த் உரையாடுதலின்

எடுத்துக்காட்டு

‘கற்றார் உரையாடல்போல்

ஏற்றல்

இவன் உரையாடலும் கல்விநணக்கமுடையது

முடிவு

ஆதலால், இவன் கூர்த்தகல்வியறிவுடையன்.

காட்சியான் அறியப்படாத அருவப்பொருளான அறிவின் துண்மை, ஒருவன் தன் கருத்து வெளிப்படுக்கு மாற்றால் அறியப்படுதலின், இது கருத்து வழிக்கருதல் அல்லது அனுமானமான மெனப்பட்டது.

III. உரைவழிக் கருதல்

மேற்கோள்

இருவகை உலகையும் இயக்குவதெது அதுகடவுள்

ஏது

மறை, அவ்வாறியக்கும்பொருளே கடவுளென்றுகூறலின்

உதாரணம்

திகிரியுருட்டுவோன் அரசன் என்பதுபோல

ஏற்றல்

திகிரிபோல்வதுலகம்

முடிவு

ஆதலால், இவ்விருவகையுலகையு மியக்குவது கடவுளென்க.

என்னுமிது மறைவழிப் பொருளையளந்து நிறுவுதலின் ஆகம லிங்கானுமானம் அல்லது உரைவழிக்கருத லெனப்பட்டது. இது கிடக்க. மேனாட்டுத் தருக்கநூலார் கூறும் இருவகையனு மானங்களும், காட்சிவழிக் கருதலும், உரைவழிக் கருதலு மெனும் ஈண்டுக் கூறப்பட்டனவே யன்றிப் பிறவல்ல. யாங் கனமெனின்?

மேற்கோள்

மக்களெல்லாரும் இறப்பர்

ஏது

சாத்தனிறக்கும், கொற்றனிறக்கும், கின்னி யிறக் கும், மால், இறக்கும்; இவரெல்லாம் மக்களாதலின்

உதாரணம்.

பலவிடத்திருக்குந் தியெல்லாம் ஞானிதரலின், தியென்பது

ஞானிதரும்பொருள் என்பதுபோல

ஏற்றல்

மக்களுந்தீபோல்வர்.

முடிவு

ஆதலின், மக்களெல்லாரும் இறப்பர் என்பதாம்.

இது காட்சிவழிக்கருதல் என்னும் இண்டக்டிவ்மெதட்.

மேற்கோள்
சாத்தன் இறக்கும்
ஏது

இறக்குந் தன்மையுடைய மக்களினத்திற் சேர்ந்தவ
ளுதலின்

உதாரணம்.

கொம்புள்ளவிலங்குக ளெல்லாம் கவட்டிக் குளம்
புளையவாதலின் மானுக்குளம் புடைத்தாமாறுபோல

ஏற்றல்

சாத்தனும் மான் போல்வன்.

முடிவு

ஆதலின், சாத்தனிறக்கும்.

என்னும் இவ்வுரையழிக் கருதல் டிட்சுடிவ்மெதட், காட்சி
வழிக்கருதலுக்கும் இதற்கும் வேற்றுமை என்னெனின்;—
ஒரினமான பலபொருட் கண்ணும் மிகவும் மிகழ்ச்சிப்பற்றி
அவ்வினமுழுவதற்கும் எய்தும் இலக்கணம் காட்சிவழிக்கரு
தலாம்; சாத்தன், கொற்றன் முதலாகிய மக்கள் வகுப்பினு
ட்பட்டார் இறத்தல் கண்டகடாகக் காண்டலின் மக்கள் எல்
லாரும் இறக்குந் தன்மையர் என்று முற் காட்டியவாபோல,
அங்ஙனம் அறிந்த வகுப்பிலக்கணம்பற்றி அவ்வகுப்பி
னுட் கிடந்த ஒரு பொருட்கு அவ்விலக்கணத்தை ஏற்றி
முடித்தல் உரையழிக் கருதலாம்; சாத்தனிறக்கும், இறக்கும்
பான்மையரான மக்களினத்தனாகலின் என்று முற்காட்டிய
வாறுபோல, மேனாட்டுத் தருக்கதூலார் மேற்கூறிய இரண்
டனுமானங்கட்கும் உதாரணங் காட்டாது போவர். கம்ம
னோர், உதாரணங் காட்டியேபோவர். இதுவே அவர்க்கும்
மேக்கும் உன்னவேற்றுமையா மென்றறிதல், உதாரணங் கா
ட்டிப்போதலே முன்னையதிலும் ஸ்லியுடைத் தென்பது, உண்
மையான் நோக்குவார்க்கு இனிது விளங்கும்.

(இன்னும் வரும்).

Dr. S. சுவாமிநாதன் பிள்ளை.

தாயுமான சுவாமிக ளுருளிச் செய்த
பாடல் உரை.

பொருள்வணக்கம்.

பொருள் வணக்கம் என்றது பொருட்குவணங்கும் வணக்
கம் எனவிரியும்; ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் “எப்பொருளா
யினுங் கொள்ளுமறுவே” என்றாகலின், சுண்டு நான்காம்
வேற்றுமை யுருபு ஏற்றுக்கோடற்பொருளில் வந்தது. பொ
ருள்கடாம் பவுவேனும், “வணக்கத்தை யேற்றுக்கோடற் பொ
ருளென்றமையான் சுண்டு அது முதற்பொரு ளென்பது
பொறுதல்.” பிறவெல்லாம் அழிதன்மையவாதலானும், அவ
ற்றற்பெறும் பயன் ஒன்றின்மையானுமென்பது.

அதிதியமாய் நிர்மலமாய் நிட்களமாய்
நிராமயமாய் நிறைவாய்நீங்காச்
சுத்தமுமாய்த் தூரமுமாய்ச் சமீபமுமாய்த்
துரியநிறை சுடராயெல்லாம்

வைத்திருந்த தாரகமா யான்ந்தமயமாகி

“மனவாக்கெட்டாச்”

சித்துருவாய் நின்றவொன்றைச்

[வாம்.

சுகாரம்பப் பெருவெளியைச் சிந்தைசெய்

(பொ-ரை.) ண்றுமுண்மை, குற்றமின்மை, உருவமி
ன்மை, நோயின்மை, நிறைவுடைமை, தற்கிழமையாயுள்ள
தாய்மை, அன்பிலார்க்குச்சேய்நீயினும் அன்புடையார்க்கு
அண்மையினும் நிறைவு, “துரியத்தில் சுடர்ப்பிழம்பாய் நிற்
றல், எவற்றிற்கும் நிலைகளமாதல், இன்ப வருவுடைத்தா
தல், மனமொழிகளால் அறிந்துரைக்கப்படா அறிவுருவுமுத
லிய இலக்கணங்களை யுடையதாயும் பேரி இன்பம் (வெள்ளம்)
பிறத்தற்குக் காரணமானதாய்ப் பெரு வெளியாயும் இருக்
கும் முதற்பொருளை யாம் மனத்தாற் பாடிவாம்; ஏ-று.

(கு-ரை.) ண்மிக்கூறிய இலக்கணங்கள் எச்சமயத்தா
ரானும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவனவாதலான், இவற்றை யவர்
உண்மையான் ஆராயப் புகுவரேல் ஏனை தெனிகொள்ளாம்
புரையுடையனவென்றறிந்து சைவநெறியைச் சார்ந்து வீடு
பெறெய்துவரென்றுங் கருத்தானிவ்வணங்குறிநர்; பொது
வினின்றுமே சிறப்பிலக்கணங்கூறன் மாபென்றறிதல், மனத்
தாற்றித் துணரப்படுவனவும், மொழியான் உரைக்கப்படு
வனவும் ஏனைப்பொறிக்கும் புலனாய், அங்ஙனம் புலனுவன்
அழிவெய்துமாதலின் “மனவாக்கெட்டா” என்றார். (க)

யாதுமனநினைபுமந்தநினைவுக்கு

நினைவாகியாதின்பாலும்

பேதமறநின்றுயிருக்குயிராகி

யன்பிருக்கேபேராணந்தச்

கோகிலமுதாற்றரும்பிக் குணங்குறிபொன்

றறத்தன்னைக் கொடுத்தக்கூட்டுந்

தீதில்பராபரமான சித்தாந்தப்பேரொளியைச்

சிந்தைசெய்வாம்.

(பொ-ரை.) மனம் எந்நினைவு கூருகின்றதோ அந்நினைவு
க்கு எழுச்சிதரும் நினைவாகி எவற்றினிடத்தார் தான் பிறிதெ
ன்னும் வேற்றுமை யுணர்வுக்கிடந்தலெனின் ஒன்றுபடக்கலங்
புற்ற உயிர்க்குயிராகி நிற்கினும் தன்னை யன்பான் நினைவார்
க்கே பேரின்பமாகிய அமிழ்துசுரக்கும் ஊற்றை முறுவலி
(புன்சிரிப்புற்று) ததனிக் குணத்தானுங் குறியானும் தன்
னையறியுமாதலின் அவர்க்கு (அவ்வன்பர்க்கு)த் தன்னைக்கொ
டுத்து விளக்கும் ஒளிப்பிழம்பை யாம் மனத்துட்கொள்வாம்;
ஏ-று.

(கு-ரை.) மனம் எப்பொருளை நினைக்குமோ அந்நினைவுத்
தெனப் பொருள்கூறினாமாம். இறைவன் எல்லா நினைவினும்
உயிரினும் கலந்து நிற்கினும் ஆண்டுத் தன் பேரின்பத்தை
வெளிப்படுத்தலெனின் தன்னை யன்பான் நினைவல்லார்க்கே
அதைவெளிப்படுத்தலின் “யாது மனநினைவு.....அருப்பி”

என்றார்; ஞாயிற்றின் வெம்மையாண்டும் நிறைந்த படினும் சூரியகாந்தத்தினிடத்தே அது வெளிப்பட்டுத் தோன்றுமாறு போலவென்க. செயலின்றிக் கிடந்த உயிர்க் குயிராகிய இறைவன் அவை தன்னை நினைப்பேரின்பத்தை யளிப்பனென்றதென்றே! எனின்;—நன்றுகூறினாய்; மலத்தாட்கிடந்த உயிர்க்குத் தன்பேரருட்டிற்றத்தால் கருவிகளைக் கொடுத்து வற்றிற்குரிய அறிவை விளக்குதலின் அவ்வுரிமையறிவால் அவனை நினைப்பயன் நுகராததென்னையோவென்பது. அல்லது உம், உலகத்துத்தமதொழுக்கம் நிகழ்த்தலுது உரிமையறிவாலன்றிப் பிரிதில்லை யென்பதும் அறிந்ததற்குக், நஞ்சொடு பிறக்காமையானும், அழியாவின் பம் பயத்தலானும் 'கோதிலமுது' என்றார். அமுது - அம்ருதம் எனும் வடமொழித் திரிவென்ப பொருளாகும். அது கலித்தொகை முதலிய சங்கச் செய்யுட்களில் மிகுவிர் விவரலானும், "அமிழ்திசைப் பீலியுதம்" என்பனபோன்ற செந்தமிழ்ச் சொற்களொடு புணர்ந்துவரலானும், நச்சினூர்க்கினியார் அது வடமொழித் திரிபென்றுரையில் எழுதாமையானும் அவர் கூற்றுப்போலியெனமறுக்க. அது, தமிழ்வுஞ்சுவை பயத்தலான் "அறவுமிழுது" எனஞ்சொற்களின் மருஉவாய் அமிழ்தெனவும் அமுதெனவும் வரும். அமுதம் என்பதே வந்நனம் வந்த திரிபாமென்க; அமுதாற்று, பண்புத்தொகை. அரும்பு (முறை) எனும் பெயரடியாகப் பிறந்த வினையாதலின் அரும்பி என்பதற்கு முறுவலித்துதலி யெனவுரைக்கிறோம்; இறைவன் முறுவலித்தன்மாத் திரையானே பேரின்பஞ்சுரத்தலின் "பேரானந்தக் கோதிலமுதுற்றரும்பி" என்றார். குணத்தானும் குறியானும் அறிவார்க்கு வரம்புப்படாப்பொருள் வரம்புப்படலான் "குணங்குறியொன்றம்" என்றார். அல்லது உம், கீழ்பேற்றின் உயிர்க்கும் வியாபகம் நிகழ்தலின், ஆண்டிறைவன் வியாபகவின்பத்தை அது யாண்டுந்தனைக்குமாம். அதனானும் குணங்குறி வேண்டாமையுணர்க, தன்னீர்வான் முனைத்துக்காண்பார்க்கு மறித்தும் பிறவிக்கேதுவாம் செருக்கறுமையான், அது சாலாதென்பார் "அவனருளாலே யவன்முள்வணங்கி" என்றுதிருவாதவூரடிகள் உரைத்தருளியவாறு "தன்னைக் கொடுத்துக்காட்டும்" என்றார். இதில் சித்தாந்தப் பராபரமான பேரொளியை, எனமாற்றிப் பொருள்கொள்க; வினைச்சமயங்களெல்லாம் தம்மைச் சார்வாரைப் புரைநெறிக்கட்கடாவி அறிவுதிரித்தலின், சித்தாந்தசைவத்தைத் 'தீதில்' வினைச்சிறப்பித்தார். சித்தாந்த சைவத்தின் எளிவந்தருள்செய்தலின் "சித்தாந்தப்பராபரமான பேரொளி" என்றார். (உ)

பெருவெளியாயைம்பூதம் பிறப்பிடமாய்ப்
பேசாதபெரியமோனம்
வருமிடமாய் மனமாதிக்கெட்டாத
பேரின்பமயமாய்நானக்
குருவருளாற்காட்டி டவு மன்பரைக்கோத்
தறவிழுங்கிக்கொண்டப்பாலுந்
தெரிவரிதாய்ச் கலந்ததெந்தப்பொருளாந்தப்
பொருளினையாஞ்சிந்தைசெய்வாம்.

(பொ-ரை.) பரமாகாயமாய் ஐம்பெரும்பூதங்கட்கு நிமித்தகாரணப் பிறப்பிடமாய் மோனத்தின்கண் வெளிப்படுவதாய் மனவாக்குக்களானும் குறித்துரைக்கப்படாப் பேரின்பத்தாய் நூனமாகிய குரவனால் அறிவுறுக்கப்பட்ட அன்பரை அவர் தம் செருக்கறத்துச் சிவமாக்கிப் பின்னும் தன்னிலையறியாவாறு கலந்தபொருளெதுவோ அதை யாம்வழுத்துவாம்; ஏ-று.

(கு-ரை.) ஐம்பெரும்பூதங்களையும் தன்னுட் செறித்திக் கொண்டவற்றிற்கும் புறம்பாயிருத்தலின் பெருவெளியாய் என்றார். ஐம்பெரும்பூதங்களும் பிறத்தற்கு நிலைக்களமாகவுள்ள பொருள் மாயையேயாக ஈண்டிறைவனைக் கூறியது என்னை? யெனின்;—நிழங்கில் முளைத்த தாமரையை அக்காரணத்தாற் கூறுது, பங்கயம் எனச் சேற்றில் முளைப்பவற்றிற் கிடற்பா லதாம் பெயரார் கூறியவாறுபோலவென்க. இறைவனே ஐம்பெரும்பூதமாகவும் பிறவாகவுந் திரிந்தனென்றற் கண்வய்தும் இழுக்கெனையெனின்;—நன்று; இறைவன் அந்நன்நீரியவேண்டுவ தென்னையென்று கடாவுவார்க்கு நும்இறை போலியா யொழிதலான் அதகூடாது. அதுகிடக்கூ, தாயவுடம்பினாய், இயற்கையாகவே பாசங்களின் நீங்கினவனும் இறைவன்பால், மாசுற்றனவாய், இயற்கையிலேவா லாமை (அசுத்தம்) யுடையனவாயுள்ள உலகுயிராகியதோன் றுமாதியாற்றனம்? 'காரியப்பொருள் காரணப் பொருளின் றன்மையுடையவாம்' என்னும் வழக்குரையையும் ஆராய்ந் திலைகொளோ! எனக்கூறி மறுக்க. ஞானக்குருவருளாற்காட் டிடவும், என்பதற்கு ஞானசிரியன் அருள்வழிநின்றான்மைப் பொருளைக் காட்டவும் எனப் பொருள்கூறலுமாம். (கூ)

இகபரமு முயிர்க்கீழிரை யானெனைத்
றவருறவை யெந்தநாளுந்
க்கபரி பூரணமான நிராலம்பகோசரத்
தைத்துரிய வாழ்வை
அகமகிழுவருந் தேனை முக்கனியைக்
கற்கண்டை யுமிழ்தை நாடி
மொருமொகென் விருவிழிநீர் முத்திறைப்பன்
கரமலர்கண் முகிழ்த்து நிற்பாம்.

(பொ-ரை.) இம்மூன்று மறுமை யிரண்டினும் உயிர்க்குமுது வினையாகவும் அஃம் புறம் எனும்பற்றுவிட்ட துறவோர்தம் தேந் றுச்சுற்றமாயும் இன்பச் செறிவாய்த்தனக்கோர் கொழு கொ ம்பின்றித் தானே வெளிப்படுவதாயும் திரிய வாழ்வாயும் அகச் சுவை யளிக்குந்தேன் முக்கனி, கற்கண்டு, அமிழ்தை முதலி வாயும் உள்ள பரம்பொருளை விரும்பி நின்று அன்பாற் கண் ணீர்வீழ்த்தக் கைகோட்டி நிற்பாம்; ஏ-று.

(கு-ரை.) நான் செய்தேன், நான் படித்தேன், நான் பெரி யன் என்பனவாக வரும் அகப்பற்றும் என்மனை, என் புதல் வர், என் பொருள் என்பனவாகவரும் புறப்பற்றும் அந்

நூர்க்கள் தி வீதி பேறு கைவரப் பெருமையை அடிரியாப்பெரு
நாவலர் “யானெனதென்னுந், செருக்கதப்பான் வானோர்
குயர்ந்த வுலகம் புதும்” ஏன்றுரைத்தறிவுதிக் தருளியவாறு
போல ஈன்மும் “யானெனதற்றவருநவை” என்னும், நறுந்தே
னும், வறுக்கைச் சிறையும், மாம்பழமும், வாழைக்கனியும்,
கற்கண்டும், அமிழ்தும் பல்வேறு சுவையவேளும், இனிமையா
ன் அசுவையனைத்தும் ஒருபுடை யொத்தலான் அவற்றைக்கூ
றினார். மொகு, மொகு, கிசுத்த்சிக்குறிப்பு; மிகுந்தபுனல்,
முழைவழிச் சமூபியில் மீமல்லென் ஒரேங்கால் இக்குறிப்
பறிந்து கொள்க. (ச)

தகள் (அஹ) களர்கப்பிரிவுற்று மேனோக்கிச்சென்று ஒருங் குகுழிஇ நீரின் வண்ணம் கருமையாதலின் அவை நீலவுருவொடு தோன்றுவவாயின; இந்நீலவுருவிற்குள்ளும் ஊர்கோள், வானவில் முதலாயின அந்நீர்த்துள்ளாற் பிரிக்கப்படும் ஞாயிற்றினொளி, திங்களினொளியாம். எவ்வாறெனின? பல்வேறுவண்ணங்களை ஒருங்குறக்கலந்து ஒருபால் முக்கோண ஆடியருகேவைப்புழி. அவ்வாடியின் மறுபுறத்தில் அவ்வண்ணங்கள் வேறுவேறு பிரிபட்டுக் கதிர்விடுவது கண்கூடாயறியப்பட்ட தொன்றும். ஒருங்கு விராயவண்ணங்களைப் பிரிக்குந்தன்மை யிவ்வாடியி லிருத்தல்போலவே ஈர்த்துள்ள போல்பவற்றினுங் கண்டுகொள்ளப்படும். ஞாயிறு முதலியவற்றி னொளிவிழிப்பார்வைக்கு வெளிநியபோற் றேன்றி னும் அவற்றை யுண்மையானாராய் வார்க்கிவ்விடல் பினிதுவிளங்கும். ஆகவே, ஞாயிற்றினொளி திங்களொளி மேற்கூறிய நீர்த்துகளிற் பட அவை அவற்றைப் பிரித்துப் பன்னிறமுடையவானவில், ஊர்கோளாக உருவியற்றுக்கின்றனவென்பது. அஃதாயின், எஞ்ஞான்றும் அவ்வுருவங்கள் காணப்படாமைக்கேதுவென்னெனின்? அந்நீர்த்துகள் வேறிற்காலத்து ஆவியாகவிருத்தலாற்றேன்றாவாயின; குளிர்ப்பனியை வரப்பெறின் நீராகமாறி யுருவியற்றும; அஃதன்றே! கார்காலத்துவானவில், ஊர்கோள்தோன்றுதலும், வளைக்காலத் தில்லாமையுமாமென்க. போந்த விப்பகுதியால் விசும்பின்கட்டோன்றும் நீலநிறம் மெய்ப்பொருளையென்பதறிக. ஈண்டாகிரியர் இவ்வுவமைகளை நிலையாமை மாத்திரைக்கே கூறினாரென்ப தெற்றாற்பெறுதுமெனின்; —கன்றுசொன்னாப், மெய்யான தற்பரத்தை என்னுது “அழியாத தற்பரத்தை,” எனக் கூறி விதந்தாராகலான், இதன்பின்னர்க்கூறிய உலகம் அழிதன்மையைத் தென்படா உம் இதற்கேற்க வெடுத்த வுவமைகளும் நிலையாமைமாத்திரைக்கே ஒப்பித்தவென்பது உம் பொருளாற்றலாற் பெறுதுமென்க. உலக நிலையாமையுணர்தலே முதற்பொருளைச் சார்தற் கேதவாதலாலும், அங்ஙன மெய்தும் சார்ச்சியே வீட்டின்பத்தைப் பயப்பதாதலாலும் முதன்முன்மடியானும் அம்முறை தெரித்தோற்றினார். தற்பரத்தைச்சார்தல், என்பதற்கு ஏழனுருபுவிதித்திப் பொருள்கூறினம் “கருமமல்லாச்சார்பென் னிளவிக், குரிமையுமுடைத்தேகண்ணென்வேற்றுமை” என்றார் தொல்காப்பியனாராதலின். மகிழ்ந்தடையறவெனுஞ் செயவெனெச்சங்களைச் செய்தெனெச்சமாகத்திரிக்க.

(க)

பெரிநுளாகக்கண்டபொருளெவைக்குமுதற்
பொருளாகிப்போதமாகித்
தெருளாகிக்கருதுமன்பர்மிடிதிரப்
பருகுவந்தசெழுந்தேனாகி
அருளாளோர்க்ககம்புறமென்றுன்னுத
பூரணவானந்தமாகி
இருமூலினங்குபொருளியாதந்தப்
பொருளினையாமிறைஞ்சிநிற்பார்.

(பொ-லீர.) பொருட்டன்மை யுடையனவாகக் காணப்படுவனவற்றுக்கெல்லாம் இன்றி யமையாப்பொருளாகி அவற்றையயக்குதற்கு அறிவையுமுடையனாகி, பாசவறிவானன்றி யருள்வழிநின்று வழுத்தும் அன்பர்க்கு அவர்தம் மலக்கோணைததரந்து அவர்மாந்துதற்கு (கும் தத்தற்கு) இனியதேறலாகி, முத்தர்க்கு அவர் யான்நிதய்க்கும் இன்பநிறைவாகிப் பாசவிருள் இரியத்திகழும் இறைவன திருபாதப்போதையும் வணங்குவாம்; எ-று.

(கு-ரை.) இறைவனின்றேல் உலகுயிரும் பாழாயொழியும்; அதன்றி, அவற்றைப் பொருட்டன்மையுடையவாகக் கூறினமையின் இறைவன தன்மைத்தன்மையின்றி யமையாதென்பார் “முதற்பொருளாகி” எனவும், அவ்வாறுதலைமை தழுவியபொருட்டு, அஃதில் பொருளையியக்கி வழிப்படுத்தற்குரிய அறிவு வேண்டதலின் “போதமாகி” எனவும், அங்ஙனமியக்கி வீட்டுகெறிக்கட் செலுத்தும் உயிர்க் கின்பமளித்தல் வேண்டதலின் “ஆனந்தமாகி” எனவும் கூறினார். இறைவனுக்குரிய பொதுச் சிறப்பிலக்கணங்களுள், சிறப்பியல்பென்னுஞ் சொருபவிலக்கணங் கூறினார்; அது சச்சிதானந்தம், இரண்டாமடி முத்திரெறி நிற்பார்க் குறுக்கும் பயலும், மூன்றாமடி முத்தியெய்தியார்க்குப் பயக்கும் இன்பமும் கூறினமையின் அதுகூறியது கூறலன்மையறிச. விளங்குபொருள் பரிதி. ஈண்டிறைவனைப் பரிதியென்றார், முதற்கூறியமூன்றடிக்கேற்ப அதுவும் இருளைப்போக்கலும், ஒளிதரலும், ஒழுக்கம் நிகழ்வித்தலுமென்னும் முததொழிநடைமையின. (எ-)

அருமறையின் சிரப்பொருளாய் விண்ணவர்
மாமுனிவர் சித்தராதி யானோர்
தெரிவரிய பூரணமாய்க் காரணந்
கற்பனை கடந்த செல்வமாகிக்
சுருதரிய மலரின்மண மெள்ளி லெண்ணொபுட்
லுயிர் போற் கலந் தெந்நாளுந்
தரிய நடுவூழ்ந்நத பெரிய பொரு
ளியா ததனைத் தொழுதல் செய்வாம்.

(பொ-லீர) வேதமுடிவில் விளங்குவதாயும் யாவாரும் அறிதந்தரிய நிறைவுடையதாயும் ஒன்றானும் வேறுபடா ஆனந்தமாகியும் மூன்றுவிதக் கலப்புடையதாயும் நின்ற துரியபதப் பொருளைத் தொழுவாம்; எ-று.

(க-ரை) இறைவனது வியாபகத்தை நோக்க ஏனையவெல்லாம் அதனுள் அடங்குதலான் அவை தம்மின் மேற்பட்டிருக்கும் இறைவன் தன்மைகளை உணர்தல் செல்லாவென்பார், பொருளியபூரணமாய் என்றார். ஒரு காரணத்தாலும் ஆக்கலானும் பெருகும் உலகச் செல்வம் போலாது அவற்றைக் கடந்திருத்தலில் இறைவனை விதப்புகிளவி கொடுத்து மறுமைக் கடபெறுஞ் செல்வமெனக் கூறினார். உலகத்துச் சமயிளாவார் கூறுந் தன் கடவுளுக்கும் உலகுயிர்க்கு முள்ள இயைபெல்லாம் வேற்றுமை, ஒற்றுமை, வேற்றுமைபொருமை (பேதம், அ

பேசும், பேதாபேதம்) என்னும் மூன்றனுள் அடங்குவனவாம். சிலர் வேற்றுமை யியையும், ஒழுக்கிலர் ஒற்றுமை யியையும், மற்றுள் சிலர் வேற்றுமை ஒருமை யியைப் பித்தருக்குவ ரேயன்றி யிம்மூன்றியைப்பையும் சித்தாந்த சைவர்களைப்போ லொருங்குகிற மகிழ்த்தாரிலர். அங்ஙனம் கூறும் ஒவ்வோ ரியையும் அவர் உரைக்குங் காட்டுக்களால் இழுக்குறலான், அவற்றையெல்லா மறுத்த நிலைபேறையே மூன்று காட்டுக் களான் அவ்வியைபாண்டாசிரியர் நிறுவி இனிது விளக்கி னார். பொன்னும் பணியும்போல் இகழ்வதும் உலகுயிரும் ஒற்றுமை யியைப் (அபேதசம்பந்தம்) உடையன என்பார்க் குப் பொன்னைப் பணியாகச் சமைத்துழியும் பொன்றன்மை எட்டுணையும் வேறுபடாது உருவு திரிதன் மாத்திரையே போலத் தூயகுதிய இறைவன் உலகுயிராகத்திரித் துழியவற் றின்கட்பேய்க்கு காரணப் பெருமையும், வரம்புப்படா இறைவ ன்றன்மை உலகுயிரினிடத்த வரம்புப்பட்டுக் கேடுறவும், வேறுபாடினமை வேறுபடுத்தும் போல்வன கூறவேண்டுந் தின் அது சாஸ்திரமையாக; அஃதன்றியும், பொன்னைப்பணி யாக ஒருவன் ஆக்குதல்போல, இறைவனையும் அங்ஙனம் ஆக்கினார்யார்கொல்? எனக்கேட்கவும் படுதலின் அவர் ஒற் றுமை யியைபுக்குக் கூறும் காட்டுப் போலியாமென் றறிக் திண்டாசிரியர் 'உடலுயிர்' உவமை கூறுவாராயினர். உயிர் பிரிந்து உடற்கொருவினை நிகழ்ச்சி காரணப்பெருமையான் அவ்வினைநிகழ்ச்சியை உடலகத்தினின்ற செயும்பொருளே உயிரொனப்படுவது. அவ்வுயிர் உடலகத்திலங்குங்கால தான் வேறு உடல்வேறு என்னும் வேற்றுமை புணர்வுகோடலின்றி மாளிகை வகத்துள்ள மகனொருவனைப் புறத்தான் ஒருவன் வந்துகின்று "மாளிகையே! மாளிகையே" எனக்கூவ அப் பெயர்க் குரியனல்லாத அகத்தான் "யாரையோ?" என விடைகொடுக்கு மாபோல உடற்குறு பெயரால் 'சாத்தா! சாத்தா' என விளித்தாழி அப்பெயர்க் குரியதல்லா உயிர் 'யாரா?' எனப்போந்து தன் ஒற்றுமை யியைபை விளக்கு தல்போல, இறைவன் உலகுயிரிற் கலந்திற்கு முன்மை யியல்பும் விளங்கற்பாலதென்பது; இங்ஙனம் ஒற்றுமையா தக் காரணப்பட்ட உடலுயிர் பொருளான் ஒன்றாகாது இரண் டேயாதல்போல இறைவனும் உலகுயிரும் பொருளா னிரண் டேயாம். இங்ஙனமா நிற்கு மிறைவன் வேற்றுமையா நிற் குமாற்றிற்கு 'இருள்ஒளி' உவமைகூறுவார் மதம் அடாடுத லென்பது, "எம் இறைவன் அரு, உரு, அருவுரு என்னும் மூன் றியுல்பினுள் உருவமறித்திரையே யுடையனதலின் வேறுகூறு லதமையாது; இருள் பரவியவிடத்த ஒளிதெல்லாமேபோல வும்ஒளி துலங்குமிடத் திருள்மயங்காமையேபோலவும் உலகுயி ர்க்கண் இறைவனும் இறைவன் கண் உலகுயிருமில்லை" யென் றவர் கூறுமாற்றான் அறிந்துகொள்ளப்படும். அரு, உரு, அரு வுரு என்னும் மூன்றியுல்பினுள் இறைவனொன்றே யுடையா னெனின், அவனது, வரம்பிலாற்றலுடையமைக்கு அஃதொழு க்காமாதலானும், உலகுயிர்க்கண் இறைவனும் இறைவன்கண் உலகுயிரும் இஃதெனின், அறிவுத்தொழிலுமில்லா அவை யியக்க இயங்கினல்லது சாடே யியங்கு மாற்றலுடைய வன் மையின் அவற்றை யியக்குவான் ஒருவன் வேண்டுதலானும்,

அவ்வாறியாகுதற்கு அஃதறின்கண யாண்டும் அவனை நிரந்தி ருத்தல் வேண்டுதலானும், வியாபக இலக்கணமுடைய இறை வனுக்கு அது பொருந்தாமையானும் அங்ஙனங் கூறுவார் மதம்போலியென்றொழிக. பின், எள்ளின் எண்ணெய் உவ மையே அவ்வேற்றுமை யியைபை விளக்குவதா மென்பது, அவை யிரண்டும் வெவ்வேறு பொருள்களாயினும் எள்ளின் னுக்கடோறும் எண்ணெயும் வியாபித்தல்போல உலகுயிர்ச் சன்யாண்டும் இறைவன் பார்த்திற்கும் இயல்பின் சன்யைத் ததக் கண்டுகொள்க. அற்றேல், உடலுயிர் உவமைக்கும் இத ற்கும் வேறுபாடுண்டெனயெனின்;—உடலின்பெயரால் அழை த்தலிடத்த உயிர் விடைகொடுத்துத் தன்ஒற்றுமையியைபை வெளிப்படுத்தியது; எள்ளின் எண்ணெய் உவமையில் வெவ் வேறான இருபொருள் கலந்து நின்றன்மாத்திரையே கூறியது இதுவே வேற்றுமை யென்றாக. இனி, இறைவனுக்கும் உல குயிர்க்குமுள்ள வேற்றுமை ஒருமை யியைபிற்குச் சொ பொரு ளாவமை கூறுவார் மதமும், சொல் என்பது பொருளை யறிதற்கிட்ட குறியாதலான் சொல் ளுரைத்தமாத்திரை யானே அதுவேறொன்றையும் விளக்குதலின்றிப் 'பொருண் மாத்திரையே விளக்குதல்போல உலகுயிரும் இறைவனையறி தற்கிட்ட குறியீடாமெனப்பட்டு அவை கருவியாமாதலின் அவற்றள் ஒன்றான உயிர் முத்தியெய்துதலும் கடவுளை வழி படுதலும் பிறவும் வாளாசொன்மாத்திரையேயென நிப் பொரு ளின்மையானும், பொற்பணி கூறுவார் மதத்தொடு பட்டு எல்லாம் இறைவனையாய்ப் பிறிதொருபொரு ளின்மையாய முடியுமாதலானும் அது போலியெனமறுக்க. மலர்மனை உவ மையே அவ்வேற்றுமை ஒருமை யியைபைச் செவ்வின் விளக்குவதாமென்ச. மலரின் கட்டோன்று மணம் அம்மலரு மாகாது அதனின் வேறுமாகாது அதனுள் யாண்டும் இயைந் தம், அதன்மேல் விரிந்து பார்த்தும் கமழ்தல்போல இறை வன் உலகுயிருமாகாது, அதனின் வேறுமாகாது அவற்றொடு கலந்து அவற்றின் மேலும் விரிந்து பார்த்தல் இனிது விளங்கும். இவ்வுவமை இறைவன் பார்த்தின் கண் உலகு யிரொடு கலந்து நிற்குமுறைமையையும், முத்தியின் கண் நிற்குமுறைமையையும் இனிது விளக்குதலும் கருதற்பாலது முசையின் கண் அதன்மணம் தொக்குக் கமழ்தல்போல இறைவன் பார்த்தின் கண் தன்றன்மை வெளிப்படாது கார்த்த கலந்து நின்றலும் பலர்ந்தாழி உன்றும்புறம்பும் பரந்த தமழ்தல்போல முத்தியின் கண் தன்றன்மை வெளிப் பட்டுத் தோன்ற நின்றலும் அவற்றிடை நிகழும் இயைபுக ளா மென்றாக. (அ)

தொடரும்.
நி. 5 வேதாசலம் பின்னே

நகைச்சுவை.

ஒரு குங்கும் அழுக்குத் தலை மாணுக்கனும் சந்தித்தல். குங்கு.—பிள்ளாப்! எங்கு போகிறாய். மாணுக்கன்.—பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகிறேன். குங்கு.—அக்குபோய் என் செய்வாய்? மாணுக்கன்.—புத்தகம் எடுப்பேன் படிப்பேன். குங்கு.—ஆனால், நீளும் உன்சலையில் ஒருபடிப்பேன் எடுப் பேன்.

நி. 3 V.

உன்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

1897ஸ்ரீ ஜூலை 21-உ புதன்கிழமை.

அன்பு.

அன்பென்பது ஒரு பொருள் காரணமாகப் பிறிதொன்றற்கு உளதாம் உன் னிழ்ச்சி. இஃது, உலகத்துள்ள நிலையிற்பொருளும் இயங்கியற் பொருளுமென்னும் இருபாலனவற்றுள் பின்னதன் பால் நிகழ்வதாம். நிலையிற்பொருளென்பன பெயர்ந்த செல்லும் ஆற்றலுடையவன்றித் தாந்தோன்றிய நிலைக்களத்தவாம்; அவை, புல், பூடு, மரம், மலை முதலாயின. இயங்கியற் பொருளென்பன ஏறும்புமுதல் யானையிருகக் கிடந்த விலங்கினத்தவும், கொதுரு, ஈ, சிட்டு முதல் பருந்திருகக் கிடந்த புள்ளினத்தவும், கோற்புழுமுதல் பாம்பிருகக் கிடந்த ஊர்ந்து செல்லினத்தவும், கயல்முதற் சுறவீருகக் கிடந்த நீர்வாழினத்தவும் குரங்குமுதல் மக்களிருகக் கிடந்த பருத்தறியினத்தவுமென ஐந்து பகுதியவாம். மறித்தம் இவ்வன்பு இம்மைக்கே யுரியது உம், மறுமைக்கே யுரியது உம், இம்மை மறுமை யாண்டற்கு முரியது உம் மெனும் வகையான் முத்திறத்ததாம். மக்களொழித் தொழிந்த இயங்கியற் பொருளாவன வெல்லாம் இம்மை யன்புசெய்தற்குரியன, மக்களுள்ளுங் குரங்குப் பிறப்பினங்கிப் புதிதாய் வந்த ஒரு சாரார் இம்மை யன்பே செலுத்தவர்; இவர் மக்கட் பிறப்பினருட் கடையாயா ரெனப்படுவர்; தலையாயா ரென்பார் மலங்கழன்று அறிவுச் சுடர்கொளுவி இறைவன் பாற்செலுத்தும் மறுமை யன்பொன்றே யுடையார்; இடையாயா ரெனப்படும் எம்போல்வாரே இம்மை மறுமையென்னும் இரண்டினும் அன்புடையா ரெனப்படுவர். மக்களொழித் தொழிந்த இயங்கியற் பொருளாவன வெல்லாம் தாய், தந்தை, மனைவி, கொழுான், மக்கள் கிளைபென்னும் பிறப்புரிமையால் இயல்பில் அன்புடையவாய் ஒன்றற்கொன்று வேண்டுவன விரும்பித் தேடியுனித்துப் போதுவவன்றி, “இறைவனுள்” சென்றும் “அவனை யாம் வழத்தற்பா லு” மென்றும் உணர்ச்சியுடையவாய் மறுமை யன்புசெலுத்தற்கைமையுடைய. மக்களுட் டலையாவார் இவ்வுலகம் பிறிந்துபோந் தன்மைத் தென்றும், அவ்வாறுழியும் அதன்பால் அன்புவைத்தல் பயனுடைத்தன்றென்றும் அதனைவெறுத்து, நிலைபெறுடைய இறைவன்பால் மறுமையன்பொன்றே செலுத்தும் பெருந்தகையாளர், இடையாவாரே “ஆற்

றிலொருகால் சேற்றிலொருகால்” என்று பெரியாருடைத்த உரைக்கணங்க இம்மை, மறுமை இரண்டினும் அன்புவைத்தடையார். இம்மை, மறுமை யுன்பின்மும் மற்மும் ஒரு வகையாற் பொதுவுஞ் சிறப்புமென இரண்டு பெற்றியவாம். இம்மைப் பொதுவன்பென்பது உறவினர் மாட்டும் உற்றார் மாட்டும் பிறர்மாட்டும் ஒரு தன்மைத்தாய் நிகழ்வது, இம்மைச் சிறப்பன்பென்பது யாவர் மாட்டும் ஒரு தன்மைப் படப் பார்த்த சேறலின்றி இம்மைப் பொருளாவனவற்றுள் யாதானு மொன்றன்பால் சிறந்த நிகழ்வது; அது தன்னுயிர்மேற்றானும், உடல் மேற்றானும், மக்கள் மேற்றானும், மனைவி மேற்றானும் ஒன்றன்பால் உறுமாற்றில் வைத்துக் கண்டுகொள்க. மறுமைப் பொதுவன்பென்பது எச்சமயித ளாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் கடவுட் பொதுத் தன்மைகளான “தன்வயத்தனாதல், தூயவுடம்பினனாதல், இயற்கை யுணர்வினனாதல், முற்றமுணர்ந்தல், இயல்பாகவே பாசங்க ளின் நீங்குதல், வரம்பிலின்பமுடைமை, வரம்பிலாற்றலுடைமை, பேரருளுடைமை” முதலாயினவற்றை யுடைய பொருளெதுவோ அது கடவுளென்னு மாத்திரையே யுணர்ந்த மற்ற்றென்றானும் அப்பொருளைத் தாம் வேறுபடுத்தாது அதன்பாலன்புறுத்தல். மறுமைச் சிறப்பன்பென்பது, பொதுவன்பாற் பயனின்றென்றுணர்ந்து முற்கூறிய பொது விலக்கணங்கையுடைய பழம்பொருட்கு வடிவு, குணம், பெயர் முதலாயின கூட்டி யதன்பாலன்புறைத்தல். நடுவுநிலைமையோடு உண்மைநெறியான் நோக்குவார்தகுப் பல்வேறு வகைத்தாய்ப் பிரிவுறும் அன்பு ஒரு பொருட்கட் சிறப்பாகவே யுறைக்குமன்றிப் பொதுவகையான் நிகழ்தலிலதென்பது உம் அவ்வாறு நிகழினும், அது அன்பெனும் பெயர்க்குரித்தாகா தென்பது உம் இனிது விளங்கும். இது பற்றியன்றே, பல்வகைச் சமயங்களும் பொதுவில்லக்கணங்களை யேற்றுக்கொள்ளினும் அந்நெறியே தில்லாது தத்தமக்கு அன்பு இனிது செல்லும் வழியாற் சிறப்பிலக்கணங்களுங் கூறிக் கொண்டு அப்பொருளை வழிபடுவாராயினர். இப்பரிசுதியாதார் பல்வகைச் சமயங்களையும் இகழ்ந்து சமயங்கடந்த நிலையில் தாம் இருப்பதாக எண்ணித் தருக்கிக் களிப்பர். அவ்வாறு கூறுவார் தாமும் துண்ணிதீக அளந்தறிவரோல் தம் மன்பு பொது வகையால் நிகழா தென்பதும் சிறப்புவுகையால் நிகழ்மென்பதும் இனிதின் அறிந்தகொள்வரென்க. எனவே, ஒரு சமயத்தையும் தழுவாது தடவுளை வழிபடுதற்கு ஒருவரனும் இசையாதென்பதும், அவ்வாறு கூறுவார் கூற்று “யாம் ஒந்நெறியானு மின்றித் தில்லையம்பலம் போதும்” என்பார் அரியவுரையோ டுணப்பட்டுப் போலிப்படுமென்பதும் தெளிய விளங்கும். ஈண்டுரைத்தப் போந்த வற்றால் அன்பினிலக்கணம் இனிது விளங்குகலானும், உலகத்துப் பார்த்து பட்டுக்கிடக்கும் பல்வகைச் சமயங்களுள் எதன் வழித்தாகச் சிறப்பன்பு செலுத்தற் பாலதென்பதும் எச்சமயத்தான் லீபேறுகை வரப்பெறு மென்பதாய் வறிந்துகோடல் எடுத்தபொருளோ டியையுடைத்தா யிருத்தலானும் அவ்வச் சமயக் கடவுள் நிலக்கணங்களை யாராயவே அவை யினிது விளங்குமென்பது.

அன்பு செலுத்தப்படுவார்.

பன்முகச் சமயநெறியாளராலும் தத்தங்குடவுட்குக் கூறப்படும் பொதுவும் சிறப்பியுமாம் இலக்கணங்களுள் எச்சமயத்தார் தந்தலைவற்றுக் கூறும் இலக்கணம் அளவையோடியையுவிட்டதாமென்பதை நோக்குவார்க்குச் சைவசமயமே அருவனமாமென்பது இனிதவிளங்கும். இதை யுணர்ந்தே டெரியோரும் “சைவசமயமேயுய்யுநெறி” “சைவசமயமே சமயம்” “சைவததின்மேற சமயம்வேறில்லை” என்றற்றொடக்கத்த உரைகளால் உண்மை வெளிப்படுத்தியருளினார்கள். இதைப் பல்வகைச்சமயங்களையும் எடுத்துக்காட்டிவிளக்கின் மிகவிரிந்தோரமாதலால் சித்தியார் பரபரப்பில் அவ்வாறு விரிமக் காட்டினும், ஈண்டுப் பொதுச் சிறப்பிலக்கணங்களிற் சிலவற்றை யாராட்வாம். பொது விலக்கணங்களுள் இரண்டு பொது காட்டவே ஏனையவுமடங்கும். அவற்றுள், தாயுடம்பினனாதல், முற்றும் உணர்தல் என்னும் இரண்டு பொது விலக்கணங்களாலும் முதற்பொருளை யளந்தறிதும், கடவுளெனும் பொருள் இவ்விரண்டிலக்கணங்களுக்கும் இலக்காயிருத்தல் வேண்டுமென்பது யாவரும் ஒப்புக்கொண்டதன்றே! தாயுடம்புடைத்தாத் லென்பது, எழுவுகைப்பிறப்புள் ஒன்றிற் பிழவாமையும் பின்னர் இறவாமையுமாம். முற்ற முணர்தல் என்பது, ஒரு பொருளாயும், அப்பொருளினையாயும், அதற்குப் புறம்பாயும் நிறைந்து நின்று அவநிறுது வேண்டிவனவற்றை யறிந்தாங்கறிதல். இவ்விரண்மலக்கணங்களுள் இல்லாத பொருள் யாது அதவே உலகிதற் பொருளாம். பாஞ்சராத்திரம் முதலாகக்கிடந்த புறச்சடயிகன் அனைவரும் தத்தங் கடவுளர் பிறத்தாநிற்தா ரென்றபொருள் கூறுதலானும், சைவசமயிகள் மட்டும் தம்மிறைவன் பிறத்தாநிறத்தா னென்று துறாமையானும் சைவமொழித் தொழித்த சமயிகள் வழிபடுங் கடவுளரெல்லாம் பிறத்தாநிறத் தன்மைபரான ிக்கனே யென்பது பெறுதும். அற்புதம், அக்கடவுளரெல்லாம் தமமடியாகார காப்பாற்றும் பொருட்ப் பிறத்தா ரென்று அவர் கதைகளிற் கூறப்படுதலால் நமர் கூறிபது பொருத்தாதாற் பிரகேனின்;—என்று கூறினும், அவர் “வாழ்பிலாற்றலுடைய” கடவுளராயின் தாம் வாய்பியாங்கு இடருகுது பல்வேறு வடிவுகோடல் சான்றுமாகவும், அல்லுலாப்பப்பட்டப் பிறத்திறத்த லெண்ணையோவென்பது. முக்கட்பெருமான் சிறுத்தொண்டர் முதலிய புகழார் பொருட்டித தாம் கேள்வம் வடிவுடையாய் வசதமை காண்க. அல்லுல் வாய்ப்பட்டுப் பிறத்தல் குற்றமுடைத் தெனின் யாண்டும் நிறைந்திருக்கும் இறைவன் ஆண்டில்லை யெனப்பட்டு வழுலாமெனின்;—அறறல், அவ்வடியார் தயாதிர்த்தற் கருவிப்பொருளினும் அவன் இருத்தல் பெறப்படுதலின் ஆண்டிருந்தே அவற்றை யியக்கிப் பயின் விளைததல் சான்றுமாகவும் பிறத்திறக்க வேண்டிய தெனின் போ வென்பது. அதன்றியும், கடவுட்டன்மையை நிறுவுமி இலக்கணங்களை ஒட்டியுறியாது, அடியார்க்காக எம்மிறைவன் பிறத்தானென் றொரு சமயிகூற அதுபோலவே பிறிதொரு சமயியும் கூற அவற்றை ஏற்கின் உலகிற்கு ஒருமுதற் கடவுள் என்பது போய்ப் பலர் கூறும் பலவையுந்

கடவுளெனக் கொள்ளும் அனேசேஸ்வரவாதப் பேராலியாய் முடியுமெனக்கூறி மறுக்க. ஆதலினன்றே, பிறப்பிறப்பெய்தாமையைச் சிறந்த இலக்கணமாகக் கொண்டு முக்கண்களை ஒக்கே கடவுட்டன்மை நதித்தலை “எல்லார் பிறப்பு மிறப்பு மியற்பாவலர் தம், சொல்லாற் நெளிந்தே நஞ்சோனேசர்—இல்லிற், பிறந்த கதையுக்கேளேம்” பேருலகில் வாழ்ந்துண்டிறந்த கதையுக் கேட்டிலேம்.” ஒன்று ஆனொரு விசக்ரி உண்மை தெளித்தார்கள். பிறப்பெய்தியாற்குத் தனவயத் தனாதலின்மையிற்றான் பிறர் வயத்தைய ஐந்தவத்தையானும் உணர்வுதிரிதலிற் செயற்கை யுணர்வினனாய், வரம்புப்பட்ட மெய்யுடனியைதலின் முறறுணர் விலனாய், பலவகைப் பற்றடையனாதலின் பாசங்களை யு முடையனாய், இடை யிடையே பலதன்பமெய்தலின் வரம்பில் தன்பமுடையனாய், வெருளியாதி முக்குற்ற மெய்தலின் ஈருளிலனாய், தன்னினும் வலியுடையானிருத்தலின் ஆற்றலிலனாய் மக்கட்டன்மை யெய்துதலின் அவரெல்லாங் கடவுளராகாரென்க. இதன்றியும், வைக்கையிடைக்க மண் சமந்த ஞான் துவமுதி தன்கைக்கோலால் புடைத்தஅடி “தார்மேனினதிலங்குபுயவமுதி மேலுந் தன் மனைமங்கையர் மேலுமமைச்சர் மேலு, மார்மேலுஞ் சென்று பொருஞ்சேனை மேலுமயன்மேலுமான்மேலு மறவோர் மேலுந், தேர்மேல் வெஃபகன மேலுமதியின்மேலுஞ் சிறந்துள விற்திரன் மேலுந் தேவர் மேலும், பார்மேலுந் கடனமேலு மிரங்கன்மேலும் பட்டதரன்மெய்யிலடிபட்டபோதே” என்றவாறுபோலவும் ஈருக்கனன் வில்லா லடித்த அடி “வேதமடியுண்டன விரிந்த பலவாரம் விநங்குமடியுண்டன வொரைம், பூதமடியுண்டன விநாழிகை முதற்புகல் செப்பொருதொடு சலிப்பில் பொருளின், பேதமடி யுண்டன பிறப்பில்யிறப்பிலி பிறங்கலரசன் தனமகளார், நாநீனமலன் சமரவேட வடிவக்கொடு நாந்கையடியுண்டபொழுதே” என்றவாறு போலவும் இருமுறையாண்டுப்பட்டு முக்கட்பெருமான் நிறைவை விளக்கியபோல் ப் பிறகடவுளா கதைகளில் அங்ஙனம் கூறப்படாமையால் அவரெல்லாம் கடவுளராதலிற் காணடைய தென்க, கதை மிடற்றண்ணலே கடவுளென்பதைய பொது விலக்கணத்தானளந்து காட்டி நிறுவினும், இனிச் சிறப்பிலக்கணத்துட் சிலவற்றினும் அவ்வுனே அளந்துரைப்பாம்.

† முக்கண் ணுடைமையுஞ் செக்கர்ச் சடையும் மதிபொதி முடியு நதிவளர் சென்னியும் விடைகடா அய்ச்செல்லும் மிடலுந் கடல்படு நஞ்சு சிறுத்திய களமும் எஞ்சிய இடையுடை மடவரல் கெழுமிப் புடையும் அன்னவன் விழிக்குடை மாநூற் தாந்நூய மழுவுந் கொழுந்துடை எழுநா மேனியும் தமருகக் கையுந் தழல்கலி கையும் அஞ்சலென் கையும் எஞ்சா வரந்தரு பஞ்சின் மெல்லிய பல்விரற் கையும்

ஊன்றிய கழலுந் தூக்கிய வடியும்
தேன்றளி கொன்றையும் ஊன்றொடு தலையிம்
எற்புச் சட்டகம் முத்தலைச் சூலம்
உட்குறு தலைப்பிணை பெட்புறத் தாங்கலும்
கரியுரி போர்த்த விழிவறு பெருமையும்
அரவரைக் கசைத்த ஆண்மையும் அகல்விசும்
பணைதரு முடுக்குலகி கடுப்பச் செறிவுறு
புள்ளிப் புலித்தோல் போற்றிய மருங்கும்
கள்ளப் பாசங் கழித்தலி னின்பத்
தெள்ளமிழ் தருத்தலில் அரன்சிவ னெனும்பேர்
கொள்ளலும் பிறவுங் கோனிவ னெனவே
விரித்துரை சிறப்புச் குறிகளா மெனத்
தெரித்துரை செய்குவர் தெள்ளறி வோரே.

என்றிக்கூறியவடையாளங்களினைத்தையும் ஒருங்கே கூறப்
புகின் வரம்பின்றிவிரியுமாதலின் ஈண்டுச் சிலவற்றைத் தந்து
காட்டியேனையவற்றைச் சமயநேர்ந்துழி விரித்துரைப்பாம்.
உலகத்தார்க்கொழுக்கம் நிகழ்விக்கும் ஒளிதரும் பொருள்கள்,
ஞாயிறு, திங்கள், தியென்னும் மூன்றுமேயாம். இம்மூன்
றையும் சைவசமயிகளைப்போலவே தத்தங் கடவுளருக்குங்
கண்களாகச் சொல்வார் வேறு பிறருளராயினும், அவ்வாறு
தாஞ்சொல்வதற்கு இவகாறும் அவர் மெய்ச்சான்று ஒன்
றேனும் அக்கதைகளின் நெடுத்துக் கூறக்கண்டிலம்; அன்றி
முதலான என் பெயர் கூறியாதல் தங்கடவுளையழைக்கக்
கேட்டிலம். இதனால், அவர் கடவுளருக்கு அவர் வாய்
மொழிபோலவே இறைமை தலைப்பட்டிலது. முக்கட் பெ
ருமானுக்கு அப்பெயர் வாய்த்தவாய்மை யன்றியும் அவ
னது மூன்று கண்களுமே ஞாயிறு திங்கள் தீ என்பதற்கு
உமை கண்புதைத்த ஞான்று நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியே கரியா
யதுணர்க. இத்தகைய கதை ஒன்று பிறர் புராணங்களில்
காணப்பட்டிலது. அவ்வாறிருந்தால் நாம் அதைச் சென்
னிமேற்கொண்டு வழுத்துவாம். நஞ்சு நிறுத்திய களம் அடி
யார் பொருட்டு அவர்க்கு வருந்துன்பங்களைத் தான் தன்
னைத் தடக்கிஅவர்க்குப் பேரின்பமளித்தலை விளக்கும். பாச
த்தை யறித்தலில் அரன் எனுந்திருப்பெயரும், அவ்வாறறித்த
மாத்திரையினமையாது பேரின்பத்தையும் உடன் ஈந்துதயப்
பித்தலின் சிவனெனும் திருப்பெயரும் உடையவாபோலப்
பிறருக் கித்தகைய பெயர்களில்; அவ்வாறவர் புரிபவராயின்
இடுகுறியாய் இப் பெயர்க் ளெய்துதற்கோர் இடையீழின்
மையறிக.

மேற்கூறிப் போந்த பகுதிகளால் அன்பு இன்னதன்மைத்
தென்றும் அவ்வன்பு செலுத்தப் படுந்தன்மைக் கட்டவுள்
சைவ சமயத்திற் கூறப்படும் சிவபெருமானே யென்றுங்
ட்டப்பட்டது.

U.S. வேதாசலம்பிள்ளை

விநாயகபுராணக் காப்புச்செய்யுள்.

காப்புச் செய்யுள்.

அகரமெனவறிவாகி யுலகமெங்குமமர்ந்
தகரவுகாமகரங் கடம்மாந்
பகருமொரு முதலாகி வேறுமாகிப்
பலவேறு திருமேனி தரித்துக்கொண்டு
புகரில் பொருளுண் ணையுமிடர்தீர்த்தெய்தப்
போற்றருக்கறிக் கருணைபுரிந் தல்லார்க்கு
நிகரின்மறக் கருணைபுரிந் தாண்டுகொள்ளு
நிருமலனைக் கணபதியை நினைந்து வாழ்வாம்.

இது விநாயகக் கடவுளை வாழ்த்திய தென்றறிக.
“தெய்வவணக்கமுஞ் செயப்படு பொருளு, மெய்த
வுரைப்பது தற்சிறப்பாகும்” என்ற ரிலக்கணநூலா
ராசலி னிஃதமையுமென்க. தெய்வம் தனக்கென்
வொருதலைவனை வேண்டாதது. எனவே, தானே யு
லகுக்குத் தலைமையாயுள்ளது என்பது பெறப்படும்.
இவ்வமைதிகள் விநாயகர் என்னுந் திருநாமமுடை
யாரிடத்திற்றானே சேட்கப்படுகின்றது. எங்ஙனமெ
னின், விநாயகர் என்பது தமக்கொரு தலைவரைவே
ண்டாதவர் என்னுந் செம்பொருள்பட வமைந்திட
ல் காண்க. ஆகையால், இவரே தெய்வ வணக்கத்து
க்கு விஷயமாகிய பரமகாரண வஸ்துவராயினர். இத்
தெய்வ வணக்கத்துள், தெய்வமாகிய விநாயகரை
“அகரமென வறிவாகி யுலகமெங்கு மமர்ந்து” எனக்
கூறினமையால் தன்னுண்மையை யினிவிரிப்பாம். ஈண்
டு அறிவாகி யென்றதே விநாயகரிடஞ் சேர்ந்தது.
இவ்வறிவாந் தன்மைக்கு அகரம் உபமானமாயிற்று.
உபமான ஸ்தானத்தினின்ற அகரம் எழுத்துகளுக்கு
முதலாகி அவைகளை யியக்குதல்போல அறிவாகிய
விநாயகர் உலகத்துக்கு முதலாகி, அதனை யியக்கு
மாறறிக. அகரம் எழுத்துக்களை யியக்கு முண்மை
யை “அகரமுதல வெழுத்தெல்லாம்” என்று குற
ளாசிரியருங்கூறியருளினர். அவரே “ஆதிபகவன் மு
தற்றேயுலகு” என உபமேயஸ்தானத்தினின்ற அறி
வு அல்லது விநாயகர் என்னும ஆதிபகவன் உலகத்
தை யியக்குதலையும் விதந்தருளினர். இக்காப்புச்
செய்யுளில் “உலகமெங்குமமர்ந்து” என விரித்தமை
யே அறிவாகிய விநாயகர் சகலத்தையு மியக்குதற்கு
ஆதரவாகியது. இன்னுமியவ்வண்மையை “அகரவுயி
ர்போ லறிவாகியெங்கு, நிகரிலிறை நிற்குநிறைந்து”
என்னுந் திருவருட் பயனினுந் தெளியலா மென்க.
இத்திருவருட்பயன் குறளாசிரியராகிய வள்ளுவனார்
கூறிய அறம்-பொருள்-இன்பம் என்னு முப்பாலுக்

கம்பாலதாகிய வீட்டையே விளக்கவந்ததென்க. இத்தனையாக்கியோர் சந்தானகுரவரு னொருவராகிய உமாபதி சிவமென்றநிக. இவரது திருவாக்கிற்போந்த “அறிவாகி” என்றதனையே யிவ்வணக்கச் செய்யுளில் “அறிவாகி” என்றருளிச்செய்தவாறறிக.

இனி அகரம் எழுத்துக்களை யியக்குமாயும், அறிவாகிய முதற்கடவுள் உலகத்தை யியக்குமாறு மிளித்துபோதா வீண்டு விரிப்பாம். எழுத்துக்கள் உயிரும், மெய்யுமென விருவகையாம். இவற்றுள், உயிர்கள் தாமே யொலிப்பனவும், மெய்கள் உயிர்களுள் பீப்பித்தா லொலிப்பனவுமாம். உயிர்க ளகரத்தின் பேதமாகையா லவை யத்தனையும் அகரமேயாம். எழுத்துக்களை யியக்குவது அகரமொன்றேயென வெல்லாநூல்களுக்கூறுதலா லேனையுயிர்களை யவ்வகரத்தின் பேதமென யாம்கூறியது ஸாமஞ்சுவமாயினவாறறிக. அதனால், அகரம் எழுத்துக்களை யியக்குகின்றதெனல் மெய்யெழுத்துக்களையே யென்றறிய வேண்டியது. மெய்யெழுத்துக்க ளரைமாத்திரையுடையன. ஒலிக்கு மாற்றலாகிய வரைமாத்திரையோடு கூடியிருப்பினும் அவையொலிப்பிக்கு மாற்றலினதாகிய வொரு மாத்திரையோடுகூடிய அகர முபகரிப்பினல்லது. தாமே யொலியாவென்க ஒலிக்குமாற்றலினவாகிய மெய்யெழுத்துக்கள் அரைமாத்திரையும, ஒலிப்பிக்கு மாற்றலினதாகிய அகரம் ஒருமாத்திரையு முடைமையா விரண்டுக்கூடியவழி யொன்றரைமாத்திரையாக வுச்சரிப்புண்டாயிடுதலில்லை. ஒரு மாத்திரையாக உச்சரிப்பெழலேயமையும். ஒரேமாத்திரையாக வுச்சரிக்கப்படுவதால் ஒலிக்குமெழுத்தினையும், ஒலிப்பிக்குமெழுத்தினையு மோரினமென்ற ல்கூடாது. இரண்டும விஜாதிகளே. ஒலிக்குஞ் சாதி யொன்றும், ஒலிப்புகளுஞ் சாதி மயொன்றுமாம். இந்த விசாரத்தால், “அகர முதல வெழுத்தெனலாம் - அகர வுயிர்போல் - அகரமென” என்னும் பிரயோகங்கள் பயன்பட்டவாறறிக. அன்றி, எடுத்துக் கொண்ட வுபமானம் இனிது விளக்கப்பட்டவாறு மறிக. அதுநிற்க.

அறிவாகிய முதற்கடவுள் உலகத்தை யியக்கும்விதத்தையுங் கொஞ்சம் யோசிப்பாம். உலகம் என்பது சேதனம்-அசேதனம் என விருவகைத்து. சேதனம் விஞ்ஞானாகலர், பிரளயாகலர், சகலாகலர் என்னுமூவித வுயிர்வாக்கங்கள். அசேதனம் மலமாயாகர்மங்களும், அவற்றின் காரியங்களுமாம். சேதன சேதனங்களாகப் போந்த பிரபஞ்சம் தானே யியங்காது.

சேதனப் பிரபஞ்சத்திற்கு ஞானமும், அசேதனப் பிரபஞ்சத்திற்குக் கிரியையுங் குணமாயுள்ளன. சேதனமாகியவுயிர் ஞானத்தோடு கூடியிருப்பினுந் தானேயறியாது. அசேதனமாகிய மலமாயாதிகள் கிரியையோடு கூடியிருப்பினுந் தாமேயசையா. அரைமாத்திரை யொலியோடுகூடிய மெய்யெழுத்துக்கள் தாமே யொலிக்காத்வாறு சேதன சேதனங்களாகிய பிரபஞ்சபேதம் தானே யியங்காவென்க. அறிவோடு கூடிய சேதனப் பிரபஞ்சம் அறிவித்தா லறியும். அசைவோடுகூடிய அசேதனப் பிரபஞ்சம் அசைவித்தாலசையும். ஞானமென்பதே அறிவும், கிரியையென்பதே அசைவுமாம். அறிவிருந்துந் தாமேயறியாத வுயிர்ப்பேதங்களையும், அசைவிருந்தும் தாமேயசையாத தேகாதிப்பிரபஞ்சங்களையும் அறிவித்தும், அசைவித்தும் நடை பெறிவிக்கும் ஆற்றலுடைய பரசிவமே விராயகப் பெயரா வீண்டு வெளிவந்த ஞானம் வெளியாயதென்க.

அகரம் ஆகாரமாதி வடிவங்களெடுத்துக் கருமுதலிய மெய்களை யியக்கும்விதத்தை மேலேகூறினும். அவ்வாரேயன்றோ அறிவாகிய சிவம் எண்ணிறந்த வருள்வடிவங்க ளெடுத்துச் சீவர்களை யியக்குகின்றது. அவ்வருள் வடிவங்களை சிவம் - சத்தி - நாதம் - விந்து - சதாசிவன் - மஹேசுவரன் - உருத்திரன் - விஷ்ணு - பிரமன் என்னும் நவவடிவங்களாம். அன்றி, விராயகர் - சுப்பிரமணியர் - வீரபத்திரர் - பைரவர் முதலிய சிவஸ-ஒதுக்கருமாம். அன்றி, ஞானஸம்பந்தர் - வாசுதேவர் - சுந்தரேசர் - மணிவாசகர் முதலிய குருமூர்த்தங்களுமாம். இவ்வாறெடுத்தோதப்படு மூர்த்தங்களாயும் ஏகமாகிய சிவ பரஞ்சுடரேயாம். இவற்றுள், பிரமன் - விஷ்ணு - உருத்திரன் என்னும் வடிவங்கள் சிவபெருமான் தம்மிலதிட்டித்தலைப்பெற்றுடையன. சிவம அதிட்டிக்குஞ் சுத்த வடிவங்களை அச்சிவமேயென்று வேதம் உபசரித்தவாறறிக. இச்சிவமூர்த்தங்கள் யாவும் உயிர்களை யியக்கு மியல்பினவாதலை வேத சிவாகமங்கள் விதந்திடும். இவற்றையியக்குதற்கு இவற்றின்மேலொருகர்த்தாவின்றெனவறிக. இம்மூர்த்தங்கள் பிதா-மனைவி-புத்திரர் என்னுந் பேதங்களாகப் படிக்கப்படினும் முடிவிலொரு பொருளேயாம்.

“குலமிலான்குணங் குறியிலான் குறையிலான் கொடிதரி புலமிலான் நனக்கென்ன வோர்பற்றிலான் பொருந்தி மிலமிலான் மைந்தர் மனைவியில்லானென வுன்சஞ் சலமிலான் முத்தி தரும்பா சிவனெனத்தகுமே.”

என்றருளிய தாயுமானவ ருரையே யிதற்குச் சான்
றெனவறிக. இவ்வண்மையால் விநாயகமூர்த்தியே
அதிதவஸ்துனென வாதிக்கும் எதைபட்சம் வேரு
ன்றிப் பொலிவெய்தியது.

இனி உயிரொழுத்துக்கள் மெய்யொழுத்துக்களையே
யியக்கல்போல் சிவமூர்த்தங்கள் சிவ பேதங்களையே
யியக்குமெனல் சித்தம். மெய்யொழுத்து அரை மாத்
திரையும், உயிரொழுத்து ஒருமாத்திரையுங்கொண்டு
முறையே யொலித்தும், ஒலிப்பித்தும் நடைபெறுங்
காவிரண்டுங் கூடியதுகொண்டு ஒன்றரை மாத்திரை
யாகாம லொரு மாத்திரையே யாகுந் தன்மையை
மேலே கூறினாமன்றோ? இதனை யுய்த்துணர்நங்கால்
சிவசீவர்கள் கூடியிருக்கு முறைமையு மிவ்வாறே
கொள்ளத்தக்கது. ஒற்றொலிபோன்ற சிவன் அறியு
ந்தன்மையுடையதும், உயிரொலிபோன்ற சிவம் அத
ற்கறிவிப்பதுமாம். இவ்விரண்டும் “நாழியப்பு நாழி
யுப்பு நாழியானீவாறுபோல்” நிற்குநிலைமையுங்கண்
டுணர்க. இதனை நச்சினுர்க்கினியாருரையானும்விள
க்குதும். தொல்காப்பியம், எழுத்ததிகாரம். தான்
ராபு “மெய்யின்வழியு துயிர்தோன்றுநிலையே” என்
னுந் சூத்திரத்துரையில் “முன்னின்ற சூத்திரத்
தான் மெய்முன்னர்நிற்பு வுயிர் பின்வந்தேறுமென்
றார். அம்முறையே யோசையும் பிறக்குமென்றார்.
இதனான் மாத்திரைகொள்ளுங்கர லுப்புநீரும்போல
வொன்றேயாய் நின்றலும், வேறுபடுத்தக் காணுங்
கால் விரலும் விரலுந் சோரின்றாற்போல வேறாய்
நின்றலும் பெற்றும்” என வுரையாசிரியர் விதந்திரு
க்கின்றனர். இவருயிர்மெய்களின் புணர்ச்சிக்கட்கூ
றிய வுபமானத்தை யாம் சிவசீவர்களது புணர்ச்சிக்
கண் ணினிதுகூறினும். எடுத்துக்கொண்ட இக்காப்பு
ச்செய்யுள் அகரம் மெய்யொழுத்துக்களைப் புணர்ந்தி
டுதலையே விநாயகர் உயிர்களைப்புணர்ந்து உபகரித்த
லுக் குபமானமாகக் கூறினமையால், அப்பு முப்புங்
கூடிய வுபமான மிரண்டற்கும் பொருந்தியவாறறிக.
இவ்வதிசயக் கலப்பைக்கண்டே சிவசீவர்களை இர
ண்டென்றது வேதம் ஏகமென்றுகூறியது. இவை
களைத் தனித்தனிப் பிரித்தறியக் கூடாமை பற்றியே
மீண்டும் அத்துவிதமென்று கூறியது. இவை அறியு
ஞ்சித்தும், அறிவிக்குந் சித்துமாயிருக்குந் தன்மை
வேறுபாடுநோக்கியே துவிதமென்று பின்னுங் கூறி
யது. இவ்வமைதிகளை நோக்குவார் சிவ சீவர்களை
அபேதபதார்த்தங்களாக வங்கேரியாரென்க. விஜா
தியாயுள்ள விரண்டு பதார்த்தங்களின் (பிரிக்கக்கூ

டாத) ஸம்பந்தத்தாலாகிய உபசாரவபேதமே அங்
கேரியாநிற்பார்.

இனிச் சிவம் சீவர்களை யியக்குவது தன்பொருட்
டன்று. தன் பொருட்டாயின், “வேண்டுதல் வேண்
டாமையிலான்” என்னுந் திருவாக்கழியும். அன்றித்
தான் முன்பெற்றிராத வின்பத்தைப் பின்னர் விழை
ந்தமையும், அதனாற் துன்பமுடைமையே முன்னர்
துகர்ந்திருந்தமையும் பெறப்பட்டுப் பதிலட்சணமு
முதுங்குன்றும். தன்பொருட்டாகிய ஸ்வப்பிரயோ
ஜனங் கேட்கப்படாமையால், பரப் பிரயோஜனமே
சித்தித்தது. அந்தப்பரப்பிரயோஜனம் சீவர்களுக்கு
உபகரித்தலேயாம். இதனால் சீவர்கள் சிவமுள்ளவ
ன்றே அச்சிவத்தி னுபகரிப்பை யெய்தற்பாலாரா
யுள்ளவர்களென்பது பெறப்படுகின்றது. இச்சீவர்க
ளுக்குப் பயன்படத்தக்க அருளாகிய சூனத்தையும்
அன்றே அச்சிவம் இயற்கையாகப் பெற்றுடைய
தெனலும் ஏற்படுகின்றது. அவ்வருட்பே ரெய்துத
லால் நசிக்கத்தக்க ஆணவாதிசோஷங்கள் சீவர்களு
க்கு அன்றேயிருந்தமையும் வெளியாகின்றது. இக்க
ருத்துகளையே

“அருளுடைய பரமென்றே வன்று தானே
யானுளனென்றும் மெனக்கே யான வாதி
பெருகுவினைக் கட்டென்றும் மென்றும் கட்டிப்
பேசியதன் நேயருணூல் பேசிற்றன்றே”

எனத் தாயுமான சுவாழிகளும் வெளியிட்டிருக்கின்
றனர். இதில் “அருணூல்பேசிற்றன்றே” எனக்கூறி
யது வேதசிவாகமங்களை, வேதசிவாகமங்களைக் கட்
டனையிட்டருளியதும் பரப்பிரயோஜனமேயாகையா
லும், “இமைப்பொழுது முபகாரமல்லா லொன்றை”
யியக்கா நிற்குணக்கடலை” என்று சிவஞானம்மை
கேட்கப் படுகின்றமையாலும் பதியிலக்கண மினைத்
தெனல் வியத்தமாயிற்று.

இங்கே யெடுத்துக்கொண்ட பதிப்பொருளை “அறி
வாகி” என்றே கூறியிருக்கின்றது. அறிவாகி யென்
றதனால், அது சேதனத்தை யறிவித்தலென்றே
பெறப்படும், அசேதனத்தை யறிவித்தல் பொரு
ந்தாது. இங்ஙனமாக, “அறிவாகி புலகமெங்கு மமர்
ந்து” என்றதற்குச் சேதனசேதனமாகிய விருவிதப்
பிரபஞ்சத்தையும் பிரஸ்தாபித்தது கூடாதெனின்,
நன்று கடாபினும். அறிவு வியாபுகமும், கிரியை
வியாப்பியமுமாகையால், அறிவாகி என்றமாதிரித்
தானே அதிலடங்கிய கிரியையும் பெறப்பட்டவாற

றிக. ஞானம் சிவத்தின்வடிவமும், கிரியை சத்தியின் வடிவமுமாம். சிவம் என்ற மாதிரத்தானே சத்தி அதிலடங்கியிருத்தல்போல் “அறிவு” என்ற மாதிரத்தானே கிரியை அதிலடங்கி யிருக்குமாறறிக. இவ்வுண்மைபோதரவே கர்மம்-ஞானம் என்னு மிரண்டினையும் வேதம் பிரதிபாதிக்கின்றது. கர்மமென்பதே கிரியை அல்லது சத்தி. ஞானமென்பதே அறிவு அல்லது சிவம். சத்தி-சிவம் என்பன இரண்டுபொருள்களல்ல. தந்தாந்திய ஸம்பந்தமுடைய ஒரே பொருள். ஆகையால், கர்மமே பிரமமென்று வாதிப்பதும், ஞானமே பிரமமென்று வாதிப்பதும் குற்றமாகாது. ஞானத்தை யங்கீகரிப்பது கர்மத்தை சகாதிப்பதும், கர்மத்தை யங்கீகரிப்பது ஞானத்தை சகாதிப்பதுமே குற்றமாம். கிரியையாகிய சத்தியே தெய்வம்-சிவமன்று எனவும், ஞானமாகிய சிவமே தெய்வம்-சத்தியன்று எனவும் பூசலிட்ட விரண்டு முனிவர்கள் கழுகுகளாய்ப் பிறந்தெய்த்த சரிதம் திருக்கழுக்குன்ற மாந்மியத்தாற் பெறப்பட்டவாறறிக. இவ்வுண்மை தேர்தந்திடாமல் ஞானத்தைத் தூஷித்துக் கர்மத்தைப் பூஷிக்கும் பூர்வமீமாஞ்சையர் மதமும், கர்மத்தைத் தூஷித்து ஞானத்தைப் பூஷிக்கும் மாயாவாதியர் மதமும் வேதபாகியமென்றோடுக்குக. இவ்வுண்மையால் சிவமெனப்போந்த விநாயகர் தமது ஞானத்தால் உயிர்களுக்கறிவித்தும், தமது கிரியையால் உடனடிதலியவைகளை யசைப்பித்தும் உபகரிக்கும் போருட்டிற் மீகெனவறிந்து ஞானிகள் மகிழ்வாரென்க. ஞானக்கிரியாஸ்வரூபன் பரமாத்மாவென்று சைவசித்தாந்திகளே கூறுகின்றனர். ஏனையசித்தாந்திகள் அண்டஞானிகளாகையால் அவர்க்கிது கைகூடாதென்க. பரமாத்மா ஞானக்கிரியாஸ்வரூபனாகாதபோது அப்பரமாத்மாவால் சிற்சுடப்பிரபஞ்சங்களை யியக்கமுடியாதென்க. ஞானக்கிரியைகளைக் குணமாகக்கொண்டிராதது பரமாத்மாவாதான. சிவமே பரமாத்மாவாகத்தெளிந்து, அதற்கு ஞானக்கிரியைகளைக் குணமாகவுணர்ந்த தாயுமானவர் “எல்லா முன்னடிமையே யெல்லா முன்னுடைமையே யெல்லா முன்னுடைய செயலே” என்று கூறியிருக்கின்றனர். அடிமை யென்றது சேதனப்பிரபஞ்சத்தையும், உடைமை யென்றது அசேதனப்பிரபஞ்சத்தையுமாம். செயலென்றது சேதனத்துக்கு அறிவித்தும், அசேதனத்தை யசைவித்திஞ்சேட்டிப்பித்தலை யென்றறிக. பரமாத்மாவாகியசிவம் ஞானக்கிரியைகளைக் குணமாகவுடையது என வின்

டுக்கறியதற்கு மாறாக “விவ்விர்ண்டு” குணங்களில் ஞானமாகிய வொன்றினைச் சிவமெனவும், கிரியையாகிய மற்றொன்றினைச் சத்தியெனவும் கூறியதென்றையெனின், அதனைவிளக்குதும். ஞானம் - கிரியை எனப்பிரிந்த சத்தியும், இச்சத்தியைத் தாதாந்தியமாகவுடைய சிவனும் (சூரியன் தனக்கு வேறுகிய விடயங்களை விளக்கும்போதுகதிர் எனவும், தன்னை விளக்கும்போது கதிரோன் எனவும் விளங்குதல் போல) நின்றவாறறிக. கதிர் என்றது கிரணமாகிய சத்தியை. கதிரோன் அச்சத்தியையுடைய சூரியன். சத்தியாகிய கதிரையே சூரியனாகக் கொண்டவாறு ஞானக்கிரியைகளையே யிணைச் சிவ சத்திகளாகக் கொண்டவாறறிக. ஞானம் கிரியை என்பனவாதிபெயர்களை அச்சிவம் பெற்றியங்குதல் உலகத்தை நடைபெறுவிக்குமாறென் றறியத்தக்கது.

இவ்வாறியக்குதல் அச்சிவபெருமானது பரிபூரண விவாசமென்பதுமாம். அகரம் எழுத்துக்களிலேறி அவ்வெழுத்துகளை யியக்குவது அதனது வியாபகமாதல்போல் சிவம் சிற்சுடங்களினிற்றந்து அவைகளை யியக்குவது அச்சிவத்தினது வியாபிமாம். இவ்வுண்மைபோதரவே

“வித்பிரம்பா லுற்றவடு மேவவுல கெங்குநிறை
சிற்பரணே தெய்வம் சிவசிவா--சொற்சிறந்த
அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.”

என மேலோர் பிரகாசம்பண்ணியிருக்கின்றனர். சிவபெருமான் கிராத வேடங்கொண்டு அர்ச்சுனனால் விலலடிபட்டும், ஒட்டவேடங்கொண்டு அரிமர்த்தனாற் பிரம்படிபட்டும் அவ்வடித் தழும்புகள் சராசரங்களாகிய யாவும் பட்டு வருந்தமாறு திருவுள்ளமிசைந்து, சிற்சுடப் பிரபஞ்சம்யாவும் தமதுதிருமேனியென்பதை இனிது விளக்கினர்.

அன்றியும்,

“எல்லா வுயிர்க்கு முயிரருணைச ரிவாசையி
னல்லா தனுவு மசையாததென்ப தறிந்தனமே
வில்லாடன்மார னிருக்கவும் யோகம்வினைத்த வந்நான்
புல்லா திருந்தனவெல்லா வுயிருந்தம் போகத்தையே.”

என்னுந்திருவாக்கால் எல்லா வுயிர்களுக்கும் யோகபோகங்களைக் கொடுத்து இயக்குகின்றவர் சிவனே யென்று பெறப்படுகின்றது. சிவனேருமான் யோகமிருந்தகாலத்தில் மம்மதன் இரதியுட னிருந்துஞ்செயலற்றுக் கிடந்தான். சசியோடுகூடிய புரந்தரனும், வாணியோடுகூடிய பிரமனும், இலக்குமிபோ

கூடிய திருமாலுங் காமமற்றுக் கலவி யொழிந்து
காலங்கடத்தினார்கள். இதுசித்தமானையால், சிவனே
யாவரையு மியக்குகின்றவரென்பது ஸ்திரமாயிற்று.
சிவனானது திருக்கண்களை யொருநகாலத்துப் பிராட்டி
யார் லீலாமாத்திரமாய்த் தமது திருக் கரங்களான்
மூடினர். அப்போது சோமசூரியாக்கனிக ளாகிய
வெல்லாச்சுடர்களு டொளிமழுங்கி யிருண்மூடி புல
கந். தடுமாறிப் போய்விட்டது. அப்போது தமது
நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து உலகம் நிலைபெறச் செ
ய்தருளினர். இத் திவ்ய சரிதமுஞ் சிவனே புல
கத்தை யியக்குகின்றவ ரென்னு முண்மையைப்
பிரகாசிப்பிக்கின்றது. இம்மட்டோ, “அவனன்றி யோ
ரணுவுமசையாது” என்னுந்திருவாக்குஞ் சிவனானது
கர்த்ருத்வத்தை நிலைபெறச் செய்கின்றது. எங்ஙன
மெனின், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் சிவபெரு
மான் தமக்குத் தலைவரென்பதை மறந்து அகல்கரித்
தார்கள்.

சு. சோமசுந்தரநாயகர்,

வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம்.

(இன்னும் வரும்).

மூன்று கனவு.

“நானுமறந்தேனவர் மறக்கல்லாவென்
மாணுமடநெஞ்சிற்பட்டு”

“அன்பிலா ரெல்லாந்தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்புமுரியர் பிறர்க்கு” — திருக்குறள்.

“இருதலைப்புள்ளின்” ஒருயி ருடைய தலைமகன் தலைமக
ளிருவரில் தலைமகன் இறக்க அதனாண்டாகிய துன்பத்தை
ப்போலுஞ் சூழ் மாற்றலின் தியும், நண்பருக்குத் தனிமையால்
தானுயிரோ டிருக்குமாறெது வென் தறியாமலும் தலைமகன்
மிகவுந் துன்புற்று அவ்வினைப்பால் சிறிது கண்வளர்ந்தான்.
அந்நகனம் உறங்குகையில் அவன் ஒரு கனவு கண்டான்.
கனவிழி, அவனாக் கெதிரில் அமைதியுடையனாய்க் குளிர்த்
நோக்குடைய ஒரு விச்சாதரன் தோன்றி அவன் இவ்வாறு
புலம்புதற் கென்னை காரணமென்று வினவினான்.

“கேண்மையுற்றேன்—கையிழந்தேன்” என்றான்.

“இழிந்த உயிர்க்கும் அன்பின் மிகுதி வியக்கத்தக்கதாம்;
அது கலப்பின்றித் தாய்மையாயிருக்கும்; அத்தகைய அன்பி
னால் எய்தாத தொன்றுமில்லை.” என்று அவ்வழகிய விச்சா
தரன் மெல்லிய குரலோடு சொன்னான்.

அவன் முறுவலித்து மகிழ்ச்சியொடு கைகொட்டினான்.

“எனது வேண்டுகோளை ஏற்கவேண்டும், நான் என்னுயிர்
போலும் என்கொழுநன்பால் அன்புவைத்திருப்பதால், அவ
னை மறுபடியும் எனக்குத் தருக” என்று கூறினான்.

“உடனே அவ்விச்சாதரன் முகத்தோற்றமாறி “அன்று; உண்
மை யன்புள்ளார் தற்பயன் குறியார். துறக்கத்தின் கப்பே
ரின் பந் துய்க்கும் குழாத்தினர்க்கி யிவ்வுலகத் துன்பங்களில்
மீண்டும் உழலுமாறு நின்கொழுநனை அழைக்கின்றனையோ?
உயர்ந்த நிலைமையிலிருப்பாரைத் தாழ்த்தமுந் துதல் உண்
மையன்பாகாது” என்று அவன் சொல்ல, இதற்குள் அவன்
விழித்துக்கொண்டான்;

* * * *

இவ்வாறு ஓர் யாண்டு செல்லத்தன் கொழுநன் தலைத்திவச
நான் வந்தது. தன் தலைவன் இறந்ததற்குப் பின்னுள்ள மீ
தங்களில் கவலைகளும் இடர்களும் மிகுந்து வந்தன. இத்
னால், அவன் தன் கணவன் இத்தகைய துன்பங்களிற் கிடந்
துமலாது, உயர்பதவிக்குச் சென்றதை நினைந்து நினைந்து
ஒருவாறு தன் மனதிற்கு ஆறுதல் செய்துகொண்டிருப்பான்.
அவன் படுத்தறங்குகையில் மறித்தும் மேற்கூறிய விச்சாத
ரன் கனவிற்றோன்ற, அவன் அவனைப் பார்த்துச் சிலசொல்
லத்தொடங்கினான் “இப்போது நான் நன்கு அறிந்துகொ
ண்டேன்; இடர் மிகுந்த இவ்வுலகத்திற்கு என்னுயிர்க் காத
லனைக்கொண்டு வரவேண்டியதில்லை; என்னை அவனிடத்திற்
கழைத்துச் செல்க” என்றான்.

அவ்விச்சாதரன் அவனைத்தண்ணென நோக்கி,

“நீ புலம்புதற்குக் காரணமான நின்தலைவன் துறவொழு
க்கமுடையானேபோல் உலகில் மனத்தாய்மையுடன், தன்னு
சிரியன் அடிப்பட்டொழுதும் பான்மையனாயிருந்தான். மே
லுலகில் இவனைப்போல்வாரே இறைவனுக்கிருகேயிருப்பாரா
யினர். ஆதலால், இன்னும் உனதுள்ளம் உன் அன்பன்
இருக்கும் இடம் நாடிச்செல்லுதற்காம் பக்குவம் அடைந்தி
லது; ஆனால், இவ்வுலகத் துன்பங்களினிடக் கிடந்துழன்ற
பின் நின்மனம் அப்பருவத்தை யெய்தி நீ அவனைச்சாரும்
ஒரு நாள் உண்டாம். அதுகாலம் சிறிது தாழ்த்திருந்துபொ
றுத்துக்கொள்க” என இனிதாகக் கூறினான்.

அவனுரைத்தவற்றைப் பெரிது செய்யாது, “துறக்கத்தில்
மிக இழிந்த இடமும் நன்குமதிக்கப்படுக, என் அன்பனும்
நானும் ஒன்றுசேரவேண்டும், அவன் பொன்னுலகத் திருப்
பது மெய்யானால்” என்று பொறாது அரற்றினான்.

விச்சாதரன் அவனைப்பார்த்து விசனிடது “இறைவனுந்
லிருந்தின்பவரும் நின்கொழுநனை ஆண்டு நின்றும், நின்
விருப்பத்தின் டொருட்டுப் பிரித்தல்தான் அன்புபோலும்?
அத்தகையது அன்பன்று” என்று அவன் வெள்குறவுரைத்
தான்; இதற்குள் அவன் துயிலுணர்ந்தான்.

* * * *

மறித்தும் ஒரு திவசம்வர, புலம்புதலிலி் பிணிகொண்டு
இடர்க்கடவுண் மூழ்கிக் கணகாணாதவளாய் ஓர் அமனியின்
மீது படுத்திருந்தான். இதற்கு முன்சென்ற மாதங்களில்
ல்லாம் பலவித துன்பங்களும் முன்னிலும் பெருகி வந்தன.
இடமுத்குந் தலைவியும் வரவர அறிவு மிகுந்தான். மறந்து
ந்தன் கனவில் அவ்விச்சாதரனைக் கண்டிழி மென்மையாக
வும் மிக அமைதியாகவும் சிலசொல்லுற்றான்.

“நானிப்போ தொன்றுக் கேட்கவில்லை; எனதெனப்படுவன் வறிதை யெல்லாம் எமதிறைவன் (கடவுள்) கையிற் கொடுத்தவிட விரும்புகிறேன். அவ்விதைவன் தனக்கியல்பாய் மிகமும் பெருங்கருணைத் திறத்தால் என்னுயிர்க்கொழுநனுக்குத் தன்னுயர்ந்த பதவியிலமைத்திடல் கொடுத்தார்; இதையறிந்து நான் அமைதியுற்றேன். என்றலைவனை ‘நான் மறுபடியும் பெறல் வேண்டுமென்றவனாக, அன்றி’ அவன் அருகில் இருக்கவேண்டு மென்றவனாக கேட்கிலேன்; அவன் இறைவன் அருள்பெற்றொனென்பதை யறியப் பெறுதலும், அவன் இறைவன் திருமுன்பிருந்து மகிழ்தலைத் துறக்கத்தில் மிக இழிந்ததாயுள்ள இடத்தினின்று பார்த்தற்றான் கிடைத்ததுமே எனக்குச்சாலும்” என்றான்.

“அவனது உளங்கிழித் தெழுந்த இம்மொழிகளைக் கேட்கவே அவ்விச்சாதனை முகத்தில் மெண்ணை துலக்கிற்று.

“இப்போது உன் அன்புதாய்மையுடையதாயும் தற்பயன் குறியாததாய் மிருத்தலால், நீ புலம்புதற்குக் காரணமான தீன் தலைவனை, இறைவனொடு கண்டு என்றுத் தொழுமாறு பொன்னுலகிற்கு என்னுடன் போதுக” என்று சொன்னான்.

* * * *

காலையில் அவன் உயிர்தீத்துக்கிடப்பதைக் கண்டோர் “அவன் தன் இடர்மிகுதியாலிற்றான்” என்றார்கள்; ஆனால் அவன் பிசுவம் மகிழ்ச்சியொடு சென்றதை அவர் அறிந்தனர்.

* * * * *
பு. ச. வேதாசலம் பிள்ளை

நகைச் சுவை.

* நகைவேழம்பர் இரவரீ பேசிக்கொள்ளுதல்.

ஒருவன் பெயர்-சிட்டிக் குருவி; மற்றொருவன் பெயர் ஆந்தை.

சிட்டிக் குருவி. ஏடா ஆந்தை! உன்னை நேற்று நான் காணவில்லை.

ஆந்தை.—நேற்றுப் பகல்முழுதும் உன் தெரியாதபடி எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன்.

சிட்டி.—என்னப்பா எண்ணிக்கொண்டிருந்தாய்?

ஆந்தை.—இந்த ஆகாயக் கடலிலுள்ள முத்துக்களைக் குளித்திடுத்துக்கொண்டால் நாம் பெரிய செல்வவரினாகலாமே பென்றெண்ணிக் கொண்டிருந்தேன்.

சிட்டி.—அதற்கு இந்தப் பிறைத்தோணியில் ஏறிக்கொண்டு போனால் அவ்வாறு செய்யலாம்.

ஆந்தை.—ஆனால், இந் பிறைத் தோணியில் ஏறுவதற்கு நான் ஓர் ஏணி தேடிக்கொண்டு வருகிறேன்.

* * * * *

* R. S. V. *

* நகைவேழம்பர் - சிறிப்புண்டாக்குவோர், சிலப்பதிகாரத்திலும் “நகை வேழம்பர் வகைதெரியிருக்கையும்” என்றார்.

† ஆந்தைக்குப் பகலில் கண்டெரியாத தென்பவாகலின் இது அதற்கேற்பவும் எண்ணுதற்கேற்பவும் இரண்டு பொருள்படும்.

R. S. V.

குறிப்புகள்.

அருடங்கிய மகாசூனியவர்கள் வைர சூபிஸ் மகோற்சவதினத்தில் கீழ்க்கண்டிருபத்தை மேன்மை தங்கிய சென்னைக் கவர்னரவர்களுக்கு அனுப்பினார்.

“நான் எனது அன்புத்தீய பிராணிகளுக்கு என்மனதாறவந்தன மளிக்கின்றேன். கடவுள் அவர்களை ஆசீர்வதிப்பாராக.”

இதற்குப் பதிலாக மேன்மை தங்கிய கவர்னரவர்கள் மகாசூனியவர்களுக்குப் பின்வருமாறு பதிலளித்தார்:—

“ஐனங்களுக்காக தமியேன், சன்னிதானத்திய கருணையாய்ந்த நிகுபத்துக்காக தங்கள் சன்னிதானத்துக்குப்பணிவோடும் கன்றிய நிர்த்திரத்தையோடும் வந்தனம் அளிக்கின்றேன்.”

* * *

Asiatic Quarterly Review வின் ஏப்ரல் சஞ்சிகையில் நிர்வாணத்தைப்பற்றி Dr. Dhalmann எழுதிய புத்தகத்தை ஆராய்வோ ரொருவர் ‘மகிபாரீதத்தை நன்குணர்ந்தவரும் கல்விச்செல்வம் நிறையப் பெற்றவருமாகிய இவ்விதவானின் கோட்பாட்டின்படி நிர்வாணமென்றும் கொள்கை பௌத்த மத முண்டாவதற்கு முந்தியே இருந்ததென்றும் அது வேதாந்தத்திலிருந்தாவது சாங்கியத்திலிருந்தாவது எடுக்கப்பட்டவையென்றும் அதிக புராதீனமான கொள்கையினின்றும் எடுக்கப்பட்டதென்றும், அதன்படி நிர்வாணமென்பது அகண்ட பிரமத்தோடு ஐக்கியமாதலென்றும், இக்கொள்கையை மகாபாரதத்திலும் கீதையிலும் ஆணலாமென்றுக் கூறுகிறார். சித்தாந்திக்கு இது ஒரு புதுமையன்று; ஏனெனில் அவர் ஆனந்தமாய்ப் பின் வருமாறு பாடுகின்றார்:—

“ஊன்கெட்டுயிர்கெட்டுணர்வுகெட்டு என்னுள்ளமும்போய் நான்கெட்டவாபாடித் தெள்ளேணைக் கொட்டாமோ.”

“நாமொழிந்துகிவ மானவாபாடித் தெள்ளேணைக் கொட்டாமோ.”

Dr. Dhalmann என்பவரது கொள்கை மகாபாரதம் ஒரே காலத்திலெழுதப்பட்ட தென்றும் அதன் பாகங்கள் வெவ்வேறு காலங்களில் எழுதப்பட்டவையென்பதமே.

இவ் விஷயத்தை நன்றாய் உணர வேண்டும். ஏனெனில் தற்காலத்தில் சிலர் கீதையை பாரதசம்பந்தமில்லாத தென்றும் அது எவராலோ எப்படியோ பாரதத்தில் ஏற்றப்பட்ட தென்றும் நினைக்கிறார்கள்.

* * *

சுதேச பாஷையில் நடத்தப்படும் பத்திரிகைகளை இராஜா ரோகமான விஷயங்களையாவது மற்றைய இராஜாங்க விஷயங்களையாவது எடுத்தாளுவனவல்ல. மதத்தையும் ஞானத்தையும், உறிய விவகாரங்களே அவற்றின் முக்கிய தொழிலாம். இவற்றின் விஷயமாய்ப் பெருந்தர்க்கங்கள் அடிக்கடி விளைகின்றன. ஆயின் இப்பத்திரிகைகளை எவ்வளவோ தாழ்ந்த விலைக்குப் பிரசுரிக்கப்பட்டும் ஆதரிப்பார் தொகைச் சருக்கத்தினால் கை நஷ்டத்தை விளைக்கின்றன. ஆதலால் சூய பாஷை அபிவிருத்திகளைக் கருது மொவ்வொருவரும் தங்களை லியன்றமட்டும் இப்பத்திரிகைகளை அபிவிருத்திக்குக் கொண்டு வரமுயல் வேண்டும்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுருபயோகம்.

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை.

1897ஆம் மகாராணியாரின் வைர ஜெபிலி தினத்தில்
ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க. } 1897ஆம் ஆகஸ்டுமீ 21உ சனிக்கிழமை. { இலக்கம்-க.

கைவல்யோபநிஷத
திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை.

(முண்டொடர்ச்சி.)

III.

(துறவிகள் உள்ளக்குகையின் கண்ணேயுள்ள சிவ பிராண உபாசித்தடையுமாறு கூறினமை)

பரேண நாகம் நிகிதம் குகாயாம்
விப்ராஜதே யத்யதயோ விசந்தி | (கூ)

(இதன்பொருள்) பெரிதிற் பெரியராய் (பின்னர் அணுவின் அணுவினராய்) இதயஉள்ளக் குகையின் கண்ணே எந்தச்சிவனார் பிரகாசிக்கின்றாரோ (அந்த ச்சிவனாரைத்) துறவிகள் அடைகின்றார்கள்.

(திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை.)

9. உள்ளக்குகை—உள்ளக் குகையின் கண்ணே விளங்குகின்ற சிவனார் அருள்சொண்டே அவரை அறிதல்வேண்டும் என்பது போதரக் கடவல்லி யுபநிடதமும், மகோபநிடதமும், சுவேதாசுவதரோபநிடதமும் கூறிய

அனோரணீயார் மகதோமகியார் நரத்மாருகாயாம் நிகிதோஸ்ய ஜந்தோ: | தம:க்ரதம் பச்சயி வீதசோகோ தாத: ப்ராசாதாந் மகிமாநமீசம் ||

என்னும் மந்திரத்துக்கு உபப்பிரும்மணமாக, சிவபுராணம்

அனோரணீயார் மகதோமகியார் நயமவ்யய: |

குகாயாம் நிகிதச்சாயி ஜந்தோச்சாஸ்ய மகேச்வர: |

தம:க்ரதம் க்ரதப்ராயம் மகிமாநி சயாந்விதம் |

தாத: ப்ராஸாதா திசாநாம் வீதசோகோ ப்ரபச்சயதி ||

அணுவில் அணுவினரும், பெரிதிற் பெரியரும், நிர்விகாரியுமாய் சிவபிரான் இந்தச் செந்துவாம் ஆன்மாவுடைய உள்ளக்குகையின் கண்ணே நலந்தமர்ந்தாராதலில், வேண்டுதல் வேண்டா மையிலாதவரும், அருளாதிக்கியரும், மகிமாநிகுணத்தோ முசைந்தவருமாகிய சிவபிரானரை ஆன்மாவானவன் அச் சிவப்பிரசாதத்தினாலே கவி தொலையப் பார்க்கின்றான் என்று பொருள் படுத்திற்று.

10. பெரிதிற் பெரியர்—“பரேண நாகம்” என மேலே போந்த கைவல்யோபநிஷத மந்திரபாகத்துக்கு வியாக்கியான கர்த்தாக்கள் “சுவர்க்கத்துக்குமேல்” என்று பொருள் படுத்துதலாலும், “அணுவுக்கு அணுவின்” என்பதற்கிசைய உள்ளக்குகையின் ரென்று அவ்வுபநிடதம் கூறுதலாலும், கடவல்லிமுதலிய உபநிடதங்களும், அவற்றுக்கு உபப்பிரும்மணமாய் சிவபுராண முதலியவைகளும் “பெரிதிற் பெரியர்” என்பது பொருள்பட “மகதோ மகியார்” என்று கூறுதலாலும், அந்தப் “பரேண நாகம்” என்னும் அம்மந்திரபாகத்துக்குப் “பெரிதிற் பெரியர்” என்று ஈண்டுப் பொருள் கூறுகலே பொருத்தமாமென்க.

IV.

(துறவிகள் மகாசிவலோகமடைந்து பரமயிர்தசிவ ரூபராய் முத்தியடைதல் கூறினமை).

வேதாந்த விஞ்ஞாந சரிச்சி தார்த்தா
சங்ராஸ யோகாத்யத்சந்த சத்வா: | (எ)

தேப்ரம்ம லோகேஷு-புராந்த காஸே
பராம்ருதா: பரிமுஞ் சந்தி ஸர்வே | (அ)

(இதன்பொருள்) (எ) அந்தத் துறவிகள் இவ்வாறு வேதாந்தத்தின் பாலதாம்சிவஞானத்திலே நல்ல நிச்சயார்த்த முடையராய், (சர்வ கர்மபலங்களையும் சிவார்ப்பணஞ்செய்து அவரைச் சேர்தலாம்) சந்தியாசயோக வாயிலாக (அப்பிராகிருச) திவ்ய தேக முடையராய்;

(அ) பின்னர் அவரெல்லாம் (விஷ்ணு உபாசகர்களால்) நாராயணருடைய (பரருடைய) அந்தத்திலே (பிரளய கற்பத்திலே நால விளம்பத்திலே) எய்தப் பெறும் சிவலோகத்திலே (ஷடத்துவாவின் கரைக்கண்ணதார் பதத்திலே) (காலவிளம்பமின்றி) எய்திப் பரமாமாத சிவரூபராய் வீதிடுகின்றார் (பாசத்தினின்றும் நீங்கிவருவர்) என்று சிவாத்துவிகந்துக்கிசையப் பொருள் கோடலாகும்.

(அ) அவரெல்லாம் (சதாசிவோபாசகரான துறவிகளெல்லாம்) மகா சிவலோகத்தி லிருந்து மகாப்பிரளய சங்கராகாலத்திலே பரமாயிர்தராய் அங்கிருந்தவாறே) பரமுத்தியில் தலைப்படுகின்றார் என்று சைவ சித்தாந்தத்துக் கிசையப் பொருள் கோடலுமாகும்.

(தீரவிட இரத்தனப் பிரகாசிக்க)

11. சந்தியாச யோகம்—வேதாந்தார்த்த அருஞ்ஞானத்தில் நிச்சயமுடையோர்க்கே எல்லாஞ் சிவன்செயல் என்று கொண்டு எத்தொழிலையும் இறைபணியாக்கிச் சிவார்ப்பணஞ்செய்ய வணங்கியுளதாகும். இதுபற்றியே பகவத்கீதை யத்கரோஷிய தச்சாஸி யஜ்ஞ-கோ கித்தாஸியத் | யத்த பஸ்யஸி கௌந்தேய தத்ருருஷ்வ மதாப்பணம் | சுபாசுப பஸரோவம் டோகஸ்ய ஸேகர்மபந்தா: | ஸந்த்யாஸியோக யுக் தாத்மா விமுக்தோமா முபைஷ்யஸி | நாமயாநாம் கர்மணம் ந்யாணம்ஸந்த்யஸம் சவயோ வித: ||

கிருஷ்ணர் அர்ச்சுனரை நோக்கி, “குருபுசல்லா, எதைச் செய்கின்றாயோ, எதைப் புசிக்கின்றாயோ, எதை ஒழிக்கின்றாயோ, எதைக் கொடுக்கின்றாயோ, எத்தபகைச் செய்கின்றாயோ அதை எனக்கு அர்ப்பணமாகச் செய். அக்கருமங்களை என்னிடத்திலே அர்ப்பணஞ் செய்தலாகிய சந்தியாசயோகத்தோடு கூடினவனாய், நீ நன்மை தீமைக் கேதுவாகிய கன்மபந்தங்களிலிருந்து விடுவாய்; அவ்வாறு விடுபட்

டநீ என்னை அடைவாய். காழிய கருமங்ளைப் பரித்தியாகஞ் செய்தலையே சந்தியாசம் என்று அதிஞர் கொள்கின்றார்” என்றும் கூறினாராகக் சொல்லு மாற்றால், எக்கருமங்களையும் சிவார்ப்பணஞ் செய்தலையே “சந்தியாசயோகம்” எனக்கை வல்லியோபரிவிதம் கூறியதுமாமென் றுணர்க. பாத்மபுராணத்தைச் சார்ந்த சிவகீதையும் “கோடி சென்மங்களிலே ஈட்டிய புண்ணியங்களினாலே சிவ்விடத்திலே பத்தி உண்டாகின்றது. அந்தப் புண்ணியப் பிரபாவத்தினால் பலன்களை யெல்லாம் விதிப்பிரகாரம் சிவார்ப்பணஞ் செய்துகொண்டு அக்கினி கோத்திராதிகளையும் வாவிடமாக சூராமங்களையும் முறையே செய்து அமைக்கின்றான்” என்றுகொண்ட கருத்தினால்

கோடிஜம்மார்க்சிதை புண்யை; சிவேபக்தி: ப்ரஜாயதே |
இஷ்டாபூர் தாதிகர்மாணி தேநாசரதி மாரீஷ: | சிவார்ப்பண
திரகாமாந் பரித்யஜ்ய யதாவதி ||

என்று கூறிற்று. பிரமசரிய மூதலிய ஆச்சிரமமுடையார் எல்லோர்க்கும் பிரமவித்தை இன்றியமையா துணதாம் என்னும், பலத்தைத் தியர்க்கு செய்தலையே சந்தியாசம் என்றும் கூறினார் நீலகண்ட சிவாசாரியருமா மென்க. பகவத்கீதையிலே கிருஷ்ணர் அர்ச்சுனருக்கு உபதேசிக்கு மிடத்துத் தம் பொருட்டே எல்லாவற்றையும் அர்ப்பணஞ் செய்தலாகிய சந்தியாச யோகஞ் செய்க என்றும், சிவகீதையிலே ருத்ரர் இருவிகளுக்கு உபதேசிக்கு மிடத்திற் “கருமபலன்களை யெல்லாம் சிவார்ப்பணஞ் செய்க” என்றும், பிரமா ஆசுவலாயனர்க்கு (மேலே சொல்லியவாறு) உபதேசிக்கு மிடத்து “சந்தியாச யோகஞ் செய்க” என்றும் கூறுதலால், இவையெல்லாம் ஒருநெறிப்பட எவருக்கு அர்ப்பணமாய்ச் செல்லு மென்றிற் சொல்வேம். “பகவான்” என்னும் சப்தம் சிவபெருமானுக்குச் செல்லுமேனும், அவந் மெய்யுணர்ந்தார்க்கும் செல்லுமென்று அரத்ததாசாரியர் சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகத்திலே கூறியிருக்கின்றார் ராதலினாலும், அதற்கிசையவே கிருஷ்ணர் பகவத்கீதை பத்தாம் அத்தியாயத்துப் பத்தாலாவது பதினேழாவது சுலோகங்களினாலே “பகவான்” என்றும், பிரமா கைவல்லியோபரிடத்தது முதலாவது இரண்டாவது மந்திர பாகங்களிலே “பகவான்” என்றும் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றார் ளாதலினாலும், சிவேசம் பாவனையில் முற்றினமை பற்றிச் சிவாவிர்ப்பாவமுற்ற சிவபக்தர்களாகிய கிருஷ்ணரையும் பிரமாவையும் சிவமாகக்கொண்டு எவற்றையும் சிவார்ப்பணஞ் செய்தலாகிய சந்தியாச யோகஞ் செய்தலினாற் பரமாயிர்த சிவரூபராகின்றார் என்று ஷொருன் பரித்ப்படுதலினாலே போதரும் இழக்கொன்று மின்றாமென்க. இதுபற்றியே சிவனடியார்க்குச் செய்வது சிவபிரானுக்குச் செய்தலாய் முடியுமென்று சிவாகமாதிகள முழங்குவனவுமா மென்க.

12. வேதாந்த விஞ்ஞானம்—இருக்கு வேதத்தைச் சார்ந்த ஐதரேய ஆரணியகத்து ஆறாம் அத்தியாய யத்து இரண்டாம் மந்திரத்திலே “பிரஞ்ஞான” த்தின்பரியாய நாமங்கள் பல வற்றுள்ளே ஒன்றாக “விஞ்ஞானம்” என்னும் பதம் காண

ப்படலாதி, அம்மந்திரத்திலே காணப்படும் “திருதி” முதலிய பதங்கள் சில சீத்திக்குப் பெயராக வாயுசங்கிதை உத்தராகத்தி எட்டாம் அத்தியாயத்து ஐந்தாம் ஆறாம் சலோகங்கள் கூறுதலாலும், அவ்வாறே “மிருஞ்ஞானம்” என்பது சிவசத்திக்குப் பெயராகக் காலாய சங்கிதை உத்தரபாகத்தி, பத்தாம் அத்தியாயத்து நூற்றிருபத்தினுண்காம், நூற்றிருபத்தைந்தாம், நூற்றிருபத்தாரும் சலோகங்கள் உணர்த்துதலாலும், “விஞ்ஞானம்” என்று சிவனுண் ஞானத்தக்குப் பெயராய்ப் போந்ததென்றது பெறப்பட்டது. இந்த அருட்பரை ஞானத்தின் பாலதாம் வேதாந்த விஞ்ஞானமே உபநிஷதங்களுள் ஸௌந்தரிய தலைமை யாகிய வைதிக சைவ சுவேதாசுவதரோபநிஷதத்திலும், ஈண்டுக் கைவல்லியோபநிஷதத்திலும் பேசப்பட்டு, தீவிரதரபக்குவ அன்பர்களுக்கு உபதேசிக்கற் பாலதாமெனக் கூறப்பட்டதுமா மென்க. “விஞ்ஞானியானவன் எக்காலமும் அருண் ஞானத்தோடு கூடினவனாகின்றான்” என்ற கருத்தினால், சிவனை

விஞ்ஞானியஸ்துபவதி யுக்தேநாமநசாசதா |
என்று கூறிற்று. ஈண்டு “மனம்” என்றது மேலே சொல்லிய ஐசுரேய ஆரணியகத்து ஆறாம் அத்தியாயத்து இரண்டாம் மந்திரத்திலே சொல்லப்பட்டவாறு “ஞானசத்தி” க்குப் பெயராகச் செல்லுமன்றி, அந்தக் கரணங்கள் நான்கனுள் ஒன்றாகிய மனத்தின் பெயராகச் செல்லாதா மென்க. இவ்வாறே கைவல்லியோப நிஷதத்திலும் (மேலே சொல்லியவாறு) “விஞ்ஞானம்” என்னும் பதம் சிவனுட்சத்தி ஞானத்தின் மேலாமன்றி, கண்ணுவசாகையுடையாது ஐந்தாம் அத்தியாயத்து ஏழாம் பிராம்மணத்து இருபத்திரண்டாம் மந்திரத்திலே கண்டவாறு (சீவீ) ஆன்மாவின் பெயராகச் செல்லாதா மென்க.

13. சுத்தசத்தவர்
14. பிரமலோகம்
15. பாரந்தகாலம்

} “பாசுபதயோகபரியந்தமே வேத
சிரசிலே பேசப்பட்டன. சரியை கிரியை யோக ஞானங்களுள்ளே மூன்றாவதாகிய பாசுபத யோகந்தான் சிவத்தைப் பிரத்தியக்ஷமாக்கும்” என்ற கருத்தினால் சைவபுராணம்.

பரமோ யோகபரியந்தோ தர்மசுருதி சிரோகத: |
தேகபாசுபதோயோக: சிவம் ப்ரத்யக்ஷ யேத்தநூடம் ||
என்று கூறிற்று. வைதிக பாசுபதயோகிகள் தோழற்குரிய உரிமை போலச் சுத்த சிவதத்துவபதிகளோடு ஒத்த வடிவமும், ஒத்த போசுகர்ச்சி முதலியவும் பெறுவர் என்றும், இந்த யோகிகள் மஃப்பிரளயமாகிய மகாசங்கார காலத்திலே அங்கிருந்தவாறே சிவஞானிகளால் அடையப்படும் பரமுத்தியை அடைகின்றார் என்றும் சிவபுராணங்களும் சிவாகமங்களும் செப்புகின்றன. சிவனை சிவராகவசம்வாதத்திலே

ப்ரம்மலோகேதீயீயதேகே புத்தவாபொகாந்யதேப்சிதாந் |
தத்ரோஷித்வா சிரங்காலம் ப்ரம்மண சகமுச்யதே ||
சிவலோகத்திலே திவ்யதேகமுற்றிருந்து இஷ்டபோகம் துய்த்து நெடுங்காலம் பிரமத்தோடிருந்து முத்தராகின்றார் என்றுகூறுகின்றமையாலும், வாயுசங்கிதை

அறுக்கமயஞ் சக்ரம் சாந்த்யதித கலாமயம் | சதாசிவாதி
ஷ்டிதஞ்ச பரமம்பத முச்யதே | ஏததேவபதம் ப்ராப்ய யீதி
நாம் பாவிதாத்மநாம் | சதாசிவோ பாசகாநாம் ப்ரணவாசக்த
சேதஸாம் | ஏததேவபதம் ப்ராப்யதேநஸாசம் முநீச்வரா: |
புத்தவாஸவிபுலாந் போகாந் தேவேந ப்ரம்மரூபினா | மகாப்ர
ளய சம்பூதௌ சிவஸாம்யம் பஜந்திஹி | தேப்ரம்ம லோக
இதிச்சுருதி ராஹஸ்யநாதரீ ||

அறுக்கிரக மயமாயுள்ள சக்ரம் (சதாசிவசக்ரம்) சாந்தியாதீத கலாமயமாம் என்றும்; இது சதாசிவர் அதிஷ்டிக்கும் பரமபதமாம் என்றும், பிரணவத்திலிருத்திய சதாசிவோபநிசர்களுகிய யதிசுளுக்கு எய்தற் தானம் இதுவாமென்றும், இப்பதத்திலே யிருந்து பெரும் போகமெல்லா அகர்ந்து மகாப்பிரளய காலத்திலே (மகாசங்காரகாலத்திலே) அந்தப் பிரமத்தோடு கூடப் பரமுத்தியை அடைகின்றார் என்றும் இது பற்றியே (முண்டக கைவல்லிய) சுருதி ‘தேப்ரம்மலோகே’ என்று உரைத்ததுமா மென்க என்று கூறிற்று. பின்னருஞ் சிவபுராணம்

நிக்ருத்தோடிசங்காசம் ஸ்தாநமாத்ய முமாபீதே: | சர்வகா
ம சமாயுக்தம் விசுத்தம் நித்யமக்ஷயம் | ஸம்ப்ராப்ய தத்பதந்
திவ்யம் சமஸ்த க்லேசவர்ஜிதா: | சர்வஜ்ஞா: சர்வகா: சுத்
தா: பரிபூர்ண பவந்திச | விசுத்தசார்ய கரணா: பரமைச்வர்ய
ஸம்யதா: | ஸதேஹாச்ச விதேஹாச்ச பவந்த்யாத் மேச்சயா
புந: யேஸம் ப்ராப்தா: பரம் ஸ்தாநம் ஞானயோக ரதாநரா:—
நதேஷாம் புநராவ்ருத்திர் கோரோஸம்ஸார மண்டலே ||
உமாபதியாகிய சிவனுருடைய பதம் கோடிஞரியப் பிரகாசமுடைய தென்றும், சர்வரீஷ்ட திவ்யபோகங்களோடிசைந்
ததாயும், அதிசுத்தமாயும், நித்தியமாயும், அழியாததாயும், கிலேசமெல்லாம் ஒழிந்ததாயுமுள்ள அந்தத் திவ்ய சிவலோகத்தை எந்த ஞானயோகிகள் அடைந்து சர்வஞ்ஞர்களாயும், சர்வவியாபகர்களாயும், தூயராயும், பரிசுத்தமுடையவர்களாயும், (மகாமாயையி லுண்டாகிய) திவ்யதேகமுடையாராயும், சுவாதீனப் பிரவிருத்தியுடையாராயும், சதேகர்களாயேனும், விதேகர்களாயேனும் இருந்தார்களோ, அந்த ஞானயோகிகளுக்குச் சம்சாரமண்டலத்திலே மீளத் திரும்புதலில்லை (புநராவிர்ந்தியில்லை) என்று கூறியதைச் சைவபாஷ்யகாரர் உத்கரித்தார். மேலேசொல்லிய உபப்பிரம்மணங்களுக்கு மூலருத்திரங்களாய் நின்ற முண்டகோபநிதமுங் கடவல்லியுபநிடதமும்,

தே ப்ரம்மலோகேஷாம் பாரந்தகாலே ப்ராம்ருதா: பரிமுஞ்
சந்திஸர்வே |
அவர்கள் (ஞானயோகிகள்) எல்லோரும் சிவலோக (புணை)ங்களிலே (திவ்யபோக மெல்லாம் புசித்திருந்து மகாசங்காரகாலம் எனப்படும் மகாப் பிரளயகாலத்திலே பரசிவமுத்தியைத் தலைப்படுகின்றார் என்று கூறின. தைத்திரீயோபநிதமும்

யோவேத நிகிதம் குஹாயாம் பாமேவ்யோமம் |
ஸோசுததே ஸர்வார் காமாந் ஸஹப்ரஹ்மணா ||
பரமாகாயத்தினதாம் குகையின்கண்ணே சிவத்தை (பிரமத்தை) எவன் அறிகின்றானோ, அவன். பிரமத்தோடுகூடச்

(சிவலோகத்திலே) சர்வபோகங்களுக்கும் துக்கிவிடுகின்றன. கூறிற்று. ஐதரேயோபநிஷதம்.

ஐதரேயோபநிஷதம் லோகத்தின்மையாலும் லோகத்தின்மையாலும் மின்னவர்களோடே சர்வார் காமரோபிதம் மருதஸ்ஸம்பவத் || அவர் (ஹ்மதேவர் என்னும் யோகியார்) சிவனருள் ஞானத்தினாலே இவ்வுலகத்தை ஒருவிப்போய்ச் சிவலோகத்திலே இன்பமெல்லாம் துய்த்துக்கொண்டு சிவசாரூப்பிய முற்றுவராயினார் என்கூறிற்று, தலவகாரோபநிஷதம்.

யோவா ஏதாமேவம் வேதாபநாயபாப்மார மந்தே ஸ்வர்க்கே லோகேஜேயே யே ப்ரதிஷ்டி ||

எவர் இந்தப் (பிராம்மி) யோகத்தை அறிந்து பாபங்களை யெல்லாம் போக்கினாரோ, அவர் முடிவிலல்லாததும், அடைந்தாரியதுமாகிய சிவலோகத்திலே நிலையுதுகின்றார் என்று கூறிற்று. உபநிஷதம் என்னும் பதத்திற்கு யோகம் என்னும் பொருளுண்மையால் ஈண்டுத் தலவகாரோபநிஷதத்திலே போந்த "பிராம்மி உபநிஷதம்" என்பது பிராம்மியோகம் எனப்பொருள் கொள்ளப்பட்டது. இது கூர்ப்புராணமுதலிய உபப்பிரம்மணங்களுக்கு உடன்படாது. சாந்தோக்கியோபநிஷதம்.

யவஸம்ப்ராசாதோஸ்மாச்சீராத் சமுத்தாயபரம் சயோதி ருசம் பத்யவ்வேருபேணுபிஷிஷத்யதே |

எவர் அருளையுடையராய் இந்தச் சீரத்திலிருந்து எழுந்து (பராசத்தியாம்) பரஞ்சோதியை அடைந்து, அந்தச் சிவசாரூப்பியம் அடைந்தவனாகின்றான் என்று இந்தச் சாந்தோக்கியோபநிஷதமே.

ஸகல்வேவம் வர்த்தயந் யாவதாயுஷம் ப்ரம்ம லோகமபிசம பத்யதே நசபுராவர்த்ததே நசபுராவர்த்ததே | இந்தப் பிரகாரம் தன்சீவ காலம் வரையும் ஒருகுகின்றவன் சிவலோகத்தை அடைந்து மீளப்பிறக்கின்றான் இல்லை, மீளப்பிறக்கின்றான் இல்லை என்று கூறிற்று. இந்தச் சாந்தோக்கியோபநிஷதத்தின் பொருளைக்கொண்டே வேதவியாசரும் தமது வேதாந்த சூத்திரத்து இறுதி அத்தியாயத்து இறுதிப் பாதத்து இறுதிச் சூத்திரத்திலே

அநாவிருத்தி: சப்தாதநாவிருத்தி: சப்தாத் | "மீளப்பிறப்பில்லை" என்பது. இருமுறை அமெக்கிச் சாந்தோக்கியோபநிஷதத்திலே சொல்லப்பட்டிருப்பதால் என்னும் பொருளுரைக் கூறினர். ஸைத்திரியுசங்கிதையிலே காணப்படும் "தேதாமாதி" என்றற்றொடக்கத்தி் மந்திரத்திலே காணப்படும் "விஷ்ணு: பரமம் பதம்" என்னும் மந்திரத்துக்குப் பொருள் கூறியவிடத்து, அப்பயதிராஷிதர் விஷ்ணுசூகத்தின் மேலாயது சிவலோகம் என்று உபப்பிரம்மணங்களுக்கிசையப் பொருள் கூறினர். சிவதீருமோத்தரம்

"ரேயம் விஷ்ணுபதாநாத்வம் திவ்யம் சிவபதம் ஜகத் | விஷ்ணு பதத்தின் மேலாய் அறியப்படுவது மகத்தாகிய திவ்யசிவபதமாம் என்று கூறுதலாலும், திராவிட சிவதருமோத்தரம்

அதற்குமேலுமையான் புரமப்புத மதற்குமேற்சிவலோக மென்றாயகவே யதற்குமவஸம் வாசகிண்டக்கிடா வதற்குப்பூக்கவர் மீள்பவரகலரே.

மேலே கூறிய உபநிஷத்புராண பிரமாணங்களுக்கிசைய) மர சதாசிவநாயனார் எழுந்தருளியிருக்கும் மகாசிவலோகத்தை அடைந்தவர்கள் அளவிடப்படாத திவ்ய வளங்களை யுடைய அச்சிவலோகத்தினின் அபிமானர்கள் (எனவே, பிறவி யிற் செல்லார்கள்) என்று கூறிற்று. ஸ்ரீ நீலகண்டசிவாசாரியரும் தமது சைவபாஷ்யத்துச் "சாம்பராதி" அதிகாரத்திலே

விஷ்ணுபதாநாத்வம்ப்ராத்தருதசிவபதம் பரமாத்மமயமது விசந்தி | தீதாதிசுருபதே | சோத்வந: பாரமாப்நோதி தத் விஷ்ணு: பரமம் பதம் |

விஷ்ணுபதத்தின் மேலானதாய், அப்பிராகிருதமாய், பரமானந்தமயமாயுள்ள சிவபதத்தை யோகிகள் அடைகின்றார்கள், இதுபற்றியே (கடவல்லி) சுருதியும் அவன் (யோகி மந்திர பதவாந புவந தத்துவகலை என்னும் ஆறு) அத்துவாசுகளின் கரைக்கண்ணதாய், அவ் விஷ்ணுலோகத்துக்கு மேலானதாயுள்ள (சிவ) பதத்தை அடைகின்றான் என்று கூறியதாமென உரைத்தார். ஸ்ரீஞானசம்பந்தர்

பொன்னார் மாடகீடுஞ் செல்வப்புறவம்பதியாக மின்னாடையா ளுமையாளோடு மிருந்த விமலனைத் தன்னார்வஞ் செய்தமிழிஞ் விரகனுரைந்த தமிழ்மாலே பன்னான் பாடியாடப் பிரியார்பர லோகந்தானே.

கோலமாகரி யுரித்தவ ராவோடு
மேனக்கொம் பிளவாகை
சூலம் பூண்டிதன் மதியதுருடிய
சுக்கரனார் தம்மைப்
போலத்தம் மடியார்க்கு மின்பமளிப்பவர்
பொருகடல் விடமுண்ட
நீலத்தார்மிடற் றண்ணலார் சிரபுரம்
தொழவினை நில்லாவே.

என்றற் றொடக்கத்த வேதசார திராவிட சூத்தங்களினால், சிவபிராண அன்பினோடு உருகி வழிபடும் அன்பர்கள் பரலோகமாகிய சிவலோகத்தினின்று மீளார் என்றும், அங்கே அளவில்லாத சிவபோகங்களைப் புசிப்பாரென்றும் மேலே சொல்லிய ஸைத்திரிய பிரமாணத்தவல்லி, ஐதரேயம், சாந்தோக்கியம், கடவல்லி முதலிய சுருதிகளுக்கும், சிவாகமங்களுக்கும் உடன்பட அருளினாராக, ஏகான்மவாதிகள் "சுவர்க்கலோகம்", "பிரமலோகம்" முதலியவைகளுக்குப் பிறிது பொருள் கூறிக் சுருதியைக் கொல்வது யாதா பயன் கருதியோ; ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் ஆந்தவைதிக பாசபதோபநிஷதங்களுக்கும் சிவாகமங்களுக்கும் பொருத்தவே 'வானஜர் கொள்வோநா மாயப்படைவாராமே', 'அண்டர் நாடாள்வோநா மல்லற்படைவாராமே' என்றற் றொடக்கத் துசுருதிகள் வாயிலாகக் கூறிய "வானஜர்" "அண்டர்நாடு" என்பன சுவர்க்க லோகத்தின் மேலாகாது, சிவலோகத்தின்

மேலாமென்க. தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாரும் மேலே சொல்லிய சுருதி புராணங்களுக்கு கிசையவே,

மலர் மிசையேகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசைநீ விவாழ்வார்.

இருதய புண்டரீகத்தின் கண்ணே உயாசமேதராகிய சிவபெருமானே இடையீடின்றித் தியானிப்பவர் "எல்லாவுலகங்களிலும் மேலாகிய மகாசிவலோகம் என்னும் வீட்டுலகின்கண்ணே அழிவின்றி எக்கோலமும் வாழ்வார் என்று பொருள் படக் கூறியருளினார். இவ்வாறே மற்ற உண்மை நாயன்மார்களும் கூறியுள்ளனர். அக்கினி புராணத்திலே

திபகம் ரோசகஞ்சைவ மோசகந் திர்க்கரமிசு |

(அத்துவாதித பிரமலோகத்தைச் சார்ந்த) சிவதத்துவத்திலே தீபிகை, ரோசிகை, ஊர்த்துவகை முதலிய பல திவ்யபுவனங்கள் இருப்பனவாகக் கூறப்படுதலால் மகாநாராயணம், முண்டகம், பிரகதாரணியம், கைவல்லிய முதலிய உபநிஷதங்களிலே "பிரமலோகங்களை" என்று பன்மையுறவும் கூறியவாமென்க. சிவோபாசனை செய்யப்பெறும் தானங்களும், பிரமலோகம், சிவலோகம், கைலாசம், சிதம்பரம் எனப்பெயர் படைப்பனவாம் என்பது சிவதத்துவ விவேகம், சிதம்பரபுராண முதலியவைகளாலும், அவற்றுக்கு மூலமாய் நின்ற சுருதிகளாலும் அறியப்படுவனவாம் என்பதையும் யா உரும் பூகித்தறிக. மேலே சொல்லிய ஐதரேய தலகரோபநிஷதங்களிலும், தேவார திருவாசக முதலியவைகளிலுஞ் சொல்லப்படும் "சுவர்க்கலோகம்" "அண்டர் நாடு" முதலியன சிவலோகமெனப் பொருள்படுத்தப் படுவனவன்றி இந்நிரானுடைய சுவர்க்கலோக முதலியவாகப் பொருள்படுத்தப்படுவனவன்றாம். சிவோபாசனை செய்யும் வைதிக சைவ யோகிகள் இந்நிராகியருடைய சுவர்க்கங்களைப் பொருட்படுத்தார்கள் என்ற சுருத்தினுள்ளே ஸ்ரீஞானசம்பந்தர் திருச்சாய்க் காட்டுத் திராவிட அருட் சுருதியிலே, "மலர்க்கொன்றைத் தொங்கலா னடியார்த்துச் சுவர்க்கங்கள் பொருளலவே" என்று கூறியவாற்றால் அறியப்படும்.

தேப்ரம்மலோகேஷுபராந்தகாலே |

என்றதற்கு, "உமாசமேத சிவபெருமானுடைய காரிய மூர்த்தியாய்க் கொண்டு, எவர் விஷ்ணுவை உபாசிக்கின்றாரோ அவர்கள் வைகுண்ட லோகத்தை அடைந்து அங்குள்ளபோகமெல்லாம் தய்த்த இறுதியாகிய தேகாவசான காலத்திலே பின்னர்ச் சிவலோகத்தை அடைந்து முத்தராகின்றார்" என்று பொருள் கூறுவாரு முளர்.

தேப்ரம்மலோகேதபராந்த காலே பராமருதாத் பரிமூச்யந்தி ஸர்வே |

என்னும் மந்திரத்துக்குப் பொருளாக

ப்ரம்மலோகே பூதஸ்ய ப்ரம்மகல்பஸ்யாவஸாநாகாலே ஸர்வோத்க்ருஷ்டாம்ருதசப்தவாச்யம் மகேச்வரம் ப்ரப்பய முச்யந்தி |

பிரமலோகத்தின் கண்ணே யிருந்து பரமாகிய பிரமகற்பத்தின் முடிவுகாலத்திலே சர்வோத்திருஷ்டராய் அமிர்த சப்தப்பொருளாயுள்ள சிவத்தை அடைந்து வீடுதினின்றார் என்றும்

கூறுவாருமுளர். அப்பயதீகிதரால் இயற்றப்பட்ட சிவதத்துவ விவேகமும் இரத்தந்திராய பரீகையும் (நீலகண்ட சிவாசாரியர் உரைத்தவாறு) பாசுபத ஞானயோகிகளுக்குப் புராவர்த்தியில்லை (மீளப் பிறவியில்லை) என்று கூறி, கன்ம யோகிகளுக்கு (நிர்க்குணோபாசகர்களுக்கு) மீளப்பிறவியுள்ளது என்று உரைக்கின்றன. மேலே சொல்லியவாற்றால் "விசுத்த சத்துவர்" என்றது "விசுத்ததேகத்தினர்" மேலும், "பிரமலோகம்" என்றது துரியப் பிரம்ம சிவலோகத்தின் மேலும், "பிராந்தகாலம்" என்றது மகாசங்கராகாதத்தின் மேலும் பொருள் செல்லும். பிரதிபந்தத்தினுலே சர்ரத்திலே தன்னை அறிதலாம் பிரமஸாக்ஷாத்காரம் எய்தாதவர்கள் (மாயாவாத நிர்க்குண) பிரமத்தின் காரியமூர்த்திந்நாகிய பிரம விஷ்ணு ருத்திராயினோருடைய சத்தியலோகம் வைகுண்டலோகம் கைலாசலோகம் என்பவைகளிலே யிருந்து அந்தக் காரியப் பிரமா முதலாயினோருடைய முடிவுகாலத்திலே பிரமஸாக்ஷாத்கார மடைதலாலாகிய முத்தியை அடைகின்றார் என்று மாயாவாதோபநிஷதக் கருத்தைத் தழுவி மீளப்பிறவி கொடுக்கும் தாழ்ந்த இந்த நிர்க்குணப் பிரமநிலைக்குப் பொருள் படுத்துதல் சாஸ்திராதிப விசார மில்லாமையினாலா மென்க. கைலாசம் பலவகைப் படுதலினால், ஈண்டிக் கூறிய காரியராகிய உருத்திரருடைய கைலாசத்துக்கும் துரியமூர்த்தியாகிய மகா சதாசிவருடைய (மகா) கைலாசத்துக்கும் பேதம் பெரிதாமென்க.

வைதிக பாசுபதோபநிஷதங்கள் வைதிக பாசுபதயோகம் வரையிலே பேசுமென வாயுசங்கிதை சொல்வதாலும், அந்த வைதிக பாசுபதயோகம் சிவாத்துவித நிலையாதலினாலும், சிவாத்துவிதச்செல்வராகிய நீலகண்டசிவாசாரியர் (ஸய போகாதிகாரமூன்றனுள்ளே இஸ்யாவஸ்தையினதாய்)க் குடியிலே நின்ற வேறுபடாத சிவதத்துவத்திலிருந்தே சிருஷ்டி தொடங்கிக் கூறி, அதனையே முத்திஸ்தானமாக முடித்துப் பேசுதலினாலும், இவர்க்கிசையவே உமாபதி சிவாசாரியர் "நிலவுலகாயுதாதி நிகழ் சிவாத்துவிதாந்தம்" எனச் சமயங்களை யெல்லாம் முதலு மீறுமாகத் தொகுத்துக் கூறினாராக, சைவ சித்தாந்தச் செல்வர் லோகாயுதமுதலிய புறப்புறச் சமயம் புறச்சமயம் அகப்புறச் சமயம் என்னும் மூவகைச் சமயங்களை மேலாயு பாஷாணவாதமுதல் சிவாத்துவித மீறுசிய அகச்சமயங்களை ஆறையும்பற்றிப் பேசியவிடத்து இந்த அகச்சமயத்தின் முத்திரிலே அதிகாரயோகலபம் என்னும் மூன்று அவஸ்தைபற்றிய சகன (மகேசன்), நிஷ்கள ஈகன (சதாசிவன்), நிஷ்கள (சிவன்), என்பது பொருள்படக் கூறினாராதலினாலும், வாதுளாகமம்

சிவதத்துவம் மகாசேந நிஷ்களந்தவிதி கீர்த்திதம் |

சிவதத்துவத்தை நிஷ்கள மென்று கூறுகின்றமையானும், துரிய உமாசகாயராகியு நிஷ்கள சிவனாரை இதயாகாதின் கண்ணே வழிபடும் சிவாத்துவித வைதிகபாசுபதபோகிகளுக்கு முத்திஸ்தானம் (பிரமலோகமாகிய) சிவலோகத்துச் சிவசாரூப்பியமே யாதலினாலும், இந்த யோகபாதத்தினுந் தலையானது ஞானபாதமா மாதலினாலும், அது பற்றியே சிவரீகமம்

வேதாந்தார்த்தமிதம் ஞானம் | வேதஸாரமிதம் தந்தரம் |
சித்தாந்தம் வேதஸாரத்வாத் ||

“வேதத்தின் பொருளை இந்த ஞானம் என்னும், வேதசாரமாயுள்ளது இந்தச் சித்தாந்தம் என்றும், சித்தாந்தம் வேதசாரமாயித்தலினு லென்றும்,” கூறுகின்றமையாலும், இந்த ஞானபாதத்துச் சிவபிரான் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிஷ்டை என்னும் ஞானத்திற்சரியை, ஞானத்திற் கிரியை, ஞானத்திலயோகம், ஞானத்த ஞானம் என்னும் அறிவுத்தொழின் மாத்திரையால் வழிபடப்படுவர் என்றும், இந்தக் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் என்னும் முன்றின் நின்றோர் சுத்த தத்துவ புவனங்களிலே அபரமுத்தராக வைகியவாறே புரமுத்தியைத் தலைப்படுகின்றார் என்றும், அவ்வாறே உண்மை ஞானத்திற் சரியை கிரியை யோகம் என்னும் சிவபுண்ணியங்களுக் கெல்லாம் பயன் அவ்வவற்றிற் கேற்பச் சுத்த வித்தை முதலிய அதிகார தத்துவ போகதத்துவ லயதத்திவங்களில் வையும்மந்திரர் மந்திரேசுவர் முதலாயினோர் புவனத்துச் சாலோகிய முதலிய அபரமுத்திப் பேறும் என்றும், வைதிக சைவசித்தாந்த சாஸ்திரமுடையார் சொல்கின்றாராதலினாலும் வைதிகபாசுபத ஞானயோக சிவாத்தவிதிகளுடைய முதநிலையும், வைதிக சிவாகம நெறிப்படி ஞானயோகபாதத்து சின்றுருடைய முத்திரிலையும் ஒன்றாய், சர்வசுக்காரகாலத்திலே பரமுத்தியைக் கொடுக்கும் மகாகைலாச பரப்பிரம மகாசிவலோகத்திலே முற்றுமாமென உணர்க. ஸ்ரீநிலகண்ட சிவாசாரியர் “ஈகூதிகர்மாதிகாணத்து” “பிரமலோகம்” என்றது பரப்பிரமமாகிய சிவபிரானுடைய லோகம் (சிவலோகம்) என்று பொருள் படுத்தியிருக்கின்றார். பிரீமலோகம் என்ற உடனே “பிரமதிருச்சயம்” என்றேனும், “பிரமமாகிய லோகம்” என்றேனும் “காரியப் பிரமம்” என்றேனும் சுருதி உபபீபிரும்மண சாஸ்திர விருத்தமாகப் பொருள் படுத்தி அதுஷ்டிக்குங்கால் அது காலவிளம்பத்தினுலன்றி நேரே உண்மை முத்திக்கு வழிகாட்டா தெனவும் சாஸ்திராயுத்தமாகப் பொருள்படுத்தி அதன்படி ஒழுக்குகின்றோருக்கு உண்மையாகிய பயன் சித்திக்குமா மெனவும், ஏகான்மவாதிகள் தாம் கீழ்நிலைமுத்தியிலிருந்துகொண்டு மதங்கள் அனைத்தினும் மேலாகிய முத்தியை அடைந்தாராத நினைத்து எழுதுவதும் பேசுவதற்கு செய்தல் நிலத்திலே கிடப்பான் ஒருவன் தான் இமாசலத்தைக் கடந்து மேன்மண்டலத்தில் ஐறியிருப்பதாக நினைத்துக்கொள்வதுபோலாம் எனவும் யாவரும் உணரக்கடவர், வேதசெய்களும் தேவார திருவாரீசங்களும் வேதாந்த சூத்திரமும், உத்தரவேதமும், திருமந்திரமும் ஒரு கருத்தற மேலே சொல்லியவாறு நின்றனவாம்” என்னும் கருத்தினுலன்றோ, அவ்வைப் பெருமூட்டியார்

தேவர்குற ஞந்திருநான் மறைமுடிவு
மூவர்தமிழு முனிமொழியுள்—கோவை
திருவாசகமுந் திருமுலாரீ சொல்லு
மொருவாசக மென்றுணர்.

என்றருளிச் செய்தார். அருளியவாறே, அதுபலத்திலும் மேலே உரைத்தவாறு பொருளினால் ஒத்து நிற்பவும் காண்கின்

றேம். இதனால் ஏகான்மவாதிகள் கூடும் விபரீதப்பொருள். பொருத்த முடையனவன் நென்பது அறியப்படும். மேலும், பராத்பரதரோப்ரம்ம தத்பராத்பரதோஹரி: தத்பராத்பரதோரிச: |

பரத்துக்குப் பரமாயுள்ளார் பிரமா என்றும், அவருக்கு மேலாயுள்ளார் நாராயணர் என்றும், நாராயணருக்கு மேலாயுள்ளார் சிவனார் என்றும் சிவனாகியபோப நிஷ்டைக் கூறுமீற, ஞால், “பராத்காலம்” என்றதற்குப்பொருள் சொல்லுமிடத்து ஒவ்வோர் மதத்தாரும் தத்தமக்குக் கீழ்ப்பட்ட கடவுளுக்கே பொருந்தப் பொருள் செய்வர். பராத்காலம் என்றதற்கு விஷ்ணு உபாசகர் நாராயணர் பதத்துக்குத் தாழ்ந்த பதத்தினராகிய பிரமப்பிரளய கற்பத்துக்கும், சிவாத்தவிதிகள் சிவபதத்துக்குத் தாழ்ந்த பதத்தினராகிய விஷ்ணு பிரளய கற்பத்துக்கும், சைவசித்தாந்திகள் மகாப்பிரளய சங்கரளய கற்பத்துக்கும் பொருள்படக் கூறுவாராயினார் என்பது புராகாலத்துக்கும் பொருள்படக் கூறுவாராயினார் என்பது புரானோப்பிரும்மணங்களால் அறியப்படுகின்றது. சிவாத்தவிதிகளுடைய கார்த்தி ஆகாசம் பிரமலோகமாகிய சிவலோகத்திலே முடிவதாகப் பிருகதாரணியத்திலும் புராணங்களிலும் சொல்லப்படுதலால், வைதிகபாசுபதயோக சிவாத்தவிதிகளும் வைதிக சைவசித்தாந்திகளும் “பராத்காலம்” என்றதற்குச் சொல்லும்பொருள் விரோதமுறாது பொருத்தமுடையதேயாம்.

(16) அமிர்தம்—ஜாபாலத்திலே “இவைகள் அமிர்தத்தின் (சிவத்தின்) நாமங்களாம்” என்பது பொருள்பட

ஏதாநிஹவாம்ருதஸ்ய நாமதேயாநி |
என்று கூறினமையால், “அமிர்தம்” என்னும் பதம் சிவத்துக்குப் பெயராகக் கொண்டேம். இவ்வுண்மை சைவபாஷ்யத்து “அந்திராதிசாரண” முதலிகவைகளால் அறியப்படும்.

V.

(மகா சிவலோகத்தை அடைதற்கு உபாயம் உபதேசித்தமை).

விவித்ததேசேச சுகாஸநஸ்த:

சுகி: ஸமக்ரீவசிர: சரீர: | (க)

அத்யாச்சரமஸ்த: சகலேந்த்ரியாணி

நிருத்ய பக்த்யாஸ்வகுரும் ப்ரணமய | (க0)

ஹ்ருத்புண்டரீகம் விரஜம் விசுத்தம்

விசுந்த்யமத்யேவிசுதம்விசோகம் | (கக)

அசிந்த்யமவ்யக்தமநந்தரூபம்

சிவம்ப்ரசாந்தமம்ருதம் ப்ரமபூபாரிம் | (கஉ)

தமாத்மித்யாந்த விகிரமேகம்

விபும் கிதாநந்தமரூபமத்புதம் | (கங)

(இன்னும் வரும்.)

செந்திராநாயகர்.

திருமூலநாயனார் அருளிச்செய்த திருமந்திரம்

(முன் தொடர்ச்சி.)

அறஞ்செய்யான்றிறம்.

அறஞ்செய்யான்றிறம், என்றது அறத்தைச் செய்யாதவன் கூறுபாடு; ஈண்டறம்புரிபுன் கூறுபாடு துதவிவரும் பலசெய்யுட்டொரு குதிக் காயினமையி னிது அன்மொழித் தொகை. அறமாவது தன்னை வந்திரந்தார்க்கும் இரவாதவர்க்கும் அவர் கேளாருள் குறிப்பறிந்து மனமொழி மெய்களாலும் உதவி செய்தலாம். வினைக்கட்டறுத்தலின் அறமெனப் பட்டது; முதலிலே அது. தன்னை வந்திரந்தார்க் கவர் வேண்டியவற்றை மறுத்து கொடுக்க அறம் உண்டாதலின் இது முன்னதிகாரத் தோடியை புடைத்தாயிற்று.

எட்டிபழுத்த விநுக்கனி வீழ்ந்தன்ன
வொட்டிய நல்லறஞ் செய்யாதவர் செல்வம்
வட்டிகொண்டாட் டியேமண்ணின் முகந்திடும்
பட்டப்பதகர் பயனறியாரே.

(பொழிப்புரை.) தம்முயிர்க்குது துணையாகப் பொருங் திய அறம் புரியாதவரது பொருள் எட்டிமரம் பழுத்தபெரும் பழங் கீழ் விழ்ந்ததுபோலாம்; அப்பொருளையும் வட்டியால் மிகப்பெருக்கி நிலத்திற் புதைத்து வைக்குங் கீழ்மக்கள் அப் பொருளா லெய்தும் பயனையழிந்திலரந்தோ! என்று.

(குறிப்புரை.) மா பழுத்த பழம் கீழ்வீழாது மேலிருந் தழியெய்தற் கருமையாம் போலாது எட்டிப் பழங்கனிந்த கீழ்வீழினும் அதனாற் பயனின்றாமாறுபோல இவறித்திரட்டு வர்க்குச் செல்வம் அத்துணையெனினிற் கிடைக்கப் பெறிலும் அதனாற் பயனின்றென் றுவமைகொள்க. இன்ன வியல்பு டையார் பொருள் நிலையுதலின்றிக் கேடுறுதலின் அந்நிலையா மையை விளக்கச் செல்வம் எனப்பொருட்குப் பெயர் கூறி னார். வட்டி, பொருட்பயனுறுவார் அஃதுடையார்க்குக்கொ ட்கும் மேற்பொருள். முழுச் செல்வச் செலவான் எய்தும் பயனை யொழிக்கினும், அப்பொருட்கு வரம் வட்டியானதல் அறம் புரியாதும், அறமொழியினும் தாமுந் தயக்காதும் வா ளா மண்ணுக் கிரையாக்குதல் பெரிதும் இழுக்குடைத்தென் பார் வட்டிகொண்டாட்டியே மண்ணின் முகந்திடும் பட்டப் பதகர்பயனறியாரே என்றார். கொண்டு முன்றும் வேற்று மைச் சொல்லுருபு; இதுவே பிரயோக விவேக னூலார்க் குங் கருத்தாதல் “கூறியவை யிரண்டானெடு” என்றது றைக்கு அவருரைத்த வுரையானுணர்க; சேனாவரையரும் இதுபோல்பவற்றைச் சொல்லுரு பென்பர்; ஆட்டல், ஈண் டிப் பெருக்கல், முகந்திடும் ஒரு சொன்னீர்மைய. இச்சொல் அப்பொருட்டாதலே “வேலாண் முகத்தகனிற” எனுந்திருக் குறளில் பரிமேலழகர் உரைத்தபொருட் கருத்தானுமுணர்க. பட்ட என்பது மிகுதியை யுணர்த்தும் ஒருரிச்சொல்; சட் டவென்பதுபேரால்; “பட்டப் பகல்” என வரும் வழக்குக ளானு முணர்க. இவறன்மை யுடையார்க்குச் செல்வப் பே ரும் அஃதிலார்க்கு வறுமைப் பேறுங் கைகூடிய தென்னை

யெனின்;—சுழித்த பிறப்புக்களில் செல்வம் பெறுதற்காம் வினை நிகழ்த்தியதும், அறிவுபெறுதற்காம்வினை நிகழ்த்திய தும் இப்பிறப்பில் முறையே வந்தவர்களைப் பற்றினமையா னென்றுணர்க; “இருவேறுகததயற்கை” என்றார் ஆசிரி யர் பெருநாவலரும். அந்நேல், ஊழிருந்தபடி யுவரிம்மை யில் ஒழுகுதலின் அவரை யறம்புரியர் ரென்றெள்ளல் சாலா தாழ் பிறவெனின்;—அற்றன்று. உம்மையில் தம்முரிமை யறி வால் நிகழ்த்திய வினைப் பயனை யிண்டைக்குதுகர்ச்சியூ மா தலின், இம்மை யறிவாற் செய்தலே கீழ்ப்பிறப்புக்கு துகர் ச்சியாம்; ஆதலால், ஊழின்வழித் தம்முரிமை யறிவால் ஈண் டும் பிறுண்டும் வினைநிகழ்த்தல் யார்க்கண்ணும் இனிது காண் டலின் அது சாலுமென்றுணர்க. தாமுதுகராத பிறர்க்கு முதவாது வைக்குஞ் செல்வம்பயனின்றென்றவாரும். (க)

ஒழிந்தனசால்ன்களுழியும் போயின்
சுழிந்தனகற்பனை நானுந் குறுகிப்
பிழிந்ததுபோலத் தம்பேரிடரியாத்கை
யழிந்ததுகண்மிற மறியாரே.

(பொ-ரை.) காலமுலந்தன; ஊழியும் எத்தனையோ சென் தன; மனத்தாற் செய்யப்படுங் கற்பனைகளு மறைந்தன; ஒரு காலிக் கொருகால் உடல் துணுகித் துன்பத்திற்கு நிலைக்கள மான தம் யாக்கைகள் அழிந்தன; இவ்வியல்பெல்லாம் அறி ந்து வைத்தும் மக்கள் அறம் புரிந்ததனா லெய்தும் பெரும் பயனை யறிந்திலர்; என்று.

(கு-ரை.) காலம் இறைவனானதிப் பிறரால் வரம்பறு க்கமுடியாதது. ஊழிகாலத்தின் கிளை கற்பனையாவது யாம் மாணிகைகட்டுது மென்றும், அரசாளுது மென்றும், பெரும் பொருளிட்டிது மென்றும், பேராசையும் பணிகொள்ளுதுமெ ன்றும் வறியனாவான் கருதுதல். உயிர்க்கு நிலைக்களமான உடல்பல. பல் பிறப்புக்களினு மழிந்தபடியினும் உயிர் நித்தமா தலின் தம்பேரிடரியாத்கை யழிந்த என்றார். இப்பிறப்பில் நம்முடல் பல வழிந்தனவேன்றறிய கில்லெமெனின்;— பலர் இறந்து படுதலைக் தண்கூடாயறிதலானும், இது போல வே கருதலளவை வாயிலாகப் பலவுடல் பல்பிறப்புக்களி னும் அழிந்தமையறிதலானும் அது தெற்றெனத் துணியப் படுமென்க. அழிந்த, பலவீன்பால் தெரிநிலை வினைமுற்று, அகரவீறு தொக்கது. அது சுட்டு; முதனான்கடியினும் போ ந்தவற்றைக்குறித்தலின். அந்நேல் பலவுறி சுட்டாற் கூறுது ஒன்றறி சுட்டாற் கூறியதெனின யெனின்;—காலம், ஊழி, கற்பனை, யாக்கை முதலியனவெல்லாம் அழித்தற்றொழிவான் ஒத்தலின் அவற்றை யெல்லாம் ஒன்றுபடுத்தி ஒன்றறிசுட் டாற் கூறின ரென்க. செல்வத்தைப் புதைத்து வைத்துப் பிறிதோர்கால் எடுத்துக்கொடு மெனினும் எல்லாம் அழிதன் மாலையவாயிருத்தலின் அது சாலாதென்பார் மேற்செய்யுளில் கூறியதற்கு இச் செய்யுளில் ஏதுக்கூறினார். (உ)

அறமறியார் அண்ணல் பருதநினைபுந்
திறமறியார் சிவலோகநகர்க்குப்
புறமறியார்பலர் பொய்ம்மொழிகேட்டு
மறமறியார்பகை மன்னிநின்றாரே.

(பொ-ரை.) சிலர் அறத்தினால் விளையும் பயன்தியாமையின் இறைவன் திருவடி பரவும் பேற்றையுமறியார்; அஃதறியாமையின் இறைவன் திருநெல் புறத்தினாலும் புண்ணியமிலாபிப் பழிபாவல்+னைச் செய்வார். பலருடைய பொய்யுரைகளைக்கேட்டு மறத்தை யன்றிப் பித்தொன்றைப் பறியார்; அவர் இறைவனுக்குப் பகைவராய் நிலைத்தநின்றார்; இதென்னென? எ-று.

(கு-ரை.) அறத்தினால் விளையும் பயன், இம்மையிற் புகழ்ப்பு சிறுத்தலும், தறக்கத்தின்கட் பல்வகைப் போகக்களையும் உணங்கொளத்தய்த்து அதில் உவர்ப்புற்று மெய்யுணர்ந்த இறைவன் கழல்சேறலுமாம். இறைவன் கழல் அடைவர்க் கெடுத்தோரு தலையான் வேண்டிதலின் “அறமறியார்” என்றதன்பின் “அண்ணல் புத்தகியுள் திறமறியார்” என்றார். “செவ்வோகைக்குப் புறமறியார்” என்றமையின் நிரயத்தவையிற் கிடப்பா ரென்பது அருத்தாபத்தியாற்பெற்றாய். ‘பலர் பொய்யம்மொழி’ என்றது உலகாயிதர் கூறுவன. அவர் இருவினையும், கேட்பனும், உயிரும் இல்லையென்றும், நஞ்செய்வதிவாலும் புரையதிவாலும் செய்வனவே இருவினையென்றும், மடவாரே கடிவுளென்றும், அவர்மாட்டித் தயக்குமின்பமே பேரின்பமென்றும், நார்ப்புகத்தனும் மயங்குமயக்கத்தின்கட் டோன்றுவதே உயிரென்றும், நானும் நமக்காவனவற்றையே தேடிக்கோடலன்றி யறம்புரிதல் பயனற்றதென்றும் பிறவாறும் உரைப்ப. மறம், பாவம். இறைவன் விதித்தவற்றை ஒரீஇ டேந்து தமக்குறுதி பல்லாதனவற்றைத் தேவோர் இறைவனுக்குப் பகைவராவென்று கூறினர். (க)

• இருமலுஞ் சோகையுமீனையும் வெப்புந் தருமஞ் செய்யாதவர் தம்பாலதாரு முருமிடி நாகமுரோணிகழலைத் தருமஞ் செய்வார்பக்கம் முழுவிவாவே.

(பொ-ரை.) அறம்புரியார் பூல்வகைநோயாற் பிணிக்கப் பட்டித் தன்புறவர்; அறம்புரிவார்மாட்டு அவை தங்கா; எ-று.

(கு-ரை.) இருமல், காசம்; சோகை, குருதியை யுறிஞ்சியுடல் வெளிதப் பரவுவதொரு நோய்; சனை, உயிர்ப்புக் காசம்; வெப்பு, காரோய்; உரும், உரு மேற்றான் வருந்தன்பம். இடி, இடிவிழுதல். நாகம், பாம்புமத்தல் உரோணி; ஒருநோய், கழலை, குருதிக்கட்டி. தருமஞ் செய்யாதவர் பாவமாவன செய்தலின் இந்நோய்கள் வருதல் அவர்க்கொரு தலையென்றுண்க; “அறத்தினுடங்காத்தமு மில்லையதனை, மறத்தலினுடங்கில்லையே” என்றார் ஆசிரியர் பெருநாவலரும். தாழுதல், உதக்குதல்; “தாழ்த்தனைத் தறத்தோர் தனித் தய ரெய்த” என்புதியும் இவ்வாதே பொருள் கூறினர் அழகியர்க்கு நல்லார். இதில் அறமறப்பார்க்கு வருந்திங்கு கூறினர். (ச)

• பரவப்படுவார் பாமனையேத்தா ரிரவலர்க்கிதலை யாயினுமியார் காகத்தேநீராட்டிக்காவை வளர்க்கார் நாகத்தினிழறினோ நன்னெஞ்சினீரே.

(பொ-ரை.) தீயநெஞ்சினையுடையர். தேவராலும் யாவராலும் பாடிப்பெடும் எம்பெருமானை வழத்தாதும், அம்மை வந்திரப்பார்க்கு அவர் வேண்டிய தொன்றையியாதும், குண்டுகை பவ்வளவு நீர் முகந்தருத்து இளமரக் காவை வளர்க்கீதும் நாகத்திற்பட்டித் தன்புறவா போகின்றீர்; எ-று.

(கு-ரை.) இறுதியொழிந்த வினையுற்றுக்களை வினையெச் சமரகத் திரிக்க. “நன்னெஞ்சினீரே” இழிப்புக்குறிப்பு; “தேவரானையர் கயவாவருந்தா, மேவனெய்தொழுக்கலான்” என்ற புதிற்போல, “இரவலர்க்கிதலையாயினுமியார்” என்றார், இரவலர் எனஞ் சொல்லே இரவை வல்லாரெனத் தெரித்தலானும், அத்துணையரிய தொழிலை மேற்கொண்டு தம்மை வந்தடைந்தார்க்கு அவர் வேண்டியவற்றையியாமை பெரிதும் வன்கண்மையுடைத் தாகலானும்; “இரந்து முயிர் வாழ்தல் வேண்டித் பரந்த, கெடுகவுலகியற்றியானே” என்றிரவின் வன்பாட்டை ஆசிரியர் பெருநாவலருள் கூறினர். என்றால், தாமே ஒருவரைத் தேடியனிக்கும் அறத்தைச் செய்யாவிடனும் இரவலரை மறுத்தரைக்கு மதன்மேற்பட்ட பாவமொன்றின்றென்றபடியாம். அத்துணைவன்கண்மை யுடையார் உயிர்கண்மாட்டன்புறதலும், இறைவனடிதொழுதலும் மறந்துஞ் செய்யாரென்பதாம். இளமரக்கா வழிப்போவார்க்கு நீருநிழலும் பயந்து இன்பஞ் செய்தலானும், இறைவன் பூசனைக்காம் ஈதமலரும் குழையுமுதவலரினும் அதை வைத்தீல் பெரும்பயன் பயக்கு மென்க. (இ)

வழிநடப்பாரின் நிவானேருலகன் கழிநடப்பார் நடந்தாரீகரும்பாரு மழிநடக்கும் வினைமாசறவோட்டிட் டொழிநடப்பார்வினை யோங்கிரீன்றாரே.

(பொ-ரை.) வானேருலகத்திற்குப் போகும் வழியிற்சேறலின் அது கழிய இருளுலகத்திற்கு நடப்பார் வினைக்குட்பட்டார்; தமமியல்புரியவரும் வினைமாசுதீர்த்த அஃதொழிய நடப்பார் வினைக்கு மேலோங்கி யறஞ்செய்வோர்; எ-று.

(கு-ரை.) அருத்தாபத்தியான் வினைக்குட்பட்டா ரென்பது வருவித்துணைத்தாம். கரும்பார், ஒருவகை நிரயம்; அதில் இருள் செறிந்திருத்தலின் அப்பெயர் போந்தது; “ஆகிருளாய் த்தவிலும்” என்புதியும், பரிமேலழகர் இவ்வாதே யுரை கூறினர். அறஞ்செய்வாரே வினைமாசுதீர்ப்பா ரெனப்படுவார், ஏனையோரன்னால்ல ரென்பதாம். வினைமாசு பண்புத்தொகை. கழி, அழி, ஒழி எனும் வினையெச்சங்களின் ஈறுமெய்யொடுந் தொக்கன. வினையோங்கி, குவ்வுருபும் மேலும் விரிக்க, குவ்வுருபு எல்லைப்பொருளதாய் விரிந்து நின்ற மேல் என்றும் இடப்பெயர் கொள்ளும்; என்னை? “இரண்டு” நான்கைந்தொடு மெழுமே நீக்கம்” என்றார் இலக்கணக்கொத் துரையாசிரியராதலின். (சு)

கனிந்தவரீசன் கழலடிகளான்பர் துணிந்தவரீசன் துறக்கமதாள்வர் மலிந்தவர்மாருந் துணையுமொன்றின்று மெலிந்தசினத்தினுள் வீழ்ந்தொழிந்தாரே.

(பொ-ரை.) அறந்தான் அன்புகனிந்தவரே இறைவன் வீட்டின்பத்தை யெய்துவர்; அறந்திணைந்தவரே இறைவன் தறக்கத்திற்கு அரீசராவர்; இஹனமீனீதிச் செல்வத்தைப் பெருக்கித் தாமே யுண்டு கனித்தப் பொலிவுபுத்திரோர் இறு திக் காலத்துத் தம்மைத் தாங்குந் துணையைக் காணாது தாம் மெலிதற்குக் காரணமான கூற்றவன் சினத்தியிலுட் கிடந்த பூலர்; ஏ-று.

(கு-ரை.) இம்மையிற் பிழம்பொருள்பற்றி யறம்புரியாது அன்பின் வழித்தாக ஓவாது அறஞ்செயப்படுதலான், அன்பு தழும் பேரி ஏனையுலகவின்பங்களிற் கருத்துறுது “பேரின்பம் பயக்கும் இறைவன் கழலடியை யெய்துவ ரென்பது பற்றிக் ‘கனிந்தவ ரீசன் கழலடி காண்பர்’ என்றார். இதன் மேன் மூன்றுசெய்யுளானும் அறம்புரிவார்க்கு வருயின்பமும் அது செய்யாதார்க் குறுந்தன்பமும் கூறினார். (எ)

இன்ப மிடரென் றிரண்டுற வைத்தது
முன்பவர் செய்கையி னிலே முடிந்தது
இன்ப மதுகண்டு மீகிலாப் பேதைக
என்பிலார் சிந்தை யறமறி யாரே.

(பொ-ரை.) இம்மையில் துகரும் இன்பத்தன்பங்கட்டுக் காரணமாவது உம்மையிற்செய்த நல்வினை தீவினையே யென் பதியாவார்க்கு மொப்ப முடிந்தது; இம்மை அறம்புரிதலான் வரும் நல்வினையும் கீழ்ப்பிறப்புக்களில் இன்பத்தையே பய க்குமென்பதைக் கண்டு வைத்தும், இரவலார்க்கும் ஏனையோ ர்க்கும் ஈயாப் பேதைகள் தாமே தம்மீது அன்பிலர்; அது வேயன்றியும், சிந்தையினும் அறத்தினியல்பறியார்; ஏ-று.

(கு-ரை.) உலகரீயிதர் முதலாயினார்க்கு ஊழாண்மை உடம்பாடிண்மையின் யாவார்க்கு மொப்பமுடிந்த தென்றல் அவ் விபாத்தியென்னுந் குற்றமுடைத்தா மெனின்;—அறியாது கூறினாய். எச்சமயத்தாரோளும் தாந் துன்புறுங்கால் நீங்கொ ள்கை மறந்து “இது எம்முழுவினைப் பயன்” என்றுரைத்தல் காண்டமன்றே? உலகரீயிதர் வாய்மதங்கொண்டேறின மெனக் குமுறித் திரியினும், அவர்க்கும் அம்மன நிகழ்ச்சி நிகழ்தல் துன்னிதின் ஆராய்வார்க் கினிது விளங்கும். ஊழாண்மைகா ட்சியானுந் கருதலானும் அறியவேண்டாது மக்கட் கியல்பில் புலப்பட்டுக் கிடக்கு முண்மை உலகவழக்கினுள் யாவர்மாட் டும் அறிந்து கோடலெனியேயா மென்க. மக்கட்கியல்பில் நிகழும் இத்தகைய உண்மைகள் பிறசமயத்தாற் கூறப்படு வனவன்றிச் சைவசித்தாந்தத்தாற் கூறப்படுவன வென் பதனும் நடுவுநிலைமையோ டறியவறுவார்க் கினிது விளங்கும். பின்னைச் செய்த நல்வினையால் இம்மையில் இன்ப மும், தீவினையால் துன்பமும் போதலின், இம்மையில் அறம்புரிதலாகிய நல்வினை செய்தார்க்கு ஏனைப் பிறப்பில் இன்பமே நிகழுமென்பது உம்மைப் பிறப்பில் நிகழ்ந்தநிகழ் ச்சிபற்றி யறிந்து கோடலின் ‘இன்பமது கண்டும்’ என்றார். அறிவுடைமைக்குப் பயன் தமக்கு இன்பம் பயப்பவற்றை விரும்பிச் செய்தலுந் துன்பம் பயப்பவற்றை நீத்தலுமாம். கீழ்ப் பிறப்புக்களில் தமக்குத் துன்பம் பயக்கும் அறஞ்செய்ய யாமையை யிவர் விரும்பிச் செய்தலின் ‘ஈகிலாப்பேதைகள்’

என்றார். அறம் புரியாமையாற் பிறர்மாட் டன்பிலராகிய இவர் தம்மாட்டும் அன்பிலரென்றபடியாம்; “தன்னைத்தான் காதலனுயினெனைத் தொன்று, துன்னற்க தீவினைப்பால்” என்றார் ஆசிரியர் பெருநாவலரும். இன்பமென்று இடரெ ன்று எனக்கூட்டுக; என்னை? “என்று மெனவுமொடுவு மொரோவழி, நின்றும் பிரிந்தெண் பொருடொறுநேரும்” என்றாரகலின் “பெயர்ச்செல் வெண்ணே யென்றவென வெண், னுன்குந்தொகைபெறும்” என்பவாசலின், இரண் டெனத் தொகை கொடுத்தார். இச் செய்யுளில் பிறர்க்கு ஞ்செய்யார் தமக்குத் தீங்குசெய்தார் என்று கூறினார். (அ)

கெடுவது மாவதுங் கேடில் புகழோ
னடுவல்ல செய்தின்ப நாட்டவு மொட்டா
னடுவது மீவது மெண்ணுமி னின்பம்
படுவது செய்யிற் பசுவது வாமே.

(பொ-ரை.) நடுவாற்பொன்றூப் புகழுடையான் தன்ன டுவுநிலைமையின் வழிஇத் தனக்கின்பந்தருமேலும் சிலர்க்குத் தீமையும் சிலர்க்கு நன்மையுஞ் செய்து தனக்கின்பத்தை நிறுத்தான், அது பின் துன்பம் பயத்தலின்; அதுபோல, இடு தலும் ஈதலுஞ் செய்யச் கருதலின், அது இன்பமே பயத்த லான்; அதுவன்றி யின்பங்கெடுவது செய்யின் அது நடுவு நிலைமையில்லா உயிர்களின் செய்கையாம்; ஏ-று.

(கு-ரை.) நடுவுடையான் “பகுதியாற்பாற்பட்டொழுது” தல், யாவர் மாட்டும் ஒருபடித்தான் அன்புடைத்தாதல். அதுபோல யாவர் மாட்டும் இன்பந்தருவனவற்றையே நிகழ்த்துக எனவுவமைகொண் டாசிரியர் ஆணைத்தந்தா ரென் றுணர்க. பதியினியல் பியாவார்க்கும் இன்பமாவனவற்றையே புரிதலும்; பசுவின்றன்மை யாவார்க்குந் துன்பமாவன வற்றையே புரிதலுமாம். மலத்தினிங்கிச் சிவத்துவமெய்த வேண்டுவார் பசுவின்றன்மைகளை விட்டுப் பதியின்றன்மை யான அறம் புரியக்கடவர் என்றவாரும். நாட்டவு மொட் டான் என்னுமிருசொல்லும் “என்னைவாட்டந் திருத்துவ தே” என்ற திருக்கோலையாரிற்போல ஒரு சொன்னீர் மைய. இடுதல் சிறப்புவினை. சாத்தற்குச் சோறிட்டான், முக்கண்மூர்த்திக்குப் பூவிட்டான் என்பவற்றிற்போல, ஈதல் பொதுவினை. இடுதல் வினை யார்மாட்டும் வரும். ஈதல் இழி ந்தோன்கண் வரும். படு, கெடு; “எற்படவருதியர்” எனுந் குறிஞ்சிப் பாட்டிற்போல. பசு, பாசத்தாற் பிணிக்கப்பட்டது. இதலின் முத்தியெய்துதற்கு வாயில் அறமே யென வற்புறுத்தார். (ஈ)

செல்வங் கருதிச் சிலர்பலர் வாழ்வெனும்
புல்லறி வாளரைப் போற்றிப் புலராதே
யில்லங் கருதி யிறைவனை யேத்துமின்
வில்லிற வெய்த் விற்றுகுறி யாமே.

(பொ-ரை.) இவர் செல்வர் எனக்கருதியிறைன்மையுடைய புல்லறிவாளரை வணங்கி மக்கட் பிறவிப் பயனிழக்காது வீடுபேற்றின் பொருட்டு முக்கட்பெருமான் திருவடி பரவு மின்புலவீர்தான்! அவ்வாறு செய்திரேல், வில்லொடிய எய்த

குறிதப்பாமைபோல் துமக்கு வீடுபேறு ஒருதலையான் எய்தும்; எ-று.

(கு-ரை.) இவரன்மையுடையார்க்குக் கீழ்நத பிறப்பிற் செய்தவத்தாற் கிடத்த பொருண்மிருதிபற்றி யவர் அறிவுடையாய் மிருப்பொனக் கருதிக் கேறற்க, அவர் கல் லறிவுவேண்டித் தவஞ்செய்வாயின் கூன்பர் 'புல்லறிவாளரைப் போற்றிப் புலராதே' என்றார். பல்வகைப் பிறவிபுள்ளும் சிறப்புணர்ச்சியுடைய மனனுணர்வுடைய பிறவி கூக்கட் பிறவியேயாகலான் அதுகொண்டு கீட்டுகெடுவெய்தற்கு முயல்கவென்பர் 'இல்லவ் கருதியினை யேத்து மின்' என்றார். பிறவும் மன்னுணர்வுடைய வென்பப்பி மா யினும் அவற்றிற் கம்மனுணர்வு சிறப்புற நிகழாமை முதற் பத்திரிகையில் "உயிரேனெனவாயி" எனத் தித்தியார் செயுளுயிற் கூறிப்போந்தாம், ஆண்டுக்கண்டுக்கொள்க. பிறவும் இவ் எனப்படுமேறும் அழியாது என்றும் உள்ளது விடையாகலான் ஈண்டது மிட்டையுணர்த்திற்று. புலராதே வினயெச்சரி கூப்பரியாரை யடுத்தவாரும் இரவலர்க்கு ஈண்டபேறு உபதேசமொழி யறிவுறுப்பாராயினார். இவரன்மையுடையா கொடார்:கொடுக்கரும் உயர் தரும்பொரு ளினும் அழியாப் பெருப்பொருள் தரும் இறைவனையேத்தமி னென்றபடியால், இன்ன, இரவலாககு ணமை கூறினார் சித்தியார் திரவணு ரென்க. (5)

நி S வேதாசலம்பிள் னை.

அநுநீட்சிவாசாரிய சுவாமிகள் அநுநீட்செய்த
சித்தியார் அளவையுரை.

(முன் மெ. நூல் 2.)

அனுகூலமாவன

வியாபார லாபமந்தான்

நிறுமொழிபுரியேனா

நந்திர மந்திரந்தான்

மனஞ்செய்து நகிதொடவட

வழிபிழிம் வாய்மையாருந்

செய்து கொள்கன் மன்னை

புணர்ந்து நு சேசநான்.

(3ருக் - னை) "சான் ஸ்வாயி" எனச் செய்துந் பகுத் துரைத்த மருதியே காணல் கருதக்கூர் அலக்கணங் கூறி யினைகளைவைப் பட்டாராபான தவிர மந்திரப் பதே சப எனப்படுத்தித் இலக்கணங் கூறு பதல்திற.

பொழிப்புரை. இலட்சுவ பாக்ஷனி ஸங்க்ஷிபுலு கிய இறைவன் உலகதருளிய கம்பதூல கணமகாண் டமு உபாசனாண்டம், ஞானகாண்டம் என முசுதித்த தாம்; அவற்றுள் கணபாண்டத்திற் பூன்பின் மாறுகோளி ன்றி மடக்கதுத் துணர்சுல தாகா புரை எனப்படும். உபாச னாண்டம் ஸ்ரீ மணம் பொறிப்பிழி வெல்லாதடக்கி முதல் வளை வழிபடதல் மந்திர வுரை பெண்ப்படும்; முதலுழிபுதி

டியில்லா இறைவன், உயிர்; மலம் இவற்றின் தன்மைகளை மாணக்க னுணங்கொள வுணர்த்தல் ஞானகாண்டம் பற்றிய உபதேச வுரை பெண்ப்படும்; எ-று.

(குறிப்புரை) இறைவன் தூலுரைத்தா னென்றல் பொருந்தாதாம் பிறவெனின்;—அழியாது கூறினாப், மலத்தின் வாப்பட்டு அறிவின்றிக் கிடந்த உயிர்க்குக் கருவிகளைக் கொடுத்துச் சிறிதறிவை விளக்கு மிறைவன், அது கருவிபெற் றுழியே எல்லா முணர்ப் பெருமையான் அது தன்னியல்புந் தலைவனியல்பும் அழியத் தெருட்டுதற் பொருட்டு தூலுரைத்தா னென்று கோமிமாகலின் அது பொருந்தாமை யாண் டைய தென்க. அது கிடக்க, வேதம் சுயம்புவாயுள்ளது, முதல்வலுரைத்தா னென்றல் வேண்டா என்று கூறும் ஒரு சாரார் மதம்பற்றி யவ்வாறு கோடறகண்வரும் இழுக்கெ ன்னைமெனின்;—வேதம் என்பது உண்மைப் பொருளை யறி வுறுக்கும் எழுத்தாளுப சொற்கூட்டமே மன்றிப் பிறிதன் றே! சொல்லென்பது பொருளை யறிதற்கிட்ட குறியீடென் திப் பிறிது மன்றே! ஆகவே, பொருளைக் கண்டா னொரு வன் அதற் சொரு குறியிட்டா னுமாறுபோல, இறைவனும் பொருளை யறிவுறுத்தற்கிட்ட குறியீடே வேதமெனப் பட்டது. அவ்வளங் குறித்ததனைப்பற்றி அழியும், அவ்வரை கழி துழியாதது முடைத்தாகலான் அது சுயம்புவாகலும் நித் தியமாதலும் பாங்கான மென்பது. அந்தேல் அதை நித்திய மென்றுரைத்த கருத தென்னை மெனின்;—நித்தியமும் சுய ம்புமல்லாவதை உரைக்கும் பொருள் நித்தியமுஞ் சுயம்பு மாகவுள்ளதாலானும், அப்பொருட் குத் தொடர்பா னெடைய உணர்வு தோன்றுதலின் இடையிடை யழித்தமலம் (வே தம்) மறித்த மறித்த முரைக்கப்பட்டு வருதலானும் அவ் வாறு சொல்லப்பட்ட தென்றற்க. "சொல் லென்பதென ருளுந்தானம் தேதமின்றி உபுதமாதற் சரிபுற" என்பா ருமுள்ள மெனின்;—பொருள் என்பது அழியாது என்று முன்னதவாய், சொல்லென்பது இடையிடையே யழிந்துறு வது. அத்தகைய பொருளுக்கு சொல்லும் ஓரிலக்கணத்தான் மையின் அவை அபேதமாதல் யாங்னனம். சொல்லுரைத் தழிப் பொருளுணர்வு தோன்றுதலானும், பொருளைக் கண் டுழிச் சொல்லுணர்வு பெறுதலானும் இரண்டும் அபேதமா மெனின்;—அன்றிச் சொல்லுரைத் தழிப் பொருளை தோ ன்ருது பொருளி னுணர்வு தோன்றுதலானும், அச்சொல்வ ரையாதலுழி யவவுணர், தோன்றுமையானும் இதுபோல ரையாதுவழி யவவுணர் பெறுதலானும் அவ்வுணர் பெழுப்பு வே சொல்லுணர்வம் பெறுதலானும் அவ்வுணர் பெழுப்பு தற்கருவி சொல்லாமன்றிச் செல்லு பொருளாகாமையா னும் அபேதம் தென்பதாய். சொல் பேதமாமென்பதும் பொ ருந்தா தென்றனாக. சொல்லும் பொருளும் டேரப்பெயர் மென்பதுமே அவ்வாறாகலும் அன்றிடை நிகழுமுணர் ிதி சொல் கருவிபாநிறுந்நாற பெறப்படுவ தென்பதுமே சண்டிக் கூறியவாற்றா னினித விளங்குமி. இவ்வாறாய் சொ ன்னிதர்க்கிக்கும் பொருளிடமே யாமென்று கூறினாரா லெ னின்;—சொல்லின் பொருட்டிப் பொருள் நிற்காது, பொரு ளின் பொருட்டே சொல் நிற்கல் கண் கூடாயறியப் படுத லின் அவ்வுரை போல் யென் னாழிக். பொருளுணர்ந்தற்குச்

சொல்லுவினா மென்றதிக. ஆசிரியர் நச்சினுர்க்கினியாக்
கும் இதுவே கருத்தாதல் அவர் “உயர்திணை யென்மனார்
மக்கட் சுட்டே யெறினையென்மனார்வரலபிறவே, ஆயிரு
திணையினிசைக்கு மனசொல்லே” எனுந்தொல்காப்பியச் சூத்
திரத்திற் குரைத்தவுரையா னுணர்க. இந் துணக்கங்களைப்பி
யாத பிரயோக விவேகாசிரியர் நச்சினுர்க்கினியா ரதியா
தரைத்தா ரென்பர். இன்னும் “பொருண்மை தெரிதலுஞ்
“சொன்மை தெரிதலுஞ்சொல்லினுஞ்” எனக் காரணமாக
“வும், ‘கொடையெதிர் ளினவி’ எனச் சம்பிரதானமாகவும்,
“முன்மொழி நிலையலும் பின்மொழி நிலையலும்—மிருமொழி
“மேலு மொருங்குட னிலையலும்” என அதிகாரணமாகவும்,
“அதிரவும் விதிர்ப்பு நடுக்கஞ் செய்யும்” “ஆடவறிசொன்
“மகடேவறி சொல்” “முதல்திணைவி சிணையதினவி” “அம்
“மகேட்பிக்கும்” எனக் கருத்தாவாகவும் சொல்லைக் கூறுவர்,
“அவை யெல்லாம் உபசார மென்க. ‘கமநிறைந்தியலும்’
“உருவுட்காகும்” “செல்லலின்னலின்னாமையே” “எல்லே
“விளக்கம்” “கொல்லேயையம்” எனச் சொல்லும் பொருளும்
“பேதமின்றி அபேதமாகக் கூறுதலின், தொல்காப்பியர்க்கும்
“அதுவே கருத்தென்க” என்றுங் கூறினார். சொல்லைக் காரண
மாகவும், கொள்வோனாகவும், இடமாகவும், கருத்தாவாகவும்
கூறிய ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் ஒற்றுமையாகவுங் கூறி
யிருக்க இவற்றுள் ஒற்றுமையாகக் கோடலே யவர் கருத்தெ
ன்பதிவரியாந்நன் மயிந்தார்? கரியுரைத்தலின்றி யிதுவே
யவர் கருத்தென்று தன் மதம் நிறுவவுரைத்தல் வழக்குநெறி
யன்றென மறுக்க. பெயரியுலுட் சொல்லிலக்கணங் கூறிய
வெடுத்த ‘பொருண்மை தெரிதலுஞ் சொன்மை தெரிதலுஞ்
சொல்லினுஞ் மென்மனார் புலவர்’ எனுஞ் சூத்திர யாப்பின்
கண்ணே யாசிரியர் தொல்காப்பியனார், காரணமுதலியவற்
றுட் சொல் இன்னதா மென்றுங் கூறுவான்றிப் பிறுண்டுக்
கூறுவரல்லர். சொல்லிலக்கணங் கூறுமிச் சூத்திரம் சொல்
லைக் காரணமாகவே கொண்ட தென்பது அவர்க்கும் உடற்
பாடாதலால் இதுவே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கருத்தெ
ன்றுகோடும். இஃதொழியப் பிறுண்டுக் கூறியவே உபசார
மா மென்றதிக. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கருத்தறிந்து
ஆசிரியர் நச்சினுர்க்கினியா ருரைத்தனாக நச்சுநிலைமை
யோடந் துணக்கத்தையாராய்தலின்றி வீடமொழி மதத்தைத்
தமிழ் தூலுட்கொண்டவந்து புகுத்தப் பிரயோக விவேகா
சிரிய ரிந்நன் முரைத்தாராதலின் அவர் உரைபோலி யென்
றெழுக. இதனால் தொல்லாசிரியர்க்குச் சொல்பொருளை
யுணர்த்த கருவியேயாமென்பது துணிவென்றதிக. முதல்
வனருளிய தூல்கள், அகத்தியம், தொல்காப்பியம், இறைய
னாகப் பொருள், திருவாசகம், திருக்கோவையார், தேவா
ரம், சிவஞானபோதம், திருக்குறள் முதலியவும் பிறவுமான
தமிழ் தூல்களும் வேதசிவாமங்கலம் பிறவுமாகிய வட
மொழி தூல்களுமாம். அகத்தியமுந் தொல்காப்பியமுமிறை
வனுலென்ற தென்னை! அவற்றையாக்கியோர் குறுமுனியுந்
தொல் காப்பியருமன்றோ வெனின்;—அநியாத கூறினாய்,
அகத்தியனார், வடமொழிச் சங்கத்தார் செருக்குற்றமையின்
அவரொடுசலாய்த்த முருகவேளை “வடமொழியினு மினிய

மொழி பொன்றெனக்குத் தருக. யான் செருக்குற்றவிச்ச
ங்கத்தாரை வேறற்கு” என்றிரக்க இயலிசை நாடக மெனப்
பாகுபட்டுக் கிடந்த தமிழ் மொழியை யவர்க்கறிவுறுத்த இம்
மொழி தென்னாட்டில் மிக்கு நடை பெறுகின்றது ஆண்டுச்
சென்றிதைப் பெருக்கு. எனக் கூறினாராக அதைப்பெற்று
வடமொழிச் சங்கத்தாரைப் புறக்கொடை கண்டு தென்னாடு
போந்து மலயமிசை யிருந்து முருகவேள் தனக் கறிவுறுத்த
இயலிசை நாடகப் பகுதிக்கி வரிவழுவாக்கித் தொல்காப்பி
யர் முதலாயினோர்க்குக் கீழ்ப்பித்தா ரென்பவாகலின், “அகத்தி
யம் இறைவனருளிய தூலையாமென்க. அவற்றைப் பாகு
படுத்தித் தன்பேயர் நிறுவினார் அகத்தியரென்க. அவ்வச
த்தியத்துட்கூறிய முப் பகுதிகளும் பலபடவிராய்க் கிடந்த
மையாற் சிற்றறிவுஞ் சின்னாருமுடைய மக்கட்கவை முழுது
முணரக் கூடாப் பெருதூலா யிருந்தது. இருந்தது கண்டு
தொல்காப்பியர் அவ்வகத்தியத்துட் கிடந்த இயற்றமிழை
வேறு பிரித்த நெறிப்படுத்துத் தொகுத்தாராகலின் அது
தொல்காப்பிய மென அவர் பெயர்பெற்று நிலுவிறென்றலின்
அதுவு மிறைவனருளிய தூலையாமென்க. இதுபற்றியன்
றே தொல்காப்பியரோ டொருங்கு கற்ற மாணக்கரும், தொ
ல்காப்பிய மாந்நேற்றவைக் களத்திருந்தது கேட்ட வருமான
ஆசிரியர் பணம்பாரனார் புலமியற்றி யென்னாது “முந்து
தூல்கண்டு முறைப்பட வெண்ணிப், புலந்தொகுத்தோனே”
என்றுபாயிரத் துரைத் தருளினார். அல்லதூஉம், தொல்காப்
பியக் களவியுந் தகண்ட சூத்திரங்களிற் பல இறைத்துணையுரு
வமாறுபாட்டோடு இறையனார் களவியுள்ளுந் காணப்ப
டுகின்றவா ரின் உண்மை பொருளார்க்கு அமைபனே நடை
முதலிய அறுபது சூத்திரங்கட்கு மிறைவனாகிய மாதேவனே
தொல்காப்பி டத்தையும் ஆசிரியரென்பதென வுளங் கும்.
திருவாசகர் திருக்கோவையாரையாக்கியோர் திருவாதவூ
ரடிகளென்றலின் அவற்றிற்கும் மாதேவனே கருத்தாவென்
றல் பொருள் தெனின்;—நடுபாடகாரன் முற்றியவை
யாராதலினும், “உயிர்தானுஞ் சுவாஸுபவமொன்றினுக்கு
முரித்தே” என்றுண்மை தூல்கூறிய இலக்கணத்தளவிவர்படுத
லின்றி வரம்பிலாற்றுவது உதாஸவனற் செய்ததற்கும் பல
அற்புதங்கள் நிகழ்த்ததலுமாம், “தல்லாமனத்துட் சடைப்
பட்டநாயேனை” “எனப்பெனப் பெண்பி லென்னையுமாட்
கொண்டருளி” “ஏழைத்தொழும்பனேன்” “அறவைபேன்ம
னமேகோயிலாக்கொண்டு” என்றற்றொடக்கத்தனவாகவரும்
இவர் திருவாக்குகளெல்லாம் உலகத்தாரை நோக்கிக் கூற வெ
முந்தனவாகலானும், இலக்கணக்கொத்தாசிரியர் “ஸ்ரீமாணிக்க
வாசகர் அறிவாற் சிவனே என்பது திண்ணம்” என்றுரைத்த
லானும் இவர் சிவமே யென்பது உயிவர் திருவாய்மலர்ந்தரு
ளியன சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளியனவே யென்
பது உம் பெறுதமாகலின் அது பொருந்தாமை யாண்டைய
தென்க. அன்றேலத்தாக, இலக்கணக் கொத்தாசிரியர்
“ஸ்ரீமாணிக்கவாசகர் அறிவாற் சிவனே யென்பது திண்ணம்”
என்றதன்றி, மாணிக்கவாசகர் சிவனே யென்பது திண்ணம்
என்றிலாலைனின்;—அங்ஙனங் கூறின் அவர் சிவனென்ப
தெற்றாற் பெறுதாமென்று வினாவுவார்க்கிறுக்க வேண்டி

லின் "அறிவால்" என ஏதக்கறிஞர்; மேற்கோள், ஸ்ரீமாணி
க்கவாசகர் சிவனே யென்பது திண்ணம், ஏது, முற்றறிவுடை
மையால், உதாரணம், ஸ்ரீஞானசம்பந்தப்பெருமானேபோல,
ஏற்றல், இவரும் அன்னர், முடிவு, ஆதலின் இவர் சிவனேயெ
ன்னுமிகேவலான்றவயி அனுமானத்துள்ளுமளவத்துக்கண்டு
கொள்க. நேவாரம் அருளிய ஆளுடையபிள்ளையார் ஆளு
டைய வடிகள் ஆளுடைய கம்பிகள் முதலாயினரும் இறை
யன் கொண்ட திருக்கோலங்களேழாமாதலான் அவருரைத்
தனவும் இறைவனருளியவேளாம். ஆளுடையபிள்ளையார்
முருக்கடவுள்வதாரமென்பதை மறுப்பாருமுளராலெனின்
:—சேக்கிழார் பெருமானே பிள்ளையாடைப்பல்வகையிடத்த
ஞ் சிவபெருமானுக்குத் தனிப்புல்லவென்றுரைத்தலானும்,
இறைவன் திருவிளையாடல்களைக் கூறவந்த ஆலவாய்ப்புராண
த்தன் ஆளுடையபிள்ளையார் சமணிருள்பூரவி மதுரையில்
அல்திரியச்சைவகெறி பெருக்குவித்த பெருமை கூறப்படலா
மென்பதற்குஞானவகைவந்துழிச்சிவதரிசனப்பேற்றெய்து
வனவாக அளுடைய பிள்ளையார்க்குந்நயினறிச் சிவதரிச
னத்தின் பின்வர ஞான சித்தந்ததாகக்கூறப்படலானும், அரு
ணகிரிமாதர்முதலிட திருத்தொண்டரும் அவரை முருக்கடவு
ள்வதாரமென்றே போதலானும் அங்ஙனம் கூறுவார்கூற்
றுச செற்றம்பாறியெழுந்ததாமாக்கலான் அதுதோல்யென
றெழுக. சிவஞானபோதம், மக்களுயிர்த்துதி பயக்கும்
ஞானத்தைப் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களாக முதல்வகுல் அரு
ளிச்செய்யப்பட்ட தமிழ் நூல். இதை இரெளரவாகமத் திறு
தியுள்ள பன்னிரண்டு வடமொழிச் சுலோகங்களினின்றும்
மொழிபெயர்த்தார ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவராயனாரென்று
முடிப்பார் ஒருசாரார்;—திருவாதவூரடிகட்குத் திருப்பெரு
த்தையால் முதல்வன் உபதேசித்தருளிய நூல் சிவஞான
போதமென்று பெறுதலானும், திருவாதவூரடிகள் தமிழ்ப்
புலமையுடையராதலின் அவர்க்கிறைவன் தமிழிலன்றி வட
மொழியினை யறிவுறுத்தல் சாலாமையானும், அவ்வாறுமொ
கப்பெயராத நூலாயின் ஏனையாசிரியரைப்பால் இன்னதி
னின்றும் மொழி பெயர்த்தாரைநா மென்றாசிரியர் மெய்க
ண்டதேவராயனார் கூறுவர், அங்கனமிக்கல்கு கூருமை
யானும், மொழிபெயர்த்த நூலாயின் உதினானபடுவ
வது முல்நூல் எனப்படாதாகவும் இவர்க் முதல்வனெ
னும் பெயர் பண்டைக் காலத்தொட்டு வழங்கப்பட்டு வரலா
றும், வடமொழியிற் சிவாகமங்களிற் பரக்க ஞானவியல்பு
டைதா முதல்வன் இங்ஙனஞ் சுருக்கியுரைத்தல வேண்டா
மையானும், அவ் வடமொழிப் பயிற்சியிலலா ஏனையார்க்
கே அங்ஙனம் பரக்கக் கூறுது சுருக்கி யுரைக்க வேண்டுதலா
றும், ரெளரவாகமத்தின் முதலிடைகளிற் பாரத கிடப்ப
இயைபுபற்றி புரையாது இறுதிக்கண்ணெ யொருங்கு தெர
ருத்துகநால் வண்டாமையானும், அங்ஙனம் கொருத்தரை
த்தார் தமிழ்ச் சிவஞானபோதத்தைச் சுணர் மொழிபெயர்த்
பிற்காலத்தேவராகலானும் சிவஞானபோதம் முதல்வன்
ருளிய தனித்தமிழ் நூலேயாமென்பனையும், அற்றேல் மெய்
சண்டதேவராயனார் அருளிய தென்பதென்னையெனின் அவர்
வாயிலாகப் பிற்காலத்து வெளிப்போந்த தென்பதுபற்றியே

யென்பனாமறிது மென்க. திருக்குறள் தமிழ்வேதமேயெ
ன்பதற்கு அந்நிகு வழங்கும் பெயர்களே சான்றாமாக்கலானும்
திருவள்ளுவமாலையுக் கரிபோக்குமாதலானு மென்பது. திரு
க்குறளாசிரியராலி கடைச் சங்கமழிந்தது என்றரைப்பாரு
முளர்;—அது வேத வழங்கொடு மாறுபடுவார் சொல்லினும்
அடிப்பட்ட சான்றோருரையார், என்னை? கடைச் சங்கமே
றியிருந்து தமிழாராய்ந்த நக்கிரர் முதலாயினர் இறைவன்
ருள் பெற்றுச் செருக்கறுத்துத் தவத்தான் மனந்நாயராய
பெரியோரத்தலான் திருக்குறட்டுக்குக் குறையுரையா ராதலா
னும் அன்றியவ்வாறுரைத்தா ரென்பதற்கோர் மெய்ச் சான்
றின்மையானும், பொய்யடிமை யில்லாப் புலவோரென ஆளு
டைய கம்பிகள் முதலாயினர் பலரும் இணை வழுத்தலா
றும், இறையனார் களவியற் பொருள் கண்ட கணக்கரையனார்ம
கனார் நக்கிரனார் தமதுரையிற் பலநிடத்தார் திருக்குறளை எடு
த்துக் காட்டுதலானும், சங்கமழிந்ததேல் அவ்வாறெடுத்துக்
காட்டல் சாலாமையானு மென்பது. அல்லீனஉஞ் சங்கமரு
விய நூல் பலவுளவாக அவற்று னொன்றான திருக்குறளா
னதெழிவெய்தது லியாங்ஙனம்? பல்வகைப் பாடையுடை
யாருந் தத்தம் வேதங்களை முதல்வனே யருளினன் என்ப
வாசலும், முதல்வ னருளியநூல் தென்மொழி வடமொழி
யெனு பிரண்டன கண்ணே யுளவென் றுரைத்தல் ருன்மக்
கூறலாம் பிறவெனின்;—அறியாது கூறியும், இது இறை
வனருளிய நூலென்பனையும் இது உயிர்களியற்றிய நூலெ
ன்பனையும் அவற்றுட் டொதிந்த பொருள்களான் அறியப்படு
வனவாய் இறைவனருள் ப நூல் ருன்னொடு பின்மலை வின்றி
யாண்டும் ஒருபெற்றித் தாய்த் தடை கட்டிடனாவதின்றி யுண்
மைப் பொருளை யுள்ளவாறு தெளித்துரைப்போம். உயிர்கள
ருளிய நூல் ருன்னொடுபின் முரணுறுவனவாய்ப் பலபெற்றி
யவாய்த் தடைகட்டிடனுடையவாய் உண்மைப் பொருளை
யுள்ளவா கூறுது மங்கலவுக் கூறுவனவாய். இவ்விவக்கணத்
தாராராய்மார்க்குத் தென்மொழி வடமொழியில் மேறகாட்
டி நூல்கள் தலி ஏனைப்பாடை நூல்கள் பசுவாக்கிலக்க
ணமுடையன வென்பது தெளிப விளங்கும். இக் கூறிய
வாற்றாற் றநதிரவுரை டெனப்படுங் கன்மகாண்டம் இளைத்
தென்பது விளங்கும்.

மந்திரம் என்பது மனம் உலகவின்பங்களிற் செல்லாது
இறைவன் திருவடிபடை வழுத்தும் பேரின்பத்தி லழுந்துமாறு
செய்வதெனவே அதற்கவ்வாறற னுளதென்பது பெறுதும்,

ரீ. 3. வேதாசலம் பிள்ளை.

திருச்சிற்றம்பலம்.
திருக்கோயில் வழிபாடு.

அருவ மொரு நான்காகி யவ்வளவே யுருவாகி
யவற்றி னீங்கா
வருவுரு வொன் றுயல்வ வாசிகமணி யன்றது
எம்மை சாண
திரு நடஞ்செய் வாலெவனச் சிவன்றருமா மணியாகிச்
சிறக்கு மெங்கள்
குநுமணி யாகிய ஞானசம்பந்த னடிமலரைக்
கூடி வாழ்வாம்.

அகண்ட ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபமாயுள்ள பீரவ ஸ்து வொன்றுள் தெனக் கைக்கொண் டொழுகும் ஆஸ்திகர் பலருள் அந்தப் பரம்பொருளைச் சிலர் நிர்க்குணமாகவும், சிலர் ஸகுண மாகவும், சிலர் ஸகுண நிர்க்குணமாகவும், சிலர் இவை மூன்றுடன் இவற்றைக் கடந்ததாகவும் அறிந்து விவகரித்து வருகின்றார்கள். இவற்றுள், நாலாவது சொன்ன ஸித்தாந்தமே எமது சைவஸித்தாந்தம். இந்த ஸித் தாந்தங்கள் நான்கனுள் நிர்க்குணவாத மொன்றே ரூபத்தை அங்கீகரிப்பது. ஏனை மூன்று ஸித்தா ந்தங்களும் முறையே ரூபமாகவும், ரூபம்-அரூபமாக வும், ரூபம்-அரூபம்-ரூபரூபம் இம் மூன்றுடன் இவற்றைக் கடந்ததாகவும் அங்கீகரிப்பவர்கும். ரூப த்தை அங்கீகரிப்பவர்கள் சிவாத்துவிதசைவர்-வைஷ் ணவர்கள் என்பவர்களாம். ரூபரூபத்தை அங்கீகரிப் பவர்கள் ஏகான்மவாதிகள். ரூபம்-அரூபம்-ரூபா ரூபம்-அதீதம் இவைகளை அங்கீகரிப்பவர்கள் சைவ ஸித்தாந்திகள். கேவலம் அரூபத்தை அங்கீகரிப் பவர்கள் வேதஸம்பந்திகளில் ஒருவருமின்று. இத னால் கேவலம் அரூபவாதிகள் வேதபாஹ்ய மரன்பது ஸித்தித்தது. மேற்கூறிய வைஷ்ணவர்கள் முறையே மத்வராமாதுஜ ஸித்தாந்திகளாவர். வேதாந்திகள் சங்கரபாஷ்யாதுஸாரிகளாவர். சைவ ஸித்தாந்திகள் முறையே நீலகண்டபண்டித பாஷ்யாவலம்பகர்களும், மெய்கண்டசந்தகியாருமாவர். சங்கரபாஷ்யாதுஸா ரிகள் விவகார பரமார்த்தமென்னு மிரண்டில் விவ காரத்தில் சிவனையே துரியமூர்த்தியாக வொப்புக் கொண்டமையால், அவருஞ் சைவரோயாவர். அவ ரது பரமார்த்தத்தை நோக்கியே அவரை வேறு சமயிகளாக யாம் காட்டியதன்றி வேறில்லை. இந்த வியவஸ்தையால் வைஷ்ணவம் இரண்டு விதமாக வும், சைவம் நான்கு விதமாகவும் பாஷ்யரீதிகளை நோக்கி யாவரும் விவேகிக்க வேண்டியது. இந்த ஆறு மதங்களைக் காட்டிலும் பாஷ்ய ஸித்தமான

வேறு மதமொன்றுங் கிடையாது. மேல் யாம் கூறி யவுண்மைப்படி இந்த ஆறு மதஸ்தார்களும் ரூபத் தை அங்கீகரித்த அடையாளமாக அவரவர்களுக் கும் ஆத்மார்த்த பரார்த்தபூசைகள் சிறந்திருக்கின் றன. இந்தப் பூசைகள் ஏதாவ தொன்றிற் பாவனை யாகச் செய்யப்படுமென்றி அந்யதாகூடாது. இப்படி யே யாவருஞ் செய்து வருகின்றனர். இதனால், வேத வித்துக்களாவார் பகவதுபாஸனையை பாவ னுமார்க்கத்திற் செய்யவேண்டு மென்பது இனிது சித்தித்தது.

இவ்வுண்மைகளை யறியாத சிலர் மேல் ஸித்தாந்தங் கள் ஒன்றினுஞ் சேராதகிறிஸ்துசமய ஏற்பாட்டில் சில பாகங்களைத் தீழுவி யாம் வைதீகர்கள் என்று பிரஸ்தாபித்துப் பிரவர்த்தித்து வருகின்றார்கள். இவர்கள் வேதத்தைக் கரைகண்டவர்களாகத் தங் களை மதித்துக்கொண்டு வேதத்தில் பிரம்மத்துக்கு ரூபஞ்சொல்லவில்லை யெனவும், ரூபமில்லாத பிர ம்ஹத்தை ரூபமாக விக்ரிகங்களில் வணங்குவது கூடாதெனவும், அர்ச்சைகளை வணங்குவதற்கு வே தத்தில் ஆதரவில்லை யெனவும் பிரசங்கித்து ஸாஷா னியர்களை மயக்கி வருகின்றார்கள். சில பத்திரிகை களையும் வெளியிட்டு ஸந்தோஷிக்கின்றார்கள். ஆகை யால், அவர்களுடைய அபிமதத்தைக் கொஞ்சம் ஈண்டெடுத்துக் காட்டி, அதிலுள்ள தோஷங்களை விளங்கத்தீட்டி, எமது வைதீக ஸித்தாந்தத்தி னுண் மையை இனிது காட்டி, ஸாதுக்கள் ஸந்தோஷிக் கும்படி ஸ-போதாம்ருதத்தையூட்டி உபகரிப்பாம்.

- அன்றோர் பயனிலவான பல வீண விஷயங்களி லெல்லாந் தலையிட்டுக்கொண்டு விவகரித்து வருகி ன்றார்களேனும், அவை முழுதும் யாம் கவனிப்பது அவசியமல்ல. வேதங்களைப் பீரமானமாகத் தேடி விவகரிக்கும் விஷயத்தை மாத்திரமே யாம் கவனி ப்பது அவசியம். அவர்கள் சில கூறுதி வசனங்களைக் கையாண்டு வருகின்றார்கள். அவைகளையும், அவை களுக்கு அவர்களேமுதிய வுரைகளையும் ஊண்டு முன் னர்க் காட்டி, அநந்தரம் அவைக ளெத்தகைய யோக்ய முடையன வென்னு முண்மையையும் பிர காசிப்படுத்துவாம்.

க - வது, — “ॐ नमो भगवते वासुदेवाय” என்னுஞ் சுவேதாசுவதர வாக்கியத்தை உதகரித்து, இதில் “அரூபம் - அநாமயம்” என்று பிரஹ்மங் கே ட்கப்படுகையால் பிரஹ்மத்துக்கு ரூபமில்லை யெ ன்று சாதிக்கின்றார்கள்.

“அருவமோ ரூபரூப மாந்தோ வன்றிநின்ற [வ்வி
வருவமோ வுரைக்குந் கர்த்தா விடுவெனக் குணர்த்திகெ
லருவமும் ரூபரூப மானது மன்றிநின்ற

வருவமு மூன்றுஞ்சொன்ன ஷொருவனுக் குள்ளதாமே”
எனவும், “சிவனுருவருவமல்லன் எனவும், “உருவின்
றருவன்று” எனவும், “இன்ன தன்மையனென் றறி
யரச் சிவன்” எனவுஞ் சைவதூல்கள் கூறுமுறை
மை கண்டுணர்க. ஷைவதூல்களில் உருவம்-அரு
வம் - உருவருவம் - அதீதம் என்னும் இவைகளில்
எதுவரினும் சைவரா யுள்ள பெரியேயுட்களுக்கு
விரோதமுண்டாகாது. அப்படியே வேதவேதாந்
தங்களிலும் உண்டாகாது. அவற்றினுண்ணை தெ
ரிந்தால் யாவருக்குமே உண்டாகாது. “அந்த வுண்
மையை இடம்வந்துழிவிரிப்பாம். இதனால், “தத
ருபம்” என்று காட்டிய வசனத்தால் பிரஹ்மம் அரு
பமேயென்று சாதிக்கப்படமாட்டாது.

உ-வது காட்டிய வசனத்தில் அந்தப் பிரஹ்மம்
சப்தஸ்பர்ஸ ரூபரஸகந்தாதிகளை அடையாதது என்
றுகூறுவதும் பூர்வபட்சிகளுக்கு உபகாரஞ்செய்தி
லது. இந்த விவிதங்கள் மாயையிலுண்டான தத்வ
பேதங்களாகையால், இவற்றைக் கொண்டிலது பிர
ஹ்மம் என்ற எமது ஸித்தாந்தத்துக்கே உபகாரஞ்
செய்தது. ஆகையால், “ரூபமற்றும்” என்ற பிர
யோகமானது ரூபதன்மாத்திரையையே மறுத்தது.
இதனை நம்மவர் “ரூபவிஷயம்” என்று கிரஹித்துப்
பிரஹ்மத்துக்கு உருவமில்லையென்று சாதிக்கின்றார்
கள். இனியாவது கூட்டுந்து யோசிக்கட்டும்.

ந-வது காட்டிய வசனங்களில் கண் - வாக்கு -
மனம் இவைகளுக்குப் பிரஹ்மம் எட்டாது என்று
கூறுவது திரிகரணங்களுக்கும் எட்டாது என்றபடி
யாம். மனம் - வாக்கு - காயம் என்பவே அவை.
சுண்டிக் காயத்தையே கண்ணென்றுரைத்தது. இப்
படிக்கன்றி ஸ்தூலப்பார்வையிற்கொண்டு கூறினுங்
குறைவில்லை. நேத்ரேந்திரியம்-வாகிந்திரியம்-மனம்
என்னும் அந்தக்கரணம் இவைகள் ஜடங்களாகை
யால் இவைகள் பிரஹ்மத்தை அறியமாட்டா. ஆகை
யால், ஷைவசனங்களில் எது வாக்கினாலும், மனதி
னாலும், கண்ணினாலும், காதினாலும், மூக்கினாலும்
விளங்குகிறதில்லையோ; எது வாக்கையும், மனதை
யும், கண்ணையும், காதையும், மூக்கையும் விளங்
கச் செய்கின்றதோ அதுவே பிரஹ்மம் என்று விள
க்கினமையும் எமது பட்சத்தையே சாசித்தது. ஜட
த்துக்கு இயங்குந் தன்மையின்மையும், சித்துக்கு
இயங்குந் தன்மை, வேறென்றை இயக்குந்தன்மை
கருண்மையும் ஸித்தமாகையால், வாக்கு முதலிய

வைகளால் பிரஹ்மம் விளங்குகிறதில்லை யெனவும்,
பிரஹ்மத்தால் வாக்கு முதலியவைகள் விளங்குகின்
றனவெனவுழி உபநிஷதர்த்தங்கள் வியத்தமாயின.
இந்த அர்த்தத்தையே “உள்ளத்துணர்ச்சியிற் கொ
ள்ளவும்படா அன் - கண்முதற்புலனாற் காட்சியுமில்
லோன்” எனவும், “சித்தமுஞ்செல்லரச் சேட்சியன்
காண்க” எனவும், “மறையினுலயனான் மாலான் மன
த்தினால் வாக்கான்மற்றுங் குறைவிலாவளவினுந்
கூறெனாதாகிரிந்த-விறைவனார் கமலபாதம்” என
வுஞ் சைவாசாரியர்கள் கூறியிருக்கின்றனர். ஷைவச்
சனங்களைப் பூர்வபட்சிகள் எடுத்து ஆளுகின்றாரோ
தவிர அவைகள் தமது சித்தாந்தத்துக்கு உபயோக
மா, அநுபயோகமா என்றதை யோசிக்கிறதில்லை.
எங்ஙனமெனின், வாக்குமுதலியவைகளையும், பிரஹ்
மத்தையுமே அவர் காட்டிய வசனங்கள் தெரிவித்
தமைபால், பிரஹ்மமே வாக்குமுதலியவைகளோடு
ஸம்பந்தித்து அந்த வாக்குமுதலியவைகளை விளங்க
ச்செய்கின்றது என்று ஏற்படுகின்றது. அதனால்,
வாக்குமுதலிய வியஷ்டிகளாலமைந்த ஸமஷ்டி சரீ
ரத்தில் சரீரியாயிருந்து நடித்தும், நடிப்பித்தும்
இயங்குஞ் சிவனையே பிரஹ்மம் என்றுகொண்ட மத
மாக அவர் மதம் வெளிப்படும். சிவனையே பிரஹ்
மம் என்று கொள்ளுவது அவர் கோளல்லாமையால்
அவர்காட்டும் வசனங்கள் அவரை மயக்கியே வெ
ளியாகின்றன. பிரஹ்மமானது சரீரமாகிய ஜடத்
தையும், ஜீவனாகிய கிஞ்சிஜ்ஞனையும் இயக்குந்
தன்மையின தொன்றாகையால், ஷைவசனங்கள் ஜட
ங்களைஇயக்குந்தன்மையமாத்திரமவிளக்கவந்தன.
ஆண்டுஸத்தம் அஸத்துங் கூறப்பட்டமையால், பாரி
சேடநியாயத்தால் ஸதஸத்தென்பது கூறாமேயமை
யும். ஸதஸத்தே ஜீவனென்றறிக்க. இந்த வியவஸ்தை
யால்ஸதஸத்தாகிய ஜீவனுக்கு அஸத்தாகிய கருவி
கரணங்களைக்கூட்டி ஸத்தாகிய பிரஹ்மம் உபகரிக்கி
ன்றன்மையே வியத்தமாயிற்று. ஸதஸத்தம், அஸத்
துங் கூடியபோதே ஸதஸத்துக்கு ஞானக்கிரியைக
ளும், அஸத்துக்குக் கேவலங்கிரியையும் வெளிப்ப
டலாலும், ஸதஸத்தினது ஞானம் தடைபட்டிருப்
பதனாலும், அஸத்தாகிய கருவிகள் அறிவற்றிருப்
பனவாகலாலும், சுத்த வறிவாகிய சிவம் “இவற்றை
க்கூட்டி யுபகரித்தல் சாலும். சிவம் “உலகெலா
மாகிவெரு யுடனுமாய்” என்னு நிலமையினதாய்
உலகுயிர்களை நடத்து முறைமை காண்க.

து. சோமசுந்தரநாயகர்,
வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம்.

திருச்சிற்றம்பலம் குறிஞ்சிப்பாட்டு

(முன் தொடர்ச்சி.)

தாயே! வாழ்வாயே! பாண்டியுதின் தவறா விரும்பிக்
கேட்டல் வேண்டும். அழகினால் திருவையும் புறங்காணும்
எனதுயிர்த்தோழி தன்மனத்து மறைத்துவிடத்தான் நனை
விரும்பபடி இன்னதென் றுணக்கு வெளிப்படுத்தக்கூடாத
அருமையுடையதா யிருந்தவின் அதை யான் இதுகாறும்
உணக்குக் கூறுகின்றிலன். அந்நனைவு முதிர்ச்சிநோயால்
அவன் மேனியினத்து வளைகழன்று அழகுந்கெட்டு நாளுநர்
நும் தன்பு உறுதலைக்கண்டு நீயும் பெருஞாய்க் குறிசொல்
வாரை வினவ, அவர் இது தெய்வத்தான் வந்ததென் றுரைத்
தலின் வேண்டுஞ் சிறப்புக்களுடன் தெய்வத்தைப் பாலியும்
அந்நோய் தீராமையென்று யிசவும் வருந்துகின்றாய். நின்
தன்மை யில்வாறாக என்றோழியோ "மதிப்பில்லாப்பலவகை
"மணிகளால் இழைத்த விழையுயர்ந்த நனாகளை யிழக்கிடும்,
"கேடுருகால் அவற்றை முயன்று பெறுதல்கூடும்; குல
"வொழுக்கம், பெருமை, சால்புடைமை முதலிய உயர்
"குணங்கள் அழியவரின் துறந்தார்க்கும் அவற்றை முன்
"போலப்படுவதறுத்துக்கோடல் இசையாதாம். உமது தந்
"தையார் நம்மைக்குறித்து வைத்த அரிய காவலையுட்கட்டு
"வந்த எனதுயிர்க் கொழுநும் யானும் தாய்தந்தையர்
"விரும்பத்திற்கு மாறாகச் செய்தகொண்ட மனத்தினியல்
"பீருந்தவா நிஃதென்றன்னைக்கு அறிவுறுத்தினால் அதனால்
"நமக்குவரும் பழியென்கை? அவ்வாறு நாம் உனதும் அவர்
"நந் தலைவற்கே எனனைக்கொடுக்கி நேர்ந்திரையின், நம் உயிர்
"போங்காறும் இவ்வருத்தத்தைப் பொறுத்திருந்தால் மறு
"பிறப்பிலாதல் நமக்கு நந் தலைவன் கூட்டுவது எய்தும்"*

என் நிவனங்கூறித் தன் மாண்விழிதலுற்று மெல்கின
"றன். யானே, வெகுண்டு போர்செய்யும் இரண்டுபோரகர்க்
"கிடையின்று அவரை நட்புக்கூட்டி சான்றோர்படுத் துயர்
"போல, நினைதும் இவனும் வருத்தத்திற்குஞ்சி வருந்துகின்
"றேன்.† தொகுததல் நன்மையுண்டாம் என்றும் இரண்டு
"குடியும் மரபுரிமையான் ஒத்தனவென்றும் குணநிலம் கொண்
"டாடத் தீக்கவாமென்றும் கிணருர் உதவியுண்டென்றும் ஒத்த
"நோக்கிப் பலனையும் தெனிய வினவிச் செயற்பலததாகவும்
"யாங்களே தீணிந்து செய்துகொண்ட இவ்வியாழமுடையார்
"மணம் நிகழ்ந்தபடியை நீயறியுமாறு தெருட்டுகிறேன்; அது
"கேட்டு நீ வெருளாகிருப்பாயாக! ஓர்யானை மூங்கிலின் நிலை
"யில் வினைந்த நெல்லைத் தின்னுதற்குத் தன் புழைக்கைய
"நீட்டியும் அது கைக்ககப்படாமையான் வருந்தித் தன் மருப்

பின்மீது அக்கையைத் தொங்கவிட்டாற்போலத்* தான்மீது
வளைந்துகிடக்கும் கிளியுடைய தினைப்புனத்தில் விழுங்
கிளிகளையோட்டி ருரீயிறுமறையும் அந்நிப்பொழுதில் திரும்
பிவருகவென அன்னாய் அன்று ஒருநாள் இருவேமையும்
விடுத்தாயன்றே. அந்நாள் விடுக்கப்பட்டேம் இரவுக்காலத்
து மரத்தச்சிலிலிருத்தற்காகப் பண்ணிய பரணிடத்த ஏறித்
தினைக்கிளி கடிதற் கருவிக்களான† தழல், தட்டை, குளிர்
முதலியன கொண்டு தினைக்கொல்ல வந்த விழும்-மழலைக்
கிளியை ஒட்டிக்கொண்டிருந்தேம், அவ்வாறிருக்கையில்
நீன்பகற்குலமெய்தவும் முகிர்குழாம் (மேகக்கூட்டம்) கடல்
நீலாக் குடித்துச் சூன்முதிர்ந்து, முருகவேள் அவனரைக்
கொல்லும் போர்க்களத்து அவன் முரசுதிர்ந்ததுபோல் வாய்
விட்டடித்து, அவனது வடிவேல் ஒளிருமாறுபோல மின்னி
மலைமேற் பொழிந்தன. பொழிந்த நீர்மலைச் சிகரத்தின்
தும் வெண்கிளில் விரித்ததுபோல் பார்த்து இழிதலைக்கண்டு
நீங்காத ஆசையுடையேமாய் அவ் வருவிநிற் குளித்தும்
வேட்கையினர்தலின், பளிங்குகைக் கரைத்துச் சொரிந்தது
போற் றெளிநீருள்ள சுனையில் எம்மனத்திற்கு விருப்பமான
வற்றைப் பாடக் குடைந்தேம் (முழுகிணைம்). குடைந்து
கணாயேறிப், பொற்றாட்டில் ஒருங்குபெற அழுத்திய நீல
மண்போலந் எம்முதலில் கிடந்தபின்னர் குழைப்பிழிந்து
பரத்தைத் தவிர்த்து உட்சிவந்த விழியினமாய்ச்|| உசங்காங்
தன் முசலிய பல்வகை வினாமலனாக்கொய்து ஒருங்குதிருட்
து மழைநீரார் கழுவுண்டு தூயதாய்க்கிடந்த அகன்ற கற

* இவ்வுவமான துண்மையும் அருமையும் நன்கு மதிக்கத்
தக்கவாம். பிறமரங்கள் உளவாகவும் மூங்கிலையே யிண்டுக்
கூறவேண்டிய தென்னையெனின்;—பிறமரங்களில் யானைப்
புழைக்கையை வருத்தத்தற்குரிய உறுப்பின்மையின் அது, அ
வற்றைத்தன் கொழுநுள் சிழிமுதலில் தன்சுருத்தை முப்
புவித்தகொள்ளும், மூங்கில் தன்னகத்து நீண்டவுயர் கூரிய
வுமான முட்டை உடையவாயிருத்தலின் யானை அவற்றைத்
தொட்டுவிழ்த்தாவென்றுணர்ந்து ஆசிரியர் கபிலர் தடைகூறு
தற் கோரிடயினிற் பின்வருதற்கேற்ப துண்ணாக இத்
னையே கூறுவாராயினர். யானைபிடிப்பாரும் ஏனைமரங்களி
னொருது மூங்கின் மீதிருத்தல் அந்நோர்வாய்க்கேட்டுணர்க.
இத்தகைய துணுக்கங்கள் பல பழந் தமிழ்நூல்களில் செறிந்
திருத்தல் கண்டிர யறிதற்பாலன.

† சையார் சுற்றப்படுவது-தழல்; மூங்கிலைக் கண்ணுக்
கண்ணுளாக நறுக்கிப் பலவாகப் பிரித்து இசையுண்டாக
ஒன்றில் தட்டுவது தட்டை; குளிர்-இவைபோல்வதொன்று.

‡ இவ்வொழுக்க நிகழும் இடங் குறிஞ்சியாகலின் அக்
குறிஞ்சிக் கருப்பொருள் முருகவேள் முரணையும வேலை
யும் ஈண்டிலமை கூறினார், வேறு பிறரைக்கூறுதல் நண்ட
மையாமையின்; "சேயோன் மேயமைமையுலகம்" என்றார்
தொல்காப்பியனாரும்.

§ இவ்வுவமைச் சிறப்பை நன்காராடற் தரிக.

¶ இவ்வுவமைக்கும் பொருளுக்குமுள்ள இயைபறிந் தின்
புறக.

|| இச் சொல்வழக்கில் வருதலை யறிந்துகொள்க; முதனிலை
துவர்.

|| செங்காந்தன் முதல் மலையெருக்கம் பூவீறுகத் தொண்
ணாற்றென்பது பூக்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

* சிலைக்கூறும் மலையெருக்கம் இளம்நிசுழ்த்த ஒழுக்கத்தை
யிண்டு வெளிப்படுத்திய துண்மையைக் காண்க.

† இவ்வுவமானத்தால் அச்சமிகுதிப் பாட்டினியல் பிணிது
விளங்கும்.

‡ இதுகாறும், அன்னாதன்மையும், தலைவிதன்மையும், தன்
தன்மையும் கூறினார்.

பாறையிற் குவித்துப் புள்ளேர்சையறாத மகைப்புனத்திற்குள்ளி
கனையும் கடந்துகொண்டு தழைக்கைக்கொம்பு மருங்கிலுந்
துப் பன்னிறமர்லைகளைக் கரிய குழலின்மலைச்சி நெருப்பு
நிறத் தளிர்தன் ஓரசோகின் குளிர் நிறத்திழ் இருந்தேம்.
இருந்தவளவில், ஒரு தோன்றல், எவ்வாற்றானும் பெருமை
யுடையான், தனக்குத் தாழ்ந்தாரன்றி மிக்காரும் ஒப்பாரு
மில்லாதான் நறிய மயிர்ச்சாந்தைக் குஞ்சியிற்றி யவ்வீரம்
புலர அந்தையவிழ்த்துலர்ந்திக்கொண்டு,* பன்னிறமலர்கனையும்
வெண்டோட்டித் தாழைமடல்தொடுத்த எண்ணியையும் குடி,
சந்தனக்குழம்பு பூசிய மார்பினனாய் அணிகலன் முதலாயின
தயங்கவிலும் அம்பும்எந்திப் பல்வேலினனார் தன்னைப்புடை
சூழப் போந்தான். போந்தான் புடை வளைந்துவந்த மூற்
கின் முனைபோற் பல்லுடைய நாய்கள் இமையரக் கண்களு
டன் எம்மை வளைத்து நெருங்கின. அதுகண்டு அச்சமெய்திக்
காலீ தளர்தலின் விரைந்துசெல்லும் ஆற்றலில்மாய் மயங்கி
வேறிடத்திற்குப் போகாநின்றேம். இவ்வாறச்சமெய்திச்
செல்லும் எம்மைமோக்கித் தான் மிக அஞ்சி, தன் பகையை
வென்றவிடை (எருது) வேறோரிடத்து ஓர் ஆவை (பசுவை)க்
கண்டு வேட்கையுற் றணையுமாபோலத் தம் மருங்கெய்தி எம்
தெழினலையெல்லாம் இனிய மென்சொல்லாற் புகழ்ந்து
“களைபட்ட யானை, கலை, பன்றித் முதலாயின என்டுவரக்
கண்டரோ”, என்று வினாவினான். வினாவினானது மேதகு
குணங்களை வியந்து மழிந்து அவன் சொல்லிற்கு விடை
கொடா மாயினேம். அதனால், அவன் நெஞ்சுழிந்து அவற்
றைக் காட்டித்தாரிராயினும் ஏழ்முடன் ஒருசொற்கூறுதலும்
தாமக்குப் பழியாமோ? வெணச்சொல்லி, நடராசம் முற்றி
யபாலையாழ்போலிநீ சைக்கும் சுரும்பினம் மொய்த்தமலர்க்
கொம்பை முறித்திப்பாகடு மதக்களிறுபோலதா தான் தன்
னைச் சூழ்வந்த வேட்டைநாய்களின் குரலையடக்கி யாம் பேசு
வதோர் காலத்தைப் பேணிநின்றான்||. தினைப்புனந் காவல்

* களிப்பாய் உலாவியவருவா ரியல்பிதனா லினிதுவிளங்கும்.
உலகவழக்கினுள்ளும் ஆடவர் மயிர் ஆற்றிக்கொண் டிலாவுதல்
கண்டுகொள்க.

† நாய்ப்பல்லிற்கு அரியவுவமை இதனால் விளங்கிற்று.

‡ ஆசையிருதியி னியல்புதெரிக்க இவ்வுவமை கூற்றார்.

§ வேழம்வினாதல், கலைவினாதல், வன்றிவினாதல் முதலிய
வற்றைத் தனித்துறைகளாய்க் கூறப்படுவதை இறையனாரகப்
பொருட் காட்டுச் செய்யுளுள்ளும், தொல்காப்பிய வுரையி
லும், திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரினுள் கண்டுகொள்க.

|| கருப்பொருளி லொன்றான யாழ்கூற வேண்டுதலான்
என்டுவமை முகத்தாற் கூறியொழிந்தார். நைவளம், காந்
தாரம், படுமலை, மருள், அயிர்ப்பு, பஞ்சுரம், அரற்று, செந்தி
றம் என்னும் குறிஞ்சித்திறமெட்டினுள் என்டு நைவளம்கூறி
னார், குறிஞ்சிக் குரியன விவையே யாமாதலின்; சுரும்பி
னெலிக்கு அஃது வமையாழ்வே நோக்குமிடத்து, அதனெலி
சுரும்பொலிபோ லிருக்குமென்றாக.

¶ மலர்க்கொம்பை முறித்தோச்சல் தலைவனுக்கும் யானைக்
குமேற்றாக.

|| இத்துணையும் தலைவன் தலைவியிதழ்ற வேட்கை மிகுதி
யையும், அவன் ஆற்றிய உதவியினியல்பும், இதனால் அவனை
எழுமையினும் மறத்தல் செல்லாதென்பதும் யாய்க்கு விளக்கி
காட்டினான்.

காப்பார் சிலர்களுண்டு கனித்துத் தம் காவற்றொழிலை
மறந்துவிட வுக்களிறென்று அப்புனத்தட் புகுந்து அழித்
துவிடுதலை மயிர்க்கந்தெளிந்து கண்டு தீழ்க்கையடித்து* வெ
ருட்டிக் களைவிடுதலின் அக்களிறு மரக்களை முறித்து இடி
போல் பிளிறிப் புழைக்கையைத் தளையிலமத்துச் சினங்கொ
ண்டு யமன்போல் எம்மிது வந்தது. வர, அப்போதுபிழைக்
கும் இடம் வேறென்றும் அறியேமானி நடுங்கு மனத்துடன்
தெய்வம் ஏறிய மயில்போலத் எந்தலையையணுவி நடுங்குகின்
றேம்து. உடனே எந்தலையன், விரைந்துவரும் யானைமுகத்
தில் அம்பை வில்லல் விசைத்து வாங்கிவிடுதலின், அதுதைத்
து வெறியாடுகளதைக் குருதிபோல் குமிழியிட்டுப் புண்ணி
னின்றும் பாய நின்றலாற்றாது புறங்கொடுத்துப்போயிற்று §
(இன்னும் வரும்).

¶ வித்வான்-வெ-நாராயணசாமிப்பிள்ளை

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

1897ஆம் ஆகஸ்டுமீ 21உ சனிக்கிழமை.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தகுருப்பயோநம:

அருள்.

அருளென்பது இயையின்றி யொருவர்காரணமாகப் பிறி
தொருவர்க்குளதாம் உள்ள நிகழ்ச்சி. மகண்மை முதலாகிய
புறையுபற்றி நிகழு நிகழ்ச்சி அன்டெனப்படுதலின், என்டு
இயையின்றியென விசேடிக்கப்பட்டது. இது, மக்களுள்
நூற் துறந்தார்மாட்டும் இறைவன்மாட்டு நிகழ்வதாம். துறந்

* இக்காலத் திச்சொல் சீட்டியடித்தென்று வழங்குகிறது.

† என்டுத் தெய்வமேறிய மயில் என்றது, இயையிள்ளை
யார் ஏறிய பிணிமுகமென்னும் மயில். அதுபோழ்ந்த குரு
டலின் ஒருகூறு.

‡ உயிரழியவருந் காலத்து நான்கெட லியல்பென்பது
உம், அவ்வமயத்து உய்யு நெறியே கருதுவர் எத்துணைப்பெரி
யோரு மென்பதுஉம் இதனால் யாய்க்குக்காட்டித் தன்மீதுந்
தலைவியீதம் தலைவன்மீதம் அதனால் வழுவெய்தாமையிற்
காட்டினான்.

§ இதுதான் முற்கூறிய ஏதிட்டினுஞ் சிறந்ததொன்று கூறி
னான்.

¶ இவர் இப்பத்திராதி பருக்குத்தமிழாசிரியர்.

படைப்புருதல் மூன்றாம் எளியனவென்பதும் ஏனையிரண்டுமும் அரியனவென்பதும் தெரித்தற்கன்றே இறைவன் (நடராசன்) தமருக்கும், அமைத்ததையும், ஆரமுதலும் அம்முத்தொழிலையுஞ் செய்வனவாகவும், கழலுன்றலும் அடிதூக்கலுமாகிய தன்வினையிண்டும் ஏனையிரண்டினையுஞ் செய்வனவாகவும் பெரியோ ருரைப்பாராயினர். குமரகுருபரசுவாமிகள் அருளிய,

பூமலி கற்பகப் புத்தேன் வைப்பும்
நாமலி வரைப்பின் நானிலவ ளாகமும்
ஏனைய புவனமும் எண்ணிங் குயிருந்
தானே வகுத்ததுன் தமருக்க் கரமே
தனித்தனி வகுத்த சராசரப் பகுதி
யனைத்தையுங் காப்பதுன்னமைத்த கைத்தலமே
தோற்றுபு நின்றவத் தொல்லுல கடங்கலும்
மாற்றுவ தாரமு லமைத்ததோர் கரமே
நட்டிய வினைப்பய ளெவற்றையு மறைத்துநின்
றாட்டுவ தாகுநின் னூன்றிய பதமே
அடுத்தவின் னுயிர்கட் சுளவில் பேரின்பம்

கொடுப்பது முதல்வநின் குஞ்சித பதமே-என்பது மது. இனி, படைப்பென்பது உயிர்க்குக்கருவி கரணங்களைக் கொடுத்தறிவைவிளக்குதல். நிலை, அங்கனம் படைக்கப்பட்ட கருவிகரணங்களோடு கூடி உயிர்வினை நுகர்த்தற்கு விதித்த காலம் வரையில் அதற்கு இடையூறாத காத்தல். இறுதி, வினைநுகர்ந்துவருங்கால் அயர்வுற்ற வுயிர்க்கு அவ்வயர்வு நீக்கி அது இன்புறுமாறுசெய்தல், மறைவு, உயிர்வினை நுகருங்கால் அது முற்செய்த வினையினியல்பும் அதன்பயனும் அறியாவாறுமறைத்தல். அருள், வீட்டின்பத்தை அளித்தல். இவற்றுள் இறுதியாகிய சங்காரத்தினியல் பறியார் அத்தொழிலையும் அடிகியற்றும் இறைவனையும் வாழாபுறம் பழித்துரைப்பர். இனி, நாளும் இம்முத்தொழில் நிகழ்வதை யாராய்வார் அங்கனமுரையார். என்னை உறங்கிவிழித்தலே படைப்பும், பகல் முழுவதும் உலாய்த்திரிதலே நிலையும், இரவில் உறங்குதலே இறுதியுமாம். நான் முழுதும்வேலைசெய்தினைப்புற்ற மக்களும் பிறவும் உறங்காவிடின் எய்துங்கேடு இத்துனைத்தென்று வரம்புப்படா ஆகவே அவ்விறுதித்தொழில் எத்துனைப்பயனுடையதாயிருக்குமென்றறிந்துகொள்க. பிறர் இறுதித்தொழிற்குடையாரென்று பெறப்படாமையான் அதுசெய்வான் இறைவனே யென்பது தெரியவிளங்கும். நாளும் இளைப்பாறுதல் போலவே, சிலபல ஆண்டுகட்குள் எய்தும் இறப்பும் இளைப்பாறுதற் பொருட்டேயா மென்றறிக. “அழிப்பினைப்பாற்றல்” எனும் சிவஞானசித்திச் செய்யுளானும் இவ்வுண்மையறிக. ஆகவே, இறைவன் உயிர்களின்றி தத்துச்செய்யும் வினைகளையாவும் அருளிஞ னின்றிப் பிறிதில் லையென்க. “வேண்டுதல் வேண்டாமையிலா” எனிய இறைவன் உயிர்க்கு இவைகளையெல்லாஞ் செய்யவிரும்புதல் இழுக்காம்பிறவெனின்;-அறியாது கடாயினாய், ஒரு குறையுடையானன்றே அக்குறையை நிரப்புதற்கு வேண்டலும், வேண்டாமையுஞ் செய்வன். எல்லாம் அவனுடைமையும் அடிமையுமாக வுள்ளனவாயின் அவன் குறையுடையானே

ன்பது பெறப்படாமையின், நீ கூறியவாறு ஈண்டுரைத்தன அன்னவிரும்புவெறுப்புக்களாகாது அவற்றை (உயிர்கள்) நன்னெறியிற் சேர்க்கவேண்டுமென்று உவட்டெடுக்குந் கருணையால் உண்டாயினவாதலான் அவை இறைவனுக்கு இழுக்கமாரி யாண்டையதென்க. இவ்வுண்மை யெல்லாம் விரிக்கிற் பெருகும், இப்பத்திரிகையில் இயைபுபற்றி யாண்டாண்டு விளக்குதும் ஆண்டுக் கண்டுகொள்க. அல்லலும்,

உருவருள் குணங்களோடு முணர்வரு நுருவிறோன்றும்
கருமமு மருளரீன்றன் கரசரானுதி சாங்கந்
தருமரு ஞபாங்கமெல்லார் தானரு டனக்கொன்றின்றி
யருளுரு வுயிருக்கென்றே யாக்குவ னசுந்தனன்றே.
எனுஞ் சிவஞானசித்திச் செய்யுளானும் பிறவானும் உணர்ந்து
கொள்க.

திருஞானசம்பந்தர் திருவடிவாழ்கு.

திருச்சிற்றம்பலம்.

௩ 5. வேதாசலப்பின்னை.

சிவஞானபோதக் காப்பு.

கல்லாணிமுன்மலை, வில்லாரருளிய
பொல்லாரினைமலர், நல்லார்புனைவரே.

இ ள்.

கல் ஆல்கிழல்=கல்லாலாரகிழலின் கண்ணே யெழுந்தருளிய, மலைவில்லார்=மலையினை வில்லாகக் கொண்டருளிய சிவபெருமான், அருளிய=திருக்குமாரராகத்தற் தருளிய, பொல்லார்=பொல்லாப்பிள்ளையார் என்னும் திருகாமம் புனைந்த விநாயகக் கடவுளது, இனைமலர்=மலர்போன்ற இரண்டிதிருவடிகளையும், நல்லார்=நல்லவர்கள், புனைவர்=தமது சிரசிலே தரிப்பார்கள், எ-று.

ஏ=ஏற்றகை.

சிவஞானபோதம் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களா லாகியது என்பதை இந்தக்கடிப்பிலடங்கிய பன்னிரண்டுசொற்கள் தெரிவிக்கின்றன. அவை வருமாறு: 1, கல். 2, ஆல். 3, கிழல். 4, மலை. 5, வில்லார். 6, அருளிய. 7, பொல்லார். 8, இனை. 9, மலர். 10, நல்லார். 11, புனைவர். 12, ஏ. இவ்வாறு பிரித்துக் காண்பவர்களுக்கு ஒரு வியப்புண்டாகாமற் போகாது. இவ்வாறு அமைக்க வேண்டுமென்று மெய்கண்ட சிவம் கருதினும் கருதாவிடினும் தெய்வத் தன்மை அநிற்காணப்பட்ட வாறறிக. இனி யெடுத்துக்கொண்ட காப்பில், சில நயங்க ளெடுத்திசைப்பாம்.

ஆலானது நல்லால்—கல்லால் எனப் பேதப்பட்டிருப்பதால் ஸ்ரீதஸிணமூர்த்திபாசிப சிவபரஞ்சடரோழர் தருளியது கல்லாலின் கீழ் என்று தேறிவித்ததாயிற்று. எம்பெருந் தை கல்லாலின் கீழ்மராது கல்லாலின் கீழ்மர்ந்து தெற்றுக்கெனின், அவர் கண்மலையை வில்லாகக் கொண்டவராகலினைனக் கல்லென்றது ஈண்டுப்பொற் கல்லென்றதிக, பாமாகிரிய கோலம் கொண்டெழுந்தருளிய பெருந்தகைமாட்டுக்கண்மாம் கற்சிலைகளெடுத்தோதப் பெற்றவா நென்னையெனின், அவ்வருட்பெருந்தகை கல்லையுங் கனியச் செய்பவரென்பது பொந்தெனக். கல்லால் துளிர்ந்தலும், கண்மலையெனினதுகடா. அவைகளை முறையேதுளிர்க்கவும், வில்லாகவலையுஞ் செய்தபொற்றலுடையா ரெத்தகைய கரபெற்றிய வுயிரையுங் கனியச்செய்து தம் வயப்படுத்தி யாவ்வரென்னுங் கருணையை வியீர்த்தமையே அதுவாம். ஆணவபாசத்தாற் பீடிக்கப்பட்ட வுயிர்களை யவ்வாணவத்தைப் போக்கித் தமது திருவடியின்பத்தைத் தந்தருளும் அருளாற்றலுடையா ரென்று கற்பதே யதன் முடிவென்றதிக. கல்லால் துளிர்க்கச் செய்தவர்பாச வுயிர் துளிர்க்கச் செய்தலும், கண்மலையைச் செய்தவர் பாசவுயிர்வலையைச் செய்தலு மெனினிற் கூடுமென்றுணர்க. கைலையாகிய கண்மலையைத் தாமெழுந்தருளிய விருக்கையாசக் கொண்டதும் முன்னவற்றோடு சேர்ந்து பொலிவெய்து மென்க. ஸ்ரீதஸிணமூர்த்தியவார் ஸங்காதியோகிகளுக்கு வேதாகமங்களின் துணைப்பொருளையுபதேசித்து விடுபெற்றை நல்கிறாராகையால் ஆசிரியராகிய வவருயிர்களைப் பக்குவப்படுத்தி புபகரிக்குந் தன்மை போதாவே கல்லால் கண்மலையுடையவைகள் பயன்பட்டவாறதிக, விரிச்சிற் பெருகும், நிற்க.

ஸ்ரீதஸிணமூர்த்தம் சிவனாது இருபத்தைந்து மூர்த்தங்களிலொன்று. தென்முகமா யெழுந்தருளிய கோலமென்பது அதன் பொருள். இந்த மூர்த்தத்தை “ருத்ரயத்தேதஸிணம் முகம்தேமாம்பாஹிநித்யம்” என்று துதித்து, தேவரீருடைய தகைணமுகமானது என்னை ரக்ஷிக்கக் கடவது எனும் பொருடோன்றச் சுருதிவிதங் தோகியததிக. இந்தக் கோலம் யோககோலம், அம்மையோடுகூடிய கோலம்போககோலம், இவ்விரண்டினுள் யோககோலத்தை விளக்குங் கல்லானிழைமட்டில் விடுத்தால் இவர் அருளிய, பொல்லாள் என்னும் விநாயகரது பிரசங்கத்துக் கவகாசமில்லாமற்போம். அம்மையைப் பிரிந்து கல்லானிழைலிருந்தவர் பிள்ளையைத் தருதல் கூடாணமயால், பொன்மலை வில்லைத் தாங்கி முப்புரம் பொடியாகைத்துச் சொர்க்கமத்யபரதல் மென்னு மூன்றலகம் அல்லது முப்புரங்களைக்காத்து, உயிர்களுக்குப் போகத்தை நிறுத்திய கோலத்தையுடன் புணர்த்திக் கூறினாரென்க. போகத்துக்குப் பொன் முதற்பொருளாகையால் அதனைக்கொடுத்துப் போகத்துய்க்கச் செய்யவல்லவரென்பதையு மவரது பொன்மலை வில்லுணர்த்தியவாறதிக. பொன்மலை வில்லேந்தியீ காலத்து, அதற்குநாரி-பாணமுதலியவைகளும், தேர்குதிரை முதலியவைகளும், ஏனையசாரதி முதலிய அங்கங்களுந் கேட்கப்பட்டமைபூர் விலைகளையுடையார் பெரியவொருஸம்ஸாரியாயினது சித்தம், இவருக்கு மனைவியுக்களுண்

மாயிடுத லாசன்கை பெருமையால், இவ்வருளிய பூபால்லார் என்று விநாயகரைத் திதித்தல் மரபாயினவாறதிக. அன்றியும், கல்லானிழை லெழுந்தருளியிருந்தவர் யாவரென்னுமா சங்கையை விடுவித்தற்கு மலைவில்லாரென்று கூறினாரெனலுமீமான்று. ஈண்டுப்போந்த பிரசங்கத்தால் சிவபரஞ்சடரினது யோககோலம் போககோலம் என்னுமிருவித் கோலங்களுந் துதியெற்பவாயின. யோககோலம் உயிர்களுக்குயோகத்தைப் பிரஸாதித்திற்கும், போககோலம் அவர்களுக்குப் போகத்தைப் பிரஸாதித்தற்குமாம். இதனாலிவை பரப்பிரயோஜனூர்த்த மெடுத்துக்கொண்டவையா மென்றறியத் தககது. “வில்லாடன்மாரனிருக்கவும் யோகம் வினைத்தவந்நான் புல்லாதிருந்தன வெல்லாவுயிருந்தம் போகத்தையே” என்றும் வாக்கியம் உமாதேவியாரை எம்பிரான் நீங்கியிருந்த போது உயிர்கள் தத்தம் பேடுகளை நீங்கியிருந்தன வென்று தெரிவித்தமையால், அவ் வெம்பெருமான் பிராட்டியாரை மீண்டுந் திருமணத்தாற் கூடியது அவ்வுயிர்கள் தத்தம்பேடுகளை யணைந்தின்புறுதற்கேமாம். அன்றியும், “இமைப்பொழுது முபகாரமல்லா லொன்றை யியக்காநிர்க்குணக் கடலை” என்றவமுதவுரை எம்பெருந்தகை சுயப்பிரயோகனைக் குறிக்காது பரப்பிரயோஜனூர்த்தமே யாவுஞ் செய்பவ ரென்னுமுததியை விளக்கியவாறதிக. “வேண்டித் வேண்டாமை யிலானடிசேர்ந்தார்க் கியாண்டு மிடும்பையில,” என்னுந்ருக்குறளாசிரியரது தெய்வவாக்கு மிதினை நிறுத்தியவா துணர்க.

இனி யவ்விறைவனருளிய விநாயகக் கடவுளைப் பொல்லாள் என்றதென்னை யெனின், பொள்ளல்=தவாரம், பொள்ளா என்பது தவாரஞ்செய்யாத என்று பொருள்படும். இதனால், பொள்ளாப்பிள்ளையார் என்பது தவாரஞ்செய்யாத பிள்ளையார் அல்லது ஆயுதத்தினுற் துன்படாத பிள்ளையார் என்று அறிஞர்பொருள்கூறுவர். இன்னுமிதனைவிர்க்கின் ஒருவராக் காமல் தானேயுண்டான சுவயம்புமூர்த்தி யென்பது முடிவென்றதிக. திருக்கலையினின்று மெழுந்தருளிய பரஞ்சோதியார் தமக்குபதேசெதந் சிவனான போதத்தை இந்தப் பொல்லாப் பிள்ளையாரிடத்திலேயே மெய்கண்ட சிவங்கேட்டுத் தெளிந்து கூறுபுகிப்பெருஞ் செல்வராயினு ரென்க. பின்னரே சிவனானபோதத்தை விரித்தருளினர் சிறிய பெருந்தகையா ரென்க. இவரது அவதாரபூமியாகிய சுவேதவனத்திலுந்தப் பிள்ளையார் திருக்கோவில்கொண் டெழுந்தருளியிருப்பதால் அவரையே பொல்லாப்பிள்ளையா ரென்று துதித்தபடியாம். திருநாரையூர்ப் பொல்லாப் பிள்ளையாரது பிரஸ்தாபம் ஸ்ரீகம்பியாண்டார் நம்பினது சரித்திரத்திற் கேட்கப்படுகின்றது. அந்தப்பிள்ளையாரும், சுவேதவனப்பிள்ளையாரும் வேறு வேறு இடங்களிலெழுந்தருளிய அவசரகோலங்களாம். பொள்ளாப் பிள்ளையா ரென்பதே பொல்லாப் பிள்ளையார் என மருவியவாறதிக. திருநாரையூர் சுவேதவனம் இவைகளின் மாத்திரமன்றி வேறு பல இடங்களிலும் சுவயம்பு விநாயக மூர்த்திகளெழுந்தருளியிருப்பதால், அவ்வெல்லா மூர்த்திகளையும் பொல்லாப் பிள்ளையார் என்று வந்திப்பதே மரபாயதென்க.—(இன்னும் வரும்.)

திருவாணைக்காவுலா.

இவ்வரிய நூலானது, சம்புகேச்சுரமென்றும் வடமொழிப் பெயரையுடைய திருவாணைக்காவென்னுந் தலத்தில் விளங்கும், ஸ்ரீ அகிலாண்டேசுவரி வரப்பிரகாசம் பெற்று விளங்கிய ஸ்ரீ காளமேகப் புலவராலியற்றப்பட்டது. இப்புலவர் பெருமான், திருவரங்கத்தில், வடமப்பிராமண குலத்திலவ தரித்தவர். கும்பகோணத்தை, இவரது ஜன்மதேசமென்பாருஞ் சிலருண்டு, இவர் தம்பாடல்களில் பிஸ்தீர்பிக்கும், திருமலையான் என்னுமாசன், 15-வது நூற்றாண்டிலிருந்ததாகச் சொல்லப்படுவதால், இவருடைய காலம் சுமார் 400 வருடங்களுக்கு முந்தியது. பலவகை ரசங்களும் பொருந்த எவ்வகைக் கவிதன் பாடுவதிலும் ஈழ்ந்திச் சிறந்தவராவர். இவர் செய்தவைகளில், பெரும்பாலையுள்ளவை தனிப்பாடல்களே. இவர் சென்ற பலவிடங்களிலும், நடந்த சம்பவ விசேடங்கள் பலவாறாக வழங்கி வருகின்றன. அவற்றைப் பெரும்பாலும், விநோதாசமஞ்சரி முதலியவற்றிற் காணலாம். திருமலையான் பட்டினத்துக்கு முதன்முறையிலவரெழுந்தருளி, கடைவீதியில், ஓர் கடையிலுட்கார்ந்திருக்கையில், மிக்க ஆடம்பரத்துடன் அவ்விதி வழியே சென்ற அச்சமஸ்தான வித்வான்களைக் கண்டு, வழக்கப்படி அங்குள்ளார் யாவருமெழுந்த, கைகுவித்து மரியாதை செய்தனர். அதனைக்கண்ட புலவர் பெருமான் புன்முறுவல்கொண்டெழா திறுமார்திருந்தனர். * அதனைக் குறிப்பாகக்கண்ணென்ற அகிமதூரகவி யென்பவர், இவரை யோர் செருக்குற்ற புலவராக எண்ணி, இவர் திறமையை அளந்தறியுமாறு ஒரு வனிடத்திற் சிறிது பொருள் கொடுத்து, இவருட்கார்ந்திருந்த கடைக்காரனிடத்தில், மேதமும், பசுவும், ரத்தமும் அப்பொருளுக்கு வாங்குவரும்படியேவி யனுப்பினார். அவ்வேவலாளன், அக்கடைக்காரனிடத்து வந்து அப்பொருளைக் கொடுத்து மேற்சொல்லிய மூன்றையுங்கேட்க, கடைக்காரன் மனமருண்டு சமஸ்தான வித்வான் விரும்பியதை மறுக்கமாட்டாமையாலும், பசுவும், ரத்தமும் கிடைப்பினும் மேகந் கிடைக்க மாட்டாமையாலும் வருந்தி நிற்கையில், அக்கடையிலிருந்த காளமேகப்புலவர், அக்கடைக்காரனை நோக்கி, ஓய் வணிகரே! வருந்தாதீர்! இவன் கொடுத்த பொருளுக்குத் தக்கபடி, உம்மிடத்துள்ள 'காராமணிப் பயறு கொடுத்தனுப்பும்' என்றார். அவ்வியாபாரி அதற்குடன்படாது மிகவுமஞ்ச, அவனைத்தேற்றி, கார்=மேகம்; ஆ=பசு; மணி=ரத்தம்; இம் மூன்றுங் கூடியது 'காராமணி' என்று அக்கடைக்காரனுக்கு விளக்கிக்காட்டி, அக்காராமணியே கொடுத்தனுப்பச் செய்தார். * அகிமதூரகவிராயர் கருதியது மிதுவேயாதலால், அந்தப்புலவர் பெருமானுடைய அபாரசத்தியை அறிந்து, பொருமை கொண்டு அநேக ஊறுபாடுகளைச் செய்ய, எல்லாவற்றையும் அவரொழித்து, அரசனால் மிகவும் உபசரிக்கப் பெற்றனர். இப்புலவர்பெருமான் சாபானுக்கிரக ஸாமர்த்தியமுடையவராதலால் 'வசைபாடக் காளமேகம்' என்று முன்னோர் இவரைத்துதித்திருக்கின்றனர்.

'மற்றெல்லாப் புலவர்க்கும் வெண்பாபுலி' என்றபடி பாக்கனிலே கடினமாகிய வெண்பாக்களை மிகவும் அநாயாசமாகப் புரடுவதில் ஒப்புப் வில்லாத சாமர்த்தியமுடையவ ராவர். இவரியற்றியவைகளுள், மேற்குறித்த திருவாணைக்காவுலாவும் பரப்பிரம விளக்கமுமாகிய இரண்டுமே, பிரபந்த ரூபமாயுள்ளன. இவற்றுள் பரப்பிரம விளக்கம் சிவபாரமயத்தைக்கர தலாமலகம்போல் நன்கு விளக்குவது. இனி இங்கே எடுத்தக்கொண்ட உலாவைப் பற்றிச் சொல்வாம்.

உலாவென்பது, தொண்ணூற்றுறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்று. இதனிலக்கணத்தைத் 'திறந்தெரிந்த பேதை முதலெழுவர் செய்கை, மறந்தயரவந்தான் மறுகென், மறைந்த துலி வெண்பாவுலாவாம்' என்பதனால், பேதை முதற்பேரிளம் பெண்ணீருகிய ஏழுபருவத்துப் பெண்களும் காதல்கூர்ப்பாட்டுடைத் தலைவன் வீதியிடைப் போந்தானெனக் கல்வெண்பாவாற் கூறுவதென்க. ஏழ்பருவமாவன:—ஐந்தாமாண்டு முதலேழாமாண்டளவும் பேதை; 8 முதல் 11 வரையும் பேதும்பை; 12 முதல் 13 வரையும் மங்கை; 14 முதல் 19 வரையும் மடந்தை; 20 முதல் 25 வரையும் அரிவை; 26 முதல் 31 வரையும் தெரிவை; 32 முதல் 40 வரையும் பேரிளம் பெண். இவற்றுள் பெதும்பைப் பருவ வருணனை கஷ்டமானது; 'பேசுமுலாவிற்பெதும்பைபுலி' என்பவாகலான்.

இத்தகைய பிரபந்தத்தை நமது காளமேகப் புலவர் திருவாணைக்காவுடைய செல்வரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு பாடினமையால் இதற்குத் 'திருவாணைக்காவுலா' எனப் பெயராயிற்று.

இந்தால் சில நாளைக்கு முன்னர் அச்சிடப்பட்டு வெளிவந்தது. அதனைப்பார்க்க, 'இதையச்சிட்டதினும் இறந்துபட விட்டிருப்பதே நன்று' என்று தோன்றிற்று. ஒருங்கே நாலுவரிக்குப் பொருள் கொள்ளவியலாத பல்வகைப் பிழையும் பொதிந்து கிடந்தமையால், ஆகவே பழைய ஏட்டுப்பிரதிகளை யச்சிடுவோர் தக்கவாறு ஆராய்வது கடமையாகும். கிலமாய்ப் போன பழைய ஏடுகளைப் படித்துப் பாடநிச்சயம் பண்ணுவதினும் கஷ்டமானது வேறென்றில்லை. ஒரு பிரதியானது அந்தியதசையடைகிறபோதே அதனைப் பெயர்த்தெழுதுவது நம்மவர் வழக்கம். மூலப்பிரதியைப் பெயர்த்த தெழுதுவோர் பாஷா ஞானமின்றி வெறும் எழுத்துக் கூலிகளாகவே பெரும்பாலு நேர்தலால், அவர்கள் ஒரெழுத்தை மற்றொன்றாக எண்ணியெழுதி முடிக்க, அதனால் படிப்பிரதி (நதல்) சீர் கெட்டுப்போம். அதனிலிருந்து மற்றொன்று பெயர்த்தெழுதுதற்கால், அதன் சீர்சொல்லவும் வேண்டுமா? சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், புறநானூறு, பத்துப்பாட்டு, இலக்கண விளக்கம் முதலியவற்றை யச்சிட்ட மகான்களுக்கே யில்லிபரதிகள் நன்குபுலப்படும்மென்க. இவற்றைச் சீர்ப்படுத்தியுபகரித்த அப்பெருந் தகையாளர்கள் சிரமத்துக்குத் தீயிழுலகஞ் செயற்பாலதாகிய கைம்மாறு மொன்றுண்டோ! இது நிற்க, நமது திருவாணைக்காவுலாவை அச்சுருபத்திற் கண்டு துக்கமே யதிகரிக்கப் பெற்று நிற்கையில், அச் சம்புகேச்

சுரர் திருவருளால் அவ்வுலா எட்டிப் பிரதியொன்று கிடைத்தது. அதுவுமேற் கூறியபடி ஏழுதுவோரால் நேர்ந்த பலவழுக்கள் நிறைந்ததே. ஆயினும் அதைக்கொண்டே ஒரு பிரதி செம்மை செய்த இப்போது வெளியிடலாயிற்று. இதில், சிலவிடங்களிற் சில சொற்றொடர்களுக்குப் பொருளமைதி நன்கு புலப்படவில்லை. அவ்விடங்களை ஏட்டிலுள்ளவாறே பதிப்பித்திருக்கிறது. அதிக சீர்க்கேடாயிருந்த சில விடங்கள் எதுகைத் தொடை யொற்றுமையால் சுவபமாக அறியலாயின. இன்னுவிடங்களை யுற்று நோக்குழி படிப்பிரதியெழுதினவர் சொன்னிலை நோக்காது எழுத்து நிலையே கொண்டெழுதினவ ரென்பது நன்கு புலப்படும். மோனை, எதுகை வில்லாத பழைய னாற்களையச்சிட்டோரும், அக்கிடுவோரும், பட்டவும், படுவனவுமாகிய பிரயாசைக்கு ஓரவதியுமுண்டோ!

யெஸ். சரவணப்பிள்ளை.

திருவாணைக்காவுலா.

காப்பு.

ஓராணைக் காவிலுறை யென்னுணைக் கன்றறித்த
போராணைக் கன்றுதினைப் போற்றினால்—வாராத
புத்திவரும் புத்திவரும் புத்திரசம் பத்துவருஞ்
சத்திவருஞ் சித்திவருந் தான்.

அலையடக்கம்.

தேனுலா வுந்தார்த் திருவாணைக் காவாற்கி
யானுலாப் பாடலிசை கின்றேன்—பாறு
வழியென் றளவாத வாணீமாக்காலாற்
பொழியென றளப்பாரைப் போல்.

துலங்கு கயிலாயத் தொல்லோர் பொறுமின்
இலங்குகயி லுயத் திருந்துஞ்—சிலந்தி
உமிழ்நூலின் பந்த ருகந்தார்க்கென் புன்றொற்
றமிழ்நூலின் பந்தருமே தான்.

நூல்.

சேர்பெற்றதற்பரமாய்ச் சிற்பரமாய்ச் சிற்பரத்தின்
வேர்பெற்று நாதமாய் விந்துவாய்ப்—பேர்பெற்ற
சோதியாய் மும்மைச் சொருபமான யம்புதத்
தாதியாயெவ்வு யிருமாயினோன்—வேகத்து

மட்டுப்படாது வளர்ந்தண்ட வானீ கணிநர்
தெட்டுப் பண்கொண்டெழுந்த தருக்—கட்டுபொரு

ளீவானுமீ கென்றிரப்பாறு மீவனவே
யாவானுந் தானாகு மாடலான்—ஒவாது

தானே சகமாகித் தானேபடைத் தழித்துத்
தானே யழித்தருளீந் தன்மையான்—ஞான

விசிதவடிவாய் விளங்குஞ்சிகர

சுசிதகிரியிலிருந் தோன்—வசனநெறிச்

சம்புதலத் தென்பார் றடங்கண்செங்கரவென்
றம்புயன் மாதவஞ்செய் தர்ச்சிக்க—ஃம்பும்

பெருஞானபூமி யெனும் பேர்தலத்துக்கெய்த
வருஞான தீட்சையளித்தோன்—இருடி

ஒருவனடி சேர்வான்பொன் னோங்கல் சூழ்சம்பூந்
தருவினடியிற் றவமே—புரியக்

கரத்திற் றவனிக் கனியொன்று வீழ்
மரத்திற் கனிகருது மத்தன்—கிரிக்கோத்த

மேனியுளதிந்த வெண்கனிதெய் வீகத்தா
லானதரற் கமுதமாமென்னுந்—தானெழுந்த

கைக்கொண்டடங்கும் கனியைக் கயிலையிற் போய்
நக்கன் றனக் களிப்ப நன்றென்று—ழிக்கணனார்

வாங்கியருந்திவிரை மாமுனிக்கு நல்கமுனி
தாங்கியருந்த த்தரிக்குமோ—பூங்கொன்றைத்

தாரான் பலளவிதட்டங்கிய தகிறோவுடலில்
வேராய்முடியில் வெளிதிறந்து—தேராளி

மேகபதன் காப்பவெண்ணீவ லாயெழுந்த
சாகையொடு தழைப்பத் தானேந்தி—ஒகையுடன்

நின்றுபரவ நிருத்தன் கருத்துடனீ
யின்றுமுதற் சம்புமுனியிப்பழப் போய்—மன்றல்

நளினமுனி பூசித்தஞானபூ மிக்கட்
தெளிபிரமபுட் காணிதீரத்—தொளிர

இருப்பாயுன் னீழலிலே யாமுறைவோ மெனன
விருப்பாலவனவந்து விட்டான்—உருத்திரனார்

கற்பித்தவற்றோறியே கஞ்சமுனி தடப்பாற்
பெற்புப் பெறவுறையப் புக்கதன்பின்—வெற்பிடத்தில்

நவ்வி யகிலாண்ட நாயகி ஞானக்கேள்வி
எவ்வழி நானெய்துமியல் பென்னச்—செவ்வியோய்

நீயும்போய் ஞானநிலத்து நமையர்ச்சியெனத்
தாயும் போயந்தத்தலத் தெய்தித்—தாய

ஆயன்றனை நோக்கிநானர்ச்சிக்கவே தா
னியன்றசெவ லிக்கமே தென்னப்—பயின்றாரார்.

தமிழ்.

சிதம்பரம், ஸ்ரீஇராமலிங்கசுவாமிக்களவர்தனரால்
எழுதப்பட்டது.

தமிழ் என்பது, த்+அ+ம்+இ+ழ் என்னும் 5-அலகு
நிலையுடையது. த், ம், ழ், ஐ-சிக்கலை. அ, இ, சிக்கலை.
அ-அகண்டாகார சித்தைவிளக்கும், ஒங்கார பஞ்சாக்கரத்
துள் பதிநிலையக்கரமாம். இ-பதியைவிட்டு நீங்காத சித்தை
விளக்கும், வியவகாரத்தால் அனந்தாகார வியஷ்டிபேதங்
காட்டும் ஜீவசித்தநிலையக்கரமாம்.

பதி சித்தார்த்த கலைகளுக்காதாரமாகி, உயிரினுக் குடையொத்
துக் குறிக்கப்படும்.

த், ம், ழ், எழுத்துகளுக்குரை.

த்=எழுவாது மெய்; ம்=பத்தாவதாகும்; ழ்=15-வது
இயற்கையுண்மைச் சிறப்பியலக்கரமாம்;—ஐந்தலகுநிலையும்,
உபயகலைநிலையும், மூன்று மெய்நிலையும் அமைந்துள்ளதும்;
சம்புபக்ஷத்தாரால், அனாதியாய் சுத்தசித்தாந்த ஆரிஷ்டீதிப்
படி கடவுள் அருளாணையால் கற்பிக்கப்பட்டதும்; எப்பாஷை
களுக்கும் பிதாப்பாஷையென்று ஆன்றோர்களால் கொண்டா
டப்பட்டதும்; இனிமையென்று நிருத்தம் சித்திக்கப்பெற்
றுள்ளதமான தமிழ் என்னும் இயற்கையுண்மைச் சிறப்
பியல் மொழிக்குச் சுத்தசித்தாந்த பதனாகும்.—

த்+அ தத்வருபாதி சிவபோகார்த்தமான தசகாரிய இயற்
கையுண்மைக்கட்டளை நிலையில் முன் அலகுநிலைப்பொருள்
கூறியவிடத்துக்குறித்த எழுவாது நிலையாகிய த் என்பது
சிவருப இயற்கையுண்மைக் கட்டளையாம்.—

அ-அகண்டாகார சித்தலாருப ஒங்காரத்துட்பொருட்
பிரதம விலக்கிய வியத்தியக்கரம்;—பன்னிருயிரிநிலையிற்
றையாய முதலக்கரமாதலில், அதவே பிரமாதி பரசிவாந்த
வலநிலைக்கும் அனாதியாதிகாரணமாயுள்ள வியற்கையுண்மைப்
பரிபூரணப்பொருளிலக்கரம்;—

என்னவே; சிவருபமாகும். தகராகாசத்தில் சுத்தசிவமா
கும் அருட்சோதியினைந்துள்ள பூரணந்த ஸ்வருப பரபதி
வியத்தமாயிற்று:—

ம்+இ சங்காரப்ரணவமாகிய மகாரம்—முத்தான்மாக்க
ளுக்கு ஒளிவண்ணச் சதானந்தமாயும், பெத்தான்மாக்களுக்கு
இருள்வண்ண மலருபமாயும் இருந்து, சுற்பாந்தப்பிரளயமுடி
வின் சிருட்டி திதியாதிகளில், சிதான்மசத்தியாகிய ஜீவ
னுக்கு, அதிகாரணமாகவும், முற்குறித்த பத்தாவது நிலையமா
கிய ஆன்மாதரீமாகியமுள்ளதெனப்பொருளாம்;—

இ-பன்னிருயிரிநிலைகளில் மூன்றும்நிலையுயிராகிய இகாரம்,
திரிகலா ஆன்மருக்கத்தில், அபரமாகிய சகலாகலையும்,
பரமாகிய பிராகலையும் சீழ்ப்படுத்தி, அவ்விருகூட்டத்
தாருக்கும் டெரின்ற சுத்தவிஞ்ஞானகலாகிய சிதாத்
மாகலை ன்றதாம்.

ர ஆதேயக்கூட்டுரவால் என்றுந் தோன்றி
ரமவருக்கங்கள், பரபதிலையாகிய பூர
அதுபவிகளாக வுரியவர்களெனக் குறிக்க
ப்டும்.

ழ்=இந்தச் சிறப்பியலக்கரம், பதினெண் மெய்களில் பக்ஷ
முடிபின் எண் குறிப்பில் நின்று, சிவயோக பூமியாகிய
பரத கண்டத்தில் பிளரணிக தத்துவத்தாற்குறிக்கப்பட்ட
ஐம்பத்தாறு தேசங்களுள் சுதேசந்தவிர மற்ற ஐம்பத்தைந்து
தேசபாஷைகளிலு மில்லாததாயும், பதினெண்ணிலமாகக்
குறிக்கப்பட்ட செந்தமிழ், கொடுத்தமிழ் என்னும் இருமைக்கும்
ஒற்றமையுரிமையாயும், முத்திறைத் தமிழுக்குள் முதன்மைத்
திறையானதும், இருக்கு யஜுர் சாமமென்னும் சமஸ்கிருத
வேதத்திரயப்பொருள் அனுபவத்தை யெளிதில் கற்றுணர்ந்து
தெளிந்து அதுபவிக்கிறதற்குப் பரமேசுரானது திருவருளைப்
பஞ்சாக்கர முத்தொழிற்காரியமான பஞ்சதசாக்கரியால் பிர
த்தியக்ஷாதுபவம் சித்திக்கச்செய்யும் நிலையமானதும்,—

ஸ்ரீமணிவாசகர், சம்பந்தர், காவலாயர், சுந்தரர், திரு
மூலர் முதலிய மகாபுருஷர்களால் சாத்திர தோத்திரக்க
ளாக அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கும் திருவாசகம், தேவாரம்,
திருமந்திரம் என்னும் பரமார்த்த ரகசியங்களை யுடையதும்,
—பலநான் நைஷ்டிக அதிகாரணம் பூண்டுபேர்தகாசாரியர்
சந்நிதியில் தாழ்ந்து சகபாடிகளோடு சூழ்ந்து சுர ஒலி பே
தங்களைத் தேர்ந்து, உழைப்பெடுத்த ஒதினாலும் பாடமாவ
தற்கு அருமையாயும், பாடமானாலும் பாஷியம், வியாக்
கியானம், டக்கா, கேக்கா, டிப்பணி முதலிய உரைகோள்
கருவிகளைப் பொருள்கொள்ளத் தேடவேண்டியதாயும், ஆல்
வவைகளையும் தேடிக்கைவாரினும், அக்கருவிகளால் போத
கம் பெறவேண்டியதற்கு பாஷியக்காரர்கள், வியாக்கியா
னகர்த்தர்கள், டக்காவல்லபர்கள், கேக்கா ருசகர்கள் முத
லிய போதக உபபோதகாசாரியர்கள் கிட்விவது அருமையில்
அருமையாயும் இருக்கிற ஆரியம், மகாராட்டிரம், ஆந்திரம்,
என்ற பற்பல பாஷைகளைப்போலாசாமில் பெரும்பாலும்
கற்பதற்கு எண்ணளவு சுருக்கமாயும், ஒவியிலேசாயும், கூட்
டென்னுஞ் சந்தி அசிவலபமாயும், எழுதவும், கவிசெய்யவும்
மிக நேர்மையாயும், அக்ஷர ஆரவாரம், சொல்லாடம்பரம்
முதலிய பெண்மையலங்காரமீன்றி எப்பாஷையின் சந்தசு
களையும் தன் பாஷையுள்ளுடக்கி ஆளுகையால், ஆண்டன்
மையைப் பொருந்தியதான தற்பாஷைக்கே அமைவுற்ற
ழ், ழ், ன் என்னும் முடி நடு அடி சிறப்பியலக்கரங்களில்
முடிநிலை இன்பாதுவ சுத்த மோனாதிசத்தைச் சுட்டறச்சுட்
டும் இயற்கையுண்மைத் தனித்தகமைப் பெருமைச் சிறப்பிய
லொலியாம்.

உரைகூறிப்போந்த சுத்த சித்தாந்த ஆரிடீதி முப்பத
வுரைப் பொழிப்பு மருளியற்கைமல இருளைப்பரிபாகசத்திடால்
அருளொளியாக்கி, அதற்குள்ளிடான சிதாத்ம சித்தலாசக்தி
யென்னும் சுத்த ஆன்மாவை, தகர ககன நடன அருட்பெ
ருஞ்சோதியென்னுஞ் சுத்த சிவானந்த பூரணத்தைச் சுத்த
மோனாதின வியலால் அதுபவிக்கும் இயற்கையுண்மையே
தமிழ் யென்னும் சொற்பொருள் சுட்டினவாறு காண்க.

இதன் கருத்து யாதெனில், தமிழ்ப்பாஷையே அசிவலப
மாக சுத்தசிவாதுபூதியைக் கொடுக்கும் என்பதாம்.

குறிப்புகள்.

பதினேராவது காங்கிரசு சங்கம் வரும் செப்டம்பர்மாதம் 12-வது தேதியிலிருந்து 12-வது தேதிவரையில் பாரிசுநகரில் கூடும். ஏஷியாடிக் குவார்ட்டர்லி ரிவியூ என்ற பத்திரிகை சூலைமாதம் வெளிப்போந்த கடிதமொன்றில் டாக்டர்-ஆர்-என்-கன்டு என்பவர், ஐரோப்பா கண்டத்திற் பலவிடங்களிற் கூடிய சென்றபத்தாங்கிரசு சங்கத்தால் விளைந்த பயன்களைப்பற்றியும், சுதேசபாஷைகளை யபிவித்த செய்வதற்கும் இச்சங்கம் மிகவும் பயனுடைத்தா யிருக்குமென்பதைப்பற்றியும் ஒரு தலைமை விஷயம் எழுதியிருப்பது மல்லாமல், காங்கிரசுபையார் எடுத்துக்கொண்ட கவலையும், அவர்கன் சேகரித்த விஷயவராய்ச்சியும், புதிய விஷயங்களும், பெரும்புலவர்களாகிய அவர்கட்டுள் நீடிய நட்பும் மிக நன்றாக மதிக்கத்தக்கவாமென்பதைப்பற்றியும் எழுதியிருக்கிறார்கள். அதே பத்திரிகையில் டாக்டர் ஜி-யூ-போப் அவர்கள் எ-ல் தமிழ் நாட்டுப்புலவர்களைப்பற்றி பொருஷியைப் பற்றி எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விஷயத்தை நாம் அடுத்தபத்திரிகைகளில் வெளியிடுவோம்.

**

மணிமேகலை—இந்நூல் தமிழிற் சிறந்த ஐந்துகாப்பியங்களில் ஒன்று. இதை யாக்கியோர் கடைச்சங்கத்தா லீற்றிருந்த தெய்வப்புலவர்கள் நாற்பத்தொன்பதின்மரில் ஒருவரான சேத்தலைச்சாத்தனார், இது சொற்சுவை பொருட்சுவைகளில் மிகச் சிறந்ததாம் எனிதற் பொருள் விளக்குவதாமாயுள்ளது. இத்தகைய நூல் ஒன்று படிப்பாரும் எழுதுவாரும் மின்னிச் செல்லுக்கிரையாகாத கும்பகோணம் காலேஜ்-தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமத்-வே-சாமிநாதையரவர்களால் பல பிரதிகளைக்கொண்டு நன்கு ஆராய்ந்து அவர்களால் ஒரு சிறந்த குறிப்புரையும் எழுதி யச்சிடப்பட்டு முடிவுபெற்றிருப்பது கேட்டுக்கூழிபெருந் களிப்பெய்துகின்றும். புத்தகங்கட்டப்பட்டு வருகிறதாம். நமதடுத்தபத்திரிகையில் அது வெளிவந்த விஷயம் எழுதப்படுமென்று நம்புகிறோம்.

**

இலக்கண சந்திரிகை—இது, யாழ்ப்பாணத்திற் சுன்னாகம், ம-ர-ர-ஸ்ரீ அருமாரசுவாமிப் பிள்ளையவர்களால் இயற்றப்பட்டது. பழந்தமிழ் நூல்களில் உருவமானபடி வழங்கப்படும் வடசொற்கள் விதியும் வடசொற்போல் தமிழில் வழங்கும் பெயர், வினை, இடை உரிச்சொற்கள் விதியும் விரிவாய் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நூல் தமிழ் கற்போர்க்கு மிகவும் பயன்படும். இதை அடிபுடன் எமக்கனுப்பிவ ஆக்கியோற்கு எமதன்பார்த்த வந்தனம் பலசெய்யப்படுகின்றன. இந்நூலாகிரியர் வழியையப்பின்பற்றி யேனைத்தமிழ்ப்புலவர்களும் இத்தகையபுதுநூல்கள் இயற்றிவருவார்களானால் நமது செந்தமிழ் மொழி மிகுபு பெருகிவிடும். இலக்கண சந்திரிகை வேண்டிவோர் மேற்குறித்த ஆக்கியோர்க் கெழுதிப்பெற்றுக்கொள்ளலாம். விலை 25 சதம். ரூ. (0-4-0).

மிஸ்ஸர்ஸ்-வாட்ஸ் - ஹிபூக்ஸ் என்னும்மாதா திருவமான் இசைப்பகுதிகளை யுருவமாக்கிக்காணுமாறு ஆராய்ச்சியெய்துவருகிராராம். இசையொலி ஒருமுழல்வழியாக இயங்கும் ஊசியொடுசென்று வின்மீன் தாமரைமுதலிய பூக்களினுவத்தை இயற்றுகின்றது. மேஸ் லுஸிபர் என்றும் பத்திரிகையில் அன்னிபெஸாண்டென்னும் மாதா நியூயார்க்பட்டினத்திலுள்ள ஒருவைத்தியர் ஒருதட்டில் நுண்ணிய பொடிகளைக் கொட்டி யிசையெரில்யியக்கச்சுடன் முன்வைக்கவே அவ்வி, யக்கத்தினால் தட்டினின்றும் அவைகளிற் பி டுக்கள் விலங்குகண் முகலிய உருவத்தை யியற்றுகின்ற விடயத்தை எழுதி யிருக்கிறார். இத்தகைய ஆராய்ச்சியொன்று நன்கு முடிவு பெறமானால் மந்திரங்களினுடையவும் அவற்றின் சக்கரங்களினுடையவும் அம்மந்திரங்கட்குரிய தெய்வங்களுடையவும் உருவம் வெளிப்படுமாறு செய்யும்போலும்!

**

சுதேசபாஷாபிவித்தி—இவ்வரியவிஷயத்தை கனம் டாக்டர் டங்கன் அவர்கள் முடிவுசெய்வதற்குள் இவ்விஷயத்திற்கே ருண்டுகோலாயிருந்த ராய்பகதூர் பெ. சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் இவ்வுலக வாழ்க்கையைத் துறந்துசென்றார்கள். இவ்விஷய வேற்பாடு முற்றுப்பெறுவாறு பலப்பல கனவான்கள் இடையூறுசெய்து வருகிறார்கள். சுதேசபாஷாபிவித்தியினுள்ளிற் குடிசனார்க்கு மாகரிகளும் நல்லறிவும் தலைப்படா. சுதேசபாஷையில் வேளகைசாஸ்திரங்கள் இல்லாமைபற்றியவற்றின்பயற்சியனுடைத்தன்று என்று சொல்லப்பட்டது. வேண்டிமானால் அத்தகைய சாஸ்திரங்களை யிப்பொழுதே சுதேசபாஷையிற் செய்யவல்லுநர் இருக்கின்ற பொழுதே சுதேசபாஷையிற் செய்துக்கொடுக்கவே இன்னோர் கள். பொருளுதவி மாத்திரங்கிடைக்குமேல் இன்னோர் னவை மிகளளத்தில் முடிதற்பாலனவாம். ஆதலால் சுதேசபாஷை தனவான்களியாவரும் இவ்விஷயத்தை யுனிவர்ஸிட்டி முலமாகவே ஏற்பாடாமாறு கனம் டாக்டர் டங்கன் அவர்கள் அபிப்பிராயத்தோடுண்பட்டு முயற்சித்தச் சுகிப்பார்களென்று நம்புகிறோம். கனம் டாக்டர் டங்கன் அவர்களுள் விரைவி லிங்கிபாவிற்குத் திரும்பிவருவதாகக்கேள்வி.

**

பொருட்டிறம்—இந்நூல் ஆங்கிலேயபாஷையில் பிஸிக்ஸ் (Physics) என்று சொல்லப்படும். இது, உலகத்தியில்பிலமைந்து கிடக்கும் விடயங்களையெல்லாம் ஆராய்ச்சிவாயிலாகத்தெள்ளத் தெனியவினக்கும். இந்நூலைப்பயிலவதால் அறிவுவிரிவதுடன் உலகவியற்கையும் இனிது விளங்கும். பலமறை பொருள்களெல்லாம் வெளிப்படும். இத்தகையனாலொன்றை மொழிபெயர்ப்பாக வியற்றாது, அச்சாஸ்திரத்தில் பழைய பயற்சியறிவால் தனித்தமிழில் சூத்திரமும் உரையுமாக வியற்றிவருகின்றும், இப்பத்திரிகைக்குக் கையொப்பமேயாரும் நமது கண்பர்கள் தாழும் தம்மைகட்டோருமாகமுன்னையொப்பஞ் செய்வார்களென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

(ப-ர.)

**

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜோநஸம்பந்தகுருபயோகம்.

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப், பத்திரிகை.

1897ஆம் மகாராணியாரின் வைர ஜபிலி தினத்தில்
ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க } 1897 ஆம் செப்டம்பர் மீ 21உ { இலக்கம் ச

கைவல்யோபநிஷத
திராவிட இரத்தப் பிரகாசிகை.

(முன்னொட்டி.)

உமாசகாயம் பரமேசுவரம்பரபும்
தநிலோசனம் நிலகண்டம் பரசாந்தம் | (கசு)
தயாத்வா முநிர்க்கச்சதி பூதநோநிம்
ஸமஸ்தசாக்ஷிம் தமச: பரஸ்தாத் | (கரு)

(இரன் பொருள்) (1) தனியிடத்திலே, சகாசன
த்திருந்து, சுத்தனாக, நேரிய கழுத்துத் தலை சரீரமு
டையனாய்,

(க0) எதிகபாசுபத விரதமுடையனாய், இந்திரி
யங்கள் அனைத்தையும் அடக்கி, அன்பினோடு தன்
குருவை வணங்கி

(கக) இதய கமலத்தைத் துக்ளற்றதாய்ச் சுத்தமா
கத், கருதி, அதனடுவே தெளிவுடையராய் சோகமி
வெளி,

நினைத்தற் கரியராய் வெளிப்பட்டாதவராய்,
புபராய், சிவனாய், பிரசாந்தராய், அமிர்த
காரணராய்

(கங) முதனடுவீறிலராய், வியாபியாய், சித
தருபியாய், நிஷ்களராய், அற்புதராய்

(கசு) உமாசகாயராய், பரமேசுவரராய், பிரபுவராய்,
முக்கண்ணராய், நிலகண்டராய், பிரன்னராய்

(கரு) பூதகாரணராய், சமஸ்தசாக்ஷியாமிருபவ
ரைத் தியானித்து, அதனால் துறவியானவாய் சீரத்
ருதிக்கு மேலே செல்வான்

(திராவிட இரத்தப்பிரகாசிகை.)

(17) விவித்ததேசம்—என்பது தனியாகிய ஸ்தானம் எனப்
பொருள்படும். படவே, சனங்களில்லாத ஏகாந்தஸ்தானம்
என்பது பொருளாம். எந்த இடத்திலிருந்து எவர் வைதிகபா
சுபத நெறிப்படி சிவோபாசனை செய்கின்றாரோ, அச்சிடம்
விளங்கப் பெறும் அந்த ஸ்தானம் சிதம்பரம் எனப்படும்.
இதுபற்றிடே, கப்பயதிக்ஷிதா இது மலம் திரவியபமு.
லிப எவ்வெவ்விடங் ளற் சிவபிரானைத் தியானிக்கிலும்,
அவ்வ. ிடங்கள் அனைத்தும் சாத்திரமாய்க் கைபாந்
தை விபாவித்து அதன் மத்தியிலிருப்பவராகச் சிவனைத் தியா
னிக்க என்றதும் அக்கருத்துப் பற்றியேயா மென்க. ஸ்கா
தசம்பவ சிதம்பரமான்மியம்

யதாந்ருத்யதிதேவேச: பரமாந்த வித்ரக: |
தஸ்யதேசஸ்யநாமாநி ச்ருதாந்யேதாநிபூதலே |

அமலம் சத்பரம் நித்யம்மகார்கோசோகிரன்மய: |

அந்த: புரம் விவித்தஞ்ச புண்டரீகம் குகாவரம் ||

பரமானந்த சொருபராசிய சிவப்பிரானுர் எவ்விடத்திலே நிருத்தஞ் செய்கின்றாரோ அந்த ஸ்தானம் அமலம் எனவும், சத் எனவும், பரம் எனவும், மகத் எனவும், இரன்மய கோசம் எனவும், அந்தப்புரம் எனவும், விவித்தம் (தனி) எனவும், புண்டரீகம் எனவும், குகை எனவும் பெயர் பெறுமென்று கூறியவற்றுள்ளே இந்தக் கைவல்லியோப நிஷதத்திலே சிலோபாசனை பேசப் புகுந்த வீடத்திலே, பிரயோகிக்கப்பட்ட “விவித்தம்” என்னும் பதமும் ஈண்டுச் சிதம்பரத்துக்குப் பெயராகக் காணப்படுகின்றமையும் மற்றோர் சான்றும், அத்தியாகிரம யோகியானவன் இதய சமலத்தின் கண்ணே சிவபெருமானை உபாசிக்குங்கால் அவனிருக்கும் தானம் சக மாயும், சுத்தமாயும், அறுகூர், தீ, அளி என்பன இல்லாததாயும் சப்தம், சலம், குஞ்சம் என்பவைகளால் இனிமையாய்ந்ததாயும், கண்ணுக்கு இனிமை செய்வதாயும் குகாகிரயங்கள் அமைந்தனவுமாகிய தனித்தானத்திலே யோகாப்பியாசஞ் செய்க என்ற கருத்தினால், சுவேதாகவத ரோபநிஷதம்

சமேகசெனசர்க்கராவர்நிவாஸுக்ா விவர்ச்சிதே சப்தஜலர்ச்ச ராயாதிபி: | மனோதுகலே நதுசுட்கபீடகே குகாநிவாதாச்ச ரயணே ப்ரயோச யேத் ||

என்று கூறிற்று. உமாபதிசுவாசாரியர் திராவிட சிதம்பரமான்மியம் வாயிலாக,

ஆரணவுருவார் தில்லையம்பலங் காணப் பெற்றோ, ரோருணர்வாவென்று மொன்றல ரொன்று ஈன்னர், காரணராகா ரொத்த கருத்தினர் நிருத்தவின்ப, பூரணரவர்கள்வாரும்புலனமும் பொதுவா மன்றே.

நிருத்தானந்தத்தினால் நிறைந்த (வைதிகபரிசுபத) ஞான யோகிகள் எழுந்தருளியிருக்கும் தானமும் (புலனமும்) சிதம்பரம் எனப்படும் என்று அருளிச் செய்த உண்மையும் ஈண்டுக் கவனிக்கற்பாற்றும்.

(18) சுகாசனம்—கால்கள் இரண்டும் மடித்து அட்டனைக் காலேறிட்டிருத்தல் சுகாசனம் எனப்படும் என்றும் தத்துவப் பிரகாச அனுபூதியார்.

(19) சுகி—பாசுபத யோகியார் முதற்கண்ணே மலசுத்தி கபசுத்தி முதலிய செய்து ஸ்நானமுதலியவை யுடையராயிருத்தல் வேண்டும் என்பது பற்றிச் சுகியுடைமை வேண்டப்பட்டது. அவ்வாறு சுத்திசெய்யா திருந்தால், கபமுதலியன யோகந் செய்குதல் இடையே நிகழ்ந்தென்று, அந்த யோகத்தை நிரந்தரமாய் நிகழ்வொட்டான தடுத்த விடுமாதலில் அச்சுகியுடைமை ஆவசியகம் வேண்டப் படுமென்க.

(20) நேரியகழுத்து தலை சரிமுடைமை—கழுத்துத் தலை சரிம என்பவற்றை நேரே நிமித்தமாக, நேர்ந்தபடி குனிந்தும், சாய்ந்திருந்தும் இந்த யோகஞ்செய்ய முயன்றால், இடையே நித்திர புழுவை உருவாகுதல், இடையே ஞானயோகத்தைத் தடுத்து விடுமாதலில் நேரிய கழுத்துத் தலை சரிம என்பவற்றை யுடையனாய் இருத்தல் வேண்டுமென்றது.

• (21) அத்தியாகிரமம்—ஞாதசங்கிதை ஞானயோகிக ண்டத் துப் பதினாண்டாம் அத்தியாயத்திலே, சர்வாங்கோத் தாளம்யுத்தத் த்ரதம் ப்ரோக்தம் மநீஷிபி: | எதத்தேத சிரோநிஷ்டா ப்ராஞ் பாசபதம் முநே | கேசிற்சிரோ த்ரதம் ப்ராஞ் கேசித் த்ரதம் விது | கேசித் த்ரத மித்தஞ் கேசிச்சாம் பவமைச் வரம் | அஸ்ய த்ரதஸ்ய மாகாதம்யமாக மாந்தேச சம்ஸ்திதம் || பாதாநி கோந்தம் விதிப்படி த்ரிக்குப்படும் விபூதி விரதத் தைப் பாசபதவிரதம் என்றும், சிரோவிரதம் என்றும், அத்தியாகிரமம் என்றும், விரதம் என்றும், சாம்பவம் என்றும், ஐசுவரம் என்றும் (அந்தத்த உபநிஷதசாகை யுடையார்) கூறுவர். இந்த விரதத்தின்பெருமை ஆகமார்த்தங்களிலே அமைந்ததாம் என்றும், யஞ்ஞவைபவ கண்டத்து முப்பதாம் அத்தியாயத்திலே

உத்தானாநஞ் த்ரிபுண்டரஞ்ச ஞானாங்கத்வேந சாதநம் |

ஆமந்தி முநிசிரேஷ்டா ச்வேதாச்வதர சாகிந: |

அயபத் யாச்சமோ தர்மோஸ்யை சமாசரிதோமுதா |

தேஷாமேவ சிவஞாநம் ஸம்ஸார சேதகாரணம் |

உத்தானாநந்த்ரி புண்டரஞ்ச பசுபாச நிவ்ருத்தயே

ஆமந்தி முநிச்சிரேஷ்டா அதர்வ சிரசிஸ்திதா ||

உத்தானாதிரி புண்டரத்தைச் சுவேதாகவதர சானையுடையார் ஞானாகமாம் எனவும், இந்த அத்தியாகிரமவிரதம் எவர்களால் அறுஷ்டிக்கப்பட்டதோ அநீர்களுக்கே சம்சாரத்தை அறுக்கும் சிவஞானஞ் சித்திக்கும் எனவும் கொள்ளுகின்றார் என்றும், இந்த விரதத்தையே பசுவினின்று பாசத்தை நீக்கும்பொருட்டு அதர்வசிரசு சாகையுடையார் கொள்ளுகின்றார் என்றும் கூறப்பட்டன; கூர்மபுராணம் பூர்வபாகத்துப் பதினாண்டாம் அத்தியாயத்திலே,

ததௌததைச்வீரம் ஞாநம் ஸ்வுசாகாவிசித த்ரதம் |

அசேஷம் வேதசாரந் தத்பசுபாச விமோசனம் |

அத்யாச்சரம் மிதிக்யாதம் ப்ரம்மாநி பிராநஷ்டிதம் ||

சுவேதாகவதரமுனிவர் தமது கவசாகையாயுள்ள சுவேதாகவதரோபநிஷதத்திலே சொல்லப்பட்டதும், சமஸ்தவேதசாரமாயுள்ளதும், பசுவைப் பந்தத்தினின்று நீக்குவதாயுள்ளதும், பிரமாநி தேவர்களை அறுஷ்டிக்கப்பட்டதாயும், அத்தியாகிரமம் என்று சொல்லப்படுவதாயுள்ள பாசபதஞானத்தைச் சிலராகாவுக்கு உபதேசித்தார் என்று கூறப்பட்டது; பிரமோத்தரகாண்டத்திலே

ஆயமத் யாச்சரமோ தர்மோஸ்யைஸ் ஸமாசரிதஸ்ததா |

தேஷாமேவபரம் ஞாநம் சம்சாரச் சேதகாரணம் ||

இந்த அத்தியாகிரமம் எவர்களால் அறுஷ்டிக்கப்பட்டதோ அவர்களுக்கே சம்சாரமாகிய பாசத்தைச் சேதிக்கும் பரமமாகிய ஞானம் எய்தும் என்று சொல்லப்பட்டது. சிவபுராணத்திலே,

த்ரதம் பாசபதம் ச்ரௌதமதர்வ சிரசிச்ஞேதம் |

த்ரதமேதத் ப்ரஞ்ரவித் ஸதவை நைஷ்டிக: ஸ்மருத: |

சோத்யாச்சரமீச விஞ்ஞேயோ மகாபாசபத ஸ்ததா ||

வைதிக பாசபத விரதம் அதர்வசிரசிலே சொல்லப்பட்டது எனவும், இவ்விரதத்தை அறுஷ்டிப்பவன் நைஷ்டிகன் என

வும், இவன் பின்னரும் அத்தியாசிரமி என்றும் மகா பாசீ பதன் என்றும் சொல்லப்படுவான் எனவும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்காந்தபுராண காளிகாகண்டம் பாசுபத விரதம் உரைத்த முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயத்திலே, இந்த வைதிக விரஜாதிகையாகிய பாசுபத விரதம் பாபத்தை நாசஞ்செய்யும் மந்திர சம்ஸ்காரதிகை என்று சிவாகமங்களிலே சொல்லப்படும் என்ற கருத்தினால்,

வைதிகி விரஜா திகைப்பாதேயம் பாபநாசிநி |

மந்த்ரஸம்ஸ்கார திகைத்திகதேயந்ததாகமே ||

என்று கூறிற்று. இந்தப் பாசுபததிகை உபமன்னியுமுனிவர் கிருஷ்ணருக்குச் செய்யப்பட்டதாக மகாபாரதம், லிங்க புராணம், கூர்மபுராணம், சிதம்பரபுராணம், உபதேசகாண்ட முதலியன கூறுகின்றன. இதுபற்றியே சிதம்பர மகாத்மியம்,,

இதோகிதேவகி சூறுமுபமந்யுர திகையத் |

இதச்சிவாக மார்த்தாச்ச ஸக்ருஷ்ணோ போதிதோமுகாத் ||

உபமன்னியுமுனிவர் தேவகிந்தராகிய கிருஷ்ணருக்கு வைதிக பாசுபததிகைச் செய்தார் எனவும், அவ்வுபமன்னியுமகா முனிவரிடத்திருந்து கிருஷ்ணர் சிவாகமார்த்தங்களைப் போதிக்கப்பெற்றார் எனவும் கூறிற்று. சங்கர சங்கிதையிலே,

இதாரீம் மமபக்தாக்ரயா துபமந்யோர் மகாத்மந: |

சிவதிகைஸ்ய நிவிருத்தா சிவாகம விசாரதாத் ||

சிவபிரான் “தமது பத்திரேஷ்டரும், மகாத்மாவும், சிவாக மஞ்ஞருமாகிய உபமன்னியுமுனிவரிடமிருந்து கிருஷ்ணருக்குச் சிவதிகைச் செய்யப்பட்டது” என்று கூறினார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் பாசுபத திகையுடையோர்க்கே பாசுபதயோகம் உபதேசிசுப்பாற்றும்என்றோர்க், சுவேதா சுவதரோபகிஷதம்,

தப: ப்ரபாவாத் தேவப்ரசாதாச்சப்ரம்மகச் வேதாச்வத ரோதவித்வாந் | அத்யாச்சாமிப்ப: பரமம் பவித்ரம் ப்ரோவாச சம்யக்ருஷி சங்கசஷ்டம் | வேதாந்தே பரமம் குக்யம் புராகல்ப: ப்ரசோதிதம் | நாப்ரசாந்தாய தாதவ்யம் நாபுத்ராய சிஷ்யாய வைபு: ||

இருஷி சமூகங்களால் வழிபடற்பாலதாம் பரம பவித்ரிமாகிய சிவஞானத்தை (பிரமத்தை) தவப்பிரபாவத்தையும் சிவப்பிரசாதத்தையுங் கொண்டு சுவேதா சுவதரமுனிவர் பாசுபததிகை யுடையாருக்கு உபதேசித்தாரென்றும், இது முந்திய கற்பத்திற் சொல்லப்பட்ட வேதாந்தத்தின் மிகு ரகசியப்பாற்பட்டதொன்றும் என்றும், (பாசுபத திகையுடைய பக்குவர்க்கன்றி மற்றையோர்க்கு) மறைக்கற்பாலதாய், அடக்கமிலாப் புத்திரர்க்கேனும், சீடனுக்கேனும் உபதேசிக்கற்பாலதொன்றும் என்று கூறிற்று. மேலே சொல்லிய சிதம்பர மான்மியப் பொருளைத் தழுவித் திராவிட சிதம்பர மான்மியத்தினும்,

“ஆண்டி சாபங்கொள்ள மவரையுந் துவரையுட்போய்க் காண்டிமென் றுண்டணைந்தக் கரியவன் முடிமேற்பாத நீண்டவன் புடனேவைத்து நீலகண்டையுநல்கி யீண்டுவந் தகன்றானின்று மெய்துவ னின்றுநானே.”

விஷ்ணுவின் அவதாரமாயுள்ள கிருஷ்ணரைத் துவராபுரி

யிலேபோய்க் காண்பேம் என்று போய், மிகுந்த கருணையினாலே அந்தக்கிருஷ்ணருடைய சிரசின்மேலே தமது திருவடி குட்டி திருவடி திகைக்கையது, சிவலிங்கப்பெருமானை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொடுத்து, ஈண்டுச் சிதம்பரத்துக்கு வந்து, பின்னரும் (எனது புதல்வனாகிய உபமன்னியு) துவாரகைக்குப் போயினான், இன்னும் இன்று நானாக்குள்ளே வந்துவிடுவான் என்று வியாக்கிரபாத முனிவர் இரண்ய வன்மச் சக்கிரவர்த்திக்குக் கூறியதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஈண்டுக் கூறிய திருவடி திகை விஞ்ஞான திகையாம் என உணர்த்து பார்த்து. ஈண்டுக் கூறிய அடியும் முடியும் முறையே அருட்சத்தியையும் ஆன்மாவையும் குறித்தனவாம் என்பது ஸ்ரீமூல நாயனாரருளிய,

காலந்தலையு மறியார்சலதிகள்

காலந்தச்சந்தி யருளென்பர்காரணம்

பாலொன்றுருளமே பண்பார்த்தலையிர்

காலந்தஞானத்தைக் காட்டவீடாகுமே.

என்னுந் திருந்திரத்தினால் உணரப்படும். ஆகவே, காளிகாகண்டத்திலே சொல்லப்பட்ட வைதிக பாசுபத திகையும், சிவாகமத்திலே சொல்லப்பட்ட மந்திர சம்ஸ்கார திகையாகிய விஞ்ஞான திகையுமே ஒரு பொருட்டிட்டு முடிவனவாய், வைதிக பாசுபதோபகிஷதங்களும், உபகிஷத சூத்திரங்களும், வைதிக பாசுபத சிவாகமங்களும் (பாஷ்யங்களும்) உபப்பிரம்மணங்களும் ஒரே பொருண் முடிவினை யுடையனவாய் நின்றவாறு பெரியோரறிவாரென்க. இந்த அத்தியாசிரம பாசுபத திகை தேகம் வீழங்கால பரியந்தமேனும், பன்னிரண்டிருஷ காலமேனும், ஆறுவருஷகாலமேனும், மூன்று வருஷகாலமேனும், பன்னிரண்டு மாசமேனும், ஆறுமாசமேனும், மூன்றுமாசமேனும், ஒருமாசமேனும், பன்னிரண்டு தினமேனும், ஆறுதினமேனும், மூன்றுதினமேனும், ஒரு தினமேனும் விதிப்படி சுகந்திப்பித்தி, விரசாகோமஞ் செய்து, பஸ்மகோயியாயிருந்து அறுஷ்டிக்கப்படல்வேண்டும் என்ற கருத்தினால், சிவபுராணம்,

யாவச்சீர்பாதம் வீரத்வாதசாப்த மதாபிவா |

ததர்த்தம் வரததர்த்தம் வாமாச த்ஷாதசகந்தவா |

ததர்த்தம் வாததர்த்தம் வாமாசமேக மதாபிவா |

நிதவ்ரீத சகம்வாத நிஷ்டக்மதாபிவா |

ததர்த்தம் திரமேகம் வாவரதஞ் சங்கல்ப நாவிதி |

அக்ரிழாதாய விதிவத் வீரஜாகோம காரணாத் |

பஸ்ம சாயித்ருணசாயி சீராகே சயோதவா ||

என்றற் றொடக்கத்தனவாக விரித்துக் கூறியிருக்கின்றது. அவற்றையெல்லாம் ஈண்டு விரிக்கிற பெருகுதாதலில், அவ் வறுஷ்டாணத்தை ஆண்டுக் காண்க. இவ்விரதம் புராணங்களிலே சுருக்கியும் விரித்தும் பேசப்பட்டிருக்கின்றது. கூர்ம புராண பூர்வபாகத்து ஐம்பத்துமூன்றாம் அத்தியாயத்திலும், லிங்கபுராண பூர்வபாகத்து ஏழாம் அத்தியாயத்திலும், ஸாயுசங்கிதை உத்தரபாகத்துப் பத்தாம் அத்தியாயத்திலும் சொல்லப்பட்டவாறு, சிவாவிர்பாவராகிய சுவேதர் முதலிய இருபத்தெட்டு ஆசாரியர்களும், இவர்கள் சேஷர் னாற்றுப் பன்னிருவரும் வைதிக பாசுபத திகை ஆஷ்டாணமுடைய

வைதிக பாசுபத யோகிகளேயாம். இவருள்ளே தலைவராகிய சுவேதாசாரியரை வழிபட்டே வைதிக பாசுபதயோக சிவா த்துவித்யாகிய நிலதண்ட சிவாசாரியர் வைதிக பாசுபத யோக சிவாத்தவித பாஷ்யத்தை வியாசாருனிய வேதாந்த குத்திரத்துக்குப் பொருளாக அருளினார் என்ற கருத்தினு லன்றோ சைவ பாஷ்யகாரர் தமது பாஷ்யத்து முதலிலும் இதுகியிலும்,

நம்:சுவேதா பிதாசாய காமர்கம் விதாழிகே |
வைவல்ல கல்பபதரவே கல்யாண குாவேநம்: |
சுவேதாசாரய பதத்வந்தவ சுசுருஷாத் யோதாத்வந: |
க்ருதமே தம்மயா பாஷ்யம் கேவலம் பக்திமாத்ரத: ||

பல ஆகமங்களை அறிந்தவராயும், வைவல்ய கற்பவிருக்ஷமர பும், மங்கல குணங்களை யுடையவருமாகிய சுவேதாசாரிய ருக்கு நமஸ்காரம்: சுவேதாசாரியருடைய பாஷ்யகருங்களுக் குத் திருத்தொண்டு செய்தலால் விளங்கிய அறிவு தெரியா னே இந்தப் பாஷ்யம் அன்பு மாத்நிரையினுலே செய்யப்பட் டது எனப் பொருள்படும் சுலோகங்கள் சொல்லியருளினார். அப்படி எழுதப்பட்ட வேதாந்தகுத்திர சைவபாஷ்யத்து “அகாலிஷ்காராதி கரணத்தில் பாசுபதத்தைச் சீராம் வீழுக் காலமெனும், பன்னிரண்டு வருஷங்ாலமெனும் அதுவுத்தல் வேண்மியம் என்பதை மேலே சொல்லிய சிவபுராண சுலோ காசுசாரமாகக் கூறியிருக்கின்றார். இவ்வாறு மேலே சொல் லிய சூதசந்திதை, பாபுசங்கிதை, பிரமோதகண்ட முத லிய உடப்பிறுத்தமண கருத்துக்கு உடன்பாட்டாகவே ஸ்ரீ நிலதண்ட சிவாசாரியர் பாசுபதவிருத்ததை எடுத்துக் கூறி யிருப்பாராக, இவைகளுக்கெல்லாம் மாறுபட ஏகான்மவாதி கன் “அத்தியாசிரமம்” என்றதற்குப் “பரமகம்ச சந்தியா சம்” என்று வேதாரிபாணை தெரியாது சிவாசாரிபா தமது பாஷ்ய தில் உபபீசப்பொருள் பண்ணிவிட்டார். இவரைத் தொடர்ந்தே இவர் ஷீஷர்களும் பிழைபட்டார்கள். இவைகளைத் தொடர்ந்து ஆங்கிலேய பாஷையில் மொழிபெ யர்க்கும் மாக்ஸ் மூல்லர் பண்டிதர் (Max Muller, முதல்ப எஸ். நாம் சுவேதாசுபத பாசுபத மொழிபெயர்ப்பிலே “அத்தியாசிரமம்” என்னும் பதத்துக்குப் “பரமகம்ச சந்தி யாகி” எனப் பொருள்பட (The best of ascetics) என் றெழுதி வழுஉப்பிட்டார்கள்.

(22) “இந்திரியங்களை அடக்குதல்—அருண் ஞானத்தோடு எக்காலமும் கூடியிராத அறிவில்லாதது”னுக்கு இந்திரியங்க ளெல்லாம் துஷ்டக்குகிறாகன்போல வசப்படாதனவாயும், அருண்ஞானத்தோடு எக்காலமும் கூடிய அறினுக்கு அவ் வந்திரியங்கள் சற்குதிரைப்போல வசப்பட்டனவாயிருப் பனவாம் என்ற கருத்தினால், சிவபிரான் ஸ்ரீராமருக்கு,

யஸ்த்வவிஞாந வார்பவத்ய யுக்தம் நஸாஸ்தா |
தஸ்யேந்திரியாண்ய வச்யாநி துஷ்டாச்வா இவசாரதே: |
விஞ்ஞாநீயஸ் துபவநியுக்தே நமகசாசதா |
தஸ்யேந்திரியாணிவச்யாநி ஸதச்வா இவஸாரதே: ||

என்று கூறியருளினார். இதனால் அருண்ஞான வாயிலாக இந்திரியங்களை அடக்கல் வேண்டுமென்பது அறியப்பட்டது.

திறவினியல்பாவது இந்திரியங்களை அடக்கலேயாம் என்ற கருத்தினால், சைவ பாஷ்யகாரர்,

யதித்வம் சிதேத்திரியத்வம் |

என்றருளிச்செய்தார்.

(23) குருவழிபாடு—எவ்வெச் சமயத்தாருக்குந் தனித்தனி குருவுளரேனும், உலகிலுள்ள சமய நூல்களினெல்லாம் தலை மையாகிய நமது வேதீகம் சாஸ்கிரங்கனால் முடித்துக் கா ட்டப்பட்டவர் சிவபெருமானே யாமாதலினாலும், அச்சிவ பெருமானுக்கு ஒப்பானவரும் மேலானவரும் இல்லை என்று கொண்டே சுவேதாசுவதபோப நிஷதம்.

சுதத் ஸமச்சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே |

என்று கூறுதலாலும், அந்தச் சிவபிரானே அடைதலின் மே லாகிய பேறு இல்லை என்ற கருத்தினால், சிவபுராணம்

மஸ் லாபாந்ரபரோவாபஸ் தேஷாமஸ்தி |

என்று கூறுதலாலும், இந்தச் சிவப்பேததை உபதேசிக்கும் வைதிக சைவ ஞான யோக குருவிலும் மற்றோர் குரு கிறந்த வராசுக் கொள்ளப்படமாட்டாராதலின், இந்தப் பாசு இருளை ஒட்டுகின்றமையினுலே “குரு” என்னும் நாமம் போந்த தென்பது பெரியோர் கருத்தாமாதலினாலும், சங்கராசங்கிதை சிவனடியாருக்குச் சொல்லிய இருபத்து மூன்று லக்ஷணங் களுள்ளே,

ப்ரதமம் பஸ்ம ருத்ராஷ்டதாரணம் சமுதீரிதம் |

த்விதீயம் குரு சேவாச ||.

வியூதி ருத்திராஷ்டதாரணம் முதலாவது லக்ஷணம் என்றும், குருவை வழிபடுதல் இரண்டாவது லக்ஷணம் என்றும் கூறு தலாலும்,

பாபிநாஞ்ச யதிரசங்காத் தத்பபூ பாதபதிதோபவேத் |

தத்வதாசாரய ஸங்கேச தத்தாமபலபாக்பவேத் |

யதேக வந்திசம்பர்க்காந்மலந்த்யஜதி காஞ்சநம் |

ததை வகுரு சம்பர்க்காத் பாபம் த்யஜதிமாநவ: |

யதாவந்திசமீபஸ்தோ க்ருககும்போவிலீயதே |

ததாபாபம் விலீயேதாசாரயண்ய சமீபத: |

யதாபீரச்வலிதோ வந்தி: சுஷ்க்காஷ்டஞ்ச கிர்த்தகேத் |

ததாயம்பி சந்தஷ்டோ குரு: பாபம் ஸுணுத்தகேத் |

மநசாகம்மண வாகோ குரோ: க்ரோதம் நகாரயேத் |

தஸ்ய க்ரோதேச தந்யந்தேக்யாயு: ஸ்ரீஞாநசத்திரியா: ||

பாபிகளுடைய தொடக்கினால் ஒருவன் எவ்வாறு பதிதனாகி ன்ருளே, அவ்வாறே ஆசாரியர் கூட்டத்தினுலே புண்ணிய பலன்களை யுடையனாகின்றான் என்றும், தீயின் கூட்டத்தி னால் சுவர்ணம் களிம்பை நீக்கிக் கொள்வது போல, குரு சம் பர்க்கத்தினுலே மனிதர் பாபத்தை ஒளிக்கின்றார் என்றும், தீயின் சமீபத்துள்ள கெய்க்குடம் எவ்வாறு லயமடைகின் றதோ அப்போது ஆசாரியருடைய சமீபத்திருக்கின்றவனு க்குப் பாபம் லயம் அடைகின்றது என்றும், எரியும் அக்கினி யானது காய்ந்த விறகை எவ்வாறு தகிக்கின்றதோ, அவ்வா றே சுவேதோஷமுடைய இந்தக் குருவும் பாபத்தை ஸுணுப் போகிலே தகிக்கின்றார் என்றும், மனம் வாக்குக் காயங்களி னுதே குருவுக்குக் குரோதஞ் செய்த லடாது, அவருடைய

கோபத்தினாலே ஆயுளும் செல்வமும் ஞானமும் நற்கிரியைகளும் சுடப்படுகின்றன என்றும் சு. ததலால், ஆயுள், செல்வம், ஞானம், சற்கிரியை முதலிய வேல்லாம் மேன்மேலும் விருத்தியடையாமல், பாசமாயி இருள் தேயுமாயும், கமக்கு நன்னெறி காட்டி உய்வித்த குருச்செய்த நன்றியை எக்காலமும் மறவாது மனம் வாக்குச்சுள் ஒரு நெறிப்படக்காயத்தினால் அக் குருவை வணங்குதல் இன்றியமையாதது வேண்டிப் படுமென்பது போதாவே ஆசுவலாடனர்க்குக் குருவழிபாடு உபதேசித்தார்.

(24) இதய புண்டரீகத்தைத் தகனற்றதாக்குதல்—இதய கமலம் காமக்குரோதாதி நீங்கி சுத்தமாயிருத்தல் வேண்டுமென்ற உளக்கருத்தினாலன்றோ இக் கைவல்லியோபநிஷதப் பொருளுக்கிசைந்தே, “அகத்தே அமர்ந்த பக்தியுடையராய், காமாதிபகை ஆறையும் அறுத்து ஐம்புலன்களும்டக்கிச் சிவ ஞானத்தையே தாரகமாகக்கொண்டு அன்பர் உள்ளக்கமலத்தைப் பிரியாதுள்ளார் சிவபிரான்” எனப் பொருள்படும் “அகனமர்ந்த வன்பினரா யறுப்பகைசெற் றைம்புலனு மடக்கி ஞானப், புகலுடையார் தம்முள்ளப் புண்டரிகத் தள்ளிருக்கும் புராணர்” என்றருளிச்செய்தார். ஈண்டு “விரசம்” என்றது “துகனற்றது” (குற்றமற்றது) எனப் பொருள்படும். படவே சிவபிரானிடத்து அன்புடையராய் ஒழுக்குபவருடைய உள்ளக்கமலம் மேலே கூறியவாறு காமாதி தோஷங்களை ஒழித்து நிற்குமாம் என்ற கருத்தினாலன்றோ அவ்வாறு கூறப்பட்டது. இடையறாத ஞானயோகங்களின் முன்னர்க் காமமுதலிய குற்றங்கள் காட்டுத் தீ முன்னர்ப் பஞ்சுத்துய்போலுமாம் என்னுங் கருத்தினால், உத்தரவேதம்,

“காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமுன்ற

அமங் கெடக்கெடு நோம்.

என்று கூறியதுமாமென்க.

(25) தகரவித்தை—(முக்கியமாய்) சர்வ வேதாந்தங்களின் கருத்து தகராதி உபாசனம் ஒன்றேயாம் என்று கொண்டு சைவபாஷ்யகாரர்,

சர்வ வேதாந்த ப்ரத்யயம் தகராதுபாசகமேக ஏவ |

என்று கூறினார். அவ்வாறே சாந்தோக்கியோப நிஷதத்திலே பாபத்தினின்று நீங்கினமை (அபகதபாப்மா) என்றற் றொடக்கத்தி என்னுணங்குகளும் வாசிகாலை எனப்படும் பிருக தாரண்ணியம், கடவல்லி, சுவேதாசுவதரம் என்னும் உபநிஷதங்களிலே லுசித்துவமுதலிய குணங்களும், கைவல்லியோப நிஷதத்திலே “சிதானந்த ரூபம்” முதலியகுணங்களும் ஒரு நெறிப்படத் “தகரவித்தியாப்பிரம”த்துக்குக் குணங்களாகச் சொல்லப்பட்டன. படவே, கைவல்லியோபநிஷதமானது சாந்தோக்கிய முதலிய உபநிஷதங்களிலே உபாசனமூர்த்தியாக அக்குணங்களோடு விசேஷிக்கப்பட்டவர், விஷ்ணுவோ, ருத்திரரோ, சத்தியோ, அக்கினியோ, சூரியனோ, வாயுவோ, மற்றியாரோ என நிகழுமைய மறுக்குமாறு, கைவல்லியோப நிஷதம் அத்தகரவித்தியாத் துரிய சதாசிவப்பிரமத்தை உமாசகாயர் என்றும், முக்கண்ணர் என்றும், நீலகண்டர் என்றும் விசேடித்தல் வாயிலாக அடையாளம் கூறி, (அதர்வசிகையி

லே சொல்லப்பட்டவாறு) “பரமேசுவரர்” என்ற காமமங் கூறி, (தமசுக்கு) பிரகிருதி மண்டலத்துக்கு மேலுள்ள மகா சிவலோகத்தினாரம் ஆதித்தியவாணர் என்னுங் கருத்தினால், சுவேதாசுவதரோபநிஷதம்

ஆதித்யவர்ணந்தமசே பரஸ்தாத் |

என்று கூறியதற்கிசைய

சமஸ்தகாஷிந் தமசே பரஸ்தாத் |

சமஸ்த சாஷியரய் (தமசுக்கு)ப் பிரதிமண்டலத்துக்கு மேலுள்ளார் எனச் சிவலோகத் தானமும் கூறிற்று. மகாநாராயணோபநிஷதம் எனப்படுகின்ற தைத்திரியோபநிஷதமும் துரியமூர்த்தியாகிய சதாசிவ நாயனார்க்குச் சத்தியோசாத முதல் ஈசானம் இறுதியாகிய பஞ்சப்பிரம மந்திரங்களைக் கூறி, “இரணிய பதயே, அம்பிகாபதயே, பசுபதயே,” எனப் பலவாறாகத் தகரவித்தியாப்பிரம சிவனரை விதந்து கூறிய தமா மென்க. கைவல்லியோபநிஷதத்திலும், மகாநாராயணோப நிஷதத்திலும் உமாபதி, கிருஷ்ணபிங்களர் என்றற் றொடக்கத்தனவாகச் சகுணத்தின் பாற்படச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றாரன்றி, பிருகதாரணிய முரலியவற்றிலே தகர வித்தியாப் பிரபத்துக்கு அடையாளம் சொல்லப்பட்டமைக்குப் பிரமாணமுளதோ வெனில், சைவ பாஷ்யகாரர்

அதவாபர மாத்மாநம் பரமாகந்த விஶ்ரகம் |

குருபதேசாத் விஞ்ஞேயம் புருஷம் க்ருஷ்ணபிங்கலம் |

ப்ரம்ம ப்ரம்மபுரே கார்க்கிதகராப்ஜ மத்யமே |

அப்யாசாத் சம்ப்ரபச்யந்தி சந்தஸ்த் வஞ்சததாரகு ||

அவர் (யாஞ்ஞ லல்க்கியர்) கார்ச்சிகைய நோக்கி கார்ச்சிகையே பிண்டமாகிய சரீரத்திலே பிரமபூர்த்திலே தகர கமலாகசுத்திலே ஒரு உபதேசக்கொண்டு புருஷரும் கிருஷ்ணபிங்களரும் பரமாதமாவும் பரமானந்த விஶ்ரகருமாகிய பிரமத்தை யோகப்பியாசத்தினாலே சத்துக்கள் காண்கின்றார்கள் அப்படியே நீயுஞ் செய் என்று பொருள்படும் உபப்பிரம்மணவாகியங்களை உதகரித்தருளினமையினால் அறியப்படும். வில்ல வரம்பல் குப்புச்சரமி ஐயர் தமது தோர்த்த தீபிகையில் “உமாசகாயரும்,” “பரமேசுவரரும்,” “பிரபுவும்,” “நிரி லோசனரும்,” “நீலகண்டரும்” எத்தற் றொடக்கத்தனவாக வரும் கருதி வாக்கியங்கள் நிற்குணப், பிரமோபாசனைக்கு அருகரல்லாதவர்கள் கடைத்தேறும் பொருட்டுச் சகுணோபாசனைக்கு யோக்கியமான ஈசுவராதி ரூபங்களைச் சொல்கின்றன என்ற கூறினார். இவர் கருத்தின்படிக்குச் சகுணோபாசனை நிற்குணோபாசனை என்னும் இரண்டே சமஸ்த சாஸ்திரங்களாலும் அறியப்படுவன என்று கொண்டே இந்தப்பிரகாரம் வரைந்தார். இவர் ஏகான்மவாத கருதியின்படி மாயாப்பிரதிவிம்ப பிரம விஷ்ணு ருத்திரரே சகுணமூர்த்தியுட்பட்டாரன்றி, “சதாசிவநாயனார் இந்தக் குணமூர்த்தியுட்பட்டவரல்லரென்க. இது பத்தியே ஸ்ரீ அப்பய தீபகிதர் பிரமம் கிருசிம்மோத்தராதாபநிமுதலிய உபநிஷதங்கொண்டும், புராணங்கொண்டும் துரியமூர்த்தியே சகுணவிஷயினியாம் பாசத்தியினின்று வேறுறாத சிவபிரான் என நிரூபணஞ் செய்திருக்கின்றார் என்று முன்னரே சொல்லியிருக்கின்றேம். குதசங்கிதை

உமார்த்த விக்காசக்ஷா த்ரிசேத்ரா சந்தர்சேகரா |
நீலக்ரிவாபராக்ஷத் ப்ரமோதா தூண்ட ப்ரியா |
ப்ரம்மவிஷ்ணு மகாதேவை ருபாய்ஸ ருணமூர்த்திபி |
சர்வமூர்த்திவகிரஸ்ய சர்வதத்வாத்பஸ்யசததாப்யேஷாசாச்
தப்தாயபிண்டவத்விப்ர ருத்ரமூர்த்திபாஸ்யது | [வதிச்சுருகி
மூர்த்யா துல்யாந்யமூர்த்தி ப்யோலக்ஷணைர்மூநிசத்தமா |
பரதத்வஸ்ய நாமாநி ப்ரத்யாசத்யா முநீச்வரா |
த்ரிமூர்த்திகாந்த ருத்ரஸ்ய சாபிதாநாநி சுவர்தா ||

அத்தகாசிகவாரும், திரிசேத்ரமுடையரும், சந்திரசேகர
ரும், நீலக்ரிவரும், பரானந்த தாண்டவப்பிரியரும், பிரம
விஷ்ணு ருத்திரர்களாகிய ருணமூர்த்திகளினாலே உபாசிக்கப்
படுபவரும், சர்வ வடிவங்களை ஒழித்த நின்றவராயினும்,
இந்த மூர்த்தம் அவருக்குத் தூரிய பெரிய வடிவமாம் எனச்
சுருதி சொல்லிற்று என்றும், ஒழுக்க காய்ச்சிய அபயிண்டம்
போல ருத்திரமூர்த்தியானவர் தூரியமூர்த்திக்கு ஒப்புடைய
ரென்றும், மற்ற விஷ்ணுவாதி மூர்த்திகளுக்கு ஒப்புடையால்
லர் என்றும், தூரியமூர்த்திக்கு உள்ள பெயர் ருத்திரமூர்த்தி
க்கு உள்ளதாம் என்றும் சொல்லுவதால் தூரிய மூர்த்தியா
யுள்ள சருண உமாசகாய சதாசிவ மூர்த்தியையும், அவரினி
ன்று தோன்றி அவருக்குக் கீழ்ப்பட்ட ருணமூர்த்தியாகிய
ருத்திரமூர்த்தியையும் ஒன்று படுத்தி ஒரே ருணமூர்த்தியுட்
படுத்திக் குழப்புதல் அறிவிலாப்பாலர் செய்கையே யாமெ
ன்க. சிகரிணிமாலையுடையார்.

பிந்தரூபம் மகாதேவம் வ்யோமாகாரம் சதாசிவ |
சுத்தஸ்படிக சங்காசம் பாலேந்த க்ருதசேகரம் |
பஞ்சவக்த்ரதாம் செளம்யம் தசபாகுந் த்ரிஸோகம் |
சர்வாயுத்தயோத காம் சர்வபூஷண பூஷிதம் |
உமார்த்ததேகம் வரதம் சர்வகாரண காரணம் |
இந்தயந் சித்தவியஸ்த: முகூர்த்தமபி தாரயேத |
சவ்வமுத்த இத்தயுத்த: தாந்திரிகேச் வபிசுக்ஷிதை: ||

பிந்தரூபமும், மகாதேவரும், ஆகாயவடிவின்மும், சதாசிவ
ரும், சுத்த ஸ்படிக சங்காசமும், இளப்பிறையணிந்த சடாம
குடமுடையரும், ஐமுகமுடையரும், செளமியரும், பத்துக்
கையுடையரும், முக்கண்ணுடையரும் சர்வாயுதங்கள் விளங்
கும் திருந்தரம் உடையரும், சர்வாலங்கார பூஷணரும், உமை
யெருகுபாக்ஷினரும், வரதரும், சர்வகாரணகாரணரும், ம
னசவைத்து ஒரு முகூர்த்தப் போதாயினும் திவானிக்கக் கட
வன் என்று யோகயூஞ்ஞவல்க்கியவகொண்டு உதகரித்தவாற்
றால் உணரப்படும். இது வன்றிக் கூர்மபுராணத்தினால் சரு
ணமூ, நாக்ருணம், அத்தியாகிரம பிராமியி என வகுக்கப்
பட்ட ப்ரியை மூன்றனுள்ளே, இதுதிக்கணித்த அத்தியா
கிரமப் பிராமியை உபாசிக்கக் கடவதிகபாசபத யோக
நிர்க்குணபாவனை வாயிலாக எய்துவதாமெனக் கூறப்படுத
லாலும், இதற்கிசைந்தே திக்ஷிதயோகியார் தமது இரத்தந்
திரய பரீகைஷவாயிலாக “ஸ்ரீமத் கூர்மேண” என்றற்றோட
க்கந்த சுலோகங்களுல் விளக்குதலாலும், மாராவாதிகளா
கிய ஏகான்மவாதிகள் தூரியப்பிராமம் நிர்க்குணப் பிராமாய்
(ஆன்மாவாகிய அறிவு ரூபமாய்) முடிதலாலும், இந்த அறிவு
ரூபம் வைதிகபாசபதிகளுக்கு பரப்பிரமமாகாத சிவப்பிரம

நிலையாய் முடிதலாலும், இந்த நிர்க்குணப் பிராமநிலை கீழ்ப்
படிச்சுணுள்ளசுருணைபர்சனைக்கும், மேற்படிக்கணுள்ள வை
திக பாசபத யோகத்திக்கும் இடைப்பட்டு நின்றதாதலினா
லும், வைதிகபாசபதயோகத்தைக்கடந்த ஞானபாதத்தினால்
அடையப்படும் பிரமத்தை அடைதற்கு ஆதாரமாக மாயா
வாதிகளுக்கு வேறு சாஸ்திரப் பிரமாணம் ஒன்றும் இல்லா
மையாலும், அவர் எல்லோரையுங்கடந்து மேனிலைபெற்றோ
மென்று நினைப்பதும், எழுதவதஞ் செய்தல் களைவு காண்ட
லேயாம்.

(26) பிரம்யோன, பூதயோனி—அந்தப் பிரம விஷ்ணு
ருத்திரேந்திரர்களாகிய இவரெல்லாம் உற்பத்தியாகின்றனர்.
எல்லா இந்திரியங்களும் பூதங்களுடனே உற்பத்தியாகின்றன.
காரணமும் காரணங்களைப்படைத்தோரும் கருத்தினோரு மாகி
யவர் உற்பவித்தலின்று என்ற கருத்தினால்

ப்ரம்ம விஷ்ணு ருத்ரேந்த்ராஸ்தே சர்வே சம்ப்ரக்யந்தே
சர்வாணிசேந்த்ரியானிச சகஸ்ரதேர் ககாரணம்
காரணாம் த்யாதா காரணம் துத்தேய: ||

என்று உபநிஷத் சொசகளுக்கெல்லாம் சிவாகையாகிய அதர்வ
சிகைப் பொருளைக் கைவல்லியோபநிஷதம் அடக்கி “பிரம
யோனி” பிரமாதியர்க்குக் காரணம் என்றும், “பூதயோனி”
(பூதமுதலிய இந்திரியங்களுக்குக் காரணம்) என்றுங் கூறி,
அந்த அதர்வசிகை ஆகாசமத்தியிலே தியானிக்கப்படுபவரா
கக் கூறிய சர்வேசுவரரைக் கைவல்லியோபநிஷதம் “பர
மேசுவர” என்று கூறிற்று.

(27) ஆதிமத்தியாந்தம் கடத்த ஏகர்—(ஆதிக்கண்ணே) பிர
மாவாய் நின்று படைத்ததும், (மத்தியிலே) விஷ்ணுவாய்
நின்று காத்ததும், (அந்தத்திலே) ருத்திராய் நின்று அழித்
ததுஞ்செய்து, தாம் இம்மூவரையுங் கடந்த தூரிய உமாசகா
ய சதாசிவராம் என்றும், அதர்வசிகை

ஏகோ ருத்ரோநத் விஜய: |
ஒருவரே ருத்திரர் இரண்டாவதாக ஒருவரிலர் என்றும் மகா
நாராயணோபநிஷதம்

ஏகமவ்யகத மந்தரூபம் |
வெளிப்படாதவருந் அனந்தரூபமாம் ஏகர் என்றும், முண்ட
கோபநிஷதம்

தேவாநாம் யதிரேக: |
தேவர்களுக்குப் பதியாயுள்ள ஏகர் என்றும், சடவல்லியுப
நிஷதம்

ஏகஸ்த்தா சர்வ பூதாந்ந ராத்மா |
சமஸ்த சேதனசேதனப் பிரபஞ்சங்களுக்கும் அந்தரியாயி
யாம் ஏகர் என்றும், சாந்தோக்கியோபநிஷதம்

ஏகமே வாதவிஜயம் |
இரண்டாவதற்ற ஏகம் என்று கூறிய வெல்லாம் கைவல்லி
யோபநிஷதத்தினால் கூறப்பட்ட ஏசரேயாம்.

(28) விசோகம்—சாந்தோக்கி யோப நிஷதம் தகரோ
பாசனப் பிரமத்துக்குக் குணமாகக் கூறிக் “விசோகம்”
என்னும் பதத்தை இக்கைவல்லியோப நிஷதம் எடுத்துக்

கூறிற்று. “ஈண்டு “விசோகம்” என்றது “சுவதந்திரம்” என்னும் குணத்தின் பாலதாகப் பொருள் படுத்தினார் சைவ பாஷ்யகாரர்.

(29) “அசிந்தியம்” என்றற்றொடக்கத்தன்—சிவ பெருமானைக் குறித்து மாண்கேயோப நிஷதமும் முண்டகோப நிஷதமும் பிரயோகித்த அசிந்தியம் (நினைத்தற்கரியர்) என்றும் பதமணியையும், மைத்திராயனோபநிஷதம் உரைத்த “அவ்வியக்தம்” (வெளிப்பட்டாதவர்) என்னும் பதமணியையும், மகா நாராயணோபநிஷதம் கூறிய “அனந்தரூபம்” (அனந்த ரூபர்) என்னும் பதமணியையும், மகா நாராயணமும் சுவேதாசுவதரோப மாண்கேயியம் முண்டக முதலிய உபநிஷதங்கள் உரைத்த “சிவம்” என்னும் பதமணியையும் சாபாலோப நிஷதம் பிரயோகித்த “அமிர்தம்” என்னும் பதமணியையும், சுவேதாசுவதரோப நிஷதமும், மகாநாராயணோபநிஷதமும், முண்டகோப நிஷதமும் கூறிய “பிரமயோனி” என்னும் பதமணியையும், கடவல்லியும் முண்டகமும் கூறிய “விபு” (விபாபகராய்) என்றும் பதமணியையும் கடவல்லியும் சுவேதாசுவதரோப நிஷதமும் கூறிய “அருபம்” (நிஷ்களர்) என்னும் பதமணியையும், கோவை செய்து “சதருத்திரீயம்” எனப்படும் கைவல்லியோபநிஷதமாம் மஹைசதன்னுடல் முழுமையும் அலங்கரித்தாளென்க, சிவபெருமான் சதா சிவ வடிவம் பூண்டு நிஷ்களராயினமை தியான பூசையின் பொருட்டேயாம் எனவும் ஈசான முதலிய பஞ்சப் பிரமங்களே சதா சிவாவஸ்தை யாமெனவுங் கொண்ட கருத்தினால் வாதுளாகமம்,

யோகிதாஞ்ச யதீநாஞ்சத்யாநி நாம்மந்த்ரிணுத்ததா |
த்யாநபூஜா நிமித்தாய நிஷ்களம் சுகளம் பவேத் |
ஈசாந புருஷா கோர வாய ஜாதாதிகா: க்ரமாத் |
ஏதா: சதாசிவாவஸ்தா இதி||

என்று கூறிற்று.

(30) தியானம்—அதர்வ சிகையிலே “அந்தத்தியானம் யாதா” “தியானிப்போன் யாவன்” “தியானிக்கற் பாலர் (தியேயம்) யாவர்” என்னும் வினாக்களுக்கு “உத்தரமாயுள்ள பொருளை விரித்துரைக்கப்பட்டது. நிற்குணோபாசனையிலே பேசி முடிக்கப்படுவது ஆன்மா ஒன்றேயாய், ஆங்குத் தியாதா, தியானம், தியேயம் என்னும் பகுப்பு இல்லாமையாலும் கூர்ம புராணம் கூறியவாறு நிற்குணோபாசனை வாயிலாக அடையப்படு (அத்தியாசிரமம்) பாசுபத யோகத்திலே பேசப்படுவது ஆன்மா ஒன்றேயாகாது, தியாதா, தியானம், தியேயம், தியானப்பிரயோசனம் என்பனவா மாதலின், அவற்றை யோகியானவன் அறிந்து யோகஞ் செய்யக் கடவன் என்ற கருத்தினால், சிவபுராணம்

த்யாதா த்யாகம் ததாத்யேயம் யச்சத்யாக ப்ரயோஜனம் |
ஏதச் சதுஷ்டயம் ஞாத்வா யோகம் யுஞ்சித யோகவித் ||
என்று கூறிற்று. “ததவியானவன் பூதகாரணராகிய சிவனைத் தியானித்து அவரை அடைகின்றான்” என்ற கருத்தினால், கைவல்லியோபநிஷதம்

த்யாத்வாமுநிர் கச்சதி பூதயோநிம் |

என்று கூறியதும், ஞானாகாசமத்தியிலே சர்வைசுவரிய சம்பன்னரும் சர்வேசுலாரும், சம்புவுமாகிய தாரணரே தியானிக் கற்பாலர் என்ற கருத்தினால்,

காரணந்துத்யேய: சர்வவச்வர்ய சம்பந்ந: சர்வேச்வர:
சம்புராகாச மத்யே |

என்று கூறியதும், சுவேதாசுவதரோப நிஷதம் சிவதியானப் பிரயாசத்தினாலே என்ற கருத்தினால்,

த்யாநகிரிமதநாப்யாசாத் |

என்று முடித்துக் கூறியதும் ஒரு நெறிப்பட ஒரு பொருளையே கொண்டு முடிவனவாம் என்னும் உண்மையை “ஆசீநாதிகரணத்திலே” சைவபாஷ்யகாரர் விளக்கியிருப்பாராக, சங்கராசாரியர் இந்தத் துரிய உமாசகாய பரமேசுவரத் தியானம் தமது நிற்குணோபாசன ஆன்மநிலைக்கு விரோதமாய் முடியும் என்று கொண்டமையாலும், தமக்குச் சார்பாய வேறு சுருதிகள் இந்த அதிகரணத்துக்குப் பொருத்தமில்லாதிருக்கும் என்பதை நன்கு கண்டமையாலும் இந்தக் கைவல்லியப் பொருளை எடுத்தாளாது விட்டுவிட்டார். இவ்வாறே இராமாநுசாசாரியரும் உமாசகாயத்துவ முதலியன தமது நாராயணருக்கு இல்லாமையாலும், கைவல்லியோபநிஷதத்திலே “ஆசனநிடமசுருதி” கூறும் உபநிடதபாகம் தமது நாராயணோபநிடதபாகங்களிலே இல்லாமையாலும், கைவல்லியப் பொருளை எடுத்தாளாது விட்டுவிட்டார். நிலைகண்ட சிவாசாரியரோ “ஆசீநவிதி” கூறும் கைவல்லியோபநிடதப் பொருண் முழுதையும் அந்த ஆசீநாதிகரணத்திலே கைவல்லியப்பொருளை இழந்தாரல்லராகி, நமக்கெல்லாம் அவ்வுண்மைப்பொருளை உபதேசித்து, உம்மையெல்லாம் அச்சிவ கைவல்லிய பதத்துக்கு உரியராக்கினார். இதனால் சங்கராசாரியரோ, இராமாநுசாசாரியரோ, நிலைகண்ட சிவாசாரியரோ வேதவியாசர் சூத்திரக்கருத்துக்கிசைய எடுத்து உண்மைச் சுருதிப்பொருளை விளக்கினார் என்பதை அன்பர்கள் ஆராயக் கடவர்கள். (இன்னும் உரும்.)

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தகுருப்பயோநம: .

திருமூலநாயனார் அருளிச்செய்த
திருமந்திரம்.

விநாயகர் காப்பு.

ஐந்து கரத்தனை யானை முகத்தனை
யிந்தி னிளம்பிறை போலு மெயிற்றனை
நந்தி மகன்றனை ஞானக் கொழுந்தினைப்
புந்தியில் வைத்தடி போற்று கின்றேனே.

(பொ-ரை). ஐந்து கைகளையும் யானை முகத்தையும் கந்திரனுடைய இளம்பிறையை மோத்த பற்களையும் உடைய நந்திக்கு மகனாயும் ஞானச் சுடர்க் கொழுந்தாயுமுள்ள விநாயகக் கடவுளைக் கிந்தை செய்து வணங்குகின்றேன்; என்ற வாறு.

(க)

• போற்றிசைத் தன்னுயிர் மன்னும் புனிதனை
நாற்றிசைக்குந் நல்ல மாதுக்கு நாதனை
மேற்றிசைக்குட் டென்றிசைக் கொரு வேந்தனும்
கூற்றுதைத் தானையான் கூறுகின் றேனே.

(பொ-ரை). தன்னை வணங்கும் பக்தர்கள் மனத்தில் தங்
கிய பரிசுத்த தேவமுடையவனையும் நான்கு திசைக்கும் தலை
வனையும் உமா தேவியாரை ஒரு பாகத்தில் வைத்தவனையும்
சென்னை நான்கு திசைக்குள் தென்றிசைக்கு ராஜாவாகிய
யமனை உதைத்தவனுமுள்ள பரமேசுவரனை நான் வணங்கு
கிறேன்; என்றவாறு. (உ)

ஒன்றவன் றானே யிரண்டவ லின்னருள்
நின்றவன் மூன்றினுள் நான்குணர்ந்தா னைந்து
வென்றன னுறு விரித்தனனே மும்பர்ச்
சென்றவன் றுனிநுந்தா னுணர்ந் தெட்டே.

(பொ-ரை). தான் ஒன்றாயும் தன் சத்தியோடு இரண்
டாயும், பிரணவத்தில் மூன்றாயிருந்து நான்கு வேதங்களை
யும் உணர்ந்தாங்குணர்ந்த ஐந்து புலன்களின் சேட்டைகளை
யடக்கி வேதாங்கங்களாறையும் சொல்லி மேல் ஏழுலகங்க
ளினாயிருந்து அட்டாமா சித்திகளையு மறிந்திருந்தான்; என்ற
வாறு. (க)

ஒக்க நின்றானே யுலப்பிலி தேவர்கள்
நெக்கு நின்றேத்திடு நாதனை நாடொறும்
பக்க நின்ற ரறியாத பரமனைப்
புக்குநின் னுன்னியான் போற்றி செய்வேனே.

(பொ-ரை). எவற்றிலும் உடனிருந்தவனாய் அழிவில்லாத
தேவர்கள் நாதனாகச் சித்தே நின்ற எதிர் நின்று வணக்கப்
படுகின்றவனாய் அருகிருந்தாரும் அறியக் கூடாத மேலான
வனாய் உள்ள பரமேசுவரைப் புகுந்து நின்று வணங்குகின்
றேன்; என்றவாறு. (ச)

அகலிடத்தார் மெய்யை அண்டத்து வித்தைப்
புகலிடத் தெம்மெய்யைப் போத விட்டானைப்
புகலிடத்தும் மிரவும் பணர்ந் தேத்தி
புகலிடத் தேயிரு ணீங்கிறின் றேனே.

(பொ-ரை). உலகத்தார்க்குச் சத்தியமான பொருளான
வனாய் அண்டங்களுக்கு விதை போன்றவனாய் நாமெல்லாம்
தருசம் புகுமிடமாய் எம்மைப் பிறப் பிறப்புக்களிற் பேசு
விட்டவனுள்ள கடவுளை இராத்நிரியும் பகலும் ஒழியாத
வணங்கி மாறு பாட்டான இவ்வுலகத்து இருளினின்றும் நீங்
கிடுகின்றேன்; என்றவாறு. (ரு)

• சிவனோ டொக்குந் தெய்வந்தே யுனுமில்லை
யவனோ டொப்பர் நிக்கியா வருமில்லை
புவனங் கடந்தன்று பொன்னொளி மின்னுந்
தவளச் சடைமுடித் தாமரை யானே.

(பொ-ரை). சிவனுக் கொப்பானதும் மேலானதுமான தெ
ய்வும் தேயுப் பார்த்தாலுங்கிடையாத; இந்த உலகத்திலே
யும் அவனுக்குச் சமான மொருவருமில்லை; அப்பேர்ப்பட்ட
வனுடைய உருவம் புவனங்களை யெல்லாம் கடந்து நின்று
சுவர்ணப்பிரகாசம் செய்யும் வெள்ளை சடையுடைய தாமரை
திரும்; என்றவாறு. (க)

• அவனை யொழிய வமரரு மில்லை
யவனன்றிச் செய்யு மருந்தவ மில்லை
யவனன்றி மூலரா லாவதொன் றில்லை
யவனன்றி யூர்புகு மாறறி யேனே.

(பொ-ரை). அவனை யன்றித் தேவரு மில்லை; அவனை
யொழித்துச் செய்யும் கடுமைபான தபசுமில்லை; அவனை
யல்லாமல் பிரமவிஷ்ணு உருத்திரர்களா லாவதொன் றில்லை;
ஆதலால், அவனை யல்லாமல் டோகத்துக்குப் போரும்வழி
யறியேன்; என்றவாறு. (எ)

முன்னே யொப்பாயுள்ள மூவர்க்கு மூத்தவன்
நன்னே யொப்பா யொன்றுமில்லாத் தலைமகன்
அன்னே யப்பாவென்னி லப்பனு மாயுள்ள
பொன்னே யொப்பாகின்ற போதகத் தானே.

(பொ-ரை). பழையாய்தம்மிற்சமத்துவமுடைய பிரம
விஷ்ணு உருத்திரர்களுக்கு மூத்தவன்; தனக்கொப்பொ
ன்று மில்லாத் தலைமகன்; தாம் தகப்பனென்று சொன்னா
லும் அப்படியே யுள்ளான்; பொண்ணைப் போலப் பிரகாசித்
தும் அறிவினையுடையான் அவன்; என்றவாறு. (அ)

தீயினும் வெய்யன் புனலினுந் தண்ணியன்
ஆயினு மீசனரு ளறிவா ரில்லை
சேயினு நல்லனணிய னல்லுந் பார்க்குத்
தாயினு நல்லனந் றுழ்சடை யோனே.

(பொ-ரை). அக்கினியில் உஷ்ணமாகவுள்ளவன் தண்ணி
ருள் குளிர்ச்சியாக வுள்ளவன்; அப்படி யிருந்தாலும் அவன்
கருணையின் தன்மையை யறிபவர்களில்லை; பக்திமான்களு
க்குப் பிள்ளையைப் பார்க்கிலும் நல்லவனுள்ளான் கீழே
விழும் சடையையுடைய பரமேசுவன்; என்றவாறு. (க)

பொன்னுந் புரிந்திட்ட பொற்சடை யென்னப்
பின்னாற் பிறங்க விருந்தவன் பேர்நந்தி
யென்னாற் றொழப்படு மெம்மிறை மற்றவன்
நன்னாற் றொழப்படுவா ரில்லை தானே.

(பொ-ரை). பொற் கயிற்றினாற் கட்டப்பட்டது போற்
பொன்னிறம் பிரகாசிக்கப் பின்னாற் கொங்கும் சடையை
யுடையன்; கந்தி வென்னும் பேருடையான்; என்னால்
வணங்கப்படும் எம்முடைய தலைவனுவான்; அவன் தன்னால்
வணங்கப்படுவா ரொருவருமில்லாதான்; என்றவாறு. (கஉ)

தானே யிருநிலந் தாங்கிவிண் ணாய்நிற்குந்
தானே சுமெங்கி ஞாயிறுந் திங்களுந்
தானே மழைபொழி தையலுமாய் நிற்குந்
தானே தடவரைத் தன்கட லாகுமே.

(பொ-ரை). ஓரிய பூமியைத் தாங்குபவனுந்தானே;
ஆகாயமாய் நிற்பவனுந்தானே; சுமென்ற அக்கினியாகவும்
சூரியனாகவும் சந்திரனாகவும் மழை பெய்கின்ற மேகமாகவும்
நிற்பவனுந்தானே; தானே உமையாயும், பரிவதம் சமுத்திர
மாய் நிற்பான்; என்றவாறு. (கக)

(இன்னும் வரும்.)

கிருச்சிற்றம்பலர்.

ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தருப்யோநம:

அநுநந்தீசுவாசாரிய சுவாமிகள் அருளிச்செய்த

சித்தியார் உரை.

(முன் தொடர்ச்சி.)

அளவை.

சாண்டிப்பக்கப்போலி நான்கேதுப்போலி

யொருமூன்றும்

வேண்டு மெழுமூன்றாகும் விளங்கு

வமைப்போலி நீரோன்பான்

காண்டிந் தோல்வித் தானமிரண்டிருபத்தி

ரண்டாங்கருநிலிவை

யாண்டு மொழிவாலை யெல்லாமளக்கி

லறுபத்தைந்தாகும்.

(பொ-ரை.) அனுமானம் பிரயோகிக்குமிடத்தப் பட்சா பாசம் நாலாயிருக்கும்; ஏதுப்போலி மூன்றாயிருக்கும்; இதுவும் இருபத்தொரு பேதப்படும்; திருவ்டாந்தாபாசம் பதினெட்டு வகைப்படும்; தோல்வித்தானம் இரண்டு வகையாய் இருபத்திரண்டாம்; இவற்றின்மீதும் பலவுண்டென்று சொல்லுவார்கள்; அவைகளின் பகுதியை விசாரித்தறியுமிடத்து அறுபத்தைந்தாகும்; இக் குற்றமெல்லாம் வராமல் பிரயோகிப்பதே நல்லது; எ-று.

(கு-ரை.) இவற்றின் விரிவெல்லாம் மஹாஞானசம்பந்தர் சிவாக்ஷரயோகிய ருரைகளிற் கண்டுகொள்ள.

அளவை முற்றும்.

உலோகாயிதன் மதம்.

இந்திர புரோகிதனியம்பு மொருநாளின்

தந்திரமென தறிவினோடருளிலாமற்

சந்தனைபுயத்துமணமாலை கடயங்க

வுந்தியுலகத்திலுல காயிதனுரைப்பான்.

(பொ-ரை.) சாந்தம்பொருந்திய தோளிடத்து நல்ல வாகையுள்ள மாலைகள் விளங்க உலகாயிதன் இந்திர புரோகிதனாகிய பிரகஸ்பதி பகவான் ஆன்மாக்கள் பேரகற் காரணமாயருளிய னாலத் தனதறிவினோடு ஞானமும் கிருபையுமில்லாமல் அதை ஒழிப்பென்று சொல்லுவான்; எ-று. (க)

சுண்டளவை காட்சிமன மாதிரிரு மூன்றாய் வேண்டுமென மானமுத லானபல வேண்டா பூண்டபொருள் பூதமலை புறங்கடின சிதந் திண்டரிய வெம்மைசல னத்தினோடு சேர்வே.

(பொ-ரை.) இவ்விடத்தப் பிரமாணமென்பது பிரத்தியட்சமே, அது சந்தேகம் முதலாக ஆறவிதப்படும், இதை யொழித்து அனுமானமும் ஆகமும் வேண்டாம். அப் பிரத்தியட்சத்தால் அறிவது நான்கு பூதங்களே. சொல்லப்பட்ட கடினம், குளிர்ச்சி, உஷ்ணம், அசைவு இவையெல்லாம் அவற்றின் தன்மைகள்; எ-று. (உ)

சாற்றுபெய ரானவை தலம்புனல்க னற்பின் காற்றுமென லாமிவை கலந்தகுண மோதில் நாற்றமிர தம்முருவ நற்பரிசு மாகும் போற்றுமிவை நித்தவியல் பாமிவை புணர்ப்பே.

(பொ-ரை.) அப் பூதங்கள் நான்கும் அப்படிக் கூடின பின்பு அவற்றுக்குச் சொல்லும் பெயர்களானவை பிருதிவியும்-அப்புவும் தேயுவும் வாயுவுமென்று சொல்லலாம். இப் பூதங்கள் கூடின குணங்களின் பெயரை முறையே சொன்னால் கந்தம் ரசம் ரூபம் பரிசம் இவையாகும். தெய்வமாக வணங்கும் இப்பூதங்கள் நான்கும் நாசமில்லாதவை. இவை கூடுமிடத்த மேலான வாயு பூதத்திலே நின்று மூன்று பூதங்களில் ஒன்றிலொன்றாகக் கூடும்; எ-று. (ங)

ஒத்துறு புணர்ச்சியி னுருக்கள்பல வாகும் வைத்துறு கடாதிபல மண்ணின்வரு மாபோற் புத்திகுண நற்பொறி புலன்களிவை யெல்லா மிகதில்வரு நீரினி லெழுங்குமிழி யொத்தே.

(பொ-ரை.) அப்பூதங்களின் சொருபங்களுங் குணங்ளும் தம்மில் ஒத்தக் கூடுகிற கூட்டத்திலே வடிவுகள் பல உண்டாகும், அது ஏதுபோல-என்றால், திரிகையில் வைத்த மண்ணில் பல குடங்கள் தோன்றுகிறதுபோல தண்ணீரில் கிளம்பிய குமிழியையொத்த புத்தியுங் குணமும் ஞானேந்திரியமாகிய பொறி புலன்களும் இவையெல்லாம் இவ்வருவின்கண்ணே உண்டாம்; எ-று. (ச)

பூதமதி னொன்றுபிரி யப்புல னிறக்கும் நீதியினி னிற்பன நடப்பனவு முற்போல் ஒதும்வகை யாகியுறு காரிய முலந்தால் ஆகியவை யாமிதனை யறிவதறி வாமே.

(பொ-ரை.) அப்பூதங்களில் வாயு பிரிய இந்நிரியங்கள் கெடும். இப்படியே தாபாசக்-சமங்களு மிறக்கும். சொன்ன படி கூடிய காரியமாகிய சொருபகுணங்கள் இவந்தால் காரணமாகிய பூதங்களேயாம். இவற்றை இப்படி யறிவதே ஞானம்; எ-று. (ரு)

இப்படி யன்றிக்கண்ம ஞாயிரிறை வேறுண் டென்று

செப்பிடு மவர்க்கு மண்ணோர் செய்திடுங் குற்றமென்றே

வொப்பிலா மலடிபெற்ற மகனெரு முயற்
கொம்பேறித்
தம்பிலா காயப்பூவைப்பறித்
தமைசாற்றினாரே.

(பொ-ரை.) முன்சொன்ன விதமல்லால், முன்செய்த கர்மம் பின் தொடருமென்றும், இதனைப் புதிக்க ஓர் ஆன்மா உண்டென்றும், இவற்றைக் கூட்டுகிற கர்த்தா உண்டென்றும் சமயிகள் உலகத்தாரை மயக்குகிறார்கள், அவர்கள் அப்படி மயக்குகிறதற்கு உலகத்தார் என்ன குற்றஞ் செய்தார். கள்? அப்படி மயக்கக் கூறுவது எப்படி யிருக்குது என்றால், மலடி பெற்ற புத்திரன் முசற்கொம்பின்மேலே யேறி ஆகாசத்திலே பூத்த பூவைத் தப்பாமல் பறித்ததற்குச் சமாணமாகும்; எ-று.

செய்திடுங் கன்மமெல்லாஞ்
செய்தவர் தம்மைப்பற்றி
பெய்திடுமென்னினிங்கே
மாய்ந்திடுமேய்வதெங்ஙன்
மெய்தருதூலங் கெட்டிச்
சூக்கமாய் மேவுமென்னின்
ஐயனே தீபம்போனூலகனெளி
யாவதுண்டோ.

(பொ-ரை.) முற்பிறப்பி லாண்மாக்கள் செய்த கர்ம மெல்லாம் கெடாமல் ஆண்மாக்களைப் பொருந்திநின்று இப்பிறப்பிலே ஊட்டுமென்று சொன்னால், இப்பிறப்பிற் செய்த புண்ணிய பாவங்கள் இக்காயத்தோடு கெடுமாதலால் பின் பிறப்பிற் கூடும்விதம் எப்படி? காயத்தோடுள்ளுலகெட்டு சூக்ஷ்மமாய்ப் பொருந்தமென்றால் திரியோடே கூடிநின்ற விளக்கொளி அவிந்தபோனால் பின்னும் திரியில்லாமல் அது எரியுமோ; எ-று.

மாய்ந்துபின்வாபளிவிட்ட
வைதழைபசிக்குமாபோல்
ஏய்ந்திடுங் கன்மமென்னி
விட்டிட்டுத்திசையுமேனி
யோய்ந்து வந்தவரை யுண்ணப்பண்ணுஞ்
சோறுதாத்தற்றால்
வாய்திடும்பலம் வயிற்றிற்
கொண்டிடுங் வழக்குவைத்தாய்.

(பொ-ரை.) வயதுக்கு ஏற்புபோட்ட வைக்கோலும் தழையும் தான் கெட்டுப் பின்பு பயிர்க்கு நன்மையைக் கொடுக்கிறதபோலக் கர்மமும் தோன்றாமல் கெட்டுப் பொருந்தமென்று சொன்னால், நீ உவமானமாகச்சொன்ன வைக்கோலும் தழையும் இட்டஇடத்தில் பயிர்க்கு நன்மையைக் கொடுக்கும் அதுபோலப் பிறர் காயத்திற்கு நன்மையைக் கொடுக்கவேண்டும். அது எப்படி யென்றால், தேகம் தளர்ந்து பசித்துவந்தவரை யுண்ணப்பண்ணுவித்த சோறு அவர் வயிற்

றில் மாண்டால் உண்டாகும் பிரயோசனம் எதுவென்றறிந்து பார்; எ-று.

(அ)

உருவமு முணர்வுஞ் செய்தி
யொத்திரா கன்மமென்னின்
மருவுகைவிரல் கடம் மின்வளர்
வுடன் குறைவுண்டாகி
வருவதிங் சென்னகண்மஞ்
செய்த முன்மதியிலாதாய்
பிப்ருகு பூதங்கடம்மின்
மிகுகுறைப்பெற்றியாமே.

(பொ-ரை.) ஒரு காயத்தின் செய்தியும் ஓர் உணர்வின் செய்தியும் ஒத்தில்லாமல் பேதிக்கப்படுவது கர்மச்செய்தி யென்று சொன்னால், அதிலிராதாய் முன்பு எந்தக் கர்மஞ் செய்து பின்பு தொழிலைப்பொருந்திய கைவிரல்கள் ஒன்றுக் கொன்று ஏறியுங் குறைந்தமிருப்பது அபிவிர்ந்தியாகும் பூதங்கள் மிகுந்துங் குறைதலால். காயமும் உணர்வும் பேதிக்கப்பட்டதல்லது கன்மத்தினாலன்று; எ-று.

(ஆ)

இன்பொடு துன்பமெல்லா
மெய்துவகன்மமென்னின்
நன்புனல் சந்தனாதி நனுகவு
மணுகவொண்ண
மின்பொலியழலிதேடு
மேவுவ நன்மை தீமை
யென் சொம்ததியம்பிடாய்
நீயிவைபெலாமியல்பதாமே.

(பொ-ரை.) ஒரு பொருளுக்கு இன்ப துன்பங்களெல்லாம் கர்மத்தால் வருமென்று சொன்னால், தெளிந்த தண்ணீரானது சந்தனமுதலாகிய நல்ல நாற்றத்தோடு கூடவும் கூடுதற்கு முடியாத பிரகாசத்தையுடைய அக்கினியோடு கூடவும் எந்த நன்மை தீமை செய்ததென்று கூறும், இவையெல்லாம் ஒரு பொருளுக்கு இயல்பாகுமாதலால் பூதகுணமன்றிக் கர்மமில்லை; எ-று.

(க)

காயத்தின் குணமதன்றிக்
கண்டாதான்மாவுண்டராயின்
மாயத்திற் சொல்லிடாதே
மனமுதலாதினுக்கு
நேயத்ததாக வேண்டுமன்றியே
நிகழ்த்து முண்மை
தேயத்தின் முயற்கொம்பெல்லோ
செப்புவோர் செய்கியாமே.

(பொ-ரை.) வெற்றிலை பாக்குச் சுண்ணாப்பு கூடனால் ஒரு சிவப்பு நிறம் உண்டாகுதல்போல பிருத்தி அப்பு தேயுவாய் எனும் காண்கு பூதங்களுங் கூடுங்காலத்தில் ஓர் அறி

வுண்டிரும், இப்படியல்லாமல் வேறே ஓர் ஆன்மா தனியே உண்டானால் வீணு ஆகம்பிரமாணஞ் சொல்லாமல் மனக் காட்சி முதலிய பிரத்தியட்சப் பிரமாணத்திற்குப் பொருந் தும்படி சொல்லவேண்டும். இப்படிச் சொல்லாது அனுமா னத்தாலும் ஆகமத்தாலும் சொல்வது உலகத்தில் கொம்பில் லாத முசலுக்குக் கொம்பும் அதற்கு அளவும் பெருமையுஞ் சொல்லுவாருடைய வார்க்கைக்குச் சமாணமாகும். (கக)

அருவமே பிறைவனாகி
லறிவின்ற காயமாகும்
உருவமே யென்னிற்பூதக்
கூட்டத்தி லொருவனாகு
மருவிய விரண்டிங்கூடி
நிற்பவ னென்னின்மண்மே
வீருவியும் பொருகல்லேந்தி
நிற்குமோ விரம்பிடாயே.

(பொ-ரை.) கர்த்தா ஆகாயம்போல அருபியென்று சொன் னால் அறிவுநிருக்காது ஆகாயம்போலவாகும். அப்படிக்கின் றிக் கர்த்தா உருவமுடையவனென்று சொன்னால் பூதக் கூட்டத்தில் தோன்றுஞ் சரீரியாகவேண்டும். பொருந்திய ரூபாரூபத்தோடுங்கூடி நிற்பவனென்று சொன்னால் மிக்க ஆகாயமாகிய அருபத்திலே உருபமாகிய கல்லைவிட்டால் தம் மில் கூடிநிற்குமோ, பிரபஞ்சத்தில் நில்லாதாகையால் அரு பாரூபம் கூடிநில்லாது; எ-று. (கஉ)

பூதத்தே யன்னமாகி
யன்னத்தா லுடம்புபுத்தி
பேதித்தே னகமுமாகிப்
பிரிந்தமை திருந்தவின்று
வேதத்தே யுரைக்கவென்னோ
மேதினி யோர்களுல்லாங்
கேதத்தே வீழ்ந்துவேறு
நெறியல கேட்குமாறே.

(பொ-ரை.) பிருதிவி பூதத்தே உணரிதோன்றி அவ்வுண் வால் உடலும் அவ்வுடலிலேயே புத்தியும் புத்தியிலே பேதிக் கப்பட்ட மனமுமுண்டாய் வேறுபட்டதை இப்பொழுது உங்கள் வேதமே சொல்லுகின்றது. அப்படியாகவும், பிர பஞ்சத்திலுள்ளோர்களுல்லாம் வருத்தத்திலே வீழ்ந்து வழி யல்லாதவற்றைக் கேட்டு அவற்றைக் கைக்கொள்ளுதல் ஏன்? எ-று. (கக)

போகத்தை மண்ணிற்கண்டு
விட்டுப்போய் விண்ணிற்கொள்ள
மோகத்தா ராகியல்லன்
முயன்றுமுன் மூடரெல்லாந்

தாகத்திற் றண்ணீர்கண்டு
விட்டுப்போய்த் தண்ணீர்கேட்டு
சோகித்தே யுண்ணவெண்ணித்
துயருறு வீரர்களந்தோ.

(பொ-ரை.) பூமியிலே மெய்யாக ஸ்திரீபோகத்தைக் கண் டிருந்தும் அதனை அனுபவியாது கைவிட்டுப்போய், சுவர்த் கத்திலே போகமுண்டென்று கேட்டு அதனைக் கைக்கொள் ளுதற்கு ஆசையுடையராய்த் தவமென்னுஞ் சிறையிலே பிர யத்தனப்பட்டுத் தடுமாறும் அறிவில்லாதவரெல்லாம் தாகித்த விடத்தே தண்ணீரை மெய்யாகக் கண்டிருந்தும் அதனை உண்ணாமல் கைவிட்டுப்போய் மற்றொரு தண்ணீரை ஒரு வன் னாரத்திலே உண்டென்று சொல்ல அதைக்கேட்டு அத் தண்ணீரை உண்டு தாகந்தீரவேண்டுமென்று போய் வழியி லே துன்பம் அடைவோர் தன்மைக்கு ஒக்கும்; எ-று. (கச)

வாழவே வல்லவாமி
வலக்கைதா வென்னுயிர்க்குத்
தோழனீ யுன்னையொப்பார்
சொல்லிடி னில்லைகண்டாய்
கோழைமா னுடர்தீதென்னுங்
கொலைகள் வாதிக்கொண்டே
குழும்வார் குழலார்மொய்ப்பச்
சுடரெனத் தோன்றினாயே.

(பொ-ரை.) இவ்வுலகத்துள் எம்மையப்போல நீயும் வாழ் வாய் வாமதந்திரியே உன் வலக்கையைத் தருவாயாக, என் னுயிர்க்குத் தோழன் நீயேயன்றிச் சொல்லுங்காலத்து லே றில்லை கண்டாய். மனமில்லாத மாணுடர் பொல்லாங்கென் றுசொல்லும் கொலை, களவு முதலியவற்றை யாம் கைக் கொள்ளும் முறைமைபோலக் கைக்கொண்டு, சுற்றும்ஒழுங்கு நீண்ட கூந்தலையுடைய பெண்கள் சேவித்துப் போக விளக் குப்போல தோன்றினாய் ஆதலால் என்னுயிர்க்கினிய தோ ழுன் நீயே; எ-று. (கரு)

சுசன ரயனார்மாலோ
டிந்திரன் றெரிவைமார்பார்
பேசொண வகைகளெல்லாந்
செய்தன்றோ பெரியோராஹீ
ராசையா லவர்போனமு
மாச்வே வேண்டுமாயின்
வாசமார் குழலாரோடும்
வல்லவா கூடிவாழ்மின்.

(பொ-ரை.) உருத்திரன் பிரம்மா வீஷ்ணு இரெட்டன் இந திரனும் ஸ்திரீகளிடத்துச் சொல்லவொண்ணாதபடி தலையில்

தரித்தும் நாவில் தரித்தும் மார்பில் தரித்தும் கௌதமர் சர்ப
ந்தரித்தும் மற்றுஞ் செய்துமன்றோ பெரியோரென் றெல்
லாருஞ் சொல்லப்பட்டார்கள். ஆகையால், அப்படி அவர்க
ளைப்போல எல்லாராலும் பெரியோரென்று கொண்டாடப்
படுதற்கு மெக்கும் ஆசையுண்டாயின் மணம்பொருந்தின குழ
லினையுடைய பெண்களோடு வருந்தியும் பொருந்தி வாழ்ந்
தனர்; எ-று. (கௌ)

தையலா ஞடலாடீத்
தாமவ ரோடுக்கடிச்
செய்யதா மரையைவென்ற
சீறடி செம்பஞ்சுட்டி
மெய்யெலாம் பாதஞ்சூடும்
வேடத்தார் மெய்யிற்கூடா
மையன்மா னுடர்பொய்மார்க்க
வேடத்தே மாய்கின்றாரே.

(பொ-ரை.) மகளிர் ஊழின்காலத்து அவ்ஹுடைய நீக்கி
அவரோடுக்கடித் தாமரையின் சிவப்பைப் பழித்த பாதத்
தைச் செம்பஞ்சுட்டி அவரதடிகளால் தமது காயமெங்கும்
புனைந்துகொள்ளும் வேடத்தின் கிற்பவராகிய உலோகாயி
தர் உண்மையிற்கூடாத மயக்கத்தையுடைய மானுடர்பொய்
வழியாகிய தவவேடத்தைப்புகுந்து மாயாரின்றார்கள்; எ-று.

லாசமார் குழலினார்கள்
மணியல்குற் றடத்தேழுமுகி
நேசமார் குமுதச்செவ்வா
யமுதினை நிறையபிண்ணு
தேசலா மணிமென்றோண்மேற்
சேர்ந்துவீற் றிருந்திடாதே
மாசலா மனத்தோரெல்லா
மறுமைகொண் டழிவார்மன்றோ.

(பொ-ரை.) வாசமுற்ற கூந்தலையுடைய பெண்களின்
பேடுகவென்றுத்துள் மூழ்கி அவர்களது அல்லியலர்போன்ற
சிவந்த வாயின் அமிழ்தைக் குடித்து ஒளிவீச பிணியணிந்த
மெல்லிய தோட்டேல் அணைந்து வாழ்ந்தே குற்றஞ்செய்த
மனத்தையுடைய பாசமவிகளெல்லாம் மறுமைப்பய னுண்
டென் றழிவார்கள்; எ-று. (கௌ)

மதிநிலா துதலாரோடு
மணியிலா முன்றிலேறி
முதிர்நிலா வெறிப்பச்செவ்வா
யினிலா முகிழ்ப்பபெய்ய்த்த
கதிர்நிலா வீடங்கொள்கொங்கைக்
கண்கண்மார் பகலமூழ்கும்
புதுநிலா விமர்நன்போகம்
விடுவீர்புன் சமயத்தோரே,

(பொ-ரை.) பிறைபூண்ட நெற்றியுடைய மாத்ரோடுக்
கடி சிலா மூற்றத்திலேறி பூணசந்திரன் விட்டு விளங்க
அவரது சிவந்தவாயின் நகையொளி தேர்ந்த நெருங்கிய
ஒளிமிக்க முத்துவட்டத்தைத் தாங்கிய அவர்கள் மார்பு தம்
மார்புமுந்தப் புல்லி யனுபவித்தலை விவோர்கள் இவ்வழி நில
லாத அவமாய சமயத்தார்; எ-று. (கௌ)

ஊடுவ துணர்வதுற்ற
தூவீமங் கையரையுள்கி
வாடுவ தடியில்விழ்ந்து
வருந்துவ தருந்தவம்பின்
கூடுவ துணர்வுகெட்டுக்
குணமெலாம் வேட்கையேயாய்
நீடுவ தின்பமுத்தி
பித்தினின் றூர்கண்முத்தா.

(பொ-ரை.) கல்வி பொருந்தின மாதர்தம்முடன் புதிதா
கக் கூடிய மாதரை நினைத்துத் தம்முடன் ஊடுவதானால்
அவரை ஊடல் தீர்ப்பதற்காகத் தளர்தலும் அவர்கள் அடி
யிலே விழ்ந்து வருந்துதலுமே யரிதாகச்செய்யுந் தவமானது.
அப்படித் தவத்தின் நின்றபின் பந்த மகளிரோடு கண்ணிவு
கெட்டுக் கூடுவது முத்தியாம். இந்நிரியன்களெல்லாம் ஒன்று
பட விருப்பம் நிலைபெறுவது முத்தியின்பம், இவ்வழியில் நின்
றவரே முத்தர்; எ-று. (உ௦)

வீட்டினை யுளதென்றோடி
மெலிவ்திங் கென்றோவீடு
காட்டினோர் கண்டோர் கேட்டோர்
கரியவை யுண்டேற்காட்டிர்
நாட்டினி லாசனானைக்
கிசையவே நடந்துநாளு
நீட்டியபொருள்கொண்டிங்கே
பின்பத்து ளிசைந்திடரே.

(பொ-ரை.) காணப்பட்ட ஸ்திரீபேர்கத்தையனுபவியாது
வேறே வீட்டின்பமுளதென்று தடுமாறி மெலியுந் தவத்தைச்
செய்வதாயது? அந்த வீட்டினைக் காட்டினவர்களையும் கண்
டவர்களையும் கேட்டவர்களையும் உண்டாதிற் சாட்சிகாட்டிர்,
அதுமுடியாதாகையால் லோகத்தில் ராஜவினாக்கினை வழிநட
ந்துதாடோறுந் தேடிய பொருள்கொண்டு இப்பிரத்தியட்ச
மான இன்பத்தை இவ்விடத்திலே பொருந்துவீராக; எ-று.

உலோகாயிதன்மதம் முற்றிற்று.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தகுருபரீயாராம்;

விநாயகபுராணக் காப்புச்செய்யுள்.

(முன் தொடர்ச்சி.)

அப்போது அச்சிவன் ஒரு யக்ஷஸூபந்தாங்கி இந்திரன்முன்சென்று ஒருநந்தஸ்தானத்தி லிருந்த னர். இந்திரன்கோபித்து நீயாரடா யக்ஷா என்று கேட்டான். அதற்கு அவர்பயமற்று நீயாரடாவெ ன்று இந்திரனைக் கேட்டார். அவன் கிலேசமுற்று மயங்கினன். அப்போது அவனைப்பார்த்து அங்கி ருந்த வொருதுரும்பை யெடுத்து அவன் முன்னே போட்டு, இதைக் கொஞ்சம் நீ அசைத்திடு பார்ப் போமென்றனர் யக்ஷர். இந்திரன் அத்துரும்பை அல்பமாகவெண்ணி அசைக்கப் பார்த்தான். அது அவனுடைய சத்தி முழுதையுங்கவர்ந்து அவனே மீராரு தரும்புபோலக் கீழே வீழ்ந்திடச்செய்தது. இந்திரன்வெட்கி இனி யென்னசெய்வதென்று யோ சித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது அக்கிவியங் குவந்து நீயாரடா யக்ஷாவென்று அதட்டிக் கேட் டான். அதற்கு யக்ஷமூர்த்தி நீயாரடாவென்று அக் கினியைக் கேட்டார். நான் திரிலோகங்களையும் நீரூ க்கவல்லவன், உன்னையுங் கொளுத்தத்தக்கவன், நீ அகங்கரியாதே யென்று அக்கினிகூறுவான். 'ஆயின் இந்தத் திரணத்தைமாத்நிரங் கொஞ்சஞ் சுட்டு நீரூ க்குதி பார்ப்போமென்றனர் யக்ஷர். உடனே அந்தத் திரணத்தை அக்கினிதகித்தான். அது பிரயோஜன ப்படவில்லை. அதனால் அக்கினி அதிக கோபங்கொ ண்டி தனது ஸப்தஜ்வாலைகளுந் தோன்ற வியாபித்து அதனைக் கொளுத்தப்பார்த்தான். அப்போதும் அந் தத்திரணம் நெருப்புக்கிரையாகாமனின்றது. அக் கினி பரிபவமெய்தி வருந்திக்கொண் டிருக்கையில் வருணன்-வாயு முதலானவர்களும் அங்கு ஒவ்வொ ருவராகவந்து யக்ஷமூர்த்தியை யெதிர்த்துத் தமது ஸாமர்த்தியங்களைக் காட்டினார்கள். இவர்களும் பரி பவமுற்று வருந்துகையில், பிரமன் அங்குவந்தான். பிரமனது வருகையைக்கண்ட யக்ஷமூர்த்தி புனை கைகாட்டி இதுமாந்திருந்தனர். பிரமன்இடருழந்து யக்ஷமூர்த்தியைப் பார்த்து நீ யாவன் என்று கேட் டான். அதற்கு நீ யாவன் என்றனர் யக்ஷர். நான்திரி லோகத்தையும் படைத்தவன், நானே எல்லாவுயிர்க்

ளுக்குப் பிதாவாயுள்ளவன் என்றான் பிரமன். நீயா வரையும் படைத்தகர்த்தாவாயின், என்னைப் படை த்ததுண்டோ வென்றனர் யக்ஷர். அதற்குப் பிரமன் மயங்கியபோது அவனைப்பார்த்து நீ சிருஷ்டிகர்த்தா வாயிருப்பது பின்னாகட்டும், இப்போது இந்தத்து ரும்பைக் கொஞ்சம் அசைத்திடுபார்ப்போம் என்ற னர் யக்ஷர். பிரமன் அந்தத் துரும்பை யசைக்கமுடி யாமல் தனது புலங்குன்றி மூர்ச்சித்து வீழ்ந்தான். பின்பு விஷ்ணுவங்குவந்தார். விஷ்ணுவைப் பார்த்து நீயாவென்றனர் யக்ஷர். நான் சர்வலோகரக்ஷக கர் த்தா, என்பெயர் விஷ்ணுவென்றார் அத்திதிகர்த்தா. நீயே லோகரக்ஷகனாயிருப்பது நிஜமாயின், எமக்கெ ன்றாவது ஒரு துளி நீரோனும் பருகக் கொடுத்து எம்மை ரக்ஷித்ததுண்டோவென்றனர் யக்ஷர். விஷ் ணுமயங்கி நமதுகதி இப்படியாயிற்றேயென்று யோ சித்துக்கொண் டிருக்கையில், அவரைப்பார்த்து நீ லோககர்த்தாவா யிருப்பதைப் பின்பு பார்த்துக்கொ ள்ளலாம். இந்தத் துரும்பை நீயாவது கொஞ்சம் அசைத்திடு பார்ப்போமென்றனர் யக்ஷர். விஷ்ணுவு க்கு ஒன்றுந்தோன்றாமல் யோசித்துக்கொண் டிருக் கும்போது லோகமாதாவாகிய உமாதேவியார் அங் கெழுந்தருளினர். அவரைப் பார்த்தமாத்நிரத்தில் யாவரும் பயந்து எழுந்து நமஸ்கரித்து நின்றார்கள். அப்போது தேவியார் விஷ்ணுவைப்பார்த்து இந்த யக்ஷமூர்த்தி எமதுபதியாகிய சிவனன்றோ வென்று சொல்லி மறைந்தருளினார். உடனே யக்ஷமூர்த்தியும் மறைந்தருளினார். சிவபெருமானது திருவிளையாட் டையறிந்த தேவர்கள் தங்களது அகந்தைவிலகித் திரு வருளைச் சிந்தித்து வாழ்ந்தார்கள். இச் சிவமகிமை வேதத்திலும், சூதசங்கிதை முதலிய புராணங்களி லும் பிரகாசம் பண்ணப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் சிவனார் திருவுள்ள மிசையாதபோது ஒரு அணுவு மீசையாதென்பது ஸர்வஸம்பிரதிபந்நமாயிற்று. சிவ னியக்குவித்தாலன்றி அசேதன மசையாதென்னு முண்மையே இதனால் வியத்தமாகியது.

பிரமன் சிருட்டிகர்த்தாவாயிருப்பதும், விஷ்ணு திதி கர்த்தாவாயிருப்பதும், ஏனைய சூதவர்முதலி னோர் தத்தங்கருமங்களை நடத்துவதுஞ் சிவனாது திருவாணையின்புடியேயன்றி வேறில்லை. இதுகாறும் யாம் விளக்கிக்காட்டிய வுண்மையால், சேதனசேத னங்களை யியக்குமாறு பாழன்மர்ந்த பண்பிடுதென் விளங்கியது. இவ்வுண்மையினை விளக்கவே "அக்கரங் கடோறுஞ் - சென்றிடுமகரம்பேரீன நின்றனன் சிவ

ஐஞ்சேர்த்தே” எனவும், “உலகமும் பல்லுயிற் று மொன்றி நிரைந்தோங்கி, யிலுஞ் சிவனெம்மிறை” எனவும், பிறவான்றோர் கூறியதுங்காண்க. இன்னும் பலவுள. இவ்வளவும் ஸபகாவுள்ளக்கமென்றியத்தக்கது. பரபகாங்களை வருவித்து நிரோதஞ் செய்வதாயின், விரியுமாகையாலீண்டிம்மட்டினிற்றுத்தினும்.

இனி, யாமெடுத்துக்கொண்ட பாடலில் “அகரவுகர மகரங்கடம்மாற்-புகருமொருமுதலாகி” என்ற பகுதியையும் விசாரிப்பாம். அகாரம்-உகாரம்-மகாரம் என்னும் இவை யொன்றுகூடியபோது ஓம் என்று ஒலிக்கும். ஓம் என்றதே “அகரவுகர மகரங்கடம்மாற் புகருமொரு முதலாகி” என்றதன் முடிவென்றிக. இவ்வோமென்றதனையே பிரணவம் என்று வேதங்கூறும். இதுவே தாரகம் என்று பெயர்பெறும். உச்சாரண மாதிரத்தில் பாசத்தினின்றுத் தாண்டியுயரச் செய்கின்றமையால் ஓம் என்று கூறப்படுமெனவும், பிரானோத்திரமணகாலத்தில் பரமாத்மாவினிடத்தில் சேர்ப்பிக்கின்றமையால் பிரணவம் என்று படிக்கப்படுமெனவும், ஸம்ஸாரபந்தத்தைத் தாண்டப்பண்ணுகின்றமையால் தாரகம் என்று ஸ்மிரிக்கப்படுமெனவும் அதர்வசிரசு - ஜாபாலமுதலிய சுருதிகள் கொண்டாடித் துதிக்கும் மந்திரராஜமாகிய ஏகாக்ஷரஸ்வரூபர் விநாயகக்கடவுளென்றே யறியத்தக்கது. ஓம் என்னும் மஹாமந்திரம் இவ்விநாயகமூர்த்தியினது வடிவமென்பதை இவரது யானைமுகமே சான்றுகூறும். இதனால், அகரவுகர மகரங்களாலாகிய ஓம்என்னும் முதல் இதுவென்றுதுணியப்பட்டது. அகரவுகரமகரங்கள் வியஷ்டிப்பிரணவமும், ஓம் என்பது சமஷ்டிப் பிரணவமுமாம். சமஷ்டிப் பிரணவமாகிய ஓம் என்றது விநாயகரது வடிவமானவாறு வியஷ்டிப்பிரணவங்களாகிய அகர-உகர-மகரங்களு மவ் விநாயகரது வடிவங்களேயாம், அன்றி இவரில் வேறாகாத ஸ்கந்தர்-உமை - சிவன் - என்பவர்களையும் பிரணவவடிவங்களாக வேதங்கூறும். உமா என்பதில், உ - ம் - அ என்பவை அமைந்துகிடத்தல் காண்க. அகரவுகர மகரங்களடங்கிய உமா என்பதன் மீதியை வேதவித்துக்களே விதப்படுன்க. சிவனும், ன்கந்திரும் அவ்வோங்கார வடிவினராதலே.

“எக்கலைக்கும் பூதங்க ளெவற்றினுக்கும் பிரமனுக்குமீசனென்னத்

தக்கமுதல் பரம்பிரமஞ் சதாசிவஜோ மெனவேதஞ் சாற்றாமல்லால்

“முக்கனல்குழ வேள்வியிற்சுப் பிரமணியனோமெனவு முக்காற்கூறும்

இக்கருத்தை யறியுனை யெவ்வாறு விடுவிப்ப திடப்படுமீனோ”

ஐன்னுங்காஞ்சிப்புராணச் செய்யுளானறிக. இது பிரமனை விடுவிக்குமாறு வந்துவேண்டிய தேவர்முனிவர் முதலினோரைப்பார்த்துச் சிவபெருமான் கூறிய வுண்மையைத் தெரிவித்தது இனிப்பிரமனை முருகக்கடவுள் சிறைப்படுத்தியதையுங் கொஞ்சம் விரித்துப், பின்பு அதனுண்மையைப் பிணிதுவிளக்குவாம்.

“பல்கலைக்கு முநீலாகப் புகுந் தீடுவ தோமென்னும் பதமாமந்தச்

செஷல்வினைக்கும் பொருளயன்மாலீசனெனுமுவரெனச் சொல்வரீமேலோர்

மல்குமறை யுட்பொருளாய்ச் சுடரொளியா யோகுடையார் மனத்தே தோன்று

மல்கியசீர்ப் பிரணவத்தை யுணர்ந்தவரே வீட்டின்பமடையவல்லார்”

என்று பிரமன் முருகக்கடவுளை ஸந்தியிற் கூறினன். இதனை முருகக்கடவுள் பிழையெனக் கொண்டே அப்பிரமனைச் சிறைப்படுத்தினர். இதனால், அகாரம் பிரஹ்மா, உகாரம் விஷ்ணு, மகாரம் உருத்திரன் என்று கூறுவார் மதம் அவலமாயிற்று. ஆயின் சுருதியிற் பல ஸந்தர்ப்பங்களில் பிரமனை அகாரமென்றும், விஷ்ணுவை உகாரமென்றும், உருத்திரனை மகாரமென்றும், பரமசிவனை ஓங்காரமென்றுங் கூறுவதென்னை யெனின், அதனை விளக்குதும். ஒரு கட்டிடத்தில் மூன்றுஉள்ளுகளிருந்தன. அம்மூன்று உள்ளினுந் தனித்தனியே மூவர்குடியிருந்தார்கள், அம்மூவரும் இராமன் - பிமன் - காமன் என்பவர்களாம், இராமனிருந்த வுள்ளே இராமனென்றும், பிமனிருந்த வுள்ளேப் பிமனென்றும், காமனிருந்த வுள்ளே காமனென்றுங் கூறுவது குற்றமாகாது. குடியிருப்பவர்களை அவர்களிருப்பறிந்து கூறாமல் அவர்சுளே யுள்வுள்ளுகளுக்கு ஸொந்தக்காரர் என்று கூறுவதே குற்றமாம், இந்த மூன்று உள்ளுகளையுந் கொண்டுவிளங்கிய கட்டிடத்துக்கு ஸொந்தக்காரன் அவற்றிற் குடியிருக்கும் மூவருக்கும் வேறாகிய சோமனொருவனென்றறியத்தக்கது. இவன் அந்தக்கட்டிடத்துக்கு ஸொந்தக்காரனாயிடுதல் சித்தம். இவனது கட்டிடத்தி லடங்கிய வுள்ளுகளுக்கு இவனைச் சொந்தக்காரனென்பதொழிந்து குடிக் கூழிக்காரரை ஸொந்தக்காரரென்று கூறுவது தகுதியாகாது. இவ்வுபமானத்தை முறைதே சீர்தூக்கிப் பார்க்கின், அகரவுகரமகரங்களில் வசிக்கும் பிரமன் முதலிய மூவரும் அவ்வக்ஷரத் திரயங்களுக்குஞ் சொந்தக்காரராகார். அவர்களவ் வெழுத்துக்களில் தனித்தனிக் குடியிருப்பவர்களென்றே அறியத்தக்க

து. ஆகையால், அகரவுகர மகரங்களுக்கும், அவற்றையுடைய ஓங்காரத்துக்குஞ் சிவபராஞ்சுடேரே கர்த்தாவென்று தெளியவேண்டியது.

இனி “வேறுமாகி” என்பதனையும் விசாரிப்பாம். அகரவுகர மகரங்களாக விரிந்தபோது மூன்றெழுத்தாயும், இம்மூன்றுங்கூடி ஒம் என்றுச் சரிக்கப்படும்போது நாதமாயும், ஒம் என்று எழுதும் போது விரிந்து வாயும், முதன் மூன்றெழுத்தும் இவ்விரிந்து நாதங்களாகிய வரிவடிவும் ஒலிவடிவின் கூடியபோது ஐந்தெழுத்தாயும் விளங்குவது ஏகாக்ஷரமாகிய விராயகரது மந்திரத்திருமேனியேயாம். இவ்வோமென்னு மந்திரம் இதரதேவதாபரமான மந்திரங்களின் முதலிற்சேர்த்துப் படிக்கப்படும் வழக்குண்மையால், இதனை யொன்றோடுஞ் சேர்த்துப் படிக்காமல் வேறுபடுத்தி அதுஷ்டிக்குமாகியதையும் விளக்குதற்பொருட்டே “வேறுமாகி” என்ற பிரயோகம் நின்றுபயன்செய்ததென்க. இன்னுங்கொஞ்ச மிதனைவிளக்கிக்காட்டுகின்றோம். “கேசவாயநம:” என்று ஒரு மந்திரத்தை யுச்சரிக்கும்போது அதன் முதலில் ஒம் என்பதைச் சேர்த்து “ஒம் கேசவாயநம:” என்று உச்சரிக்கவேண்டும். இப்படியே எந்த மந்திரத்தையும் படிக்கவேண்டும். ஒம் என்பதுசேராத வொருமந்திரமுமில்லை. இவ்வோமென்பதுசேராதபோது மற்றமந்திரங்கள் பயன்படமாட்டா ஒமென்பதுயிரும், ஏனை மந்திரங்களுடல்களுமாம் உயிரில்லாதபோது உடல்களியங்கர்வாறு ஒமென்பது சேராதபோது ஏனைமந்திரங்க ளியங்கமாட்டா வென்க. உயிரில்லாத வுடல்கள் பிணங்களாயினவாறு ஒம் அல்லது பிரணவமில்லாத மந்திரங்கள் பிணங்களேயாகும். இந்நியதி ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்துக்கு மாத் திரங் கிடையாது. பஞ்சாக்ஷரமென்பது ஐந்தெழுத்து. இவ்வைந்தெழுத்து “ந - ம - சி - வா - ய” என்பதேயாம். இதன் முதலில் ஒம் என்பதில்லை. இது சேர்ந்தால் பஞ்சாக்ஷரமென்பது கெட்டு ஷடாக்ஷரம் என்று சொல்லவரும். அப்படியேற்பாடினலை ஒம் என்பது சேராமலே பஞ்சாக்ஷரம் சிவித்தும், ஒம் என்பது சேர்ந்தே ஏனைமந்திரங்கள் சிவித்தும் இயங்கலால் பஞ்சாக்ஷரமந்திரம் ஜீவிதமந்திரமென்றும், ஏனைய தேவதாபரமான மந்திரங்கள் பிரேத மந்திரங்களென்றும் அறியத்தக்கது. எல்லாமெய்யெழுத்துகளிலுஞ் சேர்ந்து அவ்வெழுத்துக்களை அகரம் இயக்குதல் போலவே எல்லா மந்திரங்களிலுஞ் சேர்ந்து ஒம்என்னும் மந்திரம் உயிர்ப்பிக்குமென்க. பஞ்சாக்ஷரத்தின் மாத் திரம் சேராதது என்னை யெ

னின், பஞ்சாக்ஷர மிப்பிரணவத்தைப்போலத் தானே யியங்குமாற்றலுடையதாதல் பற்றியென்க. பிரணவம் வேறுதீனை வேண்டாது உச்சரிக்கப்படுவது போல் பஞ்சாக்ஷரமும் வேறொன்றினுச்சரியமில்லாமலுச்சரிக்கப்படுந் தகைமையினதாதல் காண்க. ஒம் என்பதும் பஞ்சாக்ஷர மென்னும் பெயர்பெறலா விராண்டுந் தம்மில் வேறுபடாத ம்வாரேமந்திரமாகிய ஸ்தூல பஞ்சாக்ஷரம், ஸுஷுமபஞ்சாக்ஷரம் என வெளிப்பட்டு உபயோகமாமென்க. இதுநிற்க. அஷ்டாக்ஷரி என்னும் மொருமந்திரம் நூல்களிற் கேட்கப்படுகின்றது. அது “ஒம்-ந-மோ-நா-ரா-ய-ண-ய” என்பதேயாம். இதில், ஒம் என்பதை நீக்கி, அஷ்டாக்ஷரி என்பது கெடும். ஒம் என்பது சேராதபோது அந்த மந்திரம் அவலமாம். ஒம் என்பது பிரதக் மந்திரம். இந்த மந்திரமே யோகிகள் தியானிக்கும் (அ-உ-ம்) எட்டு இரண்டும் ஆகியமந்திரம்.

இனி அவ்வோமென்பது அஷ்டாக்ஷரியோடுசேர்ந்து பிரிபடாமலிருப்பதால் அதனை அஷ்டாக்ஷரியினமிசமெனவும், அது ஏனை மந்திரங்களிற் சேர்ந்து உபகரித்தலால் அஷ்டாக்ஷரியே தன்னுடைய அமிசத்தா லேனைமந்திரங்களுக்கு உயிர்ப்பைத் தருகின்றதெனவும் ஆசங்கை பிறக்கலாம். இது அஸங்கதம். எங்ஙனமெனின், ஒம் என்பதிலடங்கிய அகரஅகார மகாரங்களில் உகாரவாச்சியன் விஷ்ணுவென்பதை முன்னே விளக்கியிருக்கின்றோம். இவ்வுகாரஸ் தானமு மிரவலேயன்றி நாராயணருக்கு ஸொந்தமாயினதில்லை. இவ்வுகாரமும், இதற்கு முன்னும் பின்னும்தோந்த அகார மகாரங்களுமாகிய வியஷ்டிகள் சேர்ந்த ஸமஷ்டிப்பிரணவருபமாயுள்ளது துரிய சிவமென்று வேதத்திற் பலவிடங்களிற் படிக்கப்பட்டிருக்கு முண்மையால், அத்துவிதமாயுள்ளதும், நாலாவதாகியதுமாகிய துரியசிவத்துக்குரிய ஒம் என்னும் மந்திராஜத்தைச் சேதனவிசிட்டராகிய, நாராயணருக்குச் சொந்தமெனவாதிப்பது கூடாது. அன்றி, ஒம் என்பது அஷ்டாக்ஷரியினமிசமாயினவாறு ஏனை எழு எழுத்துக்களும் அவ்வஷ்டாக்ஷரியினது அமிசமாகவேண்டுமென்றோ? இதனால், ஒமென்பது இதர மந்திரங்களிற் புகுந்தும், தனித்தும் பயன்செய்தல் போல ஏனையெழுத்துக்களுந் தனித்தனி யிதரமந்திரங்களிற் புகுந்தும், தனித்தும் பயன் செய்திடல் வேண்டுமென்றோ? அங்ஙனமில்லாமையானும், அத்வா அவ்வெழுத்துக்களைப் பிரித்திடின, அவையொருபயனுந் தராதொழிதலானும், அஹ்நோடினப்பட்டதாக ஒம் என்றதை யெண்ணுவது மதியினமாக

வே முடியும். இனி முடிவுரையாதெனின், நாராயணமந்திரம் ஓம் என்பது நிற்குமாயின், கேவலம் ஜடத்வமெய்தி யழியுமென்பதேயாம். ஆங்கனமாகாவண்ண அதற்குபகரிக்கு முபகார நிலையினதாகவே பிரணவம் ஆதரவாயிடுமென்க இந்தப்பிரணவம் ஏனை மந்திரங்களிற் பிந்நஸம்பந்தத்தையும், நாராயணமந்திரத்தில் அபிந்நஸம்பந்தத்தையும் பெற்றிருத்தல் காண்க. நாராயணர் ஏனையதேவர்களை நோக்க ஆதிக்ய முடையவராகையாவிரதமந்திரத்தில் அபேதஸம்பந்தமுடைமைபிரணவத்துக்குண்டாயினதுஸாமஞ்சஸமேயாம். இந்தவுண்மை நியாயங்களால் “வேறுமாகி” என்ற நயம் “இனிது பிரகாசமாயிற்று. இது நிற்க.

மேலேபிரஸ்தாபிக்கப்பட்ட நாராயணபரமான அஷ்டாക്ഷரி ஸ்ரீபஞ்சாക്ഷரியைப்போல வேதத்தினது ஹ்ருதயம், அல்லது மத்தியிற் படிக்கப்படாமையாலும்; ஆதியந்தங்களிற் கேட்கப்படுவது ஓம் என்பதேயாகையாலும், அஷ்டாക്ഷரிக்குப் பூர்வபட்சிகள் கூறும்பலம் நிஷ்பலமேயாம். வேதத்தினுதியந்தங்களிற் படிக்கப்படும் பிரணவத்தை நாராயணமந்திரத்தொடர்ந்து அஷ்டாക്ഷரியாக நிலைக்குமானால், எதிரிகளது மனோரத மீடேறலாம். அங்ஙனமில்லாமையுக்கு யார் என்னசெய்யலாம்? வேதத்தின் முதலிலும், முடிவிலும்போந்த பிரணவம் துரியசிவ வடிவமாயினமையாலும் இடையிற்போந்த ஸ்ரீபஞ்சாക്ഷரியும் அச்சிவனான வடிவமாயினமையாலும் ஒமென்னும் பிரணவ தாரகம் சிவஸூத்ரவாகிய விநாயகப்பிரானது ஏகாक्षரியாகி, யாவும்பிங்கக்கலந்தும், அவற்றின் வேறு என்பதுதோன்றத் தணித்தும் நடை பெறுவதுணர்ந்து ஞானிகள் மகிழ்வரென்க. இவ்வோமென்பது “சசாந:” என்று தொடங்கிய மந்திரத்தில் “ஸ்தாசிவோம்” என்று தொடர்ந்துநிலைத்திருப்பது ஸித்தமரிகையாலும், இதனை மேலிடங்களில் யாம்பிரகாசிப்பித் திருக்கின்றமையாலும், இச்சிவமந்திரம் வேதமாகியபுடம்பிற் கலந்த வுயிராயுள்ளதெனவே தவித்துக்கள் துணிந்து கூறுகின்றமையாலும் இம்மஹாமந்திரத்தினது ஸ்வரூபமாகிய பிரணவத்தைப் பிரதக் மந்திரமென்பதொழிய அஷ்டாक्षரியினிமிசமென்று கூறுதல் நியாயவாதிகளது சபையில் நிலைத்திடாதென்க.

அக்ஷரத்வயாத்மகமாகிய சிவ என்பது பஞ்சாक्षரி பின் மத்தியிலிருக்கின்றதெனவும், பஞ்சாक्षரி ஸ்ரீருத்ரத்தின் மத்தியிலிருக்கின்றதெனவும், ஸ்ரீருத்ரம்

ஏழுகாண்டங்களோடுகூடிய எஜர்வேதத்தினது நாலாவதுகாண்டத்தி லிருக்கின்றதெனவும், நாலாவதுகாண்டம் எஜர்வேதம் “திரயீ” என்னும்பேருடைய ருக்கெஜஸ்ஸாமங்களி னிடையி லிருக்கின்றதெனவுங்கூறி, சிவ என்னும் பதத்தால் ஸ்ரீபஞ்சாക്ഷரி சிறந்த தென்றும், ஸ்ரீபஞ்சாक्षரியினால் ஸ்ரீருத்ரம் சிறந்ததென்றும், ஸ்ரீருத்ரத்தினால் நாலாவதுகாண்டம் சிறந்ததென்றும், நாலாவது காண்டத்தினால் ஏழுகாண்டங்களோடுகூடிய எஜர்வேதம் சிறந்ததென்றும், எஜர்வேதத்தினு லேனையிரண்டு வேதங்களுஞ் சிறந்து எல்லாவேதங்களும் பிரமாணமாயினவென்றும் வைதிகோத்தமர்கள் வந்தித்து வாழ்த்துகின்றார்கள். இதனை

“மும்மறையுணடுமறையின் முனிவிலெழு காண்டத்திற் செம்மைதருடுக்காண்டஞ் சேர்ந்தவெழு சங்கிதையி லம்மநிச்சங்கிதையி னுகியீடுறுழித்ததுபே பொம்மஹவமர்மனுவின்பொருளாவானெவன்மைந்த”

என்னும் பரடலானும் மறிந்திடுக. இந்த வியவஸ்தையால், சிவமந்திரம் வேதத்தின் மத்தியில் அதனது ஆன்மவடிவமாக நிலைத்திருத்த வினிதுபிரகாசமாயிற்று. ஆன்மஸம்பந்தம் பெருதஜடம் பிரேதசப்தத்தால் வெளியாமாகையால், சிவசப்தசிரவணம் பெருத வேதமு மவ்வாறே முடியுமென்க, வேதம் சிவசப்தத்தை ஹ்ருதயத்தில்வைத்து உச்சரித்திருப்பதுகொண்டே அவ்வேதம் ஸர்வஸம்பிரதிபந்நமாகிய ஸப்பிரமாணமாயினதுகாண்க. இதனால், வேதமுமுதுஞ் சிவமயமென்று தெளிவதே வைதிகர்ஸம்மதம். முன்னும், இடையும், பின்னுஞ் சிவமயமாய்விளங்கிய வேதத்தில் நாராயண பரமாயுள்ளது பிரணவமென்று பிரஸங்கிப்பது கிலுஷ்டசல்பநாமேயன்றி ஸாதாமார்க்கமரீகாது. இந்த விசாரத்தால் ஒமென்னும் பிரணவம் சிவபரத்வபோதகமாவதன்றித் தேவதாந்தரங்களின் பரமரகாதென்னு மெமதுபட்சம் வேறூன்றிப் பொலிவெய்தியது. இன்னுமொன்று சொல்லுகிறோம்.

சு. சோமகந்தாநாயகர்,

வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம்.

(இன்னும் வரும்)

திருச்சித்தம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுரவேநம:

சிவபுண்ணியமகிமை.

சிவம் என்பது வேத சிவாகமங்களாற் பிரதிபாதிக்கப்படும் பரதத்வப்பொருளாம். இதனையே பதியென்று கூறுதலுமாம், இதற்கு வேறாயுள்ளவை அபரவஸ்துக்களாம். அவை, பசுபாசங்களென்று சொல்லப்படும். பதி-பசு-பாசங்களாகிய விம்மூன்றனுள் பதி நிர்மல சித்தும், பசு மலின சித்தும், பாசம் கேவலம் மலின்மாகிய அசித்தமாம். இவற்றுள், அசித்தாகிய பாசநீங்கலாகப் பசுவைக் குறித்துச் செய்யும் புண்ணியம் பசுபுண்ணியமும், பதியைக் குறித்துச் செய்யும் புண்ணியம் பதிபுண்ணியமும். இப்பதிபுண்ணியந்தானே சுவபுண்ணியமென்று பிரசித்தியடையும். பசுபுண்ணியம்-பதிபுண்ணியம் என்னுமிரண்டனுள் பசுபுண்ணியம் சிறுபான்மை செய்யத்தக்கதும், பதிபுண்ணியம் பெருமபான்மை செய்யத்தக்கதும். இனிப்பசுபுண்ணியம், சுமைதாங்கி - திருவாசல் - தடாகம்-கூபம்-தண்ணீர்ப்பந்தர் - அன்னசத்திரம் - வித்தியாசாலை முதலியனவாம். பதிபுண்ணியமோ வெனின், அத்யயந பாடசாலை-குருபூசைமடம்-பழுதுற்றதீர்த்தங்களைப்புதுப்பித்தல்-சிவாலயத்திருப்பணி-கும்பாபிஷேகம் - சிவாலயத்துக்கு அபிஷேக நிவேதனம்-திரு விளக்கு-மலர்மாலை - கற்பூரக்கட்டளை முதலியனவாம். இவ்விந்வித புண்ணியங்களில் பதிபுண்ணியமே மிகச்சிறந்ததா மென்றதிக. பசுபுண்ணியந்தவறினுமுய்தல் கூடும், பதிபுண்ணியந்தவறினு யதியில்லதோர்குற்றமாகுமென்றதிக. இதனை “ஆற்றருநோய் மிகுமவனிமழை குன்றும், போற்றருமன்னரும் போர்வல்குன்றுவர் கூற்றுதைத்தான் திருக்கோவில்களானவை - சாற்றிய பூசைகடப்பிழற்றானே” என்று திருமந்திர வுரையானநிந்தின்புறக, இவ்வண்மை தேராது நம்மனோர் சிவாலயத்திருப்பணியையும், ஏனை சிவதருமங்களையும் கைவிட்டபாவத்தின்பயனாகவன்றோ நாற்பது வருடகாலமாக மழைசெம்மையாய்ப் பெய்யாமலும், அசனாற் கொடிய பஞ்சங்களதிகரித்தும், புருஷர்கள்-ஸ்திரிகள்-சிசுக்கள்-முதலினோர்க்குக் கால்வீக்கம்-விதைவாதம்-தேகரணங்கள்-சுரனோய்-வார்திபேதி-வருரி முதலிய நோய்கள் விர்த்தியாகியும், பெருங்காற்று - பெருவெள்ளங்களால் பல பல சேதங்களுண்டாகியும் உலகில் தன்பம் பெருகத்தலைபட்டது? இவ்வசம்பாவிதங்கள் தொலைய வேண்டின் பதிபுண்ணியபரிபாலனமே முக்கிய ஏதுவாம்.

இப்பதிபுண்ணியத்திற்றலைப்பட்டோர் முக்கியமாகச் செய்யத்தக்க காரியமொன்றுண்டு, அது சிவார்ச்சகங்களாகிய ஆதிசைவர்களைப் போஷித்தலாம், ஈண்டுப் போஷையென்றது அன்னபானியங்களைக் கொடுத்தலேயன்றி அவர்களுக்கு வித்யாவிர்த்தி-சிவாகமத்தேர்ச்சி-திக்காஸம்ஸ்கார முதலிய சைவநலங்கள் பெருகச்செய்வதுமாம். “தாவரசங்கமங்களென்றிரண்டுருவினின்னு மாபரன் பூசைகொண்டு மன்னுயிர்க்கருளைவைப்பன்” என்று சுருதி கூறுகின்றது. தாவரம் சிவ

லிங்கமூர்த்தமும், சங்கமம் சிவாசாரியமூர்த்தமுமாம், சங்கம பூசைமுதலும், தாவரபூசை இரண்டாவதுமாகச் செய்ய வேண்டியது. சங்கமபூசை இளைத்தென்று மேலேகூறினும் இந்தப்பூசை சரிவர நடைபெறின், உலகுக்கொரு தீஞ்சுமின்றும். இப்போதுலகில் நடைபெறுகின்ற யெப்படியிருக்கிற தெனின், அவர்களில், ஒவ்வொருவருக்கும் திருக்கோயில்களில் மாதமொன்றுக்கு ஐந்து நாள் எட்டுநாள் பூசைமுறை யேற்பட்டிருக்கின்றது. இவைகளுக்கு முறையே ஐந்துபட்டை எட்டுப்பட்டை வெற்றன்னமும், ஐந்துபணம் எட்டுப்பணம் கைச்சம்பளமும் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இந்தச்சம்பளமும் மாசமாசங்கிடைப்பதில்லை. இவ்வளவு பெரியவருவாயைக் கொண்டு அவர்கள் எப்படி ஜீவிப்பார்கள். அவர்களது குடும்பிஸம்ரக்ஷையோடு குழந்தைகளுக்கு உபநயனம்-கலியாணம் ஆசாரியாபிஷேகமுதலிய நன்மைகள் இடையிடையே நடைபெறுதற்குமார்க்க மெங்கே? தக்க ஏற்பாடுண்டாகாமையால் அவர்கள் திவசம்-சவண்டி-கிரகப்பிரவேசம் - சோபநம்-கலியாணம் முதலிய விசேடங்களுக்கு விவீடாய்த் திரிந்துண்டு ஊராயலைந்த தங்கள் கௌரவத்தையு மிழந்து வருந்துகின்றனர். இவைகளை நாம் கவனியாமல் அவர்கள் நன்றாய்ப்படிப்பதில்லை. ஒழுங்கந்தவறுகின்றனர். அவர்களுக்குப்பூசைவிதி தெரியாது அவர்கள் கண்டருத்ராஷ்டிரத்திப்பதில்லை. காலத்தில் பூசைசெய்வதில்லை சிவ திரவியங்களை அபகரிக்கின்றனர் என்று வீண்பவாதங்களை யேற்றி வெறுத்துக் கொள்ளுகின்றோம். இது சுததபிசகு. இனிநாம் செய்யவேண்டியதைக் கூறுகின்றோம்.

ஆதிசைவப்பிள்ளைகளுக்கு ஒவ்வொரு முக்கிய சிவசுஷுத்திரங்களில் வித்யாசாலை யேற்படுத்தி, கிரீவாணம் தமிழ் என்றுமிரண்டு பாஷைகளையும் சற்பித்தல்வேண்டும். கிரீவாண பாஷையில் வேதசிவாகமங்களைப் பயிலச்செய்வது போலத் தமிழ்ப்பாஷையில் தேவார திருவாசக முதலிய சைவத்திருமுறைகளையும் சிவஞானபோத முதலிய மெய்கண்டனாலானையும் பயிலச் செய்தல் வேண்டும். மதுரை முதலிய ஏகதேச இடங்களில் நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமார்களில் ஏகதேசிகள் இவ்வாதிசைவ தர்மபிரபலனஞ் செய்து வருகின்றனர். நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமார்களில் பெரும்பாலார் தர்மசீலர் என்று பெயர்வகிக்கிலும் அவர்கள் இத்தகைய பரமசைவ தர்மங்களில் பிரவேசிப்பதில்லை. ஸ்மார்த்தர்களுக்கு அன்னாதிடல், அவர்களுக்குப் பலவிததானங்கள் செய்தல் முதலிய ஸாமானிய காரியங்களையே செய்து வருகின்றனர். இவர்கள் சிவாலய ஜீர்னோத்தாரணம் கும்பாபிஷேகம் முதலிய பதிபுண்ணியங்களைச் செய்வதில்லையோ வெனின், பதிபுண்ணியவுணர்ச்சியில்லாமலும், பதிபுண்ணியத்துக்கும் தாங்கள் செய்யும் ஏனையதர்மங்களுக்குத் தாரதமயங்காணமலும் “எல்லசெட்டி லேகா, ஏக் லேகா” என்றதுபோல எல்லாவற்றையுந் குழறிபடையாக்குவதால், அது கனம் பெற்றிலதென்க. இந்தச் செட்டிமார்கடானப் படிச்செய்கின்றோர்களோ வெனின், இரண்டு மூன்று திக்கைகளைப் பெற்றுச் சைவர்களென்று பிரசித்தியடைந்திருக்கும் ஏனைய மரபினரும் அப்படியே செய்துவருகின்றனர். தங்களது மரபொழுக்கமினைத்தென்று சிவ்யர்களுக்குத் தெரிந்து நடவாதபோது

அவர்கள் தமது ஆசாரியர்கள் பெருமையறிந்து அவர்களைப் பூசிப்பதில்லை யென்று நாம் வெறுத்துக் கொண்டுவதானபொழுது; ஆசாரியர்களைப் போலித்தல் வேண்டுமென்றபடிச் சிஷ்யர்களுக்கு சீர்பெறவேண்டியது ஆவசியமாம். தாங்கள் சீர்பெற்றுத் தங்களுக்காரியர்களைப்போலச் சீர்பெறச் செய்வதை விட்டுப், பரதர்மங்களில் சைவர்களாகிய நம்மவர்களைப்படுத்திக் கொடுத்தல் குலஸ்திரியானவன்தான் பாதுகாக்கத்தக்க சம்பு இனத்தென்றறியாமலும், தனது காதலன்பாற்செய்யத் தக்க பணிவிடைகளைச் சாமானியமாக்கி, அவனது காலின் கீழொதுங்கும் ஏவலாளர்களிடத்தில் அளவுக்கதிகமான பணிகளை மெய்யன்புடன் புரிந்தும் இல்லொழுக்கம் பூண்டொழு மீன நிலையோடுதானே சேரும் பெற்றியினதாமென்றறிக. சைவ சமயிகளுக்கு விதித்த பதிபுண்ணியங்களை அவர்கள் செய்யாமலும் ஏனையோருக்கு விதித்த ஸாமானிய புண்ணியங்களைச் செய்தும் வருதல் வேரில் விடவேண்டிய நீராத்நூலில் விடுவதே போலப்பயன்றதாய் முடியுமெனல்கித்தம். சைவர்கள் ஆதிசைவர்-மஹாசைவர்-அதுசைவர்-அவார்த்தாசைவர் முதலிய சிஷ்யப்பந்திகளுக்கே அன்னமளித்தல்வேண்டும், எல்லாத் தானங்களையும் அவர்களுக்கே செய்தல் வேண்டும். மேலே மஹாசைவப்பிரஸ்தாபஞ் செய்தோம், மஹாசைவாவார் வேதசிவாகமங்களைத் தழுவிவிற்போர். இவர்கள் வேதியரில் சிவாகமவிதிப்படிச் சைவஸம்ஸ்தாரம் பெற்றவர்கள். இவர்களே வேதசிவாகமங்களைப்பதி வாக்கென்துணிந்து இருடியார் செய்த மிருதிகளை அவற்றோடு விரோதியாவதழித் தழுவுவார்கள். இவர்கள் வேதியர்க்குத்தானுதி ஸத்தாரங்கள் செய்த லையாம் குறைகூறின் மென்க. மேலேயாம் ஸமார்த்தர் என்று கூறியது சிவாகமங்களிலும் ஸமிருதியுயர்ந்தது என்றும், சிவாகம வேதியர்க்குநுகர்வல் வென்றும் சிவ வேதியர் தம் பிற்றழைந்தவர்களென்றும் தொல்லிச் சிவசாத்திர சிந்தை சிவனடியார் நின்றதைன்றிப்பெட்ட விப்பிராயேயாம். இன்னோர் பசுபதிப்பெயரியதனை முதற்கடவுளோடு ஏனைய சில்லறைத் தெய்வங்களைச் சமமென்றுபாராட்டிச் சிவநினைநையப்பாலன்னமாகக் கொண்டொழிதலாலிவர்களுக்கது பகரிப்பவர் செய்கையுஞ் சிவத்தரோகமாய்கவே முடியும். இதனுண்மை பின்வாக்கியுள்ளதும் அறிந்தின்புதுவர் பெரியோரென்க.

அருணகிரியந்தாதி.

“ஆனவா நல்குநதி யாயிரஞ்சென் றாடுகிலென் .
தானம் பதினாந்தான் செயிலென்—ஆனனங்க
ளஞ்சுடையார் சோணகிரி யண்ணறனை யெண்ணுத
நெஞ்சுடையார் பூதலத்தே நின்று.”

சிவஞானசித்தியார்.

“பரமபுகை கன்பிலாதார் புண்ணியம் பாவமாகும்
அரணபுகை கன்பர்செய்யும் பாவமும் புண்ணியமாகும்
வரணுடைத் தக்கன்செய்த மாவேன்வி தீமையாகி
●● நரநயிற் பரஸன்செய்த பாதக நன்மையாய்த்தே.”

இந்தப் பிரமாணங்களாலே பரமபதியாகிய சிவபாஞ்சுடையோரிடம் செய்யுந் புண்ணியம் புண்ணியமாகாடென்பதே தீதம். இப்பதி புண்ணியத்திற் தலையாயது சிவாலயத்திருப்

புணி, அதிற் சிறந்தது கும்பாபிஷேகம், அதிலுஞ் சிறந்தது நித்திய ஸைமித்திகம், அதன்னுஞ் சிறந்தது ஆதிசைவபூசை, இந்தப் புண்ணியங்களை மந்திரக்கிரியாபர்வணங்களோடு முக்கூரணங்களுமொத்துச் செய்தல்வேண்டும். இவற்றுள், ஆதிசைவபூசையானது தளிர், இலை, மலர், காய், கனி முதலிய வற்றிற்குக் காரணமான வித்துப்போன்றதென அறியத்தக்கது. இவ்வருமையுணர்ந்து சிவபுண்ணியத்திற் நலைப்படும் பாக்யசாலிகள் வெஞ்சிலர். பிறதெல்லாம் பெருமைக்குத் திருப்பணி விஸ்தாரமாகச்செய்தும், மந்திர மூர்த்திகளாகிய ஆதிசைவர்களை வேலைக்காரராக வெண்ணியும், அவர்கட்குள் வேலைக்காரராயமர்ந்துள்ள ஏனைய விப்பிரர்களை அதிகமாக மதித்து அவர்களுக்குத் தானத்தருமங்களைச்செய்தும் கெடுகின்றனர். இது காலசபாவமேயாம், இது என்போலுமெனின், ஸன்செய், புன்செய், சொர்ணதாயம், தோப்பு, தோட்டம், பாய்கால், வடிகால் முதலிய சகல சமுதாயங்களும், யாறு, குளம், குட்டைகளுமுள்ள நல்லகிராமங்களைப் பயிர்செய்து பெரும்பயனடைவதை யழித்த, காடு, மேடு சூழ்த்த பாய்கால், வடிகால், சொர்ணதாயம், தோட்டம், தோப்பு, யாறு, குளம், குட்டைமுதலிய ஜனங்கணிரம்பாத அவலகிராமங்களைத்தேடியடைந்து முத்தலைபோட்டு மிகுந்த பாடுபட்டுப் பாட்டுக்குத்தக்க பலனடையாது அற்பபலனையடையும் செய்கைபோல மறியத்தக்கது. அன்றிதும், புண்ணியம்வழிவிட்டதனால், சிவாலயத் திருப்பணியிற்றெனினவர் தம்முட்கிலர் விரைவின் செய்து முடிக்காமலும், விரிவிற்புத்தியைச்செலுத்தி, அது முடிதற்குள்ளே சில சச்சரவுகளைக் கொண்டுவந்து போட்டுக்கொண்டு எடுத்த திருப்பணியைக் குறைவாக விடுத்தும், அதனால், கும்பாபிஷேகத்துக்குத் தடையுண்டு பண்ணியும், நித்திய ஸைமித்திகங்களை நிறுத்திவைத்தும் பல இடையூறுகளைத் தேடிக் குறிக்கப்போய்ச் சேறுபூசிக்கொள்வாரொத்துப் பாவங்கையார்ஜிக்கின்றனர். இதற்கெல்லாம் காரணம் சைவநூல்களைக் கூறும், சற்ற பெரியோர்களைக்கலந்தும் சிவபுண்ணியத்தின்மகிமையறியாத குறைவேயாமென்றறிக. “பெரியாரைத் துணைக்கொள்” என்றருளிய அன்னை யினது அமுதவாக்கைச் சித்தித்த வாழ்வோரை இவ்வல்ல லெல்லார் தொடராவென்க. இவ்வுண்மையுணர்ந்தோர் பதி புண்ணியத்திற் பதிற்த மனமுடையோராய், எவ்வித விடையூறும் நோதபடி அதனைத் திருவருட்டுணையான் முடித்தும், முடிப்பித்துஞ் சிவப்பிரஸாதமெய்திச் சுகிப்பொன்க. இத்தகைய சைவஸாதனங்களிற் நலைப்படும் பெரியோர்பின்னுஞ் செய்யத்தக்க காரியங்களை எண்டுச் சிறிது கூறுவாம்,

உத்தம சிவசேஷத்தினங்களில் குருபூசை மடம் ஏற்படுத்தல் வேண்டும். அதில், சைவசித்தாந்த பரமசாரிய சுவாமிகள் நாலுவாறு திருநட்சத்திர சுபதினங்களிலும், ஏனைய நாயன்மார்களது திருநட்சத்திர சுபதினங்களிலும் அத்தியாவசியகமாய் அபிஷேக அலங்கார தாபதிபார்த்தனை மஹேசுவர பூசையோடு திவ்யோத்ஸவங்கள் நடத்திடல்வேண்டும். அன்றியும், பொருள் கைகூடினால் ஒன்பது நாயன்மார், ஸ்ரீசேக் கிழார்சுவாமிகள், சந்தானகுரவர்முதலிய சைவசித்தாந்தத் தலைவர்களுக்கு அவரவர்களது திருநட்சத்திர சுபதினங்களில்

மேற்கூறியவாறே திவ்யோத்ஸவங்கள் நடத்திவரலாம். இப்படிப்பட்ட புண்ணியகாலங்களில் மஹேசுவரோளாய் வரத்தக்க அடிவார்களைச் சமயம், விசேடம், தீர்வாணம், ஆசாரியாதிடேகமுதலிய சைவ ஸாஸ்கார தாரதமய மதித்து பூசித்தல்வேண்டும். அவர்கள் விபூதி, கண்ட ருத்ராஷ்டம், சிரசு ருத்ராஷ்டமுடையவர்களாய் இருத்தல்வேண்டும். அப்படிப்பட்டவர்களது திருவடிகளிலேயே பூவு நீருங்கொண்டு அர்ச்சித்து அன்னம் படைத்து ஆரந்திக்கவேண்டும். “பூன்பதற்குக் சண்டியினைக் கூசுமவர் தம்முடகத்தைக் - காண்பதற்குக் கூசுமரன் கைத்து” என்னுந் திருவாக்கால் உருத்திராஷ்ட தாரணஞ் செய்யாதார் நிஷேதிக்கப் படுகின்றனர். ஆகையால், சற்சைவர்கள், மற்றச் சைவர்கள் முதலிய யாவரும் சிரசு, கண்டம் முதலிய இடங்களில் (விபூதியைப்போல) அத்தியாவசியம் உருத்திராஷ்டதாரணஞ் செய்தே தீர்வேண்டும். மற்றக் காலங்களில் தரிக்க நேராவிடினும் அவர்கள் மஹேசராளாய் வரிக்கப்படுங் காலங்களில் கட்டாயமாய்த்தரிக்கவேண்டியது மரபாமென்றதிக். கீவ்வாறு தரிக்கச் சம்மதியாதவர்களை (சிவசிந்தை அலமதிப்பாகத் தள்ளுபவர்களை) நாம் பந்தியினின்றுந் தீள்ளக்கூடாதோ; சைவ சாதனங்களை விழைபாதவர்களைக் குறைகூறிய வாக்கியங்கள் வருமாறு:—

“பூதியணி யாதவர்கள் புந்தி சுடுகாடு
ஆதியா மைமுறை யாதவர் களுமர்
சோதிவிழி தந்தமணி தாயவுடற் பூணப்
பாதக ரெடுத்தவுடல் பன்றியுட லாமால்”—எனவும்,

“சதுர்வேத தரோவிப்ரே - பூதிருத்ராஷ்ட வர்ஜித:
தயாசண்டாள பாண்டஸ்தம் - ததாபாகிரஜிஜலம்”

போந்தவற்றாறுண்மை விளங்கும்.

இப்படி வைதிக நூல்கள் சைவசாதனங்களிழந்தாரை வர்ஜித்தலால், பூர்வ புண்ணியமுடையார் அவற்றைத் தழுவி வாழ்ந்தின்புறுவ ரென்க. அவர்களைப் பூவுக்கும் வாக்கியங் களை இனியீண்டெழுதுகிறோம்.

“அணிவ தென்று முருத்திர னக்கமே
பணிவ நீசன் கமலப் பதங்களே
தணிவ தன்னோ றருமப் பொருளினே
துணிவ தெந்தை பிராந்திருத் தொண்டனே”

“திருந்த நோற்ப சிவவிர தங்களே
பொருந்தச் சொல்வதப் புண்ணிய னுமமே
அருந்து கின்றதத் தொண்டரோ டாமயே
வருந்திச் செய்வதல் வானவன் பூசையே”—அன்றியும்,

“முகேபஞ்சாஷ்டரீமந்தரம் - களேருத்ராஷ்டமாலிசா
பாலேபஸ்மந்திரிபுண்டரச்ச - ஸருத்ரோநாதஸம்சய:”

என்னும் வசனமானது “எவனுடைய முகத்தில் ஸ்ரீபஞ்சாஷ்டரமும், கண்டத்தில் உருத்திராஷ்டமாலிகையும், நெற்றியில் பஸ்மத்தினால் திரிபுண்டரமும் பிரசாதிக்கின்றனவோ, அவனை ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியென்று துதிப்பதற்கு எவ்வளவுஞ் சந்தேகமில்லை” என்று தெரிவிக்கின்றது.

இவ்வுண்மைகளால் பஸ்மருத்ராஷ்ட ஸ்ரீபஞ்சாஷ்டா சிவ பூசைகளின் மகிமை இனிது வெளிப்பட்டது. பஸ்மோப

நிஷத்து, ருத்ராஷ்டாபநிஷத்து எனப் பல வுபநிஷத்துக்களும் பஸ்ம ருத்ராஷ்டங்களைப் பிரதிபாதித்தலால் இவைகளைக் கைக்கொள்ளுவோர் வைதிகரும், கைக்கொள்ளாதவர்களாவே தபாகியருமாயினது சத்தியமென்றதிக். மஞ்சள், குங்குமம், கழுத்தில் திருமங்கலியமில்லாதவன் அமங்கலியென்று நிஷேதிக்கப்படுவது போலப் பஸ்ம ருத்ராஷ்டாதி சிவசிந்தைகள்தரி யாதவர்கள் தியுஜிக்கப்படுவரென்க. உத்தம சைவராயுள்ளவர்கள் பஸ்ம ருத்ராஷ்டதாரண மில்லாதவர்களுக்குத் திலமன வுபகாரமுஞ் செய்தல் கூடாதென்க. சிவசேஷத்திரங்கனில் சைவராயுள்ளவர்கள் அன்னசத்திரங்கட்டி வழிப்போக்கர்களை ஆதரிக்கின்றார்கள். அது உபகாரமான காரியமேயானாலும், அவ்வுபகாரிகள் கவனிக்கத்தக்க விஷயமொன்றுளது, என்னெனின், சிவதரிசனூர்த்தமாய் வரத்தக்கவர்கள் சிவ சிந்தைகளைத் தாங்கினவர்களாய் ஸ்வாமி தரிசனஞ்செய்து விட்டு அன்னசத்திரத்திற் புதித்தலால் அது ஸார்த்தகமேயாம். அப்படிக்கின்றி வழிப்போக்கர்கள் சோற்றுக்கில்லாமல் அன்னசத்திரத்தில் வந்து தங்களால் அவர்களையாதரித்தல் ஸார்த்தகமாகா தென்க. பசி எவர்களுக்கும் பொதுவானதால் அவர்களை யுமாதரிக்கலாமெனின், அவர்களைப் பஸ்ம மணியச்செய்தும், சிவாலயதரிசனஞ் செய்துவரச்செய்தும் அன்னமணித்துபசரித்தல் சால்புடைத்தாம். அப்படிச்செய்ய விசைபாதவர்களை “ஊரதோபரிவரஜயேத்” என்றபடித்தனரமாய் விலக்கவேண்டியதே உசிதமாம். “கண்ணாவாரேனு முனைக் கைகுவிவாராயினந்த, மண்ணாவார் நட்பைமதியென்பராபரமே” என்று சைவப்பெரியோர் ஊரமாக்கிடவுறுதியையறிக்கிறுணப்படுக.

சகலசமயாதிதாத்தவைத் சுத்தசிவ சந்மார்க்கம் பற்றிவாழ்த்தக்கவர்களுக்கே இவ்வுபதேசமென்றிப் புறச்சமயிகளுக்குக் களும். சற்சைவர்களுக்குப் புத்திரர்களாய்ப் பிறந்தவர்தம் முள், பெரும் பாலார் அன்னியர்களுடைய சேர்க்கையால் தமது சமயவொழுக்கத்துக்கு மாறுபுத்திரிகின்றனராகையால், அவர்களையுத்தேசித்தே உதேருதலாயிற்றெனவதிக். இவ்வுபதேசத்தைக்கடைப் பிடித்தொழுக்கத்தக்க சைவர்கள் இன்னுங்கவனிக்கத்தக்க விஷயமொன்றுண்டு, என்னெனின் எல்லாச்சைவமகலந்தழைப்பதும் ஆசாரியராலின்றியமை யாதாகையால், சைவசிந்தாந்த பரமாசாரியஸ்வாமிகள் கால் வீர்திருவடியிலின்புராட்டி உய்திடேடவேண்டும் மென்பதே யாம். “மூவர்பழிச்சபாடையோத” எனவும், “மொழிக்கு மொழித்திப்பாக மூவரசொலுந் தமிழ்சேட்டித் திருச்செவி” எனவும், “தித்தக்குஞ் சொல்லான் மருவுற்றபூம்பொழில் குழுவாதலூர்வள்ளல்” எனவும் அவ்வாசாரியர்கள் சைவப் பெரியோர்களாற்றுதிக்கப்பட்டவாறதிக். இவ்வாசாரியர்கள் பது தேசமொழிகளாகிய தேவார திருவாசகங்களையும், இவர்களது திவ்ய சரித்திரங்களாகிய பெரியபுராணம் திருவிளையாடற்புராணம், திருவாதவூரகன்புராணம் முதலிய அரியநூல்களையும் நாடோறும் பாராயணஞ் செய்தும், படித்துப் பொருளுணர்ந்தும் இன்புறுவர் பெரிபோரென்க. பத்தினுணங்களை வினைவிக்கு நூல்களிலைகளேயாம். இவற்றையதுஸந்தியாத போது அடியார்களது பெருமையும், ஆசாரியர்களது பெருமையும், அந்திவண்ணத் தமலனார் பெருமையுமறிவது துஸ்

ஸூத்யமாமெனவறிக. ஆகையால், சைவசமயிகளாவரீர் இவை சனைத்தாமதுட்டிப்பது மாத்திரமன்றித் தமது குழந்தைகளுக்கும் பாலியந்தொட்டதொட்டாருண்டாகச் செய்து சைவ நலம் பெருக்குவது ஆவசியகமாம்.

உலகில் குருபக்தியானது சிவபக்தியினுஞ் சிறந்ததாம். “சிவனை வழிபட்டாரென்னல்லதேவர். அனைவழிபட்டங்காமா ரென்றில்லை. அவனைவழிபட்டங்காமாது காட்டில் - குருவை வழிபடற்கூடது மாமே” என்று திருமந்திரன் கூறுகின்றது. இதனால், குருபக்தியினது ஆக்கப்பாடு வெளியாகியதுணர்க. உலகிலுபதேசகர்த்தர்களாய் வெளிவரும் குருமூர்த்திகளது பெருமைக்கே யெல்லைகற்பிக்க முடியாததாயின், உலகத்துக்கே குருவாயெழுந்தருளிய சமயாசாரியர்களது பெருமையையாம் அளவிட்டுணாக்குந் தரமோ? ஐகத் குருமூர்த்திகள் நால்வர்பரமாசாரியசுவாமியீடாமென்பதற்கு ஒரு நிதரிசனங்கூறுகின்றோம். “நாலுபேர் போனவழி நாம் போகவேண்டும்” எனவும், “நாலுபேர் என்னசொல்லுகிறார்களோ, அதை நாம் கேட்போம்” எனவும் எந்தமதத்தினர் கூறுதவர்கள்? எல்லாச்சமயிகளுக்கு மொப்பமுடிந்தவார்தையாகிய வித்தினை யோசிக்கின், நால்வர்களே யெல்லாச்சமயங்களுக்கும் பரமாசாரியர்களாயிடுதல் சித்திக்கின்றது. சைவசமயிகளுக்கு நேரே வெளிப்பட்டருளியும், ஏனையசமயிகளுக்கு அவ்வச்சமயாசாரியர்களை யுதிட்டித்தருளியும் விளங்கும் பெருமையுடையாராம் பெருமக்கன் நால்வர்பரமாசாரியஸ்வாமிகளென்றறிக. வேறு சமயங்களில் நால்வராசாரியர்கள் பிரஸ்தாபங் கேட்கப்படாமையாலும், நாலுபேர்சொன்னவார்த்தையைத் தட்டவெழுஞ் சமயிகளில்லாமையாலும் எமது சைவத்திருவாளர் பெருமையே உலகமுழுதும் வியாபித்தறிக. இவ்வளவு பெரும்புகழ் நிறைந்த சமயகுரீவர்களைச் சைவசமயிகளாகிய நம்மனோர் வந்தித்தும் வழிபட்டும் பிழைக்கும்வழி தேடலாகாதா? கிறிஸ்துவர்களைப் பார்க்கக்கூடாதா; மகம்மதியர்களைப் பார்க்கக்கூடாதா; அவர்கள் முறையே தங்கள் மதத்துக்குக் குருவின் பேரையே வைத்துக்கிளிய்தலைமதம் - மகம்மதியமதம் என்று வழங்குகரு மருமையைப் பார்த்தால் எவ்வளவு நன்றியிருக்கிறது. இவர்கள் மாத்திரமே டன்றி மத்துவர்கள் தங்களுது குருவின் பேரால் மத்வமதமென்றும் சங்கரமதஸ்தர் தங்கள் குருவின் பேரால் சங்கரமதமென்றும், பாஞ்சராத்நிரிகள் தங்கள் குருவின் பேரால் இராமாதுஜ மதமென்றும் தத்தமதங்களைக் கௌரவித்திருக்கும் அழகும் எவ்வளவு நன்றியிருக்கின்றது; இப்படி எல்லாமதத்தவருங் குருபக்தியை நன்கு பிரகாசப்படுத்தி வரவும், நமது சைவசமயிகள் மாத்திரம் பரமாசாரிய பக்தி குறைந்தவர்களாய் மலின மடைந்திருப்பது பரிதாபமென்க. நிராதரவான சமயிகளெல்லாந் தங்களாசாரியர்களை வாயுவிலிது அவதாரம், சிவனாது அவதாரம், சேஷனது அவதாரம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கவும், ஸ்ரீஜ்ஞாநசம்பந்தப் பெருமான் ஸ்ரீகுருக்கடவுளது அவதார மென்று வாழ்த்தியின்புறுதற்கு ஆட்சேபமென்ன? ஸ்ரீஜ்ஞாநசம்பந்தப் பெருமான் முருகக்கடவுளவதார மென்பது சத்தியம். இவ்வுண்மை தேர்ந்து.

சைவ எல்லப்ப நாவலர்.

“சைவத்தின் மேற் சமயம் வேறியையதிற்

சார் சிவமகீந்

தெய்வத்தின் மேற்றெய்வ மில்லென நான்மறைச்
செம் பொருள்வாய்

மெய்வைத்து சீர்த்திருத் தேவாரமும்

திருவாசகமும்

முய்வைத் தரச்செய்த நால்வர்போற் றுளெம்
முயிர்த் துணையே”

என்றுகூறி ஆசாரியர்கள் பெருமையை வாழ்த்தினர். இது வேயன்றே சைவர்களாகிய நம்மனோர் கடைப்பிடித்தொழு கத் தக்கமரபாயுள்ளது? புறச்சமயிகளுக்கிருக்குஞ் சமயாபிமானம் நம்மவர்களுக்கில்லையென்னும் வருத்தயிருதியாலே யே இவ்வளவளிகமாக வற்புறுத்தி யெழுத நேர்ந்ததென்க. புறச்சமயிகளுந்; சமணர்கள் விபூதிருந்தராஷா முதலிய சைவ சிந்ந முடையவர்களைக் கண்டால் கண்டுமுட்டு என்று வருந்தி மூன்றுநான் ஆசாரியின்றிக்கிடப்பார்கள். அவர்களைக் கண்டோமென்று ஒருவர் சொல்லக்கேட்டால் கேட்டுமுட்டு என் தவருந்தி ஒன்றைநான் ஆசாரியின்றி கிடப்பார்கள். சைவ சிந்தைபுரிவதால் அவர்களை நாம் பாலிகள் துஷ்டர்களென்று குறைகூறினும் அவர்களது சமயாபிமானத்துக்கு ஆச்சரியப் படவேண்டியிருக்கிறது. எந்தச்சமயிகளாயினும், தங்களுது சமயங்களை உயிரினு மினியவாக வோம்புவார்களாயின் அவர்களை அவலர்களென்று நாம் சொல்லமாட்டோம். கிறிஸ்தவர்கள் கோடித்தணக்காக முதல்வைத்து, கடன்கருவாயைக்கொண்டு பாநிரிகளைப் பலதேசங்களுக்கு மனுப்பித்தங்கள் மதத்தைப் போதிப்பித்துப் பிற மதஸ்தர்களைத் தங்கள் மதத்திற்சேரச்செய்து சமயபரிபாலனஞ் செய்துவருகிறார்கள். இந்துக்களில் எண்ணிறந்தோர் பலரை இதுவரையில் அவர்கள் கிறிஸ்தவர்களாக்கியிருக்கிறார்கள். இவர்கண்மாத்திரமோ, பூர்வமகம்மதியர்கள் நம்மவர்கள் பலரைப்பிடித்து மொட்டையடித்துக் குருன் என்னும் தங்கள் சமயநூலைக் கையிற்கொடுத்துத் தெருவில் தியங்கவிடுத்ததை அறியாதா ரில்லையே, இவர்களே யன்றே லப்பைகள் மாப்பிள்ளைமார் என்று பிரசித்தியுடையிருக்கின்றார்கள்? இவ்வாறு புறச்சமயிகளது சமயபரிபாலனம் நடைபெற்று வருவதை நம்மவர் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்த்துவுந்தும் கொஞ்சமெனுஞ்சைவாபிமானயின்றிக் காலம் போக்குதல் மிகப்பரிதாப மென்க. “இயல்பென்றந் திரியாமல் உயர்வறச்செந்நியில் வைத்து ராஜாங்கத்திலமர்ந்தது வைதிக சைவமழகிதரீதா” என்று ஸ்ரீதாயுமான சுவாமிகள் கூறினாராகையால், இயல்பென்றந் திரியா நிக்மையினது சைவசித்தாந்த மென்று வெளியாயது இவைகளையெல்லாந் தெகரிந்து நம்மனோர் சைவ பரிபாலனத்திற் சிறந்த இன்புறுமாறு திருவருள் சிந்திக்கின்றோம்.

கு. கோமகந்தநாயகர்,

வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம்.

(இன்னும் வரும்)

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

1897ஆம் செப்டம்பர் 21-ல் செவ்வாய்க்கிழமை.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்,
ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தருப்போரம்
எல்லாம் நான்கு.

(இது ஆங்கிலேய உண்மை விளக்க மொழிபெயர்ப்பு.)

ஏனை மூன்று, ஐந்து, ஏழுமுதலிய எண்களைப்போலக் காண்பத பொருண்மை யுடைத்தாகாது சொன்மாத்திரையானே பெரிநூல் விளக்கும் ஆற்றலுடைய எண் நான்கேயாம். அது தன்னகத்தடக்கிய பெரிநூல்களைத் தெளிவாய் விளக்குவதோடு, உலகமுழுவதும் வழங்கப்பட்டிருக்கிற பாவை வழக்குடையதாயும் உயர்ந்த நயமுடையதாயும் இருக்கிறது. மக்களுக்குள் இந்நான்கின் வழித்தாட வழங்கப்படும் பழமொழிகள் பலவுள்; “அவற்றுள் நால்வர் கூடினது சபை” “நால்வர்வாக்குத் தேவர் வாக்கு” “நால்வரோ தேவரோ” என்பனவாகவரும் பழமொழிகள் மக்களுடைய தத்துவ வுண்மைகளினும், சமயவுண்மைகளினும், உலகநடையினும் மிக்ருவழங்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றுவதனால், பொருட்பாரு பாடீனத்தும் அந்நான்கினுள் அடங்கு மென்பது பெறப்படுகின்றது. முதலாக, நான்குவேதங்களுமே அதற்குச்சான்றும். வேதமென்பன மக்களெல்லாருடைய அறிவுநிகழ்ச்சிகளையும் ஒருங்கேயடக்கியுள்ளன வென்பதும், அத்தகைய வேதத்திற்குப் புறம்பாகவும் அவற்றிலில்லாதனவுமாகக் காணப்படுவனவானானமையில வென்பதும் நம்மனோர்க்கெல்லாம் உடன்பாடாம். அவை பண்டாரம் போல யாவர் சென்றெதை வேண்டினும் அவர் வேண்டிய அளவுக்கு அதையுதவும் நீர்மையவாம். எவ்வெவர் தன்மையுந் தம்வயிற்படுத்த அவ்வர் இயல்புக்கும் இயைபுடையவா யிருத்தலின், நோக்குவார் உருவம், வடிவம், பிண்டம் முதலியவற்றை இருந்தபடியே காட்டும் ஆடியை அவற்றிற்குவமையாகக் கூறுவர் ஆன்றோர். ஆதலான், உலகமெல்லாம் தனக்குரியனவாக அவ்வேதங்களை யேற்றுக்கொள்ளுகின்றது. மக்கள் எல்லாரையும் பகுக்குமிடத்து செல்வமும் இன்பமும்எய்தவிரும்புவோரும், நல்லொழுக்கமும் வீடும் எய்த விரும்புவோருமென இரண்டு பிரிவினிடங்குவர், இவ்விரண்டினையுமடையவிரும்பும் இரு

தித்தோரும் அஹ்றையடைதற்குக் கருவியாக எடுத்தீர்ன வேண்டியன அறம், பொருள், இன்பம், வீடெனும் நான்கு மேயாமென்று வேதம் உரைக்கும். இந்நான்கையும் அடையாதவர்கள், பொன்னுக்கும் வெள்ளிக்கும், ஆடுமாடுகளுக்கும் மழைக்கும், உணவுக்கும் அருந்துதற்கும், மனைவிக்கும் மக்களுக்கும், சுகத்திற்கும் வெற்றிக்கும் பாணன் கரைந்து இரத்தலை இருக்குவேதம் விளக்க உரைக்கவும் அதையறியாதவராப என்பதற்கு ஐயமில்லை. நன்மை யெய்தவிரும்பும் மக்களிற்பெரும்பாலார் கூறிய இந்நான்கினையும் எய்தவிரும்ப வேண்டியதே, ஏனெனில் எல்லாரும் ஞானிகளும் யோகிகளுமாக முடியாதாகலானென்க. ஆயினும், இந்நான்கு பொருளையும் அடைய முயலுங்கால், எல்லாம் தன்னலத்தைக் குறித்தச் செய்யாதபடியாததிரம் நினைந்துகொள்ளல்வேண்டும். இப்போதே, நன்னெறியிற் பழகிப்பிறர்க்கு நன்றிசெய்தற்கண் கருத்தடையராய் கடவுட்குவேன்வி வேட்டலும் எளியோர்க்கு இரிதலுஞ் செய்தல் இன்றிவமையாதவாம். தீயராயினோரும், உலோபிகளும், மேக்குணமிலாரும் இந்நான்கு மக்கட் பேற்றையும் எய்தல் முடியாத. நம்மனோர்மறுபிறப்புண்டென நம்புவது உம் மக்களொழுக்கந்தவறு திருத்தற்குப் பெருங் கருவியாதலையோர்க. இந்நான்கு மக்கட்பேற்றினுள்ளும் இறுதிக்கண்ணதாம் வீடுபெறு ஒன்றுமே உயர்ந்ததென்றும் ஏனை அறம் பொருள் இன்பம் என்பன கன்மகாண்டத்தினுற் கூறப்படும் வினைகளையொழிதலின் அவைதாழ்ந்த வென்றும் ஞானகாண்ட விதிகளே விதந்துவாக்கும். ஞானகாண்டமும் நான்கு பிரிவினது. ஒருவர் செல்வத்தாற்றுய்க்கும் இன்பத்தின் கண் உவர்ப்புற்று நன்மை தீமையிரண்டன்பாலும் ஒத்த அறிவெய்துங்கால், பொருளினுண்மையை அளந்தறியவும், அவற்றின் இயல்பறியவும், அவற்றையடைதற்குச் சாதனமறியவும், அவ்வுண்மடைந்ததனால் உண்டாம் பயனறியவும் விரும்புவரன்றே. இவை, வேதாந்த விசாரத்தில் பிரமாணம், இலக்கணம், சாதனம், பயன் என்பெயர் உறுவனவாம். சமயமுந்தத்துவமும் யாராலும் ஒன்றோடொன்று தலையிடுந் தன்மையவுல்ல என்பதை நினைவு கூறவேண்டியது. ஆயினும், அதிகாரியின் இலக்கணம் இனிதுகூறப்பட்டிருக்கின்றது அவ்விலக்கணம் நன்னெறிச் சேறலாம். நம்மனோர், தர்க்கம் தத்துவம் முதலியவற்றைப் பயிலுதற்குமுன் தன்மசாத்திரங் கிற பழகவிதிக்கப்படிருத்தலானும் அது விளங்கும். நிற்க.

நாம் எடுத்தவிடயத்தோடு தொடர்ந்து செல்லுங்கால் பிரமாண இயலின்கண் நான்கு பொருள் கூறினும்; அவை, மாயையும், அந்தக்கரணமும், ஆன்மாவும், கடவுளுமாம். இவை நான்கும் மேலிருந்து ஒன்றுக்கொன்றுயர்வுடையவாய் அத்துவிதசம்பந்தமுடையனவாம். மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என நான்கு கரணங்களிருக்கின்றன; சாக்ஷம், சொப்பனம், சுருத்தி, துரியமென நான்கவத்தையுள்; அலம், குக்குமம், காரணம், சுத்தம் என நான்கு சரீரங்களுள். இனிச்சாதனங்களில் தாசமார்க்கம், சற்புத்திர மார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் என நான்குள்; இவற்றையே சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ப. உலகமுழுதும் பரந்த சமயமெனப்படுவது இந்நான்கும் உடையனவாயிருக்க வேண்

* பாவை வழக்கு—உலகவழக்கு.

† பண்டாரம் உள்ள இடம்.

கம். இன்னுமே மக்களுக்கு வட்டன் வென்பது உம், இறைவனுக்குத் தன்னை அடிமையாகவோ, பிள்ளையாகவோ, தோழனாகவோ பிழைக்கவோ தந்திரத்திற் கேற்ப அவர்கள் வழிபடுதலையவை பென்பது உம் தெளியவிளங்கும். முதற் குருவான தக்கணமூர்த்தியடி சித்திரத்திருந்தார் எனவர், சனர்த்ருமார், சனந்தனர், சனாணர் எனும் கால்வரையாம். பிற்காலத்தில், அந்நான்கு மார்க்கங்களையுங்காட்டி எழுந்தருளியோர் ஸ்ரீஞானசம்பந்தசுவாமிகள், ஸ்ரீமத் அப்பர்சுவாமிகள், ஸ்ரீமத் சுந்தர மூர்த்திசுவாமிகள், ஸ்ரீமத் மானிக்கவாசகசுவாமிகள் எனும் கால்வரையாம். இவர்கள் இம்மார்க்கங்களை விளக்கவந்தவர்களே யொழிய இவர்களே மார்க்கிகள் அல்லர். அவர்களே உண்மைஞானிகள், உயர்ந்த தத்துவவுணர்ச்சி ஸ்ரீமத் அப்பர்சுவாமிகள் தேவாரத்திலும், உயர்ந்த அன்புடைமை ஸ்ரீமத் மணிவாசகப் பெருமானார் திருவாசகத்திலும் காணப்படும். முன்கூறிய நான்கு மார்க்கத்தோரும் முறையே எய்துவன சாலோக சாமிபசாரூப சாயுச்சியபதவிக்களாம். பொதுவாசப்பார்க்குமிடத்து இறைவனை மும்மூர்த்தியாகவும் சிறப்பாகப்பார்க்குமிடத்து மூலானும் மேலான காலாவதாகவும் பெறுதல். இந்நாலாம் பொருளை ஏனென்றெனக் கூட்டி எண்ணற்க என வேதம்விரிக்கும். உலக பொழுக்கத்தில் நான்கு சாதினும், நான்காசாரங்களும் இருக்கின்றன.

அதர்வசிகை உபநிடதம் பிரணவத்தை நான்காகப் பகுத்து ஒவ்வொன்றிற்கும் பலபொருள் கூறிவிரிக்கும். இக்கருத்துக்களை யெல்லாம் ஒருங்குதிட்டி “மகிம்மதோத்திரம்” என்பதில் ஒருசெய்யுள் கூறுகின்றது. “இரகசியமுள்ளதாய் மாறுதலில்லாததாயிருக்கும் ஒன்று அ உ ம் என மூன்றுக்கூடியதாய், அம்மூன்றும் மூன்றுவேதத்தையும் விழிப்பு, கனவு, துயில் என்னும் மூன்று நிலையையும், துறக்கம், நீரம், பூமியையும், பிரமன், விண்டு, உருத்திரனையும் குறிக்கும். நாகிவழிப்பிற்கும் ஓசையால் கடவுளாகிய உன்னைக் குறிக்கும். நீயோ எல்லாவற்றிற்கும் இறைவனாய் நான்காவதாயிருக்கிறாய், அம்மூன்றுக் கூடிய ஒம் ஒன்று கூடிய நின் ஒருருவத்தையே குறிக்கிறது” என்றது.

முற்றம்.

திருச்சிற்றம்பலம்,

சிவஞான போதக்காப்புச் செய்யுள்.

முன் தொடர்ச்சி.

இவ்வளவு விசேடக் கொண்டமையிலும், “பொல்லார்” என்றது கொடியவர் என்று பொருள்பயத்தலால் அந்தப்பொல்லாரை நல்லார் வணங்கித் தலையாக்காமெனின், அதனை விடுக்குதல். பொல்லாரைப் பொல்லாரே தருவாயினார். நல்லாருரியவராகாநென்பது ஸர்வஸம்பிரதி பந்தமாயினும் என்னப் பொல்லாரென்றது பாசவீக்கத்துக்குக் கெடுதி செய்கின்

நெல்லாரென்றிவித்தபடியும். உயிர்கள் மூன்றுபடிவப்பண்ணித் தொலைக்குங்கால் “ஒடியதேரின்” கீழயிர்போன்கன்றாலே நிர்பெரும்பாவமின்றே நீங்குமென-நாடித்தன் - மைந்தனையு மூர்த்தோன வழக்கே வழக்காக-நஞ்சனைய சிந்தை நடன்று “தர்-வெஞ்சினத்தா-லல்லவது தத்துமருநாகக் கண்டுநிற்க, வல்லகருணைமறம் போற்றி” என்றுபுகரிக்கும் புரணது மறக்கருணையைச் சித்தித்தே “பொல்லார்” என்றுதுதித்தது மரபாய்தென்க. அன்றியும், “நல்லகுருநாதனம்மைவருத்துவது கொல்லவல பொல்லாக்குணம்போக்க” என்றவறுபவவுரை யுஞ் சாஸ்பிடைத்தாமாறறிக. மெலியவருநுவன் வலியதன் பகைவனுக்குச் சிக்கிடந்தான். அவனிலும் வலியதன்னுடைதோழன் அந்தப் பகைவனைக் கொன்றான். பகைவனைக் கொன்றதனால் பொல்லானென்று தனதுதோழன் வெளிவரின், அதனால் வருங்குற்றம்யாது; இவ்வாறு வியவஸ்த்தைப்பட விசாரித்துணர்ந்த நல்லார் பொல்லாரினை மலர் புனைந்து வாழ்த்திடற் கிசையார் கொல்லோ; கூர்ந்து யோசித்திடிக. அன்றியும், பொல்லார் என்பது விக்னேசுவரர் என்று பொருள்படும். விக்னேசுவரர் = விக்னத்துக்கு ஈசுவரர் எனப்பொருள் விரிப்பின், விக்னத்தைச் செய்கின்றவர் என்பதே அதனுண்மைக் கருத்தாம். ஒருகருமத்தொடங்குமிடத்துத் தம்மை முதற்கண் வழிபடாதோர்க்கு விக்னம் அல்லது இடைபூது விளைத்தலால் விக்னேசுவரர் அல்லது பொல்லார் என்று திவ்யநாமங்கள் சிறக்கம்பெற்று எஞ்சென்னியிற் பொறித்த இணைமலருடைய தந்திமுதத்தெந்தையை வணங்கியுய்வாமென்க. விநாயகரை முதற்கண்வழிபடாதோர் முட்டிப்படுமாறு சிவபெருமானே வார்த்தந்தருள் புரிந்தனர். அதை நினைப்பித்தல் வேண்டி அச்சிவபரஞ்சுடரே திரிபுர சங்கார காலத்து மூத்தபின்னையாரை வழிபட லொழிந்து இடர்ப்படலாயினுரென்க. “இதனை “முப்புரமெரிசெய்த வச்சிவனுறை ரத-மச்சுத்து பொடிசெய்த-வதிதீரன்” என்று திருபுகழ் விரித்தார் தெரித்தவாறுணர்ந்திடிக. பின்னர், சிவஞர் பின்னையாரை வழிபட்டு முப்பரம் பொடித்து முதன்மை பெய்தினுரென்க. கிற்கு.

கல்லானிழலார் ஸ்ரீதக்ஷிணமூர்த்தியென்று மேலே தெரித்தாமன்றோ; இந்த மூர்த்தியே ஆதிருமூர்த்தி. இவரதுபெருமையைக் குருஞானகாசிட்டுப் பின்வருமாறு கூறுகின்றது. “ஸ்ரீமதோதக்ஷிணமூர்த்தேர்-வடமூலகிவாளநீர், ஸர்வாசாரியஸ்யகோதுஸ்ய-தாசார்யச்சகிமார்க்கதக. நித்யசுத்தவிபுத் தாத்ம-நிஷ்டஸ்ஸ கருணாநிதி; விஷண்வரநீராம் குருப்பரோக்தோ-நததஸ்யக்வசிக்குரு” என்று தொடங்கித்திருவாலின் கீழமர்ந்திருக்கும் ஸ்ரீதக்ஷிண மூர்த்தியே ஸர்வாசாரியஸ்வரமியாயிருக்க அவருக்கு வேறே ஆசாரியர்யாவர். எதற்காக அவருக்கு ஆசாரியர் வேண்டும்; கருணாநிதியும், நித்யசுத்த விபுத்தாத்ம நிஷ்டருமான அவர் விஷ்ணுமூரலான சகலருக்குக் குருவென்று சொல்லப்படுகின்றாரே தவிர அவருக்கு மேலே யொரு குருவிருப்பதாக வேரிடத்திலுஞ் சொல்லப்படவில்லை என்று பிரகாசப்படுத்தியதோடு “உபதேஷ்டருபதம்ப்ராப்தோ-தக்ஷிணமூர்த்திரீசுவர; தாரதம்யேக விஷண்வாதி-நதநகராஹதத்தே” என்று முடித்து, தாமுபதே

சிக்கும்படியான ஆசாரியஸ்தானத்துதயடைந்திருப்பவராலேயே ஸ்ரீதாஸிணமூர்த்தியானவர் விஷ்ணுவாதிகளைத் தீராதமயமாக அந்த உபதேஷ்டருஸ்தானத்தி லேற்பாடு செய்திருக்கிறார் என்று முடிவு கூறிய அர்த்த வைபவங்களைப் பரியாலோசிக் குங்கால் ஸ்ரீதாஸிணமூர்த்தியே ஆகிருரு மூர்த்தியென்றும், ஸர்வாசார்ப ஸ்வாமியென்றும் இனிது வெளிப்படுகின்றது. உலகில் குருவாக வெளிப்படுகிறவர்களுக்கெல்லாம் இவரு டைய அறுக்காமில்லாதபோது பயனில்லை. அஷ்டாதசவித் தைகளும் முதல் இவரிடத்திலிருந்தே பிறந்தன. அது பற்றி யேவேதம் “சசாமஸ்ஸர்வவித்யாநாம” என்று விதந்தோதி யது அன்றியும், “அஸ்ருஜதஸ்ர்வ சாஸ்த்ராணி - மஹாதே வோமஹேச்வர:” என்று பாரதம், சாந்திபர்வம் கூறியது. சிவபரஞ்சுடர் பரம்-அபரம் என்று ஞானங்களை வெளிப்படு த்துங்கால் குருவென்னுந் திவ்யாபிதானம் புனைந்திடற்குரி யார். அந்தக்குருத்வப்பிரகாசம் ஸ்ரீதாஸிண மூர்த்தமாகிய சிவமூர்த்தத்தினிடத்திலேயே யினிது நிலைததலாலும், கால ஸம்ஹாரமூர்த்தமாகிய சிவபரஞ்சுடரால் சிரஞ்சிவித்வமெய் திய ஸ்ரீமார்க்கண்டேயரை எதனால் நீர் சிரஞ்சிவியாயிருக்கி ன்றீரென்று ஒருகால் செளனகாதிகள் கேட்கையில், எதனால் தாஸிணமுகமான சிவபெருமான் அபரோகூடமாக ஸாக்ஷாத் காரப்படுவரோ. அதுவே பரமரஹஸ்யமான சிவததவஜ்ஞாந மென்றறியத்தக்கது, அதனாலேயே நான் சிரஞ்சிவியாயிருந் த கொண்டு ஸ்வானுபூகிமானு யிருக்கிறேனென்று விடை யுரைத்தாரென்று “பரஹ்மாவர்த்தே மஹாபாண்டீர வடமு லோ” என்று தொடங்கி ஸ்ரீதாஸிணமூர்த்தி யுபநிஷத்துக்கூறி யதாலும் நமது சுவேதவனப்பின்னையார் கல்லானிழலாரைத் துதித்த நலமீதென வெளிப்பட்டது. சர்வசாஸ்த்ர வக்தரு த்வமும், ஸாஹஜ்ஞானமுமுடைய எமது சுவாமி (தாஸிண மூர்த்தி) ஒருபரம்பரைகளை யுண்டிபண்ணுககால் ஆவைபல படியாயிருக்கும். எண்டு அவர் விநாயகரைத்தந்தா ரென் பது குருவாகத்தந்தருளினாரென்பதையே குறித்தகாராயிற்று. இவ்வாறு பொருள்கொள்ளுங்கால் “கல்லானிழலாரருளிய பொல்லார்” என்பதற்கு ஸ்ரீதாஸிணமூர்த்தியாவார் எமக்கும் குருவாகத்தந்தருளிய விக்னேசுவரர் என்று பொருள் கோ டல் ஸர்வஸம்பிரதிபக்ஷமாம். விரிக்கிற பெருகும், ஒருவாறு காப்புச்செய்யுள் முடிந்தது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவானைக்காவுலா.

முன்பத்திரிகையின் பிழைநீர்த்தல்.

68-ம் பக்கம் வலப்பாகம் 11-ம் வரியில்

தவளக்கனி யென்று திருத்துக.

அங்கம் பிரியா வகிலாண்ட நாயகியே

எங்குஞ் சிவருப மேயன்றோ—செங்கையினால்

ஆத்திமுடி யோனை நீ யாமென்றே பூதலத்தில்

மூர்த்திகரித் தேத்த முறையெனைப்—பூத்தடத்துத்

தீண்டுறையி னின்றுமையா டன்கோவைக் கங்கையுடன் கண்டுபிடிப் பாண்டோற்காரப்பங்—கொண்டு

திரட்டத் திரண்ட செழுநீர்த் திரளா

யருட்டச்சு வெண்ணுவ லானோன்—நிருக்கோயில்

சேர்த்தருளி லீறநிருக்குஞ் சேர்ச்சம்பு நாதனெனங் கூர்ந்த திருநாமங் கொண்டபிரான்—சார்ந்தவுமை

பேருவனகதோன்றப பிரிமா தனெகநாட்

சீருளம காபூசை செய்ததற்பின்—ஊரின்

நிருநாமந் தானுமமு தீச்சுரமே யாகப்

பெருஞானம் போதித்த பெம்மான்—நிருதி

திசைதழைக்கப் பின்னிரக்கஞ் செய்யும் பெருமா

னிசைதவத்தா லெவ்விடநீண் டென்றுந்—தனையுடலம்

வீங்கவரம் பெற்ற விருத்தா சுரனுயிசா

வாங்கிய * வீரத்திக்கு வானவர்கோ—னெங்கித்தன்

நாமத் தடங்கண்டு நானும் பொழுப்பழைய

வாமத் தறக்கம் வழங்கினோன்—காமச்

சமிர நிமிருந் துணலிதவன் செய்ய

நிமிரு மொளிகாட்டி நின்றோன்—கமலபதி

புட்கரணி கண்டிதவம் பூணப் பொலன்சோதி

மட்கலில் லாத வரத்தந்தோன்—உட்கும்

மதிதனது பொய்சை மருங்குதவஞ் செய்ய

அதிக வினோதித்த மமழான்—உத்தி

பருகி யுமிழ்முனிவன் பாரொக்க நிறக

வருபொழுது பூசிக்க வாய்த்தோன்—நிரமகி

நின்று குறுமுனிவகந் நீங்கபெயர்நாடேரி

யன்று றொடங்கி யலைக்கரத்த—மன்றல்

மலர்சிதறி வந்துதொழ வானதிமுன் னான

பலதீயும் வந்து பணிய—நிலைநின்ற

காட்சிக் கதியருளிக் கண்டுகலந் தாடினர்தம்

நீட்சித் துயரறுமி னொன்றோன்—ஆட்சிமலைக்

கண்ணுதற்கு விண்ணோர்தல் கரவின் மலர்பறித்து

நண்ணுதற்குப் போனகண நாடர்களி—லெண்ணும்

வனப்புட்ப வந்தனு மாலிய லானும்

இனப்புட்ப் மாருபு யேக்துஞ்—சினத்தினால்

தம்மிற்றுஞ் சாபித்துச் சரீவான் சிபுசலத்

தெம்மைப்பு சித்துயம்மி னென்றுவிட—அம்முறையே

* வீரகத்தி—விகாரம்.

வெள்வனாயிற் புட்பவந்தன் வெள்ளானை யாய்ப்பிறந்த
வள்ளுவெண் னாவல்வாய் வந்திறைஞ்சத்—தள்ளிய

மாலிய வானுமுரு மாறிச் சிலந்தியாய்ச்
கோலியவெண் னாவற் குடிதொண்டு—தூலிழைத்து

நாதன் சடாமுடிமே னாவற் சருகுதிரா
ஏதங் கெடப்பந்த ரிட்லோப்—போதகங்கள்

டங்கையாற் தள்ளிநீ டாட்டியருச் சித்தேகப்
டோங்கர்வா முஞ்சிலந்தி போதமுனிச்—திக்கொளித்து

யானிட்ட பந்த ரிதுவோ தவிர்ப்பதென
மாமிட்டை வேழம் வருமனவுந்—தானொட்டி

வெய்த்திருந்தருஞ்சமென மீன்மிடற்றிற் தூண்டிலெனப்
பொய்த்திருந்து பூட்டிகை புசப்பொரு—தத்திறவின

மிக்க கனிறலி வீழச் சிலந்தியுமங்
கோக்க விதப்ப வுமைபாகர்—அக்கனத்து

வாரு மெனவெழுப்பி வாரணத்துக் கப்போதஞ்
சேருஞ் சிவலோகச் சீரருளி—ஊரின் பேர்

ஆணைக்கா வாக்கி யருளச் சிலந்தியடி
யேணைக்காப் பின்புரா னிப்புவிக்குக்—கோனாகி

நின்னடிமை செய்யவரு ணியென்ன மாலியவான்
சொன்னபடி தில்லைவாய்த் தொல்லைமுடிச்—சென்னி

வினிய சுபதேவ னேந்தெழிற்றோ டோய்ந்த
வனிதையரிற் புட்பவதி வாழத்—தனிமகவாய்ப்

போதுவித்துச் செங்குண னென்னும்பேர் பூண்பித்துச்
சோதி மணிமகுடஞ் சூட்டுவித்துப்—பாதவத்தாள்

தன்னினுற் பந்தரிட்ட தானத்திற் றுணுறையப்
பொன்னினுற் கோயில் புதிதமைப்பித்—தின்னமொரு

தந்திபுகா வாயிலுந் தக்கநவ தீர்த்தமா
மந்த மடவா ளனவாதஞ்—சுந்தித்துச்

சேவிக்கு மெல்லுத் திருச்சா லகநவமு
மாவித் தகரிருத்த மண்டபமு—நாவற்

றருமுனிக்குஞ் சுற்றெலாந் தங்குகட வுட்குந்
திருவிருப்புந் தேருந் தெருவும்—அரணுந்

திருக்கோ புராரையுஞ் செய்யக்கண் டிப்ப
உருட்கோலி முத்தி டளித்தோன்—விருப்பரு

சுரந்த சிலந்திமுடி சூட்டிப் பெருமான்
பெருந்திருவெண் னாவற் பெருமான்—சுருந்துளவோன்

சேதுவிற் செய்த சிவபூ சையிலகென்ற
பாதகத்துக் கென்னுகால் பாருது—போதுதனுந்

தன் னுமத் தாற்பரதிட்டை சந்திதியிற் செய்திறைஞ்ச
வன்னுந் வினையிற் தருளினோன்—இந்நகரில்

மண்ணுஞ் சிவலிங்க மென்றஞ்சி வாராமற்
பண்ணுந்து சொன்மூவர் பாங்காகக்—கண்ணுற்று

நின்றேத்த புக்கொண்டோ னீடென்பு பன்மலராய்
நன்றேத்த ஞான னுகரினோன்—அன் றுரகன்

மங்கைக் களித்த மணியாரங் காவையுமை
பங்குற் கமையும் பரிக்கவென—நங்கை

பொருந்தா திருப்பவது பொன்னி நீ ராழத்
திருந்தூர் தொழுதழற்காத் சென்னி—பாருளடரே

கொண்டருளி யென்னப்பொற் கும்ப நீ ரோடுவரக்
கண்டருளித் தாமணிந்த காரணத்தா—லெண்டிசையோ

ராரம்பூண் டானென் றீழைக்கும்பேர் பூண்டான் விண்
ஞாரம்பூண் டான் பன் னகம்பூண்டான்—பாரிற்

பணிவார் பிறப்பறுக்கும் பாதத்தான் வெண்ணி
தணிவா னனைத்துலகை யாள்வா—னினையிலான்

தேவர் குலக்கொழுந்தா திப்பெருஞ் செல்வனியல்
நாவலன் துது நடைப்பெருமான்—சேவுடையான்

சோமநா தப்பெருமான் கோதிமறை தேடரியான்
காமனா கங்குடிந்த கண்ணுதலான்—சேமமார்

திக்காடை யாந்சந்தர சேகரன் தில்லையுளா
டிக்காட் டியபின் னினையழகன்—அக்கு

மணியி னழகன் வசந்த னழகன்
அணியும் பணியி னழகன்—* தணராஞ்

சரணழகுக் காகந் தழலாகப் பார்த்த
அரணழகுக் காருமொவ் வாதான்—பரமன்

செங்குந் திருச்சா லகததொளிர் தேவேசன்
கறைக்கண்ட னென்னுனைக் கன்று—† நிறக்கின்ற

மாபெருவெண் னூலில் வடநா வலிற்கிளரக்
கோபுர மேருகெடுங் குன்றேய்ப்பத்—திபவொளிச்

சீரா லயமுந் திருநீரிட் டான்மதிது
மூரான தங்கயிலை யொப்பாகப்—பேராத

* தணராஞ் சான் அழகு உமக்கு ஆகம் தழலாகப்பார்
த்த என்றுபிரித்து காமன் அழகு கெட்டு உடல்வேக விழித்
தருளிய வெண்க.

† 'நிறக்கின்ற' என்பது முதல் 'மழநாடன்' என்னுந்
தூண்பு மொருதொடர். இதற் காட்டிய வுமை மிகவு மரு
மையானது.

தன்னிருபாற் பெய்கொழித்துத் தாவுங்கனதாங்கப்
பொன்னிநதி சம்புநதி போலோங்கத்—தன்னகரு
ழிப்பதியு மிந்நாரு மிந்தரபதி முன்னு
வப்பதியு மச்சாரு மாமென்ன—மெய்ப்புலவோர்
மேதரு வித்யா தாரின் மிகவிளங்க
மாத ரம்பைபடரில் வாழ்வுபெறப்—பாதவங்க
ளண்டர்தரு விற்றோன்றி யாடகத்—தெய்விக
மண்டலமொப் பான மழநாடன்—திண்டிழலான்

உ
திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞா ஸம்பந்தகுரவேநம:

மக்கள் யாக்கை நிலைமை.

வினா.—உயிருள்ள பொருள்களுள் மக்கட்கு மாத்திரம் உருவம் மேல்நோக்கியதாயிருக்க வேண்டிய தென்னை?

விடை.—1. அவ்வாறிருப்பது இறைவனுக்கு விருப்பமுள்ளதாயிருக்கலாம். என்னும் இவ்விடையினால் வினாக்களைத் தீர்த்து எளிதில் விடுக்கப்படுவனவாய் இருத்தலின், இஃது இழைபுடைத்தாயினும், இதனினும் வலிய விடை கூறதல் இன்றியமையாதது; ஆதலால், 2. உலகில் பெரும்பாலும் ஒருவினைசெய்வோர் அவ்வினையை முதன்முறை திறமற்றதாகவும் அதன் பின்னர் திறமுடையதாகவும் செய்தல் கண்கூடாயறிதிறமற்றே. அதனோடு இறைவனும் முதலிற்படைத்த விலங்கினத்திற்குக் கீழ் நோக்கும் உருவையும், அஃதொழிந்த மக்களினத்திற்கு மேல்நோக்கும் உருவையும் அமைத்தருளினான் என்றதிக. விருக இனம் மறிந்த உருவுடையவா யிருத்தலின் ‘விலங்கு’ எனப் பெயர் போந்தது மறிக. 3. இவ்வாறன்றி, உலக விலங்குகளை யெல்லாம் நிலைபேறிலவென வெனக் கழித்து, நிலையுள்ள வீட்டின்பத்தை யெய்தற்குக் கருவியாயமைவது மக்கட்பிறப்பேயாதலினாலும், அத்தகைய மேலான விலங்கை அடைதற்கு மேல் நோக்கிய பார்வையே வேண்டுதலினாலும் அப்பிறப்புடைய உயிர்க்கு மேல்நோக்கிய உருவையும், இவ்வாறன்றி அறியாமையின் வயப்பட்டு மேற் செல்லா அறிவுடைய விலங்கினத்திற்கு இவை இத்தன்மைய வா தலை விளக்குதற் பொருட்டுக் கீழ்நோக்கு உருவையும் இறைவன் படைத்தா னென்று கேட்டலுமாம். 4. அறிவுடைய மக்கள் விண்ணவரையொத்து இறைவன் அடிசேரும் பருவமெய்தலின் அங்கனம் மேல்நோக்கும் உருவப்படைத்தார் என்றலுமாம். 5. மக்கள் யாக்கை உலகவமைப்பில்க்கணத்தை உடையவாயிருத்தலின் அவ்வாக்கையையுடைய மக்கள் பிற உயிர்களை ஏவ, அவ்வேவனுக்கு அவ்வுயிர்களும் உள்ளாகின்றன. 6. ஒவ்வொரு பொருட்கும் அவற்றின் இயக்கத்திற்கு யேற்க உருவம் வடிவம் முதலியவை அமைந்திருக்கின்றன. விசும்பிற்கு வட்டவடிவும், தீப்பிழம்பிற்குக் கூம்பிய உருவும், அமைந்திருப்பதுபோல மக்களும் இறைவனுடைய வியத்தகு தொழில்களை யெல்லாம் அறிந்து உய்யுமாறு அவர்களுக்குச் செவ்விய உருவம் அமைந்ததென்று அறிக.

வினா.—மக்களின் தலைகள் மயிருள்ளவா யிருத்தலென்னை?

விடை.—மக்கட்கு அழகுசெய்வன குஞ்சியேயாம். இக்குஞ்சி அங்கனம் அழகு செய்வது உமன்றி தாய்மை செய்யப் படும் மூளையின் கழிவுகளாய் அம்மூளைக்குப் புறத்திலுள்ள தசையின் நுண்ணிய துளைகளின் வழியாக வெளிவந்து காய்ந்து கரிய நிறத்தொடு தோன்றுகின்றது. மக்கள் யாக்கையிலுள்ள உலர்ந்த உறுப்புகள் யாவற்றினும் மயிரொன்றே மிகவுமலர்ந்ததென்பது என்பை யுண்ணும் நாய்க்கும், கல்லையுண்ணும் துதுணம் பறவைக்கும் முறையே அவ்வென்பும், கல்லும் செரிப்பனவாக, மயிர் இறகு முதலியன செரிக்காமையின்கண் வைத்துக் கண்டு கொள்க. அங்கனஞ் செரிக்காமையென்னை வெனின்? அவற்றின் அகட்டில் உள்ளதீ அம்மயிரை அழிக்குமாற்றலிலாவாறு, அவை யுலர்ந்திருத்தலின் என்க. 2. மூளை மூன்று வழியில் தாய்மை செய்யப்படுகின்றது. அவை கண்ணிற் றீளையாகவும் நீராகவும், மூக்கில் சளியாகவும், தலையில் மயிராகவுமாம்.

வினா.—ஏனைய உயிர்வருக்கங்களிலும் மக்களுக்கு மாத்திரம் நீண்ட தலையிர் இருத்தலென்னை?

விடை.—மற்றைய உயிர்வருக்கங்களிலும் மக்களுக்குகொய்ய மூளையிருத்தலால் அதனினின்றும் மயிர் மூளை தோன்றி நீண்ட மயிராக மாறுகின்றது. 2. அதுவல்லாமலும், மக்களுக்குள்ள மூளைக்கழிவுகள் கொழுமையுள்ளவா யிருத்தலின் அவை யெளிதில் உலர்தலின்றி நீண்ட மயிர்வளர்தற்கு உதவியாயிருக்கின்றது. விலங்குக்குள்ளுள்ள மூளைக் கழிவுகள் எளிதில் உலர்தற்றன்மையுடையவாயிருத்தலின் அவற்றின் மயிர் நீட்சியாக வளர்கின்றன.

வினா.—ஏனைய உயிர்வருக்கங்களின் தோலில் மயிர் ஆழ்ந்து வேருன்றாதனவாகவும், மக்களின் தோலில் மாத்திரம் அது ஆழ்ந்து வேரோடுதல் என்னை?

விடை.—மக்கள் ஆக்கையில் அது வளர்த்துக்கேற்ப பொருள் மிகுதியாயிருத்தலின் அவ்வாக்கையில் ஆழ்ந்து வேரோடி வளர்கின்றது. இதுபற்றியே மற்ற உயிர்களின் தோலின் தன்மைக்கேற்ப மயிர் வளர்ச்சியும் அமைந்திருக்கிறது. மக்கள் ஆக்கையில் வடு-அல்லது தழும்பினால் அன்றி மயிரின் தன்மை வேறுபடுதலிதென்பது கண்கூடாயறியப்படும்.

வினா.—ஆண் பிள்ளைகளிலும் பெண் பிள்ளைகளுக்கு மயிர் நிகமாயிருத்தலென்னை?

விடை.—ஆண் மக்களிலும் பெண் பிள்ளைகள் தண்ணிய யாக்கை உடையவாயிருத்தலினாலும், கோழைப்பொருள் மிகுதியுடையவாயிருத்தலினாலும், மயிர்வளர்ச்சிக்கு அது—(கோழை) கருவியாயிருத்தலானும் அவர்களுக்கு மயிர் நீண்டு வளர்கின்றது. அதனடியும் இக்கோழைப்பொருள் மகளிர்க்கு ஆண்மக்களிலும் அதிகமாக அவர்கள் உள்ளுறுப்புக்களில் பெரும்பாலும் மாதவிடாய்க்காலங்களில் சுரந்து மேலேறி மயிர்வளர்த்தருதவி செய்கின்றது. 2. மகளிர்க்கு மோவாய் மயிர் இல்லாமையால் அது வளர்த்தற்குரிய கேர்ழைப்பொருளும் தலை மயிர் வளருமிடத்திற்கென்று அதுவளர்த்தற்குதவியாகின்றது.

இதில்வந்த அருத் சோங்களுக்குப் போனீர்.

மக்கள் - மனுஷர், யாக்கை - தேகம், உயிருள்ளபொருள் - பிராணி, இறைவன் - கடவுள், இயைபு - ஆம்பந்தம், விடை - சமாதானம், இன்றியமையாதம் - அவசியம், பெரும்பாலும் - அதிகமாக, வினை - தொழில், முறை - தரம், கண்கூடு - பிரத்தியட்சம், அறிது மன்றே - அறிவின்றோ மல்லவா, விலங்கு - மிருகம், விருகம் - மிருகம், மறிந்த - குறுக்கான, போந்தது - வந்தது, வீட்டின்பம் - மோட்சானந்தம், எய்தல் - அடைதல், கருவி - காரணம், வயப்பட்டு - வசப்பட்டு, கோடல் - கொள்ளுதல், வீண்ணவர் - தேவர், அஹனம் - அப்படி, இயக்கம் - அசைவு, விசம்பு - ஆகாயம், தீப்பிழம்பு - நெருப்புச்சுடர், விவத்தகு - ஆச்சரியப்படத்தக்க, உய்தல் - பிழைத்தல், செவ்விய - நேரான, குஞ்சி - ஆண்மயிர், தாய்மை - பரிசுத்தம், தசை - சதை, என்பு - எனும்பு, அகடு - உள் வயிறு, ஏனைய - மற்றைய, நொய்ய - மிருதுவான, தண்ணிய - குளிர்ந்த.

வேலாயுத தேசிகர்,

திருக்கேழுக்குன்றம்.

குறிப்புகள்.

மதுரைத் தேவஸ்தானத்தில் மாணேஜர் வேலை காலியாப்ருப்பதை ஆவ்விடத்தில் ஐகோர்ட் பளீடர் மா-ரா-ஸ்ரீ நாகலிங்கம் பிள்ளை யவர்கள் அங்கீகரிப்பது உசிதமென்று அநேகரப்பிராயப் படுகிறார்கள். அவர் சிவநேச மிருந்த வராயும், நல்லொழுக்கத்திற் சிறந்தவராயும், யாவரும் விரும்பத்தக்க விதமுடையவராயும் விளங்கலால் அவரை யேற்படுத்தவது சிவதருமங்கொளாமுங்காக நடைபெறுதற்கு உபகாரமாயிருக்கும், இதைக்கோயில் கமிட்டி மெம்பர்கள் ஆலோசித்து யுத்தம்போற் செய்வார்களென்று பிரார்த்தித்துத் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றோம்.—சென்னை சைவசித்தாந்த சபையார்.

தத்துவ சாத்திரக்கல்வி.—ஸ்ரீ கோவிந்தசாஸ்திர அவர்களால் இவ்விஷயத்தைக் குறித்துப் பிரசுரிக்கப்பட்ட அண்டுப் பத்திரிகையைக் களிப்பொடு மடித்தோம். அதில் அவர் இவ்விஷயத்தை மேனாட்டாராலும் நம்மநேராலும் தியாசாபிச் சங்கததாராலும் அறியப்பட்டுப் படித்திருக்க விரும்புகிறார். அப்பத்திரிகை முற்பாலத்துப் அப்பிராயம் முதல் நற்காலத்திய அப்பிராயம் வரையில் தொடர்ந்து பேசுகின்றது. இவ்விஷயம் பெரும் புத்தகங்களாக எழுதப்படும் விரிவுடையதாயினும் இத்தண்டுப் பத்திரிகை அதைச்சுருக்கித் தெளிவாகவும் நவரத்தக்கதாகவும் விளக்குகின்றது. அவர் இதபோல் இன்னும் பல விஷயங்கள் எழுதுவாரென்று எளிர் பார்க்கிறோம்.

பாணினி முனிவர் அஷ்டத்தியாயி, அ-வது பிரிவு*—சிவசங்கீதையை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தவர் ஒப்பில்லாத இவ்வரிய தூலை ஆங்கிலத்தில் மிகப் பிரசாசையோடும் பணச்செலவோடும் மொழிபெயர்த்த வருகிறார். வேத உபநிடதங்களைக் கற்க விரும்பும் மூணவகர் அனைவருக்கும் இப்புத்தகம் மிகவும் இன்றியமையாதது. இந்நூலைப்பற்றி மாக்கல்

* பெனூரிஸ் கண்டேடாஸ்மெண்ட், பாணினி ஆபீஸில் வடமேற்கு மாகாண முனிசிப்தார் ஷ்ரிஷ் சாதர்வாக பி-ஏ. அவர்களால் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

மூல்ஸர்பண்டிதர் “எந்தப்பாடையிலும் பாணினி முனிவரது இலக்கணத்தில் எட்டிக்கும் ஒப்புடையனவில்லை” என்றுரைத்துத் தான் வடமொழிக்கல்வி பயிலுங் காலம் இத்தகைய அரிய மொழிபெயர்ப்பு நூல் கிடைக்காமல்க்காத மிகவும் வருந்துகிறதற்கவும் விளம்பினார். இது, எட்டாய்மடித்த உயர்ந்த கடித்ததினால் 2000-பக்கங்களுடைய எட்டுப் புத்தகங்களாக முடிவுபெறும்; இதில் ஐந்து புத்தகங்கள் ஏற்கனவே வெளிப்பட்டுவிட்டன. சந்தா முன்பணமாக ரூபா 20. ஒரு புத்தகத்திற்கு ரூபா 3. இவ்வரிய வேலையை மேற்கொண்டவரை நமதாசர்களும், ஜமீந்தாரர்களும், வடமொழிக் கல்வியின்பால் அபிமானமுடையோரும் ஊக்கமுறுத்தற் பாலர்.

* * * *

குரோமோபதி:—சென்னைச் சத்துவசாதனிப் பத்திராதிபர் T. A. சலாமியாதையரால் வியாதிகளைப் புதுமுறையாக நீக்கும் விஷயத்தைப் போதிக்கும் ஆங்கிலநூலைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இதில் ‘கேஸ்’ என்ற ஆங்கிலவார்த்தை எளிதில் நீக்கக் கூடியதாகவும் பலவிடத்தும் எழுதப்பட்டிருந்தாலும் இந்நூல் சாதாரணமான வெள்ளைத் தமிழ்நடைவழி எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதை மொழிபெயர்த்தவர் கருத்துலாபமடைதற்கல்லாது, (நாம் அதை முழுவதும் நம்பாவிடினும்) தான் வியாதியால் ஈருந்தும் மக்களுக்கு நன்மை செய்யுமென்பது அவரது நம்பிக்கை. இந்நூல் பல சதேச வைத்தியர் கைகளில் இருப்பதும், அவர்களில் ஒருவர் இதில் கூறப்பட்டன சில விஷயங்களில் நன்மையாகவே காணப்படுகின்றன வென்பதால் கண்டோம், இதன்விளை அணை 8.

* * * *

திரிசிரபுரம் சைவசித்தாந்த சபையின் பன்னிரண்டாவது வருஷ மகோற்சவத்தைப் பற்றிய முழு அறிவிக்கை வரப்பெற்றேம். நமது சைவ சமயத்தினும் அதனாற் கூறப்படும் தத்துவ சாத்திர வுணர்ச்சியினும் நம்மனோர் பெருக்கமுறு வருதற்குப் பெருமுயற்சி செய்து வருகிறார்கள். சபை அடியார்கள் அனைவரும் மலைக்கோட்டை நூறுகாண்மண்டபத்தில் இளமதிய முகிழ்த்தசடைப் பெருமானை வழங்குதற்கும், தத்துவக்கல்வி பயிற்றற்கும், பிரசங்கித்தற்கும் ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமை ஒருங்கு குழுமுலார்கள். அவர்கட்கு விஷயங்களைத் தெரிவிக்கவும் பிரசங்கிக்கவும் ஒரு பண்டிதர் இருக்கிறார் அவர்கள் ஒரு புத்தகலைபிரேரி வைத்திருக்கிறார்கள். சைவசமயாசாரியர்கள் திருநட்சத்திரங்களிலும் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்க் திருநாட்களிலும் கட்டவுட் பூசனை செய்வதோடு ஏழை கீட்டு உணவுங் கொடுக்கிறார்கள். அவர்கள் வைத்திருக்கும் வரவு செலவுக் கணக்கு முறைகளும் மிக நன்றாயிருக்கின்றன. சேமநிதி யாக்க ரூபா 200 வைத்திருக்கிறார்கள். இதுவல்லாமலும், ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும் ஒரு சமயப்பள்ளிக்கூடம் நடத்திவருகிறார்கள். அதன் விஷயத்தை நோக்குங்கால் அது நன்றாய் நடத்தப்படுகிறதென்று தோன்றுகிறது. முதல் வருப்பில் 14-மாணவரும், இரண்டாவது வருப்பில் 58-மாணவரும், மூன்றாவது 35 மாணவரும் பிரதமமானதும் 4-வது மாணவருப்பில் 12-மாணவரும் கல்வி பயில்கின்றார்கள். வருஷமகோற்சவத்தின் மூன் சிறுவரும் சிறுமிகளும் பரிசோதிக்கப்பட்டு வெகுமதி செய்யப்படுகிறார்கள். இதில் 8-சிறுமிகள் பரிசோதனையில் தேறினார்கள். சைவசமயஜாதை நிலைபெறுத்தினவரான ஸ்ரீமத் குருசாயி சர்மா அவர்களது தேக வியோசத்தைப் பற்றியும், இச்சபைக்கு அபிமானியாகிய ஸ்ரீமத் P. சுந்தரம்பிள்ளை எம். ஏ., அவர்களுடைய தேகவியோகத்தைப் பற்றியும் மிக விசனிக்கிறார்கள். சபையாரது அபிவிருத்தியைக் குறித்து நாம் அவர்கள் நீடுநி வாழ்கவென்று திருவருளைச் சிந்தித்து வாழ்த்துகின்றோம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுருபயோகம்.

உண்மை விளக்கம்.

எனும்

சித்தாந்ததீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை.

1897ஆம் மகாராணியாரின் வைர ஜெபிலி தினத்தில்
ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க }

1897ஆம் அக்டோபர்மீ 21வ

{ இலக்கம்-10 }

கைவல்யோபநிஷத
திராவிட இரத்தப் பிரகாசிகை.

(முன் தொடர்ச்சி.)

VI.

(இருதய புண்டரீகத்தின் வழிபடப் பட்டவர்
தூரிய காரணராகிய உமாசமேத சிவபிரானேயாக,
பிரம விஷ்ணு ருத்திரர் முதலாயினோரைக் காரிய
(விபு) மூர்த்திகளாக அறியவேண்டுமென்பது)

சப்ரம்மாஸகிவ: சேந்த்ர: சோக்ஷர: பரம: ஸ்வராட் |
ஸௌவவிஷ்ணு: சப்ராண: ஸகாலோக்தி: சசந்த்ரமா: |
ஸௌவசர்வம் யத்பூதம் யச்சபவ்யம் ஸநாதகம் |
ஞாத்வாதம் ம்ருத்யுமத்யேநிநாந்ய: பந்தாவிமுத்தயே

(இதன்பொருள்) (கசு. கஎ) அவர் பிரமா, அவர்
உருத்திரர் (சிவன்) அவர் இந்திரன், அவர் அழிவற்
றவர், அவர் பூரமர், அவர் சுவராட்டு, அவரே விஷ்
ணு, அவர் பிராணன், அவர் காலர், அவர் அக்கினி,
அவர் சந்திரன்,

(கஅ. கக) அவரே இருந்ததும் இருப்பதுமாகிய
எல்லாமானவர் என்றும் உள்ளவர், அவரை இவ்

வாறு அறிந்து (அதனால்) பாசத்தைக் கடக்கின்றவ
னாகின்றான் முத்திக்கு வேறு வழியில்லை.

(திராவிட இரத்தப் பிரகாசிகை.)

31. அவர் பிரமா அவர் சிவன் என்றற் றொடக்கத்தன்—
உமாசகாயத்துவம் திரிலோசனத்துவ முதலாயின காரணமூர்
த்தியாகிய தூரிய சதாசிவர்க்கும் உருத்திர மூர்த்திக்கும்
உண்மையாதல் முன்னரே நிரூபித்திருக்கின்றேம். இதனால்
தூரியமூர்த்தியை அவர் காரிய விபுதீமூர்த்திகளாகிய பிரம
விஷ்ணு உருத்திரர் முதலாயினோரோடு சம்பந்தித்தல் ஓர்
தாலும் கூடாதென்ற கருத்தினாலே கைவல்யோபநிஷத
மானது அவர் பிரமா, அவர் உருத்திரர் என்றற்றொடக்கத்
தனவாகக் காரிய மூர்த்திகளை விதந்து, உபாசகர்களுக்கு உண
ர்த்தியதாமென்ச. இவ்வுண்மையொன்றே குறிப்பினை.

ப்ரதாந்யேந பரத்தத்வம் மூர்த்திதவாரேண யோகிய: |
த்யேயம் முமுட்சுபிர் நித்யம் க்ருதவாம் போஜ மத்யமே |
கார்யபூதா கரிப்ப்ரம்மப்ரமுகா: ஸர்வதேவதா: | சுப்பதாமத
யரீத்யேயந ப்ரதாநதயாஸதா | ஸர்வைச்வர்யேண ஸுப்ப
நஸ்ஸர்வேச்வர: ஸர்வகாரணம் | சம்புரேவ ஸதாசம்புர்வ
ஷ்ணுர் நப்ராஜாபதி: | ஸர்வமந்யத்பரித்யஜ்ய தைவநட் பர
மேச்வராத் | சிகாக்யதர்வணீசநத்வீ சர்வ வேதோத்தமோத்
தம: | அஸ்பிரந்ததே உமாப்தாஸா க்ருதயச்சாபராஅபி ||

இதயாம் போசமத்தியிலே முமுட்சுக்களாகிய யோகிக
ளால் தியானிக்கப்படுவர் பரத்தத்துவத்துட்பட்ட சிவபிரா

னே என்றும், அரி பிரமா முதலாயினோர் காரிய (விபூதி) மூர்த்திகளாம் என்றும், இந்தப் பிரமா முதலாயினோர் பிரதானமாகத் தியானிக்கப்படுபவ ஸ்வரோஸ்ஸும், சர்வசுவரீய சம்பன்னரும், சர்வேகவாரும், சர்வகாரணருமாயுள்ளவர் சம்புவாகிய உமாசமேத சிவபிரானே என்றும், மற்றை விஷ்ணு முதலாயினோர் அங்ஙனம் அல்லர் என்றும், ஆதலால் மற்றியாரையும் விடுத்துச் சிவன் ஒருவரே பிரதானமாகத் தியானிக்கப் பாலர் என்றும், இவ்வாறு தர்வவேதங்க ளினும் உத்தமமாகிய அதர்வசிகைசொல்லி முற்றியது என்றும், இந்தச் சுருதி அர்த்தத்திலே மற்றைச் (சாந்தோக்யம் பிருகதாரணியம் தைத்திரீயம் வைவல்ஸியம் முண்டக முதலிய முத்திய) சுருதிப் பொருள்களும் முற்றியவாம் என்று கூறி, பின்னரும் அச்சூதச்சங்கை இந்தச் சுருதிமுடிவை உரைத்த அதர்வசிகையின் மாட்சியைக் கூறப் புகுந்து,

.....அதர்வனோற்றம்: ஸ்கந்த: சாகா ஸ்தாயோவேதா: பரண: ச்ருதிபுராணகா அங்காதி சாகாவர்ணம் தர்காஸ்தஸ் கையவாஷகா: | புஷ்பம் சிவபரிஞாநம் பலம் முக்தி பராமதா | பருகோக்தேந கிம் விபர: சிவோத்யேய: சிவங்க: | ஸர்வமந்யத் பரித்யஜ்ய தைவதம் புக்தி முத்தயே ||

அதர்வண வேதம் விருஷமாக, இருக்கு யசர்சாமம் என்றும் மூன்று வேதங்கள் மூன்று பெருஞ் சாகைகளாக, ஸ்மிருதி புராணங்கள் இவைகளாக, நடவடங்குகள் சிறுசாகைகளாக, வர்ணமுந் தர்க்கமும் காவலாக, சிவஞானமே புஷ்பம் என்றும், பராமதிமுத்தியே பலம் என்றும், அநேகஞ்சொல்லியென், மற்றியாரையும் விடுத்துப் பேரகமோக்ஷத்தின் பொருட்டுச் சங்கரராகிய சிவன் ஒருவரே தியானிக்கப்பாலர் என்றும் கூறிற்று. பராசரபுராணமும் கைவல்ஸியப் பொருளைக் கொண்டு முடிந்துகின்ற அதர்வசிகையின் பாலராய்ப் பேசப்பட்ட சிவபிரானையும்,

ஸர்வமந்யத் பரித்யஜ்ய சிவ எவசிவங்க: | த்யே இத்யா ஹபரமாச்ச்ருதிதர்வணிக்ஷ | அதகிம் பரு நோக்தேநசிவ: சாம்ப: சநாதந: | சாட்சாந்நிஷ்டாகி சாஸ்த்ராணம் நாபாஸ்ஸ த்யமீரிதம் ||

எல்லாவற்றையும் விடுத்துச் சங்கரராகிய சிவன் ஒருவரே தியானிக்கப்பாலர் என்று பரம சுருதியாம் அதர்வசிகை செப்பிற்று. அதிகஞ் சொல்லியென்! சாஸ்திரங்களுக்கு நேரே முடிவாய் கின்றவர்பாசத்திசமேதராகிய அநாதசிவமேயாம், மற்றொருவரன்று; இது சத்தியமாம் என்று கூறிற்று. மேலே கூறியவாற்றால் பிரமவிஷ்ணு முதலாயினோர் தகரோபசஞாத் திரிய சாம்ப மூர்த்தியுடைய காரிய விபூதி மூர்த்திகளாம் என்பது பெறப்பட்டது. இக்கருத்துக்கொண்டே சிவதத்துவ விவேகமுடையார்,

சிவம் நீலகிரீவம் சிகரி வாகந்யாசஹசரம் | த்ரிணேதரம் த்வாம் த்யேயம் கிரிசதகராம் போஜ குகரோ | விதாயைகம்சா கம் தீருகிண கமலாவல்லபகணா: | விபூதிந் வைவல்ய ச்ருதி ரபி சமாய்யாதி பவத: || என்று கூற, சிவஞானசுவாமிகள்,

மலைமகடு கைவன்முக்கணனில மணியிடற்ற வனென வா னோர், திலகனேயுள்ளேத் தகரமான் குகையுட் டியானஞ் செ

ய்திடு முறைசெப்பி, யுவாவன் முகுந்தீ வீசனோடெவையு மையநின் விபூதியென் றுரைக்கு, மலவிரு மிதித்துச் சிவச்சு டர் விளக்க வந்த கைவல்லியமறையே.

என்றிவ்வாறு அச்சலோகத்தை மொழி பெயர்த்தார்கள். மாணிக்கவாசக சுவாமியும் காரணதிரிய மூர்த்தியாகிய உமாசமேத பாமேசுவரரையும் காரிய மூர்த்தியாகிய உருத்திர மூர்த்தியையும் சம்பப்பித்தல் கூடாதாம் என்ற கருத்தினாலன்றோ “மூவரென்றே யெம்பிரானொடு மெண்ணி விண்ணுண்டு மண்மேற் றேவரென் றேயிறுமார் தென்னபாவ ந்திரிதவரோ.” என்று அருளிச்செய்தார். பிரம விஷ்ணு ருத்திரோத்திராதி யரை உமாசமேத பாமேசுவரருடைய விபூதியராம் என்று “சர்வதா பிரசித்தி அதிகாரணத்திலே சைவ பாஷ்யகாரர் உபதேசித்திருக்கின்றார்.

VII.

(உமாசமேதராகிய சிவபிரானே பசுபாசங்க்ளாறு ய சேதனசேதனப் பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம் அகத் தும் புறத்துமாகித் தாங்கி நிற்கு முண்மையை அறிந்து, அதனாற் பாசநீக்குதற்குரிய மற்றோர் உபாயம் உபதேசித்தமை)

சர்வ பூதஸ்தமாத்மாநம் சர்வபூதாநி சாத்மநி | (உ0) சம்பச் யந் ப்ரம்ம பரமம் யாத்நி நான்யேந சேதுநா ||

(இதன்பொருள்) (உ0. உக) ப்ரமாமாவாகிய சிவத்தை எல்லாப் பூதங்களின் அகத்தும், எல்லாப் பூதங்களையும் பரமான்மாவாகிய சிவத்திலும் இருப்பதாகக் கண்டு பரமசிவத்தை அடைகின்றான்; மற்றோர் ஏதுவினாலன்று.

(நிராலிட இர்தரப்பிரகாசிகை)

(32) ஆன்மா—(சேதனசேதனப் பிரபஞ்சமாகிய) விசுவத்தின் அறிவு தொழில்களை முழுமையும் அறிந்து, முழுமையும் செய்யும் சர்வஞ்ஞதவ சாவகர்த் திருத்தவம் என்னும் சைதன்யியத்தை ஏது இயல்பாகவுடையதோ, அதுவே (பரம) ஆன்மா (பதி) என்ற கருத்தினால்

சைதந் யமாத் மா |

என்று சிவகுத்திரம் பிறந்தது என்று கொண்டு, கைலாச சங்கிதை

சைதந்யமிதி விச் வஸ்ய சர்வஞாந கரியாத்முகம் | ஸ்வாத்ந்நியம் தத்ஸ்வவாலோய: ஸ ஆத் மேதி பரிகீர்த்தித: | சைதந்யமாத் மேதிமுநே சிவகுத்திரம் ப்ரவர்த்திதம் || என்று கூறிற்று. பின்னரும் பிரயத்தின மொன்றுமின்றி எவற்றையும் (இருந்த இருந்தவாறு) அறிதலால், சிவனார் சர்வஞ்ஞர் எனப்படுவார் என்றும், இந்தச் சர்வஞ்ஞதை முதலிய குணங்களோடு எக்காளமும் கூடி யிருத்தலினாலும், தம்மையொழிந்து மற்றொருவருக்கு (நிரவதியாகிய) அக்குணங்கள் இல்லாமையாலும், சிவபிரான் “பரமாத்மா” எனப்படுவர் என்று கொண்ட கருத்தினால், வாயுசங்கிதை

IX

(மாண்கீகியோபரிஷதம் நிருசும் மோத்தரதாப நியுபரிஷதம் என்பவற்றின் நெறியானே அம்பிகாசு. மேதராகிய சிவபிரானோடு ஆன்மா ஐக்கியமாமுறையும் அதனாலெய்தும் பாசநீர்க்க பலமும் உபதேசித்தமை)

ஸ ஏவமாயாபரி மோகிதாத்மா
சரீர மாஸ்தாய கரோதிசர்வம் | (உச)

ஸ்திரியந்நபாநாதி விசித்ராபோகை:
ஸஏவஜாக்ரத்பரித்ருப்திமேதி | (உரு)

ஸ்வப்நே ஸசீவ: சுக துக்கபோக்தா
ஸ்வமாய யா கல்ப்பித சீவலோ கே | (உசு)

சுகப்திகாலே சுகலே விஜீநே
தமோபிபூத:சுக ரூப.மேதி | (உஎ)

புநச்ச ஜந்நாந்தர கர்ம யோகாத்
ஸ ஏவசீவ: ஸ்வபிதி ப்ரபுத்த: | (உஅ)

புரதிர யே க்ரீடதி யச்ச சீவ
ஸ்ததஸ்ஸ ஜாதம் சுகலம் விசித்ரம் | (உக)

ஆதார மாநந்த மகண்ட போதம்
யஸ்மிந் லயம்யாதிபுரதிரயஞ்ச | (உஃ)

ஏதஸ்மாச்சாயதே ப்ராணோமநஸ்ஸர்வேந்த்ரியானிச
கம்வாயுர்ஜ்யோதி ராபச்ச ப்ருத்வீவிச்வஸ்யதாரிணீ
யத்பரம் ப்ரம்ம சர்வாத்மாவிச்வஸ்யாயதநம் மகத் |
சூக்மாத் சூட்சுமதரம் நித்யந்தத்வமேவத்வமேவதத்
ஜாக்ரத்ச்வப்நசுகப்த்யாதி ப்ரபஞ்சம்யத்ப்ரகாசதே
தத்ப்ரம்மாகமிதி ஞாத்வா சர்வபந்தை: ப்ரமுச்சயதே

(இதன் பொருள்) (உச) (மேலே சொல்லிய மந்
திரத்துக்கும் கீழ்க்கடை கோவினிடத்துநின்ற) ஆன்
மாவானவன் மாயையினாலே மிகுதியும் மோகிக்கப்
பட்டவனாய் ஸ்தூல சரீரம்பற்றி அனைத்தையுஞ்
செய்கின்றான்.

(உரு) அவ்வான்மா சாக்கிராவஸ்தையிலே ஸ்திரி
அன்ன பானாதிகளாம் விசித்திர போகங்களினாலே
(தூல சரீரியாய் நின்று) இன்புறுகின்றான்.

(உசு) அந்தச் சீவான்மாவானவன் சொப்பனாவ
ஸ்தையிலே சுவமாயையினாலே கற்பிக்கப் பட்ட
லோகம் அனைத்தினும் (சூக்குமசரீரியாய் நின்று)
இன்ப துன்பம் துக்குகின்றான்.

(உஎ) அவ்வான்மா வானவன் எல்லாம் ஒடுங்கிய
சுழுத்தியிலே ஆஞ்ஞானத்தினால் மூடுண்டு சுகரூ
பத்தை அடைகின்றான்.

(உஅ) சென்மாந்தர கர்மங் கூடுதலால், அந்தச்
சீவான்மாவானவன் பின்னர்ச் சுழுத்தியினின்றும்
சொப்பனாவஸ்தையைச் சார்ந்து, (அதினின்றும் சா
க்கிராவஸ்தையில் வந்து) விழிக்கின்றான்.

(உக) தூல சூக்கும காரண தேகங்களிலே எந்
தச் சீவான்மா விளையாமிகின்றானோ, அவனிலிருந்
தே விசித்திரமாயுள்ள எதுவும் பிறந்ததாகும்.

(உக) இதனால் ஆதாரமாயும், ஆனந்தமாயும் அக
ண்டமாயுமுள்ள அந்தச் சீவான்மாவிலே முன்னர்த்
தோன்றியதாகக் கூறிய மூன்று சரீரமும் லயமடை
கின்றது.

(உக. உஉ) இந்த ஆன்மாவிலிருந்தே பிராணன்,
மனம், சர்வேந்த்ரியங்கள், ஆகாயம், வாயு, அக்கினி,
அப்பு, அனைத்தையுந் தாங்கும் பூமி என்பன பிறந்
தன

(உக. உச) சர்வவியாபகமாயும், உலகத்துக்கோர்
பெரிய ஆலயமாயும், துண்ணியதினும் துண்ணியதா
யும் எந்தப் பிரமம் உளதோ, அந்தப் பிரமம் நீயே
யாம் (ஆன்மாவேயாம்), நீயே (ஆன்மாவே) அந்தப்
பிரமமாம்.

(உரு. உசு) (ஆன்மா விசுவனாய்ச் சாக்கிரத்தி
லும், தைச்சனாய்ச் சொப்பனத்திலும், பிராஞ்ஞ
ய்ச் சுழுத்தியினும் நின்றபோது) எது (முறையே
விராட்டாயும், சுராட்டாயும், சம்ராட்டாயும்) பிர
காசிக்கின்றதோ, அந்தப் பிரமம் நான் என்று (அரு
ளினால்) அறிந்து சர்வபாசங்களினின்றும் விடுதலி
கின்றான்.

(நீராவிட இரத்தப் பிரகாசிகை.)

(35) ஆன்மா அம்பிகாசமேத சிவத்தோடு அருளினாலே
ஐக்கியமா முறைமை—ஆன்மா சாக்கிராவஸ்தையிலே தூல
விசுவனாய் நிற்குங்கால் சிவபிரான் தூல வைசுவானராகிய
விராட் புருஷனாய் நின்றார். இந்த விராட் புருஷனுக்குத்
தூலசரீரம் திரிலோகசராசரமா மென்க. ஆன்மா தேச்சனா
ய்ச் சூக்கும சரீரமாய் நிற்குங்கால் சிவபிரான் சூக்கும
சுருஷ்டியுடைய சூத்திரான்மாவாகிய சூக்குமசரீர இரணீ
யகருப்பனாகின்றார். ஆன்மாப் பிராஞ்ஞனாய்ச் சூக்குமதர
சரீரியாய் நிற்குங்கால், சிவபிரான் சூக்குமதர சரீரியாய்
உமாசமேதராகிய ஈசராய் நிற்கின்றார் என்னும் உண்மையி
னாலே சிகரிணிமாலையுடையார்

அஞ்ஞான மாயாய்யாம் விச்வோ ஜாக்ரதவஸ்தாயாம் ஸ்வப்
நே ஸ்யர்த்தைஜஸ: | அவித்யாமாத்ர ஸாக்ஷித்வாத் சம்ப்ரசா
தேப்ராஞ்ஞோபவேத் | வைச்வானரோத்ர பகவான் விராட்
புருஷஉச்சயதே | சரீரம் யஸ்ய நிசிலம் த்ரைலோக்யம் ஸச
ராசரம் | ஹிரண்ய கர்ப்போ ஜகதாம் சூட்சுமத்ருஷ்டேர்

விவரத்திதர | யது பாதே: ப்ராண கல்பம் சூத்ரமாகுர் வே தவித: | விசத்த ஸுத்வ விஸ்சம்மாயாதிஷ்டாநாகிக: | ஈச்வர ஸ்த்வேஷ பகவா நம்பிகார்த்தாந் கருசிரோ |
என்று கூறினார். இந்தச் சுழித்தி அவஸ்தையிலே சிவபிரான் சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களினின்று பிரியாத சத்தியோடு இசைந்த நிற்கு முறைமை எவரும் அறிந்திலர் என்ற கருத்தினு லன்றோ சாந்தோக்கி யோபநிஷதமும்

அத்யக்ஷயதே ஸுத்யா: காமா அந்ருதாபிதாநாஸ்தத் யதாபிகரண்யநிதிநிதிதமஸேஷாஞ்ஞா உபர்யுபரி ஸஞ்சரத் தோ நவிந்தேய ரேவமே வேமா: சர்வா: ப்ராஜா அகமகச்ச சந்தய ஏதம் ப்ரம்ம லோகம் லேந்த ந்த்யந்ருதேநகி ப்ரத் யூட: ||

இந்த இதயத்தின் கண்ணே சத்திய காமமுதலிய ஞான சத்தி குணங்கள் அவித்தையினுலே மறைப் புண்டிடக்கின்றன, பொன்னின் படை ஒன்றின் மேலொன்று செறிந்து கிடக் கும் இரணியபண்டாரம் புலப்படாது நிலத்தினுள்ளேபுதை யுண்டு கிடப்ப, அதன் மீது அடிக்கடி சஞ்சாரஞ் செய்தும் அறிவிலிகள் அதனை அறியாதுவாறுபோல, உள்ளக்குகையின் கண்ணே அமர்ந்த (மூலபண்டார) சிதாசாசத்தைப் பிரமலோகத்தை சித்திராகா காலத்திலே எப்போதும் அனைந்து சுகித்துக்கொண்டுவந்தும், அசத்தியத்தினுலே ஏய்ப்பு ண்டி அறிவிலிகள் இந்தப் பிரமலோகத்தை (சிதம்பரத்தை) க்கண்டாநிலை” என்று கூறிற்று. இங்கே சுழித்தி அவஸ்தையிலே உமை யம்மையோடு கூட உறைந்து நின்ற சிவ பிரானே முன்னர் இருதய புண்டரீகத்தின் கண்ணே இருப் பவராகத் தியானிக்கப்படுபவராகக் கூறப்பட்டாரா மென்க, ஈண்டு சுழித்தி அவஸ்தையிலே யிருப்பதாகப் பேசப்படும் பிரமம் ஏகான்மவாதிஞ்ஞுடைய கிர்வசேஷப் பிரமமன் றும் என்பதும், சிவாத்துவிதிகளுடைய சலிசேஷப் பிரம மாம் என்பதும் பிரமாணங்களினுலே வலியுறுத்தப்பட்ட னவா மென்க. மாண்கேகியத்தின் ஓவேசா ஐக்கியம் நிரு சிம்மோத்தரதாபரி யுபநிஷதத்தினுல் அறியப்படும் என்று கிகரிணிமாலை செப்புகின்றது. • ஆதலால் அம்மாண்கேகிய சுருதிப் பொருளைக் கூறிய இக்கைவல்லியோப நிஷதபாக மும் அந்த நிருசிம்மோத்தரதாபரி யுபநிஷதம் கொண்டே பொருள்படுத்தவேண்டு மென்பது சித்தித்தது. இந்தத் தா பரியுபநிஷதம் சுழித்தி அவஸ்தையிலே ஆன்மாவையும் பர மான்மாவையும் அறித்த

ப்ராஞ்ஞ ஈச்வரஸ்த்ருதிய பாத: |

• பிராஞ்ஞனும் ஈசுவரனும் மூன்றாவது பாதம் என்று கூறி த்று. பின்னரும் இந்தத் தாபரி யுபநிஷதம்

ஆத்மாந மாதாயமநசா ப்ரம்மணேகிருர்யாத் |

ஞானசத்தியினுல் ஆன்மாவை எடுத்துப் பரமான்மாவாகிய பிரமத்தோடு ஐக்கியஞ் செய்க என்று கூறிற்று. ஈண்டு “மனம்” என்றது ஐதரேய உபநிஷத பரிபாஷையினுலே ஞானசத்தியின் மேலாயிற்று

அயத்நேநவ ஜோதி தஸ்மாத் சர்வஞ்ஞ உச்சயதே ! சர் வாத்தா பரமை ரேபிரகூணர்நித்ய சமந்வயாத் ! ஸ்வஸ்மாத் பராத்ம் விரகாத் பரமாத்மா சிவ:ஸ்வயம் ! !

• என்று கூறிற்று. இதுனால் ஈண்டுக் கைவல்லியோப நிஷத மந்திரத்தினுலே “ஆன்மா” எனப்பேசப்பட்டவர் சர்வஞ்ஞ தாதி குணங்களினின்று வேறுறாத பரமான்மாவாகிய உமா சமேத சிவபதியேயாம் என்று உணரப்படும்.

(33) பரமான்மாவாகிய சிவபிரான் சேதன சேதனப் பிர பஞ்சத்துக்கு ஆதாரம்—சிவபிரான் ஆன்மாவில் இருக்கின் றார்; ஆன்மாவுக்குள்ளே இருக்கின்றார்; அவரை ஆன்மா அறிந்திலது; ஆன்மாவே அப்பரமான்மாவுக்கு உடல்; அவர் ஆன்மாவுக்குண்ணின்று (அதனைச்) செலுத்துகின்றார்; அவ ரே (உன்னுடைய) ஆன்மாவுடைய அந்தரியாமியாய் உயிராய் சிவபிரானார் என்று கொண்டு, பிரகதாரணியுபரிஷதம்.

யோவிஞ்ஞாநேதிஷ்டந் விஞ்ஞாநாதந்தரோயம் விஞ்ஞா நம்நவேத யஸ்ய விஞ்ஞாநம் சரீரம் யோவிஞ்ஞாநமந்தரோ யமத்யேஷத ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||

என்று கூறிற்று. இங்கே “அமிர்தம்” என்னும் பதம் சிவ த்தின் மேலாகும், இந்தப் பிருகதாரணியோப நிஷதத்துகி ளைந்து மத்தியந்தினசாகையும் ஒரே விஷயம் பேசும் சமா னப் பிரகாசத்திலே, “விஞ்ஞானம்” என்றதற்குப் பிரதி யாக “ஆன்மா” என்று வழங்கிற்று. ஆதலால் கண்ணுவசா ளையுடையார் கூறிய “விஞ்ஞானமும்” மத்தியந்தின ளாகையுடையார் கூறிய “ஆன்மாவும்” பசுவாகிய ஆன்மாவின்மேற் சென்றவாறு தெளியப்படும். ஐதரேயோப நிஷதத்திலே பரா சத்தியின் பெயராகச் சொல்லப்பட்ட “விஞ்ஞானம்” என் னும் பதத்தின் கருத்து “ஆன்மா” எனப் பொருள்படும் இவ் விடத்து விஞ்ஞானம் என்னும் பதத்துக்குப் பொருளாகச் சொல்லாதாமென்க. ஆன்மா (பசுவே) சரீரமாய், ஆன்மாவு க்கு அந்தரி யாமியாய் நின்று சிவபிரான் செலுத்துமாறு போல, அசேதனமாகிய பிருதிலி முதலியவைகளைச் சரீரமா கக்கொண்டும், அவைகளுக்கு அந்தரியாமியாய் நின்று, அவற்றைத் தொழிற்படுத்துகின்றார் என்று கொண்டு, அப்பிரு கதாரணியோபநிஷதம்.

யஸ்யப்ருத்வீசரீரம் |

என்றற்றொடக்கத் தனவாகக் கூறிப்போந்தது. இவ்வுண் மையை நீலசனீட சிவாசாரியர் தமது சைவ பாவ்யத்தில் “அகிருண்டலாதி கரணத்திலே” விளக்கி யிருக்கின்றார். இதனால் சத்தாகிய சேதனப்பிரபஞ்சமும், அசத்தாகிய அசே தனப் பிரபஞ்சமும் சிவபிரானுக்குச் சரீரமாய் என்றும் இந் தச் சத்தமும் அசத்துமாகிய பசுபாசங்களுக்குப் பதிராயுள் ளார் சிவபிரானார் என்ற கருத்தினுலன்றோ, சிவபுராணம்.

சச்சாசச்சஜாத் விச்வம் சரீரம் பரமேஷ்டிந: | யதிதம் சதிதிப்ரோக்தம் யச்சாசதிதி கத்யதே | த்¹யா பதித்வாத்து சிவ:ஸதசத் பதிருசயதே ||

இங்ஙனம் கூறிற்று. பரமான்மாவாகிய சிவபிரானார் தமது அருட்சத்தியினுல் சேதன சேதனப் பிரபஞ்சம் எல்லாம் வியாபித்து அந்தரியாமியாய் நின்று செலுத்தி, அவை தம் மை ஆதாரமாகக் கொண்டு நிற்கச் செய்தருளினார். இந்த மத்தியந்தின சாகை கண்ணுவசாலைகளின் பெருந் வாக்கி அருணந்தி சிவாசாரியர், “இந்நிலைதானிலையே நெல்லாய்ச்

விடத்திலு, மீசனெல்லாவிடத்திலுநின்றவந்நிலையையறிந்தி”
என்று கூறியருளினார்.

VIII

(பிரணவ பஞ்சாங்கூர வாயிலாகச் சிவசத்தியோடு
கூடிய சிவபிரானே ஆன்மாவிலே வைத்துத் தியானி
க்கும் மற்றோர் உபாயம் கூறினமை)

ஆத்மாநமரணிம்க்ருத்வா பிரணவஞ்சோத்திரரணிம்
ஞாநநிர்மதநாதேவபாசந்தககிபண்டித: |

(இதன் பொருள்) (உஉ. உங்) ஆன்மாவை அர
ணியாகவும், (கீழ்க்கடை கோலாகவும்) பிரணவத்
தை மேற்கடை கோலாகவுங் கொண்டு (இடை
விடாது சிந்தித்தலாம்) கடைதல் வாயிலாகப் பிற
ந்த சிவஞானக்கினியினால் பாசத்தை அறிஞன் தகி
க்கின்றான்.

(தீராவிட இரத்தப் பிரகாசிகை.)

(34) ஆன்மாவிலே சிவத்தைக் காண்டல்—கடவல்லியுப
நிஷதமும் சுவேதாசுவதரோபநிஷதமும் அவரை (சிவபிரா
ணே) ஆன்மாவில் உளராக எவர் காண்கின்றாரோ, அவரு
க்கே நித்தியமாகிய பேரின்பமெனப் பொருள் படும்.

தமாத்தமஸ்தம் யேன பச்யந்தி தீராஸ்தேஷாம் சுகம் சாச்
வதம் நேதரேஷாம் |
என்று கூறிய மந்திரத்துக்கு உபப்பிரம்மணமாகப் போந்த
வாயுசங்கிதை

தஸ்மாத் சகதயா சக்த்யாக்ருதி பச்யந்தியேசிவம் தேஷாம்
சாச்வதிகே சாந்திர்நேதரேஷா மிதிச்ருதி: |
இதயாகாசத்திலே (அறிவின்கண்ணே) அருட்சத்தியோடுகூ
டச் சிவத்தை எவர் அறிகின்றாரோ, அவர்க்கே நித்தியமாகிய
பேரின்பமாம் என்று கூறிற்று. பின்னரும் சுவேதாசுவத
ரோபநிஷதம் (பிரமஞானிகளாகிய) அவர்கள் தியானயோக
வாயிலாகச் சர்வஞ்ஞதை முதலிய சுவருணங்களினாலே ஆவ
ரிக்கப்பட்டிருக்கும் சிவசத்தியைக் கண்டார்கள் என்ற கருத்
தினால்

தேத்யாந யோகாதறுகதா அபச்யந்தேவாத்ம சக்திம் ச்வ
குணேரிதி கூடாம் |

என்று கூறிற்று. இவ்வுண்மை கூர்மபுராண உத்தரபாகத்து
முப்பத்தெட்டாம் அத்தியாயத்தினாலும், சிகரிணிமாலே, இரத்
நத்திரய பரீக்ஷை முதலியவைகளாலும் உணரப்படும்.
மகோபப் பிரமணங்களிலே சிகாரம் தீவம் என்றும், வகாரம்
சத்தி என்றும், யகாரம் ஆன்மா என்றும், நகாரம் மாயை
என்றும், மகாரம் மலம் என்றும் போந்த கருத்தினால்

சிகாரம் சிவரூபந்து வகாரம் சக்திருச்யதே |
யகாரமீர்த்மரூபஞ்ச நகாரம் க்ரந்தி ரூபகம் |
மகாரம் மலரூபஞ்ச இத்யர்த்த: பஞ்சவர்ணக: ||

என்று கூறிற்று. முதற்கண்ணின்ற சிகாரமுதலிய இரு அ
க்ஷரமும் பதியாகிய சிவத்தையும், யகாரம் சேதனப் பிரபஞ்ச
மாகிய ஆன்மாவையும், நகாரமுதலிய இரு அக்ஷரமும் அசே
தனப் பிரபஞ்சமாகிய பாசத்தையும் உணர்த்தியவாம் எனக்
கொண்டு, ஆன்மாவிலே அருளோடு கூடிய சிவத்தை இடை
யறாது தயிலதாரைபோல மேலே சொல்லிய உபநிஷத உபப்
பிரம்மணங்களுக்கிசையத் தியானயோகப்பியாசஞ் செய்த
லினாலே பாசந்திக்கப்பட்டுப்போம் என்பது பெறப்படும்.
கைலாச சங்கிதையானது வேதங்கள் பிரணவத்தினின்ற
தோன்றியவாமென்றும், பிரணவப்பொருள் சிவபெருமான்
என்றுங்கொண்ட கருத்தினால்

வேதா: ப்ரணவசம்பூதா: ப்ரணவார்த்தா மகேச்வர: |
என்று கூறிற்று. சிவபிரானே பிரணவம் என்றும், பிரண
வமே சிவபிரான் என்றும், வாச்சிய வாசக சம்பந்தத்தினால்
அதிகம் பேதம் இன்றும் என்றுங்கொண்டு, சிவபுராணம்

சிவோவா ப்ரணவோக்யேஷு ப்ரணவோவா சிவ: ஸ்மிருத: |
வாச்சய வாசகயோர் பேதோநாத் யந்தம் வித்யதேயத: ||
என்று கூறிற்று. இதனால் மேலே கூறிய பஞ்சாங்கூரத்தின்
முதல் இரண்டெழுத்தும் இந்தப் பிரணவ பஞ்சாங்கூரத்தி
னாலே குறிக்கப்பட்டுள்ளது. கீழ்க்கடை கோலாகத்தொள்ளப்
பட்ட ஆன்மாவானது ஸ்ரீபஞ்சாங்கூரத்திலே நடு எழுத்தினு
லே குறிக்கப்பட்ட (சேதனப் பிரபஞ்சமாகிய) ஆன்மாவா
கும்; இந்த ஆன்மாவிலே பிரணவப்பொருளும் அருட்சத்தி
யோடு கூடிய சிவத்தை இடையறாது அபேதமுறத்தியானித்
தல் வேண்டும் என்றும், அதனால் பாசம் தகிக்கப்பட்டுப்
போம் என்றும் உண்மை சாதித்துக் கைவல்லியோப நிஷதம்
மேலே சொல்லியவாறு உபதேசித்தது, இந்த மந்திரத்தைப்
பேர்ந்த மற்றோர் மந்திரம் சுவேதாசுவதரோபநிஷதத்து
முதலாம் அத்தியாயத்துப் பதினான்காம் மந்திரத்திலும் காண
ப்படுகின்றது. இது சுருதிகளினின்றிப் புராணோபப் பிரம்ம
ணங்களிலுங் காணப்படுகின்றது. சிவான்மாவுக்கும் பர
மான்மாவாகிய என்னோடுப் பிரணவத்துக்கு முள்ள ஐக்கி
யம் சம்பந்தம் அறிவிக்கப்படுதலும் அறிவிப்பதுமாம் சம்பந்
தம் என்று கொண்டே, கைலாயசங்கிதை

சிவாத்மனோ மயாசார்த்தமை க்யஸ்ய ப்ரணவஸ்யச |

போத்ய போதக பாவோதா சம்பந்த ஸ்ஸமுதிரித: ||
என்று கூறிற்று. பிரணவத்தின் பொருள் சிவபெருமான்
என்ற கருத்தினாலன்றோ, ஆன்மாவைக் கீழ்க்கடை கோலாக
வும் (சிவப்பொருள் கொண்ட) பிரணவத்தை மேற்கடைகோ
லாகவுங்கொண்டு தியானம்தனஞ் செய்தலால் அறிஞன் பா
சத்தைத் தகிக்கின்றான் எனப் பொருள்படும்

ஆத்மாநமரணிம்க்ருத்வா |
என்னுங் கைவல்லிய சுருதியோடு, “சிவத்தை அறிந்து சார்
தத்தை அடைகின்றான்,” எனவும், “ஈசராகிய அச்சு பி
ராணே அறிந்து அமிர்தராகின்றார்” எனவும், “பிரமத்தை
அறிகுறவன் பரத்தை (சிவத்தை) அடைகின்றான்” எனவும்,
“சிவபிரானே அறிந்த விடுகின்றான்” எனவும் பொருள்
கொள்ளும்

ஞாந்வாசியம் சாந்தமத்யந்த மேதி |
ஈசந்தம் ஞாந்வா ப்ருதா பவந்தி |
ப்ரம்பவிதா ப்ருதாபிரம் |

ஞாந்வாதேஹம் முச்சுதே சர்வபாசை: ||

என்றுக் கருதிகளையும் சைவபாவ்யத்தா முதற் குத்திரத்தின் கீழே நீலகண்டசிவராசாரியர் ஒருவரு உதகரித்திருக்கின்றார். சிவபிரான் ஒங்காரப்பொருள் என்பது கொண்டே “ஒங்காரத்துப்பொருளதாயினுனை” என்றற் குருடக்கத்திராவிட கருதிகளுல் காணப்படுகின்றன.

யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே ப்ராப்ய மகசாசக |

எவரிடத்திலிருந்து செல்லமாட்டாதுவாக்கானது மனசோடு மீண்டுவிடுகின்றது என்று கைத்திரியசுருதி மொழிதலால், மேலே கண்டவாறு சட அநீதக்கரண மனசாகாத ஞானசத்தி எனப்படும் “மனசு”க்கே ஆன்மாவைச் சிவத்தோடு ஐக்கியஞ்செய்யும் வன்மையுளதென்பது பெறப்படுகின்றது. இது பற்றியே பிருகதாரணியோபநிஷதம்

மநசைவாஹத் ருஷ்டவ்யம் |

(அருண்) ஞானசத்தியினால் மாத்திரம் அறியத்தக்கது என்று பொருள்படக் கூறியதுமாமென்க. இம்மந்திர உண்மையைக் கடவுல்லியுபநிஷதத்திலும் காண்க.

36. சிவமே தானெனநிற்பல்—சனற்குமார சங்கிதை

விசந்தயேத் ஸ்வாத்மநி சம்புயீசம் சிவம் சாந்தமு மாத் விதியம் |

யோகியானவன் தன்னறிவின்கண்ணே சம்புயும், ஈசரும், சாந்தரும், அருட்சத்தியோடு கூடிய அதுல்லியருமாகிய சிவ பிரானைச் சிந்திக்கக் கடவன் என்று கூறிற்று. இப்படிப்பாவிக்குமிடத்துப் பரமான்மாவாகிய சிவன் வேறு என்றும், ஆன்மாவாகிய தான் வேறு என்றும் மோகத்தினால் உபாசிப்பவனுக்குச் சிவத்துவம் எய்தாது என்றும், ஆதலால் சிவன் வேறு தான் வேறு என்றும் துவதிப்பாவனை ஒழிந்து, சிவனே தான் என்றும்படி அசைவாத பாவனையை எக்காலமும் செய்க்கடவன் என்று கொண்டு சிவயோகம் பேசுமிடத்திலே, சர்வஞானோத்தராகருதி

அகமாந்மா சிவோ஽ப்யாய: பரமாத்மேத்ய: ஸ்மிருத: |

“வெழுபாசதே மோகக் கிவத்வ மாப்யாயாத் |

சிவா஽ப்யஸ்த்வக மேவாந்ய: ப்ருதக்பாபம் விவீர்ஜயேத் |

ய: சிவ: சோகமே வேத்யத் வைதம் பாவயேத்சதா ||

சொல்லுகின்றது என்று கூறிற்று. இந்தச் சுருதியின்பொருளைக்கொண்டே திராவிட செம்புகேசுவர புராணம்

பேதமடிகைய பாவனை பேணுவ தெல்லா

மேதமாகிய பந்தமேயென தியானெனு மால்

பேதவாருயி ரபேத பாவனை புரிவார்தே

மாதராயுயிர் முத்தியென றுரைத்திடுமறையும்.

என்று கூறிற்று. இக்கைசவல்லியோபநிஷதத்திலே ஆன்மாவே சிவம், சிவமே ஆன்மாவென்பது பொருள்பட

சத்வமே த்வமேவதத் |

அதுவே நீ, நியே அது என “அத்துவிதம்” கூறியதின் பொருள் என்னையோவெனில் சனர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகம்

“அத்வைதமாக மசினோ பிருபாச நாயாமுக் தந்தவேதி பநு மார்த்த தயாநவாச்யம் | பேதஸ்புடோ கருட மார்த்திகையோ ரனிகர் தாதாத்மய பாவமதாபி விஷம் ப்ரமார்ஷத் ||

கருடனும் மாந்திரிகனும் தம்முள் வேறுதல் வெளிப்படையாயினும், கருடோகம் பாவனை விஷத்தை நீக்கன் மாத்திரைக்கே வேண்டப்படும்; அதுபோல, பரமான்மா சிவான்மாவெனும் பதார்த்தங்கள் இவண்டும் தம்முள் வேறென்பது தேற்றமாயினும், உயிர்களுக்கு மல நீக்கத்தின் பொருட்டு ஈண்டு “ப்ரம்மாகம்” பாவனை கூறப்பட்டது. இக்கனமாதலில் அது கொண்டானே நிருபசரிதைக்கியம் கூறுதல் சாலாது என்பது பெறப்படுகின்றது.

மாந்திரிகள் தனது சரீரத்தைக் கருடனாகப்பாவிப்பானல்லன், மற்றுப் பாவிக்குமாறு என்னையெனில், அவன் தன் ஆன்மாவைக் கருடனுக்கு அதிதைவமாம் மந்திரருபமாகிப்பாவிப்பன், ஆண்டு எல்லாப் பொருளின் தருமங்களும் ஆன்மவுக்குளவாம் என்னும் கருத்தால் சர்வஞானோத்தராகருதி

சர்வேதர்மா ஆத்மநஸ்ஸந்தி |

என்று கூறிய முடிந்த வார்த்தையால், திற்பாவ பாவமாய்ச் சார்ந்த தன் வண்ணமா மியல்புடைய ஆன்மா அந்த மந்திர தன்மியாய், மந்திரசொருபியே யாவன்; அங்ஙனம் பாவுனை சத்திய பாவனையாதலினன்றே, சத்தியபலமாக விஷநிவிர்த்தியாகா நிற்கும் என்று கூறினார் சிவஞான யோகிகளுமாமென்க. இவ்வாறு சத்திய பலமாகச் சிவோகம் பாவனையாகிய பிரம்மாகம் பாவனையினாலும் பரமாகிய விஷம் நிவிர்த்தியாகாநிற்கும் என்று ஓர்க.

(37) மாயையினால் மோகிக்கப்படுவது ஆன்மா வன்றிப் பரமான்மாவன்றி மென்பது—முப்பத்த மூன்றாம் ஈசுவர தத்துவத்தினராகிய அனந்தேசுவரரால் மாயையிலே யிருந்து பிறந்த கலைகாலியதி வித்தை ராகம் என்னும் ஐந்து தத்துவங்களையும் ஆன்மா பஞ்சகஞ்சகமாய்ப் பூண்டு புருஷனாய் (பசுவாய்) ப்ரோகங்களைப் புதிக்கின்றான் என்று சிவபுராணங்களும் சிவாகமங்களும் செப்புகின்றமையானும் இந்தப் பஞ்சகஞ்சகமுடையனாய் பின்ப (வைதிக சைவருடைய) ஆன்மாவுக்கும் (சிவத்துக்கும்) மாயோபாதிப்பட்டுப் புருஷனாய் (பசுவாய்) நிற்கும் மாயாவாதிகளுடைய பிரமத்துக்கும் பேதமின்றும் என்ற கருத்தினால், கைலாயசங்கிதை

சர்வஞ்ஞ:சர்வகர்த்தாச சிவ ஏவஸ்வ மாயயா | சங்குசத்ருப இவ ண்புருஷ: ஸம்பபூவ: | கலாதிபஞ்சகேநைவபோக்திருத்தேநே ப்ரகல்ப்பித: | இதி ஸ்தாநத்வ யாந்தஸ்த: புருஷோந விரோதக: ||

முற்றறிவு முற்றுத் தொழிலுடைய ஆன்மா (சிவன்) சுவமாவையினாலே புருஷனாயினான் (பசுவாயினான்); அவ்வான்மாவே (சிவனானே) கலாதி பஞ்சகத்தினாலும் போக்தாவாம் புருஷனாயினான் (பசுவாயினான்) (ஏகான்மவாதிகளுடைய) மாயோபாதி கற்பனை, (வைதிகசைவருடைய) கலாதி பஞ்சக கற்பனை என்னும் இருதிறத்தானும் எய்திய புருஷன் (பசு) வேறுபாடினன் என்று முடித்துக் கூறியது. இவற்றின் விரிவைக் கைலாசசங்கிதையிலும், நாம் எழுதிய “சென்னை

சூரியனார் பிரமம் பரப்பிரமமாகாத சிவப்பிரமம்” என்னும் சிறு புத்தகத்திலும் காண்க. இதனால் மாயாவாதோப நிஷதங்களிலே மாயோபாதிப் பட்டுப் பசுவாய் நிற்கும் பிரமம் ஆன்மா என்க; அங்ஙனம் மாயோபாதிப் பட்டுப் பசுவாய்ப்போதராத யிரமம் சிதம்பர்வாதோப நிஷதங்களிலே தரும தருமி சம்பந்தமாகிய சமவாயத்தினாலேனும் தாதான் பியத்தினாலேனும் சிவசத்தினை ஓர்க்கலும் பிரியாத பரப் பிரம சிவமேயாம் என்ற கருத்தினால், சிவபுராணம்

அபரேது பராசக்தி சிவஸ்ய சமவாயிநீ | தாதாத் மயமந்
யோர்நித்யம் வந்நிதாககயோரிவ | அதஸ்தத்தர்ம தர்மித்வாத்
பராசக்தி: பராத்தம: ||

சூரியனுடைய கிரணம் போலப் பராசக்தி சிவபிரானுடைய சமவாயசத்தி என்றும், குணகுணி பாவத்தினால் பராசக்திக்கும் பரமான்மாவுக்கும் உள்ள சம்பந்தம் அக்கினியும் சூடும் போல நித்தியமாகிய தாதான்மிய சம்பந்தமாம் என்றுங் கூறியதா மென்க. இதனால் மாயையினாலே மோகிக்கப்பட்டுச் சாக்கிராவஸ்தையிலே தூலபோக முதலிய புசிக்கப் போந்தவன் ஆன்மாவன்றிப் பரமான்மாவாகிய சிவசத்தி சமேத சிவபிரானல்லரா மென்க. இந்தமாயோபாதிப்பட்ட ஆன்மா பிரமம் எனவும், ஈசன் எனவும், சம்பு எனவும், சிவன் எனவும், ஆங்காங்கு புராணங்களிலும் உபநிஷதங்களினுஞ் சொல்லப்படும் ஆன்மாவையும், இப்பெயர் ஒற்றுமை வாயிலாக ஆன்மா எனவும், பிரமம் எனவும், ஈசன் எனவும், சம்பு எனவும், சிவன் எனவும் பேசப்படும் பரமான்மா வாகிய சிவபிரானையும் ஒன்றுபடுத்தி விவேகிகள் கலக்கா திருப்பாராக.

(இன்னும் வரும்).

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநசம்பந்தகுருப்போதம :

திருமூலநாயனார் அருளிச்செய்த
திருமந்திரம்.

அயலும் புடையுமெம் மாதியை நோக்கி
வியலும் பெருந்தெய்வ மியாறு மொன்றில்லை
முயலு முயலில முடிவுமற் றுங்கே
பெயலு மழைமுகிற் பேர்நந்தி தானே.

(பொழிப்புரை.) சமீபத்தினும் பகீர்த்தினும் எம்மாதியை நோக்குமிடத்துச் சுருதி, யுக்தி, அனுபவத்திற்குப் பொருந்தும் பெரிய தெய்வம் யாதொன்றுமில்லை; முயற்சியும் முயற்சியில்லனவும் முடியவருதலும் முகின்போல் வேண்டியவற்றை யளிக்கும் நந்திப்பேர் வள்ளலாலேயாம்; என்ற வாறு.

(க)

கண்ணுத லானொரு காதலி னிற்கவு
மெண்ணிலி தேவ நிறந்தா ரெனைப்பலர்
மண்ணுறு வார்களும் வானுறு வார்களு
மண்ண விவனென்றறியகில் லார்களே.

(பொ-ரை.) திரிதேத்திரனாகிய மாதேவன் நமக்குவேண்டிய வற்றை அளிக்கும் ஆதரவிலிருக்கவும், அளவில்லாத் தேவ நிறந்தொழிந்து போனார்; மற்று மண்ணிலும் வானிலு முள்ளாரும் வழிபடுதற்குரிய தலைமையுடையான் இவனென்பதும் அறியமாட்டாராயினார்; எ-று.

(உ)

மண்ணளந்தான் மலரோன் முதற் றேவர்த
ளெண்ணளந் தின்ன நினைக்கிலா ரீசனை
விண்ணளந்தான் தன்னை மேலளந்தா ரில்லைக்
கண்ணளந் தெங்குங் கடந்துநின் றானே.

(பொ-ரை.) மண்ணளந்தாலும் மலரோனாகிய பிரமனும் வினைத் தேவர்களும், விண்ணையளந்தவனும் தன்னை மேலளந்தறிந்தவரையில்லாதவனும், கண்ணுளக்கப்பட்டாது அதை விளக்குவானாகிய எம்மீசனைப்பன்முறையும் கழுத்திச் சிந்திக்கிலரையோ! எ-று.

(ங)

கடந்துநின்றான் கமல மல ராதி
கடந்துநின்றான் கடல் வண்ணனெம் மாயன்
கடந்துநின்றான் னவர்க் கப்புற மீசன்
கடந்துநின்றான் னெங்குங் கண்டு நின்றானே.

(பொ-ரை.) பிரமனாலும் விண்டுவாலும் அறியப்பட்டாவாறு கடந்து நின்றான் எம்மீசன்; அவ்வாறு கடந்துநின்றானாயினும், எவற்றினிலும் நிறைந்தி நின்ற அவற்றையெல்லாம் ஒருங்கே யறிந்த நிற்குமியல்புடையன் எம்மீசனென்றறிக; எ-று.

(ச)

ஆதியுமா யரனா யுடலுண் ணின்ற
வேதியுமாய் விரிந்தார்ந் திருந்தா ரருட்
சோதியுமாய்ச் சுருங் காததோர் தன்மைபு
நீதியுமாய் நித்த மாகிநின் றானே.

(பொ-ரை.) ஆதியும், அரனென்னந் திருநாமமுடையனாய் உடலகத்து நிறைந்த வெளியுமாய் விரிந்து நிறைந்த கருணையே தனக்குரிய சோதிவடிவமாகி ஒடுக்கமில்லா வியல்பினாய் மெய்ப்பொருளுமாய் நித்தியமாய் தின்றனெம்மீசன்; எ-று.

(ரு)

கோது குலாவிய கொன்றைக் குழற்சடை
மாது குலாவிய வானுதல் பாகனை
யாது குலர்வி யமாருந் தேவருங்
கோது குலாவிக் குணம் பாயில்வாரே.

(பொ-ரை.) கொன்றைமாலையணிந்த குழற்சடையுடைய கற்றைச்சடையுடையனாய்ப் பார்வதினடி ஒரு பங்கிற்கொண்ட ஈசனை, அமாருந் தேவரும் குற்றமுடைய தந்தராவரன்றி வேறியாது சொல்லி வழத்துவார் எ-று.

(சு)

காய மிரண்டுங் கலந்து கொதிக்கினு
மாயங் கத்தூரி யதுமிரு மவ்வழி
தேசங் கலந்தொரு தேவனென் றெண்ணிலு
மீச னுறவுக் கெதிரில்லை தானே.

(பொ-ரை.) இரண்டிதமானகாயம் ஒன்றுபட்டுக் கொதிக்கினும் மாயமானகத்தூரி மிகுின்ற வழியதுவே; ஆதலால், தேசத்தொடொட்ட எம்மீசனை ஒரு தேவனாகவந்த வழி படினும் எம்மீசன் உறவு கிடைத்தற்கு ஆகேபனாயில்லை; எ-று.

(எ)

அதிபதி செய்த அளகை வேந்தரை
நெதிபதி செய்த நிறைதவ நோக்கி
யதுபதி யாதரித் தாக்கம தீர்க்கி
யிதுபதி கொள்ளென்ற வெம்பெரு மானே.

(பொ-ரை.) அதிகாரஞ்செய்த அளகை வேந்தர் மிக்குநிறைந்த தவஞ்செய்தலைக்கண்டு அவரை உயர்த்தவிரும்பி இதுதான் நீங்கள் இருத்தற்குத் தகுதியான இடமென்று மோட்சவீட்டைக் கொடுத்தான் எம்பெருமான்; இதனால் அவனது அருளியல்பிருந்தவாறறிந்து கொள்க; எ-று.

(அ)

முடிவு பிறப்பையு முன்னே படைத்த
வழிக ளுறையு மரனெறி நாடி
விடியு முழக்கமு மீச ருருவங்
கடிமலர்க் குன்ற மலையது தானே.

(பொ-ரை.) இறப்பையும் பிறப்பையும் அநாதியேபடைத்த எம்மீசன் உறையும் மோட்ச வுலகத்தை யெய்தற் குரிய அவ்வரனால் அமைக்கப்பட்ட வழியைத்தெரிந்து கொள்ள வேண்டில், இடியும் அதன் ஓசையும் அவனதுருவமென்றும் அவன் கொன்றைமலர் கிடக்கும் மலையென்றும் அறியவேண்டியது; எ-று.

(க)

வானப்பெருங் கொண்டன் மாலயன் வானவ
னாப பிறவி இயாழிக்கு மொருவனைக்
கானக் களிறு கதறப் பிளந்தவெங்
தோனைப் புகழுமின் கூடலு மாமே.

(பொ-ரை.) முகில்போல் நிறத்தனாகிய மால் தேவர் முதலாயினர் பிறவிலேவாறுக்கும் உவமையில்லாதவனை, தாருகாணத்தினின்றும் போந்த களிற்றியானை பிளிறப் பிளந்ததன் றோலை யுரித்த எம்பெருமான் பெருமைகளை எடுத்துச் சொன்னால் மோட்சத்தை யடைதல் கூடும். எ-று.

(க0)

(இன்னும் வரும்.)

நிருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநசம்பந்தருப்யோநம:

அநுநந்தி சிவாசாரியகவாயிகள் அருளிச்செய்த

சித்தியா! உரை

உலோகாயிதன் மதமறுதலை.

உள்ளதாவதுகண்டதென்றுரை
கொண்டதென்னுலகத்துநீ
பிள்ளையாய் வளர்கின்ற நாளுனைப்
பெற்றதாயொடு தந்தையைக்
கள்ளமேபுரி காலஞ்ஞாயிருண்ணவென்
றொரு காளையாய்
மெள்ளவேயுளரென்றுகொண்டி
விரும்புமாயு விளம்பிடே.

(பொழிப்புரை.) உலகாயிதா! நீ யுலகத்துக் காட்சியே மெய்யென்றும் அனுமானம் முதலிய பொய்யென்றும் கொண்ட தென்னை? நீ பிறந்து வளர்கின்ற நாளில் உன் மாதாவின் உயிரையும் பிறப்பதன்முன் உன்பிதாவின் உயிரையும் கண்ணால் காணத் தொழிலைப் புரியும் யமன் கொண்டிபோக நீ இளமை நீங்கி அறிந்தபின்பு மாதா பிதா நமக்குண்டென்று மெல்ல எண்ணியவழி நீ கூறிய கர்ட்சியன்று; அனுமானமே காண், எ-று.

(க)

இடித்துமின்னியிருண்டு மேக

மெழுந்தபோதிது பெய்யுமென்

றடுத்ததும்மகில் சந்தமுந்தி

யலைத்துவார் புனலாறுகொண்

டெடுத்துவந்திட மால்வரைக்

கணீருந்துகொண்டல் சொரிந்ததென்று

முடித்ததும் மிவைகாட்சியன்

றனுமானமென்று மொழிந்திடே.

(பொ-ரை.) மேகமானது முழங்கியும் மின்னியும் இருண்டும் பரந்தெழுந்தவிடத்து இதனை மழைபெய்யு மென்று நினைப்புண்டானதும், ஆறானது, அகில் சந்தன முதலியவற்றைத் தள்ளி அலைந்தொழுது நீரைக்கொண்டுவந்திட அதனைக்கண்டு பெரியமலையினிடத்தே மேகமிருந்து வருவித்ததென்று நினைந்து நிச்சயித்ததும், இவை இரண்டும் நீ கூறிய காட்சியல்ல அனுமானமென்று கூறுவாயாக; எ-று.

(உ)

காண்டலோ வனுமானமாவதுங்

காட்சிமுன்னதுங் காட்சியேல்

புண்டபூதவுடம்பினுள் னொழு

போதமென்கொடு கண்டனே

மாண்டவாயின் மனங்கொண்

ஞானமுணர்ந்ததும் மனுமானமென்

நீண்டுபூத மியைந்ததிவ்

வுடலென்பதென் பிரமாணமே.

(பொ-ரை.) நீர் அனுமானமென்று கூறுவதுங் காட்சியே அது பூர்வக்காட்சியாகையால் பூர்வக் காட்சியுங் காட்சியென்று நீ கூறில் பூதக்கூட்டத்தினுள் நீர் அறிவெழுமென்றது அனுமானமன்றி யாதுகொண்டு கண்டனை? அன்றியும், சத்தாதிகளைப் பொறியிடமாக நின்றறியுமென்னும். அறிவுக் காட்சியல்ல அனுமானமென்று கொள்வாயாக; இஃதன்றிப் பிரமாணமு மில்லையென்று கூறுவை அங்ஙனங்கூறில் பூதக் கூட்டத்தில் உருத்தோன்று மென்று கூறியதியாது; உன்காட்சியும் அனுமானப் பிரமாணமே யென்றறிவாயாக; எ-று.

பழுதிலாமறைகண்டநூல்

பழுதின்றி யுண்டதுபாரின்மேல்

மொழிவர்சோதிட முன்னியின்னது

முடிபுமென்பது முன்னமே

அழிவிலாதது கண்டனம்மவை

யன்றியுஞ் சிலவாகமங்களில்

எழுதியோர்படி யென்றுகொண்டிரு

நிகியெடுப்பது மெண்ணிடே.

(பொ-ரை.) குற்றமில்லாத வேதமுதலாகிய நூற்கள் குற்றமின்றிச் சொல்வனவுள, அதெப்படி யென்னில் பூமியினுள்சோதிட நூலோர் கருதி நிகழ்காலத்தில் நின்றும் எதிர்காலத்து வினையை முன்பு கூறாநிற்பார்கள்; பின்பு அதுவும் அழிவில்லாததாகக் கண்டனம்; அவையொழிந்தும் சிலநூற் பிரமாணத்தினுள்ளபடியை எடுத்துக்கொண்டு இறந்த காலத்துவைக்கப்பட்டுப் பூமியின்கண் மறைந்து கிடக்கும் பொருள்களையும் எடுக்கப்படும்; அவை நூற்பிரமாண மென்றறிவாயாக; எ-று.

(ச)

போதமானவை நித்தமென்று

புகன்றதென்னை யுருக்களர்

யாதலோடழி வாகுமாதலினுக்குவோ

ரவர் வேண்டிடுங்

காதலோடு கடாதிமண்கொடியற்று

வோருளர் கண்டனம்

சிதநீரிலெழுந்த கொப்புணிகழ்ந்த

மாருதச செய்கையே.

(பொ-ரை.) பூதம் நான்கும் நித்தமென்றும் அழியாததன் மையுடைய தென்றுங் கூறியதென்னை? பூதக்கூட்டத்தில் உருத்தோன்றுதலும் கெடுதலு முண்டாதலால் இவைநித்தமன்றியிவை கூட்டுவானொரு கர்த்தாவை வேண்டும்; அது எதுபோலவென்றால், நீ உவமானமாகச் சொன்ன குடமுதலானவை மண்ணைக் கொண்டு உண்டாக்குவானைக் கண்டோ மாதலால்; நீரிடமாகக் குமிழிதோன்றுதல்போல மனம்முத

லாயின தோன்று மென்று கூறினும், குமிழியும் வாயுவால் உண்டாம்; ஆகையால் ஒருவிடத்திலும் மனமுதலானவற்றைக் கூட்டுதற்கு ஒரு கர்த்தா வேண்டுமென்றறிவாயாக. (இ)

நீரின்வந்தெழு கொப்புணீரதுவா

யெழுந்நிகழ் பூதமு

மோரின்வேறுணர்வா யெழுவவை

பூதமாகி யுதித்திடுங்

தேரினூறடை காய்செறிந்தவை

சேரவேறு சிவப்பெழும்

பாரினிற் பிரியாதுபுந்தி

பழிப்புடம்பு கிடக்கவே.

(பொ-ரை.) நீரின்கண்ணே தோன்றுங் குமிழியும் நீராகுமதபோல, விளங்கிய பூதமும் விசாரிக்குமிடத்த வேறாக அறியுமறிவாகாத காயபூதமேயாம்; அன்றியும் சுண்ணாம்பும், வெற்றிலையும், பாக்குங் கூடி அவை கலந்தவிடத்து ஒரு சிவப்புண்டாகுதல்போல பூதக் கூட்டத்தின் ஓர் அறிவு எழுமெனக் கூறியது. எ-று.

(சு)

கூறுசேர்வையின் வந்தபோது

சிவப்பெனுங் குணமொன்றுமே

வேறுவேறு புலன்குணங்களுடந்

கண்வந்து விளந்ததென்

நூறுகாயடை கூடும்வேடுருவன்

றனெலன் நோக்கிநீ

தேறுபூதசெயற்கும் வேண்டு

மொருத்தென்னு தெளிந்திடே.

(பொ-ரை.) சுண்ணாம்பும், வெற்றிலையும், பாக்குமென்றிவை கூடப்பட்ட சேர்வையின் கண்வந்தவிடத்த சிவப்பெனும் ஒரு தன்மையே காணப்படும்; அப்படி, ஒரு தன்மையாகாத புலன் என்றும் பொறியென்றும் குணங்களென்றும் தனித்தனி உடற்கண் வந்தண்டாகிய தென்னை? அதல்லாமலும், சுண்ணாம்பும், வெற்றிலையும், பாக்கும் சிவப்பேறக் கூட்டுதற்கு ஒருவன் வேண்டு மென்பதனை நீ கருதியதுபோலப் பூதச் செயற்கும ஒருத்தன் வேண்டுமென்று நிச்சயமாகத் தெளிந்திடுவாயாக. எ-று.

(எ)

ஆனவையெழி யுண்டிநித்திரை

யச்சமைதுனமாதியா

ஊனில்வந்திடு முன்பிலாத்வை

யென்றுரைக்கினு லுதைபோல்

வானின்வந்திடு மாதாரணலியாகி

மானுடராதியா

யோனிபன்மையுமின்றி பூதமுறும்

புணர்ச்சியோர் தன்மையே.

(பொ-ரை.) சிலம்பியிடத்த நூல் தோன்றுதல்போல்முன் பில்லாதவையான பஞ்சேந்திரியம், உஷ்ண, நூயில், பாயம்,

மைதனம் முதலியவை காயத்தின் குணமாக இப்போது உண்டாமென்று நீ சொல்லில்ல, மாதர், ஆண், அலியாகிமா ஹுடாபியாயும் ஆகியத்தினின்றும் தோன்றல் வேண்டும்; பூதக்கூட்டம் ஒரு தன்மை யாதலால் மிருகப்பகஷிதாபராகிகளாகிய யோனிபேதமு மில்லைபாம். ஆகையால், நீ கூறியது பொருளன்று; எ-று.

(அ)

ஐந்துநாள் கொருமூன்றிரண்டு
னொன்றதாபுடலங்களின்
வந்திடரவுணர் விந்தியங்களும்
வன்னபன்மைபு மின்மையாம்
புந்தியோடிய வன்னபோக
குணங்கள் பூதபுணர்ச்சிதான்
றந்திடாதிவை பேதமாயிடவந்த
வாவினை தந்தவா.

(பொ-ரை.) *நீ முன்பில்லையென்று கூறிய கன்மமில்லையா மின், யோனிபேதமும்மில்லையாய் அந்தயோனி பேதங்களின் உண்டாகும் உடலங்களின் இந்திரியங்களும் ஐந்து, நான்கு மூன்று, இரண்டு, ஒன்று என்னும் அறிவுகளும் இல்லையாம்; அதல்லாமலும், புந்தியால் அறியும் அட்சரங்களும் புசிப்பு களும் குணபேதங்களும் பூதக் கூட்டம் தாமாட்டாது; இந்திரியம் மிகக்குறைவாகவும் சாதிபேதமாகவும் குணபேதமாகவும் இப்படிப் பேதித்திடவந்த அதனைக்கன்மந் தந்ததென்று அறிவாயாக. எ-று.

(க)

அறிவுபூதம் கென்னில்வேறு
புறத்தறிந்தமை கண்டிலஞ்
செறிவுதானுடலத் தெனின்
சுவமானபோதுட றேருமோ
குறிகொளாதுடல் வாயுவானது
கூடிடாமையி னென்றினி
பிறிதாஅயிர் நிற்களுனீமுறக்க
மென்பிறவாததே.

(பொ-ரை.) பூதங்களே அறிவாமென்று நீ கூறில் புலந் தடக்காணப்பட்ட மன்னிலும் நீயும் கொடுப்பிலுங் காற் றிலும் அறிவு கண்டவமன்றோ? உடலிலே செறித்தபோது தோன்றுவ தென்னில் சுவமாய்க் கிடந்தகாலத் தறிவு கண்ட தில்லை, குறிகொளாதுடல் வாயுப்பிறித் தவழியே மென்று கூறினாய், அந்த வாயுவானது உறக்கத்திலே பிரியாத நிறக அறியாமல் கிற்பானேன்? ஆகையால், பூதக்கூட்டத் தறிவு தோன்றுது, வேறோர் அறிவுண்டென் றறிவாயாக. எ-று.

அறிவுடற்குண மென்னிலானைய தாதியந்த
மெழும்பதா
வுறுமுடற்பெரி தானவற்றினு தித்திடும்
பெரிதாகவே

சிறுவுடற்செறி ஞானமுஞ்சிறி தாயிடும்
யரினாமும

பெறுமுடற்சிறி தாவதென்பெரி தாவதென்
சிஸ்பேசிடே.

(பொ-ரை.) அறிவென்று வேறொரு முதல் இல்லை, உடற் குணமே அறிவென்று நீ சொன்னால், ஆனைமுதல் ஏறும்பிறக எடுத்த உடலில் பெரிதானவற்றின் உதிக்கும் அறிவு பெரிதா யுஞ் சிறிதானவற்றி னுதிக்கும் அறிவு சிறிதாயும் இருக்கவே ண்டும்; அப்படியன்றி பரிணாமத்தையுடைய யானையுடலுக்கு அறிவு சிறிதாயும் சிறிய வுடலையுடைய மானுடற்கு அறிவு பெரிதாயும் இருப்பதென்? ஆகையால், அறிவுடற் குணம ன்று, வேறு நீ சொல்வதற்கு துண்டாயிற்சொல்; எ-று. (கக)

போதமும்மெலி வாகியும்மலி பூதமானவை
கூடலிற்

பேதமோடு பெருத்தாடற்கள் சிறுத்தபெற்
றிமையென்றிதின்

ஒதுடற்பெரி தானவுஞ்சிறி தாயிடா
சிறிதானவு

நீதியிற்பெரி தாயிடாமுன முள்ளதன்மையி
னிடமே.

(பொ-ரை.) அப்படியல்ல, உடற்குணமே அறிவென்றது, பூதமானவை கூடுங்காலத்துப் போதமெலிவாகியும், பூதமலி வாகியும் கூடலில் அறிவு சிறுத்தக் காயம் பெருத்ததென் றும், போதமலிவாகியும் பூதம் மெலிவாகியுங் கூடலில் அறி வுபெருத்தக் காயஞ்சிறுத்ததென்றும் அங்ஙனமுறைமைகூ றின், பூதக்கூட்டத்தாற் றேன்று நீ கூறிய உடல்பெரிதான வுடல் சிறிதாயிடாது, சிறிதானவுடல் பெரிதாயிடாது, முன் னமுன்ன முள்ள முறைமைப்பட்டில் நிற்கவேண்டும்; அங்ஙனம் நிலலாது பெரிய உடல் காலஞ்சென்றால் சிறிதா யும் சிறிய உடல் காலஞ்சென்றால் பெரிதாயும் இருத்தலால் பூதக்கூட்டத்தல் தோன்றும் அறிவன்று; கன்மத்துக்கிடாக வே வடிவெடுத்துக் கொள்ளுதலாமென்று கருதவாயாக. எ-று. (கஉ)

இயல்புகாணிலை யென்னின் வேறியசை

பெண்ணோடானிரு தன்மையாஞ்

செயல்கொளர்விவர் செய்திகாரண

மாகவந்து செனிப்பதே

னியல்பதாமுடல் பூதகாரிய மாவதும்மிலை

யாகுமான்

மயலதாம்வினை யாலொருத்தன் வருத்ததன்மை
யின் வந்ததே.

(பொ-ரை.) கன்மம் உடலாக வெடுத்துக் கொள்ளுதற்கறி வில்லை இவையெல்லாம் பூதவியல்பென்று நீ சொன்னால், இயல்பு ஒரு தன்மைப்பட்டிருத்தலன்றி வேற்றுமைப்பட்டப் பொருந்தி இரண்டுதன்மையாகிய பெண் ஆண் என்னும்முறை

மையைக் கொள்ளாது; இதல்லாமலும், பூதகாரணமாகில் இரண்டு தன்மைப்படப் பெண் ஆண் என்னும் பூதநைமைகாரணமாகப் பிறப்பதென்னே? ஆகையால், இயல்பாமென்றவுடல் பூதவியல்புமல்லவாய்ப் பூதகாரியமாவதும் இல்லை யாம்; அதனால், நீ கூறியது மயக்கத்தை யுடைத்தாம்; கன்மத்துக்கிடாக ஒருத்தன் உண்டாக்கப்பட்ட தன்மையினாலே உருக்கன் வருமென்றறிவாயாக. எ-று. (கங்)

காரணம்மவை யென்றதென்னேக டாதிபோ
னிகழ் காரிய
நேரணைந்து சமைந்துநின்றிடு மென்ப
தும்மது நேர்கிலோம்
போரணைந்திடு மொன்றோடொன்று பொருந்து
மாகில் வருந்தியு
நீரணைந்தொரு தீயினின்றது கண்டதாயி
னிகழ்த்திடே.

(பொ-ரை.) உருக்கட்குப் பெண்ணுண் செய்திகாரணமென்று நீ கூறியதென்னே? மண்ணினிடத்தில் கடாதிகள் தோன்றுமாறுபோலப் பூதகாரணத்தில் பெண் ஆண் காரியப்பட்டுத் தம்மிற் கூடிய கூட்டத்தே உருச்சமைந்திடுமென்று நீ சொல்லுகிற இது யாம் பொருந்துகிறோமில்லை; அதெப்படியென்னில், நீ கூறிய பூதங்கள் நான்கும் தம்மின் மாறுபடும் அவை மறுதலையாகாமல் கூடுமாயின் நீருந்தியும் ஓரிடத்தில் கூடிநின்ற தன்மையை உன்விரத்தியட்சப் பிரமாணத்திற் கண்டதுண்டாயின் வருந்தியாவது சொல்வாயாக. எ-று.

பூதமேவு புணர்ச்சியே புரிகாய
காரண மாகுமேற்
காதலாடுநெடு பெண்ணுமேவு புணர்ச்சி
காரண மாவதென்
ஆதியேயுலகத்தி லாடுநெடு பெண்ணு
மாயணை காரிய
நாதனாகி யோடுகூடி நயந்த
காரண மென்பரே.

(பொ-ரை.) பூதக்கூட்டமே பொருந்தப்பட்ட காயத்துக் காரணமாயின், பெண் ஆண் காதலோடு புணரும் புணர்ச்சி காரணமாக வருக்கன் காரியப்படுவானேன்; அங்ஙனமானது, அநாதியே கர்த்தாவாகியோடு கூடிப்போகத்தை விரும்ப, அது காரணமாக ஆதியே உலகின்கண் ஆண் பெண் காரியப்பட்டு அது காரணமாக உருக்கன் காரியப்பட்டு வருதலன்றி பூதக்கூட்டம் காரணமெனப் படாது. எ-று. (கங்)

கந்தம்வெம்மை கலந்திடும்புனல் கன்மமென்
செய்ததென்றனை
சந்தனந்தழல் சாரநீரிரு தன்மையுற்றிடு
மாறதோர்

தந்தகன்மமி ரண்டணைந்து தருஞ்சுகத்தொடு.
துக்கமுஞ்
சிந்தியாடுநெடு சீவனுற்றிடும் வேறுடற்கிலை
தேறிடே.

(பொ-ரை.) தண்ணீரானது சந்தனாநிகளைக் கூடித் குளிர்ந்தும் நெருப்பைக்கூடி வெப்பங்கலந்துமிருத்தலால், இதென்னகன்மஞ் செய்தது, ஆதலால் கன்மமில்லையென்று கூறினாய்; நீ உவமானங்கூறிய நீர் சந்தனத்தையும் தழுவியுஞ் சார ஒரு பொருட் கிரண்டுதன்மையுண்டான வாறுபோல விசாரிப்பாயாக, "கன்மமிரண்டு வகைப்படப் பொருந்திச்சுகத்துக்களைக் கொடுக்கும்; அந்தச் சுகத்துக்களை யுற்றறிந்திடுவது சேதனமான வயிருக்கல்லது அசேதனமான உருக்கட்கிலையென்றறிவாயாக; எ-று. (கங்)

இன்பமெய்தியிருந்து நீவினையிலை
யிங்கியல்பென்றிழற்
துன்பமெய்திடுவா னென்மற்றிது
சொல்லிடாய் சொலவல்லையேல்
முன்புசெய்கிடு கன்மமென்றறி
கன்மமு முதல்வன்னறிந்
தன்பினுறுவிக்கு மப்பயனாங்
கமைப் பொடநாதியே.

(பொ-ரை.) நீ பெண்களுடன் கூடிப் போக விரும்பத்தை யனுபவித்திருந்தும் இயல்பொழியக் கன்மமில்லை யென்று கூறில், அந்தப் பெண்கள் நீங்கிய விடத்துத் துக்கப்படுவானேன்? இதெதால் வந்ததென்று சொல்லவல்லையாகில் சொல்லுவாயாக; பெண்களுடன் கூடிப்போகத்தை அனுபவிப்பதும் அவரை நீங்கித்துன்பத்தை அனுபவிப்பதும் நீ முன்செய்த புண்ணிய பாவமென்றறிவாயாக; அந்தப்புண்ணிய பாவங்களுந் தாளுத அணுகதன்று, கர்த்தாவானவன் அறிவுகள் செய்தகன்மத்துக்கிடாக அறிந்து அனுக்கிரகத்தாலே ஊட்டுவன்; அறிவுந் கன்மமும் அதனைக் கூட்டுதலும் அநாதியே யுள்ளது. எ-று. (கங்)

அநாதியேலமைவின் நெனின்
மலமாயைகன்ம மணுச்சிவன்
அநாதிகன்மமணுக்கள் செய்யவற்றிந்து
கன்மமுடற் செயா
அநாதிகாரிய மாமுடற்க
ளசேதனம் மனையாவறிந்
தநாதியாதி யமைக்கவேண்டு
மைப்பிடுநெடு மநாதியே.

(பொ-ரை.) நீர் கூறியவையநாதியே யாமாகில் ஒருவனாற் கூட்டுதலில்லை யென்று கூறின், மனையும் மாயையும் கன்மமும் கர்த்தாவும் அநாதி; கன்மத்தை யான்மாக்கள் செய்ய அந்தக்கன்மந்தானாயறிந்து ஆன்மாக்களுக்கு உருவை எடுத்துக் கூட்டமாட்டாது; அநாதியே காரியப்பட்டு

வரும் உடந்தள் அசேதனமாகையால் ஆன்மாவை அறிந்து
கூட்டமாட்டாது; ஆகையால், அநாதியாகிய கர்த்தா ஆன்
மாவையுங் கன்மநீதையும் அதற்குப் பொருந்தின உருவை
யும் ஆகியாகக் கூட்டல் வேண்டும்; அப்படி அவன் கூட்டி
னகூட்டரவும் அநாதியாகியால் இதுவும் அநாதிதான்.
எ-று. (கஅ)

காணொணைகரணங்களுக் குயிர்கண்
புடரமையினின் றெனிற
காணுமோகடங்கண்ட கண்ணினைக்
கண்டு நிற்பதுங்கண்ணதே
காணொணைதுயிர் தானுமிப்படி
கண்டிடுங் கரணங்களைக்
காணொணை கரணங்களுக்குயிருண்மை
யாவதுங் கண்டிடு.

(பொ-ரை.) புறக்கரணங்களுக் குயிர்காண வொண்ணுதா
கையாற் காட்சிக்குப் புலப்படாமையின் ஆன்மாவென்று
ஒன்றில்லையென்று கூறின், சரீரமானது தன்னைக்கண்ட
கண்ணைத்தான் காணவல்லதா? அச்சரீரத்தைக் கண்டு நிற்ப
துங் கண்ணுக்குள்ள தொழிலேகாண்; பிரத்தியட்சமாகிய
கண்ணுக்குக் காணவொண்ணுதென்ற வுயிருயித்தன்மைத்து;
உயிர் சேதனமாகையாற் கரணங்களைக் கண்டு நிற்கும்; கண்
களைச் சரீரமறியாதவாறுபோலக் கரணங்களும் அவ்வான்
மாவைக்காணவொண்ணுது; ஆன்மாவை உண்மையாக உண்
டென அறிவாயாக. எ-று. (கக)

அவகியானது தானுமொன்றை யணைந்து
நின்று நிகழ்ந்திடும்
பங்னியாதுயிர் தானுமிப்படி பற்றியல்லது
நின்றிடா
தெங்குமார்தயி லநீதையுண்டெழு தீபமான
தெரிந்திடும்
மங்கதாமுட னின்றாகன்ம மருந்தியா
ருயிராகுகே.

(பொ-ரை.) நெருப்பானதோ நிர்தனத்தைப்பற்றி நின்று
தன்வழிவைக் காட்டுந் தன்மையன்றித் தனித்துநின்று தன்
வழிவைக்காட்டுந் தன்மையை யுடைத்தன்று; அதுபோல
ஆன்மாவும் ஓர் உருவைக்கடியன்றி தீர்க்கமாட்டாது; தகனி
யென்றும் நிறைந்த ஏண்ணெயைப்பருகி யோங்கிய தீபமான
தெரியாநிற்கும்; அப்படிக்கன்மத்தா லெடுத்திக்கொண்ட
காயத்தினின்றுங் கன்மத்தைப்பிப்பதான்மாவாம். எ-று. (க)

(இன்னும் வரும்)

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநசம்பந்தகுருப்போரம்:

தாயுமான சுவாமிகளருளிச் செய்த
பாடல் உரை.

பொருள்வணக்கம்.

முன்தொடர்ச்சி.

விண்ணுதிபூத மெல்லார் தன்னகத்திலடக்கிவெறு
வெளியாய் ஞானக்
கண்ணாக்கண்டவன்பர் கண்ணாடேயானந்தக்
கடலாய் வேறென்
றெண்ணுதபடிக் கிரங்கித் தானாகச் செய்தருளு
மிறையே யுன்றன்
தண்ணுருஞ்சார்தவருடனை நனைந்து கரமலர்க்
டலை மேற்கொள்வாம்.

(பொ-ரை.) ஆகாயம் முதலான பூதங்களை யெல்லாம் தன்
க்குள்ளே யடக்கிவெட்டவெளியாகி ஞானக் கண்ணிறையும்
படி தரிசித்த அன்பர்களுடைய அந்த ஞானக் கண்ணினிட
த்து இன்பசாகரமாகி அந்த அன்பர்கள் மற்றொன்றையும்
நினைவாத வண்ணம் அவர்களிடத்தில் மனமிரங்கி தானாகச்
செய்தருளானின்ற தலைவனே உனது குளிர்ச்சி நிறைந்தசார்
தருபமான கருணையை யெண்ணிக் கைம்மலர்களைச் சீரத்தின்
மீது கொள்வோம். (க)

விண்ணிறைந்த வெளியா மென்மலிவெளியிற்
கலந்தறிவாம் வெளியினூடும்
தண்ணிறைந்தபொழுதாயிச் சதானந்த மானபெருந்
தகையே நிற்பால்
உண்ணிறைந்தபேரன்பாவுள்ளருகி மொழிகுழறி
யுவகை யாகிக்
கண்ணிறைந்த புணலுக்குப்பக்கா முகிழ்ப்பநின்னருளைக்
சுருத்தில் வைப்பாம்.

(பொ-ரை.) பூதாசாயம் நிறைதற்குரிய பரமாகாயமாகி
எனது இதயாகாயத்திற் சேர்ந்து ஞானாகாயத்திலும் குளிர்ச்
சியிருந்த பெரிய அமிர்தமாகி இடையறாத இன்பமயமான
பெருமையுடையோனே உன்னிடத்தில் தனக்குள்ளே நிறை
ந்த பேரன்பினால் மனங்கரைந்து சொல்தறிமாரி சந்தோஷ
மடைந்து விழிகள் தம்மிடத்து நிறைந்த நீரைச்சிந்தகை
கள் குவிய உன் கருணையை எமது சுருத்திலிருந்துவோம்.

ஆகியந்தங்காட்டாத முதலா யெம்மை
யடிமைக்காவளர்த் தெடுத்தவன்னைபோல
நீதபெறுங்கருவாகி மனவாக்கெட்டா
நிச்சயமாய்ச் சொச்சமதாய் நிமலமாகி
வாதமிடுஞ்சமய நெறிக்கரியதாகி
மெளனத்தோர்பால் வெளியாய் வயங்காரின்ற
சோதியையென்னுயிர்த் துணையையாடிக்கண்ணீர்
சொரியவருகாந் குவித்துத்தொழுதல் செய்வாம்.

(பொ-ரை.) தோற்றக் கேடுகளை யுடையதல்லாத முதற் பொருளாகி எங்களைத் தனது திருத்தொண்டுக்காக வளர்த்தெடுத்ததாய்போல நீதியையுடைய ஆசாரியனாகி மனோவாக்குக்களுக்குத் தட்டுப்படாத சாசுவதப் பொருளாகி களங்கரஹிதமாகி மலரகிதமாகி தர்க்கவாதஞ் செய்கின்ற சமயமார்க்கங்களுக்கு அறிவரிதாகி மௌனநிலையை யுடையோரிடத்து வெளிப்பட்டு விளங்குகின்ற தேஜோராசியை என்னுயிர்க்குதவியாயிருப்பதைக் குறித்து நண்கள் நிரைச்சிந்த இருக்கையுங் குவித்து வணங்குவோம் யாம். (கக)

அகரவுயிரொழுத்தனைத்து மாகிவேறா
யமர்ந்ததெனவகிலாண்ட மனைத்துமாகிப்
பகர்வனவெல்லாமாகி யல்லதாகிப்
பரமாகிச் சொல்லரிய பான்மையாகித்
துகளறுசங்கற்ப விகற்பங்களெல்லாந்
தோயாதவறிவாகிச் சுத்தமாகி
நிகரிப்பசுபதியான பொருளைநாடி
நெட்டுயிர்த்தப் பேரன்பானினைதல் செய்வாம்.

(பொ-ரை.) அகரவுயிரானது எல்லாவெழுத்துக்களுந் தானையாகி அவற்றிற்கு வேறுகியமைந்து நிற்பதுபோலச் சகலாண்ட சராசரங்களும் தானே ஆகி சொல்லப்படுவனவாகிய பொருள்களெல்லாமாகி அவையல்லாததாது எல்லாப்பொருள்களுக்கும் மேலான பொருளாகி சொல்லுதற்கரிய தன்மையதாகி குற்றமற்ற சங்கற்பமும் விகற்பமுமாகிய எல்லாவற்றினும் படியாத ஞானவடிவாகி புனிதமாகி ஒப்பற்ற ஆன்மாக்களுக்கு இறைவனாகிய வஸ்துவை உத்தேசித்து பெருமூச்செறிந்து பெரிதான அன்போடு தியானிப்போம் யாம்.

சின்மயானந்த குரு.

அங்கைகொடுமலர்நூலி யங்கமதுபுளகிப்ப
வன்பினுலு ருகிவிழிநீர்
ஆறுகவாராத் முத்தியின தாவேச
வாசைக்கடற் குண்மூழ்கிச்
சங்கராசயம்பு லேசம்புவே யெனவுமொழி
தழுதழுத்திட வணங்கும்
சன்மார்க்க நெறியிலாத் தன்மார்க்க னேனையுந்
தண்ணுள்கொடுத்தாள்வையோ
துங்கயிகு பக்குவச்சனகன்முதன் முனிவோர்கள்
தொழுதருகில் வீற்றிருப்பச்
சொல்லரிய நெறியை யொரு சொல்லாஹுணர்த்தியே
சொருபாண பூகிகாட்டிச்
செங்கமலபீடமேற் கல்லாலடிக்குள் வளர்
சித்தாரசமுதிமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்பிணமூர்த்தியே
சின்மயானந்த குருவே.

(பொ-ரை.) அழகிய கைகளால் மலர்களைச் சொரிந்து சரீரமானது புளகங்கொள்ள அன்பினால் மனங்களைந்து கண்ணீர் ஆறுகிப்பெருக தெவிட்டாத மோகநாவேசத்தோடுகடியவாரையாகிய சமுத்திரத்தில் முழுகிசங்கரனே சுயம்புவாயிருப்பவனே சம்புவாயிருப்பவனே என்று துதித்தும் மொழிமுறும்படி தொழுகின்ற நன்னெறி யொழுக்க மில்லாத தன்மார்க்கனாகிய என்னையும் குளிர்ச்சியாகிய கருணைசெய்து ஆண்டருள்வாயேர பரிசுத்த மிருந்த பக்குவத்தை யுடைய சனகன்முதலாகிய முனிவர்கள் நால்வரும் வணங்கிச் சமீ

பத்தில் வீற்றிருக்க சொல்லுதல் அருமையாகிய ஒப்பற்ற ஞானமார்க்கத்தை ஒரு மொழியால் அறிவுறுத்தி சொருபா னுபவத்தைக் காட்டி செவ்விய பத்மாசனத்தின்மீது கல்லாலின் கீழ் எழுந்தருளியிருக்கின்ற முடிவுசெய்யப்பட்ட மோட்சப் பிரதமான முதற்பொருளே சிரகிரியின்கண் ஆன்மாக்கள் பிரகாசிக்க யெழுந்தருளிய தக்பிணமூர்த்தியே ஞானனந்தங்களைக் கொடுக்கிற சதாசாரியனே. (க)

ஆக்கையெனுமிட்கரையை மெய்யென்றபாவிகா
னத்துவிதவாஞ்சையாதல்
அரியகொம்பிறேனை முடவனிச்சித்தபடி
யாகுமறிவவிழுவின்பம்
தாக்கும்வகை யேநிநாட்சரியைகிரியாயோக
சாதனம் விடுத்ததெல்லாம்
சன்மார்க்கமல்ல விவைநிற்க வென்மார்க்கங்கள்
சாராதபேடறிவதாய்
வாக்குமனமனுகாத பூரணப்பொருள்வந்து
வாய்க்கும்படிக்குபாயம்
வருவித்துவட்டாத பேரின்பமானசுக
வாரியனை வாய்மடுத்தத்
தேக்கிக்கிளைத்த நீமுன்னிற்ப தென்னகான்
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்பிணமூர்த்தியே
சின்மயானந்த குருவே.

(பொ-ரை.) சரீரமென்கின்ற இடிகரையை உண்மையென்றெண்ணி யிருக்கிற பாவியாகிய நான் அத்துவிதப் பொருளின்மேல் இச்சைவைத்தல் யெட்டுதற்கரிய கொம்பிற் கட்டப்பட்டிருக்கின்ற தேனை உண்ண முடவன் விரும்பினவிதமாகும் இவ்வாறானபின் எனது அறிவானது விகசிக்கும்படி சுகமுண்டாகும் வகையான இன்னாளையும் சரியைகிரியை யோகம் யென்பவற்றின் பழக்கத்தைவிட்டு விட்டதெல்லாம் நல்லநெறியன்று இவைநிற்கட்டும் இத்தன்மையான மார்க்கங்களும் அனுகாத பெரிய அறிவுருவாகி வாக்கும் மனமும் பொருந்தாத பூரணவஸ்துவானது வந்துகிடைக்கும்படி உபாயத்தை யுண்டாக்கித் தெவிட்டாத பேரானந்தமான இன்ப சாகரத்தை வாய்வைத்து நிறைய அனுபவிக்க நீ எனக்குப் பிரத்தியக்ஷமாவது எக்காலம் சித்தாந்த முத்திமுதலே. (உ)

ஒளவியமிருக்க னுளென்கின்றவழுவ
மனுந்நிட்டுருக்கலோபம்
அருளின்மை கூடசுகலந்துள்ளிருக்கமே
லாசாபிசாசமுதலாம்
வெய்வியகுணம் பலவிருக்குமென்னறிநூடு
மெய்யளிவீற்றிருக்க
விதியில்லையென்னிலோ பூரணனெனும் பெயர்
வெய்யுலமாகின்ற நாகபாசத்தினை
கட்டுண்டவுயிர்கண்மூர்ச்சை
கடிதகலவரியவரு ஞானசஞ்சிவியே
கதியான பூமிநடுவுள்
செவ்விதின் வளர்த்தோங்கு திவ்யகுணமேருவே
சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்பிணமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே.

(பொ-ரை.) பொருமையானது இருக்கவும் நான் என்கிற ஆணவமானது சேர்ந்திருக்கவும் லோபகுணமும் அருளில்லா

மையும் கலந்து உள்ளேயிருக்கவும் பின்னும் ஆசைமென்னும் பேய் முதலாகிய கொடிய குணங்கள் அனேகம் தங்கியிருக்கின்ற என்னிலினிடத்தில் மெய்யனாகிய நீ எழுந்தருளியிருக்கவிதியில்லை யென்று சொல்வாயாயின் பூரணன் என்கின்ற உன் திருநாமத்தை விரித்தால் இதின் பொருளானது வேறாயும் இருக்குமேர் பற்றுநின்ற மும்மலமாகிய நாகபாசத்தால் பிணிப்புண்ட உயிர்களுடைய மூர்ச்சித்துக் கிடக்கிற நிலைநிரைவாக கீங்கும்படி பிரார்த்தியாமலே வந்தருளாசஞ் சீவினியே மோகமுமென்கிற நிலத்தினிடையில் செவ்வையாக வளர்ந்துயர்ந்த தெய்வீகமான குணமாயே சித்தாந்த முத்திமுதலே.

(ரு)

ஐந்தவகையெனும் பூதமாதியை வகுத்ததனு
ளசரசரபேதமான
யாவையும் வகுத்து நல்லிலையையும் வகுத்தமறை
யாதிறாடையும் வகுத்துச்
சைவமுதலாமளவில் சமயமும் வகுத்துமேற்
சமயங்கடந்தமோன
சமரசம் வகுத்த நீ யுண்ணானனாகவுந்
தண்ணருள் உருக்+விலையே
பொய்வளரு நெஞ்சினர் கள்காணாத காட்சியே
பொய்யிலா மெய்யராதிலில்
போதபரிபூரணவகண்டிதாசாரமாய்ப்
போக்குவரவற்ற பொருளே
தெய்வமறைமுடிவான பிரணவசொருபியே
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தாவினாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே.

(பொ-ரை.) ஐந்துவகை யென்று சொல்லப்படுகிற பூதங்கள் முதலான பிரபஞ்சத்தைப் படைத்து அதனிடத்தில் அசரம் சரமென்று வேறுபட்டிருக்கிற உயிர்கள் எல்லாவற்றையும் படைத்த அவைகளுக்கு நல்லுணர்வையும் படைத்து வேத முதலான நூல்களையும் படைத்து சைவமுதலாகிய அளவில் லாத சமயங்களையும் படைத்து அதற்குமேல் சமடாதீதமான மேனேமாகிய சமரச நிலையைப் படைத்த உண்ணியான் அடையவும், குளிர்ந்த கிருபையை நீ படைக்கவில்லையோ, பொய்யானது விர்த்திபடைக்கின்ற மனத்தையுடையவர்களாகிய அஞ்ஞானிகள் நரணக் கூடாதகாட்சியே! பொய்யில் லாத மெய்யரது அறிவினிடத்து ஞான பரிபூரண அகண்டி தருபமாகி போக்குவரவுகள் இல்லாதிருக்கிற வஸ்துவே; தெய்வீகமான வேதத்தின் முடிவாகிய ஒங்காரசொருபியே சித்தாந்த முத்தி முதலே. எ-று.

(அ)

ஐந்துவகையாகின்ற பூதபேதத்தினால்
ஆகின்றவாக்கை நீர்மே
லமர்கின்ற சூரியியென நிற்கின்றதென்னான
அறியாதகாலமெல்லாம்
புந்திமதிமுறவுண்டு தெத்தின்பமாவதே
போந்து நெறியென்றிருந்தேன்.
பூராயமாக நின்றருள் வந்துணர்ந்தவிவை
போனவழி தெரியவில்லை
எந்த நிலைபேசினு மிணங்கவிலையல்லா
விறப்பொடு பிறப்பையுள்ளே
என்ன நாளை நேசுதபகிரெனாந்த யிவறு
ந்ருவிழியுமிரவுபகலாய்ச்

செந்தழவின் மெழுகான் தங்+மிவை யென்கொலோ
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தாவினாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே.

(பொ-ரை.) ஐந்துவகையாகியிருக்கிற பூதபேதத்தினால் உண்டாக்கப்படுகின்ற சரீரமானது நீரின்மீது அமைந்த குமிழியைப்போல நிற்கின்ற தென்றும், நான் உணராதகால முழுதும் மனமகிழ்ச்சியிருப்படி உண்டென்து இன்பம் அனுபவிப்பதே கைவந்த நல்லமர்க்கமென்று நினைந்திருந்தேன் உன்றிருவருள் வந்து ஆகியந்தமாக அறிவிக்க இவைகள் போன வழிதோன்றவில்லை; எந்த நிலையை யெடுத்துப் பேசினாலும் சம்மதிக்கவில்லை; அல்லாமலும் மரணத்தோடு சன்னத்தை யும் மனத்தில் நினைத்தால் மனமானது பகிரென்கின்றது; இரண்டுகண்ணளும் நித்திரைசெய்யாது சரீரமானது இரவுபகலாக செத்தியிலிட்ட மெழுகாய் உருகுின்றது! இத்தன்மைகள் என்னிடத்து உண்டாவதற்குக் காரணம் யாது? சித்தாந்தமுத்தி முதலே. எ-று.

(க)

காரிட்டவாணவக் கருவறையிலறிவற்ற
கண்ணிலாக்குழுவியைப்போற்
கட்டுண்டிருந்த வெமையெனியில் வீட்டல்லலாக்
காப்பிட்டதற்கிசைந்த
பேரிட்டு மெய்யென்று பேசுபாழம்பொய்யுடல்
பெலக்கவினையமுத மூட்டிப்
பெரியபுவனத்தினிடைப் போக்குவரவுறுகின்ற
பெரியவினையாட்டமைத்திட்
டேரிட்டதன்சுருதி மொழிதப்பி நடினைவிட்
டிட்டுறவுறுகக் கிடத்தித்
திரவுபகலில் லாதபேரின்ப வீட்டினி
லிசைந்து துயில்கொண்டினென்று
சீரிட்டவுலகண்ணைவா வானவென்றையே
சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தட்சிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே.

(பொ-ரை.) கருமையாகிய ஆணவமலத்தால் உளதாகின்ற கருவாகிய குறுவீட்டில் உணர்ச்சியில்லாத கண்ணற்ற குழந்தையைப்போல கட்டுப்பட்டிருந்த வெங்களை வெளியில் வரச்செய்து துன்பமாகிய காவலியமைத்து அதற்குப் பொருத்தமான டுபியமைத்து உண்மை யென்று பேசப்படுகின்ற பழுவாகிய நிலையற்ற சரீரமானது கலிமை பெறும்படி விளைகின்ற பலவகை உணவுகளை யுண்பித்துப் பெரிதாகிய உலகத்தின்கண் இறப்புப் பிறப்புகளாகப் பொருந்துகின்ற பெரிதாகிய லீலையை அமைத்து வைத்து அழகுபொருந்திய தன் சொல்லாகிய 'வேதமார்க்கத்தில் தவறினால் அப்படித் தவறினவயிர்களை, யமணியனுப்பித் துன்பம் மிகும்படித்தன் டித்து அத்துன்பத்தையும் நீக்கி இராப்பகல்கள் அற்றபேரானந்த வீட்டிற்பொருந்தித் துங்குங்கள் என்று எங்களுக்கு எல்லாச் சிறப்புக்களையும் அமைத்துவைத்த லோகமாதாவின் ருபமான எமது தந்தையே சித்தாந்த முத்திமுதலே; எ-று.

(இன்னும் வரும்.)

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

1897ஆம் அக்டோபர்மீ 21உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தகுருப்போதம:

விநாயகப்பிரபாவதீபிகை.

(முன்தொடர்ச்சி)

இந்தப்பிரணவம் தாரகமென்னும் பெயரினை யுடையது என்று முன்னே கூறினாமன்றோ? காசி கேஷத்திரத்தில் இந்தப்பிரணவ தாரகத்தையே சிவ பெருமான் பிரானோத்திரமணகாலத்தில் உயிர்களுக்கு உபதேசிக்கின்றாரென்று வேதங்கள் கூறுகின்றன. இவ்வுபதேசத்தால் அவ்வுயிர்கள் சிவனான ஸாரூப்யத்தையேயடைகின்றன. இதுவும் வேதபடிதமாகியது நிச்சயம். இவ்வுண்மையையோசிப்பவர்கள் மந்திர ராஜமாகிய தாரகத்தைச் சிவவடிவமென்னுது வேறு யாதாகக்கூறுவார்கள்? பிரணவோபதேசத்தால் சிவ ஸித்தியே பிராப்தமாகின்றமையால், ஓமென்னும் அந்தப்பிரணவத்தைச் சிவஸ்வரூபமாகத்தெளிவது வெகுசுலபமென்க, இதனை அந்யதாகிகுப்பது பாவத்தின் பயனென்றே அறிபத்தக்கது. என்னை? காசியிலுபதேசிக்குந் தாரகமந்திரம் இராமநாமமாகையால், இதுவே அந்தப்பிரணவதாரகமாமெனின், அதுகூடாது. எங்ஙனமெனின், கர்சியிலுபதேசிக்கு மந்திரம் இராமதாரகமாயினுமாகுக, பிரணவதாரகமாயினுமாகுக. அவ்வுபதேசத்தாற் கிடைக்கும்பேறு சிவப்பேறாக முடிந்தமையால் ஸ்வரூபதேசமந்திரம் சைவமந்திரமேயாகும். இராமநாமம் சிவமந்திரமாவதெங்ஙனமெனின், சிவஸஹஸ்ரநாமத்தில் இராமநாமம் படிக்கப்பட்டிருத்தல்காண்க. இராமாவதாரஞ் செய்தவர் சிவபெருமானன்றெனின், தசரதன் செய்க்கே இராமநாம முரித்து என்று யாங்கொள்ளாமையால், சிவன் இராமாவதாரஞ் செய்யாதது எமக்குப் பாதகமானதில்லை. தாசாதிபைக்காட்டிலும் வேறு

இராமருளரோவெனின், இவருக்கு முன்னொரு இராமரும், பின்னொரு இராமரும் முறையே பரசுராமர் பலராமர் என்று கேட்கப்பட்டனமையால், இராமர் ஒருவரேயென்று சாதிக்கமுடியாது. தசரதாராமருக்கு நமது எதிரிகள் கூறிய கௌரவம் விபசரித்து விட்டமையாலும், பரசுராமர், பலராமர் என்பவர்களைத் தாரகப்பிரமங்களென்று வாதிப்பவரில்லாமையாலும் இம்மூவருந் தாரகப்பொருள்களாகாரென்பது ஸ்திரமாயிற்று. ஆகவே, இம்மூவருக்கும் வேறாயுள்ளவரும், சிவபக்தர்களாகிய ஜமதக்னியும், தசரதரும், வசுதேவருந் தங்கள்பிள்ளைக்கு இராமர் என்று பேரிடுவதற் காதாரமாயுள்ளவருமாகிய ஸ்ரீ சிவ பெருமானே இராமநாமத்துக்கு உரியவரென்பது சித்தாந்தமாயிற்று. இராமநாமம் விஷ்ணுவின் பரியாயநாமங்களிலொன்று காமையாலும், விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தில் அதுபடிக்கப்பட்டினும், சிவஸஹஸ்ரத்திற் படிக்கப்பட்டு விபசரிக்கின்றமையாலும், அன்றி, காசிப்பதியிலிறக்கின்றவர்களுக்குச் சிவஸித்தியைத் தருகின்றமையாலும் அம்மந்திரம் சிவமந்திரமென்பதே சித்தம். உண்மையாக விசாரிப்பவர்கள் காசிப்பதியிற் பிரணவதாரக முபதேசமாவதன்றி இராமதாரகமன்றெனவே துணிந்து கூறுவார்கள். இராமாஹஸ்யோப நிஷத்து, இராமதாபந்யுப நிஷத்து முதலியவைகளில் இராமருக்கு மூன்று கண்ணும் ஸோமார்த்த தாரணமும், ஜடாமண்லகஹ்வரமும் கேட்கப்படு முண்மையாலும் இராமமந்திரம் சைவமந்திரமாவதிற் றடைபில்லை. இவ்விராம மந்திரமே தாரகமாயினும், பிரணவமே தாரகமாயினும் அவை சிவமந்திரங்களாக முடிந்தமையால், பூர்வபட்சிகள் வாய்திறக்கவிடமில்லாதொழிந்தது. இதனால், யாமிப்போகெடுத்துக் கொண்ட ஓம் என்னும் பிரணவம் சிவபரமாகத்துணியப்பட்டு அகர உகர மகரங்களாகியும், எல்லா மந்திரங்களுக்கும் முத்வினின்று அவைகளையியக்கிப் பலஞ்செய்விப்பதாகியும், அவைகளினின்றும்பிரிந்து ஸ்ரீமூலமந்திர வடிவமாகி “ஏகாக்ஷரி” என்று பிரஸித்தியடைந்திருப்பதாகியும் விளங்குவதாலும் “வேறுமாகி” என்று யாமெடுத்துக் கொண்ட இச்செய்யுளிற் கூறியிருக்குந் ஸமர்த்திக்கப்பட்டது.

இன்னும் “வேறுமாகி” என்பதனுண்மைமை விரிப்பாம். அகர வகர மகரங்களாகிய வியஷ்டிப்பிரணவமாகியும், இம்மூன்றெழுத்தானுமாகிய ஓம் என்னும் ஸமஷ்டிப்பிரணவமாகியும் விநாயககூடவுள் விளங்குகின்றாரென்பது அவரது அருள்விலாஸமேயாகை

யால், உயிர்தண்மாட்டிாங்கி அவரில்வதிசய கொலங்களைக் கொள்ளாதபோது அவர்மாட்டு “ஒருநாம மோருருவமொன்றுமிலான்” எனினும் ஆசாரிய ஸ்ரோத்தியே பிரமாணமாய் நிற்கும். இவ்வுண்மையால் “வேறுமாகி” என்றது வியஷ்டியாயும், ஸமஷ்டியாயும் அவர் பிரணவாதாரமாயினமை தம்பொருட்டன்மென்பதையே தெரிவித்தது. “இன்னதன்மையென்றறியாச்சிவன்” என்னும் பிரமாணத்திலேயே டங்குமென்க. இனிப் “பலவேறுதிருமேனி தரித்துக் கொண்டு” என்றது (சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து, சதாசிவன், மஹேசுவரன், உருத்திரன், விஷ்ணு, பிரமன் முதலிய) பலவருட்கோலங்களை, விநாயகர் பலதிருமேனிகளெடுத்து உயிர்களுக்கு அருளுந் தன்மையமேலே விரித்தாம். ஆண்டுக்கண்டுகொள்க. அன்றியும் அவ்விநாயகப் பெருமானது திருவிளையாடல்கள் அவரதுபுராணத்திற் படிக்கப்பட்டவாற்றானும்கண்டுதெளிக. இதுநிற்க.

தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோகமும் என்னுஞ்சுதர்மபுருஷார்த்தங்களைபுந் தம்மை வழிபட்வார்க்கு விநாயகக்கடவுள் அருள்வாரென்பதை “புகரில்பொருளுன்கிளையு மிடர்தீர்த்தெய்தப் போற்றநருக்கறக்கருணைபுரிந்து” என்பது தெரிவிக்கின்றது. இதனால் அவரதுவழிபாட்டானல்லது அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும்பேறுகள் புருடர்க்கு வந்தெய்தாவெனல் பெறப்படுகின்றது. யாவு மிவ்வைவழிபடுதலினாலே யுண்டாவதால் பிறரைவழிபடுதலவல்லாமெனின், அவரை யதிட்டித்து அவர்மாட்டுச் சீவர்கள் புரியுந்வழிபாட்டையேற்று விநாயகப் பெருமானே பலந்தருவது உண்மையாகையால், அப்பிறர்வழிபாடும் விநாயகரதுவழிபாடே யாமென்றறிக. “யாதொருதெய்வக் கொண்டாத்தெய்வமாகி யெங்கள், மாத்தொருபாகனார் தாம்வருவர்” என்னும் பிரமாணத்தானு மிதனை யறிந்திக. இதனை விதிக்க, அறம் பொருள்-இன்பம் என்பவைகளை மாந்தரோடே பிறசேவாநை யகிட்டித்து நயந்தருக்கருள்வதன்றியே பிறப்பதற்குப் பொருவையாத்தியாமல் தாமே தந்தருளுந் தலைமைப்பாடுடையராதல் பெறப்படும். இதனால், ஏனையதேவர்களை வழிபடுதலால் மேலாகவிரிப்பதை நடுபெனவும் அறியத்தக்கது. அவ்விநாயகக் கடவுளுக்கு வேறுகாத சிவபெருமான், உமாதேவியார், சுப்பிரமணியர், வீரபத்திரர் முதலியவர்களையும், ஞானஸம்பந்தாதி ஆசாரிய பூர்த்தவர்களையும், அவரது திருவுருளெய்திய சிவஞானச்செல்வர்களையும் வழிபடுதலும் வீடுபேற்றைத் தருமென்று

மெய்ஞ்ஞானிகள் விதப்பொன்க. இவ்வாற்றிருந்தலே அறக்கருணை பெனவும், தம்மைவழிபடாதவர்க்கு அவரருளுதலை மறக்கருணையெனவும் - பிரஸ்தாபித்தமையால் அதனையுந் கொஞ்சம் எடுத்திசைப்பாம்.

அறக்கருணை = இதரூபமாக வருளல். மறக்கருணை = அகிதரூபமாகவருளல். இவற்றுள், இதரூபமாகவருளல் வெளிப்படை. அகிதரூபமாகவருளலே இனித்தேறியத்தக்கது.

“ஒடியதேரின் கீழயிர்போனகன்றலே
நீடுபெரும்பாவமின்றே நீங்குமென
நாடித்தன் மைந்தனையுமூர்ந்தோன் வழக்கேவழக்காக
நஞ்சனையசிறதை நமன் னாதர்
வெஞ்சினத்தா-ல்லல்லதுத்து மருநாகங்கண்டுநீறிக
வல்லகருணைமறம்போற்றி”

என்னும் பேரற்றிப்பொருடையால் மறக்கருணையின்றன்மை வியத்தமாகியது. இனி இதனை யினிது விளக்குவாம். மறுநீதிகண்ட சோழர் தமதுசெல்வப்புதல்வனை இரத்தத்தின் கீழ் வீழ்த்தியது கொடுமையேயாயினும், அது அப்புதல்வன் பசுவின் கன்றின்மேல் இரத்தத்தையோட்டியதனானேர்ந்த பாவத்தைப் பரிசுரிக்கும் பண்பினதாய் முடிந்தமையின், அதனைக் கருணையென்றே கருதினர். மேலோர். அரசவள்ளல் தனது செல்வப் புதல்வன்மாட்டுக் கருணைகாரணமாக அவ்வாறு செய்ததன்றிக் கொடுமைகாரணமாக வன்று. தனதுமகன் கோஹத்தியால் நிரயத் துன்பத்தழுந்தி வருந்திப் பின்னும் சில பிறவிகளெடுந் துழலாவண்ணம் அந்தப்பிறவியிற்றினே அவனுடைய பாவத்தைத் துடைத்து அவனைப் புனிதப்படுத்தியது அவன் மாட்டுவைத்த கருணையென்னது. வேறு யாதென்பேம்? உலகில் தமதுசெல்வப்புதல்வர்க்கு ஒருவீத வலிகண்டபோது அவரை நெருப்பிற்காய்ச்சிய இருப்பிக்கோலாம் சுடுவித்தலும், அவருடம்பிற் கண்ட புண்ணைக் கத்திகொண்டு அறுப்பித்தலும், அவ்வாறு குடியும் அறுத்தற் தொழில் புரிந்தவர்க்கு அவர் மகிழுமாறு நிரம்ப நிதிகொடுத்தலும் அப்புதல்வரைப் பெற்றவர்க்கு உற்ற சுடனுயிருப்பது யாருமறிந்த விஷயம். இது அப்புதல்வர்க்கு அப்போது அகிதமாயிருப்பினும் பின்னர் மகிழ்ச்சியை மேதரும். இச்செய்கை அப்புதல்வரைப்பெற்றவரது கருணையைக்காட்டுமன்றிக் கொடுமையைக்காட்டாது. அது அதுபவிக்கின்ற காலத்திற் கொடுமையாக வருத்துதல்பற்றியே மறக்கருணை என்னும் பேர்பெற்றது. இவ்வுபமானங்களின் வாயிலாகவே சிவரைது மறக்கருணையின்றன்மையும் வெளியாய்தென்க.

சிவனான மறக்கருணையால், கன்மாநுபவம் தீர்ந்து சிவானுபவத்திற் செறிந்து உயிர்களுள் பந்துய்த்தலாகிய பெரும்பேறு வந்துகூடுதலுண்மையாகையாலிவ்வுண்மையறிந்த ஸாதாக்கள் அக்கருணைமறத்தை வந்திப்பதன்றி நிந்தித்து வருந்தாரென்க. இவ்வருமையறிந்தே எமது உமாபதிசுவம் “கருணைமறம் போற்றி” என்று துதித்து மகிழ்ந்தனரென்க. சூடு போடவும், புண்ணையறுக்கவும், கண்ணையுரிக்கவும் வைத்தியரைத்தேடிப் புதல்வரைப் பெற்றவர்கள் அப்புதல்வர்க்கு உபகரித்தல போலவே ஸ்ரீ சிவபெருமான் தமது சொற்படி நடந்து சுகமடையர்த பாவிசை இயமனுக்குக் காட்டிக்கொடுத்து அவன் தண்டிக்குமாறு செய்து நலமுண்டாக்குவ ரென்க. நாகானுபவம்பண்ணித் தீர்ந்தபின்னருயிர்கள் பரிசுத் தமெய்துதலால் சிவானுபவங்கைகூடுதலவர்க்கெளிதென்க. இவ்வநீதநலங் கைகூடுதற் கேதுவாயத்தன் டம் உயிர்கண்மாட்டிப் பரமன் செலுத்தும் மறக்கருணையாயினது ஸர்வஸம்பிரதி பந்நமாயினதறிக, இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும். எடுத்துக்கொண்ட விச் செய்யுளில் “இடர்தீர்ந்தெய்தப் போற்றுநருக் கறக்கருணையுரிந்து” என்றதனால் இடரின்றி யடையத் தக்கது அறக்கருணையென்று வெளிப்பட்டது. இதனால், இடர்கொண்டடையத் தக்கது மறக்கருணையென்றுபெறப்பட்டது. காலன் கைப்பட்டவுயி ரிடர்கொண்டே கன்மாநுபவம்பண்ணித் தொலைத்தலால் எமதுபிரவசனம் உசிதமாயினதறிக.

இவ்வாறு உயிர்களுக்கருளும் விநாயகப்பெருமான் அநாதிமல முததரென்பது போன்ற “நிருமலனை” எனவும், அவர் ஸர்வகணங்களுக்குத் தலைவராதலை யறிவிக்குமாறு “கணபதியை” எனவும் ஈண்டெடுத்தோதலாயிற்று. தாம் நிர்மலராயிருந்தாலொழிய மலமுடையாரதுதோடங்களை மாற்றவேலாது. பிறரது மலமாயாதி தோடங்களை மோசித்து அவர்க்கருளத் தலைமை யுடையா ரென்பதையே “கணபதி” என்னு மவரதுதிருநாமம் தெரிவிக்கின்றது. இக்கணபதி நாமத்தால் “கணபத்யுபநிஷத்து” என வோருபநிஷத்தும் பிரகாசிக்கின்றது. அதில் இவரது பரதத்வநிலையையே யினிது பிரகாசம்பண்ணியிருக்கின்றது. இவருக்குமேலொரு பரவஸ்துவில்லையென்பதே அதன்றுணிவு. அத்திருநாமமும் அந்தப்பொருளிலேயே பரிவஸாந முறுதலால், உயிர்கள் சலபயாக வுலகத்துக்குத் தலைவரிவரென வறிந்தின்புறுதல் கூடுமென்க. இவ்வுண்மையால்,

பரமப்தியாகிய வவ்விநாயகரை வழிபடுமாறு “நினைந்துவாழ்வாம்” என்று இச்செய்யுளில் முடிவாகத் தெரிவித்ததாயிற்று. இனி நாம் வழிபடத்தக்க வவ்விநாயகரது சொருபவர்ணனையை இனிது கூறுதும்

“ஒரு கோட்ட னிருசெவியன்
மும்மத்தனாள்வா யைங்கரத்தனா
தருகோட்டம் பிறையிழித்
தாழ்சடையான் தருமொருவா ரணத்தின் றுள்க
னருகோட்டன் பொடும்வணங்கி
யோவாதேயிரவுபக லுணர்வார்சிந்தைத்
திருகோட்டு மயன்றிருமால்
செல்வமுமொன் றேவெண்ணசெய்யுந்தேவே”

என்று அருணந்திசிவம் கட்டளையிட்டருளிய திருவரக்கில் ஒரு கொம்பும், இரண்டுசெவியும், மூன்றுமதமும், நான்காவாயும், ஐந்துகரமும், யானைமுக முங்கொண்ட இருட்கோலீத்தையே துதித்திருக்கின்றது. இது உலகமுய்யவந்தருளிய சந்தானகுரவர் திருவாக்காகையா விதனையே யாவருங் கடைப்பிடித்து வழிபடவுரியாரென்க. இவ்விநாயகரை வழிபடுதலாலாகியபயனையு மவர்கூறினாராகையா விவரதுவழிபாடே வழிபாடெனவும், இவ்வழிபாட்டானடையத்தக்க சிவப்பேறே பெரும்பெறெனவு மதித்து, அவ்வமலநாதனை நினைந்துவாழ்தலே உலகம்பெற்றுய்யத்தக்க வாழ்க்கைப்பாடென்க. அவரைவழிபட்டு வாழவேண்டினார்க்கு “நினைந்துவாழ்வாம்” என வீணடுக்கிறினமையால் நினைத்தலொன்றே வுமையுமபோலுமெனின், மனம்-வாக்கு-காயம் என்னுந் திரிகரணவழிபாடுகளிற் காயவழிபாட்டின்மேலிட்டது மனத்தின்வழிபாடு மாகையால், அதீதமாகிய மனத்தின்வழிபாட்டை மாத்திரங் கூறியது குற்றமாகாது. காயம், வாக்கு என்பவற்றின் முடிவிலேயே மனத்தின் வழிபாடு கேட்கப்படுகையால், நினைந்து என்று கூறியது கைகூப்பி, துதித்து, நினைந்து என்றே முடிவுபெற்று எல்லாவழிபாடுகளையுங் கூறியதாகவே அமைந்தது. ஆகையால், யாரும் அவ்விநாயகக்கடவுளை மனமொழிமெய்களால் வழிபட்டு அவரது திருவருட்பிரஸாதத்தைப் பெற்று வாழ்வாமென்க.

இனியொன்று கூறுகிறோம். விநாயகக்கடவுளை முதற்கண்வழிபட்டாதவர்க்கு எடுத்தகாரியம்விக்காமலின்றி நிறைவேறமாட்டாதெனவும், அதுகாரணத்திற்கே யாவரும் அவரை முதற்கண்வழிபடவேண்டியதெனவும் ஆன்றோர் கூறுகின்றனர். இது எமக்கு மொப்பேயாயினும் யாமிந்தக் காரணத்தையே முத

லாகக் கொள்ளாமல் அவ்விநாயகக்கடவுள் முதற்கடவுளாயிருப்பது பற்றியே அவரை வழிபட்டுவாழ்வாமென்க, இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

சித்தி புத்திகள்.

கருணைமதம் பொழிமுகத்துக் கணேசரவர்
தமக்கறிவுந் தொழிலுமான
வருளெனுமுண் மையையெவரு மறியவவ
ருமையினவ தரித்தஞான்று
மொருமுனியோம் பியதழவி னவதரித்த
ஞான்றுமுட னுகித்தோன்றித்
திருவுளத்தின் வழிநீருஞ் சித்திபுத்தி
யெனுமிவர்தான் சென்னிசேர்ப்பாம்.

இச்செய்யுள் விநாயகரது சத்திகளாகிய சித்தி புத்திகளைத் துதிக்க வெழுந்தது. கணங்களுக்கு ஈசர்=கணேசர். கணங்கள் பல்வேறு கூட்டங்கள். அவை பிரமதகணம், தேவதகணம், அசுரதகணம், பூததகணம், மனுஷ்யதகணம் முதலாயின. இவ்வெல்லாக் கணங்களுக்கும் ஈசராதலையேகணேசர். என்னுஞ் சொல் தெரிவிக்கின்றது இவரையே “சஸ்வரஸ்ஸர் ஸூதாநாம்” என்று வேதம்விதந்தோதியது. இவரது பரதத்வ நிலையைக் கணபத்யுபரிஷத்தாலு மறியலாம். அதில், “த்வம்ஸக்திக்ரயாத்மக” என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது, என்பதேயாம். அச்சத்திக ளின் டெடுத்துக்கொண்ட சித்திபுத்திகளும், வல்லபையென்பவருமேயாம். வல்லபையென்பவர். இச்சாசத்தியும், சித்தியென்பவர் ஞானசத்தியும், புத்தியென்பவர் கிரியாசத்தியுமாம். இச்சையெழாதபோது ஞானக்கிரியைகள் வெளிப்படாவாகவி னிவ்விச்சையை யவ்விண்ணிடலக்கிச் சத்திசுளிரண்டென்றே யிவ்வணக்கச்செய்யுளிற் றுதித்தவாறறிக. உயிர்கள் பிழைக்கவேண்டு மென்னு மிச்சையே விநாயகரிட மெழலால், அதுவும் ஸ்வப்ரபோஜநமாகரமல் பரப் பிரயோஜநமாகவே முடிந்தது. இவ்விச்சைகலந்த சித்திபுத்திகளில், சித்திபால் ஞானமோக்ஷங்களும், புத்தியால் போகலாபமும் பிராப்தமாமென்க. இவ்வுண்மை போதரவே இச்செய்யுளில் “கணேசரவர் தமக்கறிவுந் தொழிலுமான-சித்திபுத்தியெனு மிவர் தான்” என்று விசதப்படுத்தி யிருக்கின்றது. புதியாகிய கணேசர் சத்தித்திரயங்களை யுடையராதல் போல் பசுக்களும் இச்சாஞானக்கிரியைகளை யுடையராதலை “இச்சாஞானக்கிரியை யென்றிசைக்குஞ் சத்திகளுளையுளதத்திரமெமக்கே” என்று பண்டாரமும்மணிக்கோணை பிரகாசப் படுத்தியது. பதிக்குள்ள அறிவு முதலியன சுத்தமும், பசுவுக்குள்ள அ

றிவுமுதலியன மலினமுமாமென்க. மலினசத்திகளை யுடைய பசுவைச் சுத்தசத்திகளை யுடைய பதி இயக்கி யுபகரிக்குமென்க இதனால், பரனதுசத்திகளை வழிபடல் உயிர்களுக்கு அவசியமாயின தறிக. மூன்றாக வுயிர்களை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டுப் பிரிந்த சத்தி ஒன்றையாதையா லச்சத்தியே அருளென்று சிறந்திருக்கின்றது. “அருளதுசத்தியாகும்” என்றார் பெரியாரும். இதனை விளக்கவே இவ்வணக்கச் செய்யுளிலும் “கணேசரவர் தமக்கறிவுந் தொழிலுமான - வருளெனுமுண்மையை” என்று கூறியிருக்கின்றது. அருளே சத்தியாதனோக்கியே சிவனாத திருமேனியை அருட்டிருமேனியெனவும், சத்தித் திருமேனி யெனவும் மேலோர் துதித்திருக்கின்றனர். “காயமோமாயையன்று காண்பது சத்திதன் னால்” என்பதுமோத்தீ. பரனது திருமேனி அருண்மேனியாதல் கொண்டே “த்வம்சூனத்ரயாதீத” எனவும், “த்வம்தேஹத்ரயாதீத” எனவும் விநாயகக்கடவுளைப் பிரதிபாதிக்குங் கணபத்யுபரிஷத்துக் கண்டாகோஷமாக முழங்குகின்றது. திரிசூனங்கள் மாயையிற் காரியமாயுள்ளன. அவற்றோ டினைப்படுத்திக் கூறிய தேகத்திரயங்களும் அம்மாயையிற் காரியப்பட்டனவேயாம். மாயாகுணங்களும், மாயாவருவங்களும் பரனிடங் கூறுதலஸங் கதமாகையால், உபரிஷத்திற்போந்த குணாத-தேஹாதீதத்ரயங்கள் கணேசரிடத்தில் ஸாமஞ்சஸமாயின. இனி அப்பரமனது உருவங்களுங் குணங்களும் “த்வம்சக்திக்ரயாத்மக” என்று சுருதிகூறிய வருட்சத்தியா லாய வெனலே முடிவென்றறிக. மாயையையுஞ் சிவனது சத்தியென்று தேகங்கூறுமெனின், அதனைப் பரனுக்கு வேறுகிய பின்னஸமபந்தமுடைய பரிக்கரமாத் திரமாக்கவே தொள்வர் மேலோர். அருட்சத்தியை அப்பரனுக்கு வேறுகாத் வபின்னஸமபந்தமுடைய தாதாத்மியமாகக் கொள்வதே மரபு. இவ்வுண்மையுணர்ந்தபேர் சித்திபுத்திகளாகிய சத்திகளை மாயாசத்திகளாக மயங்காரென்க. மாயைக்கும், அருளுக்கும் பேதமறியாத மாயாவாநிகளது வலையிற் சிக்கியே யுலகந் தடுமாறியலுகின்றது. மாயையை அருட்சத்தியின் பேதமாகிய கிரியை யியக்காதபோது அம்மாயை யிருந்தும் பயனின்றென்க, இவ்வருட்சத்தியாகிய சிவசத்திக்கும், சிவத்துக்கு முள்ள வபேதத்தை முதற்பாடலிற் பிரஸங்கித் தோமாகையா விச சிவசத்தியையே பரதேவதையென வழிபடுதலும், இச்சிவசத்தியையேசத்தி புத்திகளெனத் தெளிந்தி

ன்புறுதலுஞ் சிவனடியார் கொள்ளத்தக்க பெரு நலங்களாம்.

இனிக் கணேசரது சத்திகள் அக்கணநாத ரவதரிக்குந்தோறுங் கூடவே யவதரித்துக்கொண் டிருப்பார்கள். சத்தனைவிட்டுச் சத்தியும், சத்தியைவிட்டுச் சத்தனு மிருப்பது கூடாதாகையால், சத்தராகிய கணபதியோடு அவரது சத்திக ளவதரித்துக்கொண் டிருப்பது ஸஹஜந்தான். இதனை விளக்கவே இச்செய்யுளில் “அவர் உமையினவதரித்தனானும், ஒரு முனியோம் பியதழவினவதரித்தனானும் முடனாகித்தோன்றித், திருவுளத்தின் வழிநிற்குஞ் சித்திபுத்தியெனுமிவர்தான்” என்று கூறியிருக்கின்றது. உமாதேவியாரிடத்தும், ஒரு முனிபுங்கவரிடத்தும், விராயகக்கடவுள் அவதரித்தகாலங்களில் அவரது சத்திகளாகிய சித்திபுத்திகளுங் கூடவே தோன்றியசரிதம் பின்னர் வெளியாமென்க. இவ்விருசத்திகளையுமெமதல்லனீங்கி யுய்தற்பொருட்டு யாமும் வணங்கிவாழ்த்துதல் செய்வாம். விரிக்கிற பெருகும். ஈண்டொருவரது பொருள் வரையப்பெற்ற செய்யுட்கள் ஸ்ரீ கச்சியப்பமுனிவர் செய்தனவென்றறிக. இனிவேறு சிலதுதிகள் யாம் கூறுகின்றோம்.

து. சோமகந்தாநாயகர்,

வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதகம்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கோயில் வழிபாடு.

(முன் தொடர்ச்சி.)

இங்ஙனநிற்க, ஷெ வசனங்களில் “எதை இது என்று உபாசிக்கிறார்களோ அது பிரஹ்மமல்ல” என்று ஒவ்வோ ரிந்திரிய பிரஸ்தாபங்களிலும் பெறப்பட்டமையால், இது-இது-இது-இது-இது என்று முறையே வாக்கினாலும், மனதினாலும், கண்ணினாலும், காதினாலும், மூக்கினாலுஞ் சுட்டப்பட்ட பொருள் பிரஹ்மமாகமாட்டாதென்று கூறுவதும் ஸாமஞ்சஸமேயாகும். பிரஹ்மமானது சுத்தவறிவாகையால், அது ஆத்மாவினது அறிவுக்குமாத்திரமே விஷயமாகும். ஆத்மாவினது அறிவு தடை நீங்கிய போதுதானே அது சிறக்கும். அதற்குத் தடையுள்ளபோதுதானே கருவிகரணங்கள் சேர்க்கப்படுத

லால் அது தனிக்கவாவது, சேர்ந்த கருவிகளைக்கொண்டு பிரஹ்மத்தை அறியவாவது கூடாது. கருவிகரணங்களும், ஆவற்றோடு கூடியுள்ள ஆத்மாவுங் கண்டப்பொருள்களாகையாலும் அகண்டமாகிய சிவத்தைச் சுட்டியறிந்து அதுபவிக்கமுடியாது. அகண்டமாகிய சிவத்தைக் கருவிகரணங்க ளோய்ந்தவிடத்தில் ஆத்மா சுட்டற்ற நிலையிலிருந்து அதுபவியாநிற்கும். ஆகையால், பிரஹ்மம் இது என்னுஞ் சுட்டுக்கு விஷயமாகாதது என்று கூறுவது சைவநலமாகவே முடிந்தது. “இதுவென்றதெல்லாம் பொய்யென்றான்” என்று மேலோர் கூறிய அமுதவுரையுஞ் சான்றும். சிவம் ஆத்மாவில் வேற்ற நின்றதுபவவேத்யமாகுங்கால், ஞாத்ரு-ஞான ஞேயங்கள் கேட்கப்படாமையாலும், அதனைத் திரிபுடிநீதம் என்றுவேதங் கூறுகின்றமையாலும், அந்தநிலை இதுவென்று சுட்டும் யோக்யத்தைப்பெற வின்மையாலும் இதுவென்றுசுட்டி யுபாசிப்பது பிரஹ்மமாகாது என்று கூறுவது ஸர்வஸம்பிரதிபந்மராயிற்று.

இப்படி விசாரிப்பதொழிந்து இதுவென்று சுட்டியுபாசித்தல் கூடாதென்பதனை அர்ச்சாபிம்பங்களைக் கூறியதாகக் கொண்டிருக்கும் பூர்வபட்சிகள் பின்விஷயங்களைச் சற்றே யோசிக்கட்டும். மேல் வசவனங்கள் பிரஹ்மமானது கண்ணுக்கு விஷயமாகாது என்றபடி மனதுக்கும் விஷயமாகாது என்று கூறினமையால், அந்தர்ப்பாஹ்யேந்திரியங்க ளெவற்றிற்கும் விஷயமாகாத அதனை நம்மவர் எவ்வாறு அறிந்து அதுபவிப்பார்கள்? கண்ணினுற்சுட்டி இதுவென்று உபாசிப்பதை மறுத்தபடியே மனதினுற்சுட்டி இதுவென்று உபாசிப்பதையுங் கண்டித்தலை யோசியாததென்னை? பிரஹ்மம் என்று மனசினால் நினைப்பதே அந்தப் பிரஹ்மத்தை உபாசித்தல் என்று கொண்ட அவர் மதமும் புன்மதமாக முடிந்தமையின், அவர் பிறரிடமேற்றுந் தூஷணம் அப்படியே குத்தித்துத் தம்மிடமுந் தாவியேறிக்கொள்வதில் என்ன தடை? இதுவென்று சுட்டியறியாததன்மை எல்லாக் கருவிகரணங்களு மோய்ந்தவிடத்தன்றி அஸையாது. அதனால், மனம் நசியாதபோது சுட்டறிவுகெடாது. அது கெடாதபோது இதுவென்று உபாசித்தல் கெடாது. ஆகவே, இது என்று உபாசித்தலை மறுத்த வசனங்கள் தமக்கு ஸாதகமாவதில்லை. மனசினால் பிரஹ்மம் ஒன்று உண்டென்று நினைப்பதும் இது என்று சுட்டுவதாக முடிந்ததின், நம்மவரது புது ஸித்தாந்தம் புண்பட்டழிந்தது. “ஸஞ்சு ஸஞ்சு, ஸஞ்சு ஸஞ்சு” என்ற தேத்யாதி உபாவிஷத்வாங்கிய

ங்களையும் அறிந்திகெ. இதனால், அர்ச்சாபிம்பங்களைத் தூஷிப்பதற்கே அந்த வசனங்கள் பிறந்தனவாகமயங்கி உதகரிப்பது தெரியாமையாக முடிந்தது.

அன்றியும், அந்த வசனங்களில் “அதை நாமறியோம். அதைத் தெரிவிக்கும் வழியும் நமக்குத் தெரியாது. அது தெரிந்ததற்கு வேறாயும், தெரியாததற்குப் புறம்பாயும் இருக்கிறது என்று முன்னேருரைக்கக் கேட்டோம்” என்ற வுரைகளையும் நம்மவர் எழுதி ஆளுகின்றார்கள். நாமறியோம் என்று முன்னேரே உரைக்கையில், நம்மவர் அதை எப்படி அறியக்கூடும்? அதைத் தெரிவிக்குமவழி முன்னேருக்கே தெரியாதபோது நம்மவர் பிறருக்கு எப்படித் தெரிவிக்கக்கூடும்? நம்மவர் அதைத் தெரிந்ததாகக் கருதுவாரோ, அதற்கு அந்தப் பிரஹ்மம் வேறாய் விடுமெனின், அவர் அதைத் தெரிந்தவராதல் எங்ஙனம்? நம்மவருக்கு எது தெரியாதோ, அதற்கு அந்தப் பிரஹ்மம் புறம்பாகுமெனின், அது அவருக்கு விஷயமாவது எப்படி? அறியமுடியாது, அறிவிக்க முடியாது, தெரிந்ததற்கு வேறு, தெரியாததற்குப் புறம்பு என்ற ஸித்தாந்தங்கள் ஒன்றோடொன்று முரணாதலால், அவற்றை ஸம்வயப்படுத்திக் காட்டாது வீணே ஆள்வதில் என்ன பயன்? இனி அவற்றி னுண்மையை ஈண்டு யாம் பொருத்திக் காட்டுகின்றோம். “நாமறியோம்” என்றது ஆத்மாதானே அறியமாட்டாதென்பதையும், “நமக்குத் தெரிவிக்கும் வழியும் தெரியாது” என்றது ஆத்மாவுக்குச் சிவமே தெரிவிக்கத் தக்கதென்பதையும், “தெரிந்ததற்கு வேறாயும்” என்றது சுட்டறிவுக்கு எட்டாதென்பதையும், “தெரியாததற்குப் புறம்பாயும்” என்றது ஸமாதியில், அதுபவிக்கத் தக்கதென்பதையும் வெளியாக்கினே இப்படி யறிவதொழிந்து அந்த வாகியம் உருகு ஒன்றோடொன்று முரணுண்டாகப் பொருள் கூறுவது அறியாமையாக முடியுள். அப்படியே ரூபமற்றது - ரூபமுள்ளது என்றவிடத்துங் கோணுதலின்றிப் பொருள் கூறவேண்டும். ரூபமற்றது என்றவிடத்தில், முன்பின் யோசியாமல் தப்பர்த்தங் கூறுவது கூடாது. பிரஹ்மம் ரூபமுள்ளது, அதைப் பிம்பங்களிற் பாவித்துப் பூசிக்கலாம் என்ற வுண்மைகளை இடம்வந்துழிவிசிப்பாம்.

தி - வது காட்டிய வசனத்தில் “அதிரிசிய-அநாதம்” சப்தங்கள் வந்தமையும் எம்மைப் பாதிக்கமாட்டா. முதல் வசனம் முன்னுரவது வசனங்களிற் போந்த ஸமாதானமே ஈண்டும் பொருந்தும்.

தி-வது வசனத்தில் “எவ்விதசரீரமும் அற்றவர்” என்று பொருளுண்டாவதாகக் கூறுகின்றனர். அதில் “அகாயம்” என்பதேயன்றி வேறு பிரயோகமில்லை. அது சரீரமின்மையை மாதிரம் விளக்கும். எவ்விதசரீரமில்லையென்று விளக்காது. அதனால், நம்மவர் தேடும் பொருள் மிகையாயிற்று. அதவா “எவ்விதசரீரமும் அற்றவர்” என்று ஒரு வசனமிருப்பினும் அதுவும் எம்மைப் பாதிக்கமாட்டாது. யாமே அந்தப்பரம்பொருளுக்கு அதிதத்தை ஒப்பிடுகின்றோமாயினால், நம்மவர் பரனுக்கு அருவத்தை யொப்பினமையால், அவரை அருவப்பொருளாகி லொன்றுக்குந்தோஷம் அவர் பக்கலேவந்துசாரும்.

சு - வது வசனத்துக்கு “படைப்பை=விக்கிரகங்களை” தொழுவுவர்கள் மிகவுங் கொடிய அந்தகாரத்தை அடைவார்கள் என்று பொருள்கூறி ஸந்தோஷிக்கின்றார்கள். படைப்பு என்றதற்கு அர்ச்சாபிம்பம் என்று எந்த நிகண்டில், அல்லது எந்த வியாக்கியானத்திற் பெறப்பட்டிருக்கின்றது? அதில், “संक्षुब्धोऽर्थः” எனவும், “संक्षुब्धोऽर्थः” எனவும் போந்தவை முறையே பிரகிருதியும், விகிருதியும் ஆம். நம்ம பூர்வபட்சிகள் இயற்கையைத் தொழுவுவர் என்றது பிரகிருதியையும், படைப்பைத் தொழுவுவர் என்றது விகிருதியையும் விளக்கின. பிரகிருதி விகிருதிகளை உபாசித்தல் கூடாதென்பது எமக்கும் ஒப்பே. அர்த்தத்துக்குமேல் அநர்த்தமாக “படைப்பை=விக்கிரகங்களை” என்று கொஞ்சியுரைத்ததையே ஈண்டு நெஞ்சிலொழித்தது. பிரகிருதிவிகிருதிகளைக் காரணவஸ்து வல்லவென்றுவேதம் அறுதியிட்டிருந்தது, அதிதமான தொன்றையே காரணவஸ்துசெனவும், அதனையே தியானிக்கவேண்டியதெனவும், அது “த்யேய” வஸ்துவாக அறிந்ததுபவிக்கத் தக்கதெனவும் பரிஷ்கரித்திருக்கின்றது.

“ब्रह्मण्येति श्रुत्वा श्रद्धां समाप्नुयैतत्कारणं, कारणमुच्यते” என்று சொல்லு “संक्षुब्धोऽर्थः” எனப்போந்த அதர்வசிகை மந்திரமே அதுவாம். இந்தச்சுருதியில் பிரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரேந்திரர்கள் படைக்கப்பட்டமையும், அதனால் அவர்கள் காரணராகமையும் விளக்கி, அநந்தரம் காரணவஸ்துவை “சம்பு” வாசகத்தால் நிரூபணஞ்செய்து, அவரையே தியானமார்க்கத்தால் உபாஸிக்கத்தக்க த்யேய வஸ்துவாகவும் பிரகாசம்பண்ணியிருத்தலால், பூர்வபட்சிகள் உதகரித்த வசனம் எமக்குப் பாதகமானதில்லை. அந்த

வசனத்தின் கருத்தை யதுஸரித்த ஸை. வாஜஸநீயும், “அந்நம: ப்ரஹ்மண: வித்யாஸுபாஸநீ, தத் த்வாய் ஐவத் த்வாய் க்வித்யாஸநீரத:” என்னும் (க) வது மந்திரத்தாலும் எமது உண்மை விளங்கும், இதில் அவித்யோபாஸனை, வித்யோபாஸனை, என்னும் இரண்டு விதங்கேட்கப்படுகின்றது. இயற்கையைத் தொழுவோர் என்பவரே அவித்யோபாஸகர். படைப்பைத் தொழுவோர் என்பவரே வித்யோபாஸகர். இவ்விருதிறத்தவரும் பாசஞானியர், பசுஞானியர் என முறையே வெளியாகா நிற்பர். இவரையே கேவலம் பிரகிருதியை உபாசிக்கின்றவர்களும், காரிய பிரஹ்மோபாஸனை செய்கின்றவர்களும் என அறிந்தோர் கூறுகின்றனர். காரிய பிரஹ்மங்களுென்றது சேதனர் தம்முட்சிவசத்திபதிந்த விசிட்டபுருடரை. இவர் தம்மையே பதிகளென மயங்கிப் பசுபதியாகிய சிவனை நாடாத படி. தந்தம்மையே ஆண்டு நிஷேதித்தபடியாம். இவ்வுண்மைகளைத் தெளியாமல் பூர்வபட்சிகள் வீண்விபரீதம் பேசுவதை யாவரோ ஒப்புவார்கள்?

நம்மனோர் சித்தஸுமாதானத்துடன் பின்வரும் “மந்திரத்தை” கூர்ந்து யோசிக்கக்கடவர். “ஓம் நம: சக்ரே யமஸுபாஸநீ ப்ரஹ்மண: ப்ரஹ்மண: சக்ரே யமஸுபாஸநீ” என்னும் இது அவர் பிரமாணமாகக்கொண்ட வாஜஸநீயத்தில் (கக) வது திருமந்திரமாகையால், அதை யாம் ஸிசிப்பித்தல் அவசியமாயிற்று. இதில் பரனது அஷ்டததுவி லொன்றாகிய சூரியோபாஸனை. சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தச் சூரியன் விகிருதிகளாகிய படைப்பிற் சேர்ந்தவனையென்றி வேறில்லை. படைப்பைத் தொழக்கூடாது என்று உபந்யஸிக்கு நம்மவர் இதற்கு என்னை ஸுமாதானத் தேடிக்கொண்டனர்? “யவ்ஸந்தராதீதே சிவநீய:” என்னுஞ் சுருதியில் ஆகியாந்தராத்மா ஹிரண்மய புருஷனென்று சொல்லி, “ஓம் நம: சக்ரே யமஸுபாஸநீ” என்று அக்தப்பிருஷனை இன்னொருவரும் பிரகாசம் பண்ணியிருக்கின்றது. பூதேசர் என்று அமரகோசத்தால் ருடியாகப் பிரஸித்தியடைந்திருக்கும் ஹிரண்மயஸ்வரூபர் “சிவநீய:” என்று “ஓம் நம: சக்ரே யமஸுபாஸநீ” என்னுஞ் சுருதியால் வெளியாகின்றனர். அன்றியும், “ஓம் நம: சக்ரே யமஸுபாஸநீ” என்று “ஓம் நம: சக்ரே யமஸுபாஸநீ” என்னுஞ் சுருதியாலும் அது சிறக்கும். “ஓம் நம: சக்ரே யமஸுபாஸநீ” என்னும் உபப்பிரஹ்மணமுஞ் சான்

றும். இந்த விசாரத்தால் விகிருதியாகிய சூரியோபாஸனை கூடாது என்பதற்கும், கூடும் என்பதற்கும் யாம் தேடிப் ப்ரஹ்மாதானங்கள் வெளியாயின. இந்த உபாஸனையைப் பிரதிபாதிக்கும் வாஜஸநீயத்திற் றானே அந்தர்யாமியாகிய சிவனைக் குறித்து “ஓம் நம: சக்ரே யமஸுபாஸநீ” என்று கூறி, சிறந்த மங்கலமாகிய நின்வடிவம் யாதோ, அதனை நான் பார்க்கின்றேன் எனத் துதித்திருக்கின்றமையுங் கண்டுணர்ச்சு. இப்படிப் பலபடியாலும் பரனது உண்மையும், அவனையறிந்து உபாசிக்கவேண்டிய விதமும் வெளியாயின்மையால், இவை தெரியாமல் பூர்வபட்சிகள் செய்யும் வெறுங்கோஷம் கண்டசோஷகரமே ஆயிற்று. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

இப்படி ஒவ்வொரு வாக்கியமும் எமது உண்மையையே விளக்கி நம்மவர்களுக்கு ஒரு நிலத்தையுஞ் செய்யாமல் கைவிட்டமையால், அவர்கள் குணப்பட்டுய்யுமாறு ஏனைவிஷயங்களையும் பிரகாசப்படுத்துவாம். வேதத்தில் பிரஹ்மத்துக்கு உருவஞ் சொல்லவில்லையென்று மயங்கிய அன்னோர் பின்வசனங்களை யோசிக்கட்டும்.

“ஓம் நம: சக்ரே யமஸுபாஸநீ, ப்ரஹ்மண: ப்ரஹ்மண: சக்ரே யமஸுபாஸநீ” என்னுங் கைவல்யோபநிஷத் வாக்கியத்தில், உமாஸுஹாயம்-திரிலோசனம்-நீலகண்டம் என்னும் உருவங்கள் பரனுக்குக் கேட்கப்படுகின்றன.

“ஓம் நம: சக்ரே யமஸுபாஸநீ, ப்ரஹ்மண: ப்ரஹ்மண: சக்ரே யமஸுபாஸநீ” என்னுங் கைவல்யோபநிஷத் வாக்கியத்தில், கிருஷ்ண பிங்களம் - ஊர்தவரோதம் விருபாக்ஷம் - விஸ்வரூபம் இத்யாதிகள் பிரஹ்மத்தினது ஸ்வரூபலக்ஷணமாகக் கேட்டுப்படுகின்றன. இதில், கிருஷ்ணம் என்பது கழுத்தையும், பிங்களம் என்பது ஜடையையும் வர்ணபேதங்களில் விளக்கின இது நீலலோஹிதர் என்னுந் திருநாமத்துக்கு அர்த்தவைபமாயிற்று. மேல், ஜீவர்களைப் போல அதோமுகமானரோதஸு உடையவரல்லவென்பதை விளக்க “ஊர்தவரோதம்” என்பதும், ஜீவஸாமான்ய மர்ன நேத்ரங்களுடையவரல்ல வென்பதை விளக்க, உபந்யன் விசேடத்தைக் காட்டும் “விருபாக்ஷம்” என்பதும் வெளியாயின. இவ்வளவேயுன்றி “விஸ்வரூபர்” எனவும் பெறப்பட்டது. இது விஸ்வத்தைத் திருமேனியாக வுடையவரென்பது அஷ்டமூர்த்தியென்பதே அதுவாம். வேதத்தில் “ஓம் நம: சக்ரே யமஸுபாஸநீ”

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தருப்பயோநம;

திருப்புகழ் பழநி.

இதனடியில் வரும் ஸ்ரீ அருணகிரிநாதசுவாமிகள் அருளிச் செய்த திருப்புகழ்பாடல் முதலிலெனக்குக் கிடைத்தபோது இரண்டொரு அடி குறைவாக இருந்தது. அதைப் பூர்த்தி செய்யப்பல ஏட்டிப் பிரதிகளைப் பரிசோதித்தும் இவ்வரியபாடல் அவைகளில் அகப்படவில்லை. அதனால் இதைத் திருப்புகழ் முதற் பாசத்தில் சேர்க்கக்கூடாமற் போயிற்று. அப்பால் இப்பாடலைச் சேலம் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர் ம-ரா-ஸ்ரீ சரவணப்பிள்ளை பவர்களிடம் அனுப்பினேன். அநேகநாள் சென்றபின்பு முருகப்பெருமானுடைய திருவருளால் அவர் களுக்குக் கிடைத்த ஏட்டிப்பிரதியில் இப்பாடலாகப்பட்டது. அதைக்கொண்டு பிள்ளையவர்கள் பாடலைச்சரிப்படுத்தி யனுப்பினார்கள். அதைக்கண்டவுடன் எனக்குப் பெரும்புறைய லகப்பட்டதுபோலிருந்தது. மிகவும் அருமையும் அற்புதமு மான இப்பாடலை அன்பர்கள் யாவரும் படித்துப் பேராண் தம் அடையும் வண்ணம் இதைச் சித்தாந்த தீபிகை யென்றும் சிவமணக்கமழும் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கலாயிற்று.

* குன்றுங் குன்றுஞ் செண்டுங் கன்றும்
படியவளர் முலையினிலீ ம்ருசமத மெழுகியர்
இந்துஞ் சந்தந் தங்குந் தன்செங்
கமலமு மெனவொளிர் தருமுக வரிதையர்
கொஞ்சங் கெஞ்சஞ் சஞ்சஞ் வஞ்சஞ்
சமாச முறவொரு தொழில்வினை புரிபவர்
விரகாலும்;

தும்பும் பம்புஞ் சொம்புந் தெம்புந்
குடியென வளர்தரு கொடியவர் கடியவர்
என்கெங் கெம்பங் கென்றென் நென்றுந்
தனதுரி மையதென நலமுட னனைபுவர்
கொஞ்சந் தங்கின் பந்தந் தெந்தன்
பொருளுள தெவைகளு நயமொடு கவர்பவர்
மயலாலும்;

என்றென் றுந்துகன் றுந்துன் புங்கொண்
டுன திரு மலர்டி பாவிட மனதினில்
நன்றென் றுங்கொண் டென்றுஞ் சென்றுந்
தொழுகி மையிலிலை யுணர்வினி னருள்பெற
இன்பும் பண்புந் தெம்புஞ் சம்பந்
தமுடிக வருள்பெற விடைதரு விதமுன
மருள்வாயே;

* குன்றுங் குன்றும்படி, செண்டுங் கன்றும்படி எனத் தனித்தனி இயைக்க.

† செஞ்சும் - செய்தும் என்பதன் மருஉ.

‡ கன்றுதலையும் தன்பத்தையுங் கொண்டேன். கொண்டென் கொண்டேன்.

* எங்குங் கஞ்சன் வஞ்சன் கொஞ்சன்
அவன்விடு மதிசய வினையுறு டலையைய
வென்றுங் கொன்றுந் துண்டந் துண்டஞ்
செயுமரி யொருமுறை யிரணிய வலனுயிர்
துங்குஞ் சிங்கம் ட்வங்கந் தன்கண்
துயில்பவ ட்னெனினை யுதவிய கருமுகில்
மருகோனே;

ஓன்றென் நென்றுந் துன்றுங் குன்றுந்
துளைப்ட மதகரி முகனுடல் நெரிபட
டுண்டுண் டுண்டுண் டுண்டுண் டுண்டுண்
முடியென விழுமெழு படிசுரு மதிப்பட
ஒன்சங் கஞ்சஞ் சஞ்சஞ் சஞ்சென்
றொலிசெய மகபதி துதிசெய அசுரரை
யடுவோனே;

உந்தன் தஞ்சந் தஞ்சந் தஞ்சஞ்
சிவனருள் குருபர வெனமுரி வர்ப்பணி
யுந்தொந் தந்தொந் தந்தொந் தந்தென்
றொல்பட நடமிடு பரனரு ளறுமுக
உன்கண் வண்டுங் கொண்டுந் தங்கும்
விரைபடு குரவல ரலர்தரு மெழில்புனை
புயவோனே;

ஓன்றென் றென்றுங் கொண்டன் பின்றங்
கடியவர் தமையிகழ் சமணர்கள் கழுவினில்
அங்கஞ் சிந்தம் பங்கந் தஞ்சம்
படியொரு தொகுதியி னுரைநதி யெதிர்பட
அன்பின் பண்பெங் குங்கண் டென்பின்
அரிவையை யெதிர்வா விடுகவி புகல்தரு
திறலோனே;

அண்டங் கண்டும் பண்டுண் டும்பொங்
கமர்தனில் விஜயவ னீர்தமை நடவிய
துங்கன் வஞ்சன் சங்கன் றங்கைக்
கொருமகன் முனிதழல் வருதக ||ரிவர்வல
அங்கங் கஞ்சஞ் சங்கம் பொங்குங்
கயனிறை வளமுறு சிவகிரி டருவிய
பெருமாளே.

வ. த. சுப்பிரமணிய பிள்ளை,
மதுரை.

* ஏங்கும் என்பது குறுகிற்று.

† வங்கம் = தோணி; தோணிபோற் கடலிற் கண்வளர் பவன்.

‡ கிணன் = அன்னவூர்தியாகிய பிரமன்.

ஓ ஓன்றென்ற என் னுந் துன்றுக்குன்று - ஒன்றாகிய சூரிய மண்டலத்தை யளவுங் கிரவுஞ்ச கிரி.

ஓ ஓன்றென்ற ஒன்றுங்கொண்டு - அன்பின்று = பிறமதவீ கள் முத்திக்குவழியல, என்ற ஒன்றை மாத்திரங்கொண்டு அன்பில்லாமல்; அத்தி நாததியென்ற ஒன்றையே கொண் டென்றாலும் பொருந்தும்.

|| இவர்வல = ஏறி நடத்த வல்ல.

திருச்சிற்றப்பலம்.

யாக்கை நிலைமை.

(முன்தொடர்ச்சி.)

வினா.—மகளிர் சிலர்க்கு மெல்லியமயிரும் மறுதல் சிலர்க்கு வற்கென்றமயிரும் இருத்தலென்னை?

விடை.—மயிரினியல்பு தோலினியல்பையொட்டி இருக்குமென்பது பெரிதும் அறியற்பாலது; தோல்வலியவாயின் மயிரும் வலியவாதலும், பரியவாயின் பரியவாதலும், துண்ணியவாயின் துண்ணியவாதலும், மெல்லியவாயின் மெல்லியவாதலும் இருத்தல் யாக்கையினியல்பறிந்தார் வாய்க்கேட்டுணர்க. அல்லது உம், மயிர்த்துளை பெரிதாயின் அதன்வழித்தாக வெளிப்போதல் கோழைப்பொருள் மிகுந்து வற்கென்ற மயிராகமாறுதலும், குறுகிய துளையாயின் கோழைப் பொருளுக்குறைந்த மெல்லிய மயிராகத்திரிதலும் உண்மையால், குறுகிய மயிர்த்துளையுடைய மகளிர்க்கு மெல்லிய மயிரும் ஏனையோர்க்கு வற்கென்ற மயிரும் உளவாகுமென்பதறிக. ஆண்மக்கட்கு வற்கென்ற மயிரிருத்தல் அவர்கட்கு மயிர்த்துளை அகற்சியுடைய வாயிருத்தலென்க. மகளிர்க்கு மயிர்த்துளை குறுகிய வாயிருத்தலென்கையோவெனின், அவர்களது யாக்கை தண்ணிய வாயிருத்தலின் அத்தன்மையால் மயிர்த்துளை சுருக்கமுறுவனவா மென்றறிக. 2—பித்த யாக்கையுடைய ஆண்மக்களுக்கு வலியவும் பரியவுமான மயிர்வளர்தல், யாக்கை வெம்மையால் அவர்களது மயிர்த்துளை அகற்சியுடையவாயிருத்தலின் என்க. இதுபற்றியே ஆண்மக்களுக்கு மோவாய்மயிர் விரைவில் முளைப்பது உமென்க. இது போலவே, வலியவும் பரியவுமான மயிருடைய விலங்குகள் மிகவுந்தகண்மையுடையவாயிருத்தலும், அத்தகண்மையை விளைக்கும் பித்தம் வெம்மையும் அவற்றின் யாக்கையில் மிகுந்திருத்தலாலென்க; காடியும் சேழலொருத்தலுமே அதற்குச் சான்றும். இதற்கு மாறாக, மெல்லிய மயிருடைய விலங்குகள் மிகவும் அச்சமுடைய வென்பது மாணினும் முயலினும் வைத்துக்கண்டு கொள்க. 3—அல்லது உம், நாட்டியல் பிணலும் வலியவும் மெல்லியவுமான மயிர் முளைத்தலுண்டு; வெய்தான நாட்டிலிருப்போர்க்கு எகுபதி நாட்டிற்குத் தெற்கேயுள்ள லிஹோவர்க்கு இருத்தல்போல வலியவும் பரியவுமான மயிர் முளைக்குமென்றறிக. இதற்கு மறுதலையாகக் குளிர்ந்த நாட்டிலுள்ளோர்க்கு, வடகடல் சார்ந்த நிலத்திலிருப்போர்க்குப்போல துண்ணியவும் மெல்லியவுமான மயிர் முளைத்தலும் அறிந்த கொள்க.

வினா.—சிலர்க்குச் சுருண்ட மயிரும் வேறு சிலர்க்கு நேரொழுதிய வழுவுமுப்பான மயிரும் முளைத்தலென்னை?

விடை.—நிலர் யாக்கையிலுள்ள வெம்மை மிகுதியால் மயிர்சுருளு மென்றறிக; இது, நேரொழுதிய மயிருடையான் ஒருவன் வெந்நீரில் முழுதிய பிறகு அவன் மயிர்சரிந்தபோதற்கண் வைத்துக் கண்டுகொள்ளப்படும். அது வன்றியும் மஞ்சளச்சாலை ஏவலாளர் கிஹோவரைப்போலவும் பித்த யாக்கையினர்போலவும் சரிந்த மயிருடையராயிருக்கின்றனர். ஆயினும், மயிர்வழுவுமுப்பா யிருத்தல் தண்ணிய கோழைப்பொருண் மிகுதியினாலேயே யென்றறியற்பாலது.

வினா.—மகளிர்க்கு மோவாய் மயிர் இல்லாத தென்னை?

விடை.—அவரது யாக்கையில் வெம்மையின்மையினால். இங்ஙனமே பெண்டன்மையுடைய ஆடவர் சிலர்க்கு மோவாய் மயிரில்லாமையும் மகளிரைப்போல எழில்நலம் உண்மையும் நிகழ்கின்ற தென்பது கண்டுகொள்க.

வினா.—கழுவேற்றப்பட்டார்க்கு மயிர் முளைத்தல் என்னை?

விடை.—அவர்களது யாக்கையிலுள்ள ஈரமெல்லாம் ஞாயிற்றின் வெம்மையால் ஆவியாக மாறி மயிராக வெளிப்படுகிறது.

வினா.—ஏனைய மயிரினும் மோவாய் மயிர் தின்மையாயும் பருமையாயும் பெரும்பாலும் மோவாய் மயிரைக் களைந்து கொள்வோர்க்கு அது மிகவும் தின்மையாயும் பருமையாயும் மிகுந்தலென்னை?

விடை.—நெகிழ்ச்சிப் பொருளில் எத்துனைக் கோழையாகவும் ஆவியாகவும் மாறி முளைத்தமயிர் களையப்பட்டுப்போகின்றனவோ அத்துனை எஞ்சியகோழைப் பொருள் களையப்பட்டவிடத்தை நிரப்புகின்றது; ஆதலால் எத்துனை மயிர்களைப்படுகின்றதோ அத்துனை கோழைப் பொருள் ஒருங்குதிர்வாது தின்னிய மயிராக மாறி முளைக்கின்றது.

வினா.—மகளிர் யாக்கை மரித்திரம் ஊற்றினிமை யுடையவாயும் உனப்புடையவாயும் இருத்தலென்னை?

விடை.—மகளிர்க்கு யாக்கையிலுள்ள ஈர்க்கழிவுகளைத் தும் மாதவிடாய்க் காலங்களில் கழிந்து போகின்றன; ஆண்மக்களுக்கு அவையெல்லாம் மயிராக வெளிப்படுகின்றன.

அந்நுசோங்களுக்குப் பொருள்.

மகளிர்—பெண்கள். வற்கென்ற—வன்மையான, போதும் வரும். விரைவில்—சீக்கிரத்தில், தற்கண்மை—விரம். கேழலொருத்தல்—ஆண்பந்தி. சரிதல்—சுருளல். மஞ்சளச்சாலை குளிக்குமிடம். எழில்—அழகு. ஞாயிறு—சூரியன், வெம்மை—உட்டணம், ஏனைய—மற்றைய, பெரும்பாலும்—பிராயசம், எத்துனை—எவ்வளவு, எஞ்சிய—மிகுந்த. ஊற்றினிமை—வழுவுழுப்பு, வனப்பு—அழகு.

திரு - வேலாயுத தேசிகர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுரவேநம:

உ ண் ன ம வி ள க் க ம்

எ னு ம்

சி த் த ா ந் த தி பி கை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம்,
இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை

1897^{ஸ்ரீ} மகாராணியாரின் வைர ஜட்பிலி தினத்தில்
ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க }

1897^{ஸ்ரீ} நவம்பர்மீ 21^வ

{ இலக்கம்-கூ }

கைவல்யோபநிஷத்
திராவிட இரத்தப் பிரகாசிகை.

(முன்தொடர்ச்சி.)

X.

(பிரமா ஆசுவலாயனர்க்கு விபூதியோகமாகிய சிவாத்து
விதம் உபதேசித்தமை)

த்ருசுதாமசுயத் போக்யம் போத்தா போகச்ச
யத்பவேத் | (ந.௭)

தேப்யோவிலக்ஷ: சாக்ஷி சிந்மாத் ரோகம்
சதாசிவ: | (ந.௮)

மய்யேவ ஸகலம் ஜாதம்மயி சர்வம்
ப்ரதிஷ்டிதம் | (ந.௯)

மயிசர்வம் லயம்யாதி தத் ப்ரம்மாத்வய
மஸ்யஹம் | (ச.10)

அனோரணீயா நகமேவ தத்வந் மஹாநஹம்
விஸ்வமஹம் விசித்ரம் | (ச.11)

புராத நோஹம் புருஷோ கமீசோ
ஹீரண் மயோகம் சிவரூப மஸமி | (ச.12)

அபரணி பதோஹ மசிந்த்ய சக்தி:
பச்யாம் யசட்ச: ஸச்ரு னோம்ய கர்ண: (ச.13)

அஹம் விஜா நாமி விவித்த ரூபோ
நசாஸ்தி வேத்தா மமசித் சதாஹம் | (ச.14)

வேதைர நே கைரஹமே வவேத்யோ
வேதாந்த க்ருத்வேத விதேவ சாஹம் | (ச.15)

நபுண்ய பாபே மம நாஸ்தி நாசோ
நஜந்மதே கேந்த்ரிய புத்திரஸ்தி | (ச.16)

நபுமிரா போநசவந் நிரஸ்தி
நசாநிலோ மேஸ்திரசாம் பரஞ்ச | (ச.17)

ஏவம் விதித்வா பரமாத்ம ரூபம்
ஞ்ஞாசயம் நிஷ்கள மத்விதி யம் | (ச.18)

சமஸ்த சாக்ஷிம் சதசத் விகீநம்
ப்ரயாதி சுத்தம் பரமாத்ம ரூபம் | (ச.19)

(இதன்பொருள்) (ந.௭) தூல சூக்ஷ்ம காரணதேக
மூன்றினும், முறையே எது போக்கியமாயும், போத்
தாவாயும், போகமாயுமாயிற்றோ,

(ந.௮) அம்மூன்றிற்கும் கிலக்ஷணமாகிய (கேரு
கிய) சாட்சியாய், அறிவுராத்நிரமாயுள்ள “நானே
அந்தச் சதாசிவப் பிரமம்”

(ந.௯) என்னிலிருந்தே யாவும் உண்டாயிற்று.
என்னிலேயாவும் நிலைத்தது.

(ச0) என்னிலே யாவும் ஒங்குகின்றது. அந்த இரண்டாவதற்ற பிரமம் நானே.

(சக) அணுவுக்கணுவாய் இருக்கும் சிவஞர் நானு தல்போல, மகத்துக்கு மகானாகிய சிவனாரும் நானே, விசித்திரமாகிய உலகமும் நானே.

(சஉ) பழையேனும் நானே. பொன்மயமானவரும் நானே. சிவஞரும் நானே.

(சங) கைகால் இலாதவரும் நானே. அவரது நினைத்தற்கரிய சத்தியும் நானே. கண்ணில்லாமற் பார்ச்சுறேன் காதில்லாமற் கேட்கிறேன்.

(சச) ஏகரூபமுடையனல்லேன், என்னை அறிபவன் இல்லை. எகநாலமும் சிவஞானரூபியாவிருக்கின்றேன்.

(சரு) அநேக வேதங்களினாலே நானே அறியப்பட்டேன். வேதாந்தஞ் செய்தவனும் நான். வேதத்தை அறிந்தவனும் நான்.

(சசு) எனக்குப் புண்ணியபாபம் இல்லை. எனக்கு நாசம் இல்லை.

(சஎ) நான் பூமி அல்லேன். அப்பு அல்லேன். அக்கினி அல்லேன். ஆகாயமல்லேன்.

(சஅ) என்றிவ்வாறு உள்ளக் குகையின்கண்ணே நிஷ்களமாயும் அத்துவிதமாயு முள்ள பரமான்ம சொரூபத்தை அறிந்து,

(சக) சமஸ்தசாட்சியும், சதசத்துக்கு (பசுபாசங் களுககு) வேறானவராயும், சுத்தராயுமுள்ள பரமான்ம சிவஞபத்தை அடைகின்றான்.

(திராவிட இரத்தநப்பிரகாசிகை).

(38) விபூதியோகம்—பாசுபதம், பிரதம், கிரோவிரதம், அத்தியாசிரமம், சாம்புகம், ஐசுவரம் என்பன பாசுபத விரதத்துக்குப் பெயராகச் சூதசங்கிதையிலே கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இதனால் பசுமம், ஐசுவரியம், ஐசுவரம் என்பனவும் (பாதாதி கேசநீதம் அக்கினிமுதலிய மந்திரங்கொண்டு தரிக்கப்படும்) விபூதி விரதமாகிய பாசுபத விரதத்துக்குப் பெயராமென்க. இந்த விபூதி விரதாஷ்டாநம் வரயிலாக உமாசமேதராகிய சிவபெருமான் தியானிக்கப்படுங்கால், இந்த யோசம் பாசுபத யோகம் எனப்படுமென்க. இது பற்றியே லிங்கபுராணம்

சர்வவே தாகமாம் போஜமகாந்தசு மத்யமே |

பீத்வாயோ கம்ருதம் யோகிமுச்சயதே ப்ரம்மவித்தம: |

ஏவம் பாசுபதம் யோகம் யோகைச்வரிய மறுத்தமம் |

அத்யாசிரமயிதம் ஞேயம் முத்தயே கே லப்பதே ||

“சர்வ வேதாகமம் என்னும் கமலமலின்கண்ணேயுள்ள மகரந்தமாகிய யோகாமிரித்தத்தைப் பிரமவித்தாகிய யோகி பாணஞ்செய்து பாசத்தினின்று விடுபடுகின்றான். பாசுபத

யோகமானது உத்தமமாகிய யோகைச்வரியமேயாம் (விபூதி யோகமேயாம்); இந்த யோகம் அத்தியாச்சிரமயோகம் எனப்படும். இந்த விபூதியோகம் எவருக்குத்தான் எய்தப் பெறும்” என்று கூறுகின்றது. இதனால், ஐசுவரியம் ஐசுவரம் என்பன விபூதியின் பரியாய நாமங்களாய் முடிய, பாசுபத யோகம் விபூதியோகம் எனப்பட்டதாயிற்று. இந்த விபூதி என்னும் பெயர் அப்பிராகிருதியாகிய பாசத்திக்குப் பெயராம் என்ற கருத்தினாலன்றோ, சிவபுராணம்

யதேரவீரோ நிவர்த்தந்தே மகசா சேந்தரியை ஸ்ஸஹ |

அப்ராஞ்சீ பராசைவா விபூதி: பாரமேச்வரீ | .

சைவேஹ பரமந்தாம் சைவேக பரமாகதி: |

சைவேகீ பரமா காஷ்டா விபூதி: பரமேஷ்டம: ||

எங்கிருந்து மனசும் வாக்கும் இந்திரியங்களோடு கூடச் செல்லமாட்டாவாய் மீண்டு விரிகின்றனவோ அப்படிப்பட்ட அப்பிராகிருதியாம் விபூதியானது பாசத்தியேயாம். இந்தப் பாசத்தி விபூதியே பரமாகிய வீடு; இதுவே பரமாகியகதி; இதுவே பரமாகிய முடிந்த எல்லை; இதுவே பரமசிவஞர் விபூதியாம் என்று கூறிற்று. இதனால் விபூதியோகம் என்பது (கூர்மபுராணம் மூன்றாவது பாலையாகக் கூறிய) பிராம்மியோகம் என்பதுமாயிற்று. விபூதியானது பாசத்திசொருபமானமையாலன்றோ, ஸ்ரீஞான சம்பந்த வள்ளலாரருளிய “மந்திரமாவது நீறு” என னூர் திராவிட சூத்தந்தைப் “பரையின் வரலாறு” என்று கூறியருளினார் அகஸ்திய மகாமுனி வருமாமென்க. இந்த விபூதியோகத்தினால் சிவபிரான் அடையப்படுவாரன்றி மற்றைச் “சாமர்த்தியத்தினாலும், புத்தியினாலும், மிகுந்த கேள்வியினாலும் எய்தப்பெறார்” என்ற கருத்தினால் விபூதி நிஷதங்களாகிய முண்டகோபநிஷதமும் கடவல்லியுபநிஷதமும்

நாயமாந்தா ப்ரவசநே ஸப்யோகமேதயா நபகுதாச்சுந்தேந |
என்று கூறியவாமென்க. மேலே கூறிய லிங்கபுராணப் பொருளையும் இச்சுருதிப் பொருளையும் இசைத்துப் பார்க்குங்கால் அவை ஒரு நெறிப்பட விபூதியோகம் உடையார்க்கே சிவபிரான் எய்தப் பெறவார் என்பது உபதேசித்தனவாமென்க. மேலும், அம்முண்டகோபநிஷதமும் கடவல்லியுபநிஷதமும் எந்தப் பரமான்மாவாகிய சிவத்தை (அறிஞனாய்) இவன் அடைய அன்புறுகின்றானோ, அவன் அவ்வன்பினுற்ருனே இந்தப் பரமான்மாவாகிய சிவபிரான் எய்தப்பெறுகின்றார். அவனுக்கு இந்தச் சிவஞர் தமது சொரூபத்தை அருளுகின்றார் என்ற கருத்தினால்

யமேவைவ வ்ருணாதே தேஸையஸ் தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணாதே தனக்ம்ஸ்வாம் |

என்று கூறிற்று. இந்தப் பாசுபதயோக வித்தையிலே சித்தி பெற்றவர் வாமதேவர், கிருஷ்ணர், அகஸ்தியர், விசுவாமித் திரர் முதலாயினோர் என்பது பொருள்படச் சைவ பாஷ்ய காரர் தமது சிவாத்தவித வேதகுத்திர சைவபாஷ்யத்து “உபய லிங்காதிகரணத்திலே” கூறி யிருக்கின்றார். இந்த வாமதேவர், கிருஷ்ணர், விசுவாமித்திரர், அகஸ்தியர் என்போர் தங்கள் இடைவிடாத சிலோகம்பாவனாது தியானயோகத்தினாலே பரப்பிரம சிவாவிரப்பாவமாய் அசாதாரணகுண

நீகள் பிரகாசிக்கப் பெற்றார்கள். இதனானறே, பிருகதா ரணியோபநிஷதத்திலே வாமதேவர் “நான் மனு, நான் சூரியன்” என்று கூறியதாகப் பொருள்கொண்ட

அசம் மதுரபவந் சூர்யச்ச |

என்னும் மந்திரங் காணப்படுகின்றது. கிருஷ்ணர் அர்ச்சுனரை நோக்கி, “அர்ச்சுனா! உனக்கு அருட்கண் கொடுக்கின்றேன். ஆனால் நீ எனது பாசபதயோகப்பயனை (விபூதியோகப் பயனை)க் காண்பாயாக என்ற கருத்தினால்,

கிவந்தாமி தேசட்சு: பச்யமே யோகமைச்வரம் |

என்று கூறினார். மேலும், கிருஷ்ணர் அர்ச்சுனா, சர்வபூதங்களுக்கும் விதையாய் (காரணமாய்) எது உளதோ அது நான், (சராசர) பூதமாய் எது இருக்கின்றதோ, அது என்னையன்றியில்லை என்ற கருத்தினால்

யச்சாபி சர்வபூதாநாம் பீஜதேதஹ மர்ச்சுந |

நததஸ்தி விநாயத்ஸ்யாத் மயாபூதஞ் சராசரம்||

என்றற் றொடக்கத்தனவாகக் கூறிய உண்மைகளை உபதேசித்தி, அங்கனம் உபதேசித்தவாறே தமது விசுவரூபத்தை அவ்வர்ச்சுனருக்குத் தரிசிப்பிக்க, தாம் அருளிய அருட்கண் கொண்டு தம்மை நோக்கச் செய்தபோது அர்ச்சுனர் “விசுவேசுரரே, விசுவரூபநே, அநேக கைகளும், வயிறுகளும், முகங்களும், கண்களுமுள்ள அனந்தரூபராகிய உம்மை எவ்விடத்தும் பார்க்கின்றேன். உம்முடைய ஆதியைக் கண்டிலேன், பின்னர் மத்தியைக் கண்டிலேன், அந்தத்தைக் கண்டிலேன்” என்றற் றொடக்கத்தனவாகத் துதித்தாராக மகாபாரதம்கூறுகின்றது. விசுவாயித்திரர் ஓர் கால்மற்றோர் சுவர்க்கத்தைப் படைக்கும் வன்மையுடையராயினார். அகஸ்தியர் ஓர்கால் சலத்தைப் பாணஞ்செய்ய வன்மையுடையராயினார். இந்த விபூதியோகத்தைப் பாசபதயோகோபநிஷத மந்திரப் பொருள் கொண்டு சிவராகவ சம்வாதத்திலே சிவனார் உபதேசித்திருக்கின்றார். எந்தெந்தச் சுருதிகளைச் சிவனார் எடுத்த ஸ்ரீராமருக்கு “எல்லாந் தாமே” என்பது போதர உபதேசித்திருக்கின்றாரோ, அவ்வாறு பாசபதயோகியாகிய பிரமதேவரும் அந்த விபூதியோகத்தை அவ்வாறே ஆசுவலாயன முனிவர்க்கு உபதேசித்தாராகக் கைவல்லியோபநிஷதத்தினால் அறியப்படுகின்றது.

A. மாண்டிக்கியோபநிஷதப் பொருள்கொண்டு ஆன்மாவும் சிவமும் (முன்னரே மேலே கூறியவாறு) அபேதமாய் ஐக்கிய பாவனை யுற்று நின்ற நிலை (உள-வது) மந்திரபாகத்தினால் குசிக்கப்படுகின்றது.

B. (சராசர) பூதங்களெல்லாம் எதினின்று தோன்றி நின்ற ஒடுங்குகின்றனவோ அந்தப் பிரமத்தை அறிக என்னுங் கருத்தினால்,

யதோவந் இமாரி பூதாநி ஜாயந்தே |

யேந ஜாதாநி சிவந்தி |

யத் ப்ரயந்த்யபி சம்விசந்தி |

தத் விசிஞ்ஞா சஸ்வ||

என்னும் தைத்திரீய சுருதியும், (சராசரமாகிய) பூதமெல்லாம் ஆகாயத்திலே தோன்றி (நின்று) ஒடுங்குகின்றன என்ற கருத்தினால்

சர்வாணிஹவா இமாரி பூதாய்நாசாதேவ சமுத்பத்யந்த ஆகாசம் ப்ரத்யஸ்தம் யந்தி |

என்னுந் சாந்தோக்ஷிய சுருதியும்: இச் (சராசர) பூதங்களெல்லாம் ஆனந்தத்திலே தோன்றி நின்ற ஒடுங்குகின்றன என்ற கருத்தினால்,

ஆநந்தாத்யேவ கல்விமாரி பூதாநி ஜாயந்தே |

ஆநந்தேந ஜாதாநி சிவந்தி |

ஆகந்தம் ப்ரயந்த்யபி ஸம்விசந்தி |

என்னுந் தைத்திரீய சுருதியும் கூறியவாறு, ஆனந்தாகாசமாகிய சிதம்பர சத்தியினின்று வேறுறாத சிவமாகிய பிரமத்தோடு ஆன்மா அபேதமாய் நின்ற ஐக்கிய பாவனை நிலை, “என்னிலிருந்தே யாவும் உண்டாயிற்று” என்றற் றொடக்கத்த கைவல்லியத்தின் (கக-ம்) சுருதியினால் உணர்த்தப்படுகின்றது.

சிவோகம்பாவனையினாலே சிவாவிர்ப்பாவ முற்ற பாசபதயோகிகளே தாமும் சிவமும் வேறற நின்றமையால், அவ்வாறு கூற வல்லுநராகின்றார் என்ற கருத்தினானறே, சர்வஞானோத்தராகருதி மேலே சொல்லிய கைவல்லியத்து (கக-ம் ச0-ம்) சுருதிகளுக்கிசைய “நானே உலகத்துக்கு நாதன், என்னாலே எல்லாம் பிரகாசிக்கின்றது, நாதத்தவமுதல் பிருதியியந்தமாயுள்ள தத்துவமெல்லாம் என்னின்றே நிலையுறுகின்றன. அகத்தும் புறத்துமாகக் காணப்படுவதாயேனும் கேட்கப்படுவதாயேனும் பிரபஞ்சத்தில் எவ்வளவு நிண்ணியதாய் எது எது உளதேனும் அததுவெல்லாம் என்னாலே வியாபிக்கப்பட்டது. சிவன் வேறு நான் வேறு என்னும் துவித பாவனையைவிட்டு எந்தச் சிவயோகியும் அத்துவிதபாவனை செய்யக்கடவன்” என்ற கருத்தினால்,

அகமேவ ஐகந்நாதோ மத்தஸ்ஸர்வம் ப்ரகாசதே |

சிவாத்யவாநி பர்யந்தந் தத்சர்வம் மயி ஸம்ஸ்திதம் |

யத்கிஞ்சிஜ்ஜ கத்யஸ்யிந் த்ருக்யுபதே ச்ருயதேபிவா |

பிரேந்தர் ஸிபாகேந தத்சர்வம் வ்யாபதம் மயா |

சுவாந்ய ஸ்த்வஹ மேவாந்ய: ப்ருதக்பாவம் விவர்சயேத் |

ய:சிவ: சோகமே வேத்யத் வைதம் பாவயேதஸ்தா||

என்று கூறிற்று. (ஆனந்த) ஆகாசமானது பராசத்தியாம் என்ற கருத்தினானறே, கூர்ம புராணம் “சிவபிரானுடைய பராசத்தி ஆகாசம் என்னும் பெயர் பெறுவர்” என்று கருத்தினால்

யஸ்யசா பரமாதேவீ சக்திராகாச சம்ஞிதா |

என்று கூறிற்று. சர்வபூதங்களுக்கும் அந்தரியாமியாகிய ஈசுவரன் நானே, கிருஷ்டி. திதி சங்காரம் என்னுடைய பிரவிருத்தியாகவே சொல்லப்படுகின்றது என்ற கருத்தினால், கூர்மபுராணம்

அஹம் ஹிசர்வபூதாநா மந்தர்யா மீச்வர: பர: |

ஸர்க ஸ்தித்யந்த கர்த்திருத்வம் ப்ரவ்ருத்திர் மமகியதே||- என்றற் றொடக்கத்தனவாகச் சாங்கியயோகம் எனப்படும் நிரக்குணபாவனையிலே முடித்துப் பேசிய ஏகமாம் ஆன்ம நிலையையும் மேலே கைவல்லியோபநிஷதமும் சர்வஞான சுருதியும் பிறவுங் கூறிய உமாசமேத சிவஞரோடு ஆன்மா நின்ற ஐக்கிய பாவனை நிலையையும் ஒன்றென்று சாஸ்திராவு

ணர்ச்சி அற்ற விவேகிகள் விபரிப்பதின ஓர் போதம் உணராரென்க.

(C) அணுவுக்கணுவும் மகத்துக்கு மகத்துமாயுள்ள சிவபிரானைச் சிவப்பிரசாதத்தினாலே அறிதல் வேண்டும் என்ற கருத்துக்கொண்ட

அனோரணியார் மகதோமதியோநாத்மாஸ்ய ஜந்தோரிகிதேர் குகாயாம் |
என்னுங் கடவல்லியுபநிஷதமும், மகாநாராயணோபநிஷதமும் கூறும் மந்திரப்பொருள் கொண்டு சாதிக்கப்படும் சிவசிவபாவனாபேத ஐக்கியநிலை கைவல்லியோபநிஷதத்து (சக-வது) மந்திரத்துள்ள அணுவுக்கணுவானவனும் நானே என்றும் சுருதியினால் உரைக்கப்பட்டது.

(D) சிவபிரான் பிறவாதவர், பெரியர், நித்தியர் என்ற கருத்தினால்

அஜ ஆத்மா மகாந் த்ருவஃ |
என்னும் பிருகதாரணியோபநிஷதமும், “பிரகிருதி மண்டலத்துக்கு மேலாம் விசுவரும் பழையோருமாம் சிவபிரான்” என்ற கருத்தினால்

விச்வம் புராணந்தமசு பரஸ்தாத் |
என்னும் மகோசநிஷதமும், “சூரிய மத்தியிலே இரண்மயமாகிய புருஷராகிய சிவபிரான் காணப்படுகின்றார்” என்ற கருத்தினால்

யஜ்ஞோந்த ராதித்யே கிரண்மய: புருஷோத்ருச்யதே |
என்னுந் சாந்தோக்கியோபநிஷதமும் கூறும் சுருதிகள்கொண்டு, ஆன்மாவும் (சிவசத்தி சமேதராகிய) சிவமும் அபேதமாய் நிற்குநிலை கைவல்லியோபநிஷதத்து (சக-ம் சஉ-ம்) சுருதிபாகங்களினாலே உணர்த்தப்பட்டது.

(E) கையின்நிப் பற்றுகின்றவரும், காலின்நிச் செல்பவரும், கண்ணின்நிப் பார்க்கின்றவரும், காதின்நிச் கேட்பவருமாயுள்ளார் சிவபிரான்; அவர் அறியப்படாததை அறிகின்றார்; அவரை யாரும் அறிந்திலர்” என்னுங் கருத்தினால்

அபாணிபாதோ ஜவநோக்கு கிதாபச்யத்உசட்ச: ஸ்ச்ருஜேமய சர்ணஃ | ஸதீவத்தி வேத்யம் நசதன்யாஸ்திவேத்தா ||
என்னும் சுவேதாசுவதரோபநிஷதமும், “நினைத்தற்கரியரும் அளத்தற்கரியரும் ஆகியநித்தியர்ந்தமிழ்லாதவரும் சிவபிரான்” என்ற கருத்தினால்

அசின்த்யாயாப்ரமேயா யாநாதி நிதநாய |
என்னும் மைத்திராயணோபநிஷதமும், “எல்லாவேதங்களும், இந்தப் பிரணவப் பொருளாகிய சிவத்தை அறிகின்றன” என்ற கருத்தினால்

சர்வே வேதாயத் பதமா மநந்தி |
என்னுங் கடவல்லி சுருதியும், சிவபிரான் என்கும், வெளிப்படாதவரும், (விவித்தருபரல்லர்) அனந்தருபருமாயுள்ளார்” என்ற கருத்தினால்

உசேகமவ்யக்த மநந்த ரூபம் |
என்னும் மகோபநிஷதமும், சிவபிரான் மகாமாயையின் கண்ணே விசுத்தமாகிய அநேக சரீரங்களை எடுப்பார் என்ற கருத்தினால்

ஸ்திரோபிரிகை: ஸுருப உக்ரா |

என்னும் இருக்குவேதமும், சித்தரூபியும் முடியில்லாதவருமாயுள்ளவர் சிவபிரான் என்ற கருத்தினால்

சத்யம் ஞாந மநந்தம் ப்ரம்ம |

என்னுந் தைத்திரீயமும், மகானுசிய சிவபிரானிலிருந்தே இருக்காதி வேதங்களும் உபநிஷதங்களும் தோன்றின என்ற கருத்தினால்

அஸ்ய முகதோ பூதஸ்யநி: ச்வசிதமேதத் ருக்வேத:
.....உபநிஷத: |

என்னும் பிருகதாரணியோபநிஷதமும் கூறிய சுருதிப்பொருள்கொண்டு உணர்த்தப்படும் சிவான்ம பரமான்ம ஐக்கியநிலை கைவல்லியோபநிஷதத்து (சக. சச. சரு-ம்) சுருதிப்பாகங்களினாலே சாதிக்கப்படுகின்றது.

(F) இந்நானம் மேலே சொல்லியவாறு சிவத்தோடு ஆன்மா ஐக்கியமுற்று நிற்குங்கால் சிவனுடைய சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களெல்லாம் ஆன்மாவில் விளங்கப்பெற்றுத் தான் சிவசாமியம் அடைகின்றான். இதிலே சிவத்துவம் எனப்படும் என்று நிலைகண்ட சிவாசாரியர் கூறியவாறே சர்வஞ்ஞதை, திருப்பதி, அநாதிபோதம், அலுப்த சக்தி, அனந்தசக்தி, சுவதந் திரத்துவம், நிராமயான்மா, விசுத்ததேகம் என்னும் சிவகுணங்கள் விளங்கப்பெற்று ஆன்மா சிவத்துவத்தை அடைகின்றான் என்ற கருத்தினால்

சர்வஞ்ஞதா த்ருப்தி ரநாதிபோத ஸ்வதந்த்ரதாநித்யமலுப் சக்தி: | அநந்தசக்திச்ச நிராமயாத்மா விசுத்ததேக: சசிவத்வமேதி ||

என்னும் சர்வஞ்ஞதாதாரஞ்சுதி கூறுகின்றமையாலும், “முத்தன் சிவசமமாகின்றான்” என்னுங் கருத்தினால்

முத்த: சிவசமோ பவேத |

என்று சிவபுராணக் கூறுகின்றமையாலும், இவற்றிற்கிசையவே இப்படிப்பட்ட முத்தன் (வித்வான்) புண்ணியபாபங்கள் தீர்ந்தவனாய், நிரஞ்சனனாய், சிவசாமியத்தை அடைகின்றான் என்ற கருத்தினால்

ததாவித்வாந் புண்யபாபே விநய நிரஞ்ஜந: பரமம்சாம்ய முபைதி |

என்று முண்டகோபநிஷதமானது ஆன்மா சிவத்தோடு சிவசாமியமுற்று விளங்கினான். என்னும் உண்மையைக் குறிக்கும் பொருட்டி, கைவல்லியத்து (சக-வது) சுருதிபாகம் “புண்ணியமில்லை, பாபம் இல்லை” என்பது பொருள்பட சூசகமாய்க் கூறிற்று.

(G) இந்த முத்தனுக்குச் சிவலோகத்திலிருந்து மீளத்திருப்பவதில்லை, அதனால் பிறப்பிறப்பில்லை என்ற கருத்தினால்

ப்ரம்மலோகம பிஸம்பத்யதே |

நசபு நராவர்த்ததே |

என்று சாந்தோக்கியோபநிஷதம் கூறிய பொருள்கொண்டு பாசுபதயோகிக்குச் சென்ன மரணமில்லை என்னும் உண்மையைக் கைவல்லியசுருதி (சக-ம்) சுருதிய பாகத்தினால் குறிப்பித்தது. இவ்வாறு சிவசாமியத்தினால் அநீதவின்ப

முற்று நின்ற முத்தனுக்கு அலமாரியைப் பிடுதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆசத்தை இடமாகக்கொண்டு எய்துய் சப்தாதி விஷயங்களை உணரவாரான் என்ற கருத்தினால்,

யத்ரநாந்த பசுபதநாந்யத்ச்ருணோதி நாந்யத் விஜாநாதி |
அறிஞன் ஒன்றையும் காண்கின்றிலனாய், ஒன்றையும் கேட்கின்றிலனாய், ஒன்றையும் அறிகின்றிலனாய், நின்ற (அதீத) நிலையானது “பூமா” எனப்படும் என்று சாந்தோக்கியோபநிஷதம் கூறிய பொருளை, கைவல்லிய (சு-ம) சுருதிப்பாகம் ஸ்தாலபூதங்களைக் கூறுதல் வாயிலாகக் குறிப்பால் உணர்த்திற்று என்று கோடலுமாகும். இந்தச் சிவபிரான் சத்தாகிய பசுவுக்கும், அசத்தாகிய பாசத்துக்கும் வேறாய், அவற்றுக்குப் பதியாய் நின்றார் என்ற கருத்தினால்

ஸச்சா ஸச்ச ஜகத்விச்வம் சரீரம் பரமேஷ்டிநஃ |
பதிகம் ஸுதிதி ப்ரோக்தம் யச்சா ஸுதிதி கத்யதே |
தயோ: பதித்வாத்நசிவ: ஸதசத்பசு ருச்யதே ||

என்று சிவபுராணம் கூறியவாறு, சமஸ்தசாட்சியாய் நின்ற சிவபிரானைச் சத்தாகிய பசுவுக்கும் அசத்தாகிய பாசத்துக்கும் வேறாகிய சத்தி என்பதை உணர்த்துமாறு

சமஸ்தசாட்சிம் ஸதஸ்த் விகீநம் |
என்று கைவல்லியத்து (சு-வது) மந்திரம் கூறி, பின்னர் பிரகிருதி மண்டலத்துக்கு மேலே சமஸ்தசாட்சியாக முன்னரே (கரு-ம்) மந்திரத்திற் பேசப்பட்ட உமாசமேதராகிய சிவபிரானே இந்தச் சத்தக்கும் அசத்தக்கும் வேறாய் அவைக்குப் பதியாயுள்ள பதியாம் என்பது போதர, ஆங்குப் பிரயோகிக்கப்பட்ட “சமஸ்த சாட்சியாய்” நின்றார் எனப் பொருள்படும் பதம் இவ்விருதி (சு-வது) மந்திரத்திலும் சூசிக்கப்பட்டதாமென்க.

(கைவல்லியோபநிஷதத்தை வைதிகபாசபத திசைஷ்டுடையோன் செபித்து மேற்கதியடையுமாறு உபதேசித்தமை)

யச்சத ருத்ரீபமநீதே சோக்நி பூதோபவதி |
ஸவாயு பூதோபவதி |
ஸ ஆத்ம பூதோபவதி |
ஸ சுரபாநாத பூதோபவதி |
ஸ ப்ரம்ம ஹத்யாயா: பூதோபவதி |
ஸசுவர்ணஸ் தேயாத் பூதோபவதி |
ஸக்ருத்யா க்ருத்யாத் பூதோபவதி |
தஸ்மாதவி முத் மாச்சிரீதோ பவத்வித்யாச்சரீ |
சர்வதா ஸக்ருத் வாஜபேத் |
அநேக ஞான மாப்நோதி ஸம்சாரார்ணவ நாசநம் |
தஸ்மாதேவம் விதித்ஸைநம் கைவல்யம் பதமசுதுதே |
கைவல்யம் பதமசுதுதே ||

(இதன்பொருள்) எவன் இந்தச் சதருத்திரீயத்தை அத்தியயனஞ் செய்கின்றானோ, அவன் அக்கினியைப்போலச் சுத்தனாகின்றான். அவன் வாயுவைப் போலச் சுத்தனாகின்றான். அவன் சுவர்ணத்தைத் திருடிய குற்றத்தினின்று சுத்தனாகின்றான். சுரபாநாஞ் செய்த தோஷத்தினின்று சுத்தனாகின்றான். பிரமகத்தி தோஷத்தினின்று சுத்தனாகின்றான். செய்

யக் கூடாததைச் செய்தும், செய்யவேண்டியதைச் செய்யாதும் விட்ட தோஷத்தினின்று சுத்தனாகின்றான். ஆதனால் வாராணசியை ஸுந்தர்து வைதிக பாசபத விரதமுடையவனாய், எப்போதுமேனும், ஓர் முறையேனும் இந்த உபநிஷதத்தைச் செபித்து வருவதினால், சம்சாரசமுத்திரத்தை நாசஞ் செய்யும் சிவஞானத்தை அடையற்பாலனாகின்றான். ஆதலினால், இவ்வாறு சிவத்தை அறிந்து, கைவல்லிய பயனைத் துய்க்கின்றான். கைவல்லிய பயனைத் துய்க்கின்றான்.

அவிமுக்தம்—வைதிகபாசபத திசைஷ்டுடையனாய் (அத்தியாசிரமியாய், இக்கைவல்லியோபநிஷதத்தை அவிமுக்தம் எனப்படும் ஸ்ரீகாசிப்பதியை அடைந்து செபிக்க என்று ஈடுகீ கூறப்பட்டமையில், உபலக்ஷயால (இனம்பற்றி) சிதம்பரம், திருவாரூர், காளகஸ்தி, கேஜிச்சரம், கருவேளவரமுதலிய சிவஸ்தலங்களும், திருச்செந்தூர் முதலிய சுப்பிரமணியஸ்தலங்களும் அக்கைவல்லியோபநிஷதம் செபித்தற்கு உரித்தஸ்தானங்களாகத் தழுவப்படும்.

செந்திந்தியாய்.

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருமூலரின் ஓர்திருமந்திரம்.

“சென்னை ஆரியனார்” இனத்தராகிய “வேதாந்த சங்கை நிவாரணம்” எழுதிய வேதாந்தியார் தமது புஸ்தகத்துப் பத்தொன்பதாம் பக்கத்திலே அறுபத்துமூன்று குருமணிகளுள் ஒருவராகிய திருமூலநாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தின் மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம்
மரத்தின் மறைத்தது பார்முதற் பூதமே.

என்றார் திருமந்திரத்துக்குப் பராவஸ்தையிற் கண்ட செய்யுளை இலக்கறியாது தம்முடைய ஏகான்மவாதத்தொழுவைத் திரித்துணர்ந்து தமது மாயாவாதச் செய்யுள்களோடிசைத்துப் பொருள்படுத்த நேர்ந்தமை தவறாமென்றும், அது அவர் பக்கத்துக்குப் போந்த செய்யுளாகுறாய் நமது வைதிக சைவ பாசபதயோக பக்கத்துக்குப் பொருள் படுத்தற் கியைந்ததாமென்றும், அத்திருமூலநாயனார் பிராரணசாஷியம் வாயிலாக நிருபணஞ் செய்வதே நெறிபாமென்றும் நினைந்து பின்னர் போதருமாறு எழுதுவேமாயினேம்.

அறுபதின் மும்மைச் சிவபக்தர்களுள்ளே ஒருவராகப் பேசப்பட்டிருப்பவராக அறியக்கிடந்த (சிவபெருமான் உமாதேவியாருக்கருளிய) சிவரகசியத்தினாலும்,

தக்ஷச்சர்யாக்கிரியா யோகே வித்யஸ்தாத்மா மகேச்வரே |
சிவத்திலே தம்முயிரைச் செலுத்திச் சரியாகிரியா யோகத்திற்றலமை படைத்த திருமூலநாயனார் என்றாக்குஞ் சிவபக்த விலாசத்தினாலும்,

திருவாரூரிலே வன்மிகநாதர் "தில்லை வாழ்ந்தனர் தம்மடியார்க்கு முடியேன்" என்று அடி யெடுத்தக் கொடுக்கச் சந்தரமூர்த்திராயனாரால் அருளப்பட்ட திருத்தொண்டத்தொகையிலே அமைந்த "நம்பிரான் திருமூல ஸட்யார்க்கு முடியேன்" என்னுந்திருவாக்கினாலும்,

"குடிமன்னு சாத்தனூர்க் கோக்குலமேய்ப் போன்றூம்பைப்பு முடிமன்னு கூலற்பிறை யாளன்றன்ன முழுத்தமிழின் [க்கு படிபன்னு வேதத்தின் சொற்படியே பரவிட்டெனுச்சி பிடிமன்ன வைத்தபிரான் மூலனாகின்ற வங்கண்ணே." என்று திருநாரையூர்ப் பொல்லாப் பிள்ளையார் அதுக்கொகம் பெற்ற ஆதிசைவராகிய நம்பியாண்டார் நம்பியருளிய திருவந்தாதினாலும்,

(க) "ஞானமுதலிய பொருநான் சீண்மை தெள்ளந் தீந்தமிழாற் கூறுந்திருமூலர்" எனவும்,

(உ) "ஊனுடம்பிற் பிறவிவிடந் தீர்துவகத் தோருய்ய ஞானமுத னுன்குமலர் நற்றிருமந் தீரமாலை [ளா பான்மைமுறை யோராண்டுக் கொன்றாகப் பரம்பொரு மெனவெயி றணிந்தாரை யொன்றவ னெனவெடுத்த." எனவும்,

(ங) "ஆவடுதண் டெறையணைந்தவ் ஈரும்பொருளை யுறவணங்கி மேவுவார் புறங்குடபான் மிக்குயர்ந்த வரசின்கீழ்த் தேவிருக்கை யமர்ந்தருளிச் சிவயோகத் தலைநின்று பூவலரு மிதயத்துப் பொருளோமும் புணர்ந்திருந்தார்." எனவும்,

(ச) பித்தற்ற மயலன்று பிறிதொருசார புளதன்று சித்தவிகற் பங்களைந்து தெளிந்தசிவ யோகத்தில் வைத்தகருத் தினாரை வரம்பில்பெரு மையிலிருந்தா ரித்தகைமை யளப்பரிதா லுடாராலு மெனவுரைப்பார்." எனவும் போதரும்.

(உலகெலா முணர்ந்தோற்ற கரியவன்) என்று நடராஜவள்ளலார் அடியெடுத்தக் கைகொடுக்கச் சேக்கிழார் நாயனார் பாடி யருளிய பெரியபுராணத்தினாலும்,

"கயிலாயத் தொஞ்சித்தர் பொதியிற் சேர்வார்
காவிரிசூழ் சாத்தனூர் கருதுமூலன்
பயிலானோ யுடன்வீரத் துயர்நீடும் பகைகளைக்கண்
டவனுமலிற் பாய்ந்து போத
வயலாகப் பண்டையுட லருளான் மேலி
யாவடுதன் மிறையாண்டுக் கொருபாவாகக்
குயிலூரு மரசடியி லிருந்து கூறிச்

கோதிலா வடகயிலை குறுகினாரே." என்று சிதம்பரத் தில்லைத் தீ - ருள் ஒருவராயும் சந்தான சாரியர்களுள் ஒருவராயுமுள்ள உமாபதி சிவாசாரியருளிய திருத்தொண்டப் புராணத்தினாலும்,

"சக்ரவர்த்தி தவராசீயோகி பெறு
மிக்கதிரு மூலனருண் மேவுவா னென்னாளோ" என்று போற்றந் திரீயமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டினாலும், சிவாகமஞ்சுரிலேயுள்ள சரியை கிரியை யோகஞான பாதப்பொருள்களை ஒன்பது தந்திரங்களுள் அடக்கித் திருமந்

தீரமெனப்பெயரிய ஆதிரகசிய துட்பார்த்தற்கொண்ட ஞான ஞாலையருளினவர் ஏகான்மவாதமெனப்படும் மாயாவாதியா காது சிவராசயோகியாராயுள்ளார் ஸ்ரீமூலநாதரென வடமொழிச்சிவரகசிய சிவபக்தவிலாசாதிகளே கூறப்படின் திருமூல நாயனாரேயாம் என்பது ஸைதிக சைவராயினோர்க்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்த பகீழாமான்றோ?

சிவபுராணதிகளிலே சிகாருதலிய மூன்றும் இவையா மென்றுரை

சிகாரஞ்சிவ ரூபந்து வகாரஞ் சக்திருச்சயதே |
யகார மாத்ம ரூபஞ்சு |

என்று கூறப்பட்டவாறு திருமூலநாயனார்

"சிகாரஞ் சிவமே வகாரம் பரமே
யகார முயிரென்றறையலுமாமே" என்றும்,

"தற்பதந் தொம்பதன் தானு மசிபதந்
தொற்பத மூன்றந் துரியத்துத் தோற்றவே
நிற்பது மிகபர நிகழ்சிவ மிம்மூன்றின்
சொற்பத மாகுந் தொந்தத் தசியே" என்றும்,

"வேதாந்த தொம்பதமேவும் பகவென்ப" என்றும் போந்த திருமந்கிரமொழிகளால், ஞாதிரு (ஆன்மா) என்பது வேதத்தின் அந்தத்திலே பேசப்படும் பணவாகிய துவம்பத உயிராமெனவும், ஞானமென்பது தற்பதத்தினாலே பேசப்படும் பரையாகிய பரமாம் எனவும், சிவம் என்பது அசிபதத்தினாலே சொல்லப்படும் சிவனும் என்றும் ஈண்டு (ஞானபாத மல்லாத பராவஸ்தை கூறும் யோகபாதத்திலே) கொள்ளத் பாற்றும். ரௌரவாகமத்திலே சாக்கிர சாக்கிரம் (நனவில் நனவு) சாக்கிரசொப்பனம் (நனவிற் நனவு) சாக்கிர சுழுத்தி, சாக்கிர துரியம், சூலபரம், அதீதம், பரதரிசனம், விசுவக்கிராசம், உபசார்தம், சிவதரிசனம், சாயுச்சியமென அவாந்தர பராவஸ்தாபேதங்கள் பேசப்படுவனவாம். இந்த ரௌரவாகமப் பராவஸ்தையை யுற்று (இறுதிச் சாயுச்சியம் ஒழித்து நின்ற சாக்கிர சாக்கிரமுதற் சிவதரிசன மீறாயுள்பததையும பத்தவஸ்தையாமென்று கொண்டு திருமூலநாயனார்),

"ஈரைந் தவூத்தை யிகைமுத் துரியத்து" என்றும்,

"தொந்தத் தசியை யவ்வாசியிற் றேற்றியே
யந்த முறை யினாந்தாக மதந்தட்டு
வந்த மிலாத வவத்தையவ் வாக்கியத்
தந்த முறையிற் சிவமூன் வைத தோதிடே" என்றும் தொகைப்படுத்திக் கூறினார்.

இந்தப்பத்தவஸ்தையும் பிராசாத மந்கிரமார்த்தத்தற்ற அத்தியான்மிக கிராமம்ப உன்மனோயோகம் பற்றியதாமென உணரப்படும் சாக்கிர சாக்கிரமுதல் காலபாரதமாம் ஐந்தும்ச மனூந்த பகததவ நிவிர்த்திய நந்தம் உன்மூலமாம் தியானத்தானத்தில் விளங்கும் ஆன்மாவின்து ஆன்மசாக்கிராதி ஐந்தவஸ்தை என்றும், அவற்றுள்ளே மூன்றுநீக்கிச் சாக்கிர துரியமுதற்கொண்டு விசுவக்கிராசார்தமைந்தும் உன்மனூந்த மாம் சமாதித்தானத்தில் விளங்கும் பரத்தினை பரசாக்கிராதி ஐந்தவஸ்தை என்றும், அவற்றுள் மூன்று நீக்கிப் பரதரிசன முதற்கொண்டு சாயுச்சிய முடிவாமைந்தும் உன்மனோபரி

சாக்ஷாத்கார ஸ்தானத்தில் விளங்கும் சிவனுது சிவசாக்கிரத்தி ஐந்தவஸ்தை என்றும், இந்த மூவகை அவஸ்தையுள் அவ்வச் சுழுத்தியீரம் மூவகை மூன்றவஸ்தையும் முறையே காரிய விசுவம், காரண விசுவம், வாசனாவிசுவம் என்னும் மூன்றின் வியாப்திக் கிராசோபசாந்திகளாம் என்றும், அவஸ்தை பேத ங்களுள்ளே உயிர்க்கும் (ஆன்மாவுக்கும்) பீரத்தக்கும், சிவனுக்குந் தனித்தனி துரியங்கள் பொதுவாய் உளவாம் என்ற கருத்தினால் திருமூலநாயனார் பராவஸ்தையை வகைப்படுத்திக் கூறுமிடத்து,

கூரிய கனாக் துரியத்தி லிவனா
மரிய துரிய நனவாதி மூன்றிற்
பரிய பா துரியத்திற் பரனாந்
துரிய வருந் துரியந்திற் சிவமே.

என்றும், உயிருக்குச் சாக்கிர சாக்கிரம், சாக்கிர சொப்பனம், சாக்கிரசுழுத்தி, சாக்கிரதுரியமுனவாம் என்னுந் கருத்தார் பின்னரும் அப்பராவஸ்தையிலே விரிவுபடுத்திக் கூறுமிடத்து,

அனுவின துரியத்தி லான நனவு
மனுவகை வின் கண்ணான கனவு
மனுவகை விநீபரா தீதஞ் சுழுத்தி
பணியிற் பரது ரியம பரமாமே.

என்றும், பின்னறப் படுத்துங்குச் சாக்கிர துரியம், காலபரம், அதீதம், பரதரிசனம் என்பன உளவாம் என்ற கருத்தினால்,

பரதுரி யத்து நனவும் பரந்து
விரிசக முண்ட கனவு மெச்சாந்தி
யுறுவுறு கின்ற சுழுநையு மோவத்
தெரியுஞ் சிவதுரி யத்தனு மாமே.

என்றும், சிவனுக்குப் பரதரிசனம், விசுவக்கிராசம், உபசாந்தம், சிவதரிசனம் என்னும் நான்கும் உளவாம் என்ற கருத்தினால்,

பரமா நனவின்பின் பாற்சக முண்ட
கிரமார் கனவுஞ் சிறந்த சுழுத்தி
யுரமா முபசாந்த முற்றற் றவே
தரனாஞ் சிவதுரி யத்தனு மாமே.

என்றுந் திருவாய்மலர்ந்தருளிஞர். இத்தப்பராவஸ்தை இறுதியிலே பிரமஜகி பரநாதார்தம் வரையும் தனித்தனி ஒவ்வொன்றினும் பார்த்தன்முதல் அவசமாக ல்றுதியாம் ஐவைந்து அவஸ்தை கொள்ளப் படுதலினால் எய்தும் என்ற கருத்தினால்,

சார்வாம் பரசிவம் சத்திப் பரநாத
மேலாம் விந்து சதாசிவ மிக்கோங்கிப்
பாலாய்ப் பிரம னரியம நாபதி
தேவா முருத்திர னீசனாக் கானிலே.

என்றுறைத்தார். அகரகசியம் சர்வசாரமுதலிய ஏகான்மவாதோபநிடதங்களிலே துலப் பிரகிருதி ராசசசாத்துவிக குணப்பாலராய்த் துவம்பத தற்பதங்களினால் உறைக்கப்படும்

காரிய காரணோபாதியாந் சிவோசாரணா ஒழிந்திட்ந்த “அசி” என்னும் பதத்தால் ஒருமையுற அறியப்படும் பிரததியகூப் பிரகாசித ஆன்மாவே பிரபம் என்று அறியப்படும். சுகிரகத்திலே தன்மனைவி மக்களையே லோர்க்கு ஏசமானும் நின்றான் ஒருவன் மற்றோர் இராசமந்திரியை நணுகியவிடத்துத் தான் தாசனாய் ஒழுக்குவானெறித் தன் கிரகத்து ஆதிபத்தியத்தை இராசமந்திரிமுன் ஓதுத்த இயலாதவாறுபோல, அடிப்புறத்து மாயாவாதோபநிடதங்களில் ஸ்தூலப்பிரகிருதி சுத்தா சுத்தசாத்துவிக ராசசகுணப் பிரதிவிம்ப மீத்தையாரம் சிவோசாரர்க்கு மேலாய்ப் பிரபமெனப்பட்டு, சாங்கிய யோகோபநிடதங்களினுந் தலைமைவாய்ந்த வைதிகபாசபதயோக அதர்வசிகை முதலிய உபநிஷதங்களினாலே, ஞானதிருவாய் (ஆன்மாவாகிய சிவப்பிரமமாய்) நிற்பதன்நிப் பரப்பிரமத்துக்கு முன்னே தானும் பரபிரமமென்று நிறற்றலாகுமோ? ஓர் போதம் ஆகாத! ஆகாத! சென்னை ஆரியவேதாந்தியார் பிரமம் வைதிகசைவசித்தாந்தியாம் நமது சிவான்மாவும் ஒன்றுமென்றுணரப் பலதிருஷ்டாந்தங்கள் வாயிலாகப் பரீக்ஷித்துச் “சென்னை ஆரியனார் பிரமம் பரம்பிரமமாகாத சிவப் பிரமம்” என்னும் சிறுதுலிலே சுருக்கியும், “இந்த சாதன” ப்பத்திரிகையில் “வைதிக சைவசுத்தாத்துவித” விஷயத்தின் கீழே விரிதும் நிரூபணஞ் செய்திருக்கின்றோம். வைதிகசைவபதிபச பாசவிளக்கம் சுவேதாசுவதரோபநிடதாதிக்களிலே சுருக்கமுற நிகழ்வதேயாகச் சிவோசர மாயாவாத விசாரத்தினால் சேஷிக்கும் பிரமம் (ஆன்மா) பலசாங்கிய யோகோபநிடதங்களிலே பெரிதும் முடிவாய்ப்பேசப்படுகின்ற மையாலன்றோ லிங்கபுராணமும் சைவபுராணமும்,

சைவசுக்கூழியவேதோக்தம் |

சைவம் சுருக்கமுற வேதத்திற் சொல்லப்பட்டது என்ற கருத்தை அறிந்து, சாங்கியயோகோப நிடதங்களை வேதாந்தம் என்றும், அதிலே பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பிரமத்தை (ஆன்மாவை) ஞாதிரு என்றும், அதனைத் துவம் பதத்தினாலே சுட்டிப்பசு என்றுந் டெரண்டி.

“வேதாந்த தொப்பதமேவும பசுவென்ப” என்று அருளிச் செய்தார் ஸ்ரீ மூலாதர். உயிரும் (ஆன்மாவும்) பரமும், சிவனும் அதர்வசிகை முடிவுகொண்டு துவம்பத தற்பத அசிபதங்களில் வைத்து உணரற்பாலனவாம் என்ற கருத்தால்,

உயிரைப் பரனை யுயர்சிவன் றன்னை
யயர்வற் றறிதொந் தத்தசி யதனாற்
செயலற் றறிவாகி யுஞ்சென் றடங்கி
யயர்வற்ற வேதாந்த சித்தாந்த மாமே.

என்று கூறினார். சிவபாசிவங்களுக்குப் பராவஸ்தையிலே சிவதுரியம், பரதுரியம், சிவதுரியம் என்னும் மூன்றும் முறையே நிறுத்தப்பட்டு ஒன்றுக்கொன்று மேலாகச் சோபானமுறையிற் பேசப்பட்டாற் போல, வைதிக பாசபதோபநிடதமாகாத) சாங்கியயோகோப நிடதநெதியானே முன்னர்க்குறிய காரிய விசுவவியாப்தியை யொட்டி உணர்த்தப்புகுந்து எப்பிரகாரத்தால் மெய்யாகிய கயிற்றைப் பொய்யாகிய பாம்பு மறைத்ததாகவும், மறையாததாகவும் கொள்ளப்படுமாமோ,

அப்பிரகாரம் மெய்யாகிய தன்னை (பிரமத்தை) மாயைமறைத்ததாகவும் கொள்ளப்படுமென்று பிரித்துப்பொருள் கூறிய வேதாந்த சங்கை நிவாரண ஏகான்மவாதியர்க்க் கிசைந்து திருமூலநாயனார்

பொன்னை மறைத்தது பொன்னணி பூடணம்
பொன்னின் மறைந்தது பொன்னணி பூடணம்
தன்னை மறைத்தது தன்கரணங்களை
தன்னின் மறைந்தது தன்கரணங்களை.

என்று கூறியருளினார். ஈண்டு “தன்னை” என்றது ஆன்மாவாகிய பிரமத்தை யாமென்க. பின்னர்சு காரண விசுவவியாப்தியை யொட்டிப் பரையாம் பரத்தின் மேலிலே உணர்ந்தப் புகுந்து, திருமூலநாயனார் “பொன்னைமறைத்தது” என்னும் முந்திய செய்யுளை அடுத்த

மரத்தை மறைத்தது மாமதயானை
மரத்தின் மறைந்தது மாமதயானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதமே.

என்றருளினார். ஈண்டு “பரம்” என்றது சென்னை ஆரியனார் கருத்தறநின்ற ஏகான்மவாதோப நிததங்களிலே அசியென்னும் பதத்தாற் சுட்டப்படுவதும், திருமூலநாயனார் பதம் பதத்தினுலே சுட்டப்படுவதுமாகிய பிரமம் எனப்படும் சீவான்மாவின்து வியாப்தியினும் மேலாய் வியாபகமுற்ற காரண விசுவ (வியாப்திப் பரையையேயாமென்க). பிருதிவி வியாபகம், ஆகாயம் வியாபகம் என்று ஒருவன் சொல்லக்கேட்ட மற்றவன் வியாபகம் என்னும் பதம் சமமாய்ப் பிருக்வி ஆகாயம் எனும் ஈரிடத்தும் சேர்க்கப்பட்டிருத்தலறிந்து, ஆகாயவியாபகத்தையும் பிருதிவிவியாபகத்தையும் பொருளினார் சமத்தவமுடையதன்றேனும், ஆகாயத்தினும் பிருதிவி வியாபகமுடையதென்றேனும் கொள்ளாது பிருதிவி வியாபகத்தினும் ஆகாயவிடப் பதத்தையே தலைமைபடைத்து வியாபகமாமெனக்கொண்டு கருதினார்போல, “தன்னை மறைத்தது” “பரத்தை மறைத்தது” என்று திருமூலர் திருமந்நிரமொழியைக்கேட்டபோதும் கண்டபோதும், தனக்கும் (சீவப்பிரமத்துக்கும்) பரத்துக்கும் (பரைக்கும்) சமமாக இசைக்கப்பட்டமை அறிந்து தானாகிய பிரமத்தையும் (ஆன்மாவையும்) அதற்கு மேலாய்கின்ற பரையையும் சமப்படுத்திச் சாஸ்திர ஸ்ரோதமுறப் “பரம்” என்றது தமது பிரமத்தை உணர்ந்தியதாமென்று “அரக்கர் டீசனை நீறுபட்டழிய” என்னும் ஸவஷ்ணவக்கம்பர் இராமாயண வாக்கியத்தள்ளே “நீறு” என்னும் பதத்தைக்கண்டு விசூதி மகாத்தியம பேசப்பட்டதாமென்றுளறிய ஒருவர்போல, திரிந்துணர்ந்து ஏகான்மவாதியார் தமதுவேதாந்தசங்கை நிவாரணத்திலே, “மாயை ஒருவிதத்திற் பொய்யாயுமிருக்கவேண்டும்” என்றும், “இந்த மாயை கடவுளை மறைத்ததாகவும் ஆகவேண்டும்” என்றும், எடுத்துக்கொண்டு, “ஓர் பிரபு கோவிலில் வாகனம் ஒன்றிருக்கின்றது அது என்ன வாகனம் என்று பார்த்து வரவெனத் தச்சொருவனை அனுப்பினார்” என்றும், அந்தத்தச்சன் அப்படியே போய்ப்பார்த்தவந்து யானை வாகனமென்று சொன்னான்” என்றும், அதற்குப் பிரபு “அது யாதமரத்தி

னற் செய்யப்பட்டதென்று கேட்டார்” என்றும், அதற்குத் “தச்சன் இன்ன மரமென்று தான்பாக்கவில்லை என்று சொன்னான்” என்றும் அப்போது “யானைக்கும் மரத்துக்கும் எத்தனை காதனாம், மரமே யானை தானே, யானைவாகனத்தை ஆராயின் மரத்தை யன்றிப் பொருளுளதோ, மரம் யானையாய்த் தோற்றும்படி மரத்திற் செறிவாகும் எடுக்கப்பட்டது, அதனே யன்றி யானை என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளில்லை என்றும் யானை என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளில்லாதிருந்தும் யானை பொய்யாயிருந்தும் மெய்யாய் மரத்தை மறைக்கவில்லையா” என்றும், மெய்யைப்பொய் மறைக்கும் என்பதற்குப் பிராமானம் இவையாமென்று சூதசங்கிதை காலாஜ்ஞவை உரைத்த அத்தியாயத்துப் பத்துப்பதிரோஞ் செய்யுள்களையும், வேதாந்த சூடாமணி அறுபதாஞ் செய்யுளையும் வரைந்து, இவற்றோடு திருமந்நிரத்துப் பராவஸ்தையிற் கண்ட,

மரத்தை மறைத்தது மாமதயானை
மரத்தின் மறைந்தது மாமதயானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம்
பரத்தின் மறைந்தது பார்முதற் பூதமே.

என்னும் இருபத்திரண்டாந் திருப்பாட்டையும் மேலேகூறியவாறு பொருள் படுத்திச் சேர்த்த ஓரினப்படுத்தித் திருமூலநாயனார் ஈண்டுப் பிரயோகித்த பரையைச் சுட்டிய “பரம்” என்னும் பதத்தைத் தம்பக்கத்துக்கு வேதாகமசாஸ்திரவாராய்ச்சி இல்லாமையால் இலக்கறியாது கவர்ந்தார் “அரி” என்பது விஷ்ணுவுக்கும் சிம்மத்தாக்கும் பெயராய் நின்றவிடத்து அவ்வரி என்னும்பதம் விஷ்ணு என்று பொருள்படுத்த வேண்டிய இடத்திற் சிம்மமென்று பொருள்படுத்தல் நீதியா? ஆன்மாவாகிய ஒன்றே அறியப்படுந் தமது அத்துவிதத்தினும் மேலாகிய பிராசாதகலைபற்றி வைதிகபாகபத யோகத்திற் பேசப்படும் பராசத்தியாம் பரத்தைத் தம் பக்காக்குகின்றார், பொன்னை மறைத்தது என்னுந் திருச்செய்யுளைப் போலத் தம் பக்கத்துக்கு உள்ளபடி பொருள் படக்கிடக்கில் அவர்களுக்கறிந் றோவயின்றும், மரத்தை மறைத்தது என்னுஞ்செய்யுளிற்போந்த பரம் என்னும் பதத்தை அச்செய்யுளையருளிய திருமூலநாயனார் கருத்துக்கொப்பக் காலபரம் அநீதம் பரதரிசனம் விசுவக்கிராசம் என்னும் பராவஸ்தைப் பாற்பட நின்ற பரைக்குப் பொருள்படுத்தாது, அதற்குக் கீழ்ப்பட்ட சாக்கிர சுழுத்தி சாக்கிர துரியம் என்னும் பராவஸ்தைப் பார்பட நின்ற ஆன்மாவுக்கு (பிரமத்துக்கு) இசைவுற வேதாந்தியார் பொருள்படுத்தியது எப்பிரமானத்தினாலோ? பொருளை நன்கு விசாரியாது பதங்களைக்கண்டவுடன் மயங்கித் தம்பக்கத்துக்குப் பொருள் படுத்தத் துணிதல் இந்தவேதாந்தசங்கை நிவாரண வேதாந்தியாருக்கு எக்காலமும் சுபாவமாமென்க. “பொன்னை மறைத்தது” என்ற செய்யுளால் சீவனையும் (சீவப்பிரமத்தையும்), “மரத்தை மறைத்தது” என்ற அடுத்த செய்யுளால் பரத்தையும் (பரையையும்) உணர்த்தி, பின்னர்ச் சிவத்தின் நிலை உணர்த்தி அதனோடு முந்திரையும் முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்குமேல் பஞ்சாக்கார தெறிக்கொண்டேனர்த்த வேண்டுகுத்திருமூலநாயனார்,

ஆறாறகன்று நமவிட்டறிவாகி
வேறான தானே யகாரமாய் மிக்கோங்கி
யீறார் பறையி னிருளற்ற தற்பான்
பேறார் சிவரய வடங்கும் பின்முத்தியே.

என்றருளினார். இந்தச் சிவபரசிவங்களுக்குச் சூதகீதை சொல்லியவாறு வேதாந்தியாருடைய ஞானேந்திரியமைந்து கண்மேந்திரியமைந்து சப்தாதியைந்து பூதாதியைந்து வாயுப்பத்து அந்தக்காணநான்கு அவித்தையொன்று சிவனென்றுமாகச்சேர்ந்து முப்பத்தாறாக விரிக்கப்படும் அலப்பிரகிருதி ஆன்மதத்துவ மிருபத்தாறான்கின் பார்ப்படாது, அதனின் உயர்ந்த வித்தியாதத்துவமேழினு முயர்ந்த சிவதத்துவ மைந்தின் அதித்திலே ஐக்கியம் பேசப்படுவனவாமென்றும், இவைகளுக்குச் சாக்கிரசாக்கிரமுதல் சிவதரிசனமீறும் பராவஸ்தை திருமூலநாயனாரால் சிவாகமத்தினின்று வேறுபடாது உரைக்கப்பட்டதாமென்றும், இருபத்தைந்தாந்தத்துவமாகிய காரணப்பகுதியையும் (பிரகிருதியையும்) காரணஅசுத்தமாயையையும் (மாயையையும்,) காரணசுத்த மாயையையும் (மாமாயையையும்) ஆன்மாவாகிய புருஷன் யோகமார்க்கத்தில் கண்டு நீங்கிப் பஞ்சமலங்கனையும் எய்து அறுக்குமாறு, எல்லாமாயும் அல்லவாயுமாய் உய்யச் செய்யும் உன்மனைப்பற்றிய சாக்கிர சாக்கிரமுதற் சிவதரிசனமீராகிய பத்து அவஸ்தையாம் பராவஸ்தா நிராலம்பத்தினால் சாயுச்சிய மடைதல் சுத்தமாம் என்ற கருத்தினாலே திருமூலநாயனார்,

ஐயைந்து மட்டுப் பகுதியு மாயையும்
பொய்கண்ட மாமாயை தானும் புருடன்கண்
டெய்யும் படியா யெவற்குமா யன்றாகி
யுய்யும் பராவத்தை யுள்ளுறல் சுத்தமே.

என்றும், உயிரும், (அருளாம்) பரமும், நேயமும் உபாதியெல்லாமொழிய ஒன்றாய் அதர்வசிகை முடிபுகொண்டு மருவும் என்ற கருத்தினால் பராவஸ்தை இறுதி இருபத்தேழாம் செய்யுளால்

நின்றா னருளும் பரமுமுன் னேயமு
மொன்றாய் மருவு முருவு முபாதியுள்
சென்றா னெனை விடுத்தாங்கிற் செல்லாமையு
நன்றான ஞானத்தி னுதப் பிராணனே.

என்றருளினார். மேலே கூறியவாற்றால் தமதுதத்துவங்களுட் பேசப்படாது மேலாம் பாசுபத பிராசாத யோகமார்க்கத்துப் பராவஸ்தையிற் பரையையுற்றுப் பரமென்று கூறப்பட்ட பதச்செய்யுளில் “மரத்தைமறைத்தது” என்பதுதமது “பொன்னை மறைத்தது” என்பதுபோலிருக்கக் கண்டு இலக்கறியாது திருடப்பட்ட நமது திருமந்திரசெய்யுட் சொத்தை அத்திருமூலர் பிரமாணசாஸ்தியச் செய்யுள்கள் வாயிலாக நம்பக்கலுறப் பொருள்செய்து மீட்டுக்கொண்டேம்.

சென்னை வேதாந்தியார் தம்மதத்தரல்லராயுள்ள திருமூலர் முதலாயினோரால் அருளப்பட்டனவாய், சைவசித்தாந்த சாஸ்திரம் பொருள்கள் முழுமையும் அமைவப் பெற்ற

துள்ளனவாயுள்ள நூல்களுள்ளே தம்பக்கத்துக்கு முடிவாய் பிரமாணஞ் சொல்லப்பட்டதென்று சிக்குண்டு யாதுக்காக அவதிப்படுகின்றார். தமக்குத் தெரியாத நூல்களுள் முன்பின் யோசியாது பொருள் படுத்துவதால் அடையும் பயன் என்னையோ! திருமந்திரத்துக்குப் பிறவிடங்களிலிருந்தும், தேவாரம், சிவஞானபோதம், கந்தரலங்காரம், கந்தரதுபூதி முதலியவைகளிலிருந்தும் வேதாந்தியார் தம்பக்கத்துக்குப் பொருள்படுத்தி உதகரிக்கும் உதாரணங்கள் அவர் விடுத்த விஷயத்துக்குப் பொறுத்தமுறுவனவோ அன்றோ என்பதனை மேலேசொல்லியவாறு வைதிகசைவசித்தாந்தப் பொருள்கொண்டு நிறுத்து விஷயத்தின் உபக்கிரமோப சங்காரங்களினால் நிரூபணஞ் செய்துவாய்மை கடைப்பிடித்தல் நடந்து வைதிகசைவசித்தாந்த நெறியுணர்ச்சுக் கடனாமென்க.

சி. செந்தினுதையர்.

முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞ்ஞானசம்பந்தருவேநம:

தாயுமான சுவாமிகளருளிச் செய்த
பாடல் உரை.

சின்மயானந்த தூத.

(முன் தொடர்ச்சி.)

கருமருவு குகையினைய காயத்தி னடுவுட்
கனிம்புதோய் செம்பனையபான்
காண்டக விருக்கநீ ஞானவனன்முட்டமயே
கனிவுபெற வுள்ளருத்திப்
பருவம தறிந்துநின் னருளான குளிகைகொடு
பரிசித்து வேதிசெய்த
பத்துமாற் றுத்தங்க மாக்கிபே பணிகொண்ட
பட்சத்தை யென்சொல்லுவே
னருமைபெறு புகழ்பெற்ற வேதாந்த சித்தாந்த
மாதியா மந்தமீது
மத்துவித நிலையரா வென்னையான் னென்னடிமை
யானவர்க ளறிவினுநீர்
திருநீருவு கல்லா லடிக்கீழும் வளர்கின்ற
சித்தாந்த முத்திமுதலே
கிரகிரி விளங்கவரு தகவினா மூர்த்தியே
சின்மயா னந்தகுருவே.

(இ-ள்.) மேன்மையான கீர்த்தியமைந்த வேதாந்தம் சித்தாந்தம் முதலாகிய முடிவுகளிடத்தினும், இரண்டற்ற நிலைமையுடையவர்களாய் அடியேனை பாட்கொண்டு தேவரீருக்

கடியரானவர்களுடைய அறிவினிடத்தும், ஞானச்செல்வம் வாய்ந்த கல்லாஸுவிருட்சததினடியிலும் வீற்றிருக்கின்ற சித்தார்த முத்தித்தலைவரே! திரிசிரபுரமென்றும் கேஷத்திரம் பிரசித்தியாகும்படி எழுந்தருளிய தக்ஷிணமூர்த்தியே! ஞான னந்த போதகரே! கருவிலமைந்த மூசையைப்போன்ற சரீர த்தின்மத்தியிலே கனிம்பினால் மூடப்பட்ட செம்பைப்போன் ற அடியேன் காணாதற்குத் தகுதியாய் வசித்திருக்கையில், தேவரீர் ஞானக்கிளியை வளர்த்துக் குழைவுண்டாகும்படி அம்மூசையினுள்ளாகவே உருகச்செய்து, பக்குவகால முணர்ந்து தேவரீருடைய திருவருளான மாத்தினாயினால் அச்செம் பைப் பரிசித்து அதை வேறுபடுத்தி, பத்துமாற்றுடைய தங் கமாகச்செய்து அடிமைகொண்டருளிய தேவரீரன்பை அடி யேன் என்னென்று கூறுவேன்.—எ-று.

சிவபெருமானே இரதவாதம் புரிவோராகக் கற்பித்தமைக் கேற்க, குகை, செம்பு, அக்கினி, குளிகை முதலியவற்றையும் முறையே கற்பித்தமைகாண்க. நாதார்தம் போதார்தம் கலார்தம் முதலியவற்றைக் குறிப்பிப்பான், “வேதார்த சித் தார்த மாதியாமந்தம்.” என்றனர். (எ)

கூடுத லுடன்பிறித ஸ்மருநித் தொந்தமாய்க்

குவிதலுடன் விரிதலற்றுக்

குணமற்று வரவினொடு போக்கற்று நிலையான

குறியற்று மலமுமற்று

நாடுதலு மற்றமேல் கீழ்நடுப் பக்கமென

நண்ணுதலு மற்றவற்று

நாதமற் றைவகைப் பூதபேதமு மற்று

ஞாதுருவின் ஞானமற்று

வாடுதலு மற்றமே லொன்றற் றிரண்டற்று

வாக்கற்று மனமுமற்று

மன்னுபரி பூரணச் சுசுவாரிதன்னிலே

வாய்மடுத் துண்டலசமாய்த்

தேடுதலு மற்றவிட நிலையென்றை மௌனியே

சித்தரிந்த முத்திமுதலே

சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே

சின்மயா னந்தகுருவே.

(இ-ள்.) மோனசிரியராயெழுந்தருளியவரே! சித்தார்த முத்தித் தலைவரே! திரிசிரபுரம் என்னும் கேஷத்திரம் மகிமை யமையும்படி வீற்றிருக்கின்ற தக்ஷிணமூர்த்தியே! ஞான னந்த வாசிரியரே! ஒன்று படுதலும் நீங்குதலு மின்றிச் சேர்க்கை யில்லாததாய், சுருங்குதலும் பெருகுதலுமின்றி, குணங்களு மின்றி, வருதலும் செல்லுதலுமின்றி, ஊர்ஜிதமான ஓர் குறியுமின்றி, மும்மலங்களுமின்றி, அறிதலுமின்றி, உயர்வு தாழ்வு மத்தி மருங்கு என்னும் விகாரங்க ளெய்தலுமின்றி, விந்துதத்துவமும் நாத தத்துவமுமின்றி, ஐந்துவகையாகின்ற பூதபேதங்களுமின்றி, காண்போனிடத்துள்ள அறிவுமின்றி, வாட்டமடைதலுமின்றி, மேன்மை யமைந்த ஒன்றென்பது மின்றி, இரண்டென்பதுமின்றி, வாக்குமின்றி, மனமுமின்றி,

நிலை பேறுபுள்ள பரிபூரணத்தன்மை யமைந்த சுகக்கடலிலே வாய்வைத்துப் புகித்துப் பரவசமடைந்த, தேடுதலுமின்றி யிருக்கும் இடம் எதுவோ? அதவே உண்மையான நிலையென் றறுக்கிரகித்தருளினீர்.—எ-று.

சேர்தல் பிரிதலாதியாக முறையே கூறிவந்த விகாரங்க ளின்றித் தனித்த ததாகாரமே உண்மைநிலை யென்றரைத்த படி. (அ)

தரராத வருளெலாந் தந்தருள மௌனியாய்த்

தாயினைய கருணைகாட்டித்

தாளினையென் முடிசூட்டி யறிவீற் சமாதீயே

சாசுவத சம்பந்தாய

மோராமன் மந்திரமு முன்னுமன் முத்திநிலை

யொன்றோ டிரண்டெனும்

லொளியெனவும் வெளியெனவு முருவெனவு நாதமா

மொலியெனவு முணர்வுறும்

பாராது பார்ப்பதே யேதுசாதன் மற்று

பரமவறு சூகிவாய்க்கும்

பண்பென் றுணர்த்தியது பூராம லன்னிலை

பதிந்தநின் பழுவடியாதஞ்

சோயிருக்க நினதருள் வேண்டு மையனே

சித்தார்த முத்திமுதலே

சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே

சின்மயா னந்தகுருவே.

(இ-ள்.) சித்தார்த முத்தித்தலைவரே! திரிசிரபுரமென்னும் கேஷத்திரம் விளக்கமுறும்படி எழுந்தருளியிருக்கும் தக்ஷிண மூர்த்தியே! ஞான னந்த வாசிரியரே! எமது கடவுளே! வே ரொருவராலும் கொடுக்கவேலாத திருவருளனைத்தையும் பா லிக்கும்பொருட்டு, மோனசிரியராய் வடிவுகொண்டு மாதா வைப்போன்ற கிருபையை வெளிப்படுத்தித் தேவரீர்திருவடி களை அடியேன் சிரத்திற் றரித்தருளி, மந்திரவகைகளையுஞ் சிந்தியாமல், மோட்சநிலைமை ஒன்றுடனே இரண்டென்று ரையாமல், ஒளிமயமாயுள்ள தென்றும், வெளிமயமாயுள்ள தென்றும், உருவாயுள்ளதென்றும் நாத தத்துவமென்று சொல் லத்தக்க சத்தருபமாயுள்ளதென்றும் அறியாமல், நோக்காமல் நோக்குகின்றதே காரணங்கருவியற்ற மேலான அதுபவம், சித் தித்திற்குரிய தன்மையென்று அறிவித்தருளினீர், ஆனால், வே ரொன்றையும் நோக்காமல் அத்தன்மையான நிலைமையில் அமைந்துள்ளவர்களாகிய தேவரீருடைய புராதன அடியார்க ளுடைய சிறப்புற்றவனாயிருப்பதற்குத் தேவரீர் திருவருளைப் பா லிக்கவேண்டும்.—எ-று.

எனவே தேவரீர் அறுக்கிரகித்த நிலைமையில் அடியேன் இடைவிடாதிருந்த புராதன அடியார்களைப்போன்ற சிறப் படைதற்குத் தேவரீர் திருவருளித்தல்வேண்டு மென்றபடி. இதனான்மே மணவாசகப்பிராக்ஷம், “அவனருளாலே யவ ன்ருள் வணங்கி.” எனத் திருவாய்மலர்ந்தனர். (க)

போதமா யாதிகடு வந்தமு மிலாததாய்ப்
புனிதமா யவிகாரமாய்ப்
போக்குவர வில்லாத வின்பமாய் நின்றநின்
பூரணம் புகலிடமதா
வாதரவு வையாம லறிவினை மறைப்பதுநி
னருள்பின்னு மறிவின்மைதீர்த்
தறிவித்து நிற்பதுநி னருளாகி லெளியனேற்
கறிவாவதே தறிவிலா
வேதம்வரு வகையேது வினையேது வினைதனக்
கிடான காயமேதென்
னிச்சா சுதந்தரஞ் சிறிதுமிலை யிகபர
மிரண்டினுண் மலைவுதீரத்
திதிலுள் கொண்மனி யுணர்த்தியெனை யாளவையோ
சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தகஷிண மூர்த்தியே
சென்யியா னந்தகுருவே.

(இ-ள்.) சித்தாந்த முத்தித்தலைவரே! திரிசிரபுரமென்
னும் க்ஷேத்திரம் விளக்கமுறுமாறு எழுந்தருளி யிருக்கின்ற
தகஷிணமூர்த்தியே! ஞானானந்த வாசிரியரே! ஞானமயமாக
வும் ஆதிமத்தியாந்த ரகிதமாகவும் தாய்மையாகவும் விகார
மற்றதாகவும் செல்லுதல் மீளுதலற்ற இன்பமயமாகவுமுள்ள
தேவரீருடைய பரிபூரணத்துவமே அடைக்கல மடையத்தக்க
இடமாகக்கருதி, அதனிடத்திலே அன்புகொள்ளாவாறு அடி
யேனுடைய அறிவை மறைப்பதும் தேவரீர் திருவருளே,
மீண்டும் அவ்வறியாமையைப்போக்கி அத்தகைய அறிவை
விளக்குவிப்பதும் தேவரீர் திருவருளே யாகுமானால், அடியே
னுக்கு அறிவென்பதேது? அறிவற்றதாகிய மூடம் வரும்
வகை எவ்வாறு? அம்மூடத்தினால் விளையும் இருவினைக
ளேது? அவ்வினைகளுக்கொத்ததாக வருகின்ற சரீரமேது?
அடியேனுடைய அவாவிற்குரிய உரிமை சற்றேனுமில்லையே!
ஆதலால் இகத்தையும் பாதத்தையுங்குறித்த அடியேன் மனதி
னுள்ள மயக்கம் நிவாரணமாகும்படி குற்றமற்ற திருவருள்
சுரந்துணர்த்தி, இனியேனும் அடியேனை ஆட்கொள்ளுவிரோ?
எ-று.

யானெனதென்னும் செருக்ககன்று யாவும் சிவமயமாகக்
காணுகையில் அறிவு முதலியவை தோன்றாதென்பதைக்
குறிபார்த்தவாறாக. அறிவை மறைப்பது திரோபவமும்
அறிவை விளக்குவது அதுக்கிரகமுமாகலானும், இவ்விரண்
டும் பஞ்சகிர்த்தியங்களுள் அடங்கலானும், பஞ்சகிர்த்தியகர்
த்தா சிவபிரானொருவரேயாகலானும், “அறிவினைமறைப்பதுநி
னருள்பின்னு மறிவின்மைதீர்த் தறிவித்து நிற்பதுநினைநுள்”
என்றனர்.

(க0)

பத்திரெறி நிலைநின்று நவகண்ட பூமிப்பரப்பை
வலமாக வந்தும்
பரவையுலிட மூழ்கிய நதிகளிடை மூழ்கியும்
பசிராக மின்றியெழுநா
மத்தியிடை நின்றுமுதிர் சருகுபுனல் வாயுவினை
வன்பசி தனக்கடைத்து
மௌனத் திருந்தமுயர் மலைதழைவு புக்கிய
மன்னுதச நாடிமுற்றுஞ்
சுத்திசெய் தும்மூல ப்ராணனோ டங்கியைச்
சோமவட்டத் தடைத்துஞ்
சொல்லரிய வழுதுண்டு மற்பவுடல் கற்பங்க
டோறுநிலை நிற்கவீறு
சித்திசெய் துஞ்ஞான மலது-தி கூடுமோ
சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தகஷிண மூர்த்தியே
சின்மயானந்த குருவே.

(இ-ள்.) சித்தாந்த முத்தித்தலைவரே! திரிசிரபுரம் என்
னும் க்ஷேத்திரம் மேன்மையடையுமாறு எழுந்தருளிய தகஷி
ணமூர்த்தியே! ஞானானந்த போதகரே! பத்திமார்க்கத்தில்
நிலைபேறுகவிருந்தும், ஒன்பது கண்டங்களாகப் பிரித்திருக்
கின்ற இவ்வுலகத்தைப் பிரதக்ஷணமாக வந்தும், சமுத்திரத்
திற் கலக்கின்றனவாகிய ஜீவநதிகளிடத்தில் நீராடியும், பசி
யும் தாகமுமில்லாமல் அக்கினிநிலிலிருந்தும், உலர்ந்துதிர்
கின்ற சருகுகளையும் நீரையும் காற்றையும் கொரோமாகிய
பசிப்பிணிக்காக வயிற்றிற் சேர்த்தும், மோன நிலைமையி
லிருந்தும், அகியுன்னதமாகிய மலையினிடத்துள்ள குகைக
ளிற் புதுந்திருந்தும், நிலைபெற்றிருக்கும் பத்துநாடிகள் முழு
மையும் சுத்தபுரிந்தும், மூலாக்கினியையும் பிராணவாயுவை
யும் சந்திரமண்டலத்திற்சேர்த்தும், அவ்விடத்திலொழுகின்ற
அமுததாரையைப்புகித்தும், அநித்தியத்தன்மை வாய்ந்த இச்
சரீரம் கற்பார்தநங்களிலெல்லாம் அழியாது நிலைபேறுயிருக்
கும்படி மோலான காயசித்திகளைச்செய்தும், மெய்யறிவில்
லாதவர்கட்கு முத்தி கிட்டுமோ?—எ-று.

ஒன்பது கண்டங்களாவன:—சம்புத்திவு, சாகத்திவு, குகை
த்திவு, கிரவுஞ்சத்திவு, சாஷ்மலத்திவு, கோமேதகத்திவு, புட்
கரத்திவு. தசநாடிகளாவன:—சுழிமுனை, இடை, பிங்கலை, காந்
தாரி, அத்தி, சிசுவை, அஸம்புடை, புருடன், குரு, சங்கினி,
கடலிற்சுலக்கின்ற நதிகளே ஜீவநதிகளும், அவைகளே தெ
ய்வீகமுள்ளவைகளுமாகலின், “பரவையிடை மூழ்கிய நதிக
ளிடை மூழ்கியும்” என்றார். அன்றியும், “பரவையிடை
மூழ்கியும்” எனப்பாடமோதிச் சேதுமுதலிய இடங்களிற்
சமுத்திரஸ்காணஞ் செய்தும் எனப்பொருளுரைப்பாருமுள்.

சின்மயானந்தகுரு முற்றுப்பெற்றது.

ஆகத்திருவிருத்தம் கூக.

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

1897(ஸ்ரீ) நவம்பர் 21உ.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஸத் குரவே நம:.

பழைமையும் புதுமையும்.

“மாறாக்கீழ்காடு” என்றோர் வசனமுளது. கிழக்குத் தேயங்களு ளொன்றாகிய இந்து தேசம் ஒரு பொழுதும் மாறா நிலைமையுடைத்தென்பது நெடுங் காலமாய் நடைபெற்றுலாவி வரும் ஒரு பிழை, அல்லது பிராந்தியெனத் தரும். இந்தப் பிராந்தி எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் ஒழியுமோ அவ்வளவு நமது நாட்டிற்கும் நமது நாட்டார்க்கும் அதனை யாள்வோர்க்கும் நல்லது நமது வரலாற்றையறிவாத அந்நியருக்கு நமது கிருக கிருத்தியாதி ஆசாராநுஷ்டானங்களும், ஸம்பிரதாயக் கிரமங்களும், அவற்றின் பாவோத்தேசியங்களை யுணர்த்தும் யுக்தி நியாய வாதங்களும் சற்றேனும் புலப்படாவாயினும், அவர்களுக்கும் நமக்கும் ஸம்பிரதாயம் நடைபுடை பாவனை முதலியவைகளிலுள்ள வித்தியாச மாத்திரம் எளிதில் விளங்குகின்றது. கீழ்நாட்டு ஒரு பொழுதும் மாறாது, பூர்வஸ்திதிக்கு ஹானியில்லை” என்னு மெண்ணம் அவர்களுக்கு ஜனிக்கின்றது. இவ்வபிப்பிராயமானது திடசித்தமுள்ள கீழ்த்தேசத்தாருக்கு அறுகுணமாயிருப்பதுமன்றி, ஆதிமுதல் அவர்க்குள்ள தப்புஎண்ணத்துடனேயே குடிக்கொண்டிருக்கச் செய்கின்றது. இந்த விஷயத்தில் ஐரோப்பியரும் இந்தியரும் ஒன்றுபோல் பிரமையடைந்திருக்கிறார்கள்; இந்தப் பிரமையே வெனின், நம்பூர்வ சரித்திரங்களைச் சரியாய் விசாரித்தறியாததனால் விளைவதாகும் இஃதென்று ஐரோப்

பிய பண்டிதர்களும் அடிக்கடி எடுத்துரைக்கிருக்கின்றனர். எளிதையும் தொன்றுதொட்டுள்ள வழக்கமெனக் கூறுதல் கீழ்த்தேசத்தவருக்கு இன்றியமையாவழக்கம். ஆயினும், வழக்கமெனப் புகலுமொருவனைத் தர்க்கித்து, அது முதன் முதலில் எப்பொழுது கைப்பிடிக்கப்பட்டது, அதன் நடைமுதற்காலமெத்தனையெனக் கணக்கிட்டு, அவன் ஒன்று, அல்லது, இரண்டு தலைமுறைக்கதிகம் பின்னோடி நிரூபித்தல் முடியாததாகும். கேள்வி வார்த்தைகளே அவனது அத்தாக்கியா யேற்படும்! ஆதார மொன்றுங் காணாது அவனுந் தியங்கி நிற்பான். வெகு நவீனமாய் ஒரு வழக்கம் சமீபகாலத்திலேயே ஒரு குடும்பத்தில் மூத்தோரால் ஏற்படுத்தப்பட்டு, அதுஇப்பொழுது அக்குடும்பத்திலுள்ளவனுக்குத் தெரியாதிருக்கும் பட்சத்தில், அது நெடுநாளாய் வம்சபரம்பரையாகத் தங்கள் குடும்பத்தில் வழங்கிவருகிறபுராதன பத்ததியென்று அவன் சொல்லுவான். அவன் ராமர், தர்மபுத்திரர் முதலிய பண்டைக்காலத்துச் சங்கதிகளை யடிக்கடி யெடுத்தோதுவான். ஆனாலும், ராமாயணத்திலாவது, மகாபாரதத்திலாவது ஒரு மூலையேனும் ஒதியிருப்பானென்று நம்புவதற்கிடமில்லை. கேவலம் விருத்தமான ஆசாரங்களும் வைதிக கர்மங்களெனக் கொண்டாடப்படுகின்றன. அவ்வாறு வேதப்பிரமாணமுளதோ இல்லையோதெய்வத்திற்கே தெரியும்—நமக்குத் தெரியாது, விசாரித்தற்பாலது. ஒருவன் இன்று தன் விரிவிலா அறிவினால், ஏதோ ஒன்றை அவலம்பிக்கட்டும். அதையே வலிஷ்டர் முதலிய மகாரிஷிகளால் இன்னொன்றாகக் குணர்த்தப்பட்டதெனச் சொல்லுவான். ஒருவன் சுத்த பொய்க்கதை ஒன்று சொல்லட்டும். அதுவும் வியாஸ, ஸ்ரீவத புராணிகர்களுடைய வாக்கினின்றும் பிறந்ததெனப் பிரமாணம் காட்டுகிறான்; குஜினி புஸ்தகக்கடைக் காவியச்சோரன் முன்னது பின்னதாகத் தான் அங்கங்கிருந்து கொழித்தெடுத்தெழுதிய வைத்தியக் கைமுறைப் புத்தகத்தை அகஸ்தியர் நூலென்று பேரிட்டு ஏமாற்றச் சிறிதும் கூசுவதில்லை. பேதமை நிறைந்த ஜனங்கள் எளிதில் இவ்வபத்தங்களை முழுமூச்சாய் நம்புவார்களேயல்லாமல், ஐரோப்பிய நியுணர்களது ஸர்வஸம்மதமான தேகாரோக்ய ஸாதக பாரிசுத்தியாதி யாசாரங்கள் விஷயத்திலும், செவ்வெனச் சோதித்தறிந்த வைத்திய சிகிச்சையிலுமாதிரம் அதுமானத்தைக் கைவிடார். ஒன்றின்மீது நம்பிக்கையும், மற்றொன்றின்மீது நம்பிக்கைக் குறைவும் ஏற்படுவதற்குக் காரணம் எளி

திற்புலப்படும். கீழ்த்தேசத்தான் மாறுபாட்டுக்குட்படானென்றல்ல. அவன் அப்படி யுட்படாதிருப்பானால் அது இயற்கையி னமைப்புக்கு விரோதமாகும். சிருஷ்டியி லடங்கிய வளைத்தும் இடைவிடாது மாறிக்கொண்டே யிருக்கின்றது. ஆனால், அவ்வேற்றுமையின் தாரதமயம் வெகு துட்பமா னது. பூகோள இலக்கண மறிந்தவர்கள் சொல்வதை நீம்புவோமாயின், அநேக மகாதிஷுகளும் அகியுன்னத பர்வத சிகரங்களும் பூ ப்ரளயத்தால் இருந்திருந்தாற்போல வெளியானவை யல்லவென்றும், அமரிக்கையாயும் கண்ணுக்குக் கோசரமகாமலும் நடந்துவருகிற அநவாத சுதாகத அசைவினாலேயே (கமகாமனச் சக்தியினாலேயே) உண்டாயினவென்றும் கொள்ளவேண்டியது. நூற்றாண்டுகள் கணக்காய் இடைவிடாது இவ்வாறு சுதாகதமாய் அசைந்துவந்தாலும், ஆரியின் மேற்பரப்புமாத்திரமே சில அடிகள் வரை உயரக்கூடுமென்று ஏற்படுவதால், இந்த ஓயர் மாறுபாடானது மிகவும் நிதானமாய் நடந்துவருகிறதென்று அறியலாகும். அப்போதைக்கப்போது பூகம்பங்களும், எரிமலைகளின் உற்பேத கத்தால் ஜுவாலாப் பிரவாஹங்களும் இவை முதலிய பிரளய சூசனைகளும் இயற்கையிலேயே அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்பதுண்மையே. இம்மாதிரியாகவே மானிடச்சங்கம், அல்லது ராசிகளுக்கும் பிரளயாவஸ்தையும் அதற்குரிய மாறுபாடுகளுமுண்டு. ஆனால் அவற்றின் பயன் அநேகமாய்க் கோரமாகவும் விபரீதமாகவும் இருக்கும். பூகம்பங்களால் தேசங்கள் நாசமடைவதுபோலவே மனிதஸமூகமும் நாசமடையும். உண்மையை விசாரித்தால், பாதகண்டத்தில் ஜனஸமூகம் அடிக்கடி மாறுண்டிருக்கிறது. பாதகண்ட நிவாஸியாகிய ஆரியன் வெகு பிராசின வம்சாவளியை யுடையவன். அதிவிஸ்தாரமாயுள்ள இந்தக் காலார்ணவத்தில் அவனுக்கு (ஆரியனுக்கு) எதிர்ப்படாத புயல்களாவது, அவனுக்கு இடறாத நீர்மட்டத்துக் குள்ளடங்கிய குன்றுகளாவது, அவன் தட்டுப்பட்டு அமிழாத மணற்கரைகளாவது உண்டோ? அப்படியிருந்தும் அவன் இத்தனை இடையூறுகளையும் மாறுபாடுகளையுங் கடந்து முனிமுக்கறையாகிச் சேதமடையாமல் முழுமையாய் உள்ளது உள்ளபடி தப்பி வெளிவந்தது ஆச்சரியமன்றோ? ஆயினும் இவன்விஷயத்தில் ஒரு விசேஷமுண்டு. அவனுடைய நிலவாசியைப்போல் அவனும் ஆழமாய் உழுது பண்படுத்துவதற் கிடங்கொடுப்பதில்லை. இப்பொழுது இருப்ப

தைவிட ஆழமாய்ப் பூயியை உழுதல்கூடுமென்பது திண்ணம். ஆனால் இதற்கு அந்நிவதேசத்துக் கலப்பை அவ்வளவாக ஏற்றதல்ல. அந்நியதேசத்துக் கலப்பையைக்கொண்டுமூதால், அது கற்கரடுகளையும் மணலையும் மேலே கிளப்பிவிடுகின்றது. அதனால் நிலமானது அநேக நாள்வரையில் பயன்படாமற் போகின்றது. அந்நிய தேசத்து நாகரிகமானது அவனுடைய தூர்க்குணங்களுக்கு வலிமையூட்டி, நற்குணங்கள் ஆதரவின்றி யடங்கும்படி செய்து விடுகிறதென்று பொதுவாய்ச் சொல்லலாம். 'மறுபடி இத்தூர்க்குணங்களை மாற்றுவதற்கு ஒரு புருஷ ஆயிஸ் பிடிக்கும். இப்பொழுதுள்ளபடி பார்த்தால், இந்திய வேளாளனுவன் அவனுக்குக்கிடைத்த கருவி கரணங்களைக்கொண்டு சக்தி வஞ்சனை யில்லாமல் நிதானமாயும் நிலையாயும் பாதிபட்டு உத்தம பலன்களை விளைவித்திருக்கிறான். அந்தப்பலன்கள் நீடித்து நிலைத்திருக்கக்கூடியனவாய் மிருக்கின்றன. அதிசய பலன்களைக் காட்டவெண்ணி அவன் அவசரப்பட்டு நிலத்தின் செழிப்பை வற்றப்பண்ணுவதில்லை. பழைய ஜீவனோபாய பத்ததியில் அவனுக்கு இவ்வளவுதொல்லையும் ஸ்வயகாரிய திருஷ்டியும் கிடையாது. உண்மையுரைக்கின், மலையின் சிகரத்தைப்போ லுயர்ந்த வொரு நாகரிகத்தை அவன் மெள்ளமெள்ளக் கட்டிவிட்டான். அதில் எட்டா உச்சிகளும் ஏறவொட்டாக் குன்றுகளும் மிகுந்த வழுக்கலான செங்குத்துகளும் பலவுள. மிகவும் நிற்கிக்கப்பட்ட இந்தக் கலியுகத்தில் மதவிஷயத்திலும் நீதியாசாரங்களிலும் பிபுருத்த மாறுபாடுகளுண்டாயிருக்கின்றன. தத்துவ விசாரணையிலும் கலைஞானத்திலும் விசேஷப் பயிற்சியுண்டாயிருக்கிறது. இரண்டொரு திருஷ்டாந்தங்களை மாதிரம் இங்கெடுத்து வரைவோம்:—

எது எப்படியிருந்தாலும், மது மாம்சங்களின் தீமைப்பயனைக் குறித்து ஹிந்துக்களுக்கு ஒரே எண்ணமாயிருக்கவேண்டியதல்லவா? சென்னையில் ஸர் ஜன் ஜெனரலாயிருந்த கனம் பொருந்திய டாக்டர் உ. ர. காரீனிஷ் என்னும் துரையானவர் 1884-ம் வருஷத்தில் சென்னைக் கலாசாலைகளிற் தேர்ந்த பண்டிதர்களுக்குப் பட்டமளிப்பதற்காகக் கூடிய சங்கத்தில், பூர்வகாலத்து ஆரிய தத்துவஞானிகளுக்குரிய முக்கிய லக்ஷணங்களான "அடக்கவாழ்க்கை," "ஒப்பில்கொள்கை" ஆகிய இவ்விரு உத்தமகுணங்களை யும் அனுசரிக்கக்கடவீரென்று சபையாருக்குப் புத்திசொல்லினர். அன்றியும் "உங்களுடைய முன்

ஞானிகளின் வழக்கப்படி நீங்களும் 'அடங்கவாழ்க்கை' யை யவலம்பிப்பதால், இக்காலத்துகற்றறிந்தோரில் அதி வல்லபமுள்ள தத்துவஞானிகளின் அனுமதியும் ஆதரவும் உங்களுக்குண்டாகும். மயக்கும் மதுவும், வீரியமுற்ற மாம்சமும் ஆயுள், ஆரோச்யங்களுக்காவது, மனவலிமைக்கும் தேக திடத்திற்குமாவது அவசியமில்லையென்றும், அல்லாமலும், மதுபான வெறியானது வடதேசத்தாரர்க்கே கெடுதியை உண்டாக்குவதாயிருக்கிறதென அவர்கள் கூறுகின்றார்கள்" என்றிவ்விதமாக அந்த கார்னிஷ் துரைவற்புறுத்தினார். முந்திய நாள்தான் "உத்தர ஆமெரிகா விவேசனி" என்னும் பத்திரிகையில் மது மாம்சங்களைப் புசிப்பதில் மிதமாயிருக்கவேண்டுமென்று ஒருவர் எழுதி, நாகலோக (அமெரிசா) வாசிகளாகிய தமது ஸ்வஜனங்களுக்குப் புத்திமதி கூறினர். இவர்கள் விஷயமிப்படியிருக்க, மிகவும் சிலாசிக்கப்பெற்ற துவாபரபுகத்திலும், சுருதிகல்பமென்னப்பட்ட காலத்திலும் மேல் வருணத்தவர்களுமே மிதமிஞ்சி மது மாம்சங்களைப் புசிக்கவில்லையா? இன்ன மாம்ஸங்களை யிப்படிப் புசித்தல் வேண்டும், இன்ன மீனை யிவ்வாறுபயோகிக்கவேண்டுமென்று இப்பொழுது பிராஹ்மணர்களிலெவரும் விதிகளேற்படுத்தத் தலைப்படாராயினும், ஸ்மிருதி கர்த்தராகிய மனு இவைகளைப்பற்றி வேண்டியமட்டும் நிபந்தனைகள் செய்திருக்கின்றார். அல்லாமலும், பலி கொடுக்கும் ஏற்பாடு ஆகியிருந்த அநாகரிகத்தின் 'சின்னமெனக் கொள்ளவேண்டியதாயிருக்கிறது. காலக்கிரமத்தில் ஜனங்களின் மனது சீழ்ப்படச் சீர்ப்பட, விவேகிகளும் படித்தறிந்தவர்களும் கண்டனைக் கேதுவான இந்த துராசாரங்களை மெள்ளத் தவிர்த்தனர். மேலும், வேதபாஹ்யரென்னும் குற்றம் சம்பவிக்குமெனப் பயந்து, தீதில்லாப் புதிய ஆசாரங்களை யேற்படுத்தி இந்த ஆசாரங்களுக்குப் பழைய பேர்களுையே வழங்கிவந்தனர். பூவத்து யஜ்ஞசாலைகளுக்குப் பதிலாக அமைக்கப்பட்ட நவீன தேவாலயங்களில் "பலிபீடம்" என்னும் நாமமாத்திரம் வழக்கத்திலிருக்கின்றதேயொழிய எவ்விதபலியுங்கிடையாது. மதுமாம்ஸங்களை விலக்குவதில் இப்பொழுது ஸைவமதம் வெகு கண்டிதமாயிருக்கின்றது. "சைவம்" என்றால் மதுமாம்ஸவிலக்கு என்று பொருள்படலாபீற்று. மதுமாம்ஸங்களைத் தொடாத வைஷ்ணவன் கூட தான் "சைவம்" என்று இந்த அர்த்தத்திற் சொல்லிக்கொள்கிறான். இப்பொழுது யஜ்ஞங்கள் அபூர்வமாய்ச் செய்யப்படினும், அவைகளை யாமோ

தித்து ஆதரிப்பவர்கள் அரிதாயிற்று. இந்தச் சந்தர்பத்தில், மஹான் அப்பையதீக்ஷிதர் காலத்து நடந்த தொரு சங்குதியைச் சொல்வோம். கலியுகத்தில் யஜ்ஞங்கள் விஷயமாய் உண்டாயிருக்கும் சீர்திருத்த ஏற்பாட்டைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், வைஷ்ணவபண்டித ரொருவர் இந்தக்கதையை எமக்கு எடுத்துச் சொன்னார். மஹான் தீக்ஷிதரவர்கள் ஒரு பெரிய யஜ்ஞஞ்செய்யத் தொடங்கினபொழுது, வழக்கப்படி வபாஹோமத்தினியித்தம் 'கொண்டுவரப்பட்டிருந்த பசுக்கூட்டத்தை (ஆடுகளை) ப்பார்த்து மனமுருகி, ஜீவஹிம்ஸைசெய்ய மனதொப்பாமல், "வேதமே உன்னை நம்பினேன்" என்று உரக்கப் புலம்பினாராம். இதனால், வேதவிதி"யில் லாவிடின அம்மஹான் இப்படி ஜீவஹிதை செய்திராரென்று தெரியவருகிறது. முன்னாளிற் சில சாக்தேய, வைஷ்ணவ சமயத்தவர்கள் விசேஷமாய் மது மாம்ஸாதி ஸேவனஞ் செய்துவந்தார்களென்றும், இப்பொழுதுங்கூட எங்கேயோ சில மூலை முடுக்குகளில் இது நடந்துவருகிறதிலும், யோசனையில் லாத அறிவினிகள் (இந்தியர்களும் அந்நியர்களும்) ஹிந்துமதத்தை பேசுகிறார்கள். ஆயினும், இவ்விரு சமயத்தவர்களிலும் தீர்க்குரலோசனை மிகுந்தவர்கள் இந்த தூர்ப்பியாசங்களை யொப்புவதேயில்லை யென்பதையும், சனங்களின் பொது அபிப்பிராயமானது, மற்றெதையும்போல் வளர்ந்து தேர்ந்த, மேற்கண்ட துராசாரங்களை மறுக்குந் தன்மையதாய் ஏற்பட்ட காரணத்தினாலேயே இப்பொழுதுமது மது மாம்ஸாதி ஸேவனஞ் செய்து வருவதாகச் சொல்லிய பிரஷ்டர்கள் இரகசியமாய் நடத்துகிறார்களென்பதையும் மறக்கலாகாது.

சுருதிகல்பத்தில், அக்னி, வருணன், வாபு, இந்திரன், விஷ்ணு (சூரியன்), மருத்துக்கள், மற்றும் அநேக தேவதைகளுக்கு ஜனங்கள் வணங்கிவந்ததாகத் தெரிகின்றது. இந்நாட்டு ஜனங்கள் வைகிக கர்மங்களை யனுஷ்டியாது கைவிட்டிருக்கிறார்களென்று ஒரு "ஜில்லா வரலாறு புத்தகம்" எழுதியவரொருவர் குறைகூறுகிறார்; அக்னியாராதனைதான் நிஜமான வைதிகபூஜை யென்றும், தேவாலயங்களில் நடக்கும் பூஜை அவைதிகமென்றும், பிராஹ்மண வீடுகளிலெல்லாம் ஒளபாஸனாக்னிஹோத்திரக்கிரமம் தப்பாது நடந்துவர வேண்டுமென்றும் எமது நண்பராகிய பிராஹ்மண வித்வானொருவர் சொல்வதுண்டு. ஆனால், ஸ்தூல பூதங்களையே தெய்வமாகக் கொண்டாடுவதைவிட, இக்காலத்துச்

சைவ வைஷ்ணவாதி சமயத்தவர்கள், அக்னியிலும் சூரியனிலும் அந்தர்யாமியாயுள்ள மெய்த்தேவனைச் சிவனென்றும் (ருத்ரனென்றும்) விஷ்ணுவென்றும் பாவித்துப் பூஜிப்பது மனோபரி பக்குவத்தேர்ச்சியை யுணர்த்துகின்ற தல்லவா? “என் முன்னிலையில் இராநின்ற அக்னியையும், வலிமைபொருந்திய வாயு வையும், அதிகாரப்புஷ்டியுள்ள இந்திரனையும் பிரார்த்திக்கிறேன். எனக்கு ஆரோக்யமும், ஜீவவரிய மும், பிரஜை பசுவாதிகளும் அளிப்பாயாக” என்று பிரார்த்தித்துவந்ததற்குப் பதிலாக, இப்பொழுது “ஓ அன்பின் உருவே, ஜம்பூதத்தினு ணின்றிலங்கி அனைத்தையும் விளங்கச்செய்தும் அவையெல்லாம் கடந்து நின்ற சிவனே” என்று துதித்தல் வழக்கமாயிருக்கிறது. இவை முதலிய விஷயங் களில் மாறுபாடும், நெடுநாளாய்வந்த நம்பிக்கை களை விடுவிக்குங் பொருட்டான மனப்போராட்ட மும், அவை முடிவில் அடைந்த வெற்றியும் உப நிஷதங்களிலெல்லாம் புராதனமான கேலோபநிஷத் தில் மிக விவரமாய் வரைபப்பட்டிருக்கின்றது. அதி அற்புத அலங்கிருதையான மலையரையன் பாவை, மாதுமையாள், “அதுவே பிரம்மம். அந்த பிரம்மத் தினுடைய விஜயத்தினாலேயே நீங்கள் ஜயமடைகி றீர்கள்” என்று அன்பு கூர்ந்து எடுத்துரைத்தனள். அதன்பிறகுதான் தேவர்களுக்கு பிரம்மமின்னதெ ன்று விளங்கலாயிற்று. தேவர்களே இவ் வுண்மை யை அருள் சக்தி ஸ்வரூபமாகிய உமாதேவியினிட மிருந்து தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமானால், தேவர் கள்தான் ஸர்வசக்தியு முள்ளவர்களென்று நம்பி யிருந்தவர்களுக் கெப்படி ஸாத்தியமாகும்? வீடுகள் தோறும் ஓர் அக்னிகுண்டத்தை வைத்து ஸ்தூலாக் னியைப் பூஜிப்பதைக்காட்டிலும், ஒரு தேவாலயத் தில் பிரணவக்குறியாக வொரு சின்னத்தை யேற் படுத்தி அதவே ‘தீயின்வெம்மைசெய்தோன்’ என்று பூஜித்தல் மேம்பாடுடைத்தல்லவா? சமுத்திரத்தை யும், நதியையும், குளத்தையும் தெய்வமென் றாரா திப்பதைவிட, ஓர் அறிகுறியை யேற்படுத்தி, கார ணம் எளிதில் விளங்காவண்ணம் அதைச்சுற்றிலும தண்ணீர் நிரம்பவும், அவ்வறிகுறியை ‘நீரின் சுவை நிகழ்ந்தோன்’ என வாராதிப்பது புத்தி விசேஷத்தை யுணர்த்துமன்றோ? வைதிக பூஜாக் கிரமமானது திருந்தி, தேர்ந்து, தாந்திரிக, ஆகமாதி பூஜாவிதானமாகத் திரிந்தது. பழைய வேதமந்திரங் களையே பூஜைமுறையி லுபயோகித்து வந்தாலும், அவற்றின் அபிப்பிராயமும் பிரயோகபத்தியும் பிற

காலத்திய வேதோபநிஷதங்களை யனுசரித்துமாறினா இப்படியாக, பழைய பத்ததிகள் மாறி, புதிய பூஜா விதிகள் எப்பொழுது ஆசானைக்கு வந்தனவென் பது விசாரித் தறியவேண்டிய விஷயம். இதைக் கண்டுபிடிக்க பண்டிதர்களிலெவரும் இதுகாறும் முயன்றாரில்லை. இவ்வாறு வரவர புத்தியதிகரித்து, மென்மேலும் சீர்திருத்த யோசனைகள் தோன்றி யிந்த மாறுபாடு விளைந்திருக்கிறதென்று அறியாத மூடர்தான் இக்காலத்திய விக்கிரகாராதனையையிகழ் கிறார்கள். இருங் (Rig) வேதத்திற் சொல்லிய பழை முறைகளை நாம் இப்பொழுது கைக்கொள்வதால் நமக்கு எந்தவிஷயத்திலும் லாபமில்லை. கூடுமாயின் ஏற்பட்டு வெகு நாளான காரணத்தினாலும், அவி ங்வகத்தினாலும் மத்தியில் ஸம்பவித்திருக்கிற தோஷ களோபும் அதன்மேற் கவிந்திருக்கிற மலினத்தையு ம் நிவர்த்திக்கலாமேயன்றி, பின்சென்று பழைய வேதோக்த ஆராதனைக் கிரமத்தை நாடுதல் ஆபா ஸத்திற் கிடமாகும். இப்பொழுது நிலபெற்றுள்ள சமயங்களில், முக்கியமாய் சைவம், வைஷ்ணவம் என்ற இரண்டு மதங்களிலும் (மற்றவைகள் இவ் விரண்டினு ளைக்கியம்) உத்தமோத்தமமான தெய்வ பக்தியும், மதாசார வியவகாரக் கொள்கைகளும், தத் வசாஸ்திர இரகசியங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன; பரோக்ஷானுபவ சித்தாந்தங்களும், அபரோக்ஷானு பூதிக்குரிய விஷய வழிபாடுகளு மடங்கியிருக்கின் றன. அந்நியமதப் பாதிரிமார்களிற் சிலரும், சில பாஷண்ட மதஸ்தர்களும் ஒரு தெய்வம் உயர்ந்தது, மற்றொன்று தாழ்ந்ததென்க அர்த்தவாதஞ் செய் யக்கூடிய சில கதைகளை உபயோகமில்லாத குப் பைக் கூடையிலேருந்து எடுப்பதுபோல் எடுத்துக் கலகமியினும், இக்கதைகள் ஷெ புன்மையர்களின் அசுத்தாந்தகாரண பரிணாமப் பிரதிபல விசேஷங்க ளையன்றி, அந்தந்த மதாவலனம்பர்களாகிய பக்த ஜன ஹ்ருதயங்களிற் புகாவென்பது புத்திசாலிகளு க்கு விளம்பாமலே விளங்கும். வைஷ்ணவ புராண ங்கள் கட்டுக்கதைகளென்றும் குச்சிதங்களென்றும் சைவன் திரஸ்கரிக்கிறான்; வைஷ்ணவன் தன் கொள் கைக்கு விரோதமானவைகளைத் தாமஸபுராணவக ளென ஒதுக்குகிறான். கருதரிய கருத்தாய் விளங் கும் பரமவஸ்துவென்று தாங்கள் கொண்ட பாவத் திற் கியையாதவற்றையெல்லாம் இவ்விதமாக இந் திறத்தாரும் மறக்க வழிதேடினார்கள், மறந்தும்விட் டார்கள். இப்பொழுது சைவர்கள் “என் அன்பே” எனவும், வைஷ்ணவர்கள் “பரமதயாநா” எனவும்

கூடவுளைக் கொண்டுகிறார்கள். இம்மாதிரியாகத் தமிழர்கள் கைச்செய்து நிலைநாட்டிய அபிப்பிராய பேதங்களுக்கும் அபிவிருத்திக்கும் இன்னமொரு திருஷ்டாந்தம் கொடுப்போம். மாறுபாடுகள் சாதாரணமாக யுண்டாகக்கூடியதென்று காட்டும்பொருட்டு, பின் வரையப்பட்டுள்ளவைபோன்ற சூத்திரங்கள் தமிழ்ப்புறவையே லேற்பட்டிருக்கின்றன:—

“பழையன கழிதலும் புதியன புத்தலும்
வழுவல கால வகையினுனே.”

“தொன்மைய வர்மெனு மெவையும் நன்றாக
இன்று தோன்றிய னுலெனு மெவையும் தீதாக.”*

ஜனசார சம்பந்தமான திருஷ்டாந்த மொன்றையெடுத்துக் காட்டுவோம். விதவா விவாஹத்தைப் பற்றிப்பேசுவோமாக. கிரந்தாராய்ச்சிசெய்து ஸ்வதந்திராபிப்பிராய முள்ளவர்களும் பண்டிதர்களும் இந்த வழக்கம் (ஸ்திரீ புனர் விவாகம்) முன் காலத்தில் ஹிந்து தேசத்தில் தெரியாததல்லவென்று தாராளமாய் ஒப்புக்கொள்வார்கள். கீழ் ஜாதிகளில் இது இன்னும் வழங்கி வருகின்றது. ஆனால் கெட்டுப்போன இந்தக் கலிகாலத்தில் இந்த வழக்கம் கூடாதென்று சொல்லுகிறார்கள். இப்படி நிபந்தனை யேற்படுத்தினவர்கள் யார் என்று நாம் கேட்க வேண்டியிருக்கிறது. பரம்மசாரியாசிரமம் கிருக்ஸ் தாசிரமத்தைவிட மேலானதென்றும், அது கலிகாலத்தில் அபரிமித ஜனாபிவிருத்தியைத் தடுப்பதற்கான வோருபாயமென்றும், கூடுமாயின் கைம்பெண்ணுனவன் தான் முதலில் விவாஹஞ் செய்து கொண்ட கணவனை விசுவசித்துப் பதிவிரதையாய்க் காலங்கழித்தல் உத்தமமென்றும், இவ்வகையிப் பிராயமானது வரணர மேற்கொண்டு, அதுபவ முதிர்ந்த புருஷிசாலிகளின் மனதில் தோற்றிய தென்றே சொல்ல வேண்டியிருக்கிறதல்லவா? நேசித்தணுகிய

* காளிதாஸ் மகா கவி வீரசிம்மான மாளவிகாக்னிமீதரம் என்னும் நாடகத்தின் பிரஸ்தாவணியில் பாரி பாரீசுவிகனென்பவன் இந்த நவீன நாடகத்தைப் பிரதர்சிப்பதிலும் பழைய நாடக மொன்றை யெடுத்தாடுவது நல்லதென்று சொன்னான். ஸ்ரீராமன் ஸமாநாணம்சொல்லியகலோகம் இதே தாத்திரிய முடையதாயிருக்கிறது. அந்தச் சுவோகத்தின் முதலிரண்டு பாதங்களின் நேரான மொழி பெயர்ப்பென்று இந்தத் தமிழ் வாககியத்தைச் சொல்லலாகும் போலிருக்கிறது:—

“புருஷ மீதேந்நாநு ஸர்ஸு
ந்நாநி காந்யம் ஸ்வமித்ய வத்யம்
ந்நாநி ஸீரீத்ய ந்யகர ட்யுபநீ
புருஷஸர் ப்ருத்யந்நையத்யு:”

ஸ்திரீ புருஷர்கள் மரண பரியந்தம் ஒருவருக்கொருவர் அன்பு மீறாது கற்புற்று, ஆகியில் தாங்கள் செய்த பிரமாணத்திற் கிணங்க அருந்ததியைப் போல் உறுதியாய்ச் சத்தியம் புரளாமல் வர்த்திக்க வேண்டு மென்னும் விவாக லக்ஷணமாகிய இந்த மேதக்க கொள்கையானது மேற்கண்ட அபிப்பிராயத்தால் வெளியாகின்றது. ஐரோப்பியர்களின் கற்பு நிலைமையும் கிறீஸ்து மதச் சித்தர்களிலொருவராகிய பால் எனபவர் சொல்லிய வாக்கியங்களை யாதாரமாகக் கொண்டு நிற்கின்றது. அவர் சொல்லியதாவது: “கன்னிமருக்கும் கைம்பெண்களுக்கும் நான் உரைப்பது யாதெனில் ‘நான் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பது போல் அவர்களும் அடங்கியிருந்தால் அவர்களுக்கு நன்மைபுண்டு. ஆனால் அவர்களுக்குத் தாங்கமுடியாவிட்டால் அவர்கள் விவாகம்செய்து கொள்ளட்டும்; ஏனென்றால், காமத்தால் தவிக்கப்படுவதைவிட மணம்புரிந்து கொள்ளுத்தமம்.”

“இந்திய ஸங்க ஸம்ஸ்காரிணி” என்னும் இங்கிலீஷ் வாரப் பத்திரிகையானது கருணை மிகுந்த மகா கனம் பொருந்திய சங்கிரவர்த்தினி சீமாட்டியவர்கள் தமக்கு நேர்ந்த வைதவ்யத்தைப் பெருமையுடன் வலித்து வருவதற்காகப் புகழ்ந்துகூறிக் கில நான் கூட ஆகவில்லை. தற்காலத்து ஐரோப்பியர்களுக்கும் இம்மாதிரியான அபிப்பிராய மிருக்குமானால், அநாதியாய் நாகரிகச் சிறப்பிற்றேர்ந்த இந்துக்களுக்குள் இவ்வபிப்பிராயம் முதலியன நன்றாய் நாட்டங் கொண்டு, சிஷ்டாசாரமென வம்ச பரம்பரையாய்க் கொண்டாடப்பட்டு வருவதும், உயர் ஜாதியாராகிய மேன்மக்கள் ஸ்திரீகளுக்குப் புனர் விவாகம் கூடாதெனத் தவிர்த்தலும் ஆச்சரியமோ? ஆனால், இதேமாதிரியாக பல தூராசாரங்களும் பண்டை நான் தொடங்கி. இக்காலத்தில் வந்திருப்பது நமது தூதிருஷ்டமே. “காமத்தால் தவிக்கப்படுவதைவிட மணம் புரிந்து கொள்ளல் உத்தமம்” என்று ‘பால்’ எனும் சித்தர் சொல்லிய வார்த்தையிலடங்கிய எச்சரிக்கையைக் கருத்தில் வைக்காததினால் மதமோசமாயிற்று. அன்றியும், இக்கொடிய வழக்கமானது ஆரியமதக்கொள்கைகளிலொன்றாகிய கர்ம வித்தாந்தத்தால் ஜனங்களுக்குக் களிக்கப்பட்ட ஸ்வதந்திரத்திற்கு ஒவ்வாததாயிருக்கின்றது. ஒரு வருடைய சக்தியும் யோக்க்யதையும் அவருக்கேயமையுமே யன்றி மற்றொருவருக்கும் வராது. ஆனால்

பற்றி, “இல்லாததைக் கொண்டுவரிக் கல்லாததைப்பாடு” என்பதுபோல் தனது சக்திக்கு மிஞ்சின காரியத்தைச் செய்யென்று எவரையும் பலவந்தப்படுத்துவது தகாது. அப்படிப்பட்ட காரியங்களை யவர்கள் செய்யாவிடின் அது அவர்மீது குற்றமாகாது. இது எல்லாரும் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடிய விஷயமே. செய்யிழையாபிணம் செய்யாப்பிழையாபிணம் அதனால் கெடுதல் விளைவதானால்தான் குற்றமெனத் தரும். கைம்பெண் ஒருத்தியை அவள் தாங்கமுடியாததை வஹிக்கும்படி கட்டாயப்படுத்தினால் அது அவளுக்கும் அவளிருக்கும் ஊராருக்கும் தொலையாத் தீங்காய் முடியுமேயென்று நினைப்போமாகில், இம்மாதிரியான அஸந்தர்ப்ப விபவகாரம் நடக்குமென்று “அஹிம்ஸா: பரமோதர்ம:” வென முறையிடும் சாஸ்திரங்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. உயிர்க்கிதஞ் செய்தலே பாரீம், உயிர்க்கிதஞ்செய்தலே புண்யமெனக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. பலவந்தமாய் வைதவ்யாசாரத்தை யனுஷ்டிக்கும்படி செய்தலினால் அநேக இடங்களில் பெருந் துன்பத்திற்குக் காரணமாயிருக்கிறதென்று தெரிகிறது. ஆனால் இத் துன்பமானது நமது ஸ்திரீகளுக்குள்ள அமரிக்கை, பொறுமை, தெய்வபக்தியென்னுங் நற்குண விசேஷத்தால் மேற்கிளம்பாது அடங்கி யாறி யிருக்கின்றது. சிலர் வைதவ்யம் கூடாதென்றும், அது அநியாயமென்றும் விபரீதமாய் உரத்தி ஒலமிடுவதினாலும், இப்பொழுது நம்மவர் கற்புவரும் கல்வியின் தன்மையினாலும் மேற்கூறிய பொறுமைக்குணமும் ஈசுவராதீனபுத்தியும் நிலையாது தெறிபட்டோடும்படியான காலம் வரப்போகுதேயென்று மனம் குன்றுகிறோம். தற்காலத்தில் வழங்கிவருகிற ஐரோப்பிய படிப்பினுக்கும் திருப்தி, பொறுமை யென்னும் ஊருக்கும் வெகுதூரம். ரோல்ட்ஸ் முதலானோர் இங்கிலீஷில் எழுதியிருக்கிற சிருங்கார லாவண்ய மிகுந்து, காமக்குரோதாதிகளை மென்மேலுந்தூண்டி மனதுக்கும் தேகத்துக்கும் இன்னு விளைவிப்பதற்கிடமாயுள்ள “புதுமைகள்” என வழங்கும் கட்டுக்கதைகளை நமது சிறுமிகள் வாசிக்கத் தலைப்படுவாரேல், அவர்களின் கதியும் நமது நாட்டின் கதியும் என்னவாகுமோ நாம் நினைக்க மனம் தடுமாறுகின்றது. பலவந்த வைதவ்யாதுஷ்டானத்தால் இப்பொழுது நீதிக்குறைவுக்கு ஆஸ்பதமிருப்பதோடுகூட, மேற்சொல்லிய துஷ்டசாதனங்களும் சகவாஸமும் சேர்ந்தால் அநீதிக்காடு அடர்ந்து வளர்ந்து ஓங்குமென மொழிவதற்குச் சந்தேகமில்லை. பெற்றோர்

களின் கட்டுதிட்டங்களுக் கிணங்காது ஹத்துமீரி, குடித்தனத்தை விட்டுக் குதித்தோடி, கலியாணச் சந்தையில் விலைகூறி விற்பனைக்குத் தயாராயிருக்கும் பஜாரி*ப்பெண்கள் இப்பொழுதுகூடச் சிலர் இருப்பதாய்க் காண்கிறோம். புருஷனோவெனின் ஸ்வயகாரியத்தில் மிகுந்த அக்கரையும் திருஷ்டியுமுள்ளவன்; அந்நியனை விட்டு ஆழம்பார்ப்பானேயன்றி தான் தண்ணீரின்றங்கத் துணியான்; படிப்பது சூதசங்கிதையாபிணம் அவன் இடிப்பது சிவன் கோவிலே; போதிப்பது பறோபகாரமும், சீலமும், தவமுமாயினும் அவன் தன்னுபகாரமும், சொன்னலமும், அவமும் தவிர பிறிதொன்றறியான். ஏதுமறியா இளமாதை அவளிருக்கும் வழியினின்றும் (ஒருவேளை அதுவே அவளுக்குச் சொல்கியமானதாயிருந்தாலு மிருக்கலாம்) தன் துர்போதனையினால் அவன் தப்பிவிப்பானேயொழிய, தான்மாத்திரம் ஒருக்காலும் அப்படிப்பட்ட நஷ்டத்திற் குட்படான். இருக்கிற சங்கதிகளைப் பார்த்தால், கொஞ்சம் முனையோசனையையும் புத்தியையுங் கூட்டுமிடத்து, கிராக்கி யில்லாதிருக்கையில் விற்பனைச் சரக்குப் பிடிப்பதற்கொப்பான இந்த விஷயத்தில் நாம் எச்சரிக்கையுடன் நடக்கவேண்டியது. ஸ்திரீகளுக்குப் புருஷன் கல்வி கற்பிப்பதற்குமுன்னர், தான் கற்கவேண்டியது வெகுவாயிருக்கின்றது. வீட்டிலுள்ள ஸ்திரீகள் மாத்திரம் தடையாயில்லாவிட்டால், நவீனச் சீர்திருத்த ஏற்பாடுகளை அதுசரிக்கலாகுமென்று புருஷன் சொல்வது கொஞ்சமேனும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தகுந்ததாயில்லை. அப்படிச் சொல்பவனுடைய மனைவியாவது தாயாராவது அவனுக்குள்ள மற்ற துர்குணங்களைப்போக்க இதுவரையிலும் நாடினவர்களல்ல.

மாறுபாடும், ஸ்வதந்திர வாஞ்சையும் ஆரிய தர்மானுஸாரிகளின் மூலாக் கெட்டாத்தமலல, ஒட்டாததமலல் லென்றும, ஆரிய தர்மமானது மாறுதலே முக்கிய லட்சணமா யமைக்கப்பெற்று, அப்போதைக்கப்போது ஸந்தர்பானுசாரமாய்த் திரிந்தும், திருந்தியும் வருகிறதென்றும்† மேலே வரையப்பட்டுள்ள நியாயத்தால் விளக்குவீர்க் நாடி நிற்கின்றனம்.

*. பஜாரி=பஜார், அல்லது, கடைத்தெருவுக்கு வந்தவன்.

† கிரீணயிக்கப்பட்டிருக்கிற நியாய விசாரணை ஸ்தலங்களாகிய கச்சேரிகளில்லாவிடின், ‘ஹிந்துஸா’ என்னும் நமது லௌகிக நியாய சட்டமானது எவ்வளவு மாறுபாடடைந்திருக்குமோ அறியேம். கச்சேரிகளில் நியாயாதிபதிகளின் சித்தானு ஸாரமாயாகுந் தீர்மானங்களினின்றும் காத்துக் கொள்ளும் பொருட்டு நம்மவர்கள் ஏத்தனை பரியாயங்களும் உபாயங்களுந் தேடுகிறார்கள்? சட்ட கிரீமானுசாரிகள் காலத்துடனெத்து அதற்கியைய நடப்பதிஸ்லை. ஒருக்கால் அவர்களப்படிச் செய்வது சரியாயிருந்தாலும் இருக்கலாம்.

கம்பநாடரும் அவர் கவிப்புலமையும்.

தோற்றவாய்.—சும்பநாடார் சரிதத்தை உள்ளபடி கோத்தெழுதுவதற்கான ஆதரவுகள் ஒன்று மில்லை. பண்டைத் தமிழ்ப்பாவலர் சரிதங்களைக் கோத்தெழுதுவதற்கான சாதனங்கள் எவைதான் உள்ளன? “பழங்காலத் தூர்க்காதே, புதுக்கால வெட்டாதே” என்றேலிகின்ற நாட்டிலே ஜீவிய சரிதம் என்பதொன்றுண்டோ. பலபேர்களுடைய வரலாறுகளும் ஒரே அச்சிலே வார்த்தெடுத்தாற்போல ஒருபடித்தான கத்தானே இருக்கும். எவரிடத்தேனும் சிலகுணங்குறிச் செயல்கள் சிறந்து தோன்றினால், அவைகள் கன்ன பரம்பரையிலே பாரித்துத் தூரித்துப் போகின்றன, மாற்சரியத்தால் உலக்கை தேய்ந்து உறிப்பிடி ஆவதும் உண்டு. (Mackenze) மெக்கன்சி என்னும் தண்டத்தலைவர் இரண்டு லக்ஷ ரூபாயினால் செலவிட்டுச் சேகரித்த எட்டுப்பிரதிகளும் பாவலர் நாவலர்களை மூடியிருக்கும் அந்தகாரத்தைப் போக்கின பாடில்லே. துணைத்தனப் பணத்தை வாரியிறைத்துப் புராதன சிலாசானை ஆராய்ச்சி செய்கின்ற விற்பன்னர்களும் தமிழ்ப்புலவர்களுடைய ஜீவகாலக் கிராமத்தை இதுகாறும் வரையறை செய்தது மில்லை. ஆகவே நிகழும் சகாப்தத்தின் ஆதியில வந்த மாணுக்கர்கள் இருந்த நிலையையில் இப்பொழுது நாயிருக்க வில்லை. அச்சியந்திரம் ஊன்றி வேர்கொண்டு விட்டது. இருந்த இடனுந் தெரியாமல் பெட்டி பேழைகளில் ஊக்கி மக்கிகிடந்த பழம்பனுவல்கள் ஒவ்வொன்றும் அச்சியந்திரத்தின் மீது ஏறி வருகின்றன. சிலாசானங்கள் முதலான சாதனங்களில் சிற்சில அச்சிற் கிடைக்கின்றன. புராதனப் புலவர்களில் சிலர் “நாங்கல் இன்னின்ன காலத்தவர்” என இப்பொழுது கண்ணெதிர்ப் படுகின்றார்கள். நம்முடைய ஸம்ந்தரும் அவர் மைந்தரும் அப்புலவர்களை இன்னும் நன்குணரக் கூடும். புலவர் சரிதங்களையும் அவர்கள் இயற்றிய நூல்களையும் பல முகத்தாள் ஆராய்வது இன்னும் நமக்குக் கைவந்தலாத நவமான காரியமாகவே இராகின்றது. நூல்களின் குற்ற நற்றங்களை ஆராய்வதற்கான கட்டளைக் கருவிகள் நமக்கு இன்னும் கிடைக்கா. புராதன நூல்களை இக்காலத்தார் துடிக்கின்றார்கள். அது பொருத்தமானதல்ல. நாம் நாடாது ஜீவசரிதத்தை விரிவாக ஆராயப் புகுவதும் அவருடைய நூல்களின் தராதரங்களைப் பரிசீலிப்பதே தகுந்த கருவிப் பார்ப்பதும்

ஆன நோக்கம் இல்லை. ஏனைக் கவிராயர்களில இவர் எம்மாத்திரம், ஏனைக் காவியங்களில் இவருடைய இராமாயணம் எம்மாத்திரம், என்பன துணிவதே இந்த வியாசத்தின் ஒருதலையான நோக்கம். இவருடைய புலமை யினைபும் இவருடைய குணங்குறிகளையும் இராமாயணத்தால் அறியக் கூடுமாயின் அவற்றை ஆராய்வதும் இந்த வியாசத்தின் ஒரு புடை நோக்கமாம்.

காலியகத்யின் பூருவோத்தரம்.—தமிழில் கத்யத்தின் இறந்தகால சரிதத்தை ஆராயப் புகுவோமாயின் ஆசிரியர் அகத்தியனார் காலத்துக்கு அப்பால் அடியெடுத்துவைக்க இயலாது. அக்காலம் தலைச்சங்க மிருந்து தமிழாராய்ச்சி செய்த காலமாகும். அக்காலத்தில் இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் என்னும் மூன்று தமிழும் வழக்காறுடையனவாக இருந்தன. அம்மூவகைத் தமிழையும் வகைப்படுத்தி அகத்தியனார் அகத்தியர் எனத் தமது பெயரால் ஓர் இலக்கணத்தை அருளிச் செய்தார். அவர் மாணுக்கர் பன்னிருவரில் முதன்மை பெற்றவரான தொல்காப்பிய முனிவர் அகத்தியத்தின் இயற்றமிழ்க் கூறுபாட்டினை ஆதரவாகக்கொண்டு தம்பெயரால் தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கணத்தை அருளிச் செய்தார். அகத்திய முதலாக ஏனை இலக்கணங்க ளெல்லாம் இறந்தனவாக இன்றுகாறும் ஒரொழுத் தளவும் சிதைவுறுது எஞ்சிநிற்பது இத்தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கணம் ஒன்றுமே யாம். நன்னூல் சின்னூல் முதலியவற்றைப் பெற்றெடுத்த இவ்விலக்கணம் எழுத்தையும் சொல்லையும் ஆராய்வதுடனே பொருளிலக்கணத்தை நிரம்பவும் ஆராய்கின்றது. இப்பொருளிலக்கணம் ஒன்றுமே தலைச்சங்கத்திற்கு முற்பட்ட காலத்துக் கவிகள் கூறின பொருளைத் திறந்த காட்ட வல்லதான திறவுகோலாய் இராகின்றது, அப்பொருளாவது அகப்பொரு ளென்றும் புறப்பொரு ளென்றும் இரண்டு பாகுபாடுடையது. அவற்றுள், அகமாவது—“ஒத்த அன்பினராகிய தலைவனும் தலைவியும் தம்முட் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்து அக்கூட்டம் நிகழ்ந்த பின்னர் அவ்விருவராலும் ஒருவருக் கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறிருந்ததெனக் கூறப்பீடாததாய் எப்பொழுதும் உள்ளத் துணர்வினா மாத்திரமே அது பவிக்கப்படும் இன்பமாம்”. [ஆகுபெயரி லக்ஷணத் தால் இன்பம்பற்றி அகத்தே நிகழும் ஒழுக்கத்தை அகம் என்பர். அகம் - உள்] புரிமாவது—“மேற் கூறிய ஒத்த அன்புடையார் தாமேயன்றி எல்லாரா

ஆம் அதுபவித்து உணரப்படுவதாய் இஃது இவ்வாறிருந்ததெனப் பிறர்க்கு எடுத்துக் கூறப் படுவதாய் அறமும் பொருளும் என்னும் இயல்பினை உடையதாய்ப் புறத்தே நிகழும் ஒழுக்கமாம். [ஆகு பெயரி லக்ஷணத்தால் அறமும் பொருளும் புறப்பிறந்தே நிகழும் ஒழுக்கத்தைப் புறம் என்ப. புறம்-வெளி] ஆகவே அக்காலத்துத் தமிழ்ப்புலவர்கள் அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்றையும் பாட்டிலமைத்துப் பாடினர் என்பது போதரும். இடைச் சங்கத்து நூல்களிலும் கடைச்சங்கத்து நூல்களிலும் எஞ்சி நின்றனவற்றை ஆராய்ந்து பார்க்கு மிடத்தும் இது துணியப் படுகின்றது. தமிழ்நாட்டின் கருப்பொருள் உரிப்பொருள்களை அமைத்து அறம் பொருளின்பங்களை விளக்கி அரசர்கள் வள்ளல்கள் முதலானோர் புகழினையும் சரிதங்களையும் விரித்துப் பாடிய நூல்கள் சொற்றொடர் நிலைச்செய்யுள் என வரையறுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. காவியம் என்னும் பெயராவது காவிய லக்ஷணமாவது தொல்காப்பியத்திற் கூறப்பட்டதில்லை. வடமொழியில் தானும் காவியம் என்பது தொல்லைநாளில், கவியொருவன் பாடினது யாது அதுவே காவியம் எனப்பொதுவகையால் வழங்கினதல்லது யாதொரு வகைப் பட்ட நூலைச் சுட்டி வந்ததில்லை. வான்மீகிமுனிவர் அருளிச்செய்த இராமாயணம் சிறப்பு வகையால் காவியம் என வழங்கப்பெற்றது. அதுமுதலாக அத் துறைப்பட்ட நூல்கள் வடமொழியில் காவியம் என வழங்கலாயின.

கடைச்சங்கத்தார் காலத்திலே வடமொழிவல்ல ஆரியரும் தென்மொழி வல்ல தமிழரும் நெருங்கிப் பழகுவாராயினர், வடமொழி வல்லவர் நூல்கள் கோட்பாடுகளையும் கருத்துக்களையும் தமிழர்களிடத்தில் எடுத்துப் பேசுவர். தமிழரும் வடமொழியை ஒதுவர். ஐயனரும் புத்தரும் இவ்விரண்டு மொழிகளிலும் கைவந்தவர்கள், இதனால் வடமொழிப்போக்குகளும் கருத்துகளும் தமிழ் நூல்களில் விரவுவன ஆயின. தமிழ்க்கவிஞர்கள் வடமொழி நூல்களின் போக்கைப் பின்பற்றிக் கவிபாடுவா ராயினர். இங்ஙனஞ் செய்ய ஹந்தவர்களில் மிகச் சித்திபெற்றவர் திருத்தக்க தேவர் என்பவர், இவர் செய்த நூல் சிவக சிந்தாமணி. அவர்தாம் இயற்றியநூலில் ஐயன மத சித்தாந்தங்களை அங்கங்கே ஏற்றுவதனையே ஒருதலைக் கருத்தாகக் கொண்டராயினும், வடமொழிக் காவியப் போக்கினைத் தமிழில் கொணர்ந்து கூட்டும் ஒருசார் கருத்தினையும் நிறைவுறுத்தினார்.

சிலப்பதிகார முதலிய தமிழ்ப்போக்கே போக்கான நூல்களுடனே ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இந்த வேறுபாடு நன்கு புலப்படும். ஐயனர்கள் இயற்றிய ஐஞ்சிறு காப்பியங்களும் இவ்வடமொழிப் போக்கினையே பின்பற்றினவாம்.

திருத்தொண்டர் புராண முடையாரும் கந்தபுராணமுடையாரும் வடமொழிப் போக்கினையே கையாண்டவர்கள். கந்த புராணத்தை மொழி பெயர்த்த கச்சியப்ப சிவாசாரியருக்கு இப்பால் சிலகாலங்கழித்துத் திருவவதரித்த கம்பநாடர், வடமொழிப் பயிற்சி ஒருசிறிதும் இலரெனினும், வடமொழிப் போக்கைப் பின்பற்றிய தமிழ்க்காவியங்களை ஒதி அவற்றின் கட்டுக்கோப்பின் மர்மங்களை நன்குணர்ந்தவராகி, தமக்கு எடுத்துக் காட்டாக இருந்த காவியங்களினுஞ் சிறந்த காவியம் பாடுவாராயினார். இது முதலாக ஏனைப் பிற்காலத்துக் கவிராயர்களுக்குக் கம்பராமாயணமே மேல் வரிச்சட்டமாகி விட்டது. சிந்தாமணி முதலாக இற்றை நாள் காவியங்கள் இறுதியாக உள்ள எல்லாவற்றிற்கும் கம்பராமாயணம் சிரோத்தினமாக விளங்குவதாயிற்று. இந்தச் சிறப்பினை உட்கொண்டு அக்காலத்தவர் கம்பநாடரைக் கவிச்சக்ரவர்த்தி எனக்கொண்டாடினார்கள்.

அம்பிலே சிலையைநாட்டி அமரர்க்கன் தமுதமீயந்த தம்பிரா நென்னத்தானும் தமிழிலே தாலேநாட்டிக் கம்பநா டெட்டையவள்ளல் கவிச்சக்ர வர்த்திபார்மேல் நம்புபா மாலையாலே நாருக்கின்றமுத மீயந்தான். என்றும் புகழ்ந்தார்கள்.

எடுத்துக்கொண்ட விஷயம்.—கவிச்சக்ரவர்த்தி யாகின்ற இவர் யார்? இவர் எக்காலத்தவர்? அவர் காலத்து ஏனைப் புலவர்கள் ஏவர்? இவர்க்கு ஒதலான நூல்கள் எவை? அவற்றில் எவற்றால் இவர் புலமை உருப்பெற்றது. இக்கவிராயரையும் இவருடைய புலமையினையும் சிறப்பெய்துவித்த இராமாயணத்தின் முக்கியமிசங்கள் என்ன? இவர் அருளிச்செய்த ஏனைநூல்கள் என்ன? இவரைக்குறித்து இவ்வா இயற்றிய நூல்களான் ஏதேனும் அறியலாகுமோ? முன்னே தோற்றுவாய் செய்தபடி இந்த விவரத்தில் விடுக்கப்புகுந்த விஷயங்கள் இவ்வினாக்களே யாகும். கைக்கெட்டலான சாதனங்களின் சார்பைக் கொண்டு, ஒருதலைச் சார்பாக ஒன்றுங் கூறாமல், நடுவு நிலைமைபாகவே இயன்ற மட்டில் இவ்வினாக்கள் இங்கு விடுக்கப்படும். “எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு.”

ஆசிரியர்பெயர்.—தமிழாசிரியர்களில் எவருடைய பெயர்தான் உள்ளபடி வழங்குகின்றது? புராண கவிச்சுரர்களுடைய பெயர்களெல்லாம் ஒட்டுப் பெயர்களாகவே இருக்கின்றன: அவாவர் பிறந்து வளர்ந்த நாட்டினடியாகப் பிறந்த இடப்பெயராதல் ஒன்று, குணங்குறி செயற்கை விசேடத்தால் உண்டான காரண விடுகுறிப் பெயராதல் ஒன்று இவ்வாசிரியர் கதிரும் இதுவாயிற்று. இவர் கம்பர் என்றும், கம்பநாடர் என்றும், கம்பநாட்டாழ்வார் என்றும் வழங்கப் பெறுவர். கம்பர் என்பது ஏகம்பர் முடையாரது பெயரின் மருஉ வென்பர் சிலர், காளி வரம்பெற்றுக் கவிபாடு முன்னே அறிவிலாச் சிறிய ராய்க் கம்பம்போல் இருந்தவராதலின் இவரை ஏனைச்சிறார்கள் கம்பன் (தடியன்) கம்பன் என்றழைத்து வந்த காரணத்தால் கம்பர் எனப் படுவாராயினார் என்பர் “வேறுசிலர். இவர்க்கு இளமையில் கல்வி பயிற்றுவித்த கணக்காயரது கம்பன் கொல்லையைக் காத்துவந்த காரணத்தால் கம்பர் எனப் பட்டார் என்பாருமுளர். காளிங்கராயன் குதிரையைச் சாவவும் வாழவும் பாடியதைக் கேட்டு அரசன் இவரை வருவித்த வளவிலே இவரும் கம்பன்கொல்லையைக் காதத கம்பத்துடனே சென்றாராக இவரைக்கண்ட அரசன் இக்கம்பனே அது செய்தவன் எனக் கேட்டதனால் உண்டான பெயர் என்று முரண்ப்பர். தஞ்சாவூரின் சமீபத்தில் இன்னும் உளதாய கம்பநாடு இவருடைய ஜன்மதேசமாகையால் இவர் கம்பர் கம்பநாடர் என்றழைக்கப் படுவாராயினார் என்பதே உண்மை. இவர் இராமபக்தியில் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டிருப்பதைக் கண்டு வியந்த ஸ்ரீரங்கத்து வித்துவாமிசர்கள் இவரைக் கம்ப நாட்டாழ்வார் எனப் புகழ்ந்தார்கள். இவரைப் புகழ்ந்து பாடிய தனியன்நூலில் “கம்பநாடுடைய வள்ளல்” என்றும் “கம்பநாட்டாழ்வான்கவி” என்றும் வருவன இதற்கு இயைந்த சான்றாகும். கம்பநாட்டில் இவர் திருவழுந்தூரில் பிறந்தவராதலின் “முன்றே புகழும் திருவழுந்தூர் வள்ளல்” எனச் சடகோபரந்தாதியிலும் “சீரணி சோழநாட்டுத் திருவழுந்தூரில் வாழ்வோன்” இராமாயணத் தனியன் ஒன்றிலும் வருகின்றனவும் மேற்கூறினவற்றைப் பின்னும் வற்புறுத்தும்.

வம்சமரபு.—இவர் ஒரு அரசனுடைய புதல்வர் என்றும் ஒச்சன் வீட்டில் வளர்ந்தவர் என்றும் சிலர் கூறுகின்றனர். திருவழுந்தூர்ப் பிடாரி கோயிற் பூசைசெய்யும் ஒச்சனுடைய பிள்ளையே எனக் கூறுவர் சிலர். இவர் தன்மகன் அம்பிகாபதியை அரசு

கூன்கொன்ற காரணம்பற்றிப் பழிவாங்கத் தருணம் பார்த்திருந்தவர், வேட்டையாடும்போது ஒருயானை யால் தூத்திவரப்பட்ட அரசுமாரனைக் “காட்டானை விட்டாலும் கவியானை விடாது” என்று ஈட்டியால குத்திக் கொன்றனர் என்பதொரு கதையைக் கொண்டு, இவர் கூத்திரிய ரல்லாராயின் அங்ஙனஞ் செய்யத் துணியார் என யுகித்து, இவரை இராஜ வமிசத்தில் பிறந்தவர் என்பர். இவர் உள்ளபடி கூத்திரியராயின், தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் ஓரொருகால் இவரிடத்து உள்ளப்பற்றுடையரா பிருந்ததனால், இவராயினும், இவர் புதல்வராயினும், புதல்வர்ப் புதல்வராயினும் யாதொரு நாட்டையாவது ஊரையாவது கொடுக்கப் பெற்று, அரசியல் நடத்தியிருக்கலாம், எல்லாரும் பாவலரும் நாவலரு மாகத் தானே காலங் கழித்தனர். ஆகவே “மகனறிவு தந்தையறிவு” என்ற பிராமணத்தைக் கொண்டு பார் க்குமிடத்தும் இவர் கூத்திரியரல்லர் என்பதே துணியப் படுகின்றது. வெண்ணெய் நல்லூர் சடையப்ப முதலியார் முதலாயினரும் மூவேந்தரும் கம்பருடனே சம்பந்தி போஜனம் செய்ததாகவும், கம்பருடைய மாணாக்கரான ஏகம்பவாண முதலியார் வீட்டிலே சிலநாளிருந்து விடுத்துண்டதாகவும் கூறப் படுதலால் கம்பரை ஒச்சஜாதியைச் சேர்ந்தவர் என்பதும் பொருந்தாது. “உழுங்குலத்திற் பிறந்தாரே உலகுய்யப் பிறந்தாரே” என வேளாளரைப் புகழ்ந்துபாடிய ஏரெழுபதைக் கூலிக்குப்பாடி யிருக்கலாம்; அல்லது “அழுவதுங் கொண்டு புலம்பாமனஞ் சுண்டது மறைத்தே, ரெழுவதுங் கொண்டு புகழ்க்கம்ப நாட நெழுப்பார” என்ற கொண்டை மண்டல சதகச்செய்யுளின்படி ஏரெழுபதை வெண்குன்றத்தார்த் தீவளகிரி முதலியார் பொருட்டாகப் பாடியிருக்கலாம், என்று கொண்டு, கம்பரை வேளாளரல்லர் எனக் கூறவுங் கூடும். இவர் தமது அன்னதாதாவான சடையப்பரை இராமாயணத்தில் பலவிடத்தும் புகழ்ந்தாரேனும், தாமும் வேளாளரல்லரேல், திருவபிஷேகப் படலத்தில் “வெண்ணெயூர்ச் சடையன் நங்கன் மரபினோர் கொடுக்க வாங்கி வசிட்டனே புனைந்தான் மௌலி” எனப்பாடப் பொறுப்பாரே.

இளமையும் கல்விப்பயிற்சியும்.—காளிங்க ராயன் குதிரையால் இவர் காளிவரம்பெற்ற கதையைப் பலரும் கேட்டிருப்பார்கள். ஒரு பிரமராகூசனுடைய உபதேசத்தால் கம்பர் கவிபாடுந் தெய்வப்புலமை பெற்றனரெனத் தஞ்சாவூர் ஸ்ரீவேலாயுத முதலி

மார் பதித்த ஏரொழுபது முகவுரையில் உரைத்திருக்கின்றது. இத்தன்மைத்தான கதைகளால் பெறப்படும் உண்மையாவது, அவர் இளமையிலே தானே கவிபாடுந் திறமுடையவர் என்பதே யாகும். இளமையில் சடையப்ப முதலியார் வீட்டில் வந்த படியால் அம்முதலியாருடைய மைந்தரோடு இவரும் ஒரு கணக்காயரிடத்தில் சிறிது கல்விப்பயிற்சி செய்யப்பெற்றனர் என்பதில் ஐயமின்று. இவர் வரகவி என்று கூறுவார் கூறுக. இவர் பலநூல்களையும் பிடித்தவர் என்பதற்கு இவருடைய இராமாயணமே சான்று பகரும். 'மற்றைப்படி இவர் இளமைப் பருவத்துச் செயல்கள் யாதொன்றும். கன்ன பரம்பரையாகத் தானும் வழங்குவதின்னு. முந்நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்த மகாகவியான ஷேக்ஸ்பியரைக் குறித்து இங்கிலீஷ் சரித ஆசிரியர்கள் என்ன விசேஷங் கண்டு பிடித்து விட்டார்கள்? ஷேக்ஸ்பியர் பிறந்த தேதியே இன்னும் சந்தேகாஸ்பதமாகத்தானே இருக்கிறது. ஆதிகவியாகிய சாஸர் இறந்த வருஷம் இன்னும் துணிந்தபடி இல்லையே. ஆகவே கம்பர் இளமையைக் குறித்து நாம் ஒன்றும் உணராமலிருப்பது அதிசயமாகுமா? கன்ன பரம்பரையும் கட்டுக்கதையுமே வழக்காறான இந்த நாட்டில் கற்பருடைய காலவரையறை யாயினும் பரும் படியாக வேணும் தெரிவதான சில ஏதுக்கள் உளவாயிருப்பது எவ்வளவு சிரேஷ்டம்.

கம்பர்காலம்.—இராமாயணத் தனியன் ஒன்று.

எண்ணிய சகாத்தமென் னூற்றேழின் மேற் சடையன் வாழ்வு
நண்ணிய வெண்ணெய்நல்லூர் தன்னிலே கம்பநாடன்
பண்ணிய விராமகாதை பங்குனி யத்தநாளில்
கண்ணிய பாங்கர்முன்னே கவியரங் கேற்றினானே.

எனப் பாடியிருப்பது கொண்டு கம்பர்காலம் கிறிஸ்தாப்தம் 885-ஆகாவது 1,000 வருஷத்துக்கு முற்பட்டதென்று சொல்லலாம். ஆனால், "எண்ணிய சகாத்த முந்நூற் தேழின்மேற் சடையன் வாழ்வு" என்றும் பிரதிபேத மிருத்தலால் இது ஒருதலையாத் துணிதல் கூடாததாக இராவின்றது. இராமாயணத்தில் உத்தரகாண்டம் ஒட்டக்கூத்தர் பாடினது என்பது உலகப்பிரசித்தம். புகழேந்தி ஒட்டக் கூத்தர் காலத்தவர் என்பதற்கு,

நூலார் கலைவல்ல செம்பியன் கேட்ப

கொடித்து மிக்க

கோலா கலெனட்டக் கூத்தனை யன்று

தற் கோலியென்று

மேலார் கவிசொல்லி செய்தானத்தே சென்று
வென்று சொண்ட
மாலார்க ஁ந்தைப் புகழேந்தியுந்
தொண்டை மண்டூலமே.

என்றும்போன்ற சான்றுகள் உள்ளன.

பாடும் புலவர் புகழொட்டக் கூத்தன பதாம்புயத்தைச் சூடுங்குலோத்துங்கச்சோழனென்றேயெனச் சொல்லுவோ. என்ற தனிப்பாடலால் குலோத்துங்கச் சோழன் ஒட்டக்கூத்தருடைய மாணாக்கன் என்பது தெரியப்படும்.

T. செல்வகேசவறய முதலியார், M. A.

(இன்னும் வரும்)

உ

சிவமயம்.

திருவாணக்காவுலா.

மிக்க விழாவறா வீதி வளநாடன்

செக்கர்வான் திங்களணி சேகரத்தான்—நக்கதிரு

* ஆதினாயான் மூலமறை யத்தத்தான் மகத்தான்
ஒதமெறி, நாகைக் கா, ரோணத்தான்—சோதியான்

† கிச்சதனி லாடியான் கேதகையொன் றுவணியான்
அச்சமனை யன்னுபாட் டாதியான்—பிச்சை

அடர்ந்திட்ட மாமுனிவ ராச்சிரமந் தோதும்
படர்ந்திட்ட மையற் பசியாண—கொடுங்குந்

மெடுக்கைக்கு வந்துபிறந் தேங்காத் திகையான்
கடுக்கைத் தொடைமார் கழியான்—பொடிச்சுதையான்

வன்னி வளர்க்குஞ்சோ மாசியான் வஞ்சகமே
பன்னுமவர் நெஞ்சத்தற் பங்குனியான்—முந்நீரிந்

நீவணத்த குஞ்சித் தினாயான் சிறுவனையான்
காவணத்தி லேனோர்மை தாசியான்—மூவனாவிட்

டப்புரத்தார் யார்க்கு மளித்தவயி ரானியான்
மைப்புரத்தான் றங்கை வலத்தினான்—செப்பரிய

அம்பர வம்பரத்தா னம்பொற் சிலைச்சிலையான்
பைம்பணியி றும்பைம் பணியினான்—செம்பொறியின்

கோவான கோவான்மேற் கொள்ளு மவயவத்தான்
மாவர ரணத்தான்மா வாரணத்தான்—சாவரசக்

* இதுமுதல் ஆதினா, மூலம், அஸ்தம், மகம், ஓணம், ஸவாதி என் நான் மீனின் பெயரமைதி காண்க.

† கிச்ச - நெருப்பு. இது தொடங்கி ஆடி முதல் ஆனி வரையும் மாதப்பெயர் முறையே தொனிப்பிது காண்க.

கங்கையினான் கங்கையினான் காசியிலான் காசியிலான்
பைங்கடல்சூழ் பாரிடத்தான் பாரிடத்தான்—செங்கமல

அத்த னகத்திருக்கா ளத்தியான் கங்குவறத்த
அத்த னகத்திருக்கா ளத்தியான்—எத்திசையும்

வாவிச் சுவேத வனத்தினான் றேடரிய
வாவிச் சுவேத வனத்தினான்—சேவைக்

கரிய கமலா * லயத்தான மீவேரன்
அரிய கமலா லயத்தான—வருக

நவிலுமா ணிக்க நகத்தான் வாரி
நவிலுமா ணிக்க நகத்தான்—பவளமணிப்

பண்ணதி ரேகாம் பரத்தினு னந்தமறைப்
பண்ணதி ரேகாம் பரத்தினு—எண்ணும்

நவமணியப் பஞ்ச நதியானேன் றேத்து
நவமணியப் பஞ்ச நதியா—னெவறையுமவர்

திக்காமன் சோதிச் சிராமலையா னின்றசெவ்வர்
திக்காமன் சோதிச் சிராமலையான்—மைக்கோல

வாமத்தா னீலி வனத்தினு னலகியமெய்
வாமத்தா னீலி வனத்தினு—ஹமத்தா

ஹு கவியடைவெண் ஹவலா னேவலா
ஹு கவியடைவெண் ஹவலான்—கோல

மருத வனத்தன் மழவை வயித்யன்
அருண கிரிக்க ணமலன்—மருகல்

பதியல் கொறுக்கை பழன மிவற்று
ஹையு நிருத்த னெருத்தன்—மறைகொள்

அடவி யகத்து ளவியும் விளக்கை
முடுகு மெலிக்கு முடியும்—குடையும்

அவனி யனைத்து மரக மளித்த
சிவனிசை நக்கு செவியன்—அவனடியில்

மெய்க்கணிட்ட வர்ச்சனைக்கு மெத்தமெச்சி விட்டுவுக்
சக்கரத்தை யுற்றிளித்த தத்துவத்தன்—மிக்கதவ் [கொள்]

‡ மெட்டிரட்டி முப்பதிறி ரட்டிபத்தி ரட்டிதப்பு
சிட்டொட்டி நித்தசித்த சிற்றுணத்தன்—வட்டயிட்ட

செஞ்சடைமன் சிங்கவரஞ் சிந்துகொடுஞ் சிம்புனிணன்
பஞ்சமுகன் சங்கணியும் பைங்குழையன்—செஞ்சரணன்

குஞ்சிதவங் கங்கொளமென் கொம்புவிரும் புந்திறகின்
றஞ்சடைந் தந்தவிளங் கம்பலவன்—கெஞ்சிலுறை

நாதன் பிறந்துழை நாயேனை யாட்கொள்ளும்
பாதன் பரமன் பரஞ்சோதி—ஆதனஞ்ஞ

ஆசைகொண்ட சம்புவின்னீ ழாறென் சதுரியும
பூசைகொண்ட சம்புவிறம் பூதேசன்—தேச

சூலடி மிடபக் கொடியேற்றி வீதி
யுலவுதரு நாளி லொருநாட்—டவவலய

மூமீரு டுர முறைசெய்வான் மூரித்தே
ரோடு பரிதி யுதயமெழ—வாடகக்காற்

செச்சைப் பவளச் செழுந்தரளீ மாணிக்க
வச்சப்ர வாளசித்ர மண்—பத்துப்—பச்சை

மயிலை வடிவுடைய மங்கையை மின்சொற்
சூயிலை யனைந்து சூலாவுந்—துயிலை

மணித்தநடம் பன்கொடியு மாயோன்னைச் சங்கு
முணர்ந்த வுணர்ந்தமனி யோவித் தணப்பிலாக்

கன்னி முகங்கருகக் கங்கை யுடல்வெருப்பப்
*பொன்னி தனையழைத்துப் புல்லியபின் முன்னிகழ்ந்த

போதக மின்மையாற் போதகத்தா லவ்வூரில்
வேதியர் பூசிக்க வேகொண்டு சீதப்

பனிமண் டலமதியத் தம்போற் பதிக்குந்
தனிமண் டலத்துத் தவிசி—னினிதிருந்து

வேதமு மூவர் விளம்பிய வித்தார
நாதமுங் கேட்டு நடங்கண்டு—சோதிப்

புகையழலிற் றந்த புவிப்பட் டிருப்பத்
தகைய கலைமருங்கிற் சாத்திப்—பருவாய்

அரவ மணிக் கச் சதன்மே லசைத்துச்
சரண பரிபுரமுஞ் சாத்திக்—கரதலத்துக்

‡காகோ தரகங் கணங்கவினக் காண்டருதோள்
மாகோ மளவலய மாட்சிதர—நாகேசன்

‡ அன்றளித்த பேரார மாகத் தழுகெறிப்ப
மின்றளித்த பொற்றோடு வீறுபெறத்—தன்றிய

நகந்தா மாலை நவசந்தா மாலைபுடன்
அசுந்த திருமாலை யானிலங்க—வட்சத்

தலத்துத் திருமேனித் தாழ்வடங்க டாழ
மலர்க்கொத் திதழித்தார் வாய்ப்ப—மலர்க்குவளைத்

தாமஸ் கமழச் சடைநீ ரருவிசிலா
யாமென்ற முந்நூ லு மாக்லைக்கச்—சோமக்

* பொன்னி—காலிரிசீர், பார்வதியார்க்கும், கங்காதேவி
க்கும் இயற்கையாயுள்ள கருமை வெண்மைகளை, பொன்னி
யை யழைத்துப் புல்லினமையா லுண்டாகிய கோப நாணங்
களாகக் கற்பித்திருக்கு மமைதிகாண்க.

† முன்பூசித்த புட்பவந்தனாகிய யானை.

‡ சர்ப்ப கங்கனம்.

‡ இவ்வாரத்தினது வரலாற்றை - 'அன்றாகன் மங்
கைக்களித்த மணியாரம்' என்று தொடங்கிக் கீழ்க்கூறிய
வாற்றாற் காண்க.

* லயத்தானாய் வேதற்கு - எனவும் பாடாந்தரம்.

† நகத்தான்வலாரி - எனவும் பாடாந்தரம்.

‡ எட்டிரட்டி=கூசு; முப்பதிறிரட்டி=கூசு; பத்திர
ட்டி=உரு; தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களை நியமிக்கின்ற
சிட்டொள்க.

கிரண்பி ஷேகக் கிளாக் காமான்
தருண ம்ருகமதன்மேற் ரூவப் * பரிணாமச்
செக்கர் விசம்பிற் செறிந்தசிறு காரொன்னத்
தக்க கருஞ்சட்டை சாத்தியெனத்—தொக்க
தருணியர் செங்கட் சகோரம் படுப்பான்
உருவிலியை யொட்டி ருத்தி யொர்ப்பப்—பெருவரையின்
மங்கை முயக்கத்தி மாமுலைமேற் கத்தூரிப்
பங்க மடங்கப் படிந்ததெனத்—தங்கருணை
யன்ப ருளத்திருனை வாங்கியன்பு செய்யாத
வன்ப ருளத்திலிட வைத்ததெனத்—தன்கண்கள்
மூன்றிகுக்கு மாறாக மூடிருனைக் கேடகற்றித்
தான்றரித்து வைத்த தகைமையெனத்—தோன்றச்
சிவந்ததிரு மார்பிற் திருச்சாந்து சேர்த்துக்
கவின்றால் வாசங் கமழப்—பவங்கொள்
தணிமா லயனார் தலைமாலை போற்றின்
கிணியாலை தம்மிற் கெழுமப்—பணியின்
நிழல்பூத்த வேணயார் நெற்றிக்க ணின்று
தழல்பூத்த நீறு தயங்க—வெழில்பூத்த
செல்விக் கமலத் திருமுகஞ் சோதிதரக்
கைவைத்த வீரமழக் காட்சிதர—எவ்வழகும்
உண்ணு மன்ப ருளத்துத் தியானம்போற்
கண்ணு மகாட்டுவதுங் கண்டருளி—வெண்ணுவல்
மாமுனியுந் தானும் வருவதெனத் தண்டரளத்
தாம மணிக்கவிகை தானிழற்றச்—சேமத்
திருவாடு தண்டிற் சிறந்தேறித் தேவர்
மருவா டகவாயில் வந்து—சரலோக
வானென்னப் பூலோக மங்கை தவப்பேறு
தானென்ன மேருவெனத் தாருவென—ஞானக்
கடற்கான சொங்கெனக் காட்டுகதி யென்னத்
தடக்கா சினிதப்பே மென்ன—விடைக்கோழியின்
ருடுவ ரத்ந வலங்கார வாடகத்தே
ருடு கவுரி யுடனேறி—நீடுதிருக்
கொற்றக் குடைசதுக்கந் கோலநிலாப் பந்தர்பல
துற்றக் கிரணவொளி சூழ்ந்தமைய—முற்றுகை
மந்திர வட்டத்து மயாந்தன வந்தனபோற்
சந்திர வட்டங்க டாந்தழைப்பச் சிந்திரமேற்
பிச்ச மனேகம் பெருங்கடல் சூழ்
வைச்சுணங்க வகைமான—மெச்சியவ
ராசபுடை வீசசார் தாற்றியினால் வட்டமிட
மாசது முத்தி னடைப்பைவரப்—பாசமும்

ஆங்குசமுங் கொடுங்கொண் டைந்துகரத் தண்ணலார்
வெங்க ணடலாகு மீதேறச்—செங்கண்மால்
கந்தன் விஞ்சன் * ககவாக னத்தேற
இந்திரன் சாத்த னிபத்தேறப்—† புங்கவங்கன்
தோறு முருத்திரர்க ளேறத் தொகையன்னத்
தேற வசக்க ளெரிக்கடவுள்—மாதில்
ஒரு ‡ மையி லேற டு வொலிகலை யேற
எருமையி லேற வியமன்—வருணன்
சுறவேறக் கோளரியிற் துர்க்கை யினிதேற
எறிகுல வைரவாரநா யேறத்—திறல்படைத்த
காளி கடியேறக் சுந்திருவ ருஞ்சரரு
மூளு வெழிலி முதகேற—நீளருகர்
சேரக் கழவேறத் தென்மதுரை || பேரினோன்
ஆரச் சிவிகை யதுவேறப்—பூரிக்கப்
பாடும் || புலவன் பரிவேறப்—பாணியிற்று
னோடுந் திறம்பா || வுடைத்தோனும்—கடலிலே
சம்புப் பரியழைத்த || தக்கோனும் தண்டேறச்
செம்பொற் றடமவுலிச் செங்குணன்—வெம்புரவி
மேவிவர வில்லவரு மீனவரு மெய்த்தவத்தோர்
யாவரு மேத்தி யிறைஞ்சிவரப்—பூவி
லெதிரின் நியாற்பத் தெண்ணு யிரரும்
பதினெண் மடத்திற் பயிலு முதலிகளும்
வேழஞ்செய் பூசைபுரி வெள்வரையிற் கௌசிகருஞ்
சோழன் கொணர்ந்திருச் சோழியரு—மாழிசூழ்
தந்தரப் பெரிய சரண மறையோரு
மந்தரச் சிவமா மறையோரு—மெந்தைமுடிக்
கங்கா குலமரபில் வந்துசிவ காரியங்கள்
தங்காத லாற்புரியுந் தக்கோளும்—பைங்காவ
லாரிய பட்டர்களு மன்பா லகங்குழைந்து
சிரிய பாட்டோனும் திருப்பேரு—நேரிலன்
சுந்தரனை யாண்டநாட் டொல்லா வணவோலை
வந்தவையில் வாசித்த மந்தரிகளு—மிந்துறுதற்
கண்ணனா கொவ்வையிதழ்க் காரனகப் பாரதனத்
தன்னநடைத் தேவ ரடியாரு—மன்னுங்
குமாரராங் கோயிற்கைக் கோளர் குழாமும்
உமாபதியாங் கண் காணி யோருஞ்—சமூகப்
படைவயிர ராகப் படையும் பரன்றா
ளடையு மகம்படியார் யாருங்—கடலுலகத்

* ககம்=பறவை; இங்கே முறையே கருடன், மயில், அன்னம்.

† புங்கவம்=எருது.

‡ மை=ஆடு டு வாயுதேவன் மாணேற,

|| ஆளுடைய பிள்ளையார், ஆளுடைய கம்பிகள், ஆளுடைய வரசுகள், ஆளுடையவடிகள். (மரபறியாதார் ஆளுடைய வடிகள் என்பதை ஆளுடைய வடிமை பென்பர்.)

* இதுமுதல் திருமார்பிற்றிருச் சார்ந்து சேர்த்து என் பதுவரையுள் ஒருதொடர்.

தள்ளாதயோதனரு முட்சமயத் தோர்யாருந்
தென்னிய * மாடலருஞ் சென்னியரும்—வெள்ளமென

எங்குந் திரண்டுவர வேற்றுக்கொடி யீண்டச்
சங்குந் குழலுந் தடமுரகம்—வங்கியமு

மத்தளமும் பேரிகையு மண்ணளவும் விண்ணளவு
மெத்திசையு மொத்திசைப்ப யாழ்முரல—யொய்த்துச்

சகமேவுந் தேவர்க டம்பிரான் வந்தான்
மகமேரு வில்வளைத்தோன் வந்தான்—பகவிப்

படியிடந்து மாலறியாப் பாதத்தோன் வந்தான்
வடிவழகுக் காருமொவ்வான் வந்தான்—விடுதூற்

சிலந்திமுடி சூட்டுஞ் சிவன்வந்தான் செவ்வி
மலர்ந்த முகமுடையான் வந்தான் † தலம்புகழ்ந்த

தானுயர்க்கும் புள்ளூர்தித் தம்பிரான் வந்தானென்
றாருமொற்றை யெக்கான் மார்ப்பெடுப்பக்—கூருமுறன்

சுற்றும் கவர்ந்துவரத் துள்ளுமக ரத்துவசன் யார்
வெற்றிச், சிலைகொடுசே, வித்துவரப்—பொற்றொடை

தோரண வீதிதனிற் றோன்றினான் றோன்றதலும்
ஆரண னாட்டி லரம்பையரு—நாரணனார்

வைகுண்ட லோகத்து மங்கையரும் ‡ வாகனமாம[ரின்
பெய்கொண்ட லோனுலகிற் பெண்படையு—மொய்கதி

மண்டலக் கன்னியரு மநாக மங்கையரு
மெண்டிசை வெற்பிலுள வேழையருந் கண்டுருகி

மாணுட மங்கையராய் மண்டபத்துக் கோபுரத்து
மீலுடை விண்டோய விடுதளத்தும்—ஏனைக்

கடையிலு முன்றிலிலுங் கற்புரிசை சூழும்
இடையிலும் வீதியிலு மெய்தி—மடவீர்

விருதேற்ற வேள்பரவ வெண்ணுவ லீசர்
வருதேர்ப் பவனிதொழ வாரீர்—நீ ஏருதேறி

தும்பைச் சடைப்பிறையைச் சூழ்செக்கர் வான்போலு
செம்பொற் திருவா சிகைபாரீர்—வெம்பணத்தில் [ஞ

விவேகசிந்தாமணி பிரசுரங்கள் *

சென்னை திருவல்லிக்கேணியில் நிலை கொண்டிருக்கும்
“அறிவைப்” பதிவச்செய்யும் சங்கத்தின் காரிய தரிசியாகிய
ஸி. வி. ஸ்வாமியநாத அய்யரவர்கள் தம்மால் வெளியிடப்பட்ட
இப்புத்தக ரத்னங்களை எமது விமரிசைக்காக அனுப்பியதற்கு

* பாவலரு மெனவும் பாடம்.

† தலமளந்த வெணவுழி பாடாந்தரம்.

‡ இத்திரன் - பெய்கொண்டலாம் வாகனத்தனென விசுவ
பிரித்துக் கூட்டுக.

§ சுண்டுப்பெயர்.

அவருக்கு வந்தனம் செய்கின்றோம். இவைகளை வேறு வேறு
யும் விவரமாயும் விஸ்தரித்து விமரிசை செய்வதற்கு நமது
பத்திரிகை இடங்கொடாததலின், பொதுவாய் காம் சொல்
லக் கூடியதென்னவெனில், கல்வியிற் சிறந்து, பொறுமை
யும் ஊக்கமும் அமைந்து, ‘விவேகசிந்தாமணி’ யெனும் நன்
னடைத்தமிழ்ப் பத்திரிகை யொன்றை மாதந்தோறும் பிரசு
ரித்துக்கொண்டு, இத்தகைய புத்தகங்களையும் வெளியிட்டு
வருகின்ற நமது நண்பராகிய ஸி. வி. ஸ்வாமியநாதய்ய
ருக்கு எல்லோரும் வேண்டிய சகாயம் புரிந்து உற்சாகப்
படுத்தக் கடவொன்று நம்புகிறோம். படாடோபமின்றி,
அடக்கத்துடன் அவர் செய்து வரும் வேலையை நமது தமிழ்
நாட்டுச் சீமான்கள் அபிமானித்தருள வேண்டும். இவரது
விடா முயற்சியின் பயனாக, தமிழ் என்றால் கண்ணையும் வா
யையும் இறுகமுடிக்கொள்ளும் சபாவு மேற்கொண்ட பட்டப்
பரிசைகளிற் தேர்ந்த கலாசாலாவித்வான்களிற் பலர் இப்
பொழுது தமிழ் பாஷைக்கு முன்றிறையாய் ஏற்பட்டு, கதை
களெழுதியும், இங்கிலிஷிலிருந்து மொழி பெயர்த்தும் பலவா
றுகத் தமிழ் பாஷையை அபிவிருத்தி செய்யக் கங்கணம் கட்டி
முனவர்களானார்கள். இவர்கள் எழுதும் கடையும், பத்தி
யும் தமிழர்களுக்குப் புதுமையாயிருப்பினும், அவை எல்லோ
ராலும் நன்கு மதிக்கத் தக்கவைகளாயிருக்கின்றன வென்று
காண்கிறது. கதைகள் வெகு இனிமையாயும், ஸ்திரீபாலர்க
ளுக்குப் பொழுது போக்காயும், நீதி போதகமாய் யிருக்
கின்றன. புத்தகங்களும் வெகு நேரத்தியாய்க் கட்டப்பட்டு
யிருக்கின்றன. தமிழ் நாட்டார் இந்தப் பரோபகாரமான கண்
காரியத்திற்குத் துணை நிற்பராக, சபமஸ்து.

* கமலாம்பாள் சரித்திரம்	விலை ரூபா.	1—8—0
கோல்பெர்ட்டு சரித்திரம்	”	0—5—0
விவேகரஸத்தாலாட்டு	”	0—0—6
சத்திய தேவதை கதை	”	0—5—0

பிழை திருத்தம்.

முந்திய நு-ம் இலக்கப்பத்திரிகையிற் போந்த கைவல்லி
யோபரிஷத் திராவிட இரதாப்பிரகாசிகையிற் கண்ட பிழை
திருத்தம் வருமாறு:—

98-ம் பக்கத்து வலப்பாகத்தின் 48-ம் வரியோடு 100-ம்
பக்கத்து இடப்பாகத்தின் 47-ம் வரியைச் சேர்த்து, 102-ம்
பக்கத்து இடப்பாகத்து 9-ம் வரி இறுதியாக வாசிக்க. VII-
ம் பிரிவு முடியும் இந்தவிடத்திலே அடியிலுள்ள கையடை
யாளங்கொண்டதைச் சேர்த்துவாசிக்க.

100-ம் பக்கத்து இடப்பாகத்து 46-ம் வரியோடு
102-ம் பக்கத்து இடப்பாகத்து 10-ம் வரி தெடுத்தச் சேர்
த்து வாசிக்க. 103-ம் பக்கத்து இடப்பாகத்து 26-ம் வரி
யோடு IX-ம் பிரிவு முடிந்தது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுரவேநம:

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை.

1897ஆம் மகாராணியாரின் வைர ஜடுபிலி தினத்தில்
ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க }

1897ஆம் டிசம்பர்மீ 21உ

{ இலக்கம்-௭

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருமூலநாயனார் அருளிச்செய்த
திருமந்திரம்.

மனத்தி லெழுகின்ற மாயைநன் னுட
னினைத்த தறிவ னெனில்தா நினைக்கில
ரெனக்கிறை யனபில னென்ப ரிதைவன்
பிழைக்கநின் றார்பக்கம் பேணிநின் றானே.(உஉ)

(இதன்பொழிப்புரை.) உயிரின் கண்ணே (நினைக்குந்
தோறும்) உத்யாசிறை (சுத்த) மாயையாம் நல்ல பிரதேசத்
தையுடையராகிய சிவபிரான் (எவ்வெவரும்) நினைப்பதை
அறிகின்றாரென (வேதாகமங்கள்) சொல்லுமாயின், (பின்
யாதினால் அவரெல்லாம்) தாம் அவரை நினைக்கின்றார்களே;
(அவ்வவரெல்லாம் தனித்தனியே) எனக்கு இறைவராகிய சிவ
பிரான் அன்பிலராயினார் என்பர்; (அவ்வாறு உரைத்தல்
பழுதாம், ஈதிலுலெனில்) உய்யவேண்டித் தம்மிடத்தெய்
தினார் உறவைத் தாம் விரும்பினின்றார் (ஆதலினென்க.)

(குறிப்புரை.) ஆன்மாவின் அந்தரியாகஞானபூசை வாயி
லாகச் சிவபிரானைச் சிந்திக்கச் சிந்திக்க அவர் அவ்வான்மா
வின் கண்ணே விளங்கித் தோன்றுவர். இது நோக்கியே
அருணந்தி சிவாசாரியர் “சிந்தையினிற் பூசித்துச் சிவனை
ஞானத்தார் சிந்திக்கச் சிந்திக்கத் தர்ப்பணத்தை விளக்க

வந்திடு மொளிபோல வரவா வந்திடுவன் பின்மலமானதறு
மே” என்று அருளிச் செய்தார். இவ்வுண்மை “மனத்தி
லெழுகின்ற மாயை நன்னுடன்” என்றதனால் உணரற்
பாற்று. குண்டலினி எனப்படும் சுத்தமாயையே பிர
ணவ மெனப்படும். இந்தப் பிரணவம் தேவர்களெல்லோர்
க்கும் பிறப்பிடமாயும், சிவபெருமான் ஒருவர்க்கு இருப்பிட
மாயும் போந்ததென்பது.

ஈசன் மேவரு பீடமா யேனையோர் தோற்றும்
வாச மாயெலா வெழுத்திற்கு மறைகட்கு முதலாய்க்
காசி தன்னிடை முடிபவர்க் கெம்பிரான் கழறு
மாசி ரூரகப் பிரமமா மதன்பய னாய்ந்தான்.
என்பதனால் உணரப்படும். இதனால் சுத்தமாயாப் பிரதே
சம் சிவபிரான் ஆதினத்ததாயிற்று. இதுபற்றியே, ஈண்டுத்
திருமூல நாயனார் சிவபிரானை “மாயைன்னுடன்” என்றார்.

பஞ்சாரம் சக்ரம் பரிவர்த்ததே பிருது |
என்னும் யசர்வேதிய ஆரணியக மந்திரத்திக்கு வியாசாரு
ளியீ உபப்பிரமணத்தனால், பிரமசக்ரம் விஷ்ணுசக்ர
முதலியவைகளிற் போந்த பிரணவங்கள் கவுணப்பொருளி
னாலே போந்தனவாம் என்றும், முக்கியமாய் சாந்தோக்கிய
முதலிய பாசுபதோப நிததங்குளிலே முடிந்துப் பேசப்பட்ட
உற்கிதையாம் பிரணவமே அதர்வ சிகையினால் முடித்துக்
காட்டப்பட்ட ஆகாய மத்தியஸ்ததாரிய சிவபிரானைப் பொரு
ளாகக் கொண்டதாய், பிரம விஷ்ணு ருத்திர மகேசுவர சக்
ரம்நான்கிற்கும் மேலாய்நிறை சதாசிவ சீக்கரத்தின் பால
தாய்கின்ற பிரணவத்திலே முக்கியப்பொருளிலே போந்ததா

மென்று அறியப்படுகின்றது. எவ்வெவர் எவ்வெவற்றை உன்னினும் அவ்வெவற்றை யெல்லாம் உடனிருந்து சிவபிரான் அறிகின்றாரென்று கொண்டன்றோ ஸ்ரீ அப்பமூர்த்திகள், உள்குவா ருன்கிற் நெல்லா முடனிருந் தறித் தெய்வம் வெள்கினேன் வென்சி நானும் விலாவிதச சிரித்திட்டேனே. என்று அருளிச்செய்தார். இவ்வுண்மை “நினைத்ததறிவன்” என்றதனால் உணர்த்தப்பட்டது. இதனால் பரப்பிரகிருதி ரூபசுத்தமாயைக்கும், பரப்பிரகிரிதிக்குக் கீழுள்ள சூக்துமப் பிரகிருதியினின்றுதித்த கலாதத்துவத்திற் பிறந்த மூலப்பிரகிருதியின்பாலதாய் (ஏகான்ம வாதிசுளுடைய) சாத்து விசுருணீச் சுத்தமாயைக்கும் பேதம் பெரிதாமென்க. இதனால் பரப்பிரகிருதிச் சுத்தமாயையின்பாலராம் ஈசர் மூலப் பிரகிருதிச் சாத்துவிசுருண சுத்தமாயாப் பிரதிவிம்ப ‘ஈசன்’ அல்லராமென்று கடைப்பிடிக்க. சிவபிரான் அன்பினில் விளைந்த ஆரூதாயும், அன்பே சிவமாயும், அமர்ந்தாராதவினாலும், அவரை அன்புகொண்டே அறிதல் முறையாய விடத்தும், அன்பில்லாதான் ஒருவன் தனக்குச் சிவபிரான் அருளிற்றிலரென்று பிதற்றுவான் என்பதை உணர்த்துதற்கே “எனக்கிறை யன்பிலனென்பார்” என்று குறிக்கப்பட்டது. தம்மிடத்திலே (சிவபெருமானிடத்திலே) உய்யவேண்டும் என்ற கருத்தினால் “அடைந்தாரை அவர்க்குவரும் ஏதத்தை நீக்கி ஆதாரமாய் நின்று பேணுவது தலைமைக்குணமுடையார்க்குக் கடமையாமாதலில்,” “சார்ந்தாரைக் காத்தல் தலைவர்கடனாதல்” என்று சிவஞான போதமும் “சார்ந்தார்க்கினன்னமுதானே” என்று திராவிட சுருதியும் கூறின. அவ்வுண்மை “பிறைக்க கின்றார் பச்சம் பேணுகின்றானே” என்றதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

வல்லவன் வன்னிக் கிறையிடை வாரண
நில்லென நிற்பித்த நீதியு ளீசனை
யில்லென வேண்டா மின்றுயவர் தம்முத
லல்லும் பகலு மருளுகின் றானே. (உரு)

(இ-ரை.) அக்கிவிக்குத் தெய்வமாகிய சிவபிரான் சர்வ கர்த்திருத்தவமுடையவர் (சர்வவல்லமை யுடையவர்); (தேவர்களைத் தூர்த்து போந்த கயாசுரன் என்னும்) யரணையை (அவர்மேல் அடர்த்து) நில் என்று (தம்பாதத்தினால் உதைத்துத் தடுத்த) இடைக்கண்ணே நிற்பித்த நீதியுளராகிய சிவபிரானே (நம்மிடத்து அன்பு வைக்க) வில்லை என்று சொல்ல வேண்டியதின்றும்; தமது (ஆன்ம) நாயகராகிய சிவபிரான் (தம்மைப் பிரியாதுடனின்னு) அல்லும் பகலுந் திருவருள் பாலிக்கின்றார் (ஆதலிலென்க.)

(கு-ரை.) சிவபிரான் அக்கினிக்கு இறைவராயினு ராதவினன்றோ “உருத்திரனை யுடைத்து அக்கினி” என்பது பொருள்பட,

தவமக்கே |

என்று சுருதி கூறியதாமெனச் சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகம் “அக்கிம்” என்றற்றொடக்கத்த எழுபத்தைந்தாம் சுலோகத்தினால் உரைத்தது. “பொருப்பிடையான் ஒருப்பிடை

யான்” என்றதே திராவிட சுருதியுமாமென்க. இது “வன்னிக் கிறை” என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது. கயாசுரன் என்பான் ஒருவன் யானை வடிவமுற்றுத் தவத்தினரை யெல்லாம் தூர்த்து செல்ல, அத்தவத்தினரெல்லாம் ஸ்ரீகாசிவிசுவேசுரப் பெருமானைச் சரண்புகுவாராக, சிவாபிராணர் உக்கிர வடிவ மொன்று கொண்டு நினது தவத்தினர்மீது தொடர்ந்த கயாசுரன் என்னும் அந்தயானையைத் தம்பாதத்தினால் உதைத்துக்கொன்று அதன் தோலைக் கிழித்துப் போர்த்து உயிர்க ளிடத்துக் கொண்ட அன்பை விளக்கினார் என்பது போதரவே, “வாரணனில்லென நிற்பித்த நீதியு ளீசனை யில்லென வேண்டாம்” என உணர்த்தினார். சிற்றறிவு சிறுதொழிலுடைய ஆன்மாக்கள் ஐம்பொறிப் பாலனவாய விஷயங்களைத் தனித்தனியே அவாவி அறிந்து செய்து கொண்டிருக்கும் சகலாவஸ்தையிலும் (பகலிலும்), கருவிகளெல்லாம் கழன்று அதனாற் சிற்றறிவு சிறுதொழில் வெளிப்படற் கேதுவின்றிக் கிடக்கும் கேவலாவஸ்தையிலும் (அல்லலும்), சிவபிரான் அவ்வவ்வான்மாக்களுக்கு அவ்வவ்வான்மர்க்கினும் இனிய ராய்ப் போதாதுகின்று காத்தருளுகின்றாராதலில் “அல்லும் பகலு மருளுகின்றானே” என்று சொல்லப்பட்டது. இதனால் இரவும் பகலுமாகிய எக்காலமும் நமக்கு உயிர்க்குயிராய் நின்று அருளுகின்றாராதலில் அவரை அன்பிலரென்று கூறுதல் அடாதென்பதாம் என்க.

போற்றிசைத் தும்புகழ்ந் தும்புனி தன்னடி
தேற்றுமி னென்றுஞ் சிவனடிக் கேசெல்ல
மாற்றிய தென்று மயலுற்றுச் சிந்தையை
மாற்றிநின் றூர்வழி மன்னிநின் றானே. (உச)

(இ-ரை.) அநாதிமல முத்தராகிய சிவபிரான் திருவடியை வாழ்த்தியும் புகழ்ந்தும் (சிந்தையைத்) தெளிவிடுககள்; சிவபிரான் திருவடிக் கே எக்காலமும் (செல்லும்) செல்வமாகச் (சிந்தை) நேர்பட்டதாமென மோகமுற்றுச் சிந்தையைப் (பசுக்கரணத்தினின்று சிவகரணமாமாறு) மாற்றி நின்ற ஞானிகளுடைய சன்மார்க்க நெறியின்பாலராய் நின்றார் சிவபிரான்.

(கு-ரை.) உலகியல்பெல்லார் தூர்த்துபோகத் தம்சிந்தை உருக உருக வாழ்த்திப் புகழ்ந்து நிற்கும் மெய்யடியாரிதயம் இன்பமாய்த் தெளிந்திருக்குமாதலில் ஸ்ரீஞானசம்பந்தர் அருளிய “பாரூர்பாடலார் போராரின்பமே” என்னுந் திருவாக்குக்கு இசைவுறவே, “போற்றிசைத் தும்புகழ்ந் தும்புனி தன்னடி தேற்றுமி” என்று உரைக்கப்பட்டது. இஃபற்றியே திராவிடசுருதியும் “தேறினார் சித்தத்தருந்தார் தாமே” என்று கூறிற்று. ‘ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகள்’ “காணுந் கரணங்க ளெல்லாம் பேரின்பமெனப், பேணுமடியார் பிறப்பகல்” எனவும், உய்யவந்த தேவநாயனார்

பாலெய்தல் பாடியதும் பாம்பொழியப் பாடியதும்
காலணையன் தேவிக்க ராங்கொண்ட—பாலன்
மரணந் தவித்ததுவு மற்றவர்க்கு நந்தம்

கரணம்போ லல்லாமை காண்.

எனவும், அருண்மொழித்தேவர் “உணர்வு நேர்பெற வருஞ் சிவபோகம்” எனவும், “அளப்பருக் கரணங்க ளுன்குஞ்சிந்

னையேயாக" எனவும் கூறிய உண்மைபோதர "சிந்தையு
மாற்றின்மூலம் மன்னின் மூலம்" என்றுரைக்கப்பட்
டது. ஈண்டு (நெறி) வழி என்றது கேட்டல் சிந்தித்தல்
தெளிதல் ஈட்டை என்னும் சன்மார்க்க நெறியின்பாலதாம்.

பிறப்பிலி பிஞ்ஞகன் பேரரு ளாக
னிறப்பிலி யாவர்க்கு மின்பி மருளுந்
துறப்பிலி தன்னைத் தொழுமின் தொழுதான்
மறப்பிலி மாயா விருத்தமு மாமே. (உரு)

(இ-ரை). பிறப்பில்லாக்கிய பிஞ்ஞகராம் சிவபிரான்
பேரருளுடையர்; இறப்பில்லாக்கிய இந்தச் சிவபிரான் எல்
லோர்க்கும் பேரின்பமளிப்பாரியினர்; துறக்கற்பாலரல்ல
ராகிய இந்தச் சிவபிரானைப் பிரியாது தொழுமின்கள்; அவ்
வாறு தொழுதால் (நம்மை ஓர் காலத்தும் பிரியாது) மறவா
துடனிற்கும் சிவபிரானால் (நம்மைப் பற்றிய) மாயை நீங்கி
விடுதலுமாம்.

(கு-ரை). சிவபிரான் பிறவாதவரென்பது போதரச்
சுவேதாசுவதரோபநிடதம் "அவர் பிறவாதவரும் நித்தியரு
மாம்" எனப் பொருள்படும்.

அஜம் த்ருவம் |

என்று கூறிற்று. இதனாற் சிவபிரான் "பிறப்பிலி" எனப்
பட்டார். சிவபிரான் இறவாதவர் என்பது போதரப் பிரு
கதாரணியோபநிடதம் "இந்தப் பெரிய மகானாகிய பரமான்
மாவானவர் (சிவனார்) ஜரையிலிஸாதவரும், இறவாதவருமா
யுள்ளார்" என்பது பொருள்படும்.

ஸவாஷமகாநஜ ஆத்மா ஜரோமரஃ |

என்று கூறிற்று. "பிறப்பிலியை யிறப்பிலியைப் பேராவா
ணி விண்ணவரை" எனவும்,

"பிறவாது மிறவாதுப் பெருகி னனைப்
பேய்பாட நமோடும் பித்தன் றன்னை
மறவாத மனத்தகத்து மன்னி னனை
மலையானைக் கடலானை வனத்து ளானை"

எனவுந் திராவிடசுருதிகள் கூறுமாற்றால், சிவபிரான் "பிறப்
பிலி" எனவும், "இறப்பிலி" எனவும் பட்டார். சிவபிரான் கல்
கைசந்திரன் அரவு முதலிய அமைந்த சடாமுடி யையுடைய
ராதலில் திராவிடசுருதி "பிடித்தவன்காண் பிஞ்ஞகனும் வே
டத்தான்காண் பிணையல்வெறி+மழ்கொன்றை யரவுசென்னி
முடித்தவன்காண்" என்று கூறினமைக்கிசைய அவர் "பிஞ்
ஞகன்" எனப்பட்டார். எந்தெந்த இடங்களிலே எந்தெந்
தக்காலங்களிலே எந்தெந்த யோனியாய்ப்பட்டு நாம் பிறக்
கும் காலத்தும் அந்தந்த இடங்களிலே அந்தந்தக் காலங்களி
லே அந்தந்த யோனிகளிலே தாரும் பிரியாது பெத்தநிலையி
லே தாம் நம்முள்ளே மறைந்து நமக்குப் பின்னாகியும், முத்தி
நிலையிலே நம்மைத் தம்முள்ளே அடக்கித் தாம் நமக்கு முன்
னாகியும் இப்படியே என்றும் துறக்கப்படாது உபகரித்து
நின்றமையால் "துறப்பிலி" எனப்பட்டார். சிவபிரான்
இவ்வாறு பெத்தமுத்திநிலைகளிலே துறக்கப்படாது என்றும்
உபகரித்து நிற்கும் இவ்வியல்பு இருபாலிருபலித் போந்த

"கோலிக்கொண்டவாறணராதே" என்னுஞ் செய்யுளாங்குறி
யப்படும். சிவபிரான் தம்மை மறந்த சித்தருக்களாவினோ
ரையும் தாம் மறவாது நினைந்தருளுகின்றாராதலில் பெரியோ
ர் "அடையாதார்க்கு நீடருள் புரியுரித்தன்" என்றும், "எண்
ணலாரையு நினைத்தருள் புரிதருநிலன்". எனவும் கூறியவு
ண்மை "மறப்பிலி" என்றமையினால் உணர்த்தப்பட்டது.
இவ்வாறே திராவிடசுருதியும் "மறப்பிலியை மதியேந்து
சடையான் றனை" என்று கூறிற்று. அவ்வாறு மறவாது
ஏத்துஞ்சால் மாயாவினைகளெல்லாம் நீங்கிவிடும் என்ற கருத்
தினால் ஸ்ரீரானசம்பந்தர்.

உய்யலுறுவீர்கா

னையனானரைக்

கையினுற்றொழு

கையும்வினைதானே.

என்று கூறிய உண்மை "மாயாவிருத்தமுமாமே" என்றதால்
குறிக்கப்பட்டது.

தொடர்ந்து நின் றுனைத் தொழுமின் றொழுதாற்
படர்ந்து நின் றுன்பரி பாரக முற்றுங்
கடந்து நின் றுன்கம லம்மலர் மேலே
யுடந்திருந் தானடிப் புண்ணிய மாமே. (உசு)

(இ-ரை). (எம்மைப்பிரியாது) தொடர்ந்து நின்ற சிவபிரா
னைத் தொழுங்கள்; அவ்வாறு தொழுதால் அவர் (தும்மை) நினை
யாநிற்பர்; எப்புறமும் பிரபஞ்சமெல்லாம் கடந்து நின்றாரா
ய்ப்பின் இதயகமலத்தின் கண்ணே அமர்ந்திருந்தார், (இது)
அவர் திருவடிப் புண்ணியமேயாம்.

(கு-ரை) ஆன்மாக்களைப் பெத்தமுத்தி இரண்டினும் பிரி
யாது தொடர்ந்து நின்றாராகிய சிவபிரானை எக்காலமும
மறவாதிருத்தல் கடமையாம் என்பது பற்றியே தெய்வப்பல
மைத் திருவள்ளுவராயனார்,

எழுமை யெழுபிறப்பு முன்னாவர் தங்கள்
விழுமர் துடைத்தவர் ஈட்பு.

என்று கூறினார். இவ்வுண்மை கடைப்பிடித்துச் சிவபிரா
னைத் தொழுதால் நன்றி மறவாமையாய் முடியுமென்பது
போதர, "தொடர்ந்து நின் றுனைத் தொழுமின்" என்று
கூறியதாம். அண்டமோர்ணுவாம் பெருமைகொண்டு நின்ற
சிவபிரான் அணுவோரண்டமாஞ் சிறுமைகொண்டு ஆன்மாக்க
ளுக்கு அருளும் பொருட்டு உள்ளக் கமலத்தன் கண்ணே
பிரியாதுளராயினார் என்பது போதர, "பரிபாரகமுற்றுங்
கடந்து நின் றுன் கமலம்மலர் மேலே யுடந்திருந்தான்" என்று
உரைக்கப்பட்டது. தாமே பிரமம் தாமே பீமம் எனப் பிர
மாவும் விஷ்ணுவும் அன்னருபமும் பன்றி ரூபமுற்று
விண்ணிற் பறந்தும் மண்ணையிடந்தும் காண்டற் கரியராய்
அண்டங்களை யெல்லாம் மேருவெறும்படி கடந்துருவிநின்ற
சிவபிரான் தம்மைத் "தொடர்ந்துவிடாத தொண்டர்க், கணி
யன் சேயனதேவர்க் கையாற னடித்தலமே" என்றும் "பண்
டானைப் பரந்தானைக் குவிந்தான் றனை" என்றும் ஸ்ரீ அப்ப
மூர்த்திகள் அருளியவாறு, அடியவர் உள்ளக்கமலத்தின்கண்
ஆயினமை அருட் புண்ணிய விசேஷமாமேயி மறியாது

மின்றும் என்னும் அருமை உணர்த்த “அடிப்புண்ணியிமாம்”
என்றுரைக்கப்பட்டது.

சந்தி யெனத்தக்க தாமரை வரண்முகத்
தந்தமி லீசுனரு ணமீச் கேயென்று
நந்தியை நாரும் வணக்கப் படுமவர்

புந்தியி னுள்ளே புகுந்துநின் றானே. (உஎ)

(இ-ரை.) சந்தியின் கண் உண்டாகிய செவ்வானின் எழிலை
யடைய கமல மலர்போலும் ஒளிபொருந்திய வதனத்தை
யடைய முகவிலாச் சிவனார் திருவருள் நமக்கேயா மென்று,
அச்சிவபெருமானைத் தினந்தோறும் வணங்குகின்றாராது சிந்
வதியின் கண்ணே (உவர்) புகுந்த பிரியாது, நின்றார்.

(கு-ரை.) சிவபிரான் அந்தியின் கண் உண்டாகிய செவ்
வானெழிலுடைய அம்பலத்தின்கண்ணுள்ளானாகிய பரமனும்
என்பது “அந்தியின்வாயெழிலம்பலத்தெம்பான்” என்றாமா
ணிக்கவாசகசுவாமிகளும் “ஆகாத நஞ்சுண்ட வந்திவண்ணர்”
என்று வாசீசரும் கூறிய கருத்திந்திசையிலே “அநதியெனைத்
தக்கவந்தமில்சன்” என்று குறிக்கப்பட்டது. தினைத்துணை
பெயரும் சிவபிரானை மறந்தால் உய்வில்லையாமாதலில் உய்
தியின்பொருட்டிச் சிவபிரானை வணங்குதல் நெறியாமென்
டது போதர் ஸ்ரீவாசீசர் “அம்பலகூத்தனைத் தினைத்துணைப்
பொழுதம் மறந்துயட்டு” எனவும், “நாடோறும் நவின்
றேத்த நன்மையாம்” எனவும் உணர்த்திய உண்மை “நந்
ந் ந் ந்” என்று உணர்த்தப்பட்டது.

இணங்கிநின் றுனெங்கு மாகிநின் றுணம்
பிணங்கிநின் றுன்பின்முன் னாகிநின் றுண
முணங்கிநின் றுணம ராபதி நாதன்

வணங்கிநின் றுர்த்தே வழித்துணை யாமே. (உஅ)

(இ-ரை.) உயிரின் கண்ணே உடங்கியவனது நின்
றார்ப்பின் எவ்வுமாகி நின்றோரும், சம்பந்தினராய்
நின்று (பின் எட்டையாக் கெல்லாம்) பின்னும், (முன் என்
டவாக் கெல்லாம்) முன்னுமாய் நின்றோருமாகிய சிவபோதர்
யானும் மறைந்து நின்றார்; (அங்கு வளையினும்) தம்மை
வழிப்பவரின் குறித்துணையாவார்.

(கு-ரை.) சிவபிரான் ஆன்மாவுக்கு உயிராயினார், அத
னால் அவருக்கு ஆன்மா உடலாயிற்று என்பது போதர், பிருக
தாரணியோபநிடதம்,

யஸ்யாத்மா சரீரம் }

என்று கூறியிருக்கைய “இணங்கிநின் றுன்” என்று உணர்த்
ப்பட்டது. சிவபிரான் எங்குமாகிநின்றான் என்பது
“இராகிலுப, தீடாதி நீருமாகி ய்யமானு யெறியுந் கா
துறாகி, நந்நிலையத்துநாராப் ஞாயிருகிடாகாசமா யட்ட
முர்த்தியாகி” எனவும், “எல்லாவுலகமுமானாய் நீயே” என
வும், “ஊறு யுய்யானு யுடலானு யுலகானு, வானுய நில
னுய கடலானுய மலையானுய” என்றந் றெடக்கந்த
ஸ்ரீவாசீச ஸ்ரீசுந்தர சுருதிகளினாலே உணரப்படும். சிவ
பிரான் நம்மை நெருங்கிச் சமீபத்துள்ளாராய்; பின்னர் அவர்

முந்தியனவெல்லாம் பிந்த முந்துபவராயும், பிந்துவன வெல்
லாம் முந்தப் பிந்துபவராயும் நின்றார் என்பது போதர்,
ஸ்ரீமாணிக்கவாசக சுவாமிகள் “முன்னைப்பழம்பொருட்டும்
முன்னைப் பழம்பொருளே பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்
தும்பப் பெற்றியனே” எனவும், ஸ்ரீவாசீசர் “முன்னுமாய்ப்
பின்னுமாய் முடிவானான் காண்” எனவும், கந்தபுராணம்
“முன்னதின் முன்னென மொழிதமேயெனில் பின்னதிற்
பின்னுமாய்ப் பேசநின்றியால்” எனவும் போந்த உண்மை,
“பின்முனனுதி நின்றான்” என்பதனால் உணரப்படும். “அம
ராபதி” என்பதைச் சிவனார்க்குப் பெயராய்க்கொண்டு “சிவ
நாதன்” என்று பொருள்படுத்தப் பட்டது. இவ்வொழிந்து
அமராபதி என்றதை இந்நிரலுக்குப் பெயராக்கொண்டு இந்
நிரலுக்கு நாயகராகிய சிவனாரென்று பொருள் கோடலு
மாம். “சிவபிரான் வணங்கிநின்றார்த்தே வழித்துணை யாவார்
என்னும் உண்மை ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்தி நாயனாரானிய “வான
நாடனே வழித்துணை மருந்தே” என்றதனால் அறியப்படும்.

காணநில் லாயடி யேற்றாற வதருள்ள
நாணநில் லேனுன்னே நான்மழு விக் கொள்ளக்
கோணநில் லாத குணத்தடி யார்மனத
நாணிய னாகி யமர்ந்துநின் றானே. (உசு)

(இ-ரை. (சுவாமி) நீலிர் எனக்குக் காணநிலீர்; அடி
யேனுக்கு உறவாவார் நீலிவாநி மற்றியார்; அறிவினாலே
தும்மை நான் தழுவிக்கொள்ளத் தாழ்க்க மாட்டேன். நேர்
பட்ட குணத்தினை யுடையாகிய (நாணிகள்) அறிவின்
கண்ணே பசுமரத்தாணி போலாயமர்ந்து (விளங்க) நின்
றவரே.

(கு-ரை.) சிவபிரான் ஊனக் கண்ணுக்குப் புலப்படாது
உள்ளக் கண்ணுக்கே புலப்படுவார் என்னும் உண்மை
போதர், நெஞ்சுவிடுதது “விண்மேற், துளசாமனின்ற
பெருஞ்சோதி—யுளக்கண்ணுக், கல்லாது தேரன்றா வம்
லன்” எனவும், பட்டினத்தார் “உளக்கண்ணுக் கல்லாதுன்
கண்ணுலே நுமதோ” எனவும் உணர்த்திய திருவாக்குகளுக்
கிசைய, சிவபிரான் உள்ளக் கண்ணுக்கப் புலப்பட்டு நிறழல்
வேணமது என்னும் பிரார்த்தனையினாலே “காணநில்லாய்”
என்று கூறப்பட்டது. சிவபிரானே ஆன்மர்களுக்கு மிக்க
இனியராய் உற்றவுறவினராய் நிற்பவராதலில், அச்சிவபிரா
னையே தமக்கு எப்பொருள்களுமாமெனக்கொண்டு, மற்றை
யுலகினரை யெல்லாம் பொருட் படுத்தாது மெய்யடியார்
தறந்து நிற்பாராதலில், அக்கருத்துக்கொண்டே சுந்தரமூர்
த்திரையாரா “செருவுமெய்ப்பொருளுஞ் செவ்வழு மெனக்
குள சீருள—சுகழல்களென நெணண், யொருவரை மதியாது
குளமகன் செய்த முடிபு முறைப்பனாய்த் திரிவேன்” என
வும், திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்,
வானந் துளங்கிலென் மண்கட மாங்கிலென் மால்வரையுந்
தானந் துளங்கித் தலைடு மாநிலென் றண்கடது
மீனம் படிவென் விரிகடர் விதிவென் வேலைஞ்சுள்
ணைமொன் நிலலா வொருவனுக் காட்டப் பட்டவத்தமர்க்கே.
எனவும், பட்டினத்தடிகள் “யாவரே யிருந்தும யாவரே
வாழ்ந்தும யாவரே யெமக்குறவாயும், தேவரீரல்லாத நினை

முகமெனக்குத் திருவுளமறியவேறுளதோ” எனவும் அருளிய திருவாக்குகளுக் கிசையவே “அடியேற்குறவார்” என்று குறிக்கப்பட்டது. அருணகிரிநாதர் “அறிவையறிவது பொருளெனவருளிய பெருமாளே” எனவும், “திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் “தாயிலாணைத் தழுவு மென்றோவியே” எனவும் உரைத்தமைக் கிசையவே, ஸ்ரீமூலர் “உள்ள நாணநில் லேனுண்ணை நான்றழு விக் கொள்ள” என்றருளிச் செய்தார். சாத்துவிக ராசச தரிமசம் என்னும் முக்குணங்களும் ஏக தேசக்காட்சிகளிற் சென்று கோணநில்லாது வியாபகமுறல் வேண்டும் என்று கொண்டு “விரிந்திதி மறிவுக்காட்டி வீட்டையு மூளிப்பன மேலோன்” எனவும், “குணமொரு மூன்றுந்திருந்து சாத்துவிகமே” எனவும் போந்த திருவாக்குகளுக் கிசையவே “கோணநில்லாத குணத்தடியார் மனத்த நின்றான்” எனக் கூறப்பட்டது. மெய்யடியார் தம்முள்ளத் தைச் சிவபிரானிடத்து ஒப்புவிக்குங்கால் சிவபிரான் அவர் உள்ளத்தைப் பிரியாது தாம் அவர்க்கு அபின்னமாய்த் தமது பேரானந்தப் பெருஞ்செல்வ முழுதும் பதித்த நின்றார் என்பது உணர்த்து ஸ்ரீமாணிக்கவாசக சுவாமிகள் “ஆனந்த வார்கழலே, யொப்பாக யொப்புவித்த வுள்ளத்தா ருள்ளிருக்கும்” என்று கூறிய திருவாக்குக் கருத்துள்ப்பட “அடியார் மனத்தாணிய னாகிய மூர்ந்தநின் றானே” என்று உரைக்கப் பட்டது.

வானின் றழைக்கு மழைபோ லிறைவனுந்
தானின் றழைக்குங்தொல் லென்று தயங்குவா
ரானின் றழைக்கு மதுபோலென் னந்தியை
நானின் றழைப்பது ஞாலங் கரியே. (௩௦)

(இ-ரை.) ஆகாயத்தினின்று (இடி இடித்து) அழைக்கும் மேகம்போல, (சிவபிரான்) தாம் கின்று நம்மை (உரத்த சத்தத்தினால்) அழைப்பாரோ என்று (பலர்) வருந்துகின்றார்; (அஃது பொருந்து மாறின்றும்); தலையீற்றுப் பசுவானது (கன்றை நினைந்து கதறி) நின்றழைக்குமாறு போல, என் சிவபிரான் நான் (தலையன்பினால்) நின்று அழைப்பதற்கு ஞாலமே சான்றும்.

(கு-ரை.) தலையீற்றுப் பசுவானது அன்பு மீகுதியினாலே தன் கன்றை நினைந்து கதறி அழைத்தல் ஞாலத்திலே வழக்க மாதல்போல, கசிந்துருகும் மெய்யன்பு ஒன்றே வேண்டி ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகள் “குற்றலத் தமர்ந்துறையுங் கூடாவுன் குறைகழற்கீழ்க் கற்றுவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டியனே” என்று அருளியவாறே, ஸ்ரீமூலரும் சிவபிரானையுற்றுக் கசிந்துருகி நின்றாரென்பது போதாவே “ஆனின்றழைக்குமது போலென்னந்தியை நானின்றழைப்பது ஞாலங்கரியே” என்றார்.

மண்ணகத் தானொக்கும் வானகத் தானொக்கும்
விண்ணகத் தானொக்கும் வேதத்தி னொனக்கும்
பண்ணகத் தின்னிசைப பாடலுற் றுனுக்கே
கண்ணகத் தேரின்று காதலித் தேனே. (௩௧)

(இ-ரை.) சிவபிரான் பூவுலகத்துள்ளார் போல்வர். புவ லோகத்துள்ளார் போல்வர். சுவலோகத்துள்ளார் போல்வர். பிரணவத்துள்ளார் போல்வர். (அங்கனம் யாண்டும் வியா பித்தளராயினும்), பண்ணின் கண்ணுள்ள இன்னிசைகொண்டு (யாழ்கொண்டு) காணஞ் செய்யும் சிவபிரானுக்கே (உள்ளக்) கண்ணிடமாக நின்று யான் அன்பு செய்பதேன்.

(கு-ரை.) மண், வான், விண் என்னும் மூன்றிடம் ஈண்டு குறிக்கப்பட்டமையால், இம்மூன்றும் முன்றயே காயத்திரி யின் மூன்று வியாகிருதிகளினாலே குறிக்கப்பட்ட பூலோக, புவலோக, சுவலோகமென்று பொருள்கோடலே சால் பாம். ஈண்டுப் பூலோகம் என்றது பிருதிவியாய்ப் பிரமா ண்ட ரூபத்தையும், புவலோக மென்றது அந்தரிக்ஷமாய்ச் சூக்குமப்பிரகிருதி மாயாபதத்தையும், சுவலோக மென்றது ஆகாசமாய்ச் சிவத்தவத்தின்பாலதான பரமாகாசபதத் தையும் குறித்ததாமெனக் கோடற்பாற்று. “பூலோக புவ லோக சுவலோகமாய்ப் பூதங்களாய்” என்று திராவிடசுருதி யுங் கூறிற்று. எனவே, ஆன்மத்தவ வித்தியாதத்தவ சிவ தத்துவங்களின்பாலராயினார் சிவபிரான் என்பது கொள்ளு தற்கே “மண்ணகத்தான்,” “வானகத்தான்,” “விண்ணகத் தான்” என்று கூறி, இம்மூன்றும் அகார உகார மகார விய ஷ்டிப் பிரணவத்தினுற் குறிக்கப்படும் என்று காட்டற்ே “வேதத்தினுன்” என்றும், இப்பிரபஞ்ச மெல்லாவற்றையும் மகாசங்கார காலத்தில் ஒடுக்கிவிட்டுத் தாம் ஏகராய் நாதார் தத்தில் விளங்குவார் என்பது கொண்டு ஸ்ரீவாசீசர் “பண் ணரப்பல்லியம் பாடினாண்காண்” எனவும், பெருங்கடன் மூடிப் பிரளயங்கொண்டு பிரமனும்போ யிருங்கடன் மூடி யிறக்கு மிறந்தான்க ளேபரமும் கருங்கடல் வங்ணன்க ளேபர முங்கொண்டு கங்காளராய் வருங்கடன் மீளநின் றெம்மிறை நல்வினை வாசிக்குமே. என்று கூறிய கருத்துற, “பண்ணகத் தின்னிசை பாடலுற் றான்” எனக் கூறப்பட்டது. இவ்வாறு சமஸ்தப் பிரபஞ் சங்களை யெல்லாம் ஒடுக்கிநின்ற இப்பெரு வெளியின் கண் ணே ஆன்மாச் சிவத்தோடு அத்துவிதமாய் இசைந்து பேரின் பந் தய்க்குங்கொல்லாம் என்பது போதரப் பட்டினத்தார் “பூதமுங் கரணம் பெறிகளைம்புலனும். பொருந்தியகுணங்க ளோர்மூன்றும், நாதமுங் கடந்தவெளியிலே நீயுநானுமாய் நிற்குநாளுள்தோ” என்று உரைக்குங் கருத்துக் கிசைய “பாடலுற் றுனுக்கே கண்ணகத் தேரின்று காதலித் தேனே” என்று உரைக்கப்பட்டது.

தேவர்பி ரானம்பி ரான்றிசை பத்தையு
மேவுபி ரான்விரி நீருல கேழையுந்
தாவுபி ரான்றன்மை தானறி வாரிலிலை
பாவுபி ரானருட் பாடலு மாமே. (௩௨)

(இ-ரை.) தேவநாயகராகிய சிவபிரானே நமது நாயகர்; பத்துத் திசையையும் வியாபித்து நிற்கும். சிவபிரான் விரிந்த நீர்மையையுடைய சப்தலோகங்களையும் கடந்து நின்றார்; அவரது இயல்பைத்தான் அறிகின்றாரிலை; (ஆதலால்) துதி க்கற் பாலராம் சிவபிரானுடைய அருட்பாக்களும் (அவரை அறிதற்கு) வாயிலாம்.

மின்றும் என்றும் அருமை உணர்த்தி “அடிப்புண்ணியிமாம்” என்றரைக்கப்பட்டது.

சந்தி யெனத்தக்க தாமரை வாண்முகத்
தந்தமி லீசுனரு ணமக் கேயென்று
நந்தியை நானும் வணங்கப் படுமவர்
புந்தியி னுள்ளே புகுந்துநின் றானே. (உஎ)

(இ-ரை.) சந்தியின் கண் உண்டாகிய செவ்வானின் எழிலை யுடைய கமல மலர்போலும் ஒளிபொருந்திய வதனத்தை யுடைய முடிவிலாச் சிவனார் திருவருள் நமக்கேயா மென்று, அச்சிவபெருமானைத் தினந்தோறும் வணங்குகின்றாரது தீந் தையின் கண்ணே (அவர்) புகுந்து (பிரியாது) நின்றார்.

(கு-ரை). சிவபிரான் அந்தியின் கண் உண்டாகிய செவ்வானெழிலையுடைய அம்பலத்தின்கண்ணுள்ளானாகிய பரமனும் என்பது “அந்தியின்வாயெழிலம்பலத்தெம்பரன்” என்று மாணிக்கவாசகசுவாமிகளும் “ஆகாத நஞ்சுண்ட வந்திவண்ணர்” என்று வாசகரும் கூறிய கருத்திற்கிசையவே “அந்தியெனத் தக்கவந்தமிலீசன்” என்று குறிக்கப்பட்டது. தினைத்துணைப்போதும் சிவபிரானை மறந்தால் உய்வில்லையாமாதலில் உய்தியின்பொருட்டிச் சிவபிரானை வணங்குதல் நெறியாமென்பது போதர ஸ்ரீவாசீசர் “அம்பலக்கூத்தனைத் தினைத்துணைப் பொழுதும் மறந்துய்வனே” எனவும், “நாடோறும் நவின் மேத்த நன்மையாமே” எனவும் உணர்த்திய உண்மை “நந்தியை நானும் வணங்கப் படுமவர் புந்தியினுள்ளே புகுந்து நின்றான்” என்று உணர்த்தப்பட்டது.

இணங்கிநின் றானென்கு மாகிநின் றானும்
பிணங்கிநின் றுன்பின் முன் னுகிநின் றானும்
முணங்கிநின் றுனம் ராபதி நாதன்
வணங்கிநின் றார்க்கே வழித்துணை யாமே. (உஅ)

(இ - ரை) உயிரின் கண்ணே உடங்கியைந்து நின் றாராய்ப் பின் எங்குமாகி நின்றோரும், சமீபத்தினராய் நின்ற (பின் என்பவைக் கெல்லாம்) பின்னும், (முன் என்பவைக் கெல்லாம்) முன்னுமாய் நின்றோருமாகிய சிவநாதர் (யானும்) மறைந்து நின்றார்; (அங்ஙன மாயினும்) தம்மை வழிபட்டவர்க்கு வழித்துணையாவார்.

(கு-ரை). சிவபிரான் ஆன்மாவுக்கு உயிராயினார், அதனால் அவருக்கு ஆன்மா உடலாயிற்று என்பது போதர, பிருகதாரணியோபநிடதம்,

யஸ்யாத்மா சரீரம் |

என்று கூறியதற்கிசைய “இணங்கிநின் றான்” என்று உணர்த்தப்பட்டது. சிவபிரான் எங்குமாகிநின்றான் என்பது “இருநிலனாய்த் தியாகி நீருமாகி யியமாவனா யெறியுங் காறாகி, “நுநிலையுந் தோய் ஞாயிருகியாகாசமா யட்டமுந்த்தியாகி” எனவும், “எல்லாவுலகமுமானாய் நீயே” எனவும், “ஊனா யுயிரானா யுடலானா யுலகானாய், வானாய் நிலனாய் கடலானாய் மலையானாய்” என்றற் றொடக்கத்த ஸ்ரீவாசீச ஸ்ரீசுந்தர சுருதிகளினாலே உணரப்படும். சிவபிரான் நம்மை நெருங்கிச் சமீபத்துன்னாராய் பின்னர் அவர்

முந்தியனவெல்லாம் பிந்த முந்துபவராயும், பிந்தவன வெல்லாம் முந்தப் பிந்துபவராயும் நின்றார் என்பது போதர, ஸ்ரீமாணிக்கவாசக சுவாமிகள் “முன்னைப் பழம்பொருட்டும் முன்னைப் பழம்பொருளே பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே” எனவும், ஸ்ரீவாசீசர் “முன்னுமாய்ப் பின்னுமாய் முடிவானான் காண்” எனவும், கந்தபுராணம் “முன்னதின் முன்னென மொழிதமேயெனில் பின்னதிற்பின்னுமாய்ப் பேசுநிறியால்” எனவும் போந்த உண்மை, “பின்முன்னுகி நின்றான்” என்பதனால் உணரப்படும். “அமராபதி” என்பதைச் சிவனுக்குப் பெயராய்க்கொண்டு “சிவநாதன்” என்று பொருள்படுத்தப் பட்டது. இஃதொழிந்து அமராபதி என்றதை இந்திரனுக்குப் பெயராய்க்கொண்டு இந்திரனுக்கு நாயகராகிய சிவனாரென்று பொருள் கோடலுமாம். “சிவபிரான் வணங்கிநின்றார்க்கே வழித்துணை யாவார்” என்னும் உண்மை ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்தி நாயனாரருளிய “வானநாடனே வழித்துணை மருந்தே” என்றதனால் அறியப்படும்.

காணநில் லாயடி யேற்குற வுருள்ள
நாணநில் லேனுன்னே நான்மழு விற்கொள்ளக்
கோணநில் லாத குணத்தடி யார்மனத
தாணிய னுகி யமர்ந்துநின் றானே. (உசு)

(இ-ரை.) (சுவாமி) நீவிர் எனக்குக் காணநில்லீர்; அடியேனுக்கு உறவாவார் நீவினாநி மந்தியார்; அறிவினாலே தம்மை நான் தழுவிக்கொள்ளத் தாழ்க்க மாட்டேன். நேர்பட்ட குணத்தினை யுடையாகிய (ஞானிகள்) அறிவின் கண்ணே பசுமரத்தாணி போலாயமர்ந்து (விளங்க) நின்றவரே.

(கு-ரை.) சிவபிரான் ஊனக் கண்ணுக்குப் புலப்படாது உள்ளக் கண்ணுக்கே புலப்படுவார் என்னும் உண்மை போதர, நெஞ்சுவிடுதது “விண்மேற், துளக்காமனின்ற பெருஞ்சோதி -யுளக்கண்ணுக், கல்லாத தோன்றா வமன்” எனவும், பட்டினத்தார் “உளக்கண்ணுக் கல்லாதுன் கண்ணுலோருமதோ” எனவும் உணர்த்திய திருவாக்குகளுக்கிசைய, சிவபிரான் உள்ளக் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டு நிறமல் வேண்டும் என்றும் பிரார்த்தனையினாலே “காணநில்லாய்” என்று கூறப்பட்டது. சிவபிரானே ஆன்மர்களுக்கு மிக்க இனியராய் உற்றவுறவினராய் நிற்பவராதலில், அச்சிவபிரானையே தமக்கு எப்பொருள்களுமாமெனக்கொண்டு, உற்றையுலகினரை யெல்லாம் பொருட் படுத்தாது மெய்யடியார் துறந்து நிற்பாராதலில், அக்கருத்துக்கொண்டே சுந்தரமூர்த்திநாயனார் “திருவுமெய்ப்பொருளுஞ் செல்வமு மெனக்குன் றிருடைக்கழல்களென்றெண்ணி, யொருவரை மதியாது குமைகள் செய்த முடியு முறைப்பனாய்த் திரிவேன்” எனவும், திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள், வானந் துளங்கிலென் மண்கம்ப மாகிலென் மால்வரையுந் தானந் துளங்கித் தலைடு மாறிலென் மண்கடது மீனம் படிவென் விரிசுடர் வீழிலென் வேலைஞ்சுண் ணேமொன் றில்லா வொருவனுக் காட்டப் பட்டவுத்தமர்க்கே. எனவும், பட்டினத்தடிகள் “யாவரே யிருந்தும் யாவரே வாழ்ந்தும் யாவரே யெமக்குறவாயும், தேவரீரல்லாத்-நிசை

முகமெனக்குத் திருவுளமறியவேறுளதோ” எனவும் அருளிய திருவாக்குகளுக்கிசையவே “அடியேற்குமறார்” என்று குறிக்கப்பட்டது. அருணகிரிநாதர் “அறிவையறிவது பொருளெனவருளிய பெருமானே” எனவும், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் “தாயிலாணைத் தழுவு மென்னுவினே” எனவும் உரைத்தமைக் கிசையவே, ஸ்ரீமூலர் “உள்ள நாணநில் லேனுண்ணை நான்றமு விக் கொள்ள” என்றருள்ச் செய்தார். சாத்துவிக ராசச தரிசம் என்னும் முக்குணங்களும் ஏக தேசக்காட்சிகளிற் சென்று கோணநில்லாது வியாபகமுறல் வேண்டும் என்று கொண்டு “விரிந்திதி மறிவுக்காட்டி வீட்டையு முளிப்பன மேலோன்” எனவும், “குணமொரு மூன்றுந்திருந்து சாத்துவிகமே” எனவும் போந்த திருவாக்குகளுக்கிசையவே “கோணநில்லாத குணத்தடியார் மனத்து நின்றான்” எனக் கூறப்பட்டது. மெய்யடியார் தம்முள்ளத்தைச் சிவபிரானிடத்து ஒப்புவிக்குங்கால் சிவபிரான் அவர் உள்ளத்தைப் பிரியாது தாம் அவர்க்கு அபின்னமாயத் தமது பேரானந்தப் பெருஞ்செல்வ முழுதும் பதித்து நின்றார் என்பது உணர்த்து ஸ்ரீமாணிக்கவாசக சுவாமிகள் “ஆனந்த வாக்மலே, யொப்பாக யொப்புவித்த வுள்ளத்தா ருள்ளிருக்கும்” என்று கூறிய திருவாக்குக் கருத்துள்ப்பட “அடியார் மனத்தாணிய னுகி யமூர்துநின் றானே” என்று உரைக்கப்பட்டது.

வானின் நழைக்கு மழைபோ லிறைவனுந்
தானின் நழைக்குந்தொல் லென்று தயங்குவா
ரானின் நழைக்கு மதுபோலென் னந்தியை
நானின் நழைப்பது ஞாலங் கரியே. (நட0)

(இ-ரை.) ஆகாயத்தினின்று (இடி இடித்து) அழைக்கும் மேகம்போல, (சிவபிரான்) தாம் நின்று நம்மை (உரத்த சத்தத்தினால்) அழைப்பாரோ என்று (பலர்) வருந்துகின்றார்; (அஃது பொருந்த மாறின்றும்); தலையிற்றுப் பசுவானது (கன்றை நினைந்து கதறி) நின்றழைக்குமாறு போல, என் சிவபிரானே நான் (தலையன்பினால்) நின்று அழைப்பதற்கு ஞாலமே சான்றும்.

(ரு-ரை.) தலையிற்றுப் பசுவானது அன்பு மீகுதியினாலே தன் கன்றை நினைந்து கதறி அழைத்தல் ஞாலத்திலே வழக்க மாதல்போல, கசிந்துருகும் மெய்யன்பு ஒன்றே வேண்ம ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகள் “குற்றலத் தமர்ந்துறையுந் கூடாவுன் ஞானைழற்கீழ்க் கற்றுவின் மனம்போலக் கசின் தருக வேண்டுவனே” என்று அருளியவாறே, ஸ்ரீமூலரும் சிவபிரானையுற்றுக் கசிந்துருகி நின்றாரென்பது போதாவே “ஆனின்றழைக்குமது போலென்னந்தியை நானின்றழைப் பது ஞாலங்கரியே” என்றார்.

மண்ணகத் தானொக்கும் வானகத் தானொக்கும்
விண்ணகத் தானொக்கும் வேதத்தி னொக்கும்
பண்ணகத் தின்னிசைப பாடலுற் றுணுக்கே
கண்ணகத் தேரின்று காதலித் தேனே. (நடக)

(இ-ரை.) சிவபிரான் பூவுலகத்துள்ளார் போல்வர். புவ லோகத்துள்ளார் போல்வர். சுவலோகத்துள்ளார் போல்வர். பிரணவத்துள்ளார் போல்வர். (அங்மனம் யாண்டும் வியா பித்துளராயினும்), பண்ணின் கண்ணுள்ள இன்னிசைகொண்டு (யாழ்கொண்டு) கானஞ் செய்யும் சிவபிரானுக்கே (உள்ளக்) கண்ணிடமாக நின்று யான் அன்பு செய்தேன்.

(ரு-ரை.) மண், வான், வின் என்னும் மூன்றிடம் ஈண்டு குறிக்கப்பட்டமையால், இம்மூன்றும் மூன்றையே காய்த்திரி யின் மூன்று வியாகிருதிகளினாலே குறிக்கப்பட்ட பூலோக, புவலோக, சுவலோகமாமென்று பொருளுக்கோடலே சாஸ்பாம். ஈண்டுப் பூலோகம் என்றது பிருதிவியாய்ப் பிரமா ண்ட ரூபத்தையும், புவலோக மென்றது அந்தரிக்கமாய்ச் சூக்குமப்பிரகிருதி மாயாபதத்தையும், சுவலோக மென்றது ஆகாசமாய்ச் சிவத்தத்துவத்தின்பாலதான பரமாகாசபதத் தையும் குறித்ததாமெனக் கோடற்பாற்று. “பூலோக புவ லோக சுவலோகமாய்ப் பூதங்களாய்” என்று திராவிடசுருதி யுங் கூறிற்று. எனவே, ஆன்மத்தத்துவ வித்தியாதத்துவ சிவ தத்துவங்களின்பாலராயினார் சிவபிரான் என்பது கொள்ளு தற்கே “மண்ணகத்தான்,” “வானகத்தான்,” “விண்ணகத் தான்” என்று கூறி, இம்மூன்றும் அகார உகார மகார விய ஷ்டிப் பிரணவத்தினுற் குறிக்கப்படும் என்று காட்டற்கே “வேதத்தினுன்” என்றும், இப்பிரபஞ்ச மெல்லாவற்றையும் மகாசங்கார காலத்தில் ஒடுக்கிவிட்டுத் தாம் ஏகராய் நாதாந் தத்தில் விளங்குவார் என்பது கொண்டு ஸ்ரீவாசீசர் “பண் ணரப்பல்லியம் பாடினாண்கான்” எனவும், பெருங்கடன் மூடிப் பிரளயங்கொண்டு பிரமனும்போ யிருங்கடன் மூடி யிறக்கு மிறந்தான்க ளேபரமுக் கருங்கடல் வண்ணன்க ளேபர முங்கொண்டு கங்காளராய் வருங்கடன் மீளநின் றெம்மிறை நல்வினை வாசிக்குமே. என்று கூறிய கருத்தற, “பண்ணகத் தின்னிசை பாடலுற் றான்” எனக் கூறப்பட்டது. இவ்வாறு சமஸ்தப் பிரபஞ் சங்களை யெல்லாம் ஒடுக்கிநின்ற இப்பெரு வெளியின் கண் ணே ஆன்மாச் சிவத்தோடு அத்துவிதமாய் இசைந்து பேரின் பந் தய்க்குக்கொல்லாம் என்பது போதாப் பட்டினத்தார் “பூதமுக் கரணம் பொறிகளும்புலனும் பொருந்தியருணங்க ளோர்மூன்றும், நாதமுக் கீடந்தவெளியிலே நியுலுமாய் நிற்குநாளுளதோ” என்று உரைக்குந் கருத்துக் கிசைய “பாடலுற் றுணுக்கே கண்ணகத் தேரின்று காதலித் தேனே” என்று உரைக்கப்பட்டது.

தேவர்பி ரானம்பி ரான்றிசை பத்துதயு
மேவுபி ரான்விரி நீருல கேழையுந்
தாவுபி ரான்றன்மை தானறி வாரில்லை
பாவுபி ரானருட் பாடலு மாமே. (நடஉ)

(இ-ரை.) தேவநாயகராகிய சிவபிரானே நமது நாயகர்; பத்துத் திசையையும் வியாபித்து நிற்கும் சிவபிரான் விரிந்த நீர்மையையுடைய சப்தலோகங்களையும் கடந்து நின்றார்; அவரது இயல்பைத்தான் அறிகின்றாரில்லை; (ஆதலால்) துதி க்கற் பாலராம் சிவபிரானுடைய அருட்பாக்களும் (அவரை அறிதற்கு) வாயிலாம்.

(கு-ரை.) தேவநாயகராகிய சிவபிரான் பத்துத்திசைகள் பொருந்திய பூவுலகத்தையும் அதற்கு மேல் நின்ற சப்த லோகங்களையும் தாண்டி நின்றாராதலில்; அவர் பெருமை யார்க்கும் அறிதற் கரிதாகிய பெரும்பெற்றியதாம் என்றுணர் ஸ்ரீஞானசம்பந்தர் “ஆயினும் பெரிய மாரிவாரவர் பெற்றி யே” என்றும், அருண்மொழித்தேவர்,

ஆயினும்பெரி யாரவ ரென்பது
மேய விவ்விதப் பேயன்றி விண்முதற்
பாய பூதங்கள் பல்லுயி ரண்டங்க
ளையும் யாவு மிவர்வடி வென்றதாம்.
பின்பு மாரதி வாரவர் பெற்றியை
மென்ப தியாருணர் வானுஞ்சென் றெட்டொணு
மன்பெ ருந்தன்மை யானே வாழ்த்தினு
ரன்பு சூழ்சன்னை யாண்டகை யாரவர்.

என்றும், ஸ்ரீவாசீசர் “இறையவன்காணேமுலகு மாயினான் காண்” என்றும் கூறிய கருத்துக்கிசையவே “உலகேழையுந் தாவுபி ரான்றன்மை தானறி வாரில்கை” என்றருளிஞர் ஸ்ரீமூலர். “உலகையாய் உம் காழ்குணவன் காழ்குவாயி னின்றும் பிறக்கின்ற இனிய மொழியினால் வசப்பட்டாற் போலச் சிவபிரான் தம்மெய்யடியார்களுடைய வாயினின்று பிறக்கும் அருட்பாக்கினிலே வசியப்படுவாரென்பது சுந் கரமுத்திரையார் திருவாவக் கரையார் திருஞானசம்பந்த ருட்குறிப்பார் மாணிக்கவாசகசுவாயி முதலாயினோருடைய சரித்திரங்களாலும் பாக்கினிலும் அறிதல் கண்கூடா மாத லில், பககரணமுற்றார் போலிமருட்பாக்களை ஒத்தா பதி க்கணநலருடைய சிவபெருமன் தயிரில் மெய்ப்போல விள விட சூத்தி கூறிற்று. இதனை உணர்த்தவே “பாவுபி ரான ருட் பாடலுமாமே” என்று உபதேசிக்கப்பட்டது.

பதிபல வாவது பண்டிவ் வுலகம்
விதிபல செய்தொன்று மெய்மை யுணரார்
துதிபல தோத்திரஞ் சொல்லவல லாரு
மதியிலர் நெஞ்சினுள் வாடுகின் றுரை. (உ-ரு)

(இ-ரை). பண்டே இவ்வுலகமானது (வேதத்துக் கரும கருமம் பற்றி, அக்கினி தேவனை முதலிய பதிகுள் பலனை யுடையதாய் முற்றியது; அவ்வேத) விதிகள் பலவற்றைச் செய்தும் மெய்ப்பொருளாகிய சிவபிரானைச் சேரும் மெய்ந் தெரிய உலகினர் ஓராராயினர்; சாமகாண முதலிய ஸ்து திகள் பலவற்றை ஸ்தோத்திரமாகக் கோவிக்க வல்லவரும் (அச்சிவபிரான் உண்மைபை) உணரமாட்டாராய்ச் சோர் வடைவாராயினர்.

(கு-ரை). அன்னம் பிரமம், மன பிரமம், விருஞானம் பிரமம், அக்கினி பிரமம், இந்திரன் பிரமம், சூரிததயன பிர மம், நாராயணன் பிரமம் (நிர்க்குண) ஆனமா பிரமம், என் றற்றொடக்கத்தனவாகப் பல பதிகள் முதல்வராக வேதத் திருவெழுத்துப்பதிகின்றமையில் இவ்வெல்லாம் அவாந்தர பதிக

ளாக, சிவபிரான் ஒருவரே முழு முதற் கடவுளாகிய பதி என்பது போதா ஸ்ரீரந்த் புராணம்

சர்வேஷாம் ஜகை: சம்பு: பரமாத்மேதி விச்ருத: |
ஹவ்யாசோ ஹவிரா காரோ ஜககோ ஜாதவேதச: |
கர்த்தா யஞ்ஞஸ்ய தேவோயம் ரக்ஷகோஸ்ய ஜகத்ப்பு: |
சிவ ஏவேதி வேதாந்தா நான்யோ ஸ்திதி வதந்திதி |
அஸ்தி சேதத்ரஹ்ஞேச: சமுத்தி வ்ஹு மத்புர: ||

புங்கவ ரெவர்க்கு நல்கும் புவிபுகழ்வினொள் வானு
மங்கியின் முதலும் வேள்விக் சதிபனு மனிக்கின் றானுஞ்
சங்கரன் னானே வேதஞ் சாற்றுமான் மகத்துக் காதி
யின்கொரு தேவுண்டென்னி நெருக்கெனவுரைத்திமாதோ.

என்று கூறினமையால், சிவபிரானே முழுமுதற்கடவுளென் பது அறியப்படுகின்றது என்னும் இவ்வுண்மை அறிந்து அவ ரோடு அத்துவிதமுற்று மெய்மை யுணர்தல் அரிதாம் என்றுந் கொண்ட கருத்தினுள்ளே ஸ்ரீமூலர் “பதிபலவாவது பன் டிவ்வுலகம், விதிபல செய்தொன்று மெய்மை யுணரார்” என்று கூறினார். இக்கருத்தை அதுசரித்தே சிவதத்துவ விவேகம்

நதிஸ்த்வம் ப்ராப்தாநாம் புரகா ஜநிம் ப்ராம்மணருலே விசேஷா தேதஸ்மிந்யுக இதிபுராணேஷா விததம் | அதஸ்த் யக்த்வவதத்வாம் ஜடமதிருபாஸ்தே டம்பரம் ஸவிப்ர பாபீ யாந் பவதமபி தேவம் நலபதே ||

“வேதியர் குலத்திற் பிறந்தவர் தமக்கு விசேடமா யிக்கலி யுதத்தில், வேதநீ தெய்வ மெனப்பரா ணங்கள் விளம்பவு மன்பினு லுன்றன், பாததா மரையை வழிபடா தேனைப் பண்ணவர் தமைவழி படுவோர், பாதக மறையோர் மூடர்க ளவர்க்குப் பயன்றா பரதெய்வங் கருமே,” என்று கூறிற்று, சிவபிரானே முழுமுதற்கடவுளென்று சிவ ஞானத்தினலறிந்து மெய்யன்பு செய்யமாட்டாதார் வேதாத் தியயனங்களெல்லாம் பொருள்படுமாதிரினும் என்பது போ தர, ஸ்ரீவாசீசர்

வேத மோதலென் சாத்திரங் கேட்கிலெ
ஸீதி தூல்பல நித்தல்ப யிற்றிலெ
னேதி யங்கமோ ராறுமு ணரிலெ
ஸீச னையுள்கு வார்க்கனி யில்லையெ.

எரி பெருக்குவ ரவ்வெரி யீசன
துருவ ருக்கம் தாவது ணர்கில
ரரிய யற்கரி யானைய யர்த்தப்போய்
கரிவி ருத்தம் தாகுவர் நடாரே.

அருக்கன் பாதம்வ ணங்குவ ரந்தியி
லருக்க னாவா னரஹு வல்லனே
விருக்கு நான்மறை யீசனை யேதொழுட்
கருத்தி னைநினை யார்கன் மனவரே.

தாயினு நல்ல சங்கரஹக் கன்ப
ராய வுள்ளத் தமுதருந தப்பெரார்
பேயர் பேய்முலை யுண்டியிர் போக்கிய
மாயன் மாயத்துப் பட்டம னத்தரே.

கூவ லாமை குரைகட லாமைமையக்
கூவ லோடொக்கு மோகட லெனறல்போற்
பாவ காரிகள் பார்ப்பரி சென்பராற்
நேவ தேவன் சிவன்பெருந் தன்மையே.

தூறு கோடி பிரமர்க ணெந்தினை
ராறு கோடி நாராயண ரங்கனே
யேறு கங்கை மணலெண்ணி ல்ந்திர
ரீதி லாதவ னீச ணெருவனே.

செத்துச் செத்துப் பிறப்பதே தேவென்று
பத்தி செய்மனப் பாறைகட் கேறுமோ
வத்த னென்றரி யோடு பிரமனுந்
துத்தி யஞ்செய நின்றநற் சோதியே.

என்னுந் திருவாக்குக் கிணங்கவே மதியில்லாதவர் வேதங்கள்
கொண்டு கிதங்கள் பாடியும் சிவபிரானைப் பரமபதியாகக்
கொண்டு இலக்காக்காமையால் அவரெல்லாம் நிரதிசய பேரி
ன்பமுற்று உய்யமாட்டாது சோர்வுற்றுப் பதியைப் பசுவெ
ன்றும் பசுவைப் பதியென்றுங் கொண்ட அதிபாதக காரணத்
தாற் றொணனங்கடோறும் துன்புறுவர் என்பது “துதிபல
தோத்திரஞ் சொல்லவல் லாரு மதியிலர் நெஞ்சினுள் லாமி
கின் றாரே” என்று கூறினார்.

சாந்து கமழுக் கவரியின் கந்தம்போல்
வேந்த னமரர்கீ கருளிய மெய்ந்நெறி
யார்ந்த ஈடரன்ன வாயிர நாமமும்
போந்து மிருந்தும் புகழ்வென் றானே. (ந.சு)

(இ-ரை). சந்தனத்திலே கமழுகின்ற கஸ்தூரி வாசம்
போல யாண்மே வியாபித்து நின்ற சிவபதியானவர் தாம் தே
வர்களுக்கு அருளிச்செய்த மெய்ந்நெறியார்ந்த தீபத்தை நிக
ர்த்த சிவசகச்சிரநாமத்தையும் நடந்தாலும் இருந்தாலும் துதி
க்க என்று அருளிச்செய்தார்.

(கு-ரை). சிவபிரான் அருட்பாக்களைப்பாடி அவரைச்
சேர்தல் முறையாம், அஃதன்றி மெய்ப்பொருளை உணர்ந்து
சாமகானங்களினாலே சிவபிரானை அடைதலும் முறையாம்,
அஃதன்றிச் சிவபிரானருளிய ஆயிரத் திருநாமங்களையும் நிற
கும்போதும், இருக்கும்போதும், கிடக்கும்போதும், உண்
ணும்போதும், தயிலும்போதும், விழிக்கும்போதும், இமை
க்கும்போதும்மாகிய எக்காலமும் சிந்தையோடு அன்போடு
“உமாபதயே,” “அம்பிகாபதயே,” “நீலகண்டரே,” “கங்கா
தாரே,” “சிவபரம்பொருளே” என்றற்றொடக்கத்தனவாகிய
எண்ணில்லாத சகச்சிரநாமங்களை அன்போடுருகி உச்சரித்து
வரில், அவ்வாசமேமாகிய மந்திரசப்தத்துக்கும் வாச்சியமா
கிய சிவத்துக்கும் பேதமில்லாமையால், சந்தனத்திற் கலந்
துள்ள கஸ்தூரியானது சந்தனத்தினின்று வேறுபடாது நின்
றும்போல சமஸ்த சேதனசேதனப் பிரபஞ்சங்கடோறும் அ
பின்னமாய் வியாபித்து நின்ற சிவபிரான் சேதனஞகிய ஆன்
மாவானவன் னீசபிக்கும் சிவநாமமந்திரவாயிலாக அச்சிவபி
ரான் கடைந்தபொழுது தோன்றும் அக்கினி போல வெளிப்
பட்டு நின்றருளுவார் என்பது காட்டற்கே “ஆயிர நாமமும்
போந்து மிருந்தும் புகழ்வென் றானே” என்று குறித்தார்.
திராவிட சூத்திரம் அக்கருத்துப்பற்றியே “பேரவன்காண்பே
ராயிரங்களேத்தும் பெரியவன்கான்” என்று கூறிற்று.

ஆற்றுகி லாவழி யாரு மிறைவினைப்
போற்றுகின் போற்றப் புகழ் வின் புகழ்ந்திடில்
மேற்றிசைக் குங்கிழக் குத்திசை யெட்டுக்கு
மாற்றுவ னப்படி மாடமு மாமே. (ந.ரு)

(இ-ரை). எவரும் ஆகும் நெறியினாலே செய்யவேண்டின்
சிவபிரானைப் புகழுங்கள்; அப்படியே புகழ்ந்தால் அவர் தாம
க்கு அவ்வாறு புகழாகிய (பிரசாதத்தை) உப்பரிசையைமேற்
றிசைக்கும் கிழக்கு இறுதியாம் திசைகள் எட்டுக்குமாகப் பர
ந்து நிற்பச் செவ்விதாக உயர்த்திவிடுவார்.

(கு-ரை). சற்குரு வாயிலாக ஆகா நெறியை ஒழித்து,
ஆம் நெறியைக் கடைப்பிடித்து சத்தியாதி சத்தி பரியந்த
மாகப் போந்த தத்துவங்களெல்லாம் கடந்து அப்பாற் பட்
டாராக வேதாகமங்களால், ஒரே முழக்கமாய் முழக்கப்படும்
“எல்லையில் புகழ் எந்தை” யாராகிய சிவபிரானைத் துதித்
தால், “புகலூர் பாடுமின் புலவீர்கா, ளிம்மையே தருஞ்
சோறுந் கூறையு மேத்தலா மிடர் கெடலுமா. மம்மையே
சிவலோகமாள்வதற்கியாது மையுறவில்லையே” என்று சுந்தர
மூர்த்தி நாயனாரருளியவாறு, சத்த தத்துவங்களுக்கெல்லாம்
தலைமையாய் நின்ற பரப்பிரம சிவலோகத்தின் கண்ணே
“ஒருக்கால் வணக்குநீராணை பென்றும் வானவர் வணங்க
வைப்பன்” என்று அருளிய நெறியானே இம்மையில் எல்லை
யில்லாப் புகழையும், அம்மையில் எல்லையிலாப் பேரின்ப
போகத்தையும் சிவலோகமாம் மகா உப்பரிசையின் கண்ணே
“தம்மைப்போலத் தம்மடியார்க்கு மின்ப மளிப்பார்” என
ஸ்ரீநானசம்பந்தர் உணர்த்திய பொருட் கிசையவே “புகழ்
ந்திடின மேற்றிசைக்கும் கிழக்குத் திசை யெட்டுக்கு மாற்
றுவ னப்படி மாடமுமாமே” என அருளப்பட்டது.

அப்பனை நந்தியை யாரா வழுதினை
யொப்பிவி வள்ளலை யூழி முதல்வனை
யெப்பரி சாயினு மேத்துமி னேத்தினு
லப்பரி சீச னருள் பெற லாமே. (ந.சு)

(இ-ரை). அப்பரும், நந்தியும், ஆராவமுதம், ஒப்பிலாத
வரும், வள்ளலும், ஊழி முதல்வருமாகிய நாதரை எவ்வாறு
யினும் ததியுங்கள்; அவ்வாறு துதித்தால் அந்தப் பிரகாரஞ்
சிவபிரானார் திருவருள் பெறலாம்.

(கு-ரை). மேலே சொல்லியவாறு எப்பிரகாரத்தினாலே
னும் பிதாவும், ஆராவமுதமும், ஒப்பிலாதவரும், வேண்டிய
வேண்டியவாங்கு கொடுக்கும் வள்ளலாரும், ஊழி முதல் வரு
மாம் சிவபிரான் அவ்வவர்க் கிசைய அவ்வப்பரிசே அருளுகி
ன்றார் என்பது போதாவே “எப்பரி சாயினு மேத்துமி னேத்
தின லப்பரி சீச னருள் பெறலாமே” என்று கூறப்பட்டது.

நானுநின் தேத்துவ னுடொறு நந்தியைத்
தானுநின் றுன்றழற் போலொக்கு மேனியன்
வானுணின் றுர்மதி லோலுட லுள்ளுவந்
துானினின் றுங்கே டுயிர்க்கின்ற வாதே. (ந.எ)

(இ-ரை). நானும் என்னந்தியை நாடொறும் துதிப்பேன்
அப்போது அக்கினி துல்லிய சரீரியாகிய சிவபிரான் பிரத்தி
யக்ஷமா ளர்; அவர் உடலகத்தே உவந்து நின்று பிரத்தியக்ஷ

மாய் விளங்குமாறு ஆகாயத்திலே உதித்த நிற்கும் பூரண சந்திரன் போலாம்.

(கு-ரை). சிவபிரானுடைய தாணிழைத் தலைக்கொண்டு அச்சிவபிரானே நேர் நோக்கித் தொழுது துதித்த நிற்கும் மெய்யடியார் உள்ளத்தின் கண்ணே வினாகானத்தையும், சந்திரனையும், தென்றலையும், இளவேனிலையும், பொய்கையையும் ஒத்துக் குளிர்ந்து விளங்குவார் என்பது போதா அருண் மொழித் தேவர்

.....வீங்கினவே நிறபருவந்
தைவருதன் டென்றலனை தன்கழுநீர்த் தடீம் போன்று
மொய்யொளிவெண் ணிலவலர்ந்து முரண்றய மொலியினதா
யையர் த்ருவடி நீழ லருளாகிக் குளிர்ந்ததே.

எனவும், திருநாவுக்கரசுநாயனார்

மாசில் வீணையு மாலை மதியமும்

வீச தென்றலும் வீங்கினவேனிலு

முக வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே

யீச சென்றதை யிணையடி நீழலே.

எனவும், “மாலை யெழுந்த மதியே போற்றி” எனவும், “வாணகத்தில் வளர் முகிலை மதியந் தன்னை” எனவும் கூறிய கருத்துக் கிசையவே, “வாணுணின் றார் மதிபோலுட லுள்ளுவர் அனினின் றுங்கே யுயிர்க்கின்ற வாறே” என்று கூறப்பட்டது.

பிதற்றொழி யேன்பெரி யானரி யானைப்
பிதற்றொழி யேன்பிற வாவரு வானைப்
பிதற்றொழி யேனெங்கள் பேர்நந்தி தன்னைப்
பிதற்றொழி யேன்பெரு மைத்தவன் றானே. (ந-அ)

(இ-ரை). பெரியாரும், அரியாருமாகிய சிவபிரானைத் துதித்தலாம் பிதற்றுதல் ஒழியேன்; பிறவாத்திருமேனியுடையாரைத் துதிப்ப தொழியேன்; எங்கள் புகழ் படைத்த சிவபிரானைத் துதிப்ப தொழியேன்; பெருந் தபசுடையாரைத் துதிப்ப தொழியேன்.

(கு-ரை). பாலரைப் போல அறவொழிதலும், உன்மத்தரைப்போல ஒருகாற் செய்து ஒருகால் ஒழிதலும், பேய்ப்பிடியுண்டாரைப் போலச் செயலிழப்பினின்று செய்தலுமாகிய குணங்களைப் பொருந் திப் பரமாரணந்த மேலீட்டினாலே பாடலாடல்களாகிய தொழில்களைச் செய்திடுவது செடவர்கள் ஞானிகள் என்ற கருத்தினாலே, “பாலருடனுன்மதீதர் பசாசர்ஞான மருவிப் பாடலினோடாடலிவை பயின்றிடலும் பயில்வர்” என்ற திருவாக்கின் பொருள் ஈண்டு “பிதற்றொழியேன்” என்ற சொல்லாற் சூசிப்பிக்கப்பட்டது.

வாழ்த்த வல்லார் மனத் துள்ளுறு சோதியைத்
தித்தனை யங்கே றினைக்கின்ற தேவனை
யேத்தியு மெம்பெரு மானென் றிறைஞ்சியு
மாத்தஞ் செய் தீச னருட் பெறலாமே. (ந-க)

(இ-ரை). வாழ்த்த வல்லாருடைய மனத்தின் கண்ணே பற்றி நிற்கும் சோகியரும், தீர்த்தரும், ஆங்கே அதுபவிக்கப் பெறுகின்ற தேவருமாயுள்ளவர (நானும்) துதித்தும், எம் பெருமானென்று வணங்கியும், ஆப்தமாகியும் (விசுவசித்தும்) அதனால் சிவனார் திருவருளைப் பெறலாமாம்.

(கு-ரை). சிவ பிரானே உண்ணுக்கி நின்ற உருகி யொன்றாய சிந்தையோடு வாழ்த்தினால் சிவபிரான் அவ்வன்பு மடைவாயிலாகக் காணுகி காரணராம் சிவபிரான் அருளம்மையாரோடு பிரித்தியக்கூமாவாராக, அவரை அவ்வாறு வாழ்த்துதல் அரிதாம் என்றும், அவ்வாறு வாழ்த்தவல்லாருளரேல் அச்சிவபிரான் அவர் உள்ளத்தின் கண்ணே உன்னுறக்கலந்து நிற்பாரென்பது போதா “வாழ்த்த வல்லார் மனத்துள்ளுறு சோதி” என்று உரைக்கப்பட்டது. இந்த அன்போடு தித்ததுதியினாலே பிரிதிகொண்டு மெய்யடியார் உருகிய சிந்தையின் கண்ணே சிவபிரான் கலந்து நிற்குங்கால் ஆன்மாக்களுடைய மாயாபாசப்படல மெல்லாம் கிழிந்தொழிந்துபோம் என்பது உணர்த்தற்கே “தீர்த்தன்” என்னும் பதம் பிரயோகிக்கப்பட்டது. ஈண்டு “தீர்த்தன்” என்றபாலது “தீர்த்தன்” என நின்றது. “தீர்த்தன்காண் டிருமாலோர் பங்கத்தான்காண்” என்றது திராவிட சுருதியுமாமென்க.

குறைந்தடைந் தீசன் குரைகழ னுடு
நிறைந்தடை செம்பொனி னேரொளி யொக்கு
மறஞ்சிடஞ் செய்யாது வாழ்த்தி வல்லார்க்குப்
புறஞ்சடஞ் செய்யான் புகுந்து நின்றானே. (ச-0)

(இ-ரை). சிறுமைகொண்டு நணுகி, சிவபிரான் திருவடியை நாடுமின்; அவ்வாறு நாடின, அவர் நிறைந்து அடைந்த செம்பொற் பிரகாச மொத்த விளங்குவர்; மறத்தல் செய்யாது வாழ்த்த வல்லவர்களுக்கு (அன்னியமாய் நின்று) புறமாய் நின்று கபடஞ் செய்யாராய், (அனன்னியமாய்) அகத்தே புகுந்துநின்றார்.

(கு-ரை). “குறையுடையார் குற்றேவல் கொள்வான் றுண் ணான்” எனவும், “குறையுடையார் மனத்துளான் குமான் றுதை” எனவும், ஸ்ரீவாசீசப் பெருந்தகையார் அருளிய வாறே குறையுடையாராம் ஏழை அடியார்களுடைய பாப மெல்லாம் போக்கிச் சிவபிரான் உள்ளத்தின் கண்ணே விளங்கியருளுவார் என்ற கருத்தினால், “குறைந்தடைந் தீசன் குரைகழல் நாடும்” என்று உணர்த்தப்பட்டது.

இரண்மய: புருஷோத்ருச்சயதே |
“பொன்மயமாயுள்ள சிவபிரான் (புருஷர்) காணப்படுகின்றார்” என்று சாரந்தோக்கிய சுருதி முதலியவைகளும், “பொன்னார் மேனியனே” என்றற் றொடக்கத்தனவாகப் போதரும் திராவிட சுருதிகளுங் கூறியவைக்கிசையவே, ஈண்டு “செம்பொனி னேரொளியொக்கும்” என்று சூறிக்கப்பட்டது. பொய்யருடைய மனத்தின்கண்ணே சிவபிரான் விளங்காராய்ப் புறம்பாகி, எக்காலத்தும் மறவாது வாழ்த்துகின்ற மெய்யடியாருடைய அறிவின் கண்ணே அகத்தாகி விளங்கி நிற்பார் என்று ஸ்ரீவாசீசப் பெருந்தகையார் “பொய்யர் மனத்திப் புறம்பாவான்காண்” எனவும், “மறவாதே தனறிறமே வாழ்த்துந் தொண்டர் மனத்தகத்தே யனவரதும் மன்னிகின் மறிலானே” எனவும் அருளிய திராவிட சுருதிகளுக்கிசையவே, ஈண்டு “மறஞ்சிடஞ் செய்யாது வாழ்த்த வல்லார்க்குப் புறஞ்சடஞ் செய்யான் புகுந்து நின்றானே” என்று கூறப்பட்டது. ‘மறஞ்சு’ ‘மறந்து’ என்பதின் போலி; ‘மறைந்து’ என்பதின் போலியாகக்கொண்டு ஏற்பட்ட பொருளுரைத்தலுமமையும்.

சிவமயம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தருருவேநம:

ஸ்ரீதாயுமானஸ்வாமிகள் திருப்பாடலுரை.

முன்முறையிற்பிழைதிருத்தம்.

131-ம் பக்கம் வலப்பாகம் 34-ம் வரி.

ஒன்பது கண்டங்களாவன:—சம்புத்தீவு.....
புட்புத்தீவு. என்பதைக் கீழ்வருமாறு கொள்க.

ஒன்பது கண்டங்களாவன:—

குருகுண்டம்.

இரண்டுகண்டம்.

இரம்புகண்டம்.

கேதுமரீல * இளாவிர்த * பத்திராசுவ

* * *

கண்டம் * கண்டம் * கண்டம்

அரிவருஷகண்டம்.

கிம்புருஷகண்டம்.

பரதகண்டம்.

இவற்றுள் நடுவிலுள்ள இளாவிர்தகண்டம் மேருமலையைச் சூழ்ந்துள்ளது. அதற்கும், அதற்குவுட்கிலுள்ள மூன்று கண்டங்களுக்கும் இடை யிடையில் முறையே, நீலகிரி, சு வேதகிரி, சிருங்ககிரி, என்னும் மூன்று மலைகளும், மேற்கிலுங் கிழக்கிலுமுள்ள ஒவ்வொருகண்டத்திற்கும் இடையில், முறையே கந்தமாதனம், மாலியவான், என்னு மிரண்டிமலைகளும், தெற்கிலுள்ள மூன்று கண்டங்களுக்கும் இடையிடையில் முறையே நிஷதகிரி, ஏமகூடகிரி, இமயகிரி, என்னும் மூன்று மலைகளும் உள்ளன. இவ்வெட்டிமலைகளும் அஷ்டகுல பர்வத மெனப்படும். இந்நவகண்டங்களுள் கூடியதே ஐம்புத்தீபம் அல்லது நாவலந்தீவு என்பது.

மேளனதுருவணக்கம்.

ஆசைநிகளத்தினை நிர்த்துளிடவுதறி

யாங்காரமுனையெயற்றி

அத்துவிதமதமாகி மதமாறுமாறாக

வஞ்சையின் விலாழியாககிப

பாசலிருன்னிழ வெனச்சுளித்தார்த்தமேற்

பார்த்துப்பரந்தமனைதைப்

பாரித்தகவளமாய்ப பூரிக்வுண்டிமுக

படாமன்னமாயைநாறித்

தேசபெறநிலைத்த சின்முத்திராங்குச்சு

செங்கைக்குளையடக்கிச்

சின்மயானந்தசுக வெள்ளம்படிந்துகின்

திருவருட்பூர்த்தியுன

வாசமுதசுற்சார மீதென்னையெருஞான

மத்தகஜமெனவளர்த்தாய்

மந்தரகுருவேயோகந்தந்தரகுருவேமூலன்

மரபில்வருமெளனகுருவே.

(இ-ள்.) மந்தராசாரியனே! யோக தந்தராசாரியனே! திருமூலர்மரபிலெழுந்தருளிய மெளனதேசிகனே! ஆசையாகிய விலங்கைப்பொடியாக்கி, அகங்காரமாகிய முனையைப் பிடுங்கி யெறிந்து, அத்துவிதமாகிய மதத்தையுடையதாய், புறச்சமயங்கள் ஆதும் சதிபோலத் துதிக்கையுமிழும் நீராக்கி, பாசமாகிய கிருளைத்தன்னிழவென்று கோபித்து, ஆரவாரித்து, மேலேபார்த்து, பரவியமனைதைப் பெருங்கவளமாய், நிறையவுண்டு நெறிநிற்பட்டம் போன்ற மாயையையழித்து, ஒளிபெறநீயமைத்த ஞானமுத்திரையாகிய வங்குசத்தைத்தரித்த திருக்கரத்திலடக்கி, ஞானமயமாகிய பேரின்ப வெள்ளத்தின் மூழ்கி, உனது திருவருளின் நிறைவாகிய வாசயோக கீழமான கூட்டத்தில் என்னையொரு ஞானமதயானை யென்னும்படி வளர்த்தாய். எ-று.

தந்தரம்-நூல். திருமூலர் - திருமந்திர மருளிச்செய்த திருமூலநாயனார். ஆறுமதம்:—உலகாயதம், புத்தம், சமணம், மீமாஞ்சை, பஞ்சராத்திரம், பாட்டசாரியம் என்பன, மதமாறுமாறாக விலாழியாக்கி யெனது அவற்றைப் பூர்வபுட்செய்து என்றபடி. தன்னையானையெனக் கூறியதற்கேற்ப, ஆசை முதலியவற்றை நிகள முதலியவாக வருவகஞ் செய்தனர். (க)

ஐந்துவகையாகின்ற பூதமுதனாதமு

மடங்கவெளியாகவெளிசெய்

ததியாமையறிவாதி பிறிவாகவறிவார்க

ளறிவாகநின்றநிலையிற்

சிற்தையறநில்லென்று சும்மாலிருத்திமேற்

சின்மயானந்திவெள்ளந்

தேக்கித்தினைத்தநா னதுவாயிருக்ககீ

செய்சித்ரமிகநன்றுகாண்

எந்தைவடவாற்பரம குருவாழ்கவாழ்வரு

ளியநந்திரபுவாழ்க

எனாறடியர்மனமகிழ வேதாகமத்துணி

பிரண்டில்லையொன்றென்னவே

வந்தகுருவேவீது சிவஞானசித்திரெறி

மெளனோபதேசகுருவே

மந்தரகுருவேயோக தந்தரகுருவேமூலன்

மரபில்வருமெளனகுருவே.

(இ-ள்.) “வடவால நிறுத்திழ எழுந்தருளிய ஏமது தந்தையாகிய பரமாசாரியர் வாழ்க. யாவரும் பெருவாழ்வடைய வருளிய திருநந்திதேவர் மரபுவாழ்+” என்று அன்பர்கள் மனமகிழும்படி, ‘வேதமுடிபும சிவாகமமுடிபும, தம்முள் முரணுவனவல்ல; ஒப்பனவே’ என்று எம்மேனோர்க்கருளிச் செய்ய வந்த தேசிகனே! சர்வோத்தமமாகிய சிவஞானமானது சித்

திப்பதற்குரிய மார்க்கத்தைச் சொல்லாது சொல்லுகின்ற குருநாதனே! மந்த்ரகுருவே!.....'ஐந்து வகையாகிய பூதமுதல் ஐதமீருகிய தத்துவங்களையெல்லாம் விளக்க ஆராய்ந்து, அறியாமையுமிதனு முதலியவற்றைப் பிரித்த நிய வல்லவர், அறிவுருவாகின்ப நிலையிலே நீமனச்சேட்டையறநில' என்று என்னைச்சுமமா விருக்கச்செய்து, அதன் மேலும் ஞானமயமாகிய ஆனந்த வெள்ளத்தை நிறைத்து அதை நானனுபவித்து, அதன்மயமா விருக்கும்படி நீசெய்த விசித்திரம் யிவ்வென்று! எ-று.

ஆன்மதத்துவம் இருபத்தாநான்கும், வித்தியாதத்துவமே மும், சிவதத்துவமென்தம், ஆகிய முப்பத்தாநீனையும், பூமி ருதல் ஐதபரியந்தமென்பது வழக்காறுதலால் அவற்றை, 'ஐந்துவகை யாகின்ற பூதமுதல் ஐதமும்' என்றார். வேத சிவாகமங்களின் முடிபு ஒன்றே என்பதை "வேதமொ டாகம மெய்யா மிறைவனுல், ஒதம்பொதுவுஞ் சிறப்புமென னுன்னு", ஐதனுராயிவை நாடிவிரண்டந்தம், பேதமதென் னிற் பெரியோர்க்கு பேதமே" என்னுந் திருமந்திரத்தாலுண ர்க. ஸ்ரீகண்ட பரமசிவன், திருந்திதேவர், சனற்குமார முகிவர், சத்தியஞான தரிசனிகள், பரஞ்சோதிமாமுனிவர், மெய்கண்டதேவர், அருணக்சி சிவாசாரியர், மறைஞான சம் பந்த சிவாசாரியர், உமாபதிசிவாசாரியர், என்பது குருமர பாதலால், 'வடவாற் பரமகுரு வாழ்க, வாழவருளிய நநதி மரபுவாழ்க' என்றார். இம்முறைகைய, மேல் எந்தாட்கண்ணி யில், குருமரபு வணக்கத்தில் ஆசிரியர் விதந்தோதியவாறு காண்க. (உ)

ஆதிக்கல்கினவ ராரிந்தமாயைக்கெ
னறியின் றியிடமிலையோ
அநதாப்புட்பமும் காணலின்னீருமோ
ரவசரத்துபயோகமோ
போதித்தநிலையையு மயக்குதேயபயநான்
புக்கவருடோற்றிடாமற்
பொய்யானவுலகத்தை மெய்யாநிறுத்தியென்
புந்நிக்குனீந்தரஜாஸஞ்
சாதிக்குதேயிதனை வெல்லவுமுபாயநீ
தந்தருள்வதென்றுபுகல்வாய்
சன்மதஸ்தாபனமும் வேதாந்தசித்தாந்த
சமரசநிர்வாகநிலையு
மாதிக்கொண்டப் பரப்பெலாமறியவே
வந்தருளுஞானகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமெனானகுருவே.

(இ-ள்.) ஆறுசமயங்களையுந் தாபிக்கும் பாண்டித்ய நிலையையும், வேதாந்த சித்தாந்தங்களுக்குள்ள சமரசத் தன்மை யையுந் நிர்வகிக்கத்தக்க நிலையையும், பெரிய திசையோடுகூடிய உலகமெல்லாம் அறியும்படி எழுந்தருளியவந்து, அடியேனுக் கருளிச்செய்த ஞானதேசிகனே! மந்த்ரகுருவே! இத்தமாயைக்கு இத்தனை யேற்றற் கொடுத்தவரா? இதற்கு (அவ்வாறுசெய்தது) என்னநிலையல்லது வேறிடமில்லை

யோ? நீரெனக்குப்போதித்த பூண்மை நிலையையும், மயக்கு கின்றதே. நான் அபயமாகவடைந்த திருவருள் தோன்றாத படி, அரித்தியமாகிய பிரபஞ்சத்தை நித்தியமாக வலியுறு த்தி, பென்னறிவினிடத்தில் இந்நிரஜாலவித்தை வினையாடு கின்றதே! ஆகாயத்தாமனாயும், காணற்சலமும், ஓர் அவசரத் துக்கு உபயோகப்படுமோ? ஆதலால், இம்மாயையை வெ ல்லுதற்குமொரு உபாயத்தை நீர்அதுக்கிரகிப்பது எந்தநான்? சொல்வீராக, எ-று.

சன்மதங்களாவன:—வைரவம், வாமம், காளாமுகம், மா விரதம், பாசுபதம், சைவம், என்பன. இவற்றை 'அறுவகைச் சமயத்தோர்க்கு மவ்வவர் பொருளாய்' என்னுஞ் சித்தியார்த் திருவிருத்தத் துரையாற்காண்க. மாயை தனுக்கான புன போகங்களுக்குக் காரணமாயுள்ளது. மாயைநித்தியமாயினும் அதன்காரியமாகிய பிரபஞ்சம் நிலையாமை யுடையதாதலால், 'பொய்யானவுலக' மென்றும், அதை மெய்யென்று கொள் வது வியர்த்தமென்பார், 'அந்தரப்புட்பமும் காணலின்னீரு ருமோரவசரத்துப யோகமோ' என்றுங்கூறினார். மயக்குது, சாதிக்குது, என்பன மருஉ; 'ஏங்குதே நெஞ்சம்' என மேல் வருவதுமீது. (ங)

மின்னனையபொய்யுடலை நிலையென்றுமையிலகு
விழிகொண்டமெயல்பூட்டு
மின்னார்களின்பமே மெய்யென்றும்வளர்மாட
மேல்விடுசொர்க்கமென்றும்
பொன்னையழியாதுவளர் பொருளென்றுபோற்றியிப்
பொய்வேடமிருதிகாரமடிப்
பொறையறிவுதறவித் லாநிறந்தருமெலாம்
போக்கிலேபோகவிட்டித்
தன்னிகரிலோபுநி பழம்பேய்ப்பிடித்திடத்
தரணிமிசைலோகாயதன்
சமயடைசாராமல் வேதாந்தசித்தாந்த
சமரசசிவாதுபூதி
மன்னவொருசொற்கொண்டெனைத்தடுத்தாண்டன்பின்
வாழ்வித்தருளானகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமெனானகுருவே.

(இ-ள்.) மின்னலையொத்த நிலையாமையுடைய வுடம்பை நிலையுள்ளதென்றும், மையுண்டு விளங்கும் கண்களைக்கொ ண்டி, காமவிலங்குகுகின்ற மாதரைக்கூடுதலே பேரின்பமென் றும், உயர்ந்த மாளிகைகளின் மேலுப்பரிகைகளே ஈவர்க்க லோகமென்றுங் கொண்டு, செல்வத்தை யழியாமல் வளர் கின்ற பொருளென்று காத்து, இப்பொய்க்கேற்ற வேடத்தை மிகவும்கூண்டு, பொறுமை, அறிவு, திறவு, ஈகைமுதலிய நற்றணங்களை யெல்லாம் விபரீதவழியிற் செல்லவிட்டு, தனக் கொப்பிலலாத லோபமுதலிய கொடிய பிசாசுந்கள் பிடித் துக்கொள்ள, பூமியில் உலோகாயதனுடைய சமயவொழுக் கத்தை நான்சோராமல் அன்பாற்றித்து, வேதாந்த சித்தாந்த சமரசபாவமாகிய சிவாந்தாதுபவ நிலையையடையும்படி, ஒரு சொல்லால் ஆட்கொண்டு என்னை வாழச்செய்த ஞானதேசி கனே! மந்த்ரகுருவே! எ-று.

உலோகாயிதன் 'தேகமே ஆன்மாபோகமே முத்தி' என்பவன். "ஒருசொற்கொண்டு" என்பதை 'ஒருமொழியே பலமொழிக்கு மிடங்கொடுக்கும்' எனவும், 'உன்னஞ்ச மகிழ்ந்தொருசொ லுரைத்தனையே' எனவும், மேலுங் கூறுவதனற் காண்க.

(ச)

போனதமிருக்கின்ற சாலையிடைவேண்வே
புசித்தற்கிருக்குமதுபோற்
புருஷர்பெறுதர்மாதி வேதமுடனாகம்
புகலுமதினாலம்பயன்
ஞானநெறிமுக்கநெறி காட்சியனுமானமுத
னாவிதங்கடேர்ந்து
நானுனைவக்குளறு படைபுடைபெயர்த்திடவு
நான்குசாதனமுமோர்ந்திட்
டானநெறியாஞ்சரியை யாதிசோபானமுற்
றனுபகூசம்புபகூசம்
ஆம்ருவிகற்பமு மாயாதிசேவையு
மறிந்திரண்டொன்றென்னுமோர்
மானதவிகற்பம் வென்றுநிற்பதுநமது
மாபென்றபரமருளுவே
மந்த்ரருளுவேயோக தந்த்ரருளுவேமூலன்
மரபில்வருமெளனகுருவே.

(இ-ள்.) மடைப்பள்ளியில் உண்ணுதற்கு வேண்டிய பொருள்களிருப்பதுபோல, மக்களடைதற்குரிய அறமுதலிய புருஷார்த்தங்களை வேதசிவாகமங்கள் கூறாநிற்கும். அதனாலாகும் பயனையும், ஞானநெறியாகிய முக்கிய நெறியையும், பிரத்தியக்ஷம் அதுமானமுதலிய பலவகை அளவைகளையும் ஆராய்ந்து, நான் நான் என அகங்கரிக்குங் குழறுபடையை யொழித்திடவும் சாதன சதுஷ்டயத்தை யுணர்ந்து, முத்திக்குநேர் வழியாகிய சரியை முதலிய சொபானங்களை யடைந்து, அனுபகூசம் சம்புபகூசமென்கிற பேதங்களையும், மாயை முதலியவற்றின் சேவையையுந் தெளியவுணர்ந்து, இரண்டுஒன்று என்னும் மனோவிசேப மொழிய வெற்றிகொண்டு நிற்பதுவே நமது மாபென்றருளிச்செய்த பரமாசாரியனே! மந்த்ரருளுவே! எ-று.

வேதம் அறம்பொருளின்பம் வீடென்னும் புருஷார்த்த நான்கையும், ஆகம் அவற்றுள் வீடொன்றினை மாத்திரமுகூறுமென்க. சாதன சதுஷ்டயமாவன:—நித்யாநித்யவஸ்து விவேகம், இகமுத்தார்த்த பலபோக விராகம், சமாதிஷ்ட்சம் பத்தி, முமுகூஷ்வம் என்பன; இவற்றை யடைந்தபின்னரே சரியையாதிகளுக்கு அதிகாரியார்தன்மை போதருமென்பதை "நான்குசாதனமுமோர்ந்திட், டானநெறியாஞ்சரியை யாதி சோபானமுற்று" என்பதனால் உய்த்துணர்ந்துகொள்க. சோபானம்-படிக்கட்டு. அனுபகூசம் - ஆன்மாக்கள் தாமே பக்குவப்பட்டபடி நெறி; சம்புபகூசம்-இறைவன் திருத்த அவை பக்குவப்பட்டடையு நெறி. மாயை முதலிய தத்துவங்கள் இறைவனுக்குப் பரிக்கிரக சத்திகளாதலின், அவை அவ்விறைவன் திருக்குறிப்பைநோக்கி நிற்குநிலையினைமாயாதி சேவையென்றார். "ஒன்றாகாமலிரண்டாகாமல், ஒன்று மிரண்டு மின்றாகாமல்" என்பது அத்துவித இலக்கணமாதலின்

'இரண்டொன்றென்னு மோர் மானதவிகற்பமுற்' என்றார். 'என்றும் நிற்பது நமது மாபென்ற' என்று கொள்ளினுமமையும்.

(இ)

கல்லாதவறிவுமேற் கேளாதகேள்வியுங்
கருணைசிறிதேதமில்லாக்
காட்சியுங்கொலைகளவு கட்டாமமாட்சியாக்
காதலித்தாடுநெஞ்சமும்
பொல்லாதபொய்ம்மொழியு மல்லாதுநன்மைகள்
பொருந்துருணமேதுமறியேன்
புருஷர்வழுவானதே யுல்லாதுகனவிலும்
புருஷார்த்தமேதுமில்லேன்
எல்லாமறிந்தநீ யறியாததன்நெனக்
கெவ்வண்ணமுய்வண்ணமோ
இருனையிருளெனறவர்க் கொளிதாராகம்பெறு
மெனக்குநின்னருடாகம்
வல்லானெனும்பெய ருனக்குள்ளதேயிர்த
வஞ்சகனையாளநினையாய்
மந்த்ரருளுவேயோக தந்த்ரருளுவேமூலன்
மரபில்வருமெளனகுருவே.

(இ-ள்.) மந்த்ரருளுவே!.....(பதி நூற்களைக்) கல்லாத அறிவும், கேளாத கேள்வியும், சிறிதாயினும் தயையில்லாத தோற்றமும், கொலை, களவு, கன், காமம், இவற்றையே யுரிமையாக விரும்புமனமும், கொடிதாங்கிய பொய்வார்த்தையும், அல்லாமல் நன்மை பொருந்திய ருணங்கன் யாதாமறியேன். புருஷருபங்கொண்டதே யன்றிச் சொப்பனத்திலும் புருஷார்த்தஞ் சிறிது முடையவனல்லேன். இது யாவுமறிந்த நீயறியாததனது. எனக்கு உய்யும் வகையெவ்வாறோ அறியேன். இருனையிருளென்று கொண்டவர்களுக்கு ஒளியானது ஆதாரமாகும்; அதுபோலவுன்னையடைந்த எனக்கு உன்திருவருளே யாதாரமாகும். எல்லாம் வல்லவனென்னும் திருநாமம் உனக்கேயுள்ளது. ஆதலின், இந்தவஞ்சகனையாண்டருள நினைவாயாக. எ-று.

"பசு நூல்கற்கும் பிச்சரைக்காணுகன்," "அறிவு நூல்கல்லாதவகு நூலோதுவதெல்லாங் கலகலகூஉந்துனை" என்பராதலால், பதிநூற்களைக்கல்லாத அறிவென்று "பொருள் கூறப்பட்டது.

(சு)

கானகமில்லங்குபுலி பசுவொடுகுலாவுநின்
கண்காணமதயாநைநீ
கைகாட்டவுங்கையா னெகிழ்க்கெனப்பெரிய
கட்டைமிகவேந்திவருமே
போனகமமைந்ததென வக்காமதேனுநின்
பொன்னடியினின்றுசொலுமே
புலிராஜர்கவிராஜர் தவராஜனென்றுனைப்
போற்றிஜயபோற்றியென்பார்
ஞானகருணை முகங்கண்டபோதிலே
நவநாதசித்தர்களுமுன்
நட்பினைவிரும்புவார் சுகர்வாமதேவர்முதன்
ஞானிகளுமுனைமெச்சுவார்

வானகமுமண்ணகமும் வந்தெதிர்வணங்கிடுமுன்
மகிமையது சொல்லவெளிதோ
மந்த்ரகுருவேயோச தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமெளனகுருவே.

(இ-ள்.) மந்த்ரகுருவே!..... உமது அருள் நோக்கம் பட்டால் காட்டில் சஞ்சரிக்கின்ற புலி பசுவோடுகூடி விளையாடும். நீர் கைகாட்டின வளவில், தீ மூட்டத்திற்காகப் பெரிய மரக்கட்டைகளை மதயானை துதிக்கையால் அன்போடு சுமந்து வரும். அந்தக் காமதேனுவானது, உமது பொன்னடியின்கீழ் நின்று, உணவு சித்தமாயிருக்கிறதென்று விண்ணப்பிக்கும். புவிவேந்தர்களும், *கவிவேந்தர்களும், உம்மைத் தவவேந்தரென்று துதித்து, ஜெயவிஜயமீபவ! எம்மைக்கோத் தருள்க! என்பார்கள். ஞானத்துக்குக் கருணைக்கு மிருப்பிடமாகிய உமது திருமுகத்தைக்கண்ட மாத்திரத்தில், சத்தியநாதர் முதலிய வொன்பது சித்தர்களும், உமது நட்பை விரும்புவார்கள். சுகர், காமதேவர் முதலிய ஞானிகளும், உம்மைக் கொண்டாடுவார்கள். விண்ணுலகத்தாரும், மண்ணுலகத்தாரும், வந்து எதிரே நின்று தொழுதின்ற வுமது பிரபாவமானது சொல்லற் கெளிதாமோ! ஆகாது. எ-று.

அருட்செவ்வராகிய தம்முடைய பரமாசாரியர் சந்திதானப் பெருமையைக்கூறிய முகத்தால் சிவஞானிகளுக்குள்ள, எல்லாம் வல்ல தன்மைவிளக்கிய வாராயிற்று. “விருமபுந் திருத்திலலை யம்பலத்தானருண மேவிலொரு, தரும்பும் படைத்தனிக்கும் மகிலாண்டத்தொகுதியையே” என்றுபிறர் கூறியவாறுக் காண்க. (எ)

சருகுசலபக்ஷணிக ளொருகோடியல்லாற்
சகோரபக்ஷிகள் போலவே
தவளநிலவொழுமயீர்த தானாயுண்டழியாத
தன்மையரனந்தகோடி
இருவினைகளற்றிடுவு பகலென்பதறியாத
வேகார்தமோனஞான
இன்பநிலைடையர்கோடி மணிமந்த்ரசித்தநிலை
யெய்தினர்க்கோடிசூழக்
குருமணியிலுழத்திட்ட சிங்காதனத்தின் மிசை
கொலுவிற்றிருக்குநினைக்
கும்பிட்டனந்தமுறை தெண்டனிட்டென்மனக்
குறையெலாந்திரும்வண்ண
மருமலொடுத்தனிரு தானாயர்ச்சிக்கவெனை
வாவென்றழைப்பதெந்தாள்
மந்த்ரகுருவேயோச தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமெளனகுருவே.

(இ-ள்.) மந்த்ரகுருவே!..... உலர்ந்த இலைகளையும், நீராயுமுண்டு, தவஞ்செய்பவர்க ளொருகோடியும், அல்லாமல், சகோரபக்ஷிகளைப்போல வெண்மையாகிய மதியின் றொழுதுகின்ற அமிர் தானாயையுண்டு, அழியாநிலைபெற்ற வாகிய ளோசர்க்கோடியும், இருவினைகளுநீங்கி, இரரப்புக ளென்பதை யுணராமல், தனிமையில் மௌன நிலையோடுரு ந்து, சுகமயமாகிய ஞானநிலைடையுடையவர்க ளொருகோடி

யும், மணிமந்த்ரசித்தி நிலைகளை யடைந்தவாக ளொருகோடி யும், சூழ்ந்திருப்ப மாணாக்கமிழைத்த சிம்மாசனத்தின்மீது திருவோலக்கமாக வெழுந்தருளியிருக்கு மும்மை யென்மனக் குறையெல்லா மொழியும்படி கைகுவித்து, அநேகமுறை நமஸ்கரித்து, மணம்பொருந்தய மலர்களைக்கொண்டு, உம திரண்டு திருவழிகளையு மர்ச்சிக்கும்படி, அடியேனை வாவெ ன்று தேவரீர் அழைத்தருள்வது எந்தநாளோ! எ-று.

சகோரபக்ஷி - நிலாமுகிப்புள்; இது சந்திரிகையையுண்டு யிர்வாழ்வது. “தண்ணிலாவுக்கொண் சகோரமென நின்ற வன்” என்பதனாலுங் காண்க. யோகத்திருப்போர் மதிமண்டல வழுதத்தை யுண்டு கொண்டிருப்பவராதலால், அவர்க ளுக்குச் சகோரபக்ஷியை உவமித்தார். (அ)

ஆங்காரமானகுல வேடவெம்பேய்பாழ்த்த
வாணவத்தினும்வலிதுகாண்
அறிவினைமயக்கிந டிடுவறியவொட்டாதி
யாதொன்றுதொடினும் துவாய்த்
தாங்காதுமொழிபேசு மரிகரப்பிரீமதி
தம்மொடுசமானமென்னுந்
தடையற்றதேரிலஞ் சருவாணிபோலவே
தன்னிலசையரதுநிற்கும்
ஈங்காரொனக்குநிக டொன்னப்ரதாபித்
திராவணகாரமாகி
இதயவெளியெங்கணுந் தன்னரசுநாடுசெய்
திருக்குமிதனொடேநேரமும்
வாங்காநிலாதடிமை போராடமுட யுமோ
மௌனோபதேசகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோச தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமெளனகுருவே.

(இ-ள்.) மௌனோபதேசகுருவே! மந்த்ரகுருவே!..... அகங்காரமென்கின்ற குலவேடரையொத்த கொடியபேயானது, பாழான ஆணவத்தினும் உலியது. அது என்ன நிலை மயக்கும்; நடுவு நிலைமையை யறியவொட்டாது; யாதொரு பொருளைப்பற்றினு மதன்மயமாய் நின்று சகிக்காமல் வார்த்தை சொல்லும்; அரியாப்பிரம்மாதிகளோடு நான் சமமாவென்னென்னும்; தடையறச் செல்லுந் தேரினச்சாணியைப்போலத் தன்னிடத்தசையாமல் நிற்கும்; இவ்வுலகத்திலென்னை யொர்ப்பார் யாவரென்று வீரம்பெசியிராவணருபங் கொண்டு, இதயாகாசமெல்லாந் தன்னரசு நாடாகச்செய்து கொண்டிருக்கும். இதனுடனெப்போது நீங்கிநிஸ்ஸாமல்உன தடிமையாகிய நான் போராடிக்கொண்டிருக்க முடியுமோ (முடியாது). எ-று.

ஆதலால்தனை யொழித்தருள்வாயாக வென்பதுகுறிப்பெச்சம். “ஒருபொருளுங்காட்டா திருநருங்ங்காட்டும், இருபொருளுங் காட்டாதிது” என்பது ஆணவத்தன்மையாதலால் பாழ்த்தவாணவமென்றார். (க)

(இன்னும்வரும்.)

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

1897 (ஸ்வ) டிசம்பர் 21

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜனாரகம்பந்தராவேகம்;

சிதம்பர இரகசியம்.

(உரு) அநாதிமுத்த சித்தருவாகிய இறை சுவயம்பிரகாசமாய்த் தன்னுண்மையினிற்குந் தன்மையில் சிவம் எனவும், உலகெலாமாகி வேறாயுடனாமாய் உயிர்களின் வழிநிற்குந் தன்மையில் சத்தி எனவும் இருகிறப்பட்டு, பின் பராசத்தியோடிசைந்து கிருட்டியாதி பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்யுந் தன்மையில் பதி எனவும் பெயர் பெற்றுநிற்கும். இந்தச் சிவம் பதி என்னும் ஈரியல்பையுறதுச் சர்வஞானோத்தரம்,

(91) பதிச்சகிம் விதோனோயு சாதிகாரப தேஸ்திதே | சிவச்சகிதிருச: ப்ரோக்தோ யோதிகார விவரச்சித: |

(பராசத்தியோ டிசைந்து பஞ்சகிருத்திய) அதிகாரத்து நிற்கும் அவசரத்துப் பதி எனவும், அவ்வதிகாரமொலா மொழிந்த நிற்கும் அவசரத்துச் சிவம் எனவும் பெயர் போதரும் என்று போதித்த வாறாயிற்று. சைவபுராணம்,

(92) விச்வதாத்ரீத்வஜாக்யாச சைவீ சித்ப்ரக்ருதி:ஸ்மகூதா |

உலகங்களுக்கெல்லாம் தாயாரும், பிறவாதவரும், ஞானப் பிரகிருதி (சித்பிரகிருதி) யாயு முள்ளார் சிவை (பராசத்தி) என்றும்,

(93) யாமாது: பரமம் வ்யோம பர:ப்ரக்ருதி யோகத: | பரப்பிரகிருதி யோடிசைந்து கின்றமைபற்றி அந்தச் சாந்தியாதீதை பரமவ்யோமம் (பரமாகாசம்) எனப்படும் என்றும், கூர்மபுராணம்

(94) த்வயைவ சங்+தோ தேவா: ஸ்வாத்மாநந்தம் சமச்சுதே | த்வமக்ஷரம் பரம்வ்யோம மதச் சோதிர் நிரம்க்ஷம் | பராசத்தியாம் உம்மோடிசைந்தே சிவஞர் ஆனந்தம் அடைந்தார், (ரீவிடே) பராசாதிகாரிய பெருஞ் சோதியினராய்ப் பரமவ்யோமம் பரமாகாசம் எனப்படுபவருமாம் என்றும்,

(95) யோகநாம ம்ருதம் ஸ்தானம் வ்யோமாஃபம் பரமக்ஷரம் | ஆகந்த மைச்வரந்தாம் சாக்ஷ்டா ஸா பராகதி: | யோகிகளுடைய அமிருதமாம் ஸ்தானம் ஆனந்தைசுவரிய கோசமும் (பொக்ஷ கிரகமும்) அக்ஷரமுமாயுள்ள பரமவி

யோமம் (பரமாகாசம்) எனப்பெயர் பெறும் என்றும் இதுவே முடிந்த எல்லையாம் என்றும் கூறிற்று. ஆனந்தைசுவரியம் என்றது சர்வஞானாத்ரி மங்கல குணங்களி னீங்காத சிவசத்தியின் பெயராய்ப் போந்த தென்பது மேலே உதகரித்த அதர்வசிகோபநிடத உபப்பிரமமணங்கனாலே அறியப் படுதலால், பரமவ்யோமம் என்றது அப்பராசத்தியின் பெயராயே முடிந்ததாமென்க. கூர்மரால் எடுத்த தாளப்பட்ட பௌதிகமாகிய சருணம் சாக்ஷியமாகிய சிர்க்குணம் என்னும் இரண்டு பாவனைகளின் மேலாய் நின்ற அத்தியாகிரம பாரமேச்வரி எனப்படும் பாவனை இந்தப் பிராம்மியாகிய பரமவ்யோகததிலே மூற்றுமாமெனவும் ஓர்க.

(உசு) உலகங்களைபெல்லாம் கிருட்டியாதி பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்த பாலிக்கும் பொருட்டேனும், மெய்யன்பர்கள் தம்மை உபாசித்து உய்யும் பொருட்டேனும், சிதம்பர சத்தியாம் பரமானந்த ஆகாயமத்தியிலே இருப்பவராகக்கொண்டு அதர்வசிகோபநிடதம்

(96) சர்வைச்வரய சம்பந்த: சர்வேச்வர: சம்புராகாசமத் யே த்யேய: |

சர்வஞானாத்ரி கல்யாணகுணங்களை யுடைமையால் சர்வைசுவரிய சம்பன்னரும், சர்வேசுவரரும், சம்புலுமாயுள்ளார் ஆகாசமத்தியிலே தியானிக்கற்பாலர் என்று கூறியதாம் என்றும், பிரபஞ்சத்தை யெல்லாஞ் சிவபிரான் தமது பராசத்தித் தவாரமாக நின்றே கிருட்டியாதி கிருத்தியஞ் செய்து உயிர்களைரஷிப்பார் என்றுங் கொண்டு, அந்த அதர்வசிகோபநிடதப் பொருளுக்கிசைய ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகள் “உடையானடுவு ணீயிருத்தி” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி னார் என்றும், இப்பொருள்கொண்டே உய்யவந்ததேவராயனார்

..... நாடனைத்து

நக்கையினுற் செய்தனிக்கு நாயகனு—நக்கையினு
நம்பியாய்த் தானடுவே நாட்டப் பெறுமிதகா
ணெம்பெரு மானார் தமிழடல்பு.

என்றும் அருள, தைத்திரீய பிரமானந்தவல்லி

(97) யோவேத நிஜிதம் குகாடாம் பரமேவ்யோமம் |

“எவர் தமது உள்ளக் குகையின்கண்ணே (சிதம்பர) பரமாகாயத்தில் இருப்பவராகப் (பரசிவ) பிரமத்தைத் தேர்கின் றாரோ” என்றுங் தொடங்கிக் கூறிப் போர்த்தது. இவ்வாறு இதயமாகிய உள்ளக்குகையின்கண்ணேசிதாகாயத்தி ஆனந்த பரப்பிரம் நடனவிலாசத் தானந்தத்தை உணர்த்திய உபநிடதங்களுக் கியையத் திருஞானசம்பந்த ராயனார் தமது திராவிட சூத்தத்திலே

கோலமாய நீண்மதிற் கூடலால் வியிலாய்

பாலனாய தொண்டுசெய்து பண்டுமின்று முன்னையே
நீலமாய கண்டனே நின்னையன்றி சித்தலுஞ்
சீலமாய சிந்தையிற் தேர்வதில்லை தேவரே.

என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிய பொருளைச் சேக்கிழார்நாயனார்

ஒன்றுவே துணர்வு மில்லே னெழிவூற நிறைந்த கோல
மன்றினுன் மறைக ளேத்த மாலுட ருய்ய வேண்டி
கின்றுநீ யாடல செய்கை நினைப்பதே நியம மாரு
மென்று பூம்புகலி மன்ன நின்றமிழ்ப் பதிகம் பாட.

என்று இங்ஙனம் விளக்கியருளினார். பிருதிவியாதி தத்துவ சமூகங்களெல்லாம் சிவபெருமானுக்கு ஸ்தூல சரீரமும், ஆன்மா ரூக்குமசரீரமும் சிவசத்தியார் அதிருக்கும சரீரமாம் (ஆகாய சரீரமாம்) என்ற கருத்தினுள்ளே, பிருகதாரணியோப நிடதமும் தைத்திரியோபநிடதமும்

(98) ஆகாச எவ யஸ்யாயதநம் |

ஆகாச சரீரம் ப்ரம்ம |

பிரமத்துக்கு ஆகாயந்தான் (சிதம்பரந்தான்) ஆலயம் (சரீரம்) என்றும், அப்பிரமம் ஆகாய சரீர முடையது என்றும், கூற, மைத்திராயணோப நிடதம்

(99) க்ருத்யாகாச மயம் கோச மாநந்தம் பரமாலயம் |

இந்தப் பிரமம் இதயத்துள்ள ஆகாச மயமும், கோசமும் (சர்வ கல்யாண குண பொக்கஷமும்), ஆனந்தமும், பரமாலய முமாம் (சிவாலயமுமாம்) என்று கூற, இரத்தினத்திரய பரி க்ஷையுடையார்

(100) யஸ்ய ஸாபரமா தேவீ சக்திராகாச சம்ஸ்திதா |

“சிவபெருமானுடைய பராசத்தியார் ஆகாயம் என்னும் பெயர் பெறுவர்” என்ற கூர்ம புராணப் பிரமாண மெடுத்துக் கூறினாராக, கோயித்புராணம் வாயிலாக உமாபதி சிவாசாரியர்

அத்தன் பரதத் துவனித் தநடத்

தமரும் பொதுவின் பெயர் மன்றமலஞ்

சத்தம் பரிசுண் மயகோ சமகக்

தனிபுன் டரிகம் குவைகண் ககனஞ்

சுத்தம் பரமத் புதமெய்ப் பதமச்

சுழுஞ வழிஞா னசுகோ தயநந்

சித்தம் பரமுத் திரபப் பிரமந்

திகழுஞ் சபைசத் திசிவா லயமே.

என்று அருளிச் செய்ய, சிதம்பர மான்மியம் வாயிலாகச் சூராசாரியர்

(101) யத்ர ந்ருத்யதி தேவேச: பரமாநந்த வித்ரக: |

தஸ்ய தேசஸ்ய நாமாநி ச்ருதாந் யேதாநி பூதலே | அமலம் சத் பரம் நித்யம் மகாந் கோசோ இரண்மய: | அந்த: புரம் விவித்தஞ்ச புண்டரீகம் குகாவரம் | ககநம் பரிசுத்தஞ்ச பர மத்புத முத்தமம் | சத்தி யாஸ்பதம் சுசம் நயா மாதம் ஞான சுகோதய: | சிதம்பரம் சுவ முக்திச்ச லகத்-ப்ரம்ம சுரோத்தம | சக்திச்ச மகதி திவ்யா விபுலச்ச சிவாலய: |

என்று கூறிய சுலோகங்களால் தத்துவா தீத சிவபிரான் அனவரததாண்டவத்தலே திருவுளம் பொருத்தப் பெற்ற அம்பலத்தினி (சிதம்பரத்தின்) பெயர்களாவன சத்த, பரம், நித்தியம், இரண்மய கோசம், மகத்து, விவித்தம், புண்டரீகம், குகை, ககனம், பரிசுத்தம், அற்புதம், சத்தியமாயதநம் (சத்தியாஸ்பதம்) ஞானானந்தம் (ஞானசுகம்), சிதம்பரம், பரப் பிரமம், சபை, சத்தி, சிவாலய முதலியவாம் எனச் சொல்லியருளினார். சத் என்னும் பதம் சாமவேதிய சாந்தோ க்கியோபநிடதத்து ஆளுவது பிரபாடகத்து முதலாம் கண்டத்து முதன் மந்திரத்திலும், பரம் என்னும் பதம் கிருஷ்ணயசுவேதிய சுவேதாசுவதரோப நிடதத்து மூன்றாம்

அத்தியாயத்து ஏழாம் மந்திரத்திலும், இரண்மயகோசம் என்பது இரண்டாவது முண்டகத்து இரண்டாம் கண்டத்து ஒன்பதாம் மந்திரத்திலும், மகத்து என்னும் பதம் வாசகரே யபிருகதாரணியோபநிடதத்து நான்காம் அத்தியாயத்து நான்காம் பிராம்மணத்துப் பன்னிரண்டாம் மந்திரத்திலும், விவித்தம் (தனி) என்னும் பதம் கைவல்லியோப நிடதத்து ஒன்பதாம் மந்திரத்திலும், புண்டரீகம் என்னும் பதம் கைவல்லியோபநிடதத்துப் பதினொராம் மந்திரத்திலும், சாந்தோ க்கியோப நிடதத்து எட்டாம் பிரபாடகத்து முதலாம் கண்டத்து முதலாம் இரண்டாம் மந்திரங்களிலும், மகாநாராயணோபநிடதத்துப் பத்தாம் பிரிவின் ஏழாம் மந்திரத்திலும், குகை என்னும் பதம் தைத்திரியோபநிடதத்துப் பிரமானந்தவல்லி முதலாம் அனுவாகத்திலும், ககனம் என்னும் பதம் மகாநாராயணோபநிடதத்துப் பத்தாம் பிரிவின் ஏழாம் மந்திரத்திலும், சுத்தம் என்னும் பதம் பிருகதாரணியோப நிடதத்து ஏழாம் அத்தியாயத்துப் பதினான்காம் பிராம்மணத்து எட்டாம் மந்திரத்திலும், அற்புதம் என்னும் பதம் மகாநாராயணோபநிடதத்து இரண்டாம் பிரிவின் ஏழாம் மந்திரத்திலும் கைவல்லியோப நிடதத்து இருபத்து மூன்றாம் மந்திரத்திலும், சத்தியமாயதநம் (சத்தியாஸ்பதம்) என்னும் பதம் தலவகாரோப நிடதத்து நாலாம் கண்டத்து எட்டாம் மந்திரத்திலும், ஞானானந்தம் என்னும் பதம் தைத்திரியோபநிடதத்துப் பிரமானந்த வல்லியிலும், பரமவியோமம் (சிதம்பரம்) என்னும் பதம் தைத்திரியோப நிடதத்துச் சிஷ்டாவல்லி பிரமானந்தவல்லி பிருகுவல்லி களிலும், சபா என்னும் பதம் சாந்தோக்கியோப நிடதத்திலும், சத்தியம் என்னும் பதம் சுவேதாசுவதரோப நிடதத்து ஆறாம் அத்தியாயத்து எட்டாம் மந்திரத்திலும், பரமாலயம் (சிவாலயம்) என்னும் பதம் தைத்திரியோபநிடதத்து ஆளுவது பிரபாடகத்து இருபத்தேழாம் மந்திரத்திலும் காணப்படுவனவாம். சிகரிணி மாகையுடையார் “இருதயகமலம் இரவி விம்ப முதலிய எவ்வெவ்விடங்களில் சிவபெருமானைத் தியானிக்கிலும் அவ்வவ்விடங்கள் அனைத்திலும் சோதமயமாகிய கைலாசத்தை விபாவித்து, அதன் மத்தியிலிருப்பவராகச் சிவபெருமானைத் தியானிக்க” என்னுங் கருத்தோடு

(102) இருதயகமல ரவிவிம்பாதிசு யத்ர யத்ர சிவஸ்ய த்யாநத் தத்ர சர்வத்ராபிச் யோதிராமயம் கைலாசம் விபாவ்ய தநமத்ய விருத்தித்வேந சிவோத்யேய: |

என்று கூறியது போல, தானியாகுபெயரால் சிதம்பரம் எந்நாளும் நீக்கமின்றி விளங்கும் சேதன அசேதனங்களும் அவ்வப்பெயர் பெறுமாமென்பது தெனியப்படுகின்றது. இதுபற்றியே திருமூலநாயனார் “அம்பலமாவது சராசரம் என்றும், அம்பலமாவது சிவன்றிருவடி என்றும், அம்பலமாவது அப்புத் தேயு மண்டலங்களாம் என்றும், அம்பலமாவது ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரம்” என்றங்கொண்ட பொருளினால்

அம்பல மாவ தகில சராசர

மம்பல மாவது வாதிப் பிரானடி

யம்பல மாவது வப்புத்தி மண்டல

மம்பல மாவது வஞ்செழுத் தாமே.

என்றருளிச் செய்தார். சாந்தோக்கியோபரிடத்தது எட்டாவது பிரபாடகத்திலே “பிரமபுரமாயீய இச்சுரீரத்திலே யுள்ள தகரமாயிய (சூக்குமமாயிய) புண்டரீக வீட்டினுள்ளே யிருக்கும் ஆகாயத்தை நாடவேண்டியது” என்பது முதலாகத்தகரவித்தை சொல்லப்பட்டதன்றோ. இந்தஇதயத்துள்ள அந்தராகாசம் எனப்படும் இந்தச் சூக்குமாகாசத்தின் இடைவெளி மிகு துண்ணியதாயினும் பூமி, ஆகாயம், அக்கினி, வாயு, சூரியன், சந்திரன், மின்னல், நக்சத்திர முதலியவாய்ப்புறத்தே யிள்ளனவும் இல்லனவுமாய் எவையெல்லாம் சேரினும், அவையெல்லாம் அடங்கிநிற்கும் அத்துணை விரிவுடைய ஆகாயசத்தாம் என்பது போதா, அச்சாந்தோக்கியோபரிடதம்

(103) அயமாகாசந்தாவா தேசோந்தர் கிருதய ஆகாச உபே ஆஸ்மிந் த்யாவா பருதிவீ அந்தரேவ சமாகிதே உபாவக்ரிச்ச வாயுச்ச சூர்யாசந்தர் மசாவபென வித்யுந்நக்சத்ராணி யச்ச ஸ்யேகாஸ்தி யச்சநாஸ்தி சர்வம் ததஸ்மிந் சமாகிதயித் |

என்று கூறிற்று. மனவாசகங் கடந்தார்

தோற்றந் துடியதனிற் றேயுந்நிதி யமைப்பிற்
சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்கரா—மூற்றயா
பூன்று மலர்ப்பதத்தி லுற்ற திரோதமுத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு.

மாயை தனையுதறி வல்வினையைச் சுட்டிமலஞ்
சாய வமுாகிபரு டானெடுத்த—நெயத்தா
லாநந்த வாரிதியி லான்மரணவத் தானமுத்தல்
தானெந்தை யார்பரதந் தான்.

என்றருளிய திருவாக்கினால் ஆகாசத்துச் சிவத்தைப் பிரியாத பரையடியாம் என்பது பெறப்பட்டதாயிற்று. ஸ்ரீவாசீசர் “வானைக் கடந்தண்டத் தப்பான் மதிப்பன்..... ஐயாத னடித்தலமே” என்றும், “அரைமாத்கிரையி லடங்கு மடி அகலமளக்கிற் பாரில்லாவடி” என்றும், “மூசுவண்டறை பொய்கையும் போன்றதே யீசனெந்தை யினையடிநீழலே” என்றும், “சிறுமானெந்தினை சேவடிக்கீழ்ச் சென்றங்கிறு மாந்திருப்பன் கொலோ” என்றும், “தேடிக்கண்டுகொண்டேன் திருமாலொடு நான்முகனுந் தேடித் தேடொணாத் தேவனையென்னுள்ளே தேடிக்கண்டு கொண்டேன்” என்றும், “மாடமாளிகை சூழ் தில்லையம்பலத் தாடிபாதமென் னெஞ் சுளிருக்கவே” என்றும், ஸ்ரீஞானசம்பந்தர் “உலகேத்தச்செய் யானுறை கோயில் சிற்றம்பலந்தானே” எனவும், “சிற்றம்பலமேய விதைவின் கழலேத்த மின்பமின்பமே” என்றும், “சிற்றம்பலமேத்த மாணாரோ யெல்லாம் வாளா மாயுமே” என்றும், “சிற்றம்பலமேய நடப்பெருமானை காளுந் தொழுவோமே” என்றும், திருவள்ளுவநாயனார் “மலர்மிகையே கினான் மாணடி சேர்ந்தார் நிலமிசை நீடுவாழ்வார்” என்றும், ஸ்ரீமூலநாயனார் “தன்னையறியத் தனக்கொரு கேடில்லை” என்றுங் கூறிய திருவாக்குகளாலும் இவைபோன்ற மற்றைய நாயன்மார் வாக்குகளாலும், சிவத்தை நாடுக என்றேனும், சிவன் திருவடியை நாடுக என்றேனும், (சிற்றம்பலத்தை) நாடுக என்றேனும், சிற்றம்பலத்தமேய திருவடியை நாடுக என்றேனும், சிற்றம்பலமேய நடப்பெருமானை நாடுக என்றே

னும், தன்னை நாடுக என்றேனும், சிற்றம்பலமேய நடப்பெருமானையே நெஞ்சுள்ளே நாடுக என்றேனும் பொருள் பட நிற்பனவாகு, வைதிக சைவர்கள் சிற்றம்பலம், நடப்பெருமான், நெஞ்சு, ஆன்மா, அருள், திருவடி, சிதம்பரம், சிவம் என்பவைகளுள் ஒன்றையேனும் கெடுக்காது, அதற்கிசைய வைதிகசைவ வேதவியாசர் சூதாசாரியர் முதலாயினோர் கருத்துக்கு மாறுபடாத பொருள் கொள்ள வல்லுநரே யாவார். ஏகான்மவாதிகளாகிய மாயாவாதிகள் ஆன்மா, (சிதம்பரம்) பரமாகாயம், பிரமம் (சிவம்) என்பன காணப்படும் இடங்கடோறும், ஒன்றை (பிரமத்தை) மாத்திரம் நிலைக்கவிட்டு, மற்றிரண்டையும் பொய்க்கா தொழியின் அவர்கள் ஷாஸ்மவாத சித்தாந்தம் நிலைக்காதாமாதலில் ஒன்றொழித்து மற்றவைகளைத் தங்கள் சாங்கியோபரிடதப்படி கெடுத்து விடுவார். ஈசகேநாநியுபரிடதங்கள் சிதம்பரோபரிடதங்களாய் அருட்சிதம்பரசத்தியின் மாட்சியே பெரிதும் வைதிக பரிபாஷா சப்தங்களால் விளங்குவனவாக, இந்த உபரிடதங்களைத் தமது மாயாவாதோபரிடத நெறிகொண்டு பொருள் போதிக்கப் போந்து, மேலே சொல்லிய

(104) ப்ரம்ம யோவேத நிதிதங் குகாயாம் பரமே வ்யோமக |

குகை எனப்படும் பரமாகாயத்தே அமையப்பெற்ற பிரமத்தை எவர் அறிகின்றாரோ என்று பொருள்பட்ட தைத்திரீய மந்திரத்துக்குச் சங்கராசாரியர் தமது மாயாவாத பாஷ்யத்திலே “மேலாகிய அவ்வியாகிருதம் எனப்பெயர் பெறும் ஆகாசமாயிய குகையின் கண்ணே பிரமத்தை எவர் அறிகின்றாரோ” என்றற் றொடக்கத்ததாகப் பொருள் படுத்தினார். சங்கராசாரியரால் சொல்லப்பட்ட “அவ்வியாகிருதம்” என்பது அஞ்ஞான மாயையாய் அவித்தியா சடசத்தி எனப் பொருள்படும். படவே, சங்கராசாரியர் அறிந்த (சீவப்) பிரமம் அஞ்ஞான பந்தக் குகையிலே யாமென்பது பெறப்படுகின்றது. இதற்குப் பிரமாணம் வேண்டுமென்று கொண்டே சங்கராசாரியர் தாம் சூதசங்கிதையைப் பதினெட்டுத்தரம் படித்த ஓர் பிரகாரம் மாற்றியபோது

(105) சம்சாரகே குகாவாயே மானாஞ்நாதிசம்ஞிதே |
நிதிதம் ப்ரம்ம யோவேத பரமவ்யோம சம்ஞிதே |

“பிரம சொரூபத்தை மாயை அஞ்ஞான முதலிய பெயர்களை யுடைய பரமாகாசம் எனப்படும் சம்சாரமாயிய குகையிலே பிரத்தியக் சொரூபமாக எவன் அறிகின்றானோ” என்றற்றொடக்கத்ததாகப் பொருள்படப் பிரமத்தை மூன்றாம் உத்தியாயத்து முப்பத்திரண்டாம் சுலோகம் தமொறிப் போக மாற்றப்பட்டமை நன்கு வெளிப்படுகின்றது. மேலே சொல்லிய சூதசங்கிதா கற்பனா சுலோகத்தின் கண்ணே பரமாகாசத்தை மாயை அஞ்ஞானம் என்று கூறுதலோடமையாது, பின்னரும் அப்பரமாகாசம் பலவாறாகக்கூறப்படும் என்றகருத்தினால் “முதலிய” எனப் பொருள்படும் “ஆதி” என்னும் பதம் சொல்லப்பட்டமை காரணமாக, “அவித்தியா” “சடசத்தி” முதலிய பெயர்களும் அதற்குச் சொல்லப்படும் என்றும், இதுவே (பரமாகாசமே) அவ்வியாகிருதம் என்றும் சங்கராசாரியர் ஷீஷர் வித்தியாரணியர் தமது ஆசாரியர் மாயா

வாத பாஷ்யக் கருத்தோடு இணங்கி விரித்துப் பொருள் கூறினர். சுருதியிலும் அதன் உபப் பிரம்மமணங்களாகிய புராணங்களிலும் “ஆகாயம் என்னும் பதம் சிவசத்திக்கும், அபேதத்தினால் சிவத்துக்கும் பெயராகச் சென்ற விடத்தும் இந்தச் சூதசங்கிதையில் மரீத்திரம் அவ்வாகாசத்தை மாயை எனவும், அஞ்ஞானம் எனவும், அவித்தை எனவும், சடசத்தி எனவும் அவ்வியாகிருதம் எனவும் பொருள்படக் கூறியதற்கு, “சொன்னதைச் சொல்லுங்கி” என்றபடி படியாத மிக ஆராய்வோடு ஏகான்மவாத விசாரஞ் செய்பவராய்க் “சொன்னதெல்லாஞ் சரி சரி எனக் கேட்கும்” அவியைக் மூலையிலாயுமுள்ள சென்னை ஆரியனாரும் அவர் இனத்தாரும் யாதா சமாதானம் விடுப்பாரோ? இந்துதைதானி பூவிஷயின் “தோகா” என்னும் கவிகளிலே போல “சம்ஞிதே, சம்ஞிதே” என்று இறுதிப் பிராசத்தோடு மேலே போந்த சுலோகத் தீரடிகளும் சொல்லப் பட்டமைக்குக் காரணம் என்னையோ? அப்படிச் சூதாசாரியர் சுலோகஞ் செய்தற்குப் போந்த அவசரம் இதைதானே? சொல்லுவாராக, இது இடையிலே மாற்றிக்கொண்டு போங்காலத்துச் சங்கராசாரியர் தவறிவிட்ட பிழையேயாம். பதினெட்டுத்தாம் படித்தவர் இப்படிப்பட்ட பிழைகளை எதிரிகள் கண்களுக்குப் புலப்படாது திருத்தி வைத்தற்குப் பத்தொன்பதாந்தராஞ் சூதசங்கிதையைப் படியாத வழுவினால் நேர்ந்ததேயாம். இப்போது அச்சப் புத்தகங்களிலே கரதலாமலகம் போல விளங்குமாறு எட்டுப்பிரதிகளிலே அந்த இறுதிப் பிராசப் பிழை கண்ணோ அவரால் இயலாமற் போயிற்று. இப்படியே சூதசங்கிதையிலே சிவசத்தியின் பெயர்களை பெல்லாம் பரப் பிரமத்தின் பெயராக்க வேண்டிச் “சம்ஞிதா” என்றும் “ஆக்கியம்” என்றும் “சம்ஞம்” என்றும் சுலோகத்துக்குச் சுலோகமாக அடிக்கடி பிரயோகித் திருக்கின்றார். மேலே போந்த முதலாம் அடி இறுதியும், இரண்டாம் அடி இறுதியும் “சம்ஞிதே” “சம்ஞிதே” என்று ஒரே சொல்லாய் முடிவதைச் சென்னை ஆரியனர் தமது தெலுக்கெழுத்துச் சூதசங்கிதை வியாக்கியானத்து முடிவாற்றிப் பத்தாம் பக்கத்து முப்பத்திரண்டாஞ் சுலோகத்தை உடனே திருப்பிப் பார்த்து, அச்சுலோகம் சங்கராசாரியர் தமது மாயாவாத பாஷ்யத்துக்கியைய மாற்றிப் புக்கப்பட்ட கட்டுச் சுலோகமாம் என்று பார்த்தேனும் கேட்டேனும் உணர் மீட்டாது போகார்.

(உஎ) கார்க்கி என்பான் யாஞ்ஞ வலக்கிய முனிவரை நோக்கி ஆகாசத்துக்கு மேலுள்ளதும், பூமிக்குக் கீழுள்ளதும், இவ்விரண்டக்கும் இடையிலுள்ளதும், பூமி ஆகாசமாகிய இவ்விரண்டும் இறுப்பெதிர் நிகழ் வெணப்பட்டவும் சூறுக்கும் மறுக்குமாய் எவ்வுள்ளவென்று வினாவு, அதற்கு முனிவர் “இவையெல்லாம் குறுக்கும் மறுக்குமாய் ஆகாசத்திலே என்று கூறி, ஆகாயம் குறுக்கும் மறுக்குமாய் எங்குற்ற தென்று பின்னர்க் கார்க்கி வினாவு, அதற்கு முனிவர் பருமனல்லாததும், சிறிதல்லாததும், நீட்சியல்லாததும், குறுக்கல்லாததும், சிவப்பல்லாததும், பச்சையல்லாததும், கிழலில் இலாததும், நுளல்லாததும், காற்றல்லாததும், ஆகாயமல்

லாததும், பற்றில்லாததும், ரசமல்லாததும், கந்தமல்லாததும், கண்ணல்லாததும், காசல்லாததும், வாக்கல்லாததும், மனமல்லாததும், ஒளியல்லாததும், பிராணனல்லாததும், முகமல்லாததும், அகத்திலாததும், புறத்திலாததும், ஒன்றையும் அயிலாததும், ஒன்றால் அயிலப்படாதது மாயுள்ள அக்ஷரத்தினுடைய (பிரமத்தினுடைய) ஆஞ்ஞையினுலே கார்க்கியே சூரிய சந்திரர் என்பார் (திருதி என்று ஐதரேயோப நிகைத்தினுலே சொல்லப்படும் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவ பிரஞ்ஞான சைதன்னிய சிதம்பர பராசத்தியாகிய ஞானா காயமாம்) விசேஷதிருதியுற்று உறுதியுடையனவாய் நிலைத்தன, அந்த அக்ஷரத்தின் (பிரமத்தின்) ஆஞ்ஞையினுலே பூமியும் ஆகாசமும் இறுகின்றன. இந்த அக்ஷரத்தினுடைய ஆஞ்ஞையினுலே நிமிஷங்களும் முகூர்த்தங்களும், பகற் போது இராப்போதகளும், ஒருமாக அனாமாசங்களும், இருதக்களும், வருஷங்களும் உறுதிக்கொண்டுற்றன, இந்த அக்ஷரத்தின் ஆஞ்ஞையினுலே கார்க்கியே கீழே நதிகள் சுவேத பருவதங்களிலே நின்று மேலைத்திசை நோக்கியும், மேலை நதிகள் கீழைத்திசை நோக்கியும், மற்றவைகள் மற்றத்திசை நோக்கியும் பாயாநின்றன. இந்த அக்ஷர (பிரமத்தினுடைய) ஆஞ்ஞையினுலே கார்க்கியே ஈவோரை மறுஷர் போற்று கின்றார். தேவர்கள் எசமானன் வசப்படுகின்றார். பிதர்கள் ஓமததின் வசத்தாகின்றார் என்று பிரமவித்துக்கள் சொல் கின்றார்கள்” என்று உத்தாமனித்தாராகப் பிருகதாரணி யோபநிஷதத்து ஐந்தாம் அத்தியாயத்து, எட்டாம் பிராம் மணத்து, ஐந்தாம் ஆறாம் ஏழாம் எட்டாம் ஒன்பதாம் மந்திரங்கள் கூறுமாற்றால் சர்வஞ்ஞத்துவாதி விசிஷ்ட தரும் முடையது பிரமமெனப் பிரதிபாதித்து, இந்த அக்ஷரத்திலே கார்க்கி ஆகாசமானது (சிதம்பராகாசமானது) குறுக்கும் மறுக்குமாய் நின்றதென்று சொல்லப்பட்ட தென்றும், இந்த ஆகாயம் புறத்தே காணப்படும் பூதாகாசமாகாது (புறத்தே யுள்ள வாயுவாய் வாதவியாபகத்தினும் வியாபகமாய் சடாகாயம் நின்றாபோல, மாயாவாதிகளுடைய பரமாகாசமாகிய சடசத்தியாய் அவித்தியா அஞ்ஞான அவ்வியாகிருத மாயா வாதசத்திவாதத்தினும் வியாபகமாய் அதனால் பரமாய் எவற்றையும் வியாபித்துத் தாக்கி நடாத்தும்) பராசத்தியாகிய பரமசத்தியே ஆகாயம் எனப்படும் என்றும், இதுவே சிதம் பரசத்தி என்றும், அதனால் இந்தக் கார்க்கி ஆகாயம் (சிதம்பர சத்தி), (மாயாவாதிகளுடைய) கூடஸ்த பிரமத்திலே போய் முற்றதென்று இரத்தினத்திரய பரிணை வாயிலாக விளக்கி னவர் யாரெனில், சைவசித்தாந்திகளுடைய சருணப்பிரமங் களாகிய த்ரிமூர்த்தி கருட்டட்டருத்திராகாசாதவராய், சங்க ராசாரியருடையவும் இவர் இனத்தனராம் சென்னை ஆரியனா ருடையவும் மாயாவாதோபநிஷத நெறியானே மாயாப்பிரதி கிம்பராயுற்ற உருத்திரரின் அம்சராய்ப் பிறந்தாரென்று அச் சென்னை ஆரியனாரால் “சங்கராசாரியர் அவதார மகிமை” யிலே போற்றப்பட்ட சங்கராசாரியர் அவதாரத்தினும் (உருத்திரரின் மிக மிக மேலானவராம்) அட்ட வித்தியே சுருடைய அவதாரரெனச் சிவரகசியத்தினுலே பெறப்படும் ஸ்ரீ அப்பயதீஷித யோகியாரேயாமென்க.

(இன்னும்வரும்)

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தருவேநம:

பூர்வீக சமய நிலை.

கனவான்களே !

உங்களுக்கு மதவிஷயமாகச் சில பிரச்சங்கங்கள் செய்ய வேண்டுமென்பது என்னுடைய கருத்து. எப்படிப்பட்டவர்களும முக்கியமாகக் கொண்டாடுகின்ற அரிய விஷயமாகிய மதத்தைப்பற்றி நாம் ஒன்றுகூடி ஆலோசிப்போம். நாம் அவ்விஷயத்தை, தத்துவ விசார மூலமாகவும், தெய்வ விசார மூலமாகவும், கவனிப்போம். இவ்விஷயமாக நம்ம பூர்வீகர்கள் பொதுவாக அதுஷ்டித்து வந்த முறையின்னதென்று ஆராய்வோம். பூர்வகாலத்து ரிஷிகளும், தத்வஞானிகளும், கையாண்டுவந்த தருமங்களும் பிரமாணங்களும், இத்தன்மைய வென்பதை ஊன்றி புணர்வோம். இவ்வுலகத்தில் ஜனிக்கிற ஒவ்வொருவருக்கும், எல்லாம் வல்லவரும் யாவையும் படைப்பவரும் பரமபிதாவுமாகிய கடவுள் பிரசாதிக் கிற மெய்ஞ்ஞானவொளி யேதேனும் நம்முடைய ஹ்ருதயத்தில் எங்காகிலும் ஒருவேளை யின்னும் காணக்கூடுமா என்பதையும் நமக்குள் ஆழ்ந்து ஆராய முயல்வோம்.

கனவான்களே ! உண்மையை அறிய முயல்வதும், அறிந்தபின் அச்சித்தாந்த வுண்மை நெறியிலொழு குவதும், அவ்வுண்மை வரம்பு கடவாமையும், ஒவ்வொருவருக்கும் உரிய கடமையாம். நிகிருஷ்டமான மதத்திற் பிறந்ததற்காக, ஒருவனையும் கடவுள் நித்தியதண்டனைக்கே ஆளாகும்படி செய்வமாட்டார். என்றாலும், உண்மை நெறியை யறியவும், அறிந்து அதனை யந்தக்கரணசத்தியாய் அதுஷ்டிக்கவும், ஒவ்வொருவனையும் பொறுத்த கடமையாம். ஒருவன் அறித்யமாகிய இவ்வுலக இன்பத்திற்காகப் பாடுபட்டுக் கடவுளோடு ஐக்கியமாகி அதுபவிக்கும் நித்தியானந்த வாழ்வாகிய பெரும்பேற்றை யடைவதற்கேற்ற சாதனங்களைக்கைவிட்டு நடப்பானானால், அவன் ஈசுவரதண்டனைக்கு ஆளாவான்.

கனவான்களே ! பூர்வத்தில் சமயநிலையின் இருப்பையும், அதன் சுபாவத்தையும் பற்றி மனிதர்கள்

* மங்களுர் வித்யாசாலையில் ரெவரெண்டு ஜ. பர்ட்டோலி துரையவர்கள்செய்த பிரச்சங்கங்களின் மொழிபெயர்ப்பு.

கொண்டுநுந்த அபிப்பிராயத்தை மிகவும் பழமை யான சரித்திராதாரமாக விசாரிக்கத் தொடங்குவோம். ஆகவே, இந்தப் பிரச்சங்கம், தத்துவவிசார ரூபமாகாமல் சரித்திர ரூபமாகவே யிருக்கும். நான்காட்டப்போகிற பிரமாணங்கள் மிகவும் நம்பத்தக்கவைகளே. சந்தேகமானவைகளை நான் முற்றிலுந் தள்ளிவிட்டேன்; ஏனெனில் உண்மை விஷயத்திற்குக் கற்பனையாகிய பகட்டலங்காரம் வேண்டியதில்லையே. இந்தப் பிரமாணங்களில், கி. மு. 2000 வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்த பூர்வீகர்களால் நமக்குக் கிடைத்துள்ள புராதன ஸ்தோத்திரங்களே மூக்கிய மாபுள்ளன. மனிதர்கள் ஆதியில் அதுசரித்தது ஒரு தெய்வ வழிபாடேயன்றிப் பலதெய்வ வழிபாடேயன்றிப் பலதெய்வ வழிபாடல்ல என்னும் உண்மைக்கு அவைகள் ஆதாரமாகும்.

தேய்வத்தினிருப்பைப்பற்றி மனிதஜாதியாருடைய சித்தாந்தம்.

கனவான்களே ! இவ்வுலகத்தில் தோன்றி யொடுங்கினவர்களாகிய பழய ஸெமிட்டிகர், எகிப்தியர், ஆரியர் முதலியோரையும், இப்போது ஐரோப்பா முதலிய எல்லாக்கண்டங்களிலும் வசிப்போரையும் நான் வரவழைத்துக் கீழ்வரும் கேள்விகளைக் கேட்பதான வைத்துக்கொள்ளுங்கள்.—தெய்வ முண்டா? இந்தப் பிரபஞ்சத்தைப் படைத்தாள்பவரும், சர்வ ஜனபிதாவும், துஷ்டநிகரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்பவரும், எல்லையற்றவருமாகிய வொருபரமாத்மாவுண்டா?—“ஆம், கடவுளிருக்கிறார்” என்னும் மறுமொழியே நிச்சயமார்க்கிடைக்கும். ஆகவேகடவுளுண்டு என்பதையொத்துக் கொள்ளவேண்டும். இந்தவுணர்ச்சியும் நம்பிக்கையும் நம்முடைய இருதயத்தில் செவ்வையாகவேருன்றியிருக்கிறது. இவ்வளவு அற்புதமான உலகத்தைப்படைத்தவர், ஒருவர் இல்லையென்று சொல்லும்படி நாம் அத்தனை அவிவேகதையை அடைந்திருக்க வில்லை. ஏனெனில், தான்காணுகிற சகல வஸ்து நிலைமைக்கும், நாரியத்திற்கும் காரணத்தையுங் கார்த்தாவையும் நிரணயித்துத்தெளிய, விரும்பும் உற்சாகமானது மனுஷனுக்கு எந்த நிலையிலிருந்தீபோதிலும், எந்தவர்க்கத்தானாயிருந்தபோதிலும், இயற்கையாகவே மூண்டுகொண்டிருக்கிறது. மனுஷன் மிகததாழ்ந்த நிலையிலிருந்தபோதும் “காரணமின்றிக் காரியமில்லை” என்னு முண்மை யவனறிந்ததே; ஒருமாளிகையைக் கண்டபோது அதைக்கட்டினவனையும், ஒருபடத்தைக் கண்டபோது சித்திரக்காரனையும், ஒரு விக்ரிசத்தைக் கண்டபோது சிற்பி

னையும் அவை நினைப்பூட்டும். அதுபோல உன் னதமான பர்வதங்களும், வளப்பமான வனங்களும், ஏரிகளும், நதிகளும், அமைந்துள்ள இப்பூமியும், காணுதற்கரிய ஆழமுடைந்ததாய் ஓயாது மோது கின்ற அலைகளையும், காலக்கிரமமான ஸ்திதியையும், பயங்கரமான ஜலசரங்களையுமுடைய சமுத்திரமும், ஜோதிமயமாய், மகத்தான எண்ணிறந்த அண்டங்க ளோடுகூடிய ஆகாசமும், ஆகிய, இவையெல்லாம் அளவற்ற அற்புதங்களுக்குக் காரணபூதமாய் சர்வ வல்லமையுள்ள வோர்மூலப் பொருளையே காட்டு கின்றன. இக்காரணப் பொருள்யாது? இவ்வற்புத காரியங்களெல்லாம் தாமே அமைத்தனவா? இல்லை, சிருஷ்டிக்கப்பட்ட எல்லா ஜீவாத்மாக்களும் 'எம் மைப்படைத்தவர் வேறொரு கடவுளே' என்று தெளிவாக வுரைப்பதுபோல விளங்கும். இதுவுண் மைதான்: அவைகள் தம்மைப் படைத்துக் கொள் ளவுமில்லை; அவைகள் கடவுளுமல்ல. பூமிதெய்வ மன்று; கடல் தெய்வமன்று; ஆகாசம் தெய்வமன் று; ஏனெனில், இப்படைப்புகளெல்லாம் காலகேச வரையறை யுடையவைகள்; கடவுளோ அகண்ட மாய் முடிவற்றவர்; இவையெல்லாம் அறித்தியமான வை; கடவுள் நித்தியமானவர்; இவைகளெல்லாம் அடிக்கடி பலவிதாரங்களுடையதும்; கடவுள் நிர்வி காரி; இவைகளுக்கு அறிவுமில்லை இச்சையுமில்லை. கடவுள் ஒப்புயர்வில்லாத சுவதந்திரப்பொருள். அவ ருடைய அறிவும், சங்கல்பமுமே இக்காரணப்பட்ட எல்லாப் பொருள்களுக்குக் காரணமாகும்.

கனவான்களே! இதுதான் யாவர்க்கும் ஒப்பமுடிந் ததுணிபாம். கடவுளென்று பொருள்படும் சொல் லொன்றில்லாத பாஷையேயில்லை. எல்லாவற்றுக் கும் மூலமாயுள்ள அப்பரம்பொருள் உண்டென்ப தை முன்னும் துணிந்திருக்கிறார்கள்; இன்னும் துணி கின்றார்கள். மனுஷ ஜாதியினுடைய ஆதிநிலையி றுந்து படிப்படியாய், அசசாதியுடைந்துள்ள பலவ கை நிலைகளையும் கவனியுங்கள்; பூசாரம், ஜாதி, வகு ப்பு, முதலிவற்றையும்விடாது பாருங்கள்; நாகரீகம் பெற்றநிலைமையும், நாகரீகமற்ற நிலையையும் பாருங் கள். ஆப்பிரிக்காக்கண்டத்தின், சுடுமணல்வெளிகளில் குடிசைபோட்டுக் கொண்டிருக்கிற சீரழிந்த ஜனங்க ளுள்ளாரும், அமெரிக்காவின் வனந்தரங்களில் திரிந்து கொண்டிருக்கும் அநாகரீக கூட்டத்தாருள்ளும் ஆராய்ந்துபாருங்கள். கடவுள், கடவுள் என்னுந்நாமம் எங் குங்கேட்கலாம். பலசாதியாரும், பரமாத்மாவினிட

த்தூம்பிக்கையுங் அவர்க்காக ஆலயங்களும், பவிடிக ள்களும், சூருமாரும், உற்சவங்களும், பலிகளும் ஏற் படுத்திக் கொண்டாடுதலுங் காணலாம். எவ்வளவு அநாகரிகமாயிருந்தாலும், ஏதேனும் ஒருவகையான தெய்வ வழிபாடில்லாத ஜாதியேயில்லை. இக்காலத் தில் எது வுண்மையோ அப்படியே பத்தொன்பது நூற்றாண்டுக்கு முந்தியு மிருந்தது. அப்போது கிரேக்கேசுத்துப் பெரியோனாகிய ப்ளூடார்ச் என்ப வர் கீழ்வருமாறு எழுதுகிறார்: 'சுவர்களும், கல்வியும், சட்டங்களும், அரண்மனைகளும், செல்வமும், வித் தியாசாலைகளும், நாடகசாலைகளும், இல்லாத அநே கநகரங்களைக் காணலாம்; ஆனால் கோயில்களாவது, தெய்வங்களாவது இல்லாததும், பிரார்த்தனையும் பிர மாணமும் அதுஷ்டிக்காததும், குறிகேட்காததும், தெய்வாறுக்கிரகத்தைப் பெறவும், வருகின்ற துன் பங்களை நிவர்த்திக்கவும் ஆசைகொண்டு பூசை செய யாததும், ஆகியவொருவருடையேனும் யாரும் எப்போ துங் கண்டதில்லை. ஆகாயத்திற் கட்டப்பட்ட வொ ரு நகரத்தைக் கண்டாலுங் காணலாம், ஏதேனு மொரு மதப்பற்றில்லாத ஜனத்தைக்காண்பது அரி து' என்பதாம். நூதன தத்துவசாஸ்திர முடிவுக ளும் இவற்றோடு மாறுபடுவனவல்ல. மல் என்னும் பெரியவர் சொல்வதாவது:—“மதக்கொள்கையே யில்லாத சில ஜனங்கள் உண்டென்று சொல் வது ஊன்றிப்பாராமையினாலும், கருத்தறியாமையி னாலுமே. ஏதேனுமொரு பரவஸ்துவினிடத்தில் நம் பிக்கையில்லாத வொரு ஜாதியையாவது, கூட்டத் தையாவது, இதுவரையிலுங் கண்டதில்லை. அவர்க ளுடைய இருப்பைப்பற்றிப் பேசுகின்ற பிரயாணிக ளுடைய சொல்லும் வாஸ்தவம் வெளியானபோது பொய்யாய்விட்டது. ஆதலால் தெய்வபக்தியென் பது மனுஷஜாதிக் கேசகஜமான வோர் மனோபாவ மென்று பொதுவாகக்கூறுவது நிராகேஷபமானது.” தெய்வமுண்டென்னுந் துணிபு உண்மையில் மனுஷ ஜாதிக்கு சகஜமான மனோபாவந்தான். ஏனெனில், மனிதனைச் சித்தித்த கடவுள், அவன் கேவலம் அறி வற்ற மிருகத்தனமையடைந்து கொடும்பாவச் சேற் றில் சிக்குயலைந்தாலும், கடவுள் திருநாமத்தை தன் னையறியாமல் உச்சரிக்கவும், அநாதியாகிய அவரொ முந்தருளியிருக்கும், வீட்டின்பத்தை ஆவலோடு நாடுகின்ற புத்தியையே அவனுக்கு அமைத்திருக்கி றார். டெர்லீயன் என்பவர் தம்முடைய காலத்தி லிருந்த பாமர ஜனங்களை நோக்கிக் கூறியதென்ன வெனில்:—“ஆத்மதீர்ஷ்டாந்தத்தைக்கொண்டே தெ

ய்வமுண்டென்பதை நிரூபிக்க வேண்டுமென்பது உங்களிஷ்டமா? நன்று; மனுஷன் எவ்வளவு பாப கூபங்களிலே மூழ்கியிருக்கட்டும்; தான் பழகிவந்த ஆசாரப் பிசாசங்களுக்கு வசப்பட்டிருக்கட்டும்; தற்குணங்களிலும் தர்விஷயங்களிலும் அடிபட்டுப் பொய்த்தெய்வங்களுக்கு கொத்தடிமையாகக் கிடக்கட்டும்; அவனுடைய ஆத்மாவோ, மதுமயச்சுமம், சந்திரபாதவேதையுந் தீர்ந்தவன் புத்திபோல, மேற்கூறிய தர்விஷய மூர்ச்சையிலிருந்து தெளிந்தபோது, எந்தப் பாவஸ்துவின்னுடைய கருணை தனக்கு இன்றியமையாததோ அந்த வஸ்துவின் சொரூபத்தையே நோக்கி நிற்கும். ஏ அருள் வடிவே! சர்வோத்தமனே! என்னுஞ் சொற்களே அவன் வாயிலிருந்து பாவசமாய் வெளிப்படும். சகலாத்மாக்களுடைய இயற்கை நாட்டமிதுவே. சுபாவமாய் ஆஸ்திகபுத்தியுடைய ஆத்மாவினால் கிடைக்கும் பிரமாணம் இதுவல்லவோ! ஆத்மாவானது இவ்வாறு கடவுள் திருநாமத்தை யுச்சரிக்கும்போது, அதனுடைய நோக்கம் அவர் கோயில்கொண்டிருக்கும் இந்நாட்டுத்திருப்பதி மேலதன்று. தன்முக்ய பிதாவாகிய அவர் வீற்றிருக்கும் அவ்வீட்டித் திருப்பதி மேலதேயாம்.”

கனவான்களே! இவ்விஷயமாக இன்னும் நான் விவகரிப்பதில்லை. என்னைப் பெருமைப் படுத்தும் படி இங்குவந்துள்ள நீங்கள் நாஸ்திகர்களல்லவே; தெய்வபக்தியுடையவர்களன்றோ? நாஸ்திகவாதமிந்த நாட்டில் வேருன்ற முடியாது, எந்தமுகம் பார்த்தாலும் ஒன்றாகிய பாவஸ்துவினிடத்தில் இந்து ஜனங்கள் வைத்திருக்கும் பக்தியைக்காட்டும் நிராக்ஷேபமான சாசனங்கள் நிறைந்துள்ளன. “பாவஸ்துவொன்றே; இரண்டாவதில்லை.” (ஏகமேவாத்வீதீயம்பிரம்மா).

ஒருதெய்வ வழிபாடா? பலதெய்வ வழிபாடா?

தெய்வ முண்டென்பது யார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததுணிராயினமையால் பூர்வீகாள் அத்தெய்வத்தை யெவ்வாறு வழிபட்டு வந்தார்களென்பதைப் பரியாலோசிப்போம். கிறிஸ்து சகாப்தத்துக்குமுன், யூதரொழிந்த மற்றெல்லாச் சாதியாரும், பலபேதமான தெய்வங்களை வழிபட்டார்கள் என்று சரித்திரத்தால் வெளியாகின்றது. ஆகவே, விக்கிரகாராதனம் ஆதியில் மனுஷ்யாளுடைய சம்மதமா? ஆதிமதம் ஒரு தெய்வவுபாசனையா? பலதெய்வ வுபாசனையா? மனிதன் பூமியிற்றேன்றினவுடனே, தன்னைப்படைத்த

ஜகதிசேனை மறந்து, தான்படைத்ததொருபொருளை யாராதிக்கும்படியான ஈனஸ்திதியையடைந்து விட்டானா? என்பவற்றையும் ஆராய்வோம்.

இந்த விசாரத்துக்கு “கிரேக்கேசத்துப் பூர்வீக ஆசிரியர்களில் ஒருவர் (Theophrastus) ஆதி மனுஷாளுடைய தெய்வ பக்தியைப்பற்றிக் கூறியிருப்பது முக்கிய ஆதாரமாயுள்ளது. அதாவது “ஆதியில் விக்கரவாழிலாக ஆராதிக்கு முறையில்கை. உயிர்ப்பலி யிடுதலுமில்லை. ஆலபகனாவது, பஸ்பிடங்களாவது, ஆசாரியரினமாவது, கிடையாது. பல தெய்வங்களின் பெயரும், பரம்பரையும், அத்வனையும் கற்பிக்கப்படவில்லை. அக்காலத்திய ஆராதனை பெல்லாம், கடவுள் சர்வபூதகாரணப் பொருளென்றுணர்ந்து அவரைச் சித்தசுத்தியோடு வணங்குவதேயும். பச்சிலையும், பூவும், பாலும், பழமும் அருபியாகிய தெய்வத்துக்குச் சமர்ப்பிப்பதோடு, இரண்டு கைகளையும் உயரத்துக்கி, நல்ல பானியங்களையும் ஈசுரார்ப்பணமாக வார்ப்பதும் வழக்கம்; ஆசாரிய சிஷ்யக்கிரமமில்லை.” என்பதாம். பூர்வீக சமயநிலை விஷயத்தில் மற்றெல்லாச் சனங்களுடைய ஐதிகங்களும் மேற்கூறியவைகளோடு அனுவளவு மாறுபடா வென்பதைப் பின்னுங் காணலாம்.

• பூர்வீக எகிப்திய மதாசாரம்.

பலதேசத்துப் புதுமைகளையுங் காணவேண்டி வருகின்ற கல்வியிற்சிறந்த ஐரோப்பியர்களை, கண்டமாத்திரத்தில் பிரமிக்கச் செங்கிற பிரமாண்டமான செய்குன்றுகளும், (Pyramids) ராஜமாளிகைகளும், அதிவிசித்திரமான ஆலயங்களும், உருக்குலைந்து கிடக்கின்ற இடமாகிய பேரோஸ் நாட்டில் (Land of the Pharaohs) நீங்கள் போயிருப்பதாகப் பாவித்துக் கொள்ளுங்கள். அந்தநாடுதான் எகிப்து தேசமென்பது. அந்தநாடுதான் தீபஸ் (Thebes) முதலானோருடைய சொந்தநாடு. நிகழ்கின்ற கிறிஸ்து சகாப்தத்துக்கு முன்னர், இருபத்தாறு தலைமுறை அரசர்கள் 2000-வருஷம் இடையறாது செங்கோல் செலுத்தியதும் அந்தநாடே. தீபியருடைய ஆசாரியன தாவளியுமான ஆசாரியவுடையணிந்துகொண்டு பாவஸ்துவை—தாணுவென்னும் பெயராய்வுதிக்கும் திறத்தைக் கவனியுங்கள்:—

“—தாணுவே! வெல்க, இன்னதன்மையெனென்றறியப்படாத சர்வோத்தமனே! வெல்க, யாவையுஞ் செய்தும் செய்யாதவனே! சர்வஜன பரமபிதாவே! சர்வதேவ ஜநகனே! அகண்டமான காலத்தவ

வியாபகனே! ஆதர்சம், பிரிதிவி, அப்புமுதஸ்யபூதங்
களைப்படைத்து அமைதி செய்தோனே! நிலைகுலை
ந்து கிடந்தவற்றை யெல்லாம் சீர்ப்படுத்தினவனே!
பிரபஞ்ச வியாமதனாகிய கீடவுனே! உனக்குப் பிதா
இல்லை. உன்னனுக் கிரகத்துப் பாததிரமானவரே
யுன்னேப்பெற்றவர். உனக்கு மாதா இல்லை. பக்
தார்க்குள்புரியு மிச்சையே யுனக்குத் திருமேனி
கொடுப்பது. உன் திருநேத்திரங்கூரின் ஒளியே
அந்தகாரத்தை யோட்டுவது. அண்ட முடிவுக்கப்
பாலியு மிருக்கிரும். பாதாள மேழிற்குங் கீழ்மிரு
க்கிரும், பாதாளலோகத்தில் நீ நிற்கும்போது மத்
தியலோகத்துக்குமேல் உன்முழந்தாளிருக்கும்; மே
லண்டத்திலுள் முடியிருக்கும். நீ படைத்த பொரு
ளெல்லாவற்றுக்கும் நீயே ஆதாரபூதம். சுவசக்தியி
னாலேயே நீ விடங்குகிரும். சுவசாமர்த்தியத்தினு
லேயே நீ சர்வோததமனாயிருக்கிரும். மேகமுழக்க
மே உனது ஓசை. காற்றே யுனது சுவசம். ஆராய்
மும், பூமியும், நீ விட்ட கட்டளைக்கடங்கி நடக்கின்
றன. நீ யனைகளுக் கமைத்துச் செப்பனிட்டுக்காட்
மய வழியை அகிச்சிரமிககாமல் தாந்தாம் பூறையே
யியங்குகின்றன. நீ விளைப்பாலுவகே இராத்கிரி. நீ
கண்ணை விழித்தாற் பகலாகிறது. உன்னதமான ஆ
காசத்தை யமைத்து, அவ்வண்டமத்திலே சூரியனு
கிய பிராலம்ப நிலமிட்டு, தேவ மனுஷ்யாதி சேதன
வாக்கங்களையும், அவற்றிற் காதாயமர்க்ப் புனைப்
பேதங்களையும், படைத்த பகவானுடைய மனமையைய
போற்றுவோமாக.”

கடவுளுடைய சுபாவ சக்திகளாப்பற்றி பூர்வீக
எகிபகியருடைய மோசக்களில்வாழ்ந்தன. ஆக
லான, அவர்கள் - ஒருதெய்வ வபாசகாகோவன்றி
வேறல்ல. அவர்கள் பாலதெய்வங்களில் மடபி
க்கை பிழிப்பதாகத் தோற்றினாலும், அத்தெய்வங்க
ளெல்லாம், ஒன்றைய நாமபு முத்திரின் அகந்த
கலயான குணங்களில் ஒவ்வொன்றையு மோரோ
தெய்வமாக வுபசரித்துக் கூறப்பட்டனவேயாகி யம்
முதற்பொருளுக் கதினமான அம்சங்களே. இப்படி
யிருந்தும், கடவுள் சொரூபவிஷயமாக, அவர்களுக்
கிருந்த துல்ய ஞானமானது விரைவில் விபரீதமாயி
ற்று. கடவுளை யறிந்துவைததும், அவரைப் பதியெ
ன்று போற்றி வணங்காமல், அகம்பாவ மேலிட்டு,

அஞ்ஞானவிருஷ் அவருள்ளத்திற் குடி கொண்டது.
காணப்பட்ட விசித்திர பிரபஞ்சமாகிய காரியத்தைக்
கொண்டு கருணனை யறியமாட்டாது மயங்கினார்கள்.
நெருப்பையும், காற்றையும், தாராகணங்களையும், சந்
திர சூரியர்களையும். அவைகளின் வீரிய விசித்திர
தேஜசுகளால் பிரமித்து கடவுளாகக்கொண்டார்கள்.
நிர்விகாரியாகிய அப்பரமனுடைய சொரூபத்தை,
விகாரியாகிய மனிதன், பக்ஷி, மிருகம், கிருமி இவற்
ளுடொப்ப மதித்தார்கள். முடிவில் கடவுளென்
னும் பொருளையே யசத்தாகிவிட்டு நித்தியானந்த
னாகிய ஆண்டவனைக் கைவிட்டு, பிராணிகளையே
வணங்கிச் சேவிக்கலானார்கள். எனக்தியருடைய
அபிமதத்தை மாரியட் (Mariette) என்பவர்தொகு
த்துச் சொல்லியதிது:—

“எகிப்து தேசத்துத் தேவமந்திரத் (Pantheon)
தின உச்சியில, நித்தியராயும், சுவயம்புராயும், அகோ
சராயும், அநந்தகல்யாணகுண நிதியாயுமுள்ள ஓர்
ஏகமூர்த்தி வியாபித்துக்கொண்டிருக்கிரார். அவர்
மண்ணையும், விண்ணையும் படைத்தவர். சராசரமயா
வையும் படைத்தவர் அவரே; அவரையன்றி யொ
ன்று மின்று. இவ்வுண்மை நல்லாசாரியரிடத்தில்
உபதேசம் பெற்ற பக்குவான்மாக்களுக் கல்லாது
விளங்காது. ஆனால் இப்படிப்பட்ட துய்மான த
சைநீருக்கெகிப்தியருக்குப் பொறுக்கவில்லை. இப்
பிரபஞ்சத்தையும், அதன் அமைப்பையும், அதிற்
பிரபலித்திருக்கும் கோட்பாடுகளையும், உயிர்வாழ்க்
கையின் பயனையும், ஓர் பெரிய நாடகமாகவும், கட
வுளைச் சூத்திர தாரியாகவும், எல்லாமக்கடவுளிட
ததே தோன்றியொடுங்குவதாகவும், அக்கடவுள் தன்
குணம்ச பூதங்களாய், வியக்கநூபிகளாய், சில சக்தி
களை மாத்திரம் பெற்றிருந்தும், தன் வீரிய சுபாவங்
களை வகித்தவர்களாயுள்ள அநேக தேவதைகளை
யகஷ்டித்து காரிய நடத்துகிரார் என்பதாகவும் நினை
த்தார்கள்.”

(இன்னும்வரும்.)

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுரவேநம :

கம்பநாடரும் அவர் கவிப்புல்மையும்.

(140-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

குலோத்துங்கச் சோழனேநோக்கி

“என்றும்

அடைந்தாரைக் காக்கும் அகனங்கா தங்கா
நடந்தாயே நாலாறடி”

எனக்கம்பர் கூறினதாகவும், புகழேந்தி அவனை
நோக்கி

“பழியும்புகழ் மெவர்க்கு முண்டாயிந்தப் பாரிலுனக்
கழியுஞ்சிலையுந் கலவமென்ற லகனங்கா தங்கா”

எனக் கூறினதாகவும் தனிப்பாடல்கள் வழங்கி வரு
கின்றன. இவையெல்லாம் குலோத்துங்கச் சோழ
னையே நோக்கினவாமாதலின், கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர்,
புகழேந்திப்புலவர் என்னும் மூவரும் அவ்வரசன்
காலத்தினர் என்பது தோற்றமாம். II-வது இரா
ஜேந்திர சோழனுக்கு I-வது குலோத்துங்கனென்று
பெயர். அவன் கி. பி. 1063-ம் ஆண்டிலே அதா
வது சாஸிவாகன சகாப்தம் 985-ம் ஆண்டிலே சிங்கா
சமை ஏறினான் என்றும், II-வது குலோத்துங்க
சோழன் 1127-ம் ஆண்டிலே சிங்காசனம் ஏறினான்
என்றும், 1894-வது வருஷத்து இந்தியன் ஆண்டிக்
வெரி (Indian Antiquary) யின் அக்டோபர்மாதத்
துச் சஞ்சிகையில் சோழர்களுடைய தேதிகள் என்
னும் தலைப்பின்கீழ் ஹல்ட்ஸ்சு (Hultzeh) என்னும்
யூரோப்பிய புலவரால் நிர்ணயஞ் செய்யப்பட்டிருக்
கிறது.

I-வது இராஜேந்திரசோழன் கம்பரையும் ஒட்ட
ரையும் இராமாயணம் பாடிம்படி ஏறினான் என்றும்,
I-வது குலோத்துங்கன் காலத்திலே இராமாயணம்
அரங்கேறிய தென்றும் கூறுகின்றார்கள். ஆகவே
கம்பர் சாஸிவாகன சகாப்தம் 985-க்கு முன்னும்
பின்னும் இருந்தவர் என்றேற்படுகின்றது. அம்பிகா
பதிக்குக் கலியாண மகோற்சவம் நடந்தேறுகையில்
சடையப்பமுதலியார்சிறிதுகாலந்தாழ்த்துவந்தமை
யின் இருக்க இடம்பெறுது சாலவக்கடையின் அரு
கில் நின்றதைப் பார்த்து வருந்திய தன்மனைவியை
நோக்கிக் கம்பர் “எனையனை வைக்குமிடத்தில் வைப்
பேன் வருந்தாதே” என்றதும், இவர் அதுபதாவது
பிராயத்தில் காலுகதி யடைந்ததாகக் கூறப்படுவதும்

உண்மையானால் இவர் நாற்பது பிராயத்துக்குமேல்
ஐம்பது பிராயத்துக்குள்ளாக இராமாயணம் பாடி
யிருக்கவேண்டும். ஆகவே இவா கிறிஸ்தாப்தம்
11-வது நூற்றாண்டின் மூன்பாகத்தில் பிறந்தவர்
என்று முடிவாகிறது. இவர் இற்றைக்குச் சற்றே
றக்குறைய 880-வருஷங்களுக்கு முன்பிறந்தவ ரென்
றால் வெகுவாய் இழுக்காது.

ஒளவையாரும் இவருடன் ஏககாலத்தினர் எனக்
கூறப்படுகின்றனர். இதைத் தலைக்கட்டுவது இலகு
வான காரியமன்று. “கானமயிலாடக் கண்டிருந்த
வான்கோழி” என்னும் வாக்குண்டா மடியில் வரு
கின்ற ‘வான்கோழி’ என்னும்-வார்த்தை இங்கிலீஷில்
டர்க்கி (Turkey) என்னும் வார்த்தையின் பிரதிபத
மென்றும், அங்கிலேயர் இங்குவரு முன்னர் இங்கே
வான்கோழி என்பதொன்று கிடையாபென்றும் ஆக
வே ஒளவையார் சிலகாலத்துக்கு முன்னிருந்தவ
ராதற்பாவர் என்றும் சில அங்கிலேயர் மன்றாடுகின்
றனர். வான்கோழி என்பது நிகண்டு தீவாகரங்க
ளிற் காணாத சொல்லாக இருக்கின்றது. வின்ஸ்லோ
அகராதியில் வான்கோழி என்பதற்குப் பெரியகோழி
எனப் பொருள் உவாத்திருக்கின்றது. சில ஆசிரி
யர்கள் வான்கோழி என்பதற்கு மேற்காட்டிய அடி
யில் பெண்மயில் என்பது பொருள் எனக் கூறுகின்
றனர். இங்ஙனம் பொருளுரைத்த ஒருவர் “ஆண்
ஆடுவதைக்கண்டு பெட்டை ஆடுமென்றும், ஆண்
ஆடுஞ்சீர்போலப் பெட்டை ஆடாதென்றும், ஆண்
ஆடின்றவுடன் பெட்டையும் நின்று விடுமென்
றும், அறிந்து, இவ்வாறே உரை செய்யலாயிற்று”
எனக் காரணமுங்காட்டி யிருக்கின்றனர். ஆகவே
ஒளவையார் சிலகாலத்துக்கு முன் இருந்தவர் என்
பது உறுதிப்படுவதில்லை.

சிலப்பதிகாரம் இரண்டாவது மதுரைக் காண்டத்
தின் ஈற்றில்

தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநந் நெழுமவாளைத்
தெய்வந் தொழுந்தகைமை தின்னமால்—தெய்வமாய்
மண்ணக மாதர்க் கணியாய் கண்ணகி
விண்ணக மாதர்க்கு விருந்து.

என்ற வெண்பாவிலும், மணிமேகலை சிறைசெய்த
கதையில்

மாபெருந் தெய்வந் தோன்றிட மடக்கொடி
நீகே னென்றே நேரினழக் குணாக்கும்
தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநந் நெழுமவள்
பெயபெனப் பெய்யும் பெருமழை யென்றவப்
பெய்யில் புலவன் பொருளுரைத்தேறாய்

என்ற விடத்தும்

தெய்வத் தொழராஜன் கொழுநற் றெழுத்தொழுவான்
பெய்யென்பு பெய்யு மழை.

என்ற திருக்குறளை உதகரித்திருப்பதனாலே திருவள்ளுவர் மேலைக்காவியங்கள் பாடுமுன்னரே இருந்தவரென்பது பெறப்படும். "கதை ஒன்றுக்கொன்று, தொடர்ச்சியாய் ஏககாலத்துச் செய்யப்பட்டன மேற்கூறிய சிலப் புதிதாரமும் மணிமேகலையும் அவற்றில் சிலப்பதிகாரத்திலே "கடல்சூழிலங்கைக் கயவாகுவென்பான்" என்று கூறப்பட்ட அரசன் சிங்களத்திலே கி. பி. 113 ஆண்டிலே அரசியல் பெற்றானென மகாவம்சம் என்னும் சரித்திரத்திலே செப்பி யிருக்கின்றது. ஆகவே வள்ளுவனார் 1800-வருஷங்களுக்கு முற்பட்டவர் என்பது தெளிவாகின்றது. ஒளவையார் திருவள்ளுவருடன் பிறந்தவரென்பது கயிலரசுவல் முதலியவற்றால் துணிந்தபடியாதலின் ஒளவையாரும் இற்றைக்கு 1800-வருஷ முற்பட்டவர் என்பது பெறப்படும். ஆகவே ஒளவையார் கிறிஸ்தாப்தத்தின் தொடக்கத்திலே பிறந்தவர் என்ற வாறாயிற்று.

புறநானூற்றில் ஒளவையார் பெயரால் 33-அகவல் சுற்றவரையில் காணப்படுகின்றன. அதனால் ஒளவையார் எப்படியும் கடைச்சங்கத்தார் காலத்தினர் என்பது அறியப்படுகின்றது புறநானூற்றில் பாடப்பெற்ற பாரி என்னும் வள்ளலே

"கொடுக்கலாதானைப் பாரியென்று கூறினான்
கொடுப்பாரிலையே."

எனச் சுந்தரமூர்த்திகளையனார் தமது தேவாரத்தில் கூறியிருத்தலானும், கி. பி. 5-வது நூற்றாண்டுக் கிப்பாலும் 7-வது நூற்றாண்டுக் கப்பாலும் இருந்தவரெனத் துணியப்பட்ட சம்பந்தமூர்த்தி நாயனருக்குச் சுந்தரர் பிறப்பட்டவராகலானும், சுந்தரர் சங்கத்தொகு நெடுவரால் இப்பாற்பட்டவர் என்பது தேற்றம்.

"தேவர் குறையர் திருநான் மறைமுடிவு
முடிவார் மீழும் முனிவொழியார்—தாவை
திருவா சகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் துணர்.

என்ற கல்வழிமென்பாவில் மூவாற்றமிழம என்பது மூவா தேவாரத்தை யாதலால் சுந்தரமூர்த்தியாரருக்குப் பின்னரும் ஒளவையார் இருந்தனர் என்பதும் உறுதியாகின்றது. இவர் பின்னும் குலோத்துங்கச் சோழராஜன் காலத்திலும் இருந்தாரெனின் அந் சமயம் இன்னும் அழிகரிகின்றது.

(இன்னும்வரும்)

சிவமயம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுருவேரம்

திருவானைக்காவுலா.

முன்முறையிற் பழைத்திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பழை.	திருத்தம்.
141	14	மைகாசி	வைகாசி
142	17	னலகிய	னலகிய
"	32	வட்டயிட்ட	வட்டமிட்ட
"	34	யாமென்ற	யாமென்ற
143	41	மூன்றிகுக்கு	மூன்றினுக்கு
"	"	மூடிருளை	மூடிருளை
"	19	செவ்வி	செவ்வி
"	29	சொங்	சோங்
"	30	தப்பே	தவப்பே
"	"	கோடி	கொடி
"	35	மயாந்தன	மாயந்தன
"	37	மனேகம்	மனேகம் பிறங்கப்
"	4	புங்கவங்கன்	புங்கவங்கன்
"	12	மெழிலி	மெழிலி
"	13	கழு	கழு
"	"	பேரி	பேரி
"	15	வேற	வேற
"	24	கொணர்ந்திரு	கொணர்ந்திரு
"	30	நேரிலன்	நேரிலான்
"	33	ஹா	ஹாக்
"	"	காரணகப்	காரணகப்
144	6	மொய்	மொய்
"	14	கூரு	கூளி

சிலவிடங்களில் தனிச்சீர்க்குமுன் கோடிட்டுக்கொள்க.

அங்கணுல கெல்லா மடக்கு மராலிவர்க்குக்
கங்கண மாண கவின்பாரிர்—தங்கைக்கு

வாய்த்தமண விராஜ மென்றறிந்த *மைத்துனார்
சாத்தில வங்-ண்மணித தார்பாரிர்—நேத்திரங்கள்

மூன்றினிடையோட முயன்ற விருண்முறிபோற்
ரோன்றும் புருரத் துணைபாரிர்—வான்றரளத்

சோடிருந்த தகாதறைவார் யாழிடைபோர் சோதிருத்
துடிருந்து தாவு முழைபாரிர்—தாடொருது

சேகரத்த ரானுத்தஞ் சென்மவினைக் காடா
மரகரத்தி லேகது மழுப்பாரிர்—பாகத்தில்

* நன்றாய்க் குடியிருந்து நாதனையுங் கங்கையையும்
ஒன்றாக்கி விட்ட வுமைபாரிர்—நின்றேத்தும்

* திருமால்.

† 'பண்ணுலாபிருவரிசைகொணின்செவியிற் பாணிமானை
வியு மேற்றியேயோ' என்பதனும் காண்க. யாழிசையை ஓர்
கின்ற சோதியாகிய எம்பெருமான்.

தையலார் மேனியெலார் தன்னிறமாய்த் தோற்றுவிக்குந்
துய்யபூம் கொன்றைத் தொடைபாரீர்—புயவெனச்
செல்வார்தக் காதலெலார் தென்னுணைக் காவார்க்குச்
சொல்வா ரெமக்கருளீர் தோளென்பார்—வில்வாங்கி
எண்கொண்ட பூங்கணைவே னெய்தவடுத் தேவரீர்
கண்கொண்டு பாரீர் கடிதென்பா—ரொண்கண்கள்
செங்காலிற் சாத்தித் திருந்தமா லாமெமக்குச்
*சங்காழி தாரீர் தனித்தென்பார்—வெங்காதற்
பேதையர்மட் டில்லையோ பின்னிரக்கஞ் செய்வாரென்
றோதுதிருநாம முமக்கென்பார்—தாதிதழித்
தேமலை மார்பீர் செழுநீர்த் திரளாகில்
யாமாட வெட்டாத தென்னென்பார்—கோமானே
வெங்கைவே முஞ்செய்த பூசைதனை வெவ்வினையெங்
கொங்கைவே முஞ்செய்யக் கொள்ளென்பா—ரெண்கள்
செழுநீர்த் திரளார் திருமேனி யெல்லாம்
கழுநீர்த் திரளாகக் காண்பா—ரழுநீர்க்
கடலிற் தனிமையினு கத்தைக்காண் பார்பூ
மடலிற்கை வைப்பார் மருள்வார்—வடிவழக
ருற்றா மெமக்கென் தருவெளியி லோடிப்போய்
முற்ற முலையின் முயங்குவார்—சொற்றான்
அயர்வார் கலைநா ணகல்வா ரதிவு
பெயர்வா ரவரினொரு பேதை—கயிலைக்

பேதை.

கடவுள் பகைவன் களவுதூ றன்னை
யடிவரவு தீட்டு † மலேகம்—புடவிபுகழ்
சீராணைக் காவாந்தரி கோணு சலப்புறத்துப்
பேராணை யினுப் பிடிக்குருளை—சூராலங்
காட்டிற் பயினடத்தோன் கச்சிடியே காம்பரத்துக்
கோட்டிற் பயிலாக் குயிற்பிள்ளை—மூட்டமரின்
மண்டலகைச் சேனையோன் மாணிக்க மாமலைமூழ்
கொண்டலிடிக்காடாக் குழாமஞ்சை—முண்டகக்கண்
என்னுனைக் கன்றா ரிமையத் தாத்தலத்து
மன்னுத சஞ்சி வனிக்கன்று—தன்னே

* சங்காழி - சங்கசக்கரம் ; இங்கே வளையும் மோதிரமும்.
திருமாலுக்குப் பஞ்சாயதமும் ஒருபெருமானளித்தவையே ;
இவ்வுண்மை 'தார்பாக்குஞ் செஞ்சடையான் சங்கரிக்கு கான்
வரைமால் - பார்பாக்கத்தந்த படைபையந்தம்' எனமேற் பெ
தும்பைப் பருவத்துக் கூறுதலானும் விளங்கும்.

† 'பின்னிரக்கஞ் செய்வார்' என்பதனை 'உலகமெல்லாம்'
பெற்றாணைப் பின்னிரக்கஞ் செய்வான் றன்னைப் - பிரானென்
று போற்றினார் புரங்கண் மூன்றுஞ் - செற்றாணைத்திருவா
ணைக் காவுளாணைச் - செழுநீர்த் திரளைச் சென்றாடி னேனே.
என்னும் ஆளுடைய வரசனார் திருத்தாண்டீர்த்தாணுணர்க.

‡ அலேகம்-வெள்ளேடு.

§ ஏக ஆம்பிரம்-ஒற்றைமாமரம்.

ரடியார்க் கெளியா னயன்மேவு பொய்கைப்
படியார் களியன்னப் பார்ப்பு—விடையான்
சடையி லடங்குஞ் சலம்போற் றடத்து
ணிடையி லடங்கு * மிறைபோல்—வடதருவின்
வித்தி லடங்கும் வினையம்போன் மேகசீர்
ரத்தி லடங்கு மசனிபா—லத்தி
புழையி லடங்கிய வோங்கல்போ ளூதுங்
கழையி லடங்குங் கனல்போல்—விழைபொய்கைத்
தோயத் தடங்குந் துணைத்தா மரைமுறைபோற்
காயத் தடங்குங் கனதனத்தாள்—† தாயிற்
சிறந்தபிரா னல்லாத தெய்வங்கள் போலே
யிறந்து பிறக்கு மெயிற்றாள்—நறுங்கொன்றை
நீரகொள் வேணியர்பைஞ் சூலி வனத்திலதி
காரகொள் ளாயமன்போற் ‡ கண்ணினுள்—தேரிற்
பருதி யகன்றகலாப் பக்குவத்திற் கங்குற்
குருளை யனைய குழலாள்—கருதிற்
பெரிய வடநூற் பிராகிருத பாடைக்
குரிய குதலை யுரைப்பா—ளெளிகின்ற
நந்தா மணிவிளக்கை நாடுங் குரலளிப்போற்
செந்தா மரையென்று சிந்திப்பாள்—முந்துகதிர்
துன்றிச்சூ ரக்கடவு ரேத் தெழுந்தோறுங்
குன்றிச்சூ டென்றள்ளக் குந்தவா—ளென்றும்
மகத்தி லெழும்பிறையை வாவென் றரைப்பா
ளகத்தி முகைகண் டயிர்ப்பாள்—மிகுத்த
செழுங்கமுகின் செந்தாற்றைத் தீயென்று § வண்டற்
குழந்தையைக்கொண் டேகக் குறிப்பாள்—முழங்கும்
ஒருவ ரிதற்கு னுனரென்று மென்றோற்
கருவி யுடைக்குங் கருத்தாள்—நிராமகுட
மாட மணிமுகட்டிற் கார்கண்டு வண்ணமயி
லாட வளைக்கைவிரித் தாடுவாள்—கூடல்வாய்த்
தொல்லாணைக் காவுடையான் குழந்தவினை யாடல்போற்
கல்லாணை முன்னங் கரும்பளிப்பாள்—முல்லைக்
கொடிக்குயின்ற பந்தருழைக்||கோட்டுக் குழிசி
யிடைப்புளின வல்சியுலை யேற்றி—யடர்த்திரளச்

* நரசிங்கமூர்த்தி.

† சிவபெருமானது பதித்தன்மை மிகவும் அருமையாக
விளங்கியவாறுகாண்க.

‡ பிறரை வசிகரிக்குந் தன்மையில்லாத ஊண்னென்பது
கருத்து.

§ வண்டற்குழந்தை - மரப்பாவை ; வண்டல் - மகளிர்வி
ளையாட்டு.

|| கோட்டுக்குழிசி - சங்கமாதிய பாணை. புளினவல்சி -
மணலரிசி. கோடு - சங்கம் ; கோட்டுக்குழிசி என்பதை 'நந்
துன் கழிந்தபெருந் கருக்குழிசி' என்னும் பெரிய புராணத்
தாலுணர்க.

சிற்றி விழைத்துச் சிறுசோ றமைத்தருந்தச்
சுற்றில் விருந்தழைப்பான் சோதிமணி—முற்றத்து
வந்தன எவ்வளவில் வாய்த்தகிறத் தொண்டர்பால்
முந்த விருந்துண்ட மூர்த்தியான்—றந்திவனத்
* துள்ளான்மண் காக்கைக் குரியா னிலும்வலியான்
அள்ளா விடமுன் பருந்தினோன்—வெள்ளாணை
பூசிக்க வீடனித்துப் புன்சிலந்தி சூதெற்கு
மாசித்ர மௌஸி வழங்கினோன்—தேசுதிகழ்
தித்திர னெங்கள் செழுநீர்த் திரடேவர்
பூத்திரள் சிந்திப் புடைசூழ—ஏத்தமறை
நாற்றாரசுத் தேற்றசல ஞாலத்துநாணுகித்
தோற்றாரசுத் தேற்றுத் துவசத்தன்—வேற்றுச்
சுடருருளைத் தேரின்மேற் றோன் துதலு மீன்றோர்
வடமணியல் குற்றேரின் வந்தா—ஓடனே
தொழ்த்தொழுது பூத்துவத் தூவிமட மாதர்
நிழற்குள்ளி தூனாக நின்றான்—தழற்கரத்தோன்
கொன்றைச் சடாடவியுங் கொக்கிறகு மக்கணியுங்
† சன்றுந்ர வாளாவும் கச்சபமுஞ்—சென்றசென்ற
எல்லா வுகாரந்தத்து மீசற் கொருநிவசஞ்
செல்லாது காட்டுஞ் சிறுபிறையு—ல்லவிசை
வாணர் படைவிடு முச்சுடரின் மண்டலமுங்
காணரிய நிலமணிக் கந்தரமு—மாணிக்கக்
கேயூர வாகு கிரிவிளையு மாணுமொரு
மாபூர நிலநாத வாமமுஞ்—சேயவொளிக்
தெக்கண பாகமுஞ் செங்கைத் தமருகமும்
அக்கினியு மக்கணியு மாகமு—மொக்கச்
செழியா விருமென்று சேர்க்கும்பி யார்க்கு
வழியான வுந்தி மடுவும்—உழுவை
யதனுடைய மம்மலத்து ளாழச் சிவந்த
சத்தளமுங் கண்டிருகித் தானே—புதிய
இவரை விருந்தழையி னென்றீ ளாதகேட்
வேகை மிகுந்தன்னைமா ருணபோற்—றவமுனிவர்
மாத ரிடவறிந்தா ரில்லையோ மாற்கொண்டா
யாதரவீர னியைமத்த வாரமுத—மேதினிதர
னன்றோ வதுபரமற் காகா தவர்விடைக்கா
மென்றோத வேதிவர்க்கா மென்றா—நின்றோர்வாரித்

* உள்ளான், காக்கை, வலியான், பருந்து எனப்பறவைப் பெயர்கள் தொனிப்பது காண்க

† முன்னசகிட்டார் கொண்டபாடம், 'கன்று கதிர்வாரனாவு' ஏட்டுப்பிரதிகளில் ஒன்று முதலிய இல்லாமல் 'கன்றுகாதி வாளாவு' என்றிருக்கின்றது. சிகரத்தைத் திகரமாகக்கொண்டால் 'கன்றுகதிர்' என்னலாம். ஆயின் முன்னடி 'கொண் டைச் சட்டிடவி' யென்றிருப்பதால், அதற்கேற்ப நெடுநிலை யில்லாமல் 'கன்றுகரவாளாவு' என்று யாமபாடம் கொண் டோம். உட்கரம் என்பதை உட்கிரம் என்று வெண்டிணைநோக் காசெழுதப் பெறுவதுபோல ஏட்டுப்பிரதிகளில் பல இடங்கள் உண்டு.

தாலால முண்டுகளித் தீரமுத முண்டிபத
ஞலா * நா ஞுண்ணு நவமதியு—மேலான
ஆதிப் பெருஞ்செல்வர்க் கன்னமே யேதரிது
பேதைப் பிருவம்போய்ப் போணங்காம்—போதழைத்து
வேண்டிய விடப் விருந்திடுநீ யென்றளவித்
காண்டருதேர் விதி கடந்ததா—லாண்டவர்க்கிங்
கூட்ட நினைத்தா ஞுமைபோல டெவன்றுவந்த
வாட்ட நினையா மதன்சென்றான்—கூட்டத்து.
வல்லிய ரெங்கட்கு மாதே விருந்திடென
வில்லிடைக்கொண் டேகினா ரீண்டொருத்தி—அல்லி

பெதும்பை

உறுங்கணைவேன் வல்விற் கொருநாட் கொருநாட்
பிறங்குகரும் பன்னாள் பெதும்பை—நிறைந்தபொருள்
வித்தைபோ காத்தெனினும் வேணுவி லேசிறிது
தத்தைபோற் கற்றுத் தனித்துரைப்பான்—மெய்த்து
நிரம்பரச் செயலா னெகிழ்ச்சியான் முக்க
ணரன்பார்த்த வம்புயப்போ தனனாள்—நிருந்தவிவ
ளாலிங் கனமே யமையு மெனத்தேவர்
மாலிங் குறலாம் வனப்பினாள்—நூலன்பு
மையொத்த கண்டர்மேல் வையா தவர்மனம்போல்
மெய்யொப் பனைதான் விரும்புவான்—மையல்
தருசுரத மும்பிறவுந் தான்வளர்த்த வெட்டுக்
குருகுகளிற் கண்டறிந்து ஓகான்வாள்—அரனார்,
சகங்காயுங் கூத்துச் சமைந்து திரைநின்று
முகங்காட்டி யன்ன முலையாள்—அகங்கைப்
பலியுகந்த தம்பிரான் பத்தியர்போல் மெய்த்த
கலியுகந் தட்டாத கண்ணாள்—† சிலைமகாந்
காட்டுதுலை மீனலவன் கன்னியிலுண் டாகுமழைக்
கூட்டாவிற் கூடுங் குழலினாள்—விட்டடுத்த

* நானீன்றா நவமதியின் என்றும்பாடம்.

† தனுசு, மகரம், துலாம், மீனம், கடகம், கன்னி இவை கார்முசுராசிகள்; இக்காலத்தில் மேசுங்கன் கருமையடைந்து கால்வாங்கி நிற்கும்.

MADRAS:—Printed by P. C. KALLIANA SUNDARA NADAR, at the C. N. PRESS, 4, Gurusvappan Street, Black Town, and Published by T. A. SWAMINATHA Aiyar, Armenian Street.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுரவேரம:

உ ண் ன ம வி ள க் க ம்

எ னு ம்

சி த்த ா ந்த தீ பி கை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம்,
இவற்றைப்பற்றி விவ்கரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை.

1897ஆம் மகாராணியாரின் வைர ஜெபிலி தினத்தில்
ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க

1898ஆம் ஜனவரிமீ.

இலக்கம்-அ.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுரவேரம:

ஸ்ரீஹரத்தாசாரியசுவாமிகள் சரித்திரம்.

கஞ்சனூர் என வழங்கும் ஸ்ரீகஞ்சாபுர மான்மியம்.

பிரமாவின் சரீரமாகிய பிரமாண்டத்தின் பிங்கலை எடியா
கிய இமாசலத்தின் பாலதாம் உத்தரகைலாச முதல் இடை
நாடியாகிய இலங்கையின் பாலதாம் தக்ஷிண கைலாசம் இது
தியாய்க் கிடந்த பாடல்பெற்ற ஸ்தலங்கள் இருநூற்றொழுபத்
தினன்களுள்ளே கஞ்சாபுரம் என்னும் ஸ்தலம் ஒன்றுளது.
இது அகஸ்தியருடைய கையிலிருந்த கமண்டலத்தை விராய
கக்கடவுள் காகவடிவாய்ச் சென்று கவிழ்ப்ப, சையகிரியினின்
றும் பாயும் அதியுத்தம திவ்யதீர்த்தமாகிய காவேரியாற்று
க்கு வடகரையிலேயுள்ளது.

(க) அக்கிளீசுவரர் பிரமாவுக்கு அருளினமை வருமாறு:—
முன்னோர் காலத்திலே பிரமா தமக்குச் சிருஷ்டித்தொழில்
செய்யும் வன்மை இல்லாதொழிந்தமையால் அதனையடையும்
பொருட்டு ஸ்ரீகைலாசத்தை அடைந்து கவலைகொண்டிருந்
தார். அப்பொழுது “அன்பனே! நீ பூலோகத்திலே காவே
ரிதீரத்திலுள்ள திவ்யக்ஷேத்திரமாகிய கஞ்சாபுரத்தை அடை

ந்து தவஞ்செய்குதி” என ஓர் அசரீரிவாக்கெழுந்தது; அது
கேட்ட பிரமதேவர் மகிழ்ச்சிகொண்டு அந்த ஸ்தலத்தை
அடைந்து எவராலுஞ் செயற்கரிய தபசுசெய்து கொண்டிருந்
தார். இவ்வாறு நெடுங்காலம் தவசுசெய்துகொண்டிருந்த
போது கஞ்சாபுரிசுவரர் அவர் செய்த தபசு கண்டு பிரீதிகொ
ண்டு, அவர் முன்னே எழுந்தருளி, “பிரமனே! உன் நியமத்
தினனும் பூசையினனும் மகிழ்வடைந்தேம்; உனக்கு வேண்
டிய வரத்தைக் கேட்குதி” எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.
அது கேட்ட பிரமா கஞ்சாபுரிசுவரரை நோக்கி, “எம்பெரு
மானே! அடியேனுக்கு இப்பொழுது சிருஷ்டிசாமர்த்தியத்
தைப் பிரசாதித்தருளல் வேண்டும்” என்று வேண்டினார்.
அதற்குக் கஞ்சாபுரிசுவரர் “உனக்கு அச்சிருஷ்டி சாமர்த்தி
யத்தை யருளினேம்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தர்த்
தானமாயினார்.

(உ) இந்திரன் வீரகத்திபாபம் நீங்கப்பெற்றமை வருமாறு:
—ஓர்கால் இந்திரன் விருத்திராசுரனைக் கொன்றமையினாலே
தன்னைப்பற்றிய வீரகத்தி என்னும் பாபத்தை ஒழிக்கும் பொ
ருட்டு யாண்டும் உள்ள புண்ணியஸ்தலங்கடோறும் சென்று
பணிந்தம் தன் பாபம் நீங்கப்பெறாமையால் வருத்தமுற, ஆ
காயவாணியானது “இந்திரனே! காவேரிக்கு வடகரையிலே
யுள்ள கஞ்சாபுரத்தை அடைந்து தவம் இயற்றுதி” என்று
அருள், அதுகேட்டு இந்திரன் அத்தலத்தை அடைந்து கா
வேரி நதியிலே படிந்து, கற்பகிராயகி யும்மையாரோடு அக்
கிளீசுவரப் பெருமானைப் பூசித்து, தன் வீரகத்திபாபம்
நீங்கப்பெற்றுச் சுவர்க்கலோகத்தை அடைந்தான்.

(க) அயன்முதலியோர் மகாபாதகம் தீர்த்தமைவருமாறு:— வித்தியுன்மர்லி தூரகாஷன் கமலாஷன் என்னும் மூன்று சகோதரர் சிவபிரானை நோக்கித் தபசுசெய்து வழிபாடாற்றி, அவர் அருளினாலே முப்புரங்களுக்கும் உடையராயினார். அவர்களைச் செய்தத்தல் தேவர்களுக்கும் மற்றைய அசுரர்களுக்கும் அரிதாயிற்று. அதனால் இந்த வித்தியுன்மர்லி முதலிய மூவரும் உலகிலுள்ளோரையெல்லாம் உபத்திரவஞ் செய்வாராயினார். இந்த உபத்திரவத்தைச் சகிக்கலாற்றாது பிரமா இந்திரன் முதலியோர் வைகுண்டலோகத்தில் எழுந்தருளிய விஷ்ணுமூர்த்தியை அடைந்து வணங்கித் துதித்து அவர்க்கு முன்னே அஞ்சலியஸ்தராய் நிற்ப, விஷ்ணுமூர்த்தியானவர் மூகம் வாடிநிற்கும் அவர்களை அன்பினோடு நோக்கி, “நீலிர் எதன் பொருட்டு உம்மிடத்து வந்தீர்கள்? உங்களுக்குநேர்த்த இடை யூறு இரகசியமாயிருப்பினும் என்! பராசியமாயிருப்பினும் என்! அதனை ஒழிக்கும் பொருட்டுச் சொன்மின்” என்றார். அப்போது தேவர்கள் அச்சமிருதியோடு அவர் முன்னே நின்ற, “மிகுந்த கருவமுள்ள முப்புரத்தசுரர்களாலே நாங்கள் மிகவும் வருந்திவிட்டோம்; எப்பிரகாரத்தினாலேனும் அவர்களை நாசஞ்செய்தருளல வேண்டும்” என்றார்கள். விஷ்ணு அவர்கள் சொல்லியதைக்கேட்டு, “தேவர்களே! அவ்வசுரர்களுக்குப் பயந்தே நாமும் மகாமேருமலைக்கொடுமுடியின்கண்ணே நெடுங்காலம் மறைந்திருந்தோம். பின்னர் நீங்கள் இங்கே வருவீர்கள் என்றோர்த்தே நாமும் இங்கே வந்திருந்தோம். நாமெல்லாம் இங்கிருப்பதை அவ்வசுரர்கள் அறிந்தால் இடை யூறு செய்வார்கள். ஆதலினால் நாமெல்லாம் அம்மேருமலைக்குத் தானே போவோம் என்னும் இனியவார்த்தை கூறி, அங்கே சென்று அவ்வசுரர் பெருமைகளையெல்லாம் இவ்வாறு சொல்வாராயினார்.

“அவ்வசுரர்கள் எக்காலமும் நல்லொழுக்கமுடையர். பஸ் மஜாபாலோபநிஷத மந்திரவிதிப்படி காலே மாலை உச்சி என்னும் முப்போதிலும் விபூதி கொண்டு உத்தாளனதிரிபுண்டரஞ் செய்பவர்கள். திரிகூலமும் அன்பினோடு சிவபூசை செய்பவர்கள். சிவ விரதங்களையும் நக்த விரதங்களையும் அதுஷ்டிப்பவர்கள். வைதிகாக்கினி வளர்ப்பவர்கள். வீடுகடோறும் புரோடாச அவிசுகளை அக்கினியிலே ஓமஞ் செய்து அதனாலெய்திய தாமத்தினாலே தூயர்கள். எல்லோரும் நுத்திராஷ்டராமலை பூசப்பவர்கள். பஞ்சாஷ்டரசெபஞ் செய்பவர்கள். சிவ பூசையின் மதிமையை இத்துணையதென்று அறிந்தவர்கள். சிவபுராணங்களைப் படித்து அவற்றின் பொருள்களை ஆராய்பவர்கள். சிவநாமத்தை உச்சரிப்பவர்கள். சிவனடியாரிடத்தே சதாகாலமும் அன்புடையவர்கள். சிவனடியாரைத் தரிசித்தலிலும், அவரை நமஸ்கரித்தலிலும், அவரைப் பூசித்தலிலும் எப்போதும் பற்றுடையவர்கள். சிவாகமவிதிப்படி சிவபூசை செய்தலின் விருப்புடையவர்கள். பிரதக்ஷிணநமஸ்காரங்களையும் சிவகைங்கரியங்களையும் எக்காலமுஞ்செய்பவர்கள். அவர்கள் மனைவியரும் அவ்வியல்பினையோரா, இவர்கள் தங்கள் நரியகர்களுக்குத் தொண்டு செய்தலிற் பற்றுடையவர்கள் சிவபூசை பஞ்சாஷ்டரசெபஞ் சிவதிருப்பணி என்பவை செய்தலிலே பற்றுடையவர்கள். கற்பிலே அருந்ததியினுஞ் சிறந்தவர்கள். இத்தவவிசேஷமுடைய அவ்வசுரோத்தமர்

களை எவ்வாறுதான் சிவபெருமானும் செயிக்க வல்லராவார்! தேவர்களே! அவர்கள் நியமத்தை அழிக்க நினைத்தாலும் அந்நினைவு அகாலமானத்தையும் நாகத்தன்பத்தையும் நிச்சயமாய் விளைப்பதே யாகும்” என்று இவ்வாறு விஷ்ணு சொல்ல, அச்சனைக்கேட்ட தேவர்களெல்லாம் பயத்தினாலே நடுநடுங்கி அஞ்சலியஸ்தராய் அவரை நோக்கி, “சுவாமீ! எம்மை ரக்ஷிக்க ரக்ஷிக்க” என்று பின்னரும் வேண்டினார்கள். அப்போது மகாவிஷ்ணு கருணாநிதியாகிய மகாதேவரைத் தயானித்துப் புத்தராயினார். அப்போது நாரதர் அப்புத்தருக்குச் சேஷராயினார். பின்னர் விஷ்ணுவானவர் தமது சேஷராகிய நாரதரோடு முப்புரத்தை அடைந்து, அங்கே அவ்வசுரர்களுக்குச் சிவபக்தியை நமுவச்செய்கின்ற கன்மங்களை உபதேசித்தார். அவ்வுபதேசத்தைக் கேட்ட அசுரர்களெல்லாம் அப்புத்தருடைய மாயையினுள்ளே சிக்குண்டு மயங்கிச் சென்மார்தாங்களிலே பயன் விளைப்பனவாகிய வைதிகன்மங்களை யெல்லாம் துறந்தொழிந்தார்கள். அவ்வசுரப் பெண்களும் அப்புத்தசிஷ்யருடைய வாக்கினாலே மயங்கிப் போய்க் கற்பு நெறிகோடி வியபிசாரிகளாயினார்கள். அம்முப்புரத்தில் மூவர் மாத்திரமே சிவபூசையை விடுத்தாரல்லர். குருவும் சேஷனுமாகிய விஷ்ணுவும் நாரதரும் தாங்கள் முடிக்க நினைந்துவந்ததை முடித்துவிட்டு மீண்டும் தம்வழியே செல்லும்போது, நாரதர் ஆச்சரியத்தோடு விஷ்ணுவை நோக்கி, “சுவாமீ, நாம் மாயையைக் கடத்தல் தேவர்களுக்கும், அசுரர்களுக்கும், மனிதர்களுக்கும் அரிதாமன்றோ. அங்கனமாயினும் மூவசுரர் மாத்திரம் தும்மாயையுட் சிகுண்டாரல்லர்” என்று சொல்லிக்கொண்டு இமாசலத்தின் சிகரத்தை அடைந்தார். அங்கே விஷ்ணு தேவர்களை நோக்கி, “திரிபுரத்தசுரர்கள் வைதிககருமங்களை யெல்லாம் விட்டுப் பௌத்தாசாரம் கடைப்பிடித்து மயங்கிப்போமாறு செய்துவிட்டு வந்தோம்” என்றார். அதன் பின்னர் விஷ்ணுமுதலிய தேவரெல்லாம் இவை அனைத்தையும் சிவபிரானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்யுமாறு தருக்கைலாசத்தாக்குப் போய், அங்கே கைலாசமலையின் மீது ஏறுதற்கு வண்மையிலராய் இது என்னை! ஆச்சரியம்! என்று ஆலேசித்து, ஒவ்வொருவரும் தத்தம் அநாசாரங்களை நினைந்திவருந்தகின்றார். நிற்கும்போது “நீலிர் பரமான்மாவாகிய சிவபெருமானுடைய அடியார்களுக்கு அபராதஞ் செய்த மையினால் இம்மலையின் மீது ஏறுவன்மையிலராயினீர்” என்று பிரம விஷ்ணுவாதி தேவர்கேட்டு மாறு அசுரீரிவாக்கு எழுந்து ஓய்ந்தது. அப்போது அவரெல்லாம் அவ்வபராதத்தைப் போக்க நினைந்து, இமாசலத்தின் சிகரத்தை அடைந்து நெடுங்காலம் உக்கிரதபசு செய்தார்கள். செய்தும் என்னை! சிவபிரான் அவர்களுக்குத் திருவருள் பாலித்தாரில்லை. அவர்கள் பின்னர்த் தாங்கள் செய்த பாபயிசுதியைநினைந்து சலமத்தியிலே நின்று சதருத்திரியத்தைக் கோடி முறை செபித்தார்கள். செபிக்கவே, நீலிரெல்லாம் காவேரிக்கு வடகரையிலுள்ள கஞ்சாபுரத்தை அடைந்து அங்கே காவேரிதீர்த்தத்திலே படிந்து சிவபிரானைப் பூசியுங்கள், அப்போது உங்களைப்பற்றிய மகாபாதகம் ஒழிந்துபோய்விடும்” என்று அசுரீரிவாக்கெழுந்தது. அது கேட்டுத் தேவர்கள் அந்தக் கஞ்சாபுரத்தை அடைந்து காவேரிநதியிலே ஸ்நானஞ்செய்து,

விபூதியை உத்துள்ள திரிபுண்டாமாகத் தரித்து, உருத்திரா
க்ஷை பூண்டு, நியமத்தோடு சிவாலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ்
செய்து நமஸ்கரித்து எழுந்து ஆலயத்தினுள்ளே பிரவேசித்து
அக்கினிசுவரப் பெருமானை அன்பினோடு பூசித்து வழிபட்டா
ர்கள். அப்போது சிவபிரான் பூதகணங்கள் புடைசூழ இட
பாருடராய்க் கற்பகிராயசியாரோடு சிவலிங்கத்திலே ஆவிர்ப்
பவித்து, “உங்களுக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கொடுக்குமாறு
எழுந்தருளினேன்” என அவர்கள் மனசையெல்லாம் சுவரத்
தக்கதாகக் காம்பிரியவாக்கினால் உரைக்கத்தொடங்கி “நீங்
கள்செய்த மகாபாதகம் தபசிணுவம் தீராத பேர்க, நீவிர் இந்
தக் கஞ்சாபுரத்திலே நம்மை விசேஷமாகப் பூசித்தமையின
லே, தேவர்களே! நீங்கள் செய்தது மகாபாதகமாயவிடத்
தும் அதற்குப் பிராயச்சித்தம் உடனே நேர்ந்தவிட்டது.
ஆதலினால் எத்தலங்களினும் இத்தலத்திலே நமக்குப் பிரீதி
மிகுதியும் உண்டு. இவ்விடத்திலே நீவிர் எக்காலமும் எம்
மைப் பூசியுங்கள். உங்களை வருத்திய அசுரர்களுையெல்லாம்
நாம் சிக்கிரம் நாசஞ் செய்துவிடுவேம்” என்று திருவாய்மல
ர்ந்தருளி அந்தர்த்தான மாயினார்.

ஸ்ரீஹரத்தாசாரியசுவாமிகள் சரித்திரம்.

(ச) அரத்தாசாரியர் இறந்துபோய இரு பிராமணச் சிறு
வர்களை எழுப்பினமை வருமாறு:—மேலே போந்தவாறு பெ
ருமை வாய்ந்தள்ள கஞ்சாபுரத்திலே பூவுலகமெங்கும் மிகு
ந்த புகழ்படைத்தவரும், சதலாகமங்களின் தாற்பரியங்களை
நன்குணர்ந்தவரும், பிராமணருமானிய அரத்தாசாரியர் என்
பவர் ஒருவர் இருந்தார். இவர் இருக்குங் காலத்திலே சிவப்
பிரியர் என்னும் ஓர் பிராமணரும் இருந்தார். இவர் தமது
ஆசாரநெறியிலே வருவின்றி ஒழுக்குவர், பஞ்சயஞ்ஞம்
செய்பவர், வைதிகவிபூதிகொண்டு உத்துள்ளன திரிபுண்டா
மாகத் தரிப்பவர். அன்பினோடு முப்போதும் சிவபூசைசெய்
தலிலே பற்றுடையவர், உருத்திராக்ஷை பூண்பவர், பஞ்சா
க்ஷாசெபஞ் செய்பவர், சிவலிங்கப்பெருமானைப் பிரதக்ஷிண
நமஸ்காராது செய்து வழிபட்பவர், சிவபக்தர்களுக்குத் தொ
ண்டிபூண்பவர்.

இத்துணைச் சிறப்பினராகிய சிவப்பிரியருக்குச் சுமதி தரும்
பாலர் என்னும் இரு புதல்வர்கள் உளராயினர். இவ்விருபா
லரும் அறிவுடையர், அழகுடையர், அக்ஷராப்பியாசஞ் செய்
தலில் நிபுணர், மாதிரியத்தோடு கேட்கத்தரும் இனிய மொ
ழியுடையர், பார்ப்பவர் கண்களுக்கெல்லாம் ஆனந்தம் விளைப்
பவர், நானாவித வஸ்திராபரணங்களைத் தரிப்பவர், தமது சிறு
குழந்தை வினையாட்டுக்களால் தமது தந்தை தாயைப் பிரீதி
செய்பவர். இவ்விருவரும் முறையே ஐந்தாம் ஆறாம் வய
சுடையராழிருக்கும் இந்தப் பாலிய தசையிலே கைவாழின
மாம் விஷ்ணுவின் சர்ப்பவிடத்தினாலும் முறையே தொ
டக்குண்டி இறந்துபோயினார். அதுகண்ட சுவப்பிரியர் சோ
கமேலீட்டினாலே மூர்ச்சையடைந்தார். பின்னர் எழுந்து
அவ்விருகுழந்தைகளையும் கட்டியனைத்து, “முற்பிறப்பிலே
யான் பெரியோர்க்கு யாதாயினும் அரோகஞ் செய்தேனோ,

ஐயோ! கொடியேனுடைய இருபாலரும் ஒரே காலத்தில்
உயிர் துறந்தார்களே! இரக்கமில்லாத பிதகுழந்தைகளைக்
கொலை செய்தேனோ! பால் குடிக்க விரும்புடைய குழந்தை
களை அங்ஙனம் குடிக்காதுபோக இரக்கமின்றித்தனங்களிலே
பாலூறவொட்டரச் செயல்களைச் செய்தேனோ! பிறர் ஈட்டி
வைத்த பொருளை அபகரித்து விட்டேனோ! பிறர் பொருளை
முன்னர் மகிழ்வினோடு கடனாக வாங்கி, பின்னர் வஞ்சனையி
னால் அதனைக் கொடாது ஒழிந்தேனோ! கூலிக்காரரைக்கொ
ண்டு அநேக இருவிகத் தொழில்களைச் செய்வித்துவிட்டு அவ
ர்க்குத் தினந்தோறும் கொடுக்கற்பாலதாகிய கூலியைக் கொ
டாதொழிந்தேனோ! சபத்தினி குழந்தைகளுக்கெல்லாம் அ
குணையினாலே விஷமுதலியன ஊட்டிப் பிராணவதைசெய்து
ஒழிந்தேனோ! சபத்தினி குழந்தைகள் பசியினால் வருந்தும்
போது பொருமைகொண்டு என் கண்டபரியந்தம் அன்னத்
தை மிச்சமின்றித் தின்று திணித்தொழிந்தேனோ! கொடியே
னுடைய இரு பாலர்களும் ஒரே காலத்திலே உயிர் துறந்தார்
களே!!! என்று புலம்பி அழுதார். “என்பாலர்கான்! நீவிர்
எழுந்த என் சோகத்தைத் தீருங்கள்” என்பார். “உங்கள்
சினேக பாலர்கள் உங்கள் இருவரையும் படிக்க வரும்பொரு
ட்டு அழைக்கின்றார்களே, நீங்கள் எழுந்து பாடங் கேட்டு
தீர்” என்றும் புலம்புவார்.

அப்போது அங்குள்ள மகாசனங்கள் ஒருங்குகூடி, அவர்
கள் கவலையை ஒழித்தற்கும், அவ்விறந்த பாலர்களை வீட்
மினின்று கொண்டுபோய்த் தகன சம்ஸ்கராஞ் செய்தற்
கும் முயன்றார்கள். முயன்றும் என்னை! தந்தையாரா
கிய சிவப்பிரியர் அவ்விரு குழந்தைகளின் மேற்கொண்ட
சோகத்தினால் வருத்தி, அவர் தகன சம்ஸ்கராஞ் செய்
தற்கு இசைந்தாரில்லை. ஒமஞ் செய்தற்கும், சிவார்ச்சனை
செய்தற்கும் உரியகாலம் தவறி அதிதமாகும்போது, அப்
பாலர் விருத்தாரத்தத்தை (சனங்கள் வாயிலாக அறிந்து
கொண்ட) சுதர்சனாசாரியர் என்னும் பின்னைத் திருநாமத்
தையுடைய அரத்தாசாரியர் அங்கே எழுந்தருளி, சிவப்
பிரியரை நோக்கி, “குழந்தைகளைத் தகனசம்ஸ்கராஞ் செய்
யும் பொருட்டு வீட்டினின்றும் லீரைந்துகொண்டு போக
இசைவோக” என்றார். அதற்கு அவர் ஆசாரியசுவாமிகளை
நோக்கி, “யோகிசுவரே! நான் அது செய்தற்கு இசையே
ன்” என்று சோகாக்கினியினாலே வெதும்பிக் கூறினார். அப்
போது அரத்தாசாரியர் அப்பாலர்களை எழுப்புகிறோம் என்
து சொல்லி, விபூதி அபிமந்திரித்து அவ்விருவார் மீதும் அத
னை இட்டார். இட்டவுடனே அவ்விருவரும் எழுந்து ஊரத்
திலே போய்க் கைகளைத் தங்கள் தலைகளின்மீது வகித்துக்
கூப்பிக்கொண்டு நின்றார்கள். அது கண்ட அரத்தாசாரியர்
“நீங்கள் யாவர்? உங்கள் பெயர் என்னை? எதன்பொருட்டு
நீங்கள் ஈண்டுவந்தீர்கள்” என்று கேட்டார். அதற்கு அவ்
விருபாலரும் “நாங்கள் இழிஞ்சு சுவாமீ! முற்செனனத்திலே
எங்களுக்குள்ள பெயர்கள் நந்தனும் வீரனமாம். நாங்கள்
சிவப்பிரியருக்கு நெடுங்காலம் கூலிக்காரராகி வயதுக்கு உழ
வுத்தொழில் செய்தோம். களைபிடுக்கினேம். புல்லறுத்தோம்.
மாடுமேய்த்தன் முதலியன செய்தோம். பசிக்கொடுமையால்

எங்கள் குடும்பக்கொளவுக்கு வேண்டற்பாலதாகிய கூலிவயக் கொடுக்கும்படி கேட்டால், இப்போதன்றோ உங்களுக்குக் கூலி கொடுத்தேம்” என்று கோபித்து வாளா திட்டிவார். (பின்னுங் கேட்டால்) கயிற்றினால் எங்களைக்கட்டி வேண்டிய மட்டும் தம்களாற் புடைத்துவிடுவார். பிறருக்குத் தொழில் செய்த வேலாஞ் செய்யப் போதலும் கூடாமற் போயிற்று. எங்களுடைய பிதா எங்களை இவருக்கு விற்றுவிட்டார். இத்தச் சிவப்பிரியர் முன்னர்க் கூலிகொடாமையால் இச்செனனத்திலே அதனைப் பெறும் பொருட்டு இவருக்குப் புதல்வராய்ப்பிறத்தேம். இவ்வளவு காலத்துள்ளே பேதற்பாலதாய் கடன் முழுதும் அடையப்பெற்றோம்” என்றார்கள். அதைக் கேட்ட ஆசாரியர் உங்களுக்குச் சாதி மொழினை எய்தியதின் காரணம் என்ன? என்றார். மகாமுனிவரே! சிவப்பிரியர் சகவாசத்தினாலே எங்கள் பாபம் நீவர்த்நியாய்விட்டது. காவேரிநீர்த்தத்திலே இறந்தமையினால் எங்களுக்குப் பிராமண சென்னமும் வாய்த்தது; இச்சிவப் பிரியருக்குத் தொண்டு செய்கமையால் சாதிஸ்மரணையும் எங்களுக்கு எய்திற்று என்று அவ்விருபாலரும் சொன்னார்கள். அப்பொழுது சிவாஞ்ஞையினாலே கோடிரூபப்பிரகாசமுடைய ரத்நஸ்தம்பங்கள் ஆயிரம் நெருங்கவும், கிண்கிண்சாலங்கள் பிரகாசிக்கவும், தேவரம்பையர் குழுவவும், கீதவாத்தியங்கள் முழங்கவும் ஓர் விமானமானது அவ்விடத்தே அவ்விருவரையும் அழைத்துச் செல்லுமாறு போந்தது. சிவனாதர்கள் பாலர்கள்! உங்கள் இருவர்க்கும் அரத்தாசாரியர் பாலித்த கிருபையினாலும், அவர் உங்களை விழுதிகொண்டு பரிசித்தமையினாலும், நீங்கள் சிவப்பிரியருக்குத் தொண்டு செய்தமையாலும், ஸ்ரீகைலாசத்தை அடைய நேர்ந்தீர்கள் என்றார்கள். உடனே அவ்விருவரும் (மானிட சரீரம் விடுத்து) திவ்யசரீரமெடுத்து விமானமேற்கொண்டார்கள். சுதர்சனாசாரியரிடத்தும் சிவப்பிரியரிடத்தும் அருமதி பெற்றுக்கொண்டு அப்பாலர்கள் விரைந்து கைலாசத்தை அடைந்தார்கள். சனங்கள் இவ்வாச்சரியம் அனைத்தையும் பார்த்தார்கள். சிவ்டாசாரமுடையராதலின் சிவப்பிரியர் அப்பாலாசனைச் சண்டாளரென்று கொண்டு அவர்களைத் தொட்டுத் தகனசம்ஸ்காரஞ் செய்ய உடன்படாதிருந்தார். அதுகண்ட அரத்தாசாரியர்சிரித்துக்கொண்டு, ஐயரே! நீவிர் உமது சரீரத்தினின்று தோன்றியபாலர்களைத் தொட்டுத் தகன சம்ஸ்காரஞ் செய்தற்கு உடன்படாதிருந்தல் என்ன? நீவிர் சிறிதும் சந்தேகிக்கவேண்டியதன்று என்று உபதேசித்து அவரைக்கொண்டு அவ்விருபாலர்களின் தகனசம்ஸ்காரத்தைச் செய்வித்தார். “கூலிகொடாத குற்றத்தையும், சிவபுத்தர்களுக்குத் தொண்டுசெய்தலின் மாட்சியையும், அரத்தாசாரியர் பெருமையையும் சனங்கள் மீட்டும் மீட்டும் சிந்தித்துத் தத்தம் வீடு சார்ந்தார். அரத்தாசாரியர் மாத்தியான்னிக்ஞ் செய்த முடித்துக்கொண்டு அன்பினோடு சிவபூசை செய்யுமாறு விரைந்து தமது கிரகஞ் சார்ந்தார்.

(ரு) இருவரின் அரத்தாசாரியர் சரித்திரத்தை விரித்துச் சொல்லுமாறு உபமுனிவருமுனிவரைக் கேட்டமை வருமாறு:—அரத்தாசாரியசுவாமிகள் சரித்திரத்தை இருவரிலாரியினொரெல்லாம் கேட்டு ஆனந்தக்கண்ணீர் வாரச் சரீரமுழு

மையும் உரோமாஞ்சங்கொள்ளி, நார்த்தமுதமுப்ப, உபமன்னியு மகாமுனிவரை நோக்கி, முனிவர்பெருமானே! உமது முகாம் போசத்தினின்று ஒழுருந் தேனை எக்காலமும் செவிகளாற் பருகும் எங்ளுக்கு இன்று நீவிர் சொல்லியருளிய அரத்தாசாரிய சுவாமிகளுடைய மகார்தரசம் எங்களுக்கு இன்னும் தெவிட்டியதில்லை. முனிவர் சிகாமணியே! சிறிது கடைக்கண்பாலித்துத் தருமார்த்த காம மோக்ஷக்களைப் பலிப்பிக்கும் அவருடைய சனஞாதி விருத்தார்த்தத்தை அடியேங்களுக்கு விரித்துச் சொல்லியருளல் வேண்டும். மேலும், பிருகு முனிவர் சாபித்தினாலே சமஸ்தலோகாக்காராகிய மகாவிஷ்ணுவானவர் பூமியின்கண்ணே இருபத்தைந்து அவதாரக்கொண்டாரென்று புராணங்களிலே முன்னரே சுருக்கமாகக் கேள்வியுற்றிருக்கின்றோம். அவ்விருபத்தைந்து அவதாரத்தின் ரூபம் என்ன? பிரயோசனம் என்ன? என்று ஆலோசித்துச் சொல்லல் வேண்டும்” சர்வஞ்ஞ சிகாமணியே! வீன்று வேண்டினார். “முனி சிரேஷ்டர்களே! நீங்கள் அன்பினோடு நன்று கேட்டீர்கள், அதனைச் சிவப்பிரசாதத்தினாலே சொல்கின்றோம், சாவதானமாகக் கேளுங்கள்” என்று உபமன்னியுமுனிவர் சொல்வாராயினார்.

(சு) விஷ்ணு மந்தரமலையிலே தவஞ்செய்தமைவருமாறு:—முன்னோர்கால் பிருகுமுனிவா விஷ்ணுவைச்சபித்தமையால் அவர் மனம் நொந்து பூமியிலே அநேக அவதாரஞ் செய்தாரென்று உபமன்னியு சொல்லத் தொடங்கும்போது; முனிவர்கள் சாபம் அடைந்த பின்னர் அவ்விஷ்ணு மந்தரமலையை அடைந்தாரென்றும் கேள்வியுற்றோம், அதனையும் எங்களுக்குக் கூறியருளல் வேண்டும் என்று கேட்ப, உபமன்னியு இவ்வாறு கூறுகின்றார். பிருகுமுனிவர் சபித்தபோது விஷ்ணுவானவர் நடுநிங்கி, உருத்திரரும், மகேசுவரரும், கணங்கள் புடைகுழப்பெற்றவரும், புகல் அடைந்தோரைக் காப்பவருமாகிய அருளாம்பிகாசமேத சிவபிரானைத் தமது உள்ளக்கமலத்திலே சிந்தித்து, கருடன்மீதிவர்த்து தேவர்கள் வாசஞ் செய்வதாயும் மனோகரமாய் குகைகளையுடையதும், கிண்கிணர்கள் உமையும் வனங்கனையுடையதும், ஒலிக்கின்ற பற்பல அருவிக்கனையுடையதும், பற்பல கணங்களுக்கு உறையுளாகிய உத்தியானங்களை யுடையதும், சபிக்கின்ற பற்பல பறவைகளையுடையதும், பலவகை விருகங்களையும் கொடி செடி என்பவற்றை அளவிய பரிமள வாயுவையுடையதும், மனசுக்கு இனிமையும் இன்பமும் விளைப்பனவாகிய பரிசாதங்கனையுடையதும், பற்பல ரத்நக்குவியல்களையுடையதும், சுவர்ணப்பிரகாச தோரணங்களையுடையதும், ஸ்ரீகைலாசம் போல இலங்கும் அநேகாயிர பிரசாதங்களையுடையதும், இன்னும் இவை போன்ற அநேக வனங்கனையுடையதாகிய மந்தரமலையை அடைந்து, அங்கே சுவர்ணக்குகையொன்றிலே சனையுடையராயும், முண்டதராயும், மேகையுடையராயும், பஸ்மநிஷ்டராயும் அமர்ந்து, அக்கினியை ஒப்பி, தினந்தோறும் திரிசூலங்களினும் ஸ்நானஞ் செய்து, கிருச்சிரசார்திராயண விரதாதினை அதுஷ்டத்து தேகத்தைவாட்டியும், ஆயிரம் தேவருஷம் வாயுபுகுணஞ் செய்துத் தவம் இயற்றுவாராயினார்.

(தொடரும்).

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுரவேம:

அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் அருளிச்செய்த

சித்தியாருண்.

உலோகாயிதன் மதமறுதலை.

அறிவுதானுட லத்தின்வேறுது

வாயிறந்துபி மந்திழன்

அறிவுமுன்புள திங்குவந்தும

நிந்திடாமைய தினறெனின்

அறிவையோதன வத்துநீநன

வத்தையன்றுத ரத்திருந்

தரியுமவ்வுறி வோமபக்கறி

வாதலாலறி யாதுகாண்.

(பொ-ணா.) 'அறிவானது இவ்வுட லத்தின் வேறுபட்டு இறந்தும் பிறந்தும் திரியுமாயின், முன்னுள்ளதாகிய அவ்வறிவு இப்பிறப்பிலும் அறியாமையின்றி அறிவேயாயிருக்கவேண்டும். 'அட்கில்லையே' என்று நீகேட்டால், நீ கனவுகாணுமிடத்து அக்கனவை நனவாகவன்றிக் கனவென்று அறிகுறையோ? அன்றியும் நீ தாயுட்கத்திலிருந்து அறியுமறிவோ பூததேகமானின்பு மயங்கின அறிவு. ஆதலால் ஆன்மவுக்கு அறியாமையும் குணமென்று காணும். எ-று.

ஈசுவரனுக்கு அறிவே குணம், பாசத்துக்கு அறியாமையே குணம். பசுவாகிய ஆன்மவுக்கு அறிவு மறியாமையுங் குணமாதல் காண்க.

(உக)

இறந்திடும்மறி வேபிறந்திடு

மென்பதிங்கிசை யாதெனின்

உறங்கிடும்பொழு தின்றிநின்றுணர்

விற்குதித்திடு மாறதோர்

பிறந்தவில்வுடல் போகவேறுடல்

பின்புவந்தமை பேசிடின்

மறந்திடுங்கன வத்துவேறுடல்

வந்தவாறும தித்திடே.

(பொ-ணா.) 'இறந்த அறிவே பிறங்குமென்று இங்கே கூறியது பொருந்தாது' என்று நீகொன்னால், நீ நான்கும் போது அறிவின்திக் கிடந்து விழித்தபின் அவ்வறிவு உண்டாகுந் தன்மையை விசாரிப்பாயாக. 'இப்போதெடுத்துக் கொண்ட கயங்கெட்டால் பின்பு, மற்றொருகாய முண்டாவதெப்படி?' என்று நீகேட்டால், நனவை மறந்திடுங் கனவிலே உன்னை யெடுத்துக்கொண்டு திரியுமுடல் எப்படி வருவதோ, அப்படி வருவதென்றறிவாயாக எ-று.

உறங்கும்போது மூகத்திற் பாம்பேறவுந் தெரியாது விழித்தபின் பாம்பைக்காணவும் அஞ்சதல் காண்க.

(உஉ)

காணும்வாயுவி டத்தடங்கவ

டங்கிவந்தெழு காரியம்

மரணமானவி டத்துமற்றிவை

மாய்ந்துபின்புள ருஞ்செயல்

கிரணமார்கலை கெட்டுதிப்பவி

றப்பிளோடுபி றப்பையுந்

தரணியோர்கண்ம திக்குரைப்பரு

யிர்க்குமிப்படி சாற்றிடே.

(பொ-ணா.) 'ஒருவன் மரணமான விடத்து இந்திரியங்கள் கெட்டுப் பின்பு அவை வருமுறைமையானது, ஒருவன் மூர்ச்சையான விடத்துக்கரணங்கள் வாயுவிடத்தடங்க அவ்வாயுவுஞ் சேட்டையற்றுப் பின்பவன் மூர்ச்சை தெளிந்த போது அவைகள் சேட்டிக்கு முறைமைபோலும். அன்றியும், சந்திரனுடைய ஒளிபொருந்திய கலைகள் கெட்டுந் தோன்றியும் வர, அதனை இறப்பும் பிறப்புமாக உலகத்தார் கூறுவர். இத்தன்மையை ஆன்மவுக்குஞ் சொல்வாயாக. எ-று.

வாயு இயங்காத காலத்துக் கரணங்கள் இயங்கா வென்பதறிக. 'மாதத்திலேயொரு திங்களுண்டாகி மடிவதைநின், போதத்திலே சற்றும் வைத்திலையே' என்பது பட்டினத்தடிகள் திருவாக்கு.

ஸ்ரீரத் திவள்ள கரணங்கள் சூக்தம் சரீரத்திலும் பொருந்துமென்பதும், ஆன்மா நித்தியமென்பதும் கருத்து.

பூதமானவை காரியங்கள்பொ

லிந்துமன்னிய ழிந்திடும்

ஆதலாலொரு நாதனிங்குள

னென்றறிந்துகொ ளையனே

பேதமானக டாதிமண்ணினில்

வந்தவாறுபி டித்திழற்

கோதிலாதகு லாலனல்வரு

செய்கையென்று குறிப்போ.

(பொ-ணா.) நீகூறிய பூதங்கள் காரியப்பட்டு, பொலிவடைந்து, புசிப்பளவும் நிலைபெற்று, மீளவு மழியாநிற்கும்; ஆதலால், இதனை ஆக்குதலு மழித்தலுஞ் செய்வானொரு கர்த்தா வுண்டென்று அறிந்துகொள்வாயாக. 'மண்ணினிடத்து கடகலசாதி பேதங்கள் வந்தாற்போல பூதகாரியமே சரீரம்' என்னில், அம்மண்ணும் குலாலனது செய்கையாற் காரியப்பட்டதென்று அறிவாயாக. ஐயனே! எ-று.

அசையுந் தன்மை யொன்றேயுடைய சடப்பொருள்கள் ஒருவன அசையுந் தன்மையின்றித் தாமேயசையா, ஆதலால், பூதசடங்களைத் தாமேயசையாகக் காரியப்படுத்த வொரு கர்த்தாவேண்டுமென்று யவமைமுகத்தால் விளக்கியவாறு. (உச)

வே... ஞானம்மறி

முப்பொருள் பேதைபால்

த... கானடந்திடு

முன்வன்மைசொர் தொண்டனாக்

காதலாலடி யார்களுக்கெளி
யானடிக்கம லங்கணி
காதலாலனை யீண்டன்வேண்டின
விம்மையேதருந் கண்டிடே.

(பொ-ரை.) பிர்மாவும், விஷ்ணுவும், வேதங்களும், அநி-
தற்கரிய பரம்பொருளாகிய சிவபெருமான், தான்தடுத்தாட்-
கொண்ட சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்குத் தூதுவனாய்ப் பா-
வையாரிடத்தி, இருமுறை நடந்ததுணைவனாதலால், அடியார்-
க்கெளியனாவன். அவனுடைய ஸ்ரீபாதகமலங்களை நீ யன்-
போடு வழிபட்டால் விரும்பிய போசங்களை இம்மையிலே தந்-
தருளுவன்; இவ்வுண்மையை அவனை வழிபட்டறிந்து கொ-
ள்வாய்க, ஏ-று.

தம்பிரான் நேழரென்னுஞ் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளையின்-
கே வன்மைசெய் தொண்டனென்பதை 'மற்று நீ வன்மை
பேசி வன்றெண்டனென்று நாமம்-பெற்றனை' என்னும் பெ-
ரிய புராணத்தாற்காண்க. (உரு)

பொன்குலாலும் ணிக்கலன்கண்ம
லம்புகிற்கைபொ ருந்திடா
மின்குலாமிடை யார்கடாமூல
கத்தின்வேட்கைவி டும்பொருள்
புன்புலான்மல மூத்திராதிபொ
சிந்துநாறுபு லைக்கலம்
என்கொலாயிவர் மேல்விழுந்ததி
வற்றினென்பெற வெண்ணியே.

(பொ-ரை.) பொன்னு மணியாலும் விளங்கச்செய்த
ஆபரணங்கள் மலத்தில் விழுந்தால் அவற்றை யெடுக்கக் கை
வராது. அதுபோல, மின்னற்கொடிபோலும் இடையாரெ-
ன்று நீ புகழும் மகளிரும் அசுத்தமிகுதியால் விரும்பத்தகாத
பொருளேயாம். ஏனெனில் அவர்கள் மலமூத்திராதி கசிந்து
தீ நூற்றம் வீசுகின்ற புல்லிய காலாகிய அசுத்தபா-
ண்டமே யாவார்; இவ்வாறு இவ்வுபாதி எதுபெறச்சுருதி
அவரிடத்து விருட்டமுண்டாகி, என்ன பேதைமை!
ஏ-று. (உசு)

தோலி, ததமி ஸாசக
அமபுமசசசச
ராபெமந்தரு ஸாசக
முக்கினேடுபு முக
தாலெழுநகிடு கோழையினு
ரைகருமூத்திர பாத்நிரஞ்
சேலடர்த்தக ணார்களைப்பது
தேர்மலத்திர டிண்ணமே.

(பொ-ரை.) தோல், இரத்தம், இறைச்சி, மேதை, எலும்பு,
மூளை, சுக்கிலமென்றும் எழுவகைத்தாதுக்களாற் கட்டிய
தொரு நூற்றச்சிறு குழிச்; ஊத்தையும், புழுத்திரளும், தூல
பேரிலாமுகுங் கோழையும், ஈரமும் பொங்கி ஊரைக்கு

மூத்திரபாண்டம்; இத்தகைய காயத்தையுடைய மகளினைச்
சேலினுஞ் சிறந்த கண்ணியரென்பதை யாராய்க; யாவும்
மலத்திரளென்பது நிச்சயம். (ஏ-று)

இவ்விரண்டுசெய்யுளின் கருத்தையுட்கொண்டே 'என்னை
கண்டு நீ மாதார்ப்படிவ மீதிச்சைவைத்துழல்கின்றாய்—பொ-
னையுந் தகிலையும் பிரித்திடல் வெறும் புழுமலக்கூடு'
என்றார் பிறரும். (உஎ)

ஆசையுற்றுழல் குகாங்கள
சுத்தமேவிய னோந்துதின்
றேககித்தன வாயிடுஞ்சுக
மேழையோடு மின்ப நீ
முரசதற் றொளிர் நித்தசுததவ
ளந்தருஞ்சுக வாரிகாண்
ஈசனுக்கடி மைத்திறத்தினி
சைந்து நாம்பெறு மின்பமே.

(பொ-ரை.) நீ மகளிரோடு கூடிப்பெறு மின்பமானது,
திரிகின்றபனற்கள் ஆசையிருந்து அமேத்தியத்திற் புகுந்து
அதனைத்தின்று அதனிற்புரண்டு அகித்த தன்மையை யொக்-
கும். கர்த்தாவுக்கு அடிமைத்திறஞ் செய்த நாம் பெறுமின்-
பமோ, அழியாததாய், நிர்மலமாய், சூற்றமற்று விளங்குஞ்
சிறப்பினதாகிய பேரின்ப சாகரமென்றறிவாயாக. ஏ-று.

மேத்தியம்-சுத்தமானது. வாழ்க்கைத்துணையாகிய மனை
யாளோடுகூடி யில்லறநடத்துவோர் புத்திரோற்பத்திக்காகப்
பெண்போகற் துய்ப்பொன்பதும், அவ்வாறு துய்ப்பதற்குக்
காலமு மந்திரமுமுண்டென்பதும், உண்ணப்போலக் கால
வரையிலாமல், போகமே முத்தியென்று கொண்டு கலவி
செய்யாரென்பதும் இங்கேபெறப்படும். இதனை 'புத்திரனைக்
காமுற்றவர் தோட்புணர்வார்நல்—ஊத்தமர் துலோர்ந் துனை
ப்போலே; காலமுமந்திரமுமுண்டெனவியிலும், காலமுமுண்-
டோவுனக்குக் காண்' என்பதனாலறிக. (உஅ)

குரோதமேகுண மாயிருந்தவர்
சாந்திரன்மைகு றிக்கொளார்
அராகமேயனை வார்களாசைய
ஊத்தவின்பம றிந்திடார்
பராவுதேவர்ப ராவுதாயப
ராப ரன்னடி பற்றி நீ
விராவுமெய்யில்வி டாதவின்பம்வி
னோந்திடும்மிது மெய்ம்மையே.

(பொ-ரை.) கோபமிகுதியை யியல்பாகவுடையார பொ-
றையினுண்டாகிய நன்மையை யறியமாட்டார். ஆசை
யையே மேற்கொண்டவர்கள் சிவாசை யுடையவர்க்குண்டா-
குஞ் சுகத்தை யறியமாட்டார். (அதுபோல, மாதர் அகத்தை
மேற்கொண்ட நீ பராகமமாகிய பேரின்பத்தை யறியாய்;
அதனை யறியவிரும்பினால்) யாவரும் வணங்கும் அரிபிரமேற்
தீரர்களாற் றுதிக்கப்பெவாரும், சுததமான பராசததிக்கு

மேலானவருமாகிய மஹாதேவருடைய ஸ்ரீபாதங்களைப் பற்றுக்கோடாகக்கொள்; அதனாலுண்டாய சரீரத்திலே ஒழியாத சுகானந்தம் விளையாநிற்கும்; இது சத்தியம். எ-று.

மெய்யில் விடாத விற்பம் விளைந்திடும் என்பதை 'காயத் துள்ளமு துறவூற நீ கண்டுகொள்ளென்று காட்டிய—சேம மாமலர்ச்சேவடி, என்னுந் திருவாசகத்தாற்க்கண்க. (உக)

காமமாதிரி குணங்களைச் சுக

மென்றுகொண்டனை காதலாற்

நாமமாரழ லங்கிசீதம்

விர்தபோதுசு கந்தரும்

நாமமார்தரு சீதம்வெம்மைந

விர்தபோதுத ருஞ்சுகஞ்

சேமமாகிய விற்பமாயிரி

தெய்வநன்னெறி சேரவே.

(பொ-ணா.) காமாதி குணங்களைப் பிரமையாற் சுக மென்று கொண்டாய்; புகையொடு கூடி எரிநின்ற நெருப் பானது குளிர்ச்சி மிகுந்தகாலத்தில் சுகந்தரும்; பயத்தைத் தருகின்ற குளிர்ச்சியானது வெப்பமிகுந்து வருந்தற்காலத்திற் சுகந்தரும். கர்த்தாவினுடைய ஞானமார்க்கத்திற் சேர்ந்தால் ஒருக்காலும் வெறுக்காத இன்பமுண்டாம். எ-று.

வெப்பமும் குளிர்ச்சியும் எப்போதும் சுகஞ்செய்யாது ஒவ்வோர் காலத்துச்செய்தல் போலக் காமமும் எப்போது மின்பமாகாமற் பணிகவலையாதிகள் நேர்ந்தபோது வெறுக் கப்படுவதாலும், காமபோகத்துக்கு இடமாகிய மகளிர்க் குள்ள பருவமும் பிறவும் நிலையற்றனவாதலாலும், ஞான த்தாலுளதாகுந் தெவிட்டாத சித்திய லின்பமே அடைதற்கு ரியதென்று விரித்துரைத்துக்கொள்க. (கௌ)

படிக்குநூல்கள்கி வாகமம்பசு

பாசமோடுப தித்திரம்

எடுத்தியம்புவ திசன்வார்கழ

லேத்திடுந்தொழி லென்றுமே

விடுத்திடும்பொருள் காமமாதிகள்

வேண்டிடும்பொரு ளீண்டருள்

முடித்துமும்மலம் விட்டுநின்மல

னோடுநின்மிடன் முத்தியே.

(பொ-ணா.) யாம் கற்றற்குரிய நூல்கள் வேதாகமங்க ளாம்; அவைபதிபசு பாசத்திற்குக்களைக்குறித்துப்பேசும்; எமது தொழில் ஸ்ரீபாமேசுவரனுடைய பாதங்களை வணங்குதல்; எப்போதும் கைவிடும் பொருளுளவன காமக்குறோடாதிகள்; இங்கு வேண்டும் பொருளாவது அருள்; இச்சித்தாந்தத்தில் அறையான நீயு ஆணவமாபை காமமென்னு மும்மலங் களையும் விட்டு நின்மலனாக அப்பரமேசுவரனோடு (அப்பொருட்கலந்தவுப்புப்போல) நிற்பது முத்தியின்பம். எ-று.

சிவாகமம்-என்பதற் சிவம்-வேதம்; அன்றியும் ஆகமத்துக் குப் பிரிதிநியைபு நீக்கி விட்டென மார்க்கொண்டாலும்

பொருந்தும்; விடாகமம். பாஞ்சராத்திராகமமெனவும் வழக்குணமையால். சிவாகமம் என்ற யாத்திரத்தில் இனஞ்செய்யும் ஆற்றலால் வேதத்தையுங்குறிக்கும்; வேதாகமம், வேத சிவாகமம், என்பன பெருவழக்காதலால். இனி வேதமெனும் இனஞ்செய்யு மாற்றலால் ஆகமத்தையுணர்த்து மாயினும், வேதத்தைக்கூறி ஆகமத்தைக்கொள்ள வைத்தலினும், ஆகமத்தால் வேதத்தைக்கொள்ள வைத்தலே சிறப்புடைத்தது. என்னை? சிவாகமத்தின்முன்னர் வேதம் பூர்வபகூலமாதலின்; இதனை யிந்துலாகிரியர் சுபகூத்தில் 'ஆரணநூல் பொதுசைவம் கருஞ்சிறப்பு நூலாம்; பிறநூல் திகழ்பூர்வம் சிவாகமங்கள் சித்தந்தமாகும்' என்று கூறியவாற்றினுணர்க. ஆகவே 'படிக்கு நூல்கள் சிவாகமம்' என்ற விடத்து வேதாகமவிகளெனக்கொள்ளாது சிவாகம மென்றே கொள்வதும் இழுக்காது. ஆயின் நூல்களெனப் பன்மையாற் கூறியிருப்பதனோடு முரணுமெனின், சிவாகமங்கள் காமிகமுதல்வாதுள மியுதியாக இருபத்தெட்டென்னும் தொகையுடையன ஆதலால் முரணுமாதில்லையென விடுக்க. (ருக)

உலோகாயிதன் மதமறுதலை

முற்றிற்று.

பௌத்தரீர் சௌத்திராந்திகள் மதம்.

நீதியார் வேதநூலி நெறியலா

வறங்க னாளும்

ஒதியோ ரைந்துசீல முடையரா

யுடல முடிப்

போதிரீண் மரத்தின் மேவும் புத்தர்நால்

வரினும் வைத்துச்

சாதிதானிலாத கொள்கைச் சௌத்திரார

திகன்முன் சாற்றாம.

(பொ-ணா.) சினைக் முதலிய அங்கங்களையுடைய வேத நூல் நெறியல்லாத வாக்கிய நெறியாகிய பிடகநூலை நாடோறும் ஒதி, உருவமுதலிய பஞ்சசந்தங்களின் குணங்களை யுடையவராய், உடம்பைத் தவிராடையாற்போர்த்த அரச விருகூத்தைத் தெய்வம்போலப் பேணி யதன்கீழ்ப் பொருந் தியிருக்கும் பௌத்தத் தால்வகையாருள்ளும் சாதி பேதமில்லாத கோட்பாடுடைய சௌத்திராந்திகள் முன்னே சொல்லுகிறான். எ-று.

சினைக் முதலிய ஆறு:—க-சினைக் (வேதத்தின் உச்சா ரணலக்ஷணத்தை யுணர்த்துவது) உ-வியாகரணம் (பதலக்ஷணத்தை விவரிப்பது) ஈ-நிருத்தம் (பதங்களுக்கு விவரணங் கூறுவது) ச-சோதிடம் (வைதிககருமங்களுக்குக் காலம் அறிவிப்பது) ஞ-கற்பம் (வைதிககருமங்களைப் பிரயோகிக்கு முறையைக் கற்பிப்பது) சு-சந்தசு (சந்தோபேதங்களுக்கு அக்ஷரங்கியை கற்பிப்பது (இவை ஷடங்கமெனப்படும்,

உருவமுதலிய:—உருவம், வேதனை, குறிப்பு, பாவனை, விஞ்ஞானம்; இவை பின்னர் விளக்கப்படும். நாவல்கையார்:—செனத்திரி, யோகாசாரன், மாத்திகன், வைபாடிகள்.

பெளத்தர் துவராடை போர்ப்பவரென்பதை—‘குண்டமணர் துவர்க்குறைகள் மெய்யிற் கொள்கையினர்’ என்னுந் தேவாரத்தாலும் காண்க.

(க)

- முழுதுணர்ந்துலகிற்கோறன் முதற்செயன்
- முனிந்து மற்றும்
- பழுதிலாவருளினாலே பரதுக்க.
- துக்கனாகித்
- தொழுதுவானவரும்போற்றத் தொல்பிட.
- கங்களான
- வழுவினாகமங்கள்சொன்ன மாதவ
- னானவான்.

(பொ-ரை.) எல்லாமறிந்து பிரபஞ்சத்திற்கொலைமுதலிய பாவச்செயல்களை உறுத்தித் குற்றமில்லாத அருளுடைமையால், பிறவுயிர்க்கு நேருந் துன்பத்தைத் தனக்கு நோர்ந்தது போற் கொணம், தேவர்களால்தொழுது துதிசெய் பழையபிட கங்களென்னும் வழுவுற்ற ஆசாமங்கலையருளிய புத்தமுனியே கர்த்தா ஆவான். எ-று.

கொலைமுதலிய:—கொலை, பொய், களவு, காமம், கன். (உ)

- மருவியவளவைகாட்சி மானமென்
- றிரண்டி வற்றும்
- கருதியபொருள்கண்ணான நேயமாய்க்
- கணத்திற் பங்கம
- வருமுரு வருவம் வீடு வழக்கென
- நான்க தாகித்
- தருமவை யொன்றிரண்டாய்த் தான்விநிர்
- தெட்டினுமே.

(பொ-ரை.) பிடகநூலிற் போந்த அளவையாவன, காட்சியுமறுமானமுடைய பிரண்டாம். இவ்வளவைகளற் குறிக்கும்பொருள்கா னினமு (அறிவு)ம், நேயமு (அறியப்படு பொருள்) மாய்வுரு மாத்திரையிற் கெட்டுவரும் உருவும் அருவும் வீடும் வழக்குமென நான்காகி, அவை ஒன்றிரண்டாய் எட்டா-விரியும் எ-று.

எட்டாய் விரியுமாற்றையடுத்த செய்யுளிற் காண்க. கணத்திற் கொண்க நால்கை:—கெட்டுக் கெட்டேபோதல், கெட்டுவளர்தல், செட்டொத்து நிறதல், கெட்டுக் குறைதல். கணம்-தாமரை யிதழையடுக்கி யூசியைச்செருக எட்டிதழையுருவச் செல்லுங்காலதுட்டம்.

(ங)

- உருவியல் பூதமோடங் குபாதாய
- ருப மாகும்
- அருவியல் சித்தங்கன்ம மென்றிரண்
- டாகும் வீட்டின்

மருவியல் குற்றங்கந்த மெனவழங்
கிடுமீவழக்கின்
இருவிய லுள்ளதோடங் கில்லதா
மியம்புங் காலே.

(பொ-ரை) உருவினதியல்பு பூதவுரு, உபாதாயவுருவென விரண்டாம்; அருவினதியல்பு சித்தவுரு, கன்மவருவென விரண்டாம்; வீட்டியல்பு குற்றவீடு, கந்தவீடென்றிரண்டாம்; வழக்கியல்பு உள்வழக்கு, இவ்வழக்கெனவிரண்டாம், சொல்லுமிடத்து, எ-று.

உபாதாயம்—உபாதானம்.

(ச)

- மணிபுன லனல்கால்பூதம் வலிகந்த
- மிரதம் வன்னம்
- எண்டரு முபாதாயந்தா னிவையிரு
- நான்குங் கூடி
- புண்டொரு பொருளுருப முறுபுல
- னுபாங்க மோடக்
- கண்டது சித்தங்கன்ம நன்று தீ
- தென்றல் கானே.

(பொ-ரை.) பூதவுருவாவது பிரிதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு வென நான்காம்; உபாதாயரூபமாவது கடினம், கந்தம், இரதம், வன்னம் எனநான்காம்; இவையெட்டிங்கூடிய விடத்து உளதாகும்பொருள் உருவாகும். புலன்கள் பொறிவழியோடியறியக்கண்டது சித்தவருவாம்; அப்படிக்கண்ட பொருளை நன்னென்றுந் தீ தென்றல் காண்டல் கன்மவருவாம். எ-று.

கன்மம்-கன்மபலம். இவையெட்டும் உருவகந்தமும், பொறியைந்தஞ்சித்தமுமாகிய ஆறும் குறிப்புக்கந்தமும், அவ்வாறிலு மறியு மாறறியும் விஞ்ஞானகந்தமும், சுகம் துக்கம் சுகதுக்கமாகிய மூன்றும் வேதனாகந்தமும், புண்ணியம்பத்தும் பாவம்பத்துமாகிய இருபதும் பாவனாகந்தமுமாகும். புண்ணியம் பத்தாவன:—(மனம்) அருள், அவாவின்மை, தவவிருப்பம், (வாக்கு) இனியவைகூறல், மெய்ம்மைகூறல், பயனுளகூறல், அறமுரைத்தல், (காயம்) வணக்கம், ஈகை, தவஞ்செய்தல் என்பன. பாவம் பத்தாவன:—(மனம்) தீயசின்தனை, ஆசை, கோபம், (வாக்கு) கறிஞ்சொல், பொய்யுரை, பயனில் சொல், கோட்சொல், (காயம்) களவு, கொலை, வீண்செய்கை என்பன.

(இ)

(தொடரும்)

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தருவோகம்

ஸ்ரீதாயுமானசுவாமிகள் பாடலுரை.

மௌனதரு வணக்கம்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

பற்றுவுருவிதமாகி யொன்றைவிட்டொன்றனைப்

பற்றியுழல்கிருமிபோலப்

பாழஞ்சிந்தைபெற்றநான் வெளியாகநின்றனருள்

பகர்ந்தமறியேன்றுவிதமோ

சிற்றறிவதன் தியு மெவரோனுமொருமொழி

திடுக்கென்றுரைத்தபோது

சிந்தைசெவியாகவே பறையறையவுதரவெந்

திருஞ்சுமளவளாவ

உற்றுணர்வுணர்வற்றுன் மத்தவெறியினர்போல

வுளறுவேன்முத்திமார்க்கம்

உணர்வதெப்படியின்ப துன்பஞ்சுமானமா

யுறுவதெப்படியாயினு

மற்றெனக்கையநீ சொன்னவொருவார்த்தையினை

மலையிலக்கெனநம்பினேன்

மந்தரகுருவேயோச தந்தரகுருவேமூலன்

மரபில்வருமௌனகுருவே.

(இ-ள்.) மந்தரகுருவே!.....பற்றுதற்குரிய இடம்பலவாய், ஒன்றைவிட்டு மற்றொன்றைப் பிடித்துத் திரி கின்ற புழுவைப்போல் கொடியமனத்தைப்படைத்த நான், வெளிப்படையாக வுமது திருவருளைப் புகழ்ந்து மறியேன். தவிதநிலை யென்றாலோவது சிற்றறிவாய் முடியும். அன்றி யும் யாராயினுமொரு சொல்லைத் திடுக்கென்று சொன்ன போது, காதே மனமாகப் பறையடிக்கவும், கொடியவுதராக் கினியானது நெஞ்சத்தைப் பொருந்துவதனால், ஊன்றியுணர் வுணர்வுமற்று, உளமத்தம்பிடித்த வெறியரைப்போலுளறு வேன். இப்படிப்பட்ட நான் முத்திரெறியை யறிவதெவ்வாறு? இன்ப துன்பங்களிடத்துச் சம்புத்திபெண்ணுவ தெவ்வாறு? ஆனாலும், நீர் எனக்குப்பதேசித்த வொருசொல்லை, மலையைக் குறியாகக் கொண்டாற்போல நம்பியிருக்கின்றேன். எ-று.

மனமோரிடம் பற்றினில்லாது ஒடுதலால் “காடுங்கையு மனக்குரங்கு கால்விட்டோட” எனக்குரங்காகவு மேற்கூறு வர். பிறர் சொல்வதைச் செவியால்வாங்கி, மனத்தால் நினைத்து, தக்க விடைகொடுக்கும் பொறுமையுந் தகுதியு மில்லெனென்பார் “சிந்தை செவியாகப் பறையறைய..... உளறுவேன்” என்றார். மலையிலக்கென நம்பினெனென்ப தற்கு மலையானது அளக்கலாகா வளவுடையதாசலால், அத் தையிலக்காகக் கொளவோர் எவ்வழியுஞ் சென்றடையலாம்; அதுபோல, யான்வருவி நடப்பினும் நீர் உபதேசித்த பொ ருள் உய்யுநெறியிற் சேர்க்குமென்று துணிகநிருக்கின்றே னென்பது கருத்து.

மௌனகுருவணக்கம் முற்றிற்று.

(க0)

கருணாகரக்கடவுள்.

நிர்க்குண நிராமய நிரஞ்சன நிராலம்ப

நிர்வீஷய கைவல்ய மா

நிஷ்கள வசங்கசஞ் சலந்தித நிர்வசன

நிர்த்தொந்த நித்த முத்த

தற்பரவிசுவாதீத வ்யோமபரி பூரண

சதானந்த ஞான பசுவ

சம்புசிவ சங்கர சர்வேச வென்றுநான்

சர்வகூ லமுநி னைவனோ

அற்புத வகோசர நிவர்த்தபெறு மன்பருக்

கானந்த பூர்த்தி யான

அத்தவித நிச்சய சொரூபசா க்ஷாத்கார

அனுபூதி யனுகுத முந்

கற்பனை யறக்காண முக்தனுடன் வ-நிழற்

கண்ணா டருந்த குருவே

கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தயிடு

கருண கரக் கடவுளே.

(இ-ள்.) ஆச்சரியபூதனே! யாவர்க்கு மெட்டாதவனே! நிவர்த்திமார்க்கத்தை யடைந்த சநகனாதி மெய்யன்பர்க்கு, இன்ப நிறைவாகிய அத்துவிதநிச்சய சொரூபத்தினது பிரத்தி யக்ஷாநுபவ ரகசியமும், யதார்த்தமாகத் தோன்ற முக்கண் ழூர்த்தியாய்க் கல்லாலினிழலில் எழுந்தருளியிருந்த ஞானா சாரியனே! நினைத்தற்கரிய சிற்றம்பலத்தில் ஆநந்தக்கூத்தாடு கின்ற கருணாகரக்கடவுளே! உன்னை நிரர்க்குணன் முதலிய அநந்த நாமங்களால் அழைத்துச் சதாகாலமும் தியானிக்கப் பெறுவேனோ! எ-று.

நிவர்த்திமார்க்கம் - முத்திரெறி. சநகனாதியர் - சநகர், சநந் தனர், சநாதனர், சநற்குமாரர் என்னும் நால்வர். இவர்கள் பிரமாவின் மாணசபுத்திரர். இவர்கள் வேதங்க்ளையும் உப நிததங்க்ளையும் நெடுங்காலமோதியுந்ஞானங்கைவராமல் சிவ பெருமானையடைந்து ஆகமாந்தமாகிய சித்தார்த்தோபதேசம் பெற்று. ஞானங்கைவரப் பெற்றார்களென்று சங்கரசங்கிதை யிற் கூறப்பட்டுள்ளது. இம்முநிவர் பொருட்டாகவே எம் பிரான் குருமூர்த்தத்தொண்டு கைலாசத்திற் கல்லால்மயில் தக்ஷிணபிழுகமாயெழுந்தருளியது. குரு - அஞ்ஞானத்தை யகற்றி அருட்டரிசனம் பண்ணுவிப்போன். ஆசாரியன் ஓது விக்கக் கேட்ட மாணுக்கன், தான் கேட்டதைச் சிந்தித்துத் தெ ளிந்து நீட்டைகூடி யறுபவிக்கவே ஞானம் பூர்த்தியாகும். அவ்வாறின்னி எமது பிரமகுருநாதன் அம்முநிவர்களுக்குக் கேட்டலாதி நால்வகை ஞானங்க்கையும் ஒருங்கே யுதிப்பித்த மகிமாதிசயமானது ‘அன்பருக்கானந்த பூர்த்தியான அத்து வித நிச்சய சொரூப சாக்ஷாத்கார அனுபூதி யனுகுதமுந் கற் பனையறக்காண’ என்பதனாற் பெறப்பட்டது. இவ்வுண் மையை ‘சிவாண்டியே சிந்திக்குந் திருப்பெருகு சிவஞானம், பவமதனை யறமாற்றும் பாங்கினிலோங்கிய ஞானம், உவமை யிலாக் கலைஞான முணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம், தவமுதல்வர் சம்பந்தர் தர்முணர்ந்தா ரநிலையில்’ என்னும் பெரிடபுராண த்தாதுணர்ச்சு. கர்ண என்னதனால் பரமாதாரியன் சந்கிதிமகி மையும், சொல்லாமற் சொல்லியருளிய அருமையும், திண்முத்

இவையால் கட்டபுலனும்படி யுணர்ந்திய முறைமையும் பெறப்படும். திராவிடமகாபாவியத்தில் 'சல்லானில் மலைவில்லார்' என்பதில், 'மலைவில்லார்' என்பதற்கு மலைவுதீர்த்தருளியவர்' என்று ஸ்ரீசிவஞானயோகிகள் கூறியருளிய வாய்மையும், இங்கே 'கற்பனை'யிற்காண' என்னும் பகுதியும் இணங்கி நிற்குத்தன்மையை யுய்த்துணர்க. சிற்சபை யென்பது ஞானசபை; அதுவே ஞானாகாசம். இது பராசத்திவடிவமாயுள்ளது. ஆனந்த நிர்த்தம் - ஆனந்தத்துக்கேதுவாகிய பஞ்சகிரீத்திய நடனம். நடனம் பஞ்சகிரீத்திய வியல்பினதென்பதை 'மாயை தனையுதறி வல்லிணையைச் சுட்டுமலஞ், சாய வழுக்கியரு டானெடுத்து--நேயததால், ஆனந்த வாரிதியி லான்மாவைத் தானமுத்தல், தானெந்தையார் புரதீந்தான்' என்பதனாற் காண்க. சிற்சபையிலானந்த நிர்த்தம் என்பதனாற் பராசத்தியை யதிட்டித்த (இடமாக்கொண்டு) பஞ்சகிரீத்தியத்தைச் செய்கின்றவர் பசுபதியென்னும்பண்பு விளங்கும். கருணாகரம் - கருணைக்குப்பிறப்பிடம். கருணா - ஆகரம் எனப்பிரிக்க. கடவுள் - தொழிலாகுபெயர்; பிரபஞ்சத்தை நடத்துப்பவரென்பது பொருள்; கடவுதல் - நீட்டத்தல்.

நீர்த்துணர்—குணாகிதனே; 'இப்படிய னிந்நிறத்த னிவ்வண்ணத்த னிவ்வினைவை நென்றெழுதிச் காட்டொணுதே' எனவும் 'இன்னதன்மைய நென்றறியாச்சிவன்' எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க.

நீராமய—சேயயகதவனே; 'பிறப்பிலாபிறப்பிலார்'பிணி டொன்றிலலார்' என்றது தேவாரம்.

நீரஞ்சன—இருளற்றவனே; என்பது ஒளிவடிவானவனே; 'இருகிலனும் விசும்பும் விண்ணும் மேழுலகுக் கடந்தண்டத் தப்பானின்ற, டெடொளியை' என்றதமது.

நீராலர்ப—பந்துக்கோடகலா; வனே; என்பது எவற்றிற்கும் ஆதாரமானவனே; 'தானலாதுலகமில்லை' என்றது தமிழ்வேதம்.

நீர்விஷய—விஷயாகிதனே; 'நேரிழையைக் கலந்திருத் தே புலன்களைந்தும் வென்றானே' என்றதனாற் காண்க.

கைவல்லிய—மோகஞ்ஞயே; தாதுதுன்னைக் கொண்டதெனனனைச் சங்கராவார்டெலோ சதுரர், அந்தமொன்றில்லா வானநதம்பெற்றேன் யாதூர்பெற்றதொன் றென்பால்' என்றது திருவாசகம்.

மாநிஷ்கள—மகத்தாகிய நிஷ்கள வடிவனே; 'அருவமு முருவமு பானுப போற்றி' என்றதமது.

அசங்க—கட்டமில்லாதவனே; 'உற்றுரென்றெருவனாயுமில்லாதானே' என்றார் ஆளுடைய வரசுகள்.

சஞ்சலாகித—அசைவற்றவனே; 'பொய்யாத பொழிலே முநதாங்கிமின்ற கற்றுண்கான்' என்றதும் அரசுகளே.

நீர்வசன—மொளனியே; 'சொல்லாமற் சொன்னவனா' என்றார் பாஞ்சொதி முகியார்.

நீர்த்தொந்த—திரண்டாவதில்லாதவனே; 'தன்னியல்பார் மற்றெருவியில்லான்' என்பதாய் 'ஒருவனென்னும் ஒருவன் தான்க' என்பன காண்க.

நீத்த—எப்போது முன்வனே; 'காலங்களுழிகண்டிருக்கின்றனவே' என்றது தேவாரம்.

முக்த—பாசவிமுக்தனே; 'பந்திப்பரியாயு நீயெயென்றம்' 'துறவரிதே கட்டாறுத்த சோதியானே' என்றதமது.

தற்பா—ஆன்ம பிரியனே; 'எவ்வுயிர்க்குந் துணையாய் நின்ற தாயானே' என்றதுகாண்க.

விகவாகித—உலகத்தைக் கடந்தவனே; 'அண்டத்துக்கப் புறமாய் நின்றார்போலும்' என்றது தமிழ்வேதம்.

வியேம பரீபூரண—பரமாகாசத்தில் நிறைந்துள்ளவனே; 'பாரிலங்கு புனலனல்கால் பரமாகாசம் பருகிமதிசருதியுமாய்ப் பரந்தாச் போலும்' என்றது தமிழ்மறை. 'சிற்பரவியோமமாகுந் திருச்சிற்றம்பலத்துணின்னு, பொற்புடனடஞ் செய்கின்ற பூங்கழல் போற்றி போற்றி' என்றது திருத்தொண்டர் புராணம்.

சதானந்த—நித்தியானந்தனே; 'இன்பனாய்த் துன்பங்களைகின்றானே' என்பது காண்க.

ஞான—ஞான சொரூபனே; 'கற்றிருந்த சலைஞான மானாய் நீயே' 'ஞானப்பெருங்கடலை' எனவருவன காண்க.

பகவ—ஷட்குண சம்பந்தனே; ஷட்குணங்கள்:—ஐசுவரியம், வீரியம், புகழ், திரு, ஞானம், வைராக்கியம். பகவத்ஸப்தம் மற்றைத்தேவர்க்கு உபசாரமும், சிவனார்க்குவாஸ்தவமுமாகும்; பசுவதி யென்னும்பெயர் பராசத்தியார்க்கே உரித்தாதலாலுணர்க.

சம்பு—சுகரூபியே; 'இன்பங்காண்டுன்பங்க வில்லாதான் கான்' என்றார் எம்மரசுகள்.

சிவ—மங்களரூபியே; 'நிச்சலம்மனானே யென்றேனானே' 'நித்தல் மனவானானே நிற்கின்றன்கான்' என்றது தேவாரம். (நிச்சலம், நித்தலம் - எப்போதும்)

சங்கர—சுகத்தைச் செய்கின்றவனே; 'பத்தர்களுக்கின்பம் பயந்தார் போலும்' என்றதனாற் காண்க.

சர்வேச—சர்வேச்சரனே; 'மேலோர்க்கு மேலோர்க்கு மேலாய் போற்றி' என்றது திராவிட வேதம். (க)

மீண்டுதி யைந்தொடு புறத்திலுள சுருவியும்
லாக்காதி சுரோத் ராதியும்
வளர்கின்ற சப்தாதி மனமாதி கலையாதி
மன்னு சுத்தாதி யுடனே
தொண்ணூற் றொடாறுமற் றுள்ளனவு மொளனியாய்ச்
சொன்னவொரு சொற்கொண்டதே
துவெனிய தாயகன் டானந்த சுகவாரி
தோற்றமுதை யென்சொல் னுகென்
பண்ணரு மிசையி னொடு பாடிப் படித்தருட்
பான்மைசெறி நின்று தவறாப்
பக்குவ விசேஷராய் நெக்குநெக் குருகிய்
பணிந்தெழுந் திருகை கூப்பிச்
கண்ணாறு கரைபுரள நின்றவன் பரையெலாக்
கைவிடாக் காட்சியுறவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா காக் கடவுளே.

(இ-ள்) இனிய ஓசையோடு கூடிய தோத்திரங்களைப் பாடிப் படித்ததற் திருவருள் வழியே வழுவாமனின்று பரிபாக முதிர்ந்த ஞஞ்சமிகவு நெகிழ்ந்தருகி வீழ்ந்து தொழுதெழுந்து இரண்டு கைகளையும் குவித்தக்கொண்டு, இன்பக்கண்ணீர் வெள்ளம் பெருக்கெடுப்ப நிற்கின்ற அன்பரினத்தைக் கைவிடாத அற்புதச்சுற்றமே! கருதரிய.....கடவுளே! நீ மௌனகுருவாய் வந்து உபதேசித்த ஒருமொழியே யான் கொண்டது; அதனாற் பிருவலியாதி பஞ்சுபூதங்களும், புறநிலைக்கருவிகளும், வாக்கு முடலிய கன்மேந்திரியமும், சுரோத்திரம் (செவி) முதலிய ஞானேந்திரியமும், சந்தி முதலிய விஷயமும், மனமுதலிய அந்தக்காணமும், கலைமுதலிய வித்யாதத்வமும், சுத்கலத்தை முதலிய சிவதத்வமும் இவற்றின் கூறுபாடுமாகிய தொண்ணூற்றாறுதத்வங்களும், இவற்றைப்பற்றிய பிறவிஷயங்களும் எனக்குப் புரிவுகாரமாய்த் தோன்ற அதனால் இடையறாது உண்டாகின்ற ஆனந்தமே லீட்டை என்ன சொல்வேன். எ-று.

கைவிடாக் காட்சியுறவே - என்பதில் 'உற' என்பதையெச்சமாய்க்கொள்வது பொருந்தாது; மேல் எட்டாவது பாடலில் 'கல்காவரு நல்லவற' 'வ' என்பதையுங்காண்க.

பூதம் - ஐ, பொதி (ஞானேந்திரியம்) ஐ, புலன் (விஷயம்) - ஐ, கன்மேந்திரியம் - ஐ, அந்தக்காணம் - ச, ஆகிய ஆன்ம தத்வம் உசும்,

காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம், புருடன், மாயை என்னும் வித்யாதத்வம் எ-ம்,

சுத்தவித்தை, ஈசுவரம், சாதாக்கியம், சந்தி, சிவம் என்னும் சிவதத்வம் ஐ-ம் ஆகிய நக-ம் உண்ணிலைக்கருவிகளாம்.

பூதகாரியம் - உஐ, வாயு - சு0, கன்மேந்திரிய காரியமாகிய வசனாதி - ஐ, வாக்கு - ச, குணம் ந, அகங்காரம் - ந ஆகிய சு0 தத்வங்களும் புறநிலைக் கருவிகளாம், ஆக தத்வம் நக. இவற்றின் விவரங்களை விரிந்த தூல்களிற்காண்க. மற்றுள்ளனவு மென்ற த இவற்றின் தோற்றவொடுக்க முறையும் காரியங்களும் பிறவும்.

(உ)

எல்லா முனடிமையே பெல்லா முனுடைமையே
எல்லா முனுடைய செயலே
எங்கனும் வியாபி நீயென்று சொல்லு மியல்பென்
நிருக்காதி வேதமெல்லாந்
சொல்லான் முழக்கியது மிக்கவுப காரமாக்
சொல்லிற் தவரும்விண்டு
சொன்னவையு மிலவல்ல குருவான பேருந்
தொகுத்த நெறி தானு மிவையே
யல்லாம லில்லையென நன்றாவறிந்தேன்
அறிந்தபடி நின்றுசுகநான்
ஆகாத வண்ணமே யில்வண்ண மாயினேன்
அதுவுநின் தருளென் னவே
கல்லாத வறிஞனுக் குள்ளே யுணர்ந்தினை
கதிக்குவகை யேது புகலாய்
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக் கடவுளே.

(இ-ள்) கருதரிய.....கடவுளே! இருக்குமுதலிய எல்லா வேதங்களும், 'சேதனப் பிரபஞ்சமெல்லா முனக்கடிமையே; அசேதனப் பிரபஞ்சமெல்லா முன்னடைமையே; அவற்றின் செயலெல்லாமுன்னுடைய செயலே; சர்வவியாபகன்ரீயே' என்ற சொல்லுந்தன்மையுடையனவென்னும்படி முழக்கின. பேச்சுற்ற மௌனவிரதிகளும், யாவர்க்கும் பேருபகாரமாக வெளியிட்ட வுண்மைகளுமிவை; சதாசாரியர்களுந் தொகுத்துச்சொல்லிய முறையு மிவையே. இவற்றையல்லாது வேறு வகையில்லையெனச் செவ்வனே அறிந்துவைத்தும், நானின் பத்தையடையாமல், இப்படியாயினேன். (வினாகக் காலக் கழித்தேன்) அதுவுமுன் திருவருளே யென்று கல்வியறிவில்லாத வேழையாகிய எனக்கு அறிவித்தாய். நான் எந்தியடைவற்றற்கு வழியாது? அதனைச் சொல்வாயாக. எ-று.

'சகமலாதடிமையிலில்' 'அயனார் திருமாலும் வானாடர் கோவும் வழியடியார் சாமுலோ' எனவும், 'ஆக்குதியழித்தியானபல்பொருள்' எனவும் 'ஆட்டுவித்தாலா ரொருவ ராடா தாரோ' எனவும் போந்த அமுத உரைகளினுண்மையை, எல்லா முனடிமையே, எல்லா முனுடைமையே, எல்லா முனுடைய செயலே, என்றும், வேதம் சைவமடம் என்பதனால் 'இருக்காதி வேதமெல்லாந் சொல்லான் முழக்கியது' என்றுங் கூறினார்.

'எல்லா முனுடைய செயலே' என்னுங்கால், ஆன்மாசெய்யும் நல்லினை தீவினைக்கிடாகச் சுகதுக்கங்களை யிறைவன் கூட்டுவென்பது பொருந்தாதெனின், இதுவிபரீதவுணர்ச்சியே யாம். பசுபாசங்கள் சுதந்தரமுடையன வல்லவென்பதே யதன்கருத்தாம்: ஆன்மா சேதனமுயினும், அறிவித்தாலன்றி யறியான்; 'கண்ணுக்கொளியிருந்துங் கதிரொளி காட்டினு லன்றிக் காணாதவாறுபோல; இவ்வண்மை யில்வாசிரியர் உடல் பொய்யுறவு என்னும் பகுதியில் 'நயுணாத்தநானுணரு நேசத்தாலோ வறிவென், நேயெனக்கேரர் நாமமிட்டதே' என்பதனால் விளங்கும். பாசஞ்சுடமாதலின் அசைவித்தாலன்றியசையாது. இப்பசுபாசங்களை யறிவித்தலையும் அசைவித்தலையுமே, 'எல்லா முன்னுடைய செயல்'லென்று கூறினர். ஆன்மாவுக்குத் தனுக்காணங்களை யிறைவன் கூட்டாதபோது, அதன் ஞானக்கிரியைகள் நிகழமாட்டா; அவன் காரியப்படு த்தாதபோது, பாசமும் தனுக்காணமுதலியவாகப் பரிணமிக் காது. ஆன்மாவுக்குத் தனுக்காணங்களை யாக்கிக்கொள்ளவும், பாசத்துக்குத் தனுக்காணமாகத்திரிந்து, ஆன்மாவை வந்தடையவும் வல்லமையிலில்லை. ஞானக்கிரியைகளை விளக்கினமை யிறைவன் செயலேயன்றி, அவை விளங்கப்பெற்ற வான்மா செய்யுந் செயது மிறைவன் செயலென்பது பொருந்தாது. அவ்விவரவன் விளக்கினமையா லவன்செயலேயெனின், ஆன்மா அறிவித்தாலறிந்துகொள்ளுந் தன்மையுடையதென்பதை மேலே காட்டினோமாகையால் உய்த்துணர்க. ஆன்மாவுக்கொரு யோக்கியதையுமில்லையெனில், இறைவன் விதிவிலக்கு ரூபமான வேதசிவாகமங்களை யருளிச்செய்தமை அறியாமையாக வன்றோமுடியும். உலகத்தில் பிருகாதிகள் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறைமைக்கென்று ஒரு சட்டமேற்படுமோ? ஆதலின் ஆன்மா, வேதாகமங்களில் விதித்தவழி

விட்டு விலக்கு வழியிற் சென்றால் அக்குற்றம் அவ்வான்மாவைச் சேர்ந்ததே; இறைவன் மேற் சுமத்தவது பெரும்பாவமென்றுணர்க. ஆயினும், 'எனக்கெனச்' செயல்வேறிலையாவுமிக் கொருநின், 'நனக்கெனத்தரும்' என்பது மயங்கவைத்தலாமெனின், அன்று: எல்லாந்தானே யறியுமியல்புள்ள இறைவன் சந்நிதியில் ஆன்மா முனைத்தறிந்த மாட்டாமையை விளக்கியபடியேயாம். 'இவன்றானும் புத்தியுஞ்சித்திவனாமோபுத்தி, இது வசித்தென்றிடிலவனுக் கிவனாமசித்தாமே' என்னுஞ் சிவஞான சித்தியாகாபுணர்க. இவ்வுண்மைகளை யறியும் பரிபாகமில்லாமல் 'எல்லாமுனுண்டிய செய' லென்பது பொருந்தாதென்றும், "இந்தச்சீவனுல் வருந்துபனையெல்லா மிவன்செய லல்லாம், லந்தத்தேவனுல் வருமென்றமூடர்கள்" என்றுங் கூறு மூடவாசகம் பீடழிந்ததான்க.

(ங)

பட்டப்புகற்பெர்முதை யிருளென்ற மருளர்தம்
பகலுமோ வெனது பகலும்
பார்த்தவிட மெங்கணுங் கோத்தநிலை ஞாலையாது
பரமவெனியாக வொருசொல்
திட்டமுடன் மெளனியா வருள்செய் திருக்கவும்
சேராம லாரா கநான்
சிறுவிடு கட்டியதி னடுசோற்றை யுண்டெனடு
தேக்குசிறி யார்கள் போல
நட்டணைய தாக்கற்ற கல்வியும் கிவேகமும்
நன்னிலய மாக வுன்னி
நானென்று நீயென் றிரண்டில்லையென்னவே
நடுவே முனைத்த மனதைக்
கட்டவறி யாமலே வாடினே னெப்போது
கருணைக் குரித்தர் வனே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணாகரக் கடவுளே.

(இ-ள்.) கருதரிய.....கடவுளே! பார்த்தவிடமெல்லாம் விபாபித்த நிலைஞாலையாமல் பரமவெனியாகத் தோன்றும்படி மெளனஞ்ஞவாகி வந்து, ஒரு சொல்லத்திருத்தமாக எனக்கு நீ யுபதேசித்திருக்கவும், அதனை விட்டு என்னை வேறு யாராகவோ எண்ணி, மண்ணாற் சிறுவிடுகட்டி, அதுவிடப் பட்ட மணற்சோற்றைப் பலநாளு முண்டுகளிக் கின்ற சிறியர்களைப்போல், கொரோடாய்க் கற்ற கல்வியையும், சேகட்ட கேள்வியையும், கல்ல நிலையிடமாகவெண்ணி, நடுவிலுண்டாகியு மனத்தை, 'நான் நீயென்று இரண்டில்லையென்னும்படி வசப்படுத்த வறியாமல் மெலிந்தேன். ஆதலாக, பட்டப்பகலை இருட்காலமென்கின்ற மயக்கவறிவுடையார் பக்கத்தைச் சார்ந்தவனே யான்? கின்ருணைக்கெப்போதுபர்திரமாவேனோ? (அறிகிலேன்) எ.து.

பட்டப்பகலை யிருளென்பது, தெனியக்கிடந்ததொன்றை விபரிதமாகக்கொள்வது. நீ யுபதேசிக்கப்பெற்ற பெருமையையும், துதன்வழியொழுக வேண்டுமென்னு-முரிமையையும் மறந்தே னென்பார் 'ஆராக நான், என்ருர். இரண்டில்லையென்னவே கட்டவறியாமலெனக் கூட்டுக. இதுசோகம் பரிசுனை முன்றலையாகும்.

(ச)

மெய்கிடா னாவுள்ள மெய்யரு ளிருந்தான்
"மெய்யான மெய்யையெல்லாம்
மெய்யென வினாத்தியது மெய்யிதற் கையமில்ல
மெய்யேது மறியா வெறும்
பொய்விடாப் பொய்யினே னுள்ளத் திருந்துதான்
பொய்யான பொய்யை யெல்லாம்
பொய்யென வண்ணமே புகலவைத் தாயென்ற
புன்மையே னென் செய்குவேன்
மெய்கிடா தேமுநில கண்டருரு வேவிஷ்ணு
வடிவான ஞான குருவே
மலர்மேவி மறையோது நான்முகக் குருவே.
மதங்கடொறு நின்ற குருவே
கைவிடா தேயென்ற வன்பருக் கன்பாய்க்
கருத்து னென்றது குருவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணாகரக் கடவுளே.

(இ-ள்.) கருமைநிற நீங்காத நிலைகண்டத்தையுடையவருத் திரமூர்த்திவடிவான ஞானகுருவே! விஷ்ணுரூபமாகிய குருவே! தாமரை மலரை யிடமாகக்கொண்டு வேதாத்தியயனம் பண்ணுகின்ற பிரமனுருவாகிய குருவே! எல்லாச் சம்பங்க ளிலும் நின்றருள் செய்கின்ற குருவே! 'எம்மைக் கைவிடாதே'யென்று வணங்கு மன்பர்களுக்கு அன்புருவமாய் அவர்கருத்திற்கலந்து யாவையு முணர்த்துகின்ற குருவே! கருதரிய.....கடவுளே! மெய்ம்மை நீங்காத நாவின்மையுடைய மெய்யருள்ளத்திலுணுகி, உள்ளபடியே யுண்மையான பொருள்களையெல்லாம் மெய்ம்மையாகுமென்று நீயுணர்த்தியது மெய்யே; இதற்கையமில்லை. மெய்ம்மை சிறிது மறியாத வனும், வெறும் பொய்யை விடாதவனுமாகிய என்னுள்ளத் திருந்து, உள்ளபடியே பொய்யாயினவெல்லாம் பொய்யென்து மெய்யெனென்று சொல்லும்படி நியமித்து வைத்தனையாயின் அற்பனாகிய யான் என்செயவல்லேன். எ-து.

ஆன்மாக்களுடைய கன்மத்துக்குத் தக்கபடி வினைப்போக்களை யூட்டி மலபரிபாகப் படுத்துகின்றவன் நீயேயென்பது கருத்து. ஆசாரியனைத் திரிமூர்த்தி வடிவமாகக்கொண்டு தனிப்பது மரபு. அன்றியும், "நிருமாலிந் திரன்பிரம னுபமனியன் றபணன்றி செவ்வே ளாதி, தருமமுத் குரவருக் குந் தனதருளா லாகிரியத் தலைமை கல்கி, வருமெவர்க்கு மு தற்குருவாய்" என்றபடி கொள்ளினும்மையும்.

(இ)

(தொடரும்).

"Eridyakasa Mayam Kosam Anandam Parameśayam" Mathra-Upanishad.

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

1898-ல் ஜனவரியி

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜனாராம்சம்பந்தருவேகம்.

சிதம்பர இரகசியம்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

ஸ்ரீசிதம்பர ஆலயத்தின் புகைப்பட மோன்று இத் துடன் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. மற்றைய ஆலயங்களின் படங்களும் பின்னர்ச் சுமயோசிதமாய் அனுப்பப்படும்.

(உஅ) (105-ம் இலக்க) சுலோகத்தினாலே சொல்லப்பட்ட அவ்வியாகிருத மாயா அஞ்ஞான அவித்தியா சடசத்தியாகிய பரமாகாசந்தான் மேலே பேசிய கார்க்கி ஆகாசமாம் என்றும், பாகிய (சட) ஆகாசத்தை அபேகித்து இந்த அவ்வியாகிருத சடசத்தி ஆகாயம் பரமாம் (சிரேஷ்டமாம்) ஆதலில், பரமாகாசம் (பரமவியோமம்) எனப்பட்டதாம் என்றும், மேலேகூறிய பிரமகிதை முன்றும் அத்தியாயத்து முப்பத்திரண்டாஞ் சுலோகத்துக்கு வித்தியாரணியர் தீபிகை பிடித்தார். பிரகாசித்தலால் ஆகாசம் எனப்பட்டிச் சிற்பிரகிருதி எனப்படும் பரமதேவியாராகிய சிதம்பர பராசத்தியைச் சங்கராசாரியர் (அத்தைத்திரீயத்திலே சொல்லப்பட்ட “வியோமத்தை” ஆகாசத்தை) அவ்வியாகிருதம் என்று பாஷ்யத்திற் கூறி, அதற்கு இசையத் தைத்திரீயப் பொருள் கூறப்புகுந்த பிரமகிதா சுலோகத்தைத் தங்கருத்துறத் தருத்திப் பரமாகாசத்தை (பரம வியோமத்தை) சடப்பிரகிருதியாம் மாயை என்றும், அப்பரமாகாசத்தை அஞ்ஞானம் என்றும், அப்பரமாகாசத்துக்கு இவை முதலாய பெயர் உளவென்பது தொனிக்க “ஆதி” சப்தத்தினால் காட்டிவிட, இதைப் பற்றி இவரைத் தொடர்ந்த வித்தியாரணியர் அந்த “ஆதி” என்னும் சப்தத்தினால் அப்பரமாகாசத்தை அவித்தை என்றும், அப்பரமாகாசத்தைச் சடசத்தி என்றும் கூறி, இந்தப் பரமாகாசம் அவ்வியாகிருதம் எனப்படும் என்று தமது சங்கராசாரியருடைய பாஷ்யங்கருத்தால் வியோம சப்தம் அவ்வியாகிருதத்திலே பொருண் முடிபுகாட்டி முற்றிய தெனக்குறித்த தோடமையாது, இந்தப்பரமாகாசந்தான் கார்க்கி ஆகாசம் என்றும், பிருகதாரணியோபரிடதக் கருத்தை ஈண்டெவலித்த இழுத்துக்காட்டி, பிரபுவாகிய புண்ணியசீலன் ஒருவனை

மற்றொருவன் கொண்டு பிரேதமாக்கிவிட்டு இந்தப் பிரபு பிரேதம் சாமானிய மனுஷனுடைய பிரேதத்திலும் (பரமாம்) சிரேஷ்டமாம், என்று கூறியதுபோல, பாகிய (புறத்துள்ள) ஆகாசத்தினும் இந்த அவ்வியாகிருத சடசத்திப் பரமாகாசம் சிரேஷ்ட முடையதென்று சங்கராசாரியர் சீலர்கள்வியாக்கியை எழுதுவார்களேல், மற்றைய சுருதி புராணங்களுக்குக் கெல்லாம் முழுமையும் மாறுபட அவ்வாறெழுதி விபூதி ருத்திராக்களை யெல்லாம் சாம்பவமூர்த்தி எனும்படி தரித்து, லோகருகு என்று பெயரும்பூண்டு யாண்டுத் தொனித்து நிற்குஞ் சங்கராசாரியர் செய்த செய்கைகளுக்கும், இவர் சீலர் வித்தியாரணியர் முதலாயினோர் செய்த செய்கைகளுக்கும் நா மெல்லாம் யாது செய்யவேண்டும்!!! சங்கர மதத்தவரே! சொல்லும்! சொல்லும்!! தேவியாரையுஞ் சிவனுரையுந் துதித்துச் சங்கராசாரியர் சௌந்தரியலகரி சொல்லி என்! சிவபுஜன்கம் சொல்லி என்! மற்றெவ்வகைத் தோத்திராக்களை யெல்லாம் செய்துமென்! சிதம்பரசத்தியாம் பராசத்தியைச் சடசத்தி என்றும், மாயை என்றும், அவித்தை என்றும் பொருள்படப் பாஷ்யஞ் செய்து அதற்கிசையச் சூதசங்கிதை யிலும் (Forgery) கூட லேகனம் செய்தமைக்குச் சிவபெருமான் தக்க விசாரணை செய்யாது போகார்!! போகார்!! எங்கனெல்லாம் வாழவைக்கும் பரமாகாச பராசத்தியைக் கொன்றவருக்கு உய்வு எவ்வளம் அடுக்கும்! பிரசித்தமாய் ஒருவனை நிரித்தித்துவிட்டு இரகசியத்திலே அவனை வாழ்த்தல் நிஷ்பிரயோசனமாய் முடிதல்போல, எவர்களும் படித்து உய்த்தறியின்ற உபரிஷ்ட பாஷ்யத்தையும் சூததிர பாஷ்யத்தையும் பராசத்தியார்க்குப் பொருள்பட ஆக்காது, அவரை உயிரிலா அவித்தியா சடசத்தி ஆக்கிவிட்டு, சௌந்தரியலகரி முதலியவற்றிலே தேவியாரைத் துதித்தல் நிஷ்பிரயோசனமாய் முடியுமோ? இன்றேல் பிரயோசனமாய் முடியுமோ?

(உக) பிருகதாரணியோபரிடதத்து ஐந்தாம் அத்தியாயத்து ஆறாம் பிராம்மணத்தின் பொருள் போதிக்கப் போந்த பிரமகிதை பத்தாம் அத்தியாயம் அவ்வுபரிடதப் பொருளுக்கிசையப் பூவுலகமுதலிய உலகங்களை யெல்லாம் குறுக்கும் மறுக்குமாய் ஒன்றுக்குமேல் ஒன்றாய் நிறுத்திப்பேசி மேலே போய்ப் பிரமலோகத்திலே (சிவலோகத்திலே) முற்றியதாகப் பொருள் முடிக்காமலும், அவ்வுலக மெல்லாம் அச்சிவத்தின் சிதம்பர் சத்தியினாலே தாங்கப்படுதலைக் காட்டாமலும், உலகம் அனைத்தும் தற்பரமாகிய பிரத்தியக் காண்மாவிலே (கூடஸ்த பிரமத்திலே) தன்னிலே (சங்கராசாரியரிலே) அவ்வியாகிருத மாயையினால் சோவையிடப்பட்டு அவை யெல்லாம் அத்தியாசமாய் (கற்பிதமாய்) விளகுகும் ஒன்றாகருத்தினால் சூதசங்கிதை

(106) ஒத: ப்ரோதச்ச தேலோகா ப்ரம்ம சம்னோ பரே சிவே | ஏவம் சர்வே சதாசாஷிஸ்வருபே ப்ராத்யகாத்மநி | சர்வாந்தர தமேப்ரோதா ஒதா ஆத்யாசத: ஸ்திதா: | என்று கூறியதற்குக் காரணம் ஏகான்ம வாகியாராகிய சங்கராசாரியர் அச்சூத சங்கிதையை இரண்டாயிரம் வருஷத்துக்கு முன்பதினெட்டுத்தரம் திருப்பித் திருப்பிப் படித்து உற்றுணர்ந்து பார்த்துத் தமது ஏகான்மவாத பாஷ்யத்துக்குப்பொரு

த்த்முறமாத்றி வைத்தமையே யன்றிப் பிதிது ஹிசொல்ல வாயுண்டோ! சங்கராசாரியரோடு சிவாகசியத்திலே ஒரு ன்கு பிரதிபாதிக்கப்பட்ட அப்பயதீக்ஷிதர் தமது சைவக் கிரந்தங்கள் எங்கும் பிரத்தியக்காண்ம நிர்க்குணப்பிரம கூடஸ்த பிரமத்தைத் தாழ்ந்த படியிலே அடக்கிவைத்துப் பேசியிருப்பாராக, அவர் பேசியது கூடலேகைஞ் செய்மப்பட்ட சூத சங்கிதைக்கு மாத்திரம் உடன்பாடாகாது மற்றவை வலிய உப ப்பிரமம்மணங்களுக் கெல்லாம் ஒத்த கருத்தேயாய் முடித லால், சூதசங்கிதையாம் மங்கை கபடகிருத்தியத்தினால் தன் னுண்மை தவறப் பெற்ற தென்பதும், கற்பீத்தவறப் பெற்ற தென்பதும் ஆயவும் வேண்டுமோ?

(100) மேலும் அப்பய தீக்ஷிதயோகியார் தருமஞான ரூபமாயுள்ள சிதம்பர சத்தியை (ஆகாசத்தை) சர்வாதாரமும் சர்வகாரணமுமாமென்று பிருகதாரணியுமும் சாந்தோக்கிய மும் கூறியவாமென்று நாட்டி, அதைத்திரீய சுருதியானது பரப்பிரமத்தினது லாக்குமனாதிநீராகியானந்தத்தையும், “எவ்விருத வரீக்கானது மனசோடு செல்லமாட்டாநாய் மீண்டுமிருந்தோ அப்படிப்பட்ட பிரமத்தினது ஆனந்தத்தை அறிந்தவன் யாண்டும் பயப்படுவானல்லன்” என்றும்,

(107) எவ் ஆகாச ஆனந்தோ நஸ் யாத் |

“இந்த ஆகாசம் ஆனந்தமாயி ராதொழியில்” என்றும், ஆகாசத்தையும் ஆனந்தத்தையும் ஒன்றும் என்ற கருத்தினால் சமாநாதிகரணத்தில் வைத்துச் சொல்லுதலால், (சிதம்பர சத்தியிலே) பரமாகாசத்திலே ஆனந்தம் முடிவுபெற்று என் னும் கூறி முடித்தாராக, பிரமகிதை மூன்றும் அத்தியாயத்து முப்பத்திரண்டாஞ் சுலோகம் அந்தப் பரமாகாசத்தை (பரமவியோமத்தை) சடசத்தி என்றும், அவித்தை என்றும், அவ்வியாகிருதம் என்றும், அஞ்ஞானம் என்றும், மாயை என் னும் கூறி, அறுபத்தெட்டாஞ் சுலோக வாயிலாகப் “பிரமா னந்தத்தை (பிரமமாயிய ஆனந்தத்தை) தன்னைவருபமாக அறிந்தவனே பயம் நீக்கினவனவன்” என்று கூறுமேல், அப் பரமவியோம (ஆகாச) சடசத்தியே பிரமானந்தமாயும், அவித்தையே பிரமானந்தமாயும், அவ்வியாகிருதமே பிரமா னந்தமாயும், அஞ்ஞானமே பிரமானந்தமாயும், மாயையே பிரமானந்த மாயும் முடிந்து, பிரமகிதை சுலோகத்தின்படி மாயாவாதிகளும், அவர் முன்னோரும் அவர் பின்னோரு மாயிய எல்லோரும் தற்சுவருபமாகின்ற நிலையும் மாயை யாய், அஞ்ஞானமாய், அவ்வியாகிருதமாய், அவித்தை யாய், சடசத்தியாய், முடிந்து, பிரமகிதையானது தன்னை விசுவசித்த ஏகான்மவாதக் கும்புசனையெல்லாம் இருக்குழியிலே பொறித்து விட்டமையை அம்மதத்தவர் மூன் பின் யோசிக்கும் விவேகமூளைப் பிரகாசம் சிந்திதுமின்றி அச்சூதசங்கிதாப்பிரமகிதை பதினெண் புராணங்களுட்பட்ட தென்றும் பூரணப் பிரமம்மணமுடைய தென்றும் கொண்டு பார்த்துப் பார்த்து எழுதித் தம்மிடத்து அச்சுச்சாஸையிருக் கும் வாய்ப்பொன்று மாத்திர நோக்கிச் சிவத்தரோகத்துச்ச மொழிப் பத்திரிகைகளை யெல்லாம் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தி

திபு “பூச்சியமுத்தான்” கதையை ஞாபகப்படுத்தா திருப்பா ராக, சுவராசாரியர் சூதசங்கிதையிலே செய்த கூடலே கணம் இத்தனை அனந்தத்தை அவர் மதத்தவர் தலையிலே முடித்த விட்டது. மூலைக்குள்ளே ஜகத்குரு என்று பெ யர் மாத்நரையாய்ச் சொல்லப்பட்டுக் கிடந்த சங்கராசாரி யர் பெயரை இக்காலத்தவர் ஒரு கிளப்பிலே கிளப் பித் தலைக்குமேலே வைத்துத் தூற்றுதற்குக் காரண ராயினர். இந்த மாயா அஞ்ஞான அவித்தியா அவ்வியா திருத சடசத்திப் பிரமத்தைத் தற்சொருபமாக அறிந்தவன் யாண்டும் அஞ்சுவானல்லன் என்றும் வாய்மையினுள்ளோ, பிற்காலத்தவர் தாரும் அவ்வியாகிருத மாயா அவித் தியா அஞ்ஞான சடசத்திக்குகையுட் பொறிந்து இன்னது எழுதலாம் இன்னது எழுதப்படாது என்பது நோக்காது, வைதிக சைவ சுத்தாத்தவித் சைவசித்தாந்த சமயத்தை ஈஸ்திமதம் என்று எழுதித் தலைதமோறி இடர்ப்பட்டார். சுருதியையும் இவரது சூதசங்கிதாச் கபடலேகைத்தையுக் கண்டு இவரது துரகங்காத்தை இப்போதே பொடிப்படுத்தி நிர்மூலப்படுத்தி வாரி வாயுவில் வீசி ஊதி விட்டேம். இனி இயந்தாம் எழுதிய பொய்யுரைப் பதினைந்து பதினாறு சிவத் துரோக துவண்க் களஞ்சியச் சுருதிகளை யெல்லாம் தமது கீழ்ப்புறத்தாழியில் வீசிச் சுருத்து விடுவாராக, இன்றேல் தமது அடுப்புருகுப்பிலிட்டுப் பஸுமீகரப்படுத்திவிடுவாராக, இனிமேல் இப்படிப்பட்ட துச்சப்பத்திரிகைகள் கொண்டு உலகைக்கெடுக்கா திருப்பாராக. இந்த ஆகாசம் ஆனந்த மாகாது போயின் என்று தைத்திரீயசுருதி நேரே பொருள் படக் கிடப்பதே யாகவும், தமது முன்னோராகிய நீலகண்ட சிவாசாரியர் அவ்வாறே பொருள் செய்திருப்பாராகவும், ஸ்ரீ அப்பய தீக்ஷிதயோகியார் அவ்வாறே சமாநாதிகரணத்தில் வைத்துப் பொருள் செய்தாராகவும், (சிதம்பர சத்தியாம்) பரமாகாசத்தை அவ்வியாகிருதம் என்று தமது மாயாவாத பாஷ்யத்திலே வரைந்தமைக்குச் சான்று செய்யுமாறு, மே லே போந்த பிரமகிதை மூன்றும் அத்தியாயத்து முப்பத்தி ரண்டாஞ் சுலோகமானது மாயை என்றும், அஞ்ஞானம் என் னும், அவ்வியாகிருதம் என்றும், சடசத்தி என்றும், சம்சார பந்தக்குகை என்றும், அவித்தை என்றும் சிதம்பரத்தைச் சொல்லுமறு சங்கராசாரியர் புதுக்கிவிட்டமையால், இந்தச் சுருதிக்கருத்து (107-ம்) இலக்கச் சுருதியோடு மாறுபடுமே என்ற கபடத்தனமேற்கொண்டு “இந்த ஆனந்தம் பரமவி யோமமாம் குகையில் இல்லையாயின்” என்று அநாவசியக மாய் அச்சுருத்தித் தப்புப்பொருளை ஈண்டு வலிந்து இழுத்து ஒவ்வாப்பொருள் கோடலாம். அறவனைந்தான் உரை பண் ணினார் சங்கராசாரியர். ஆகவே, உயிர்க்கெல்லாம் இருந்து பிழைக்கவேண்டில், (சங்கராசாரியர் கருத்தின்படி) ஆகாயம் பரீமாகாச மாயிருத்தல் வேண்டுமாம், அவ்வாகாசம் மாயை யாயிருத்தல் வேண்டுமாம், அவ்வாகாசம் அஞ்ஞானமாயிருத் தல் வேண்டுமாம், அவ்வாகாசம் அவ்வியாகிருதமாயிருத்தல் வேண்டுமாம், அவ்வாகாசம் சடசத்தியாயிருத்தல் வேண்டு மாம், அவ்வாகாசம் குகையாயிருத்தல் வேண்டுமாம், அக்கு கை சம்சாரபந்தமாயிருத்தல் வேண்டுமாம், (நீலகண்டசிவா

சாரியர் அப்பயதீஷிதர் கருத்தின்படி அவ்வாகாசம் பரமசத்தியம் சிதம்பரானந்த பராசத்தியாயிருக்க வொண்ணாதாம்) இப்படியெல்லாம் இருந்தால், மாயாசடசத்தி வியோமக்குகையில் ஆனந்தம் இருக்குமாம், அதனால் தற்சொருபமாயிருந்து விடலாமாம்! மிகுநன்று! நன்று!! சிதம்பரேசர் நடனம் பண்ணும் இடத்தில் சங்கராசாரியரும் அவர் டீடரும் தாம்பிரமம் தாம்பிரமம் என்று நம த்தாராம்! இப்போது பின்னுள்ளாரும் தாம் தாம் பிரமம் என்று தாளம்போட்டு நடிக்கின்றார்கள்! பின் என் செய்யார்கள்! இப்படியன்றோ பொருள் செய்யவேண்டும்! லோகஞ்ரு என்னுந் தொனிப்பெயருடையராய் சங்கராசாரியர் சிதம்பரத்தைச் சடம்பரமாக்கி, அதனால் சுருதி சொல்லிய “ஆகாசம் ஆனந்தமாகாதொழியின்” என்பதை, “சடம்பரம் ஆனந்தம் ஆகாதொழியின்” என்று பொருள்படுத்த வழிகாட்டியேனும், மாயாசடம்பரத்தில் ஆனந்தம் வைக்கப்பட்டிருக்குமென்று பொருள்படுத்த வழிகாட்டியேனும் தார்த்தஞ் செய்து கெடுத்தமை மிகுதியும் வெட்கம்! வெட்கம்!! பொய்ச் சாஷிக்குத் தாழம்பூவைப் பிரமாபற்றினுந் போலச் சூதசங்கிதையைச் சங்கராசாரியர் பற்றிப் பிழைபடுத்தியது முழுமையும் தவறேயாம். இது னுந் தமது பாஷ்யத்தையும் சூதசங்கிதையையும் இரண்டாயிரம் வருஷமாக நம்பி வந்தவர்களைத் தலைதடுமாறிப் பேசுதற்கும் எழுதுதற்கும் வேதசார சைவசித்தாந்தத்தைத் தாவித் தற்கும் காரணானமை மிகு கொடுமையேயாம்! இவருக்கு இச்செய்கை அடுக்குமா! இது பொறுக்குமா! இவ்வணம் பராசத்தியைக் கொன்றுவிட்டா தாம் லோகஞ்ரு என மேலாடவேண்டும்! அந்தமின் மறையெல்லாம் அடிதலை தடுமாறிப் போயவே! மறு சிதம்பர பரமானந்தாமிர்த உபநிஷததடாகத்தை மாயாவாதப் பொருட் சொற்களென்னும் சர்களாலும் மண்ணினாலும் நிறைத்த நன்றாய் உரமிட்டி, தக்கி அவ்வுபநிடத உண்மைகளைக் காணவொட்டாது கெடுத்துவைத்தபாபம் எனினிலே தீருவதன்மே! கீழ் மேலாயும் மேல் கீழாயும் நின்றும்போல மாயாம்பரோபநிஷதங்கள் கீழேநிற்கும் நெறியை விட்டுமேலாடவும், சிதம்பரோபநிஷதங்கள் மாயாவாதியால் தார்த்தஞ் செய்து கெடுக்கப்பட்டு மேனிலையை ஒழிந்த கீழ் நிலைக்கண்ணவாம் மாயாவாதோபநிடதங்களோடு சமமாகப் பொருள்கொள்ளப்படவும் நேர்ந்தமை பாபக் கலியுகமான்மியத்தினாலேயாம்.

(நக) வைதிக சைவோபநிடதங்களிலே பிரமம் ஆகாசம் ஆன்மா என்பன அதிட்டவசத்தால் பிரமம் என்றேனும், ஆகாசம் என்றேனும், ஆன்மா என்றேனும் ஒவ்வொன்றாய்க்காணப்பட்டால் அத்தைக்கொல்லாது சங்கராசாரியர் தமதுபாஷ்யத்திலே தப்பிவிடுகின்றார். அதுவன்றி ஓரிடத்திலே இரண்டாய் மூன்றாய் அவை சேர்ந்த அவ்வுபநிஷத மூலங்களிலே காணப்படுமாயில், அவற்றுள் ஒன்றைமாதிரம் கிறீவிட்டுமற்றவைகளை எவ்வாறாயினும் உபாயஞ் செய்து கொண்டு விடுகின்றார். ஈசோபநிடத முதல் அதர்வசிகை இறுதியாம் சிதம்பர வாதோபநிடதங்களிலேனும், இவற்றின் பொருளை அங்கங்கே சுருக்கியேனும் விரித்தேனும் கூறும் கைலாயசங்கிதை வாயுசங்கிதை முதலியவைகளிலேனும் கிவமாகிய பிரமம், சத்தி,

ஆன்மா என்பவற்றின் ஒன்றையேனும் பொய்யென்று கூறும் துணுக்கை மந்திரமேனும் துணுக்கைச் சுலோகமேனும் காணப்படாமையினுற்றான், அச்சிதம்பரோபநிடதங்களை மாயாவாதோபநிடதப் பொருள்படப் பாஷ்யஞ் செய்து, அப்பாஷ்யத்திலே ஒவ்வோரிடத்திலே வெளிப்படவும் வெளிப்படாமலும் சொல்லியும் சொல்லாது விடப்பட்ட மாயாவாதப்பொருள்களை அறிந்து, கொள்ளும் பொருட்டுக் கற்பனாசுலோகங்களைப் பிரமகிதை முதலியவைகளிலே புகட்டி மாயாவாதிகளுக்குச் சகாயஞ் செய்துவிட்டார். சங்கரபகவத் பாதாசாரியர் சூதசங்கிதையைப் பதினெட்டுத்தரம் ஊன்றிப் பார்த்துச் சாரீரகபாஷ்யஞ் செய்தார் என்கும் புளுகு பெரும் புளுகாம் என்றும், அவர் பாஷ்யத்துக்கியைபச் சுலோகங்களைப் புகட்டிப் பதினெட்டுத்தரம் மூன்பின் விரோதமதும்படி பார்வை யிட்டு மாற்றினமையையே உலகினர் மாறுபடப் பேசினார் என்றும், இவ்வாறு கபடத்தனஞ் செய்தமை கீலகண்டகிவாசாரியர் பாஷ்யத்தையும், அதற்கு ஆதாரமாய் கின்ற அப்பயதீஷித யோகியார் சைவக்கிரந்தங்களையும் சூதசங்கிதையையும், அதற்கு மூலமாய்கின்ற சுருதிகளையும், உபப்பிரம்மணங்களையும் மிகு சாவதானத்தோடு ஆராயும் அறிஞர்க்குப்பார்க்குந்தோறும் பார்க்குந்தோறும் பட்டப்பகலை இரவென்று சொல்லிய வாய்மை வெளிப்படும் என்றும் உணரக்கடவர். சீவான்மா பரமான்மா எனப் பொருள்பட இரு ஆன்மசப்தங் கள் சிதம்பரவாதோபநிடதங்களிலே நேரின், அவற்றுள் ஒன்றைப் புத்தி என்று பொருள்படுத்திக் கெடுத்துவிடுகின்றார். பரமாகாசம் (சிதம்பர சத்தி) பிரமம் என இரண்டு நேரில், பரமாகாசத்தைச் சடசத்தியாக்கிப் பிரமத்தை எஞ்சவிடுகின்றார். செயற்கரிய செய்கலாதார் குழுவினர் வருப்பார்க்குச் செயற்கெளியதும் ஒன்றுண்டாமோ!! தைத்திரீயத்துக்குப் பொருள் கூறிய விடத்து மேலே போந்தவாறு “பரமாகாசம்” “பிரமம்” என இரண்டு ஒருங்கு நேர்ந்தபோது, பரமாகாசத்தைச் சடசத்தியாக்கினவர் சாந்தோக்கியோபநிடதத்து அவ்விரண்டும் நேரான ஆகாசம் என ஒன்று மாதிரம் நேர்ந்தபோது, அதனை (கிர்க்குண) சிவம் எனச் சூதசங்கிதையிலே பொருள்படுத்தித் தமது மாயாவாத சாந்தோக்கியோபநிடதபாஷ்யத்து ஆகாயம் ஒன்றுக்கியை நிறுத்திக் கொண்டார். இந்த ஆகாசத்தைத் தைத்திரீயத்திற் போலச் சடசத்தி எனப்பொருள்படுத்தில் ஏகான்மவாதியாருக்கு மற்றோர் கதி ஈண்டு இன்றாய் விடும். தைத்திரீயத்திலே ஆகாசத்தைச் சாந்தோக்கியத்திற் போல நிறுத்திக்கொண்டால், இவர் ஏகான்மவாதம் நிலைக்கடிட்டாது போக வைதிகசைவம் வந்து குழிகொண்டிவிடும் என்று கொண்டு பாஷ்யமும்பிரமகிதையும் தாளமும் மேளமும்போல இசையச் சங்கராசாரியர் இசைத்தமையுமாமென்க.

(தொடரும்).

பூர்வீக சமய நிலை . . .

(முன் தொடர்ச்சி)

இததான் எனிப்து தேசத்திய மதாசார விர்த்தாந்தம். சரூபியர், இந்தியர், பாரசீகம், கிரீஸ், ரோம், சீனம், ஆகிய தேசங்களின் மதாசார வரலாறுகளு மிப்படித்தான். இதுகாறும் கூறியவற்றால், ஒரு தெய்வ வுபாசனையும், பலதெய்வ வுபாசனையும் கலந்து எல்லாருடைய மதாசாரங்களிலும் பிரபலித்திருப்பதற்குக் காரணமறித்து கொள்ளலாம். ஆதிபி லிருந்த ஆசாரம் ஒருதெய்வ வுபாசனையான். தான் சுயம்பு, இரண்டாவதற்றுவொருபொருள், சர்வஜன பிதா, சிஷ்டபரிபாலனன், தஷ்டநிக்ரகன், என்றும், எல்லார்க்கும் உய்யுநெறி யொன்றே யமைத்திருப்பது என்றும், ஆதியில் மனுஷனுக்குக் கருணைகூர்ந்து உணர்த்தியது அக்கடவுளே. ஆனால், நாளாவர்த்தியில் ஆதி ஐதிகங்களெல்லாம் கற்பனா கதைகளால் மாறுபட்டு, மெய்க்தெய்வ ஞானம் பெரும்பான்மையும் மலினமடைந்துவிட்டது. காமாதிகளுக்கு மூலமாகிய விக்கிரகாராதனம் தலையெடுத்தோங்கிற்று.

கடவுளொன்றே யென்பதைப்பற்றி ஆதியிலிருந்த ஞானமானது யூபிரட்டஸ் நதிதீரங்களில் பரவியிருந்தது. அசீரிய ராஜ்யத்துச் சிறுவர்கள் ஆகாயத்தை நோக்கி இரண்டு கைகளையு முயர்த்துக்கிக் கொண்டு தங்கள் வேலைமுடிவில் அபராத மன்னிப்புக்காக வழக்கமாகச் செய்யும் தேவபிரார்த்தனை வருமாறு:—

“கடவுளே! “என்விஷயமாகத் தேவரீர் திருவுளத்திற் கோபங்கொள்ளாது தணிக.”

“அடியேன் சம்சீர பயமென்னு முணவையுண்டு, துக்கமென்னு சீகாக்குடித்து ஜீவிக்கிறேன்.”

“என்தெய்வத்துக்கு அபசாரங்கள் செய்யத் துணிகின்றேன்.”

“என் கடவுளுக்கு அபசாரங்களைக் கவனியாழ் செய்து வளர்கின்றேன். பாபமென்றுதெரிந்தும் அவ்வழியே செல்கின்றேன்.”

“ஓ ஐயனே! என் குற்றம் மிகப்பல; நான்செய்யும் பாபம் மிகக்கொடிது; என்னைப்போல் அபாதிபும் பிபிய முண்டேர்!”

“மனிதரியல்பு தெரிந்த கடவுளே! என்னைப்போலபாதி யில்லை.”

“பாவக்குழியில் வீழ்ந்திருக்கிறேன்; அதைக் கவனிப்ப தில்லை; பாவஞ் செய்திருக்கிறேன்; அதையும் கவனிப்பதில்லை.”

“கடவுளென்மீது வெறும்புற்றத்கோபமுதிர்ந்திருக்கிறார்; அவர் கோபாக்கினியில் வெதும்புகின்றேன்.”

“நான் முழந்தாளில் நிற்கின்றேன்; என்னைக் கைனக்கு வாரில்லை.”

“தோத்திரஞ் சொல்லிப் புலம்புகின்றேன்; செவிகொடுப் பாரில்லை; ஒருநாழர்த்தியாகிய அவ்வையணுகிக் கழி விரக்கப்படத் தொடங்குகின்றேன்.”

“நான் செய்துள்ள பிழைகளைநந்தம்; அவற்றைக் காற்று அடித்துக்கொண்டு போகட்டுமே; நான் செய்துள்ள ஈசுவராபராதங்களும் அநந்தம்; எபகவானே! அப்ப டலத்தைப் பிறியெறியுமே! என்னுண்டவனே! என் பாவங்கள் ஏழுமடங்கேழு. அவற்றினின்றும் என் னை விழுத்தனக்குமே! பிறரதியாதவற்றை யெல்லா மறியவல்ல பெருமானே! என்பாவங்கள் ஏழுமடங் கேழு. அவற்றினின்றும் என்னை விழுத்தனக்குமே! ஈன்றணிய தாயின் இளகிய நெஞ்சமும், தனயனைப் பெற்றெடுத்த தந்தையின், நெஞ்சமும் போல்வதன் றே உமது திருவுள்ளம்; என்மீது திருவருள் சுரப்பீ ராக.”

“ஐண்டவனே! என் துன்பக் கண்ணீரைத் தடைத்தரு ளும்; நன்நினைவாலும், சொல்லாலும், செயலாலும், செய்கின்ற தவறுகளைப் பொறுத்தருளும்; என் துக் கங்களை யடித்துக்கொண்டு போகும்படி சப்த மாரு தங்களை யுண்டுபண்ணும்; பறவைகளவற்றைக் காற்றி லே ஊற்றிவிட்டும்; மீன்பிடிக்கும் வலைகள் அவற் றையும் பிடிக்கட்டும்; நதியாவது ஜலத்திலவற்றை யுருட்டிக்கொண்டு போகட்டுமே!”

இவ்வாறு, தான் செய்த பாவங்களைப்பற்றி வருந்தி வேண்டிக்கொள்ளும் ஆன்மாவானது, பக்தியில் லாதவனுடைய ஆன்மாவாக மாட்டாது; அன்றி யும், அநாசாரமான விக்கிரகாராதனையால் இழிவடைந்திருக்கு மோருள்ளத்தினின்று வெளிவந்த ஸ் தேரீத்திரங்களுோ; அல்ல, மாணுஷிக ஆரம்ப தசையிலும், இதிகாச காலத்துக்கு முற்பட்ட குழப்பகாலத்திலும், உண்மையாகிய கடவுளொருவரே யென்பதை நன்றாகக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பூர்வீக இந்து மதம்.

இந்தியாவின் வடமேற்றிசையிலிருந்து, உங்கள் முன்னோர்கள் போர்க்கோலம் பூண்டவர்களாய், சப்தசிரீத தீரமாகிய பூமியில் செல்லும் போது, பழ மையாகிய வேதகானங்களால் திசையெல்லாஞ் செ விடுபடுத்தினார்கள். அப்பாடல்களும், ஸ்தோத்திரங்களுந் தெய்வமொன்றே யென்னும் பூர்வ நம்பிக் கையைக்குறிப்பனவாம். தற்காலத்திய இந்துவால யங்களில் நிறைந்திருக்குந் தெய்வங்களை யக்காலத் திய வேதப்பாடல்களிற் காணமுடியாது. சிவன்,

விஷ்ணு என்னும் பெயர்கள் கிடையாது. ஒரே கடவுளென்னும் கொள்கையும், பக்தியும், பூர்வீக வாரியர்களுடைய மனத்திலிருந்து நீங்கும்படியாக, புராணங்களில் தெய்வமாகக் கொண்டாடப்படும் வீரர்கள் அதுவரையிலுண்டானதில்லை. கோல் புருக் என்பவர் நெடுநாள் வேதங்கருத்தையாராய்ந்து கண்டமுடிபுயிது. அவர் சொல்வது:—“வேதங்களைப்பெரும்படியாய்ப் பார்த்தும்போது, பிரார்த்திக்கப்படுகின்ற தெய்வங்கள், தங்களைநோக்கிப் பிரார்த்திக்கின்றவர்களைப்போலப் பலவகையாகத் தோன்றுகின்றன. ஆயினும், இந்துவேதத்தின் மிகப்பழைய வியாக்கியானங்களின்படி யந்தப்பலவகையான புருஷர்கள், பொருள்கள், இவற்றின் பெயர்களெல்லாம் மூன்று தெய்வப்பிரிவாக வேற்பட்டு, தீர்ப்பா யொரே கடவுளிடத்தில் முடிவுபெறும். வேதங்களின் அரும்பதவகராதியானது மூன்று தெய்வநாமாவளிகளோடு முடிகின்றது. அவற்றுள், முதலாவதில் அக்கினி யென்றும், இரண்டாவதில் காற்றென்றும், மூன்றாவதில் சூரியனென்றும், பொருள்படும் படியான பெயர்கள் அடங்கியுள்ளன. தெய்வங்களைப்பற்றிப் பிரதிபாதிக்கின்ற நிருகீதத்தின் கடைசிபாகத்தில் (“திஸ்ராவதேவதா”) மூன்று கடவுள்களே யுண்டென்று இருமுறை விளக்கியிருக்கிறது இவ்வாக்கியங்கள் முடிவிலொரு தெய்வத்தைக்குறிக்கு மென்பது, வேதங்களின் அநேக வாக்கியங்களாற் கொள்ளக்கிடப்பது மன்றி, நிருக்தம், வேதம், இவற்றின் பிரமாணத்தைப்பற்றி இருக்கு வேதத்தின் விஷய சூசிகையாரம்பத்திலும், சுருக்கமாயுந் தெளிவாயுந் கூறப்பட்டுள்ளது..... ஆகவே, இந்து வேதங்களினாலே ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பூர்வீக இந்து சமயமானது, படைப்போன், படைக்கப்படுபொருள், ஆகிய இவற்றுக்குள்ள தாரதம்மியங்களைத் தக்கவாறு விளக்காவிட்டாலும், ஒரு கடவுளையே அங்கீகரிப்பதென்று அவ்விந்து வேதங்களாற் போதருகின்றது” என்பதாம்.

இந்து வேதங்களைப்பற்றி ஜோன்ஸ் என்பவரும் இதே யபிப்பிராயங்கொண்டிருக்கிறார். அவர் சொல்வது:—கற்றுணர்ந்த இந்தியர்கள், தங்கள் நூற் கருத்தின்படி, உண்மையில் ஒரு பரவஸ்துவையே ஒப்புக் கொண்டு, அப்பொருளைப் பிரம்ம அல்லது பெரிய பொருள் என்று கூறுகிறார்கள். அதன் தத்துவமானது அதனுடைய மனசுக்கன்றி மற்ற்ந்த மனசாலுமறிவதற் கெட்டாததென்று துணிகின்றார்கள்; அது தன் சக்தியைத் தன்னிச்சாமூர்த்தங்களின் கிர்த்தியங்க

ளால் வெளிப்படுத்துவதாக நினைக்கின்றார்கள். ‘இரகூத்தலாகிய தொழிலைச் செய்வதாகக் கொள்ளும் போது, அப்பொருளை, வியாபகனும், புருஷோத்தமனுமாகிய விஷ்ணு வென்கிறார்கள். படைத்தல் அல்லது முன்னில்லாததொன்றை யுண்டாக்குதலை யந்தபிரம்மம் செய்வதாகக் கொள்ளும் போது அதைப் பிரமன் என்கிறார்கள். அழித்தல் அவ்லது உருவங்களை மாற்றுதலை யந்தப் பிரம்மம் செய்வதாகக் கொள்ளும் போது அதை அநேக நாமங்களால் லைழக்கின்றார்கள். அவற்றுள், சிவ, ஈச அல்லது ஈஸ்வர, நந்தர், ஹர், மஹாதேவ, என்பவை பெருவழக்காயுள்ளவை’ என்பது.

சப்தநதிதீரத்தில், “ஆதியாரியர்கள் மூவாயிரம் வருஷங்களுக்குமுன் குடியேறிய தேசத்திற்கு நான் போயிருப்பதாக வைத்துக்கொள்கிறேன். அங்கே பரமண்டலாதிபதியும், பரவஸ்துவும், மண்ணையும் விண்ணையும் தானே படைத்தவருமாகிய இரண்ய கர்ப்பருக்கு வைதிகர்கள் தங்கள் கால சந்திஸ்தோத்திரத்தை அடியில் வருமாறு பாடுவதை நான் கேட்பேன்:—

“எந்தக் கடவுளை நாம் போற்றித்துதிப்போம்? எவன் ஆதியில் இரண்ய கர்ப்பனாகத் தோன்றினவன்; எவன் தோன்றும் போதே ஈசுவரவிலகூணங்களாமைந்தவன்; எவன் பிரபஞ்சத்திற்குத் தனிமுதலாயுள்ளவன்; எவன் மண்ணைப் படைத்து விண்ணையமைத்து உயிரையுந் சக்தியையுந் கொடுத்தவன்; எவனுடைய ஆணையைத் தேவர்கள் கிரசாய் வகிப்பது; எவன் நித்தியத்துவத்தில் மறைந்துள்ளவன் எவனுடைய அருளைப் பெறுதிருப்பது மிருத்துவாகும்; எவன் கவசசத்தியால் ஜாக்கிரசொப்பன சுழுத்தியுலகத்துக்கு அதிபதியானவன்; எவன், ஒடுமியல்புள்ள மகாப் பிரவாகமானது வித்துகளைச் சேர்த்துப் பலனுண்டாக்கி, அக்கினியைச் சுவாலிககச் செய்கிறவொவ்வொரு இடத்திலுந்தோன்றி நிற்பவன்; எவன் தேவர்களுக்கு கெல்லாம் பிராணவாய்வும் ஜீவனுமாயுள்ளவன்; எவன் இந்த பிரம்மானடமுமுமையும் ஒரே நோக்காய்ப் பார்க்கவல்லவன்; எவன் எவ்வகைச் சக்திக்கு மூலமானவன்; எவன் பூஜ்யன்; துரியமூர்த்தியாகிய அவனையே போற்றித் துதிப்போமாக.”

இந்தப் பழையஸ்தோத்திரப் பாடலிலுள்ள சூற்றங்கள் எனக்குத் தெரிந்தவைகளே. ஆயினும், அவற்றிலுள்ள குணங்களு மெனக்குத்தோன்றாமற் போகவில்லை. பிற்காலத்திற் புராணங்களில் பிரபலப்ப

ட்ட பல தெய்வ வழிபாட்டுக் கூட்டத்துக்குக் காணத்தை, பிந்தஸ்தோத்திரப் பாடலிற் றாண்பதோடு, ஆரியர் ஆதிகளுத்து எப்போது மொரோ யுண்மைக கடவுளைப்பற்றிய தென்பதும் தெரிகின்றது. அடாஸ்பி என்னுமறிஞன் 'வேதங்களிற் கூறும்பல தெய்வோபாசனைக்கு முந்தியே ஒரு தெய்வோபாசனையிருந்தேயுள்ளது; அநேக தேவதைகளைத்துதிக்கும் பாடல்களினிடையிலே (ஏகராயும், அந்த மற்றவராயுமுள்ள கடவுளுடைய ஞாபகம்) ஒடுகின்ற மேக ஜாலங்களால் மறைக்கப்பட்டாலும், ஆகாயத்தின் நிலவாண்மை அவற்றை யுருவித்தோன்றுதல்போல வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது' என்று கூறுவதே யென்னுடைய துணியும். இந்த ஏக தெய்வோபாசனா ஞானமானது நிலைபெறுவதற்கே பூர்வத்தில் பிராமணசாரியர்கள் கீழ்வரும் பிரமாணயுக்தமான ஸ்தோத்திரங்களைச்செய்து வந்தார்கள்.

"நிர்விக்காரியாயும், அசஞ்சலராயும், அகண்டதராயும், தத்துவாதீதராயும், எவற்றுக்கும் ஆதிமூலப் பெருஞராயும், பரவஸ்துவராயும், பிரபஞ்சாதார பூதராயும் உள்ள அவரை நான் நமஸ்கரிக்கின்றேன்."

பூர்விகக் கீதம்.

சினதேசத்தார் மதானுசாரமாக விசாரித்தாலும் வேறுவகையாகக் கொள்ளவிடமில்லை. சினதேசத்துப் பழம்பாடல்களில் கடவுளை டன் என்னும் பெயர் கொண்டு வணங்கியிருக்கிறார்கள். டன் என்பதற்கு அவர்களகராதிபின்படி 'பெரியவன்' 'மேலே வசிப்பவன்' 'பரமண்டலபிதா' 'எவற்றையு மொழுங்குபடுத்துவோன்' என்பது பொருள். சன்பியூஷியஸ் என்னும் தத்துவஞானி டன் என்னும் தெய்வத்தையே முக்கியமாகக்கொண்டும் ஜனங்கள் கொண்டாடின மற்றையதெய்வங்களையும், காற்றையும், மலைகளையும், நதிகளையும், இறந்தோராவிகளையும், எத்தன்மையாகக் கொண்டிருக்கிறாரென்றால், கிரீஸ்தேசத்துப் புராணதெய்வங்களை ஸாக்ரிட்டிஸ் பாவித்ததுபேரலவே யாமென்பது அநேகபிரமாணங்களால் வெளியாகின்றது. லாவோஸ் என்னும் தத்துவஞானி கீழ்வருமாறு கூறுகிறார். "விண்ணுக்கு மண்ணுக்கு முந்தியிருந்த வெரு அநாதிவஸ்து ஒன்றுண்டு. அது பரமசாந்தமாயுள்ளது; பாசபந்தமற்றது; தனித்துவாழ்வது; விகாரமற்றது; ஈங்குஞ் சஞ்சரிப்பது; இன்பவடிவானது; அதைப் பிரபஞ்சத்துக்கு மாதாவென்னலாம். அதன்பெயர் தெரியாது. அதற்கொரு பட்டப்பெயரிடவேண்டியதனை 'ஜே

வோ' (வழி) என்பேன்; அதற்கொரு பெயரிட முயன்று அதனைப் 'பெரிது' என்பேன்; பின்பு 'அகோசரம்' என்பேன்; பிறகு 'தூரம்' என்பேன்; பின்னர் 'சமீபம்' என்பேன்".

இவ்வண்ணமாய்க் கடவுளுடைய வுண்மை யுணர்ச்சி கைவந்தவர்கள் மேற்கூறிய தத்துவஞானிகள் மாத்திரமன்று. கி—மு. 2225-வது வருஷத்தில் சினசக்கிரவர்த்தி, பரமண்டலாதிபதியாகிய டன் என்னுந் கடவுளுக்குப் பூசை செய்ததாகவும், 1600-வது வருஷத்தில் அப்போதைய சக்கிரவர்த்தி 'சினதேசத்தார் தொழுவது ஜடாகாசத்தையல்ல; ஆகாசாதிபதியையே' என்று ஆக்ஞாபத்திரமூலமாக 'வெளியிட்டதாகவுந் தெரியவருகிறது. காங்கி நாட்டுச் சக்கிரவர்த்தி பிக்கின் நகரத்திலுள்ள வோர்கிறிஸ்தவக் கோயிலின் முகப்பிற் கீழ்வருமாறு எழுதுவித்தார். "எவற்றுக்கும் மூலகாரணமாயுள்ள பொருளுக்கு. அவர் எல்லார்க்கு நல்லவர்; முழுநீதியாளர்; எவற்றையும் விளக்கி யாதரிப்பவர்; தனக்குமேலாவார் இல்லாமல் நீதியோடு ஆளுகின்றவர்; ஆதியந்தமற்றவர்; ஆதிதொட்டு எப்பொருளையும் படைத்துள்ளவர் அவரே; அவற்றை யாள்பவரும் அவற்றுகருண்மையான கர்த்தாவு மவரே."

பூர்விக பாரதீக மதம்.

பாரதீகதேசத்தில், சொராஸ்திரியர்களுடையவேத புத்தசத்தைப் பார்ப்போமானால், அதிலும் கடவுளைப் பற்றி மேற்கூறிய நருத்தையே காணலாம். "ஓதெய்வமே! நான் உன்னைக் கேட்பதற்கு உண்மையாக விடையளிக்கவேண்டும. ஆதியிலிருந்து சுத்தபுவன பிதாவாயிருந்தவரார்? சூரியனுக்கும், நட்சத்திரங்களுக்கும், வழி யமைத்தவரார்? ஓதேவா! இதுவும் பிற்பும் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். இப்பூமியும், மேகங்களும் விழாதபடி தாங்குவோர்யார்? கடல்கரைபுரளாமலும், மரங்கள் விழாமலும், அமைப்பவர் யார்? காற்றுக்கும், மேகங்களுக்கும் வேகத்தைக் கொடுத்தவர் யார்? சுத்தாத்மாக்களைப்படைத்தவருள்ளை யன்றியார்?"

ஐரோப்பா வடபாகத்திலுந் தென்பாகத்திலும் பூர்விகத்தி லனுசரித்த மதம்.

மேற்கே நெடுந்தூரத்தில் பலகாலங்களில் வசித்த பலஜாதியார்களைப்பற்றி விசாரிக்கவேண்டிய தவகியமில்லை. ருஷியா, நார்வேஸ்வீடன், ஜர்மனி, பிரான்சு, இற்றஸி, ஸ்பேயின், கிரீஸ், ஆகிய இத்தேசங்களில், முதலில் குடியேறின ஜனங்களுக்கு ஓரே

உண்மைக்கடவுள் விஷயமான சீர்தாரண பக்தியிருந்ததென்பதற்கு வேண்டிய ஆதாரங்கள் நிறைந்துகிடக்கின்றன. இந்தக் கொள்கையானது கர்வபாம்பரையாகவும், விகிதமூலமாகவும், உள்ள ஐதிகங்களால் நாளதுவரைக்குந் தொடர்ந்து வந்துள்ளது. கிரீஸ், இற்றஸ், ஜர்மனி முதலிய தேசத்துப் பழைய வித்துவான்களிடத்தில் இதற்கு வேண்டிய ஆதாரமேற்படுகிறது. கிரீஸ்தேசத்து தத்துவஞானிகளிடத்திலும், ரோமாபுரியிலிருந்த இராச்சியபரிபாலன சட்டநிபுண நிபுணர்களிடத்திலும் கிடைக்கிறது. ஆனால், ஐரோப்பாவில் மற்ற விடங்களைப்போல இந்தப் பழைய ஏகதேய்வோபாசனைக் கொள்கையானது, கற்பனைகளோடுங் கட்டுக்கதைகளோடுங்கலந்து, மனிதர்கள் தற்குணங்களுக்குக் கேற்றதாகக் கற்பித்துக்கொண்ட விகார தெய்வக் கூட்டங்களை வணங்குகல் மும்முரமாய்த்தலையெடுத்தலால், பலவீனப்பட்டு, காலஞ்செல்வச்செல்ல உருக்குலைந்து போயிற்று. இந்த விபரீதக்காட்சியானது, கிரீஸ்தேசத்திய தத்துவஞானிகளுக்கு அதிக கோபத்தை யுண்டுபண்ணிற்று. ஜினுபெயின் என்பவர் ஒரே பொருளாயும், அநாதியாயும், அந்தமில்லாதவராயுமுள்ள கடவுளுக்கு மனுஷவியல்புக்குரிய வடிவம், செயல், குணம், இவற்றை யாரோசிப்பது தவறென்று கண்டிக்கிறார். அவர், “மனிதர்களே கடவுளைச் சிருஷ்டிக்கின்றவர்கள் போலும். எருதுகளுக்கும், சிங்கங்களுக்கும், மனிதர்களைப் போலச் சித்திரவேலை செய்யத்தெரிந்திருக்கும் பசுத்தில், அவைகளும் தங்களிடப்பட்டபடி எருதுக்கடவுளையும், சிங்கக்கடவுளையும், உருவாகிய யலங்கரித்துவைக்கும் என்பது நிச்சயமே” என்று சொல்லுகிறார். இப்பெரியோர் கடவுளொருவரே என்றும், மனுஷ தேவகணங்களுக்குள் பெரியோரென்றும், உருவத்திலுஞ் செய்கையிலும், ஒருவாற்றினு மனிதர்களுக்கொப்பாகாரென்றும் வேறிடங்களிலும் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

ப்ளேட்டோ என்பவருடைய மதம்.

தெய்வவிலகூணத்தைப்பற்றி ப்ளேட்டோ வென்பவருடைய கருத்து என்னவெனில்:—அது எவற்றுக்கு மேலாய் எவ்வகையிலு நிறைவுள்ளது. - எப்படிப்பட்ட இலகூணங்களுக்கு மிடமானது. அதற்கொருகுறையுமில்லை. ஆதலால் கடவுள் நன்மையே வடிவமானவர். நன்மைக்கெல்லாங் காரணபூதர். நன்மைக்கு மாத்திரமே; தீமைக்கவரைக் காரணமாக்கக் கற்பித்தல் கூடாது. நன்மைக்கு மாத்திரமே

யமேயவர்திகாரி. கடவுள் தீச்செயலைச் செய்வதாக வித்துவான்கள் வர்ணிப்பதனும், அங்கடவுள் பெருமைக்குப் பங்கம் வருகிறது. இன்னும், கடவுளுண்மையே வடிவமானவர். மனிதர்களை வஞ்சிப்பதும், மயக்கவழியிற் செலுத்துவது மவர்க்குமுடியாது. கடவுள் மனிதர்களை வஞ்சித்தாரென்னுங் கற்பனைகதைகளெல்லாம் அசுப்பியமானவைகள். கடவுள் பூரணப் பொருளாகையால், நிர்விகாரியாவர். வித்துவான்கள் ஓசால்லுகிறபடி யவரொருசமயமொரு வடிவமும், மற்றொருசமயம் வேறுவடிவமும் கொள்பவரல்லா. அவரெக்காலமு மொரேசுதத நிர்விகார வடிவமுடையவர். கடவுள் சைதன்னியீழார்த்தி. ஆதலால் பிரகிருதியாகிய வுலகத்திற் கப்பாற் பட்டவர். அவர் சைதன்னிய ழார்த்தியாயிருந்தே, யெல்லாவற்றையுமாண்டும், நியாயத்திற்கும், பூர்வதிருஷ்டிக்குந் தக்கபடி எவற்றையும் நடத்தியும் வருகிறார். கடவுள் அப்பிராகிருத வஸ்துவாகையால் லௌகிக முறையைக் கடந்தவராவர். இவ்வுலகத்துப்பொருள்கள் காலவசத்தால் பிடிக்கப்படும்; கடவுள் காலத்தைக் கடந்தவர். ஆதியும், மத்தியும், “அந்தமுமாய் எப்போது முள்ளவர்.

அரிஸ்டாட்டில் என்பவருடைய மதம்.

அரிஸ்டாட்டி லென்பவரும் கடவுளியல்பைப்பற்றி ப்ளேட்டோ வென்பவரைப் போலவே கூறுகிறார்:—கடவுள் ஜடவஸ்துக்களா லாகிய பரிணாமத்தையும், ரூபத்தையுங் கடந்தவர். அவர் சுத்தசத்து, சுத்தஞானம், சுத்தரூபம், சுத்தகுணம், சுத்தசத்தியாயுள்ளவர். கடவுள் உண்மையில் அவயவ பேதமற்றவராதலால் சுத்தகேவலப் (நிர்அவயவப்) பொருளாய் விகாரமில்லாதவர். முடிவில் கடவுள் நிரவயவப்பொருளேயாவர்; ஏனெனில், அவயவபேததர்மம் ஜடபதார்த்தத்திற்கே யுண்டு; ஜடத்துவத்துக்கும் கடவுளியல்புக்கும் வெகுதூரம்.

இவ்விதமாக, கிரீஸ்தேசத்து மகாதத்துவ ஞானிகளாகிய, ப்ளேட்டோ, அரிஸ்டாட்டில், என்பவர்கள் கடவுளியல்பைப் பற்றி சித்தாந்தம் பண்ணி யிருக்கிறார்கள். இப்படியாக அவர்களெண்ணி விவகரித்து வருகையில், அவர்களுடைய நாட்டாரிற் பெரும்பாலார், ஆதன்ஸ் முதலிய நகரங்களில் அற்புதமாகச் சித்திரிக்கப்பட்ட ஆலயங்களிற் பிரதிஷ்டை செய்துள்ள அழகிய விக்ரிகங்களுக்குக் கெதிரில் சுகந்த தூபங்களை வளர்த்திக் கொண்டு முழந்தாளில் நின்று கொண்டு வணங்கி வந்தார்கள். * *

(இன்னும்வரும்)

திருச்சிற்றம்பலம்.
ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தருவோநம:
மெய்கண்டசாத்திரம்.

அபுத்தியூருவம், புத்தியூருவம், உபாயச்சரியை, உபாயக்கிரியை, உபாயயோகம், உபாயஞானம், உண்மைச்சரியை, உண்மைக்கிரியை, உண்மையோகம், உண்மைஞானம் என்னும் பத்தும் சிவபுண்ணியங்களாம். அபுத்தியூருவ புத்தியூருவமாசச் செய்யப்படும் சிவபுண்ணியங்களின் பயன் சிவபுராணத்துட்பட்ட ஸ்காந்தபுராண சங்கிரகங்கிதையைச் சார்ந்த உபதேசகாண்டமுதலியவைகளால் உணரற்பாற்றும். இந்தப்பத்துவகைப்புண்ணியம் + ஞுள்ளே இறுதிக்கண்ணின்ற உண்மைஞானம் பதிபசுபாச லக்ஷண முணர்த்தி ஞானத்திற் சரியை, ஞானத்திற் கிரியை, ஞானத்தில் யோகம், ஞானத்தில் ஞானம் என்ன நான்கு பாதமுற்று நிற்பதாகும். மாயாவாதிகளுடைய சொத்தாகிய நிராலம்பம், சுகரசியம், ஸ்கந்தம், சாபாலி, யோகதத்துவம், திரிசிகி, யோகசிகை (நான்காம் அத்தியாயம்) யாஞ்ஞவலக்கியம், அன்னபூரணி, ருத்திரகிருதயம், தரிசனம், கைக்கலம், வராகம், அத்துவயதாரகம், ஆமிர்தவிந்த, சர்வசாரம், சரசுவதிராகசியமுதலிய தாழ்ந்த படிக்கண்ணவாம். மாயாவாதோபநிடதங்களாகாத ஈச, கேச, கட, பிரசின, முண்டக, மாண்கேசிய, ஐதரேய, தைத்திரிய, சாந்தோக்கிய, பிருகதாரணிய, காலாக்கினிருத்திர, கைவல்லிய, பிருகச்சாபால, தைத்திரிய, மகாமாராயண, சுவேதாசுயதர, அதர்வசிகை முதலிய சிவாத்துவித உபநிஷதங்களிலே உண்மை ஞானத்தின் பாற்பட்ட பதிபசுபாசவுண்மை அநதந்த வேதசாகை யுடையோரால் பற்பல பரிபாஷா நாமங்களினாலே பேசப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த வைதிக சைவோபநிடதங்களில் போந்த பதிபசுபாசஉண்மை திருவள்ளுவநாயனார் குறன், தேவாரம், திருவாசகம், திருக்கோவையார், வேதாந்தகுத்திரம், திருமந்திரம் என்பவைகளிலே பேசப்பட்ட மைக்கிசையப் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருந்தாம் என்ற கருத்தினாலே, ஓளவை பெருமாட்டியார் “தேவர் குறஞ் திருமான் மறைமுடிவும், மூவர் தமிழு முனிமொழியும்—கோவை, திருவாசகமும் திருமூலர் சொல்லு, மொருவாசகமென்றுணர்” என்று கூறியருளினர். ஈசகேநாதி உபநிடதங்களிலே பேசப்பட்ட பதிபசு பாசவிளக்கம், மாயாவாதாசாரியராகிய சங்கராசாரியரால் சொரூபம் தெரியாது மலினமாக்கப்பட்டுப்போயிற்று. அந்த வைதிக சைவோபநிஷதங்களின் பதிபசுபாசவுண்மையானது பராசத்தியும், சிதம்பரமும், ஆன்மா சிவகுணங்கள் விளக்கப்பெற்று சிவசாமியமடைதலும், பதிபசுக்களாகிய சுவர்ணபட்சிகள் இரண்டும், பிரமலேகமாயி சிவலோகமும், பிறவும் மிததையாமெனச் சங்கராசாரியரால் எண்ணி பதிபெட்டுத்திரம் படித்துப்படித்து மாற்றி மாற்றிப் புதுச்சுலோகங்கள் படைக்கச் சற்பிக்கப்பட்ட ஸ்காந்தபுராணத்தைச் சார்ந்த, ஞானசங்கிதை ஒழிந்த மற்றை வியாசாரூபிய சைவபுராண வுபப்பிரம்மணங்களாலும், ஸ்ரீஜைகண்ட சிவாசாரியருளிய வேதாந்த குத்திர சைவபாஷ்யத்

தினாலும் வெள்ளிடைமலைபோல விளங்கக்கிடக்கின்றது. சைவபுராணங்களுக்குள் ஒன்றாகிய சிவபுராணம் பன்னிரண்டு சங்கிதையுடையதீ. இந்தப்பன்னிரண்டு சங்கிதைகளுக்குள்ளே அச்சிடப்பட்டு நிலவும் வித்தியேசுவர சங்கிதை, கைலாய சங்கிதை, வாயுசங்கிதை, த்ருமசங்கிதை என்னும் நான்கும் ஒழித்து எஞ்சுகின்ற சனற்குமார சங்கிதை ஞானசங்கிதைகளின் பெயர் அப்பன்னிரண்டு சங்கிதைகளிலே காணப்படாமையால் இந்த இரண்டும் சைவபுராணத்தின் பாலனவாகச் சேர்க்கப்படுதற்கு அருகமுடையனவன்றும். சிவாகமங்களிலே பேசப்பட்ட சரியை, கிரியை, யோகம் என்னும் நான்கு பாதங்களுள்ளே மூன்றாவதாகிய யோகபாதம் வரையிலே பேசுவன ஈசகேநாதி வைதிக பாசபதோபநிடதங்களாம். *இந்த உபநிஷதங்களாலே முடித்துப். பேசப்பட்ட ஞானயோக நிலையும் சிவாகமங்களாலே போதிக்கப்பட்ட ஞானயோகநிலையும் ஒரு முடிவினவாமென்பது “நிலவுல காயதாதி நிகழ் சிவாத்துவி தாந்தம்” என்னும் உமாபதி சிவாசாரியர் முதலாயினோருளிய திருவாக்கு முதலியவைகளால் உணரப்படும். வைதிக ஞானபாதத்த துவிஜ்ஞானிக்கு யோகபாதம், கிரியாபாதம், சரியாபாதம் என்னும் மூன்றும் உண்மையால் ஞானபாதம் யோகபாதமுதலிய பேசும் வைதிக காமிகாதி சிவாகமங்களோடு அந்த வைதிக பாசபதயோக சிவாத்துவதோபநிஷதங்கள் அந்த வைதிக சைவ துவிஜ்ஞானியினதும் யோகியினதும் சொத்துக்களாமன்றி சிவாத்துவிதிகளென வாளா பெயர் தரித்துத் தாம் பிரமமென நிற்கும் ஏகான்மவாதிகளுடைய சொத்துக்களன்றாமென்க. இந்த ஈசகேநாதி யுபநிஷதங்கள் ஏகான்மவாதிகளுடைய ஆட்சி சொத்தாமாயின், அவர்கள் சொந்த ஆட்சி சொத்தாக முன்னர்க்கூறிய நிராலம்பம், யோகசிகைமுதலிய மாயாவாதோபநிடதங்களிலே பேசப்பட்ட கானற்சலம்மலடிமகன், தாணுபுருஷன், சொப்பனவுலகு, பிராந்தி, மித்தை, கற்பனை அத்தியாசமுதலியபதத்தொடர்ச்சி ஒன்றேனும் யாதுகாரணத்தினால்தான் அந்த ஈசகேநாதி சிவாத்துவிதோபநிடதங்களிலே காணப்பட்டில ! இது வொன்றே அவ்வுபநிடதங்கள் சிவாத்துவிதிகளுடைய உடைமையென்று த்ருமகாரஞ் செய்தற்குத்தொடுக்கப்படும் பலவலியோன்றுகளுள்ளே மிகலேசானே புலப்படுத்தற்பாலதாய வெளிச்சாரன்ற மென்க. இந்த ஞானயோகோபநிடதங்களின் சாரமாய் சைவ சித்தாந்த சிவயோக அன்புநிலை சிவாகமங்களுட் பேசப்படும் ஞானபாதசகிஞால் உணரற்பாற்றும். இவ்வன்புநிலையை உணர்த்தற்கு சிவபிரானால் ஸ்ரீமாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்குப்பதேசிக்கப்பட்டது ரௌரவாக மத்துப் பாசவிமோசன படலத்தப் பன்னிருகுத்திரமுடைய சிவஞானபோதமாமென்ப. இத்த சிவஞானபோதம் சர்வஞானோத்தரமுதலிய ஆகமங்களினுற் பெருள்படுத்துவதாகும். * ஸ்ரீமாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சரித்திரம் ஸ்கந்தபுராணத்தைச்சேர்ந்த அகஸ்திய சங்கிதைமுதலியவைகளால் உணரற்பாற்றது. இந்த ஆகமார்த்தத்தின் உத்தமோத்தமநிலை இங்ளனம் உணரற்பாற்றென ஸ்ரீதக்ஷிணமூர்த்தி சனகராசிருஷிகளுக்கு இருந்து விளக்கிக்காட்டினுரென்பது போதர, ஸ்ரீகாந்தபுராணம் “ஏதஸ்யிந் நந்தரே தேவா கைலாசே ரஜ

தாசலே | ஸகாதி முநீந்தரேப்யஸ் திரிபதார்த்தாத் ஸம்மிதம், ரகஸ்யமரகமாந்தாக்ய சித்தாந்தம் கதவநஸ்தித: | “இந்த எல்லையில் சிவபிரான் வெள்ளியம் கைலாசமலை-5லே சனகாதி முனிந்தாரைக்குத் திரிபதார்த்த சம்மிதமும் ரகசியமாகிய ஆகமாந்தம் என்னும் பெயரையுடைய சித்தாந்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு இருந்தார்” என்று உணர்த்திற்று. ஸ்ரீமெய்கண்டார் காலத்துக்கு முன்னே இந்த விடமொழிச் சிவஞானபோதம் சிரவண மண்ணுச் செய்யப்பட்டிவந்தது. இது தமிழ்மொழி மாத்நிரமறிந்த பக்ருவர்களுக்குப் பெரிதும் பயன்படாமை நோக்கிச் சிவபிரான் திருவருளால் மெய்கண்டதேவர் அவ்வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தை தென்மொழியில் இயற்றியருளினார். இதனை முதலாக்கக்கொண்டு முன்னாறு பண்டிகளிலே வேதசிவாகமங்களை ஏற்றியவராகப் புகழப்படும் சகலாகமபண்டிதராகிய அருணந்தி சிவாசாரியார் அதனை விரித்து சிவஞானசித்தியார் எனப்பெயர்கொடுத்து வழிநடல் இயற்றியருளினார். இவர் இருபாவிருபத்தி என்றும் மற்றொரு சாந்திரமும் அருளினார். இவர்மாணுக்கராகிய மறைஞான சம்பந்த சிவாசாரியார் சேஷராயும் தில்லை தீக்ஷதருள் ஒருவராயும் பெற்றான் சாம்பாளுக்கும் முள்ளிச்செடிக்கும் முத்திகொடுத்தவராகிய உமாபதி சிவாசாரியர் சிவப்பிரகாசத்தை, அச்சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார்என்னும் இரண்டுக்கும் சார்புநூலாக அருளி, அம்முன்றின் பொருளையே பின்னரும் திருவருட்பயன, வினாவெண்பா, போற்றிப்பலி, றொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிதினது, உண்மைநெறி விளக்கம், சங்கற்பிரகாசமும் என்னும் சாஸ்திரங்கள் ஏழினாலும் உபதேசித்தருளினார். உண்மைவிளக்கம் அருளிச் செய்தவர் மெய்கண்டதேவருடைய சேஷராகிய திருவதிகை மனவாசகங்கடந்தார். திருவுந்தியார் அருளிச்செய்தவர் உய்ய வந்ததேவநாயனார். திருக்களிற்றுப்படியார் அருளிச்செய்தவர் உய்யவந்ததேவநாயனார். இவர், திருவுந்தியார் அருளிச் செய்த உய்யவந்ததேவநாயனார் சேஷருடைய சேஷர். திருவுந்தியாருக்கு உபயிரும்மணமாயுள்ளது. திருக்களிற்றுப்படியார். இந்த சிவஞானபோதமுதலிய பதினான்கு சைவசித்தாந்தசாஸ்திரங்களும், திராவிடோபபிஷதாந்தங்களும் என்ப, வடமொழிச்சிவஞானபோதத்திலே போதிக்கப்பட்ட உண்மைகள் இவை என்பது உணரகாமி கர்கமம் “பிரதமம் தத்வ ரூபந் துவிதீயம் தத்வ தர்சனம் | த்ருதீயம் தத்வசுத்திஞ்ச சதுர்த்தன் சாத்ம ரூபகம் | பஞ்சகமாந்தம் தர்சனம் துஷ்டமஞ்சாத்ம சோதகம் | சப்தஞ் சிவரூபந்த அஷ்டமம் சிவநர்சகம் | நவமஞ்சிவயோகஞ்ச தசமஞ் சிவபோகச்ச |” என்று கூறிய சுலோகத்தினால் அறியப்படும் அவ்வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தினுமாமை உணர “இரண்டினி லீந்திர லாபி லேழினி லெட்டுத் தன்னிற், திரண்டிரண் டொன்றதர் கத் திகமொன்பான் பத்துத் தன்னி, லிரண்டிலாப் பேது தன்னி லிருத்திய பத்தோ டொன்றிற், திரண்டெழு முபதே சங்கல் சிவஞான போதஞ் சித்தி.” என்று பெரியோர் விளக்கினார். இவ்வுண்மைகள் திருக்கோவையாருண்மையில் அகப் பொருட்பால் படி உபதேசிக்கப்பட்டிருந்திருந்தாலும் இவ்வுண்மைகள் ஞானசாரி

யர்வாயிலாக அறியற்பாலவன்றி ஏனான் வர்தம்போல அச்சைவசித்தாந்தரகசியம் விளப்படுவதன்மும்; விளக்கப் படுவதன்மும். சிவாநுபவச்செல்வர்களாகிய சிவஞானசம்பந்தர் முதலாயினோருடைய தேவாரம் திருவாசகமாகிய திராவிடச்சுருதிகள் சிவாநுபவக்கியங்களாய் அமைய, அச்சிவாநுபவத்தை அடையுமாற்றை விளக்குவன திராவிடசித்தாந்தசாஸ்திரங்களாகிய சிவஞானபோதமுதலிய பதினான்கும் சிவாநுபவலக்கணங்களாம் என்ப. ஆதலால் என்னினென்று எண்ணெய் எடுப்பதபோல இலக்கியத்தினின்று எடுப்பது இலக்கணம் என்றவாறு, தேவாரதிருவாசக சிவாநுபவ ரகசியத்தின் சாரமாயுள்ளது திராவிட சிவஞானபோத முதலிய சிவாநுபவலக்கணமுமா மிதலினன்றோ பெரியோர் “கால்வரோதம் தமிழதன்னுள் னுறுமெய், போதமிரு, நெய்யினுறு சுவையாரின் வெண்ணெய் மெய்கண்டான், செய்த தமிழ்நூலி ன்றிறம் என்று கூறினார். ஆதலால் நெய்யும் சுவையும் போல விளங்கும் தேவார திராவிடவேதத்தோடு சிவஞானபோத முதலிய திராவிட ஆகமத்தையும் ஒருங்கு சேர்த்து வைதிக சைவசித்தாந்தச் செல்வர்கள் மெய்யன்போடு, மெய்யுப்தே சம்பேண்ணுப்பிரார்த்தித்துப் பத்திர புஷ்பங்களால் அஞ்சித்து வழிபட்டோதி வருவாராயின் அவர்களுக்குச் சிவபிரான் ஞானசாரியரை, அதிஷ்டித்து நின்ற; ஞானோபதேசஞ்செய்த சிவாநுபவத்துக்கு இலக்காக்கியவார். தேவாரத்தோடு வைத்துப் பூசித்தற்கு இசைந்தகட்டட முடையனவாகாவாய்ச் சைவசித்தாந்த சாஸ்திரபுஸ்தகங்கள் குறவடிவன்னவும் பெரு வடிவின்வடிவமாக ஒவ்வாவியல்பு பூண்டு தனித்தனியே வேறாகக் கிடப்பவ்வாக அவற்றை நோக்கி வருந்தி ஒரு பிரகாரம் பிரயாணியுற்று பிழையறப்பிரிசோதித்த, சிரமம் நேர்க்காது, பொருட்செலவும் நோக்காது தாய் எழுத்தின், தாய் அச்சின், தாய் கடித்ததில், தாய் கட்டைத்தில், தாய் சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களைப் பொதிந்த, தாய் அறிவுடைய வைதிகச்செல்வர் தாய்மைபுற நோக்கி வாசித்த, தாயவிற்பந் தயக்குமாறு, தாய் நாகரத்த துல்லியமாக தாய்மை காட்டி தந்ததாய் சிவஞானச்செல்வராகிய ஸ்ரீநாகலிங்கமுதலியாரவர்கட்கு வைதிக சைவ உலகம் செய்யக்கிடந்த கைம்மாறுவது அத்தாய் நாகரத்தத்தின் திராவிடோபபிஷத சைவசித்தாந்தசாஸ்திரம்பதினான்கையும் நேசித்து காங்கிப்பூசித்து வாசித்து அவர்கள் இப்படிப்பட்ட கிரந்தங்களை மென்மேலும் லோசோபகாரமாக அச்சிடுமாறு உருநி விடுவதேயாம்.

காசி. செந்திநாதய்யர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தருடையவணக்கம்.

கம்பநாடரும் அவர் கவிப்புலமையும்.

(166-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

தண்ணீரும் காவிரியே தார்க்கிலுந்த னுஞ்சோழன் மண்ணுவிதுஞ் சோழ மண்டலமே—பெண்ணுவாள் என்றுபாடி 500 பொன் வங்கிக் கொண்டு கம்பப் போய்விட, ஒளவையார் சிறிது கூழிற்காக

அம்பொற் சிலம்பி அரவிந்தத் தாளணியும்
செம்பெற் சிலம்பே சிலம்பு.

என்ற இரண்டடிக்களைச் சேர்த்து வெண்பாவை முடித்து விட்டதனாலே, இதைக்கேட்ட கம்பர் சினங்கொண்டு “கூழிற்குப்பாடிச் சூடியைக் கெடுத்தான்” எனக் கூறியது இன்றளவும் தென்னாட்டில் பழமொழியாக வழங்குகின்றதென்று பாவலர் சரித்திர தீபகத்தில் காட்டியிருக்கிறது. கம்பரைச் சற்று அவமரியாதையாகவும் புகழேந்தியை மரியாதையாகவும் நடத்தினதாகச் சிலதனிப்பாடல்கள் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன. அதனால் இவர் கம்பர் காலத்தவர் என்பது ஏற்படுகின்றது. ஆகவே ஔவையார் 1,000 வருஷகாலம் வசித்திருந்தவர் என நம்புதல் வேண்டும். இதனால், திருவள்ளுவருடன் பிறந்து சங்கத்தார் காலத்திருந்த ஔவை வேறு கம்பர்காலத்தில் கூழுக்குப்பாடிய ஔவை வேறு என்கிற வேருன்றி வருகின்றது. தமிழ் வித்துவாய்ச்சர்கள் இவர “இரு நூற்றைம்பதுவருஷம்பிழைத்திருந்தவர்” எனக்கன்னபரம்பரையாகக் கூறிவருகின்றார்கள். இவர் இங்கு நன்கூறுவது இவர்கள் கொள்கைப்படி எந்த ஔவையை என்று தெளிவாகத் தெரிதலில்லை. புறநானூற்றில் 91-வது பாடல், அதுமயமானஞ்சி என்னும் வள்ளலிடத்தில் ஆயுளை வளர்விப்பதான ஒரு நெல் விக்ஷியைப்பெற்று ஔவையார் மனமகிழ்ச்சியால் பாடினதென்றும், பந்தனென்கிற வணிகவள்ளலைப் பாடி (பந்தனந்தாதி) அவன் கொடுக்கப்பெற்ற பொற்பாடாமானது நரை திரை நீக்குவ தொன்றென்றும் கூறப்படுதலாலும், ஔவைக் குறளால் அவர் யோக மறிந்தவராகக் காணப்படுதலாலும், இவர் கெடுங்காலம் பிழைத்திருந்திருக்கக் கூடும். காயாதி கற்பமுண்டு காயசுத்தி செய்துகொண்டு பன்னெடுங்காலம் உயிர்த்திருக்கும் சித்தர்கள் வாழ்வதாய் நம்பப்படுகின்ற இந்நாட்டில் ஔவையார் பலகாலம் சீவித்திருந்தார், என்பது குற்றமாகாது பொய்யுமாகாது. ஔவை என்ற பெயருக்கு வயது சென்ற கிழவி என்பதுபொருள். இவர் நெடுங்காலம் வயோதிய கப் புருவத்தராகவே இருந்தமையால் இவருக்கு ஔவை என்பது காரண இருபுறியாய் வழங்கலாயிற்று.

ஔவையார், இங்குனம் நெடுங்காலம் இருந்தவராதலானும், மிக்க அதுபவசித்தி எய்தியிருந்தவராதலானும், மிகச்சிறந்த ஆகக்ஷியாதலானும், உலகியலுக்கு மிகவமைந்த நீதிக்களைப்பாடி வந்தனராதலானும், கவிராயர் புவிசாயர்முதலான எல்லோரானும்

பூசிக்கப்பட்டுவந்தார். ஔவை-கம்பர் என்னும் இரு வரையும்வுணங்கி நடப்பர் புகழேந்திப்புவவர். அரசனுக்கு உலாத்திமை நடத்தினவராதலானும், இயற்கையில் கல்லிக்காய்ச்சலும் மாச்சரியமு முடையவராதலானும் ஒட்டக்கூத்தர், எவரையும் தம்மிற்றழந்தவராக எண்ணி, ஏனையருடைய கவிதா சாமர்த்தியத்தைப் பொருட்டு செய்யாமல் இறுமாப்படைந்திருந்தார் கம்பர், புகழேந்தியிடத்தில் விசுவாசங்காட்டி, ஒட்டரை இலக்குசெய்யாமல் அரசனுக்குத் தானும் அடங்காராய் இருந்தனர். கவிதா சாமர்த்தியத்தில் ஒட்டர்தாம் ஏனையருக்குச் சிறிது தாழ்ந்தவர் என உள்ளத்தினாலே நன்கறிந்தமையால், மாற்சரியத்தால் பட்டினியாய்ப் படுத்துக்கொண்ட ஒரு நாளிரவில் பாலும் பழமுமாகிலும் உட்கொள்ளும் படி வேண்டிய தம்மனைவியிடத்தில் நளவெண்பாவைப் பிழிந்த சாற்றைத்தானும் விரும்புவதில்லை எனக் கூறினாரென்றும், கம்பர் இறந்த செய்தியைசு கேட்டவுடனே.

இன்றைக்கோ கம்பனிந்தநா ளிப்புலியில்
இன்றைக்கோ என்கவிதை ஏற்குநாள்—இன்றைக்கோ
பூமடந்தை வாழ்ப் பொறைமடந்தை கீற்றிருக்க
நாமடந்தை தூலிழந்த நாள்.

என்றொரு கண்ணால் புலம்பி ஒரு கண்ணால் மகிழ்ந்தனரென்றும் கூறப்படுகின்றது. புகழேந்தியானவர் இங்கிலீஷில் கௌபர் (Cowper) - கோல்ட்ஸ்மித் (Goldsmith) என்பார்களைப்போலச் செம்பாகமான கவி. கம்பரோ கற்பனாசக்தியிலும் வருணனை யாற்றலிலும் மில்ட் (Milton) னுக்குக் குறைந்தவரல்லர். பிரபஞ்ச விலாசப்புலமையில் ஒருவாறு ஷேக்ஸ்பியரோடொத்தவர். பூரோப்பியர்களுடைய ஆதிகவியான ஹோமர் (Homer) ருக்கு எவ்விதத்திலும் இளைப்பவரல்லர் ஒட்டரோ ஸௌதே (Southey) முதலானவர்களைப்போல இரண்டாந்தாம் மூன்றாம் தரமான கவியென்று கொள்ளலாம். ஒட்டரும் கேவலம் அல்பமான கவி அல்லாராயினும், கம்பராகிய கதிரவன்முன்னே மின்மினியாகத் தோன்றினர். புகழேந்தியான சந்திரன் முன்னே தாராகணங்களில் ஒன்றாகக்காணப்பட்டனர். இவர்கள் மூவரும் ஒவ்வொரு துறைப்பாடலில் மிகக்கைபோனவர்கள். வெண்பாவில் புகழேந்தியும், விருததப்பாவில் கம்பரும், கோவை - உலா - அந்தாதிபாடுவதில் ஒட்டக கூத்தரும் இணையற்றவர்கள்.

இவர்க்கு ஓதலானதூல்கள்.—கம்பர் 11-வது நூற்றாண்டில் இருந்தவரென முன்னர்த்துணிக் தோமன்

“ரோ. ஆகவே அதுகாறும் வழங்கிவந்த நூல்களில் பற்பல இவர்கைக்கு எட்டியிருக்கக்கூடும். ஐம்பெருங்காப்பியம், ஐஞ்சிறுகாப்பியம், பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு, பாரதவெண்பா, தகடீர்யாத்திரை, கல்லாடம், முத்தொள்ளாயிரம், முதலான சங்கச்செய்யுள்களும், மூவர்தேவாரம், திருவாசகம், திருக்கோவையார், திருத்தொண்டர்புராணம், கந்தபுராணம் முதலான சைவநூல்களும், நாலாயிரப்பிரபந்தமான வைணவத்திருமொழிகளும், தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், யாப்பருங்கலம், காரிகை, இறையனாகப்பொருள் முதலான இலக்கணங்களும் இவர் ஒதியிருக்கலான நூல்களாம். பாஷியகாரர் காலக்கிரமத்தில் இவர்க்குச்சுற்றுப்பிற்பட்டவராதலாலே, இவர் காலத்திலே நாலாயிரப்பிரபந்தத்தின் வியாக்கியானங்கள் உண்டாகவில்லை. தொல்காப்பியத்திற்கு இளம்பூரணர், பேராசிரியர், கல்லாடர் என்பவர்களுடைய உரை கிடைத்திருக்கக்கூடும், சேனாவரையருடைய உரையைக் குறித்துத் துணிந்து சொல்ல இயல்கின்றிலது. பத்துப்பாட்டில் மலைபடுகடாத்தின் உரையில் ஆளவந்த பிள்ளையாசிரியரைச் சுட்டி இருத்தலான நச்சினர்க்கினியர் கம்பருக்குச் சிலகாலம் பிற்பட்டவராகின்றனர். ஆளவந்த பிள்ளையாசிரியரை ஆளுடையபிள்ளையாராகிற திருஞானசம்பந்த ரேன்பாருமுள்ளார்.

தி. செல்வகேசவராய முதலியார்.

(இன்னும் வரும்).

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தருவேநம:

பதார்த்ததீபிகை மூலமும் அதன்

உரையும்.

நூல்வரலாறு.

உலகின்கண்வாரும் மக்களுயிர்க்குச் சத்தனாகும் அத்தனா லுமிருகண்களை யொக்கும். (சத்தநூல் - வியாகரணம், அத்தநூல்-தருக்கம்) அத்தநூல் உணர்ச்சி இல்லவழிச்சத்தநூல் ஒரு சாஸ்திரமாகமுடிவுறுதல் எத்தனையானும் அமையாதாதலின், சத்தநூலினும் அத்தநூலேயிகச்சிறந்தது. அங்கனமாயின்; ஒழிவிலொடுக்கத்திலே “சலயின்ரிச் சந்தனைப்பர் தர்க்கர்,” என இகழ்ந்து கூறியதற்கு நியாயம் என்ன? என்பையேல்; காரியத்தை யொப்புக்கொண்டு, அதன் நியதகாரணத்தை யொப்புக்கொள்ளாமல் மறுக்கின்ற பொய்வாதிகளை நோக்கி, இல்லையென்றகாரணப்பாவத்தை வியாப்பியமாகவும், உண்டென்றகாரியத்தை அபாவமாகவெடுத்து அதனை வியாபகமாகவும் கொண்டு,

“நெருப்பில்லையாயிற் புகையுமில்லை” என்று பொய்யனுபவத் துள்ளுன்றாகச் கூறியதர்க்கத்தை அனுசரித்துப்பேசுவானாயே ஒழிவிலொடுக்க நூலார் கூறினாரேயாவர், அஃதன்றித் தர்க்கநூலையே இகழ்ந்து கூறினாரெனக் கொள்ளின்; அவர் தந்நூலிலே புத்திகொண்டு கூறினவெல்லாம் வியர்த்தமாய்விடுமாதலினாலும், தர்க்கநூல் வல்லுநரைத் தார்க்கிக ரென்று வழங்குவதன்றித் தர்க்கரென வழங்குவதின்மையானும் அது பொருந்தாதென மறுக்க. இவ்வாறே எந்நூல் அமைப்பிற்கும் ஏதுவாக நிற்கும் தர்க்கநூல் தமிழ்மொழியில் சிலவேயன்றிப் பலவில்லையாதலினாலும், அச்சிலவும் மனனம் செய்வார்க்கு எளிதிற்பயன்படுவன வல்லவாதலாலும், தருக்கசங்கிரகம் கற்று அதன் பொருளாய்வார்க்கு மூலத்தை மனனம் செய்ய இது நன்கு துணையாமெனக்கருதி அத்தருக்க சூங்கிரகத்தின் பொருளே பெரும்பாலுமமையப் பதார்த்ததீபிகையென்னும் பெயரிய இச்சிறு புத்தகத்தைச் செய்தனம். அதுவும் உரையோடு வழங்குமெல் வொர்க்கும் பயன்படுமென அறிஞர் சிலர் கூறிய இடித்துரைகொண்டு அதனுரையும் வரையுமாறு கருதினேம்.

நூல் வரலாறு முற்றிற்று.

மங்கலம்.

தந்திமாழகத் தெந்தைதாளினைச்

சிந்தையாலநுந் தொந்தநீங்குமே.

(இதன்பொருள்.) தந்தி-யானையினது முகம்போலும், மாழகத்து-பெருமைபெற்ற முகத்தையுடைய, எந்தை-நங்கடவுளாகிய விகாயகப்பெருமானுடைய, தாளினை-இருதிருவடிகளினும்பதித்த, சிந்தையால்-தியானத்தால், அருதொந்தம்-நீங்குதலரியவினைத்தொடர், நீங்கும்-விலகும், என்றவாறு, ஏ-ஈந் டுசை, துவந்துவம் என்னும் வடமொழி தொந்தமெனச் சிதைந்து நின்றது. அஃதம் மொழிக்கண் ஐயமென்னும் பொருளு முடையதாதலின் எடுத்துக்கொண்ட நூல் முடியுமாறுசெய்யு மாராய்ச்சிக்கட்டோற்றும் ஐயமெல்லாம் விலகுமென்றுரைப்பிணுமையும். அற்றாக;

நூல்முகத்த மங்கலங்கூற லெற்றுக்கு?

“ஒன்றை நினைக்கி னஃதொழிந்திப் டொன்றாகும்

அன்றி யதுவரினும் வந்தெய்தம்—ஒன்றை

நினையாத முன்வந்து நிற்கினு நிற்கும்

எனையாளு மீசன் செயல்.”

என்று ஒளவையாருடைய தெய்வத் திருவாக்கிருத்தலினாலும் அதனால் எடுத்துக்கொண்ட கருமம் முடிவுறுதலும் முடிவுறுமையும் எல்லார்க்கும் பொதுவாகுமெனக் கொள்ள வருதலாலும் இதனாலிது முடிக்குதுமென ஒருவருந் துணிதற்கிடமின்மையால் மங்கலம் நூல் முடிபெறுதலுக்குக் காரணமாதல் எவ்வனமெனின்; அங்கனமாதல் இல்லை யெனினும்,

“எண்ணியகரும் முடியினு முடியுதொழியினு மீசனைத்தொழுதல்—புண்ணியம்” என்று மகாபாரதத்தில் கூறினமையாலும் பெரும்பாலுமான்றோ ரொழுக்க மங்கன நிருத்தலாலும் யாமுமங்கலங் கூறினமென்க. மங்கலங் கூறலாமென்பத

ற்குப், பிரமாணமுண்டோவெனின், ஆன்றோ ரொழுக்கத் தான் உண்டென்றதுமிக்கப்படும் சுருதியே பிரமாணமென்க. எவ்வனமெனின்; மங்கலஞ் செயற்பாலதென வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டது, உலகநடையும் பழிப்புமல்லாத ஆன்றோ ரொழுக்கமாதலின், ஏது ஏது உலகநடையும் பழிப்புமல்லாத ஆன்றோ ரொழுக்கமாயுள்ளது அது அது வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டது, எவ்வனம்? வேள்வி முதலியனபோல, இம் மங்கலம் கூறலும் உலகநடையும் பழிப்புமல்லாத ஆன்றோ ரொழுக்கமாயுள்ளது, ஆதலின் மங்கலம் செயற்பாலதென வேதத்தின் விதிக்கப்பட்டது. எனவரும் பிறர் பெருகுட் டணமானதால் ஆல்தரமாயு. காண்க.

மங்கலம் முற்றிற்று.

சூ. ஸ்ருகேச பண்டிதர்.

(இன்னும்வரும்.)

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞ்ஞாநசம்பந்தருவேரமே

சிவபுண்ணிய. மகிமை.

90-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.

இது காறும் யாமெடுத்த விவகரித்த வாய்மையால் வெளியான விஷயங்களைச் சுருக்கிக்கூறின், சிவாலயத்திருப்பணி - கும்பாபிஷேகம் - சித்தியநாமத்திகம் - ஆதிசைவரையாதரித்தல் - தேவராதிருவாசகப்படலம் - வேதாக்கமபாடசாலை - குருபூசை மடாலயந்தரபகம் - பஸ்மருந்தராசுபிரகாசம் - புறச்சமயநிராகரணம் - சைவசித்தாரத பரிபாலனம் - என்பனவாகிகளை அதுவுகித்துச்சைவசமயிகளாவார் உய்யவேண்டுமென்பதே முடிவாம். இவற்றுள், சிவாலயத்திருப்பணியிலொரு முக்கிய விஷய மீண்டு மீண்டுங்கூறுகின்றோம். இத்திருப்பணியில் முதல் செய்யத்தக்கது அந்தராலயத்திருப்பணி. உள்ளே கும்பாபிஷேகஞ் செய்யவேண்டியது. அந்தரம் ஏனையதிருப்பணிகளைச் சௌகரியம் போலச்செய்து கொள்ளலாம். சிவாலயங்களில் பன்னிரண்டு வருஷத்துக்கொரு தடவை கும்பாபிஷேகஞ் செய்ய விதியேற்பட்டிருக்கின்றது. அங்கடபந்தரன் நுறைந்தால் மூர்த்திகரங் குறையு மென்கிற நிச்சய முணர்ந்தே அதைநிவிர்த்திக்குமாறு பன்னிரண்டு வருஷத்துக்கொருமுறை கும்பாபிஷேகம் விதிக்கப்பட்டது. இது விஷயுணராத இரண்டு - மூன்று - நான்கு பன்னிரண்டு வருஷம்வரையில் கும்பாபிஷேகஞ் செய்யாமலும், திருப்பணியைப்பூர்த்தி செய்யாமலும் காலதாமசஞ்செய்து கைதலம் பேணிக்கலங்குகின்றனர் நமமனோர், வீருந்து சமைக்கிறோமென்று இருபத்தெட்டுநாழிகை வரையிலும் தாமசப்படுத்தி, அப்புறம் அண்ணம்படைத்தால் பசிதிபனம்போய், புசித்த அண்ணமுஞ் சேணப்படாமற் போவதுபோலன்றோ நம்மனோர் செய்யுங் குகாபிஷேகம் பழைபட்டத்தக்கதாயிருக்கின்றது? இவ்வுண்மையுணர்ந்து "செய்வனதிருந்தச்செய்"

என்பதைத் தட்டிப்பிடித்து, நம்மவ ரின்புறக்கடவர் - நிற்க - வேறுவிஷயமொன்று ஈனடிக் கூறுகின்றோம்.

சம்பிரதாயத்திராயம்.

உலகில் மூன்றுவித சம்பிரதாயங்கள் னுள், அவை புண்ணிய சம்பிரதாயம் - பாபசம்பிரதாயம் - மிச்சிரசம்பிரதாயம் என்பனவாம். இவற்றுள், புண்ணிய சம்பிரதாய மொன்றினையே சிஷ்டர்கள் கையாளுவார்கள். சிலர் பாபசம்பிரதாய மிச்சிர சம்பிரதாயங்களையும் புண்ணிய சம்பிரதாய மென்றே கொண்டு தெரியாமையா லாசரிக்கின்றார்கள். இனி அவற்றின் பேதங்களை அதுபவவழக்கா லெடுத்துக்காட்டிப் பிரகாசப்படுத்துவாம்.

புண்ணிய சம்பிரதாயம்.

திருவண்ணாமலையில் ஸ்ரீ சிவபெருமான சோதிவடிவமாயெழுந்தருளியிருத்தலை உலகிற்கு விளக்குதற் பொருட்டுக் கார்த்திகையின் கார்த்திகை நட்சத்திரத்தில் அத்திருமலையினுச்சியில் சுடர்விளக்கு வைக்கின்றார்கள். இதனையதுசரித்து. அந்த ஜூனும், அடுத்தஜூனிலும், ஆலயங்களிலும், மனைகளிலும் எம்மருங்குந் திபங்கனையேற்றிக் கற்பூரக்கட்டிகளைக் கொளுத்திவைத்து அவைகளைச்சிவபெருமானது சோதி சொருபமாகத்தரிசித்து உலக முழுதும் வழிபடுகின்றது. இது சர்வஸம்பிரதிந்ரமாய புண்ணிய சம்பிரதாயம்.

பாபசம்பிரதாயம்.

ஸ்ரீ ஜகத்குரு மூர்த்திகளாகிய, திருகாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருப்புகலூரில் ஸ்ரீ சிவலிங்கப் பெருமானிடம் ஐக்கியமாயினர். இதனை விளக்கிக்காட்ட வேண்டியவர்கள் சித்திரையின் சதயநட்சத்திரத்தில், திருப்புகலூர்ச் சிவசந்நிதானத்தில் ஏற்றிவைத்திருக்குஞ் சுடர்விளக்குகளை யெல்லா மொருங்கேய வித்து இருப்பரவச செய்கின்றார்கள். இது சிஷ்டஜக சம்மதமாகாத பாபசம்பிரதாயம்.

மிச்சிர சம்பிரதாயம்.

ஸ்ரீமுருகக்கடவுள் மயில்வாகனத்தின்மேலிருந்து சூரனைச் சங்கரித் தருளினார். இந்த மயிலாக வந்தவன் இந்திரன். சூரனைச்சங்கரித்தபின்னர் அங்ஙனம் எம்பெருமானை மயிலாக வந்து தாங்கினன். இந்திரமயின்மேலேறிச் சூரனைத்தடிந்த தறியாமல் சூரசங்கர மகோத்ஸவசாலத்தில் (ஸ்கந்தவஷ்டி மஹோத்ஸவத்தில்) செம்மறிக்கடாவாகனத்தின்மீது சுவாமியை யெழுந்தருளப்பண்ணிச் சூரசங்கரஞ் செய்வதாமென்க. இவ்விடத்தில் யாம்பிரஸ்தாபித்த முனது சம்பிரதாயங்களிலும் புண்ணிய சம்பிரதாயமொன்றை அஞ்சுந்தித்து மற்றவைகளை ஒதுக்கிவாழாதலே விவேகிகளுக்குக் கடமையாமென்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சூ. சோமசுந்தரநாயகர்,

வைதிச சைவசித்தாரத சண்டமாருதம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தகுரவேநம:

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை.

1897ஆம் மகாராணியாரின் வைர ஜபிலி தினத்தில்
ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க

1898ஆம் பிப்ரவரியின்.

இலக்கம்-க.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தகுரவேநம:

அநுநதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் அருளிச்செய்த
சித்தியார் உரை.

(முன்தொடர்ச்சி.)

பௌத்தரீர் சௌத்திராந்திகன் மதம்.

குற்றவீ டராகமாதிக் குணங்களைக்

குறைத்த லாகும்

மற்றவீ இருவமாதி வையந்தையு

மாய்த்த லாகுஞ்

சொற்றருந் தொகைதொடர்ச்சி மிகுத்துரை

யென்று மூன்றாய்

உற்றிடும் வழக்கிரண்டு மொன்று மூன்

ருகியாரும்.

(பொ-னா.) அராகமுதலிய குணங்கள்கெட்டு முத்தியின்ப
மடையாது சேட்டைகெட முத்தியின்ப மடையுமென்றது
குற்றவீடாம்; உருவமுதலிய ஐந்து கந்தங்களுஞ் சந்தானத்
துப்பொன்றக் கெட்டடைவது கந்தவீடாம். முற்கூறிய உள்
வழக்கு இவ்வழக்கென்னுமாய்நீண்டும் தொகை, தொடர்ச்சி,
மிகுத்துரையென ஒன்று மூன்றாய் ஆறாகும். ஏ-று.

எனவேதொகையுண்மை வழக்கு, தொடர்ச்சியுண்மை வழ
க்கு, மிகுத்துரையுண்மை வழக்கு எனவும், தொகையின்மை
வழக்கு, தொடர்ச்சியின்மை வழக்கு, மிகுத்துரையின்மை
வழக்கெனவும் ஆறாறல் காண்க. தொகை-கூட்டம்;
தொடர்ச்சி-சந்தானத் தொடர்ச்சி; மிகுத்துரை-தோற்ற
நாசம். (க)

ஒருவனென் றோதப்பட்டா னுருவாதி

யைந்துங் கூடி

வருபவ னென்றுரைத்த றொகையுண்மை

வழக்க தாகும்

உருவமங் காதியாய வைந்தையு

மொருவ னின்று

தருவது தொகையினின்மை வழக்கதாஞ்

சாற்றுங் காலே.

(பொ-னா.) ஒருகர்த்தா என்பவன் உருவமுதலிய ஐந்து
கந்தங்களோடுகூடி வருபவனென்று கூறுதல் தொகையுண்
மை வழக்காம்; உருவமுதலிய ஐந்தோடுங் கூடாமல் ஒரு
கர்த்தா நீங்கிநின்று அவற்றை யுண்டாக்குவனென்பது தொ
கையின்மை வழக்காம்; சொல்லு மிடத்து. ஏ-று.

சுவரும், மரமும் முதலிய கூடின் சமூதாயத்தை வீடென்
பதுபோலப் பஞ்சகந்தகூட்டத்தை யான்மாவென்பது கற்
பஞாமை மென்பதாம். (எ)

காரண காரியத்தின் ரொடர்ச்சியாய்க்
கால மூன்றின்
சோர்வறத் தோன்றுங்கெட்டு வழியென்கை
தொடர்ச்சி யுண்மை
ஓர்நீர் லெருவனெயெக் காலத்து
முள்ளா னென்று
தேர்வது தொடர்ச்சியின்மை வழக்கதாள்
செப்பிங் காலே.

(பொ-ரை.) காரண காரிய மென்றுத் தேர்ச்சியுடைய
வாய்க் காலமூன்றென்னும் மயக்கமறக் கெட்டுத்தோன்று
மென்னும்வழி தொடர்ச்சியுண்மை வழக்காம்; உணர்ந்து
சொல்லுமிடத்த ஒரு கர்த்தாவே காரணகாரியத்தின் ரொட
ர்ச்சியாயெக்காலத்தும் உன்னானென்பது தொடர்ச்சியின்
மை வழக்காம். எ-று.

பொருளின் திரிபெயன்றிக் காலமென்றது சுற்பனாகாமம்.()

தோற்றிய பொருள்களெல்லா நாசமா
மென்று சொல்லு
மாற்றமுன் னுரைத்தன்மற்றை மிகுத்துரை
வழக்கி னுண்மை
போற்றிய பொருள்கண்கட்டுப் போனது
போன் முதிர்ந்து
வேற்றுமைப் பட்டதென்கை மிகுத்துரை
யில் வழக்கே.

(பொ-ரை.) தோன்றிய பொருளெல்லாந் கெடுமென்று
முத்தரத்தை முன்னர்ச்சொல்வது மிகுத்துரையுண்மை வழ
க்காம்; காக்கப்பட்ட பொருள்கள் கண்களுக்கு நசித்தன
போல முதிர்ந்து வேற்றுமைப்பட்டதென்று சொல்வது மிகுத்
துரையின்மை வழக்காம்.

கண்கட்டுப் போனதுபோல் முதிர்ந்துவேற்றுமைப்படுகை-
காரிய மழிந்து காரணங் கிடக்கை. (க)

உள்வழக் கில்வழக்குள் ளதுசார்ந்த
வுள்வ வழக்கோ
உள்ளது சார்ந்தவின்மை வழக்குட்
னின்மை சார்ந்த
வுள்வழக் கின்மைசார்ந்த வில்வழக்
கென்றோ ராரும்

உள்வழக் குணர்வுண்டென்கை முயற்கோடின
வில்வழக்கே.

(பொ-ரை.) முற்கூறிய உள்வழக்கும், இவ்வழக்கும், உள்
ளது சார்ந்த வுள்வழக்கும், உள்ளது சார்ந்த இவ்வழக்கும்,
இல்லது சார்ந்த வுள்வழக்கும், இல்லது சார்ந்த இவ்வழக்கும்
என்று நான்கோடுங்கூடி ஆறுவகையாம்; அவற்றுள் உள்
ளதை யுண்டென்கையாகிய உள்வழக்காவது அறிவுண்டு என்
பதாம்; இல்லதை உண்டென்பதாகிய இவ்வழக்காவது முயற்
கொம்புண்டு என்பதாம். எ-று.

‘உள்வழக்குளதுண்டென்கை’ என்னும் பரடத்தில் இலக்
கணமாத்திரமமைந்து இலக்கியம் அமையாமை காண்க. உள்
வழக்கு-இவ்வழக்கு என்பது வெளிப்படையாகலான் இலக்
கணம் கூறவேண்டாமென்பது, ‘முயற்கோடின வில்வழக்கே’
என்பதற்கு முயற்கொம்பு இவ்வே, ஆதலால் ‘முயற்கொம்
புண்டு’ என்பது இவ்வழக்காம் என்று விரித்துரைக்க. (40)

உணர்வுசார்ந் துணர்வுதிகை யுள்ளது
சார்ந்த வுண்மை
உணர்வுபி னின்றமென்கை யுள்ளது
சார்ந்த வின்மை
உணர்வுமுன் பின்றித்தோன்ற வில்லது
சார்ந்த வுண்மை
உணர்வின் லதுசாரின்மை யுள்ளங்கை
யுரோம நானோ.

(பொ-ரை.) அறிவைச்சார்ந்து அறிவுண்டாமென்பது உள்
ளது சார்ந்த வுள்வழக்காம்; அறிவு கெட்டாற் பின்னரென்துண்
டாகாதென்பது உள்ளது சார்ந்த இவ்வழக்காம்; அறிவு
முன்பு இல்லதாய்ப் பின்னருண்டாமென்பது இல்லது சார்ந்த
வுள்வழக்காம்; உணருமிடத்த, உள்ளங்கை மயிர்க்கயிறென்
பது இல்லது சார்ந்த இவ்வழக்காம். எ-று.

ஆமைமயிர்க்கம்பலம் என்பதும் இல்லது சார்ந்த வில்வழக்
காம். நான்-கயிறு. (கக)

சொன்னநால் வகையுமின்றிச் சொல்லிடும்
பொருள்க ளெல்லா
என்னையோ வறிகிலேம்பித் தேறியோ
வானீ மான்மா
மன்னுகா லங்கடிக்கு மனமுடன்
வாக்கி றந்திட்
குன்னுமோ ரிறையுமுண்டென் றுரைப்பது
ரித்த மன்றே.

(பொ-ரை.) முன்னே கூறிய உரு, அரு, வீடு, வழக்கென்று
நான்கும் அதன் விரிவுமன்றி வானம், ஆன்மா, நிலைபெற்ற
காலம், திக்குகளென்றும், மனவாக்கிறந்தறியுமொரு கர்த்தா
வென்றும் சொல்லும் பொருள்களெல்லாம் நிலையுடையன
வல்ல; ஆதலால் அவற்றையுண்டென்பது பித்தந்தலைக்கேறி
யோ? வேறியாது காரணமோ அறிகிலேம்.

இது முதலாகப் பிறந்ததக் கூறி மறுக்கின்றது. (கஉ)

நங்குவான் செயற்குவாரா வியம்பிய
பொருள்க ளெல்லாந்
தாங்குவா னுளதேயென்னிற் றரித்திடா
தருவ மாதல்
ஒங்குவா னேசைக்காதி யெனிலதங்
குருவின் கூட்டம்
நீங்குவா னின்றியெங்கு நின்றதே
லெங்கு மின்றே.

(பொ-நா.) இங்கே கூறிய வரினென்னும் பொருள் தொழி லிற்கூடாது. 'மண்ணுதி பூதமுதலியம் பொருள்களெல்லாவீற் றையும் தாங்குதற்கு அவ்வாகாசமுளது' என்று கூறில் அஃது அருவமாதலால் தாங்கமாட்டாது. அன்றியும் 'அது சத்தத் துக்கு முதல்வென்று கூறில் அச்சத்தமும் உருக்கூட்டத்தன் றித் தோன்றாது; 'அவ்வாகாயம் நீங்குதலின்று யெங்கும் நின் றது' என்று கூறின், அஃதெங்கு பில்லையாம். எ-து.

ஆதலால் ஆகாயமென்றொரு பொருளில்லையென்பதாம். ஆகாயம் ஏனையபொருள்களுக்கு இடங்கொடுக்கு மென்பதை தாங்குதலென்று திரிபுணர்ச்சிகொண்டு மறுத்திருக்குந்தன் மை காண்க. (கரு)

போதமுண் பெயர்கட்கென்னில் வாயிலேம்
புலனு தூலும்
ஆய்தவின் றெட்டித்தீட்டுக் கலப்பினி
லறியு மென்னில்
ஏவமுண் டிரவிற்பச்சை சிவப்புட
னையந்த போது
கேதரின் நென்னேவென்னு மையமுன்
கிடத்த லாலே.

(பொ-நா.) உயிர்கட்கு அறிவுண்டென்று சொல்லின் இந் திரியங்களும் விடயங்களும் சாத்திரங்களுங் கொண்டறிய வேண்டுவதன்று; அன்றி இந்திரியங்களைக் கலந்தும் புலன் களைப் பரிசித்தும் சாத்திரங்களைப் பொருந்திநின்றும் அறியு மெனில், இருளிற்பச்சை சிவப்பென்னும் வண்ணங்கிடக்க அத னைத் தொட்டுக்கலந்த மறியுமறம் கிலேசமுற்று இது யாதோ என மயங்குதலால் அவ்வாறு கூறுவதும் பழுதாம். எ-து.

ஒட்டுத்தீட்டுக் கலப்பென்பதைக் கலப்புத் தீட்டொட்டெ னக் கொள்ளவேண்டுதலால் எதிர் கிரணிறை. இவற்றினிலக் கணத்தை 'இந்தியமென்னு மைந்தின் இயல்வது கலப்பென் றாகும்; வந்தியை புலனைச்சார்ந்த மருவுதலதுவார்த்திட்டு; முந்திய பணுவலாலே மொழிவதை யறிதலொட்டு' என்பதா லறிக. (கசு)

அறிந்திடா வாயிலின்றே லறிவின்ற
மைந்தும் பற்றி
அறிந்திடு மறிவுண்டென்னி லேந்தினு
மறிவொன் றாக
அறிந்திட வேண்டுஞ்சார்பி னறிந்திடு
மென்னி லுண்ணே
அறிந்திலோம் புத்தனென்றிங் கழகிது
சொன்ன வாறே.

(பொ-நா.) இந்திரியங்க ளில்லையாயின் உயிரொன்றையு மறியமாட்டாது. 'அறிவில்லாத அவ்விந்திரியங்களைந்தையும் பற்றி நின்று அறிந்திடுமறிவு உயிர்க்குண்டென்று கூறில் அவ வையந்தாறு மறியுமறிவு ஒன்றாயிருத்தவ் வேண்டும். 'அற் றன்று; பொறிகளின் வழிகளிலே நின்று மயவவற்றின்புலன் களாகிய குணங்களை யறியு'மெனக்கூறின், உண்ண யான்ம வாதியென்றறிந்தோம்; நிகர்பிற்றென்று மென்கையாற் புத்தனாய்; இஃதறிந்திலோம்; நீ யுயிரறியுமென்றது அழ கிது! (கரு)

(தொடரும்.)

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானஸம்பந்தராவேநம:

ஸ்ரீதாயுமானசுவாமிகள் பாடலுரை.

கருணாகரக்கடவுள்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

பண்ணே னுனக்கான பூசையொரு வடிவிலே
பாவித் திறைஞ்ச வாங்கே
பார்க்கின்ற மலரடு நீயே யிருத்தியப்
பனிமல ரெடுக்க மனமும்
நண்ணே னலாமலிரு கைதான் குவிக்கவெனில்
நாணுமென் னுளநிற்றி நீ
நான்கும் பிடும்போ தரைக்கும் பிடாதலால்
நான் பூசை செய்யன் முறையோ
விண்ணேவி னாதியாம் பூதமே நாதமே
வேதமே வேதாந் தமே
மேதக்க கேள்வியே கேள்வியாம் பூமிக்குள்
வித்தேய வித்தின் முனையே
கண்ணே கருத்தேயெ னெண்ணே யெழுத்தே
கதிக்கான மோன வடிவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த கிர்த்தமிடு
கருணா கரக் கடவுளே.

(இ-ள்.) பரமாகாசமே! ஆகாசமுதலிய பூதமே! நாதத் துவமே! வேதவடிவே! வேதமுடிவே! சிறந்த கேள்விக்குரி யபொருளே! கேள்வியாகிய நிலத்தில் இடுகின்ற வித்தே! அவ்வித்தின் முனையே! என் கண்ணே! மனமே! தருக்கமே! இலக்கணமே! மோகஷத்திற் கேதுவாகிய மௌனரூபமே! கருதரிய,.....கடவுளே! உனக்குப் பிரியமானதொரு பூசையைச் செய்யேன். ஏனெனில், ஒருருவத்திலுள்ளை பாவனை செய்து வணங்கும்படி பறிக்கப்பார்க்கின்ற மலரிடத் தும் நீயேயிருக்கின்றாய். ஆதலால்குளிர்த மலரைப்பறி க்கவுமனம் பொருந்தேன். அல்லது இரண்டுகையையும் குவி த்துவணங்கவென்றாலோ அதற்கு நாணுகின்ற என்மனத்தினு மிருக்கிராய்; ஆதலால் நான் கும்பிடும்போது, அது முழுக் கும்பிடாகாமல் அரைக்கும்பிடே யாதலால் நான் பூசை செய்வது முறையாமோ? எ-து.

எங்கு சிறைந்திருக்கு முன்னே யொருவடிவத்திலே ஆவாக னம் பண்ணுதலும், மலரினிடத்தும் நீ யிருப்பதால் அதனைக் கொண்டுநினை யருச்சித்தலும், செய்ய என்மனமொழ்ப்பலில் லை; ஆயின் உன்னை நோக்கிக் கைகடப்பி வணங்கவென்றாலும் அதுவும் நினைசெயலாதவினால் முறையாகாது என்பதாம். யானொன்றைச் செய்வது நீ செய்வித்தாலாவது; செய்தல் பாதியுஞ் செய்வித்தல் பாதியுமாக ஒருதொழில் முற்றுப்பெ றாதலால் இங்கே அரைக்கும்பிடென்றார். உண்மை யன்பு டையார் புறச்செயல்களாகிய வணங்குதலும் வாழ்த்துதலுஞ் செய்யவேண்டியதன்று; அவற்றைக் செய்யக் கூசுவதும் அதுபவத்திலறியக்கிடந்த தொன்றாகலின் கைகுவிக்க நாணு மென்னுளமென்றது. சிவபரிபூரண வியல்பை யறிவார்க்கு

அவ்வந்தலே பூசனை யென்பதாம். “செப்புவதெல்லாம் செபகண் சித்திப்பதெல்லா நின், நெப்பில் தியானமென வோர்தேன் பராபரமே” என்பதனாலும் காண்க. “உன்ப தன்முன்மலர் பறித்திட்டுண்ணாராயின்” என்பதனால் பூசை பண்ணென்னும், இறைவன், “பொக்கமிக்கவர் பூவுநீருங் கண்டு, கக்குநிற்பவர்தம்மை காணியே” ஆதலால் ‘ஆன் பூசை’ யென்றுக் கூறினார். (க)

சந்ததமும் வேதமொழி யாதொன்று பற்றினது
தான்வந்து முற்று மெனலால்
சகமி திருந்தாலு மாணமுண் டென்பது
சதா நிஷ்டர் நினைவ தில்லை
சிந்தையறி யார்க்கே போதிப்ப தல்லவே
செப்பினும் வெகுதர்க் கமாம்
திவ்யகுண மார்க்கண்டர் சுகரதி முனிலோர்சன்
சித்தரந்த நிய ராலோ
இத்தரதி தேவதைகள் பிரமாதி கடவுளர்
இருக்காதி வேத முனிவர்
எண்ணிய கணநாதர் நவநாத சித்தர்கள்
இரவிமதி யாதி யோர்கள்
சந்தருவர் கின்னரர்கள் மற்றையர்க ளியாவருங்
கைகவித் திடெய் கமே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிதி
கருணா கரக் கடவுளே.

(இ-ள்) இத்திரன் முதலாகிய தேவர்களும், பிரமன் முதலிய கடவுளரும், இருக்குமுதலிய வேதங்களை யுணர்ந்த முனிவர்களும், அளவற்ற கணநாதர்களும், சூரிய சந்திரர் முதலானோரும், சந்தருவரும், கின்னரரும்பிறரும், கைகப்பித் தொழுகின்ற தெய்வமே! கருதரிய.....கடவுளே! வேதவாக்கியமானது, சதாகாலமும் யாதொன்றையாயினு மனத்திற் பற்றினால் அதுவாகவே வந்த முடிவுபெறுமென்று சொல்லுதலால், சதாநிஷ்டையுடையார், உலகத்திலிருந்தா லும் மாண முண்டென்பதை நினையார். சிந்தையால்தனை யறியமாட்டார்க்கு இது போதிக்கத்தக்கதன்று. சொன்ன லும்கே தர்க்கம் வரும். தெய்வீகத்தன்மையுடைய மார்க் கண்டேயர், சுகர் முதலிய முனிவர்கள் உண்மையான நித்தி யான்மாக்களல்லவோ? ஏ-று.

சதாநிஷ்டையுடையார், தமது “திருமேனி” உருவச்சித்தி, அருவச்சித்தி, உருவருவச்சித்தி, யென்று முன்றிலொன்றை ப்பெற, ஜீவன்முத்தராயால் மாணமுண்டென்பதை நினையார். இச்சித்தி பேதங்களை, பராபரக்கண்ணியில் விளங்கக் கூறியிருப்பதனாலானாக. (க)

துள்ளுமறிகாமனது பலிகொடுத்தேன்கண்ம
துட்டதேவதைகளில்லை
துரியநிறைசாந்ததே வதையாமுனக்கே
தொழும்புணன்பவிவேகந்
ருள்ளுறையிலென்னாவி னாவேத்திடும்பிரான
னோற்குமதிதுபதிப
மொருகாலமன்றிது சதாகாலபூசையா
வொப்புவித்தேன்கருணைகர்

தெள்ளிமறைவடியிட்ட வழுதப்பிழம்பே
தெளிந்ததேனேனினியே
திவ்யாசரியாவுந் திரண்டொழுகுபாகே
தெவிட்டாதவானந்தமே
கள்ளனநிலுமே மெள்ளமெளவெளியாய்க்
கலக்கவருநல்லவறவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிதி
கருணாகரக்கடவுளே.

(இ-ள்) வேதங்கள் தெளிய வடித்தெடுத்த அமிர்தத்திர னே! தெளிந்ததேனே! சினியே! திவ்யமான இரசமெல் லாங் கலந்துள்ள பாகே! தெவிட்டாத வானந்தமே! கள்ளத் தனமுடைய என்னநிலினிடத்தும், மெல்ல மெல்ல வெளிப் படக்கலக்கவருகின்ற நல்ல சுற்றமே! கருதரிய..... கடவுளே! துள்ளிக்குதிக்கின்ற மனமாகிய ஆட்டைப் பலி யிட்டேன்; ஆதலால், கன்மமாகிய தஷ்டதேவதைகள் இனி யென்னை வருத்தமாட்டா. துரியபதத்தில் விளங்குகின்ற சாந்ததெய்வமாகிய வுனக்கே அடியேனுடைய அன்பை யபி வேக ஜலமாகவும், உள்ளத்தை யாலயமாகவும், ஆவி கைவே த்தியமாகவும் பிரான வாயுவைத் தூபமாகவும், உயர்ந்த வறி வைத் தீபமாகவுங்கொண்டு இததகைய பூசையை யொருகா லத்திலல்லாமல் சதாகால பூசையாயுனக் கொப்புவித்தேன்; ஆதலால் கருணை செய்வாயாக. ஏ-று.

வேதம் ஆன்மாக்களுடைய அதிகாரானுணமாக பலபொ ருள்களுக்குப் பாத்வங் கூறினபோதிலும், உபக்கிரம வுப சம்மார முறையால் சிவபெருமானே பரம்பொருளென்று நாட்டுதலால் “தெள்ளிமறை வடியிட்ட வழுதப்பிழம்பே” என்றது. இத்திருப்பாடல், சாயிகம், வாசிகம், மாணசம் என்னும் மூவகையுள் மாணசபூனை முறைமை கூறிற்று. (அ)

உடல்குழையவென்பெலா நெக்குருகவிழிநீர்க
ருற்றெனவெதும்பியூற்ற
வூசிகார்த்தத்தினைக் கண்டனுக்கல்போலவே
யோருறவுமுன்னியுனனிப்
படபடெனநெஞ்சம் பதைத்துண்ணெடுக்குறப்
பாடியாடிக்குதித்துப்
பனிமதிமுகத்திலே நிலவனையபுன்னகை
பிரப்பியார்த்தார்த்தெழுந்து
மடலவிழுமலரணைய கைவிரித்துக்கூப்பி
வானேய வானிலின்ப
மழையேமழைத்தாரை வெள்ளமேநீழே
வாழியெனவாழ்த்தியேத்துங்
கடன்மடைதிறந்தனைய வன்பரன் புக்கெளியை
கன்னெஞ்சனுக்கெளியையோ
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிதி
கருணாகரக்கடவுளே.

(இ-ள்) கருகரிய.....கடவுளே! சரீரம் வாட வும், ஏதும்புகளெல்லாம் நெகிழ்ந்துருகவும், கண்ணீர் மண ற்றேணியென்னும்படி வெதும்பிச் சுரக்கவும், இருப்புகியா னது கார்த்தக்கல்லினைக்கண்டு பொருந்துதல்போல வொப் பற்ற வுறவை நினைந்து கினைந்து, நெஞ்சம் படபடெனத்துடி த்து உள்ளே நடுக்கங்கொள்ளவும், பாடியாடிக்குதித்துருளி

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

1898 (ஸ்) பிப்ரவரி

ரந்த சந்திரன்போன்ற முகத்திலே அதன் சந்திரிகையை
யொத்த புன்சிரிப்பைக் காட்டி, பலமுறை யார்வாரித்தெழு
ந்து, இதழ் விரியுந்தாமரை மலர்போன்ற கைகளை விரித்தும்,
குவித்தும் “ஏ சிதாகாசமே! அவ்வாகாசத்தினின்று பொழியு
மானந்தமழையே! அம்மழைத்தாரைப்பெருக்கே! பல்லா
ண்டு வாழ்க” என்று வாழ்த்தித் துங்கும் கடலில் மடை
திறந்தாற் போன்ற (இடையறாது வருகின்ற) அன்பினையு
டையார் அன்பினுக்கு நீ எளிவருகின்றவனே யல்லாது கல்லை
யொத்த நெஞ்சையுடைய வெணக்கெளியனோ? என்று.

இது “பத்திவலையிற் படுவோன்” என்னும் உண்மையும்,
அப்பத்தியுடையார் தன்மையும் விளக்கிற்று. (க)

இங்கு படியங்கு மெனவறியுநல்லறிநு
ரெக்காலமும்முதவுவா

நின் சொறவறார்பொய்மை யாமிழுக்குரையா
நிரங்குவார்கொலைகள் பயிலார்

சங்கற்பசித்தாவ ருள்ளக்கருத்திலுறை
சாஷிநீயிகபாத்துஞ்

சந்தானகற்பகத் தேவாயிருந்தே
சமஸ்தவீன்பமுமுதவுவாய்

செங்கத்தையொத்தெனைப் பாயவருவினையினைச்
சேதிக்கவருகிம்புனே

சந்தாகுலத்திமிர் மகலவருபானுவே
தினனேன்கரையேறவே

கங்கற்பேராசை வெள்ளத்தின்வளரருட்
ககணவட்டக்கப்பலே

கருதியசிற்சபையி லாநாந்தநிர்த்தமீடு
கருணாகரக்கடவுளே.

(இ-ள்.) என்மீது பாய்ந்து வருத்தவருகின்றவினையாகிய
செங்கத்தை யழிக்க வருகின்ற சரபமே! மனத்துயராகிய
அந்தகாரம் ஒழியும்படி எழுகின்ற சூரியனே! எளியேன்பிற
விப் பெருங்கடல் கடந்து முத்திக்கரையிலேறும்படி கரை
யற்றபேரன்பாகிய வெள்ளத்தில் மிதந்து அருளாகிய ஆகாய
வட்டத்தில் உலாவுகின்ற மரக்கலமே! கருதிய
கடவுளே! இம்மையில் முடிந்தவண்ணமே மறுமையிலுமாகு
மென்றநிகின்ற பேரறிவுடையார், எக்காலத்தும் பிறர்க்குந்
வி செய்வார்; இனசொற் சொல்லத்தவறார்; குற்றமாகிய
பொய்யுரையாடார்; எய்யுயிரிடத்தும் இரங்குவார்; கொலைத்
தொழில்களைப்பழகார்; இத்தகைய அறங்களை வழுவாத
காக்குங் கோட்பாடு நிலைத்த சித்தமுடையார் கருத்திலே சா
ஷிபுத்தனாக விளங்குகிற நீ இம்மையிலு மறுமையிலும் சந்தா
னம், அறபசுமென்னுந் தருக்களைப்போன்ற தெய்வமாக இரு
ந்து எல்லாச் சுகங்களையுந் கொடுப்பாய். என்று.

இங்கற்படியங்குமென்பதற்குத் தமக்கொத்தபடியே பிற
ர்க்கும் என்பது மொன்று எக்காலமுமுதவுதல் ‘உறுபுனல்
தந்துலகட்டி யறுமிடத்தங்—கல்லுற்றுழியுது மாறுபோ
லுதவல். சங்கற்பசித்தர் உயிராக்கிவிடவந்தாலும் தாமேந்
தொண்ட விரதத்தை விடாது காப்பவர். இத்திருப்பாடலில்
பொதுத்தருமங்களை பெறுகதொழியிருத்தல் காண்க. (க0)

கருணாகரக்கடவுள் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தராவேணம்.

சிதம்பர இரகசியம்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

(கஉ) மந்திரோபநிடதத்திலே

(108) யதாதமஸ் தந்திவாந மாத்நிரந்சந்ந சாசனவிவ
கேவலஸ—ப்ரஞ்ஞாச தஸ்மாத் ப்ரச்சுநாபுராணீ |

என்னும் மந்திரத்துக்கு உபப்பிரம்மணம்-க் வாயுசங்கிதை

(109) யதாதமஸ் தந்திவாந மாத்நிரந்ச தப்யசத் | கே
வலஸ: சிவ ஏவகோ யஸ்மாத் ப்ரஞ்ஞாவிநி: சுநதா |

அல்லும் பகலும் இலவாய், சத்தம்அசத்தம் (பசுவும்பாச
மும் நாமரூப விபாகார்க அலத்துவம்) இலவாயிருந்துள்ள
(மகாப்பிராசயத்திலே) அவசரத்திலே ஏகாகிய சிவன் ஒரு
வரேயிருந்தார்; இவரிலிருந்தே வித்திலிருந்து முளைபோல
சடமாயாசத்தியாகாத பழைய பிரஞ்ஞை (பராசத்தி) நான்
நிஞா என்று கூறிற்று. இந்தப் பிரஞ்ஞையைப் பராசத்தி
யார் என்று நேரேகாட்டும் பொருட்டு. வாயுசங்கிதைமேலே
போந்த சுலோகத்தைத் தொடர்

(110) யஸ்யபும்ச: பராசத்திர் பாவகம் யாமயேதி |

சிவபெருமானுடைய சததி பாவகம்பரும, சிரேஷ்டமுடை
யுருமாகிப் பராசத்தியாமென்று கூறிற்று. இந்தப் பராசத்தி
என்னும பெபர் சம்விதசாகிய அறிவுரூப பிரமத்துக்குப் பெ
யராயச் செல்லாது குணமாய்ச் செல்லுமாம் என்ற கருத்தி
னுள்ளே வாயுசங்கிதை

(111) நாககுண ஸ்டஞ் ணைரேவநிகூடா நிஷ்களாசிவா |

(இழிந்த சடமாயா அமங்கல குணங்களிலுமைடால்) நிர்ந்
குணையாயும், (சரக்குக்குத் தவாதி சர்வைசுவரிய மங்கல கல்
யாண) உருணங்கனிஞாலே தானே ஆவரிக்கப்பட்டுச் சிவையா
யப் நிஷ்களையாய் இருந்துள்ளார் அப்பராசத்தி என்று விள
க்கிற்று. இவ்வண்மை கடைப்பிடித்தே கைலாசசங்கிதை

(112) யஸ்யமிந்ரபாசதே வித்யுந்ந சூர்யோ நசசந்ந்ரமா: |
யஸ்யபும்ச: பராசத்திர் பாவகம்யா ம்நோகரா | நிர்க்குண
ஸ்வகு ணைரேவநி கூடா நிஷ்களாசிவா |

• எவர் சந்தித்திலே மின்னலும் சூரியனும்சந்திரனும் பிரகாசிக்க மாட்டாவாய்பி போகின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட சிவபெருமானுக்குச் சத்தியாயுள்ளார் நிற்குணையும் நிஷ்கலையும் சிவையும் சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களினால் நிக்ட்டமாயுமுள்ள பராசத்தியேயாமென்று கூறிற்று. இதனால் பராசத்தி சிவபெருமானுக்குக் குணமாய் அமைந்தார் என்றும், சூதசன் சிதை யஞ்ஞவைபவ கண்டத்துப் பதின்மூன்றாம் அத்தியாயத்திலே ஐகதஞ்ஞா ரூபினியாகிய சடமாயாசத்தியோடு அவச்சின்னமாயுள்ள அறிவுருவானது சம்வித்தாகிய “பராசத்தி” அன்றும் என்றும், அதவன்றி அப்பிரஞ்ஞை சங்கராசாரியரால் மந்திரோபரிடத்தத்துக்குச் செய்த அனர்த்த மாயாவாத பாஷ்யத்தினாலே சொல்லப்பட்ட (மாயாவாத) தத்துவாதிவாக்கிய வாயிலாகப்பிறந்த புத்தியின் பெயரன்றாமெனவும், அதவன்றி அந்தக்கரண விருத்தியின் பெயரன்றாமெனவும் உணர்க. ஐதரேயோபரிடத்தது ஐந்தாங்கண்டத்திலே இரண்டாம் மந்திரத்திலே (சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்தருத்துவ சைதன்னிய பராசத்தியாம் விஞ்ஞானத்தின் பெயர்களாகச் சொல்லப்பட்ட) இதயமுதல் வசம் இறுதியாம் பதினேழு பெயர்களுக்கையவே இது அச்சிவையாம் சிவசத்திக்குப் பெயராமென்பது போதாவாயுசங்கிதை

(113) ஏகாநேக ரூபேண பாதிபாரோ நிவப்ரபர் | சக்திமாதுச்யதே தேவ: சிவ: சிதாம்சு பூஷண: | வேத்யா சிவ: சிவா வித்யா ப்ராஞ்ஞாசைவ ச்ருதி: ஸ்மிருதி: | ந்ருதிரோஷாஸ்திரிஷ்டா ஞானேச்சா கம்சக்தய: | ஆஞ்ஞாசைவ..... |

சூரியனுடைய பிரபைபோலுந்து ஏகாநேகரூபம் கொள்வார் பராசத்தியார் என்றும், இதனால் சிவபிரான் சத்திமான் எனப்பட அம்மையார் சத்தி எனப்படுவார் என்றும், சிவபிரான் வேத்தியர் (ஞேயம்) எனப்படுவதால், சிவையும பராசத்தியார் வித்தியா(ஞானம்) எனப்படுவார் என்றும், இப்பராசத்தியார் பிரஞ்ஞை எனவும், சுருதி எனவும், மிருதி எனவும், திருதி எனவும், திதி எனவும், நிஷ்டை எனவும், ஞானக்கிரியா சத்தி எனவும், ஆஞ்ஞை எனவும் விளக்கிக் கட்டிற்று. நிஷ்டை என்றும் பதமும் பிரதிஷ்டை என்றும் பதமும் ஒரு “ஸ்தா” என்னும் தாதுவையே மூலமாகக் கொண்டேதலால், இப்பிரதிஷ்டை என்றும் பதமும் பராசத்தியின் பெயராய்ச் செல்வந்நுபுற்றமென்க. இது முன்னர்க்குறிய கூம்புராணத்தினாலும் பிரமாண்ட புராணத்தினாலும் வலியுறுத்தப்பட்டது. மேலும் கைலாயசங்கிதையானது பிரஞ்ஞானம் பிரமம் என்று (தைத்திரியோபரிடதம்) கூறினமையும், “சைதன்னியம் ஆத்மா” என்று கூறிய முதலிஞ் சிவகுத்திரமும் ஒரு பொருளனவாம் என்றுங் கூறி,

(114) சைதன்ய மிதிவிச்சலஸ்ய சர்வஞானகரியாத்மகம் | ஸ்வாதந்திரியந் தக்ஷபாவோய: ஸஹத்மா பரிசேத்திதீ |

முற்றறிவு முற்றுத்தொழிலையுடைய சைதன்னியத்தைச் சுவாதந்திரியமாகவும் சுவபாவமாகவும் கொண்டுள்ளது ஆன்மா (பிரமாண்மாவாகிய சிவப்பிரமம்) என்று கூறியவாற்றால், பிரஞ்ஞானம் என்றது பராசத்திக்குப் பெயராய்ப் போந்தது. இதையுற்றே சர்வவிசுவரிய சம்பன்னர் என்று அதர்வசிகை கூறியதாமெனப் பல உபப்பிரும்மணங்கள் முழங்கியவுமா

மென்க. இதனால் பிரஞ்ஞா, பிரதிஷ்டா, பிரஞ்ஞானம் என்பன பராசத்தியாம் சிவவக்குப் போந்தவாறு தெளியப்படும். ஸ்ரீஅப்பயதிக்கிதயோகியார் சிவசத்தியைக் குணமாக (தருமமாக) கொள்வதென்றும் என்ற கருத்தினாலன்றோ எதிரிகளாகிய மாயாவாதிடன் ஸூலிலேயிருந்து

(115) சிச்சக்தி: பரமேச் வரஸ்ய விமலம் சைதன்யமே வோச்யதே | சத்யேவாச்ய சடாபராபகவத: சக்திஸ்த்வவித் யோச்யதே |

பரமேசுவரனுடைய சிற்சத்தி விமலசைதன்னியம் என்று சொல்லப்படும் எனவும், அவருடைய சடசத்தி அவித்தை என்று சொல்லப்படும் எனவும் பிரமாணங்காட்டி,

(116) அம்பிகாதி தேவஸ்ய சந்த்ரமௌளே ராத்மபூதா சக்தி: | ஆசக்ஷ தேதாயார் பேதஞ் சாஞ்ஞானாத் பரமார்த்தத: | அபேத: சிவயோ: சித்தோவந்நிதாக கயோரிவ |

சிவபெருமானுடைய சத்தியாராகிய அம்பிகையாருக்கும் சிவபிரானுக்கும் அஞ்ஞானத்திலே பேதம் சொல்லப்படாமா மன்றிப் பரமார்த்தத்தில் இல்லை என்றும், தீயும் சூடும்போல (குணகுணியினால்) அபேதஞ் சாற்றப்படுமாம் என்றும் வாயு சங்கிதை முதலியவைகளுக்கு உடன்பட உதகரித்தார். இதனால்,

(117) ப்ராஞ்ஞா ப்ரதிஷ்டா ப்ராஞ்ஞானம் ப்ரம்ம |

பிரஞ்ஞை பிரதிஷ்டை. பிரஞ்ஞானம் என்பன பராசத்தியின் பெயர்களாயுற இந்தப்பராசத்தியை அக்கினியில் உஷ்ணம் போல (மைத்திராயணோபரிடத்திலே சொல்லப்பட்டமை போல) நீங்காதுற்றவர் பிரமமாகிய சிவமாம் என்க. இதனால் நமதுபரமான்மா சிவசத்தி குணங்களால் விசேஷிக்கப்பட்ட சலிசேஷப் பரப்பிரம் சிவமாமன்றி, சிவசத்தி குணங்களால் விசேஷிக்கப்படாது அறிவு மாத்ஸரமாயுள்ள நிற்குணப்பிரத்தியக்காண்ம நிர்விசேஷ கூடஸ்தபிரமம் (வேப்பிரமம்) அன்றாமென்க. இவ்வாறு வியாசர், சூதர், உபமன்னிய, வாயு, பிரமா, சுவேதர் முதலிய நூற்று நூற்பது வைதிக பாசுபதர் ஸீலகண்டசிவாசாரியர், அப்பயதிக்கிதர் என்னும் மகான்களுடைய நுருத்தெல்லாம் மேலே கூறியவாறு ஒரு புறமேயாக, மற்றைச் சங்கிராசாரியர் மாயாவாத பாஷ்யமும் பிரமகிதை யும் மற்றோர்புறமாகவும் நின்று போதருதலைப் பின்வருமாறு காட்டுதம்.

(118) சங்கராசாரியர் மேலேகூறியவாறு ஐதரேயோபரிடத்தது ஐந்தாங்கண்டத்தது இரண்டாம் மந்திரத்திலே இருதயம், மனம், சம்ஞானம், ஆஞ்ஞானம், பிரஞ்ஞானம், மேதா, திருஷ்டி, திருதி, மதி, மரீஷா, சூதி; மிருதி, சங்கற்பம், கிராது, ஆசு, காமம், வசம் என்னும் பெயர்களைப்பிரஞ்ஞானரூபமாகிய பிரமத்தின் நாமரூப்பிரம் உபாதி சூதங்களாகிய அந்தக்கரணவிருத்திகள் என்று எழுதி, அவ்வாறே சூதசங்கிதையையும் திருப்பிவிட்டார். இதயம் மனசு என்பவற்றைசுடுத்த உடனேபிரமத்தின் பெயர்களு என்று எழுதினால் அதுமுதற்கண்ணே உலகினர்க்குப்பொருளை வெளிப்படையாகவும்கொண்டு செல்விதாகவும் காட்டாதென்று போலும், வெளிப்படையாம் விஞ்ஞானம் என்றும் ஐந்தாவது பெயரை முதற்

கண்ணே (முலத்தின்படிதொடரது) (தொடங்கிச் “சங்கரன்” எனப் பெயரிய விஞ்ஞானம் என்று பொருள்படப்பிரமகிளை மூன்றாம் அத்தியாயத்துப் பத்தொன்பதாம் சுலோகவாயிலாகக் கூறி, சிலர் இதயம் என்றும், சிலர் மனம் என்றும் அப்பெயர்களை யெல்லாம் எடுத்துரைத்துக்கொண்டு இருபத்தைந்தாம் சுலோகம் வரையும் கூறிப்போய், உபநிடதத்திலே “பிரஞ்ஞானரூபம்பிரமம்” என்று தாம் கூறியதை மெய்மைப்படுத்தவேண்டி, இருபத்தைந்தாம் சுலோகத்தொடக்கத்திலே இவையெல்லாம், பிரஞ்ஞானமாகிய சிவனுடைய (பிரமத்தினுடைய) பெயர்களாம் என்று முடித்துவிட்டார். இப்படிப்பட்ட உபநி அந்தக்கரண விருத்திப் பெயர்கள் நிருபாதிகபிரமத்துக்குப் பெயர்களாய்ச் சொல்லுதல் தோஷமாகாதோ வெனில் இன்றும் அது சாதாரணமாம் என்று சங்கராசாரியர் காட்ட வேண்டி.

(119) பிரஞ்ஞான மேவதத்ப்ரம்ம சிவருத்ராதி சம்ஸ்திதம் |

“எதினின்றும் உலகனைத்துத் தோன்றி நின்று ஒடுங்குகின்றதோ அது சிவருத்திராதி (உபநிப்) பெயராயுடைய (நிருபாதிக) காரணப்பிரமமாம்” எனப் பொருள்படும் சுலோகப்பாதி தொனிப்பித்தவாறும் வெளிப்படையேயாம். உபநி பூதர்களாகிய சிவருத்ராநிராமங்கள் (ஏகான்மவாதிகள் கொள்கையின்படி) நிருபாதிக பிரமத்துக்குப் பெயர்களாய் நின்றவாறுபோல, உபநி பூதங்களாகிய விஞ்ஞானமுதலிய பதினேழு பெயர்களும் பிரஞ்ஞானரூப பிரமத்துக்குப் பெயர்களாய்ப் போதற்குத் தடை என்னையோ என்பதாம். இதயம் மனமுதலிய ஐதரேயத்து மந்திரப்பெயர்களையும், பிரஞ்ஞா பிரதிஷ்டா பிரஞ்ஞானம் என்பவைகளையும் பராசத்திக்குப் போகவொட்டாது வேறு பொருள்படுத்திக் கெடுத்தற்குச் சங்கராசாரியரும், அவர் ஷேர் வித்தியாரணியரும், தமிழிலே போந்த பிரமகிதையில் சுந்தரசுவாமியும், தம்பக்கம் வலிந்து பொருள்படுத்துதற்கு எத்துணைப்பாடுபட்டு அறவனைந்துரை செய்திருக்கின்றார் என்பதை நமது அன்பர்கள் படித்து ஒத்துப்பார்த்து உணர்ந்து தெளிவார்களாக. கலாயசங்கிதை வாயுசங்கிதை முதலிய சைவபுராணங்கள் சங்கராசாரியர்கையில் கிட்டவில்லையோ? அவை தமது கட்டுச்சுலோகக்குத சங்கிதைக்கு இடந்தராமையினற்போலும், ‘நி’ ஒன்று திராஷுப்பழத்துக்கு ஆசைப்பட்டு எட்டி எட்டிக் குதித்தும் கைக்குக்கிட்டாமையால் இப்பழம் சீபுளிக்கும் என்று சொல்லி நிர்ஜிதப் போனவாறுபோல, அச்சைவபுராணங்களை யெல்லாம் தந்திரம் தந்திரம் என்று தமதும்புகளுக்குக் கிளிபோலப்பயிற்றிவிட்டு அடைந்து போக, இக்காலத்துக்கிளிகளெல்லாம் அத்துவிதம் அத்துவிதம் என்று அதனை உயர்வுபோலப் பேசியும், அன்பு நிலை அத்துவிதமாய் முடியும் சைவசித்தாந்தத்தைத் துவிகம் என்றும், தந்திரம் என்றும், சைவசித்தாந்தம் இருவாறு முன்னாறு வருவதுக்கு முன்னே அவதரித்த மெய்கண்டாராவும் அருணந்தி சிவாசாரியராவும் புதிதாக நாட்டப்பட்டதன்றிப்புராணத்திலேனும் பிறவடமொழிதூல்களிலேனும் வைதிக சைவ சித்தாந்தக் கருத்திலில்ை என்றும் பேசிப் பேசிப் பறந்து திரிகின்றன. கிளிகளுக்குப் “பெற்றி பெற்றி” என்று சொல்லிக் கொடுக்க உண்ண அறியுமன்றி மற்

றென்னறியும்? அப்படியேவாயுசங்கிதைமுதலியவைகளிலே பிரஞ்ஞான பிரஞ்ஞானம் திருதி மிருதி ஓதலிய் பெயர்கள் மிக லேசானே நேரே பராசத்திக்குப் பெயராமாறு சென்றமைக்குச் ஆரியனார் யாது கதிவிடுவார்! பராசத்தியாருடைய மான்மியம் சூதசங்கிதை பதின்மூன்றாம் அத்தியாயத்துச் (கட்டுச்) சுலோகங்களுட் காணப்படுகின்ற தென்பாரேல், நமது அன்பர்கள் வாயுசங்கிதை உத்தரபாகத்த ஐந்தாம் அத்தியாயத்தை, அதனோடு ஒத்துப்பார்த்து அப்பராசத்தி சிவபிரானுக்குச் சத்தியாயும், சிவபிரான் சத்திமானாயும், சிவபிரானுஞ் சிவசத்தியாரும் சூரியனும் கிரணமும், சந்திரனும் சந்திரிகையும் போலச் சமவாய சம்பந்தமாய் நின்றல் அச்சூதசங்கிதையிலே பேசப்பட்டிருக்கின்றதோ என்னும் வினாவனால் ஏகான்மவாதியாரை அடக்கி விடலாம். இப்பராசத்தியார் மாயேர்பாதிப்பட்ட ஈசனுடையசத்தி என்பாரேல், அவர் சொல்லும் ஈசுவானுக்கு இப்பராசத்தியாகாத மற்றோர் சத்தி சத்தியாக அமைந்தவாற்றைப் புராணவாயிலாக கீருபித்து அடக்கிவிடுவாராக. கைலாசசங்கிதைவாயுசங்கிதை என்பவற்றால் சேவப்பிரமமாகக் குறிக்கப்பட்டு அநிர்வசனியமாயா சத்தியுறப்பெற்ற சேவப்பிரமத்தை ஆராய்ச்சிக் குறைவினால் பிரமம் என்றுபேசி பிரதிவி முதல் சிவதத்துவாரந்தமாகிய தத்துவங்களையும் பிரம விஷ்ணு ருத்திர மகேசுர சதாசிவனையும் படைத்துக்காத்து அழித்து மறைத்து அறுக்கிரகிக்கும் அருட்சத்தியாராகிய பராசத்தியாரைச் “சம்வித்து” என்று பெயரிட்டு, ஐகதங்குர மாயாசகித (சேவ்) பிரமத்துக்கு நேரேபெயராக்கிச் சொல்லுமாறு சூதசங்கிதையைச் செலுத்தி விடுவாராயில் பராசத்தி என்னும் ஓர் சத்தியிருப்பதாகச் சுவேதாசுவதரோபநிடதத்த ஆறாம் அத்தியாய எட்டாம் மந்திரங் கூறியதற்கும் இம்மந்திரத்துக்கு உபப்பிரமம்மனமாகப் போந்த மற்றைய புராண சுலோகங்களுக்குத் தனி என்னையோ? கிரோவிரதம் என்பது பாசுபதவிரதத்துக்குப் பெயராமெனச் சூதசங்கிதை சொல்லியதை அலக்தியன் செய்துமுண்ட கோபநிடதத்தின் தலையிலே தீயைவைத்து, அதனால் அதைப் படிப்பவர்கண்மீது தீயை வைத்து அனர்த்தஞ்செய்த ஆசாரியர் உபநிடதங்களின் ஒவ்வொரிடத்திலே நேர்ந்த பராசத்தியாரின் பெயரைச் சடமாயை, அவித்தை என்பனவா மென்றேனும், உபதேசம் என்றேனும் அந்தக்கரணவிருத்தி என்றேனும் (சேவப்பிரம) அறிவுருவத்துக்குப் பெயர் என்றேனும் ஆக்கி அருட்டாயார் சொருபத்தைக் காணவொட்டாது அவ்வருட் பராசத்தியின் நிலைகளமாய் அவர்க்கு இராஜதானியாயுள்ளவைதிக சைவ பாசுபதோபநிடதங்களினின்று அவரைத் துரத்தி ஒட்டிவிட்டு இரண்டாயிர வருஷகாலமாக அவவுபநிடதங்களிலே ஏகான்மவாதக் கும்புகள் ஏறித் தாடுமபிரமம், தாமே பிரமம், தாமே சச்சிதானந்தம் என்று நின்று பரிபாலனஞ்செய்ய இடங்கொடுத்திப் பாஷ்யங்களையும் சூதசங்கிதையையும் இவைபோன்ற வேறு சிறுதூல்களையும் கெடுத்தும் அம் மட்டோ! எவர்களும் எடுத்து மிருதியும் வழங்காதனவும் படியாதனவும், பயிலாதனவுமாகிய கீழ்நிலை யுபநிடதங்களிலே பலவற்றிலே சைவத்துக்கு விரோதமாகப் பலவற்றைப் புகட்டியும், திருப்பியும் விட்டமைக்கு உத்தரஞ்சொல்ல வேண்டியவர் யாரோ? சிலகாலத்துக்குமுன் காஞ்சிபுரத்தி

விருந்த உபசரிப்பிரமம் என்னும் சந்தியாகீ ஒன்று பிருகச் சரபோலோபகீதத்திது இறுதிமுன்று பிராம்மணங்களையும்நீக்கி நாசஞ்செய்தவிட்டதாம். இவ்வாறு அநேக உபநிடதங்களை மாயாவாதப்பொருளுற மாற்றியுமிட்டதாம். ஆலாகியமான் மீயத்து வேதார்த்தம் உணர்த்த அத்தியாயத்திலே சொல்லப் பட்ட தத்துவங்கள் பிருகச்சரபோலத்திலே சொல்லப்பட்டன வாக அப்பழைய ஆலாகியமான்மீயம் அச்சிட்டவராலே குறிக்கப்பட்டவை இப்போது அச்சிட்டப்பட்ட பிருகச்சரபோலத்திலே காணப்படா தொழிந்தமைக்குக் காரணம் அந்தக்காஞ்சி புரத்த மாயாவாதோபகீதப் பிரமம்செய்து வைத்த தீச் செயலையாமென்ப. சிவத்தத்துவவிவேக விருத்தியிலே தீக்ஷிதயோகியாரால் உதகரிக்கப்பட்ட சுருதி வாக்கியங்கள் இப்போது காணதொழிந்தமைக்கும் காரணம் மாயாவாதப் பிரமங்களையா மென்க. அவற்றை இப்போது விரித்தல்மற் றென்றை விரித்தலாய் முடியுமென்றஞ்சி விடுத்தேம்.

(108) வேறு சமயிகள் வேதாகமம் வேதம் என்னும்பெயர் களைத் தமது ஊனுக்குப் பெயராகச்சூட்டி நம்மவர்களை அப் பெயர் மாத்திரையினுலே வலித்துத் தம் மிலேச்சசீமயத் திலே கீழ்த்தத் துணிந்தாற்போலப் பிரமம் சிவம் என்னும் பெயர்களைநீர்க்குணப் பிரமத்துக்குப் பெயராகப் பிரமகிதை மிலே சாதித்துச் சைவத்திற் பெரிதும் பழுத்தமைபோலக்கா ட்டி, அப்பெயர்களைப் பிரத்தியங்கான்ம ஏகான்ம மாயாவாத முடிவிலே விடுத்து, நமது அன்பர்களை யெல்லாம் அச்சிவம் என்னும் பெயர் வேஷத்தினால் மயக்கி ஏய்த்து, அம்மாயா வாதக்குழியில் கீழ்த்த முயன்றமையா லன்றோ, சூதசங் கிதை பிரமகிதை இரண்டாம் அத்தியாயம் வாயிலாக “பா மார்த்தமரனது, தேவர்களே! இரு பிரகாரமாகச் சொல்லப் படும், அவற்றுள் ஒன்று உண்மையாகிய ஞானானந்தச் சிவப் பொருளாம், மற்றது அத்தியாசத்தாற் றேன்றிய மாயையினுற் கற்பிக்கப்பட்ட பொருளாம்” என்று இருவிதத் தையுஞ் சாற்றியதாகக் கட்டுச்சிலோகம் புகட்டி.

(119) பாமார்த்ததோ த்விதாப்ரோக்தோமாயாஹே ஸ்வர்க்க வாகிஃ | ஏக: ஸ்வபாவத: சாக்ஷத் பரமார்த்த: சதைவது | ச்வகி: சத்யசைதந்ய துகாரந்த ஸ்வலக்ஷண, | அபிர:கலப்பித சாக்ஷத் ப்ரம்மன்யத் யஸ்தமாயயா |

என்றுமுடித்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பிரம மும் சிவமும் துரிய வஸ்துவாய் உண்மையாய் நீர்க்குணப்பிரத் தியக்கான்மாவாய்க் கொள்ளப்படுமேல், அச்சூதசங்கிதை யானது பரதூரிய மூர்த்தியோடு (ச.சு.ணத்துட்டிட்ட)ருத்திர மூர்த்தியானவர் தத்தமாகிய அயபிண்டம்போலவடிவத்தின லும் பெயரினாலும் சமத்துவமுடையர் என்ற கருத்துப் போதா.

(120) தப்தாய பிண்டவத் விப்ரோருத்ரமூர்த்தி: பரஸ் யது | மூர்த்யாதுஸ்யாய் ந மூர்த்திப் யோலக்ஷணேர்முநி சத் தமா: |

என்று கூறினமையால், துரியமூர்த்தியார் சங்கராசாரியர் கருத்தின்படி நீர்க்குணப் பிரமமாகாது விருபாக்ஷம் நீல கண்டம் உமாசகரியமாயிருப்பதாகக் கூறிய சுலோகங்களுக்கு ஆரியனார் யாதுவிடைபகர்வாரோ? ஸ்ரீதீக்ஷிதயோகியார் சிவ

தத்துவவிவேகம் வாயிலாகத் துரியமூர்த்தியைச் சகுணமூர் த்தியாமெனப் பல்குருதி ஸ்மிருதி புராணங்களைக் கொண்டு நிருபணஞ் செய்யுமிடத்து, மேலே சொல்லிய சூதசங்கி தாப் பிரமாணத்தையும் உதகரித்திருக்கின்றாராதலினால், சங் கராசாரியர் பரமார்த்தம் இருவிதமாக ஏகான்மாவில் (நீர்க்கு ணப் பெயரினாலே பிரமத்திலே) முடியுமாறு பேசப்படும் என்று பொருள்பட எழுதிவைத்தது இடறுண்டுபோய், இவர் பதினெட்டுத்தாம் சூதசங்கிதையைப்படித்தும் தங்கருத்தின் படி பிறையின்றிமாறுபடாது மாற்றி வைக்க மறந்த சூக்ரும விவேகியார் என்பதும் பெறப்படுகின்றது.

பதார்த்ததீபிகை மூலமும் அதன் உரையும்.

பதார்த்தோத்தேசம்.

பொருள்பண்பு கன்மம் பொதுமை விசேடம்
பொருந்துகின்ற
ஒருசம வாய மபாஸமெனப் பதத்துப்
பொருள்கள்
உணாதரி னேழவை யெல்லா முறைமுறை
யோதிடுவன்
வரைவள ருந்தமி னைப்பயி லுந்திரு
மாமயிலே.

(இதன்பொருள்.) உணாதரின் - ஆராய்ந்து சொல்லுமிட த்து,பதத்துப் பொருள்கள் - பதார்த்தங்கள், பொருள் என - திரவியமெனவும்,பண்புஎன - குணமெனவும், கன்மம்என - தொழிலெனவும், பொதுமை என - சாமானிய மெனவும், விசேடம் என - சிறப்பெனவும், பொருந்துகின்ற - அயுத சித்த விருத்தியாயுள்ள, ஒரு - ஒன்றெனப்படுவதாகிய, சமவா யம் என - ஒற்றுமை யெனவும், அபாவம் என - இன்மை யெனவும்,ஏழ்-ஏழாகும் அவையெல்லாம் - அவ்வேழையும், முறைமுறை - உத்தேசக்கிரமப்படி, ஒதிடுவன் - முன்னோர் சொல்லியவாறே சொல்லுவேன். மாமயிலந்த மாயுள்ளனமக டேமுன்னிலையும், அதன் அடையும்—ஒன்றற்குச் சாமானிய விலக்கணஞ் சொல்லிய பின்னர் அதன் சிறப்பிலக்கணஞ் சொல்லப்புகுவதுமாடி; அதற்கு மாறாகச் சிறப்பிலக்கணஞ் சொல்லப்புகுந்தது மாபுவிரோதமன்றோவெனில்:—பதார்த்த தீபிகையென்பதனிலே மொழியை விரிக்குமிடத்துப் பதத்துக் குப் பொருளென விரிதலில், பதத்தாற்பெயரிட்டு வழங்கற் பாலதார்த்தன்மை பதார்த்தத்துக்கு பொதுவிலக்கண மாகுமெ ன்பது கூறுபட்டதென்றதிக. இவ்வாறே நன்னூலாரும் “முக வுரை பதிமணிந்துரை ஊன்முகம் புறவுரை தந்துரை புனை நதுரைபாயிரம்” என்றார். அபிதேயமெனினும் பதார்த்தமெனி னுமொக்கும். அபிதைக்கு விஷயம் அபிதேயமாவது போலப் பதத்துக்கு விஷயமாவது பதார்த்தமெனக்கொள்க. அபிதை என்பதுசொல், விஷயமென்பது கவரப்படுவது, என்னானமெ னில்;—நடந்தான் என்னும் பதத்திற்கு விஷயமாவது ஒரு

வன் தன் கால்களை மாறி மாறித் தூக்கிவைத்து இருந்தவிடம் விட்டுப் பெயர்தலையுடையவனாதல். இதில் நடந்தானென்னஞ் சொல் அப்பொருளைக் கவர்த்து நின்றவாறு காண்க. இவ்வாறு சொல்லியவன் பொருளினதின்மையும் பொருளென்றாகி மாறுபடு மென்க. இவ்வாறே கம்பராமாயணத்திலும் பாலகாண்டத்தில் “மேனிகழ் பொருள்களெல்லாம் விளம்பினன்” எனப் பொருளென்பதற்கு விஷயமென்பது பொருளாகி வருதல்காண்க. ஈண்டுப் பொருளென்பதற்குச் செய்தி நிகழ்ச்சியெனினும், அப்பொருட்டேயாம். ஆகவே பதார்த்தமென்பது பதத்தாற்பெயரிட்டு வழங்கற்பாலது என்பது பெறப்பட்டது, இவ்விதங்கனமாகுக. “அ, இ, உம் முதற்றனிவரிற் கூட்டே” என்பதுபோல “பொருள் பண்பு கன்மம் பொதுமை விசேடம்பொருந்துகின்ற, ஒருசமவாய மபாவ மெனவிவை, யொன்சொற் பொருள் என்றற்படுமிழுக்கெண்ணை? ஏழென னுந் தொகைதானே பெறப்பட்டதா?” உரைதரி நேழவை யென்றது பயனில்குற்றன்றோவெனின், பதார்த்தங்கள் ஏழிற் குறைந்தும் மிகுந்தும் வருந்தொகையுடையன வல்லவெனக் காட்டற்கு வேண்டுமெனக் அங்ஙனமாயின் ஏழென்னுந் தொகையால் விலக்கப்பட்ட எட்டாவது முதலியன பிரத்தியக் முதலிய பிரமாணங்களுக் கெட்டியனவா? எட்டாதனவா? எட்டியனவாயின் விலக்குதல் கூடாது; எட்டாதனவாயின் விலக்கியதனாற்பயனென்க? பிரதியோகியுணர்ச்சியின்றி யபாவவுணர்ச்சி பெறுவதெப்படி? என்பையாயின் “முய லுக்குக்கொம்பில்லை” “கடவுளொருவரில்லை” “எழுத்துமுத லியபதங்களில் விருதியுணர்ந்துகெட்டது” என்று சொல்லவரு வாருடைய அபாவவுணர்ச்சிக்குப் பிரதியோகியுணர்ச்சி யே னைய விடங்களிலிருந்து எப்படிப் பெறப்பட்டதோ அப்படியே இதுவும் பெறுமென்க. என்னைமெனின் திரவியமுதலிய ஏழனுள் ஒவ்வொன்றுந் தன்னையொழிந்த ஆறினிடத்துள்ள அபாவத்திரட்டுப் பிரதியோகியாகி வருதல் போல ஏழன் டத்துள்ள அபாவத்திரட்டும் ஒரு பிரதியோகியிருத்தல்வே ண்டுமென யோசிக்குமிடத்து எட்டாவதை யவாவியவோரு ணர்ச்சி பிறந்து தனக்கென்றோரு விஷயங்காணப் படுவதி ன்றாய் ஏழன்மேற் பதார்த்தமில்லையென்றும் அபாவவுணர்ச்சி யைப் பிறப்பிக்கும்; பிறப்பிக்கவே, பிரதியோகியுணர் சியும் அபாவவுணர்ச்சியும் போதரு மென்க. இக்கருத்துப் பற்றியே, “தத்தமபாவத்திற்குத் தாந்தாம் பிரதியோகியாகிய தத்தமுணர்ச்சி பெற்றாலன்றித் தத்த மபாவவுணர்ச்சிபெறப் படாதென்பது தருக்க ஞாற்றணிவு” என்றார் தருக்கசங்கிரக தீயிகையாரும். உரைதரிந் என்றதனால் ஆற்றலை மீமாஞ் சகரும், ஒப்புமையை ஆலங்காரிகரும், வேறு பதார்த்தமெனக் கூறுதல் பொருந்தாதெனத் தன்மதநிறுத்தியவாறு. இவைக ளெல்லாம் முடிந்தது முடித்தல்செய்யுமிடத்துக் காட்டினும், ஆண்டுக் காண்க.

ஆ. ஸ்ரீநகேசபண்டிதர்.

பதார்த்தோத்தேசம்

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீராகசம்பந்தகுரவேகம்

தியானத்தில் அசைவின்மை.

‘மண்டல பிராஹ்மனோபநிஷத்’-இல் ஒருவகைத் தியானம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதன்படி மனது பூர்த்தியாய் லயப்படுகின்றது, அல்லது, அதை விட உயர்ந்த வஸ்துவாய் மாறுகின்றது. இப்படியா வானால், பரமாத்மாவுடன் ஐக்கியமாவதற்கு அனு கூலமுள்ள ஸ்திரமான நிலையை யடையப் பிரயத் னம் செய்யக்கூடும்.

‘ब्रह्मकालेनैव विना रात्र्यधीनं ध्यात्वा सर्वसिद्धिर्लभ्यते’
‘नैव, न्यूनं वा वृद्धं ब्रह्मस्य भवति. कस्य नापि अस्ति—
‘सर्वसिद्धिर्लभ्यं’ इति’.

“இரவுபகல் கடந்து, சப்தமும் காலமும் லயமா னால், ஸர்வபரிபூர்ண ஞானத்தினாலுண்டாகும் உன் மனி அவஸ்தையால் பரமாத்மாவுடன் ஐக்கியமமை யும். உன்மனி அவஸ்தையால் மனதின்மை நேரு கின்றது, அஃதாவது, மனோலயமாகின்றது. இவ்வாறு சித்தவிருத்தி யில்லாதிருப்பதே தியானமாகும்.”

தியானமென்றால், “உபாஸநா சூர்த்தியைக் குறித்து, இதர விஷயங்களில் மனதைச் செலுத்தாமல், பாவிக்கப்படும் எண்ணங்களின் தொகுதி, அல்லது, ஸமூகம்” என்று ஸ்ரீசங்கராசாரியர் சொல்லியிருப்பதனால், அவர் சொல்லுவது அசைவற்ற தியானமன்றென்று ஏற்படுகின்றது. மேற்கூறிய உபநிஷத் திற் சொல்லப்பட்ட தியானத்தில் அசைவின்மை புண்டாகலாம். ஆனால், இவ்விதத் தியானம், அசைவின்மை நிச்சயமாய் ஏற்படுகின்ற ஸமாதிபிணினும் வேறு ஆகாது. இந்த நிலைமையில் நிவாத நிலம் போல, அசைவற்றசோதியின் சுத்த ஸ்வரூபமானது அலையற்ற சமுத்திரத்தைப்போல்தோற்றுகின்றது.” மேலே எடுத்துக்காட்டப்பட்ட வரிக்குமுன் விவரிக்கப்பட்டிருக்கும் ஸமாதி, அல்லது, ஞானரூபமான பூஜையில், நிச்சலத்துவமே பிரதக்ஷிணம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அஃதாவது, ஸ்தூல பூஜையில் (வெளிப்பூஜையில்), தொழப்பட்ட தெய்வத்தைச்சுற்றி வலம் வருவதுபோல, மானஸபூஜையில் மனது சலனமில்லாமல் (அசைவற்று) இருப்பதே பிரதக்ஷிணம் என்னப்படும். ‘மண்டலபிராஹ்ம

னோபரிஷத்' திற் குறிக்கப்பட்ட தியானமீனது ஸமாதிசாஸனத்து அநேக உபரிஷத்தில் பின்னால் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது:

अनन्तरं समाधिं गच्छेत् भवत्युत्पन्नं पराध्वनौत्पन्नम्.

‘மண்டலப் பிராஹ்மணோபரிஷத்து’ முதலிய பல உபரிஷத்துக்களில் ஸமாதியென்றால் “பாஸ்யவ்யூதம்” (தியானத்தை மறத்தல், அல்லது, தியானமின்மை) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. தியானம் ஓய்ந்தால், மனதின் விருத்திருப்பமான அசைவு (சலனம்), அஃதாவது, அதன்சம்பந்தமாய்ப் பிராணன் இல்லாமற்போம். பிறகு, நமது ஆசார்ய மஹாஸ்வாமிகள் சொல்லியதுபோல, அசைவின்மையேற்படும். ‘அத்யாத்மோபரிஷத்’ தின்படி “தியானஞ் செய்பவனும், தியானமும், ஆகிய இரண்டும் லயமானால் (இல்லாமற்போனால்), சித்தமானது தியானிக்கப்பட்ட வஸ்து, அல்லது, முர்த்தியைக் கிரமேன அணுகி, சலனமில்லாத ஆகாயத்தின்கண் சுடர்போல அசைவற்று நிற்கின்றது. சித்தத்தின் அசைவற்ற இந்த நிலைமைக்கு (விருத்தி ரூப்ய ஸ்திதிக்கு) ஸமாதியென்று பெயர்.” இந்தப் பிரமாணரீதியாக, அசைவு, அல்லது, சலனவிருத்திக்கு ஏறக்குறைய அவகாசமிருப்பதாய்த் தோன்றுகின்ற “நினைப்பவன், நினைக்கப்பட்டது, நினைவு” என்னும் வேற்றுமைக ளடங்கிய, முக்கிய லட்சணமானது வைதபாவந்தவிர்த்த சித்தத்தின்நிலைமையே ஸமாதியின் லக்ஷணமாகின்றது. அப்பொழுது அது தன் இயற்கைச் சுபாவத்தை யதிகிரமித்து, பரமாத்மோன்முகமான சார்தவஸ்துவாய் மாறுகின்றது. சித்தமானது தியானநிலைமையைக் கடந்தால் தன் இயல்பைவிட ஸூக்ஷ்மமான பிறிதொரு வஸ்துவாகின்றது. மனது, அல்லது, சித்தமானது பரமாத்மாவுடன் ஐக்கியமாவதற்கான லயக்கிரமத்தில் நாதம், அல்லது, ஜோதிஸ்வரூபமாக மாறுகின்றது; அப்படியில்லாவிடினும், அது மாறிநிற்கும்ஸ்திதிக்கு நாதம், அல்லது, ஜோதி ஓர் அங்கமாட்த் தோற்று கின்றது:

अन्तर्यामिन् इति दृष्ट्वान्तर्यामिन्

“மனதினாலாய் ஆந்தர கிருஷ்டியானது தாரகமென்னப்பட்ட ஒளியின் நிமித்தமே” (மண்டலப்பிராஹ்மணோபரிஷத்து). இந்தச் சுருதியினால், மனது ஸமாதி ஸ்திதியில் ஜோதிருப்பமாகின்றது என்று அர்த்தமாகும். நாதம், பிந்து, கலை என்று சொல்லப்படுவதும் மனதேயென்று ‘யோகசிகோபரிஷத்து’ கூறுகின்றது. இவைகளுக்கும் மனதுக்கும் அபேதம்

சொல்லவேண்டுமாயின், மனதானது நாதம், பிந்து, கலை (ஞானம்) ரூபமேக மாறும் என்று அனுவாதித் தாற்றான் ஆகும். நாதம் ஜோதியாகுமென்று பின்னால் விவரமாய் எடுத்துக்காட்டுவோம். மனதை நாதமாக மாற்றக்கூடாமோல், அதைச்சோதியாகவும் மாற்றலாகும்.

தாரகவொளி.

யோகாப்பியாஸஞ்செய்பவன் காணும்சோதி இருவகைப்படும்.—

अन्तर्यामिन् इति दृष्ट्वान्तर्यामिन् इति दृष्ट्वान्तर्यामिन् इति दृष्ट्वान्तर्यामिन्

“இரண்டு புருவங்களின் மத்தியிலுள்ள குகையின் உள்ளூரச்சோதி தோற்று கின்றது. இது பிரதம (முதலாவது) தாரகவொளி யெனப்படும். இரண்டாவது, அல்லது, பிந்திய வொளியானது அமனஸ்கம்—மனதற்றது” (மண்டலப்பிராஹ்மணோபரிஷத்து). இவ்விதமாய் வகுத்தவினால், முதலாவது தாரகவொளியில் மனதானது கொஞ்சமட்டிலும் சோதியாக மாற்றென்றாவது, கொஞ்சங்கூட மாறவேயில்லை யென்றாவது கொள்ளலாம். மனது உள்ளபடியேயிருக்கின்றதென்று கொண்டால், காணப்பட்ட சோதியானது இதர சக்திகளின் ஒற்றுமையால் உண்டாயிருக்கவேண்டும்.

இவ்விருவகை யனுமானங்களில் முதற்சொல்லியதே கொள்ளத் தகுந்ததாகும். ஏனெனின், மனோமயமல்லாத இதரசக்திகள் ஞானவொளியாய்த் திரியாவென்பது நமது உபரிஷத்துக்களின் அபிப்பிராயம். ஒரே காரியத்திற்குப் பலகாரணங்களிருக்கக்கூடும். ஆயினும், பரமாத்மாவுடன் ஐக்கியமாய் முக்திபெறுவதற்கு மனோமயமாகாமல் வேறே நேரான மார்க்க மொன்று மில்லை.

இரண்டாவது தாரகவொளியில், மனது பூர்த்தியாய் மாறி சோதியாக விளங்குகின்றது. “மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம்” எனும் உட்கரணங்கள் நான்நினுக்கும் மேலானது “மஹத் பூதம்” (பெரிய பூதங்கள்). இந்த “மஹத் பூத”த்திற்கு மேலானது “அவ்யக்தம்.” லயக்கிரமத்தில் மனது பரமாத்மாவை நோக்கிச் செல்லுகையில், சோதிருப்பமாகு முன்னர், “அவ்யக்த”த்தின்வழியே போகவேண்டும். இந்தப்படி ‘மண்டலப்பிராஹ்மணோபரிஷத்து’ தில் ஸ்பஷ்டமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது:—

சுலோகம்: ௧௦. ௧௦. ௧௦. ௧௦. ௧௦.

மனது நாதமாக மாறுகின்றது என்பது திண்ணம்: ௦
[௧௦௦௦ ௧௦௦௦ ௧௦௦௦ ௧௦௦௦ ௧௦௦௦]

“ப்ரணவத்வனி” என்று சொல்லப்பட்ட நாதம், அல்லது, சப்தத்தில் மனது லீனமாகின்றது. மனது எதனுடன் லீனமாகவேண்டுமோ அந்தவஸ்துவாய்த் திரிய வேண்டியது அவசியகம். சர்க்கரையைத் தண்ணீரில் கரைத்தால், அஃது அந்தத் தண்ணீரில் லயம், அல்லது, லீனமானதுபோல் தோற்றினும், அப்படிச் சர்க்கரை தண்ணீருடன் கலந்து நிற்பது லீனமாகாது. இதைப்பற்றிப் பின்னால் விவரமாய் வரைவோம். மனது நாதத்தில் லயமாகின்றதென்றும், நாதம் சோதியில் லயமாகின்றதென்றும், அதே உபநிஷத்து முறையிலுள்ளது. ஸமாதி ஸ்திதியில் அசைவின்மை நேர்வது உண்மையேயாயினும், அஃதாவது, மனது, நாதம் அல்லது சோதியாகத் திரியினும், அது கொஞ்சங்கூட அசைவில்லாத ஸ்திதியன்று. ஏனெனின், நாதமானாலும், சோதியானாலும், அஃது ஒருவகை யசைவாகவே இருக்கின்றது. கீழ்வரும் பிரமாணங்களால் இதனுண்மைவிளங்கும். பிராணன் தலையிற் புகுந்து நாதவடிவமாயிற்றென்று ஸ்ரீ வேதவியாஸ மஹருஷி உரைத்திருக்கின்றனர். பிராணன் உஷ்ணரூபமாகவே பிரம்மநாடியின் வழியாகச் சிரசில் பிரவேசிக்கின்றதென்று ‘யோக குண்டலினியூபநிஷத்’ தின் பிரமாணமிருக்கின்றது. அன்றியும், உஷ்ணமென்பது ஒருவகை அசைவு, அல்லது, “கம்பனம்” என்று சொல்வதற்கு ‘பிருஹதாரண்யோபநிஷத்து’ துணைநிற்கின்றது. நாதம் குண்டலினியிலிருந்து பிரம்மநாட்கிரம்வரை போகும்பொழுது சுஷும்நா (சுழிமுனை) நாடியின் வழியாய்ச் செல்லுகின்றது. இந்த நாடியினுடே செல்லுதலில், நாதமானது அளவையிலும் ஸ்வரத்திலும் மிகுவதாமல்லாமல், மூலாதாரத்தினின்று மேலேக்கி இந்தநாடியின்வழியாய், அலை அசைந்து செல்வதுபோல், (இந்தநாடியின்) ஒவ்வொருபாகத்திலும் குறுகுறுப்பு (ஏதோ ஊர்வதுபோன்ற உணர்ச்சி) தோன்றுகின்றது. அன்றியும் அந்தப்பாகத்திற் கிச்சக் கிச்சக்காட்டியதுபோல் காண்கின்றது. பிராணனுனது ஸுஷும்நா நாடியிலுள்ள தைலம்போன்ற கசிவை (ஊறலை)ச் சுடந்து வழக்கிச் செல்லவேண்டியிருத்தலினால் இந்தக் கிச்சக்கிச்சக் உண்டாகக்கூடுமென்று ஊகிக்கலாம். மேலே சொன்ன குறுகுறுப்பானது தேகத்தில் எழும்பு ஊரினுணடாகு முணர்ச்சியை ஒத்திருக்குமென்று ‘யோகசிகோபநிஷத்’ திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது: “இரும்புமுதலிய லோகக்கட்டைகள் சிவக்கக்காய்ந்த மூங்கிலின் ஊடுருவிச் செல்வதுபோல, நடுவெலும்பின்கண் அமைந்திருக்கப்பட்ட ஸுஷும்நா நாடியின் வழியாய்ப் பிராணன் பாய்ந்தோடுகின்றது. அப்பொழுது எழும்பு ஊர்வதுபோன்ற ஒரே குறுகுறுப்பு உண்டாகின்றது. ‘யோகாப்பியாஸபலத்தினால், பிராணனுனது வழியிலிராநின்ற இடையூறுகளைக்கடந்து ஸுஷும்நையிற் புகுங்கால் அந்தநாடியின்கண் உண்டாகும் உணர்ச்சி இப்பான்மையதேயாகும்.” இந்த நிலைமையில், ஸுஷும்நையின் மத்தியபாகத்தில் நாதம் ஒலிமிகுந்து, மேகத்தின்கண் இடியைப்போல் முழங்குகின்றது. மேலே விவரிக்கப்பட்ட குறுகுறுப்பானது கர்ணமூலம் (காதின் அடிவாரம்) வரை எட்டி, முதுகெலும்பின் உச்சியினின்று வலப்புறம் இடப்புறமாய்க்கிளைத்தோடி, கடைசியில் பிரம்மநாட்கிரத்தில் டங்குகின்றது. மேற்கூறிய விஷயங்களின் உண்மை பேசுமுனிவரது அநுபவத்தால் விளங்குகின்றது. அவர் சொல்லியது யாதெனின்:—

மாச்சென்ற வாசியை நீ தவறாது உதே
மனந்தன்னை மூலத்தில் மருவிச் சேர்க்கும்
* * * * *
பேரான சுழிமுனை தன்னில் நெட்டிட்டேறும்
..... (7-ம் அத்தியாயம், 4-ம் பக்கம்).
தாரையாம் விந்துவிலே திரமதியோ கோடி
தருக்காகக் கண்கூசி மயக்க மாறும்
நாதத்திற் செவிபட்டு (46-ம் பக்கம்).

“பிராணாப்பியாஸத்தை (பிராணயாமஞ்செய்தலை) க்கைவிடாதே. அது மூலாதாரத்தில் மனதை நிறுத்தும்; அது ஸுஷும்நையின் உட்புகுந்து மேலே ஊரும். அப்பொழுது கோடிசந்திரன் உதித்தாற் போல் வெளிச்சம் தோன்றும்; அதைப்பாக்கக்கண் கூகம்..... அன்றியும் நாதத்தின் ஒலியோ வெனின், அது காது செவிபடு படுமெவ்வளவு பலத்ததாயிருக்கும்.”

இன்னும் “நாதமென்று வாசிக்கே பேர்” என்று பேசுமுனிவர் சொல்லியிருக்கின்றார். அஃதாவது, பிராணனே நாதம் எனப்பொருளாம். இதனால், பிராணன் நாதமாகத் திரியுமெனக் கொள்ளலாயிற்று.

தியானத்திற் சோர்வு.

நாதமென்பது ஒருவகைச் சலனமாயிருப்பதுமன்றி, நாடிகளிலுள்ள சலனத்திற்கு உடனிகழ்ந்தது

மாபிருக்கின்றது. பாஹ்ய (வெளி) விஷயங்களில் மனது அலையாதிருக்குமாறு தேகத்திலுள்ள நாடிச் சக்கிரங்களில் மனதை நிறுத்துவதற்கு அப்பியாஸம் செய்வதுண்டு. அப்படி, யாதேனுமொரு சக்கிரத்திலாவது, முறையே ஒவ்வொரு சக்கிரத்திலுமாவது கவனத்தை நிலையாய் நிறுத்துவதனால், பிரான் சக்தியானது (அன்னபூர்ணோபநிஷத்து) பிரம்ம ரந்திரத்தில் திரண்டிடுகிறது, அங்கிருந்து வலப்புறத்திலும் இடப்புறத்திலுமுள்ள நாடிகளின் வழியாய்த் திரும்பவும் விபாகிக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறு விபாகிக்கப் படும்பொழுது 'நாதத்தின்' அளவையும் (காத்திரமும்) தொனியும் அதிகரிக்கின்றது. உடனே அற்புதமான ஒரு சோதி தோன்றுகின்றது. நாதத்துடன்கூடவே இச்சோதி தோன்றுவதில்லை யாயினும், இது நாதத்தைப் பின்புறொட்டந்தே இருக்கும். இந்தச்சோதி சில சமயங்களிற் சிவப்பாயும், சிலவேளை பச்சையாயும், சிலவேளை நீலமாயும், சிலவேளை பலவண்ணங்கள் கலந்ததாயுமிருக்கும்; சோதி அகன்று அதன்காந்தி ஏற ஏற, நாதத்தின் தொனி ஆழ்ந்து உளளடங்குகின்றது. இதனால் முதன் முதலில் நாதமாக விளங்கினதே சோதியாகத் திரிந்ததென்று தெரியவருகின்றது. சகள சாஸ்திரத்தில் இதற்கு நேரான திருஷ்டாந்தம் உண்டு. வித்யுத் பிரவாகத்தை ஏகநாலத்தில் உஷ்ணமாகவும் வெளிச்சமாகவும் மாற்றினால், உஷ்ணம் அதிகமாகும்பொழுது வெளிச்சம் குறைவதும், வெளிச்சம் அதிகமாகும்பொழுது உஷ்ணம் குறைவதும் காணலாகும். அஃதாவது, அவைகள் தராசினது இரண்டுதட்டுகளையும் போல வர்த்திக்கின்றன—ஒரு தட்டு மேலே ஏறினால், மற்றது கீழே தணியும். இன்னும் விவரமாய்ச் சொல்லுவோம்—ஒரு குறித்த அளவு சக்தி இருப்பதாய்க் கொண்டால், அதில் பெரும்பான்மை உஷ்ணமாகாமாறுப்பகூத்தில் சிதுபான்மையே வெளிச்சமாக மாறக்கூடும். அப்படியே சிதுபான்மை உஷ்ணமாய் மாறினால், பெரும்பான்மை வெளிச்சமாகும். பிரம்மரந்திரத்திலிருந்து சக்தியானது மறுபடியும் விபாகிக்கப் படும்பொழுது, முதலு எலும் பின்வழியாய் நாதம் மேலேக்கிச் செல்லும்பொழுது உண்டாவதுபோல, ஸ்தூலநாடிகளின் ஊலன முண்டாகின்றது. சக்தியின் புனர்விபாகத்தினிமித்தம் சோதிகாணும்பொழுது, அதன் நிறம் முதன்

முதலில் ஒருவிதமா யிருப்பதும், விபாகிக்கப்பட்ட சக்தி தனிவதற்குத்தக்கப்படி நிறம் மாறுவதும் விசேஷ சங்க்திகளெனக் குறிக்கத்தகும். இப்படி விபாகிக்கப்பட்ட சக்தியானது பூர்த்தியாய் அடங்கிப் போனால் சோதியும் அடங்கிப்போகின்றது. பிரம்ம ரந்திரத்தினின்று சக்தி விபாகிக்கப்பட்டு நாடிகளின் வழியாய்ப் புனர்விபாப்தியடைந்து, இவ்வாறு வியாபித்த சக்தியும் பூர்த்தியாய் அடங்கின், தியான அபியாஸத்தினிமித்தம் உண்டாயிருந்த சோர்வு தணிந்த விடுகின்றது, புதிதாய் தேகத்திற் பலமும் காண்கின்றது. சோதி தோற்றுவதும், அதன் பரிமாண பரிச்சேதமும், அதன் நிறமும் பிரம்மரந்திரத்தினின்று வியாபிக்கும் சக்தியையும் அதன் அளவையும் பொருத்திருக்கின்றதென்றும், அதை மறுபடியும் பிராணசக்தியாய் மாற்றுதல் கூடுமென்றும் மேலே விவரிக்கப்பட்ட அம்சங்களால் வெளியாகின்றது. 'யோகசிகோபநிஷத்' தின்படி, பிரயத்னமின்றி, அஃதாவது, மூளையின் நரம்புகளுக்குச் சிரமமின்றி, தியானம் செய்யவெண்டும்; இப்படிச் செய்வதனால் மிகுந்த பிரயோஜனமுண்டு. யோகாப்பியாஸிகற்றுக் குட்டியாயிருந்தாலும், அல்லது, எழுதுவது படிப்பது முதலிய வாடிக்கைகளால் அவனுடைய மனது எளிதில் குவிபாத்தன்மையதாலும், அவன் தியானம் செய்யவேண்டுமாயின் பெரும்பிரயத்தினம் செய்யவேண்டும், சிரமப்படவேண்டும். முக்கியமாய் இப்படிப்பட்டவனுக்கு, பிரம்மரந்திரத்தினின்று சக்தியானது மறுபடியும் வியாபிப்பது மிகுந்த அது கூலமாயிருக்கும். படிப்பது, எழுதுவது, வியாக்கியானஞ் செய்வது முதலிய வழக்கங்கள், அந்நிய நினைவுகளற்று ஏகத்தியானமாயிருப்பதற்குப் பிரதி கூலமானவைகளென்று கருதிச் சந்நியாசிகள் இந்தக் காரியங்களுக்குப் பிரவர்த்திக்கக் கூடாதென்று 'நாத பரிவிராஜோபநிஷத்' தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பிராணாயாமாதி சாதனங்களாற் சோதிகாணும்பொழுது சிலவேளை அது வியாபித்துப் பிரிந்தோடும் கிரணங்களைப்போல் தோற்றுகின்றது. அந்தக் கிரணங்களின் அசைவு நமக்குப் புலப்படக்கூடியதாயிருக்கும். அவற்றின் நீளம், உருவம், நிறம் ஆகிய இவைகளை நிதானிப்பதும் சாத்தியமாகும்.

கீ. அ. சுவாமிநாதய்யர்.
(தொடரும்.)

உண்மை விளக்கம்.
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.
ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தருவேகம்.
திருவானைக்காவுலா.

மும்முறையிற் பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
168	29	அம்மல	அம்பல
"	30	சத்தள	சத்தள
"	36	மென்ற	மென்றான்
"	"	கின்றோர்பாளைத்	கின்றோர்பார்த்

சீதளக் காவிற் சிறுதென்ற லூடாடு
மாதவி நீழலிலே வந்திருந்து—நாதியரும்
பாங்கெரு மண்ணெயரும் பார்க்கவொரு பாவையுடன்
யாங்கழங் காடுது மென்றமைந்த—வாங்கினுள்
ஒன்பான் மணியதனி லோரோழ் மணிநிரட்டி
யின்பான் கொண்டுமென தகிகழத்—தன்பாணிப்
பல்லவத்து னெல்லாம் பவளமானிக்க மொழிந்
தில்லை பெய்னவிளங்க வேற்றெறித்து—தொல்லோன்
படர்கயிலே வெற்பெடுத்த பத்திருதோள் வீரன்
உடல்சரிய ஐனறியதா னொன்றும்—மடலவிழ்ப்பு
தேங்காவி ருமுந் திருவானைக் காவிலுறை
ஒங்கார மூர்த்தி யுருவிரண்டும்—ஒங்கற்
கொடிக்கன்பு கொண்டபிரான் கோலமுன்றி
முடிக்குத் திருக்கரும மூன்றும்—அடைக்கலமென்
தேத்தெடுக்கு மெம்மை பெழுபிறப்பில் வீழாமற்
காத்தெடுக்கு நீர்தன் கரநான்கும்—பூத்தொடுக்குந்
தார்காக்குஞ் செஞ்சடையான் சந்திரிக்கு நாள்வரைமால்
பார்காக்கத் தந்த படைவயந்தம்—போர்காக்குந்
திண்பினு கப்படையான் சேவடிசே ரத்தவஞ்செய்
பண்பினுர் வெல்லும் பகையாறும்—ஒன்பேர்
திருந்த * விடங்கரெனத் தீத்தவர்க ளோத்த*
இருந்த விடங்க ளோழும்—மருந்தனையான்
பாடவினை யாடும் பருவத் துருவத்துந்
கூடிவினை யாடுமலர்க் கொம்புளன்—நீடு
வலியைக் கருதாமல் மாதவத்தோர் விட்ட
புலியைக் கலையாப் புனைந்தோன்—உலகனைத்தும்
ஆண்டவன் காகோத ராபரண னுனந்தந்
தாண்டவன்சின் தூ சரணத்தான்—நீண்டவனுக்

* விடங்கர் - சுயம்பு மூர்த்தி. (உங்கம் - உள்; விடங்கம் - விரியற் செதுக்கப்பட்டது ஒருவம்) விடங்கரேஷத்திரமேழாவன்:—திருவாரூர், திருநாகைக்காரோணம், திருமறைக்காடு, திருநள்ளாறு, திருக்காறாயில், திருக்கோளிலி, திருவாய்மூர் என்பன.

கெட்டாத நீளத்தா னென்னென்னெய் போலுடவி
லூட்டா லுயிரா யுறைகின்றோன்—புட்டபாவு
விண்டடவு கோடாத்து வெண்ணுவல் வாய்ச்சிலந்தி
கண்ட நீழலிலுறை கங்காளன்—அண்டர்
அடிபாவு மாதிப் பெருஞ்செல்வ னத்தன்
வடிவழகுக் காருமெவ்வா வள்ளல்—சுடருருளைச்
செம்பொற் திருத்தேரிற் றோன்றுதலுஞ் சேயிழையு
மம்பொற் கழங்காட லாங்கொழிந்து—தம்பிரான்
சேருந் திருவிதி சென்றா டிரன்மாதர்
யாரு மிழைஞ்ச விறைஞ்சினான்—தாருந்
நிரண்ட சதுர்ப்புயமுஞ் செம்முகக் கண்டா
னிரண்டு விழிக்கடங்கா தென்றான்—மருண்டுதொழு
தாதரித்துத் தாயரைப்பார்த் தன்னைய் லென்னையிவர்
மாதரித்த திண்டேரின் வைம்மினென்—காதனார்
தாமேறுந் தேரிற் சதுமுகவற் கல்லாது
யாமேறப் பேதா யெளிதன்றே—யாமெல்லார்
தீண்டந் கரியதுகாண் டெய்வத் திரட்சிகாண்
காண்டற்கு வாய்த்ததுசங் கற்பங்கா—நாண்டவர்கைத்
தீயுளது காண்சடையிற் செங்க ணரவுளகாண்
பாயு மெருதுளகாண் பைந்தொடியே—நீயிடர்க
ளேகத் தொழாயென்றா ரென்சொன்னார் தேர்விவர்
பாகத் திருப்பாளைப் பாருமென்—மோகன்
குடிபுகுந்த தென்றெண்ணக் கோதையாகொண் டாடி
வடிவுடைய மங்கைக்கு மாராய்—அடியிட்டான்
ஆகா வெளநீகைக்கு மவ்வளவி லாடகத்தேர்
ஏகா வயல்விதி யெய்திற்றால்—மாகாம
னிப்பா வையையெய்ய வெண்ணு வுன்னொருகி
ஒப்பா ரிலாதா னுடன்சென்றான்—தப்பியே
நிற்கின்ற மாணை நிரைவனைவார் நிலலாம
லிற்கொண்ட புக்கா ரெதிரொ முத்தெ—பொருண்

மங்கை.

றனசம்பு நாத னாயன்மேவும் பொய்கை
* வனசம் பொருமங்கை மங்கை—தனதிடப்
பங்குளமக் கித்தான் பதியைத் தனநாக்குங்
† குங்குமக் கொகையான் கொங்கையான்—பைங்கயிலே
ஆதியான் காவேரி யாற்றி லறல்போலும்
‡ ஓகியான் காமகலை யோதியான்—பாதியான்
பெண்ணொ ளுடுப்பெருஞ்செல்வ னினுக்காக்
கண்ணினுள் வேல்போலும் கண்ணினுள்—நண்ணியசீர்த்

* தாமரைநிகரும், அழகிய கைகளை யுடைய மங்கை.

† குங்குமமணத்தை யாளுகின்று கொங்கையான்.

‡ கூத்தலால்; காமநிலை யோதுவன்.

§ ஆணைக்கால்குநிதிகள் அவன்; ஆணைக்காலின் கண் உள்ள இனன் (இன்னான்=இவன்) வேல் போலும் கண்ணினுள் எனினும் பொருந்தும்.

* தந்தியா ராமத்தான் ராமச் சட்டாவியி
 லுக்கியா னுக்குறிபோ லுந்தியாள்—எந்தை
 இணக்கிய வெற்பின்கீழே கியோர் காவின்
 வணக்கியன்ன ரோம வலியாள்—அணக்கியை
 தன்பகல வல்லியருந் தாறுமணிச் சாளத்துப்
 பொன்புண்பு மாட்டாந்தே புக்கிருந்து—மென்பந்து
 மின்னிழை தாங்குவன வித்தார மெத்துவன
 மணிய முத்து மணியுமாயத்—தன்னிரு
 கொண்கை யுடன்மாறு கொண்ட பிழைக்கவற்றை
 உண்கையால் வாங்கி உறைத்தெறிந்து—சங்கரனைச்
 சொல்லா ரெழுபிறப்புஞ் சுற்றிவரு மாறுபோ
 ளெல்லா வயடத்த மெத்துவித்து—நிலலா
 பெழுவித்தும் வெள்ளி லின்னக்கனிகா லீல்வித்
 பொழுதொக் கொருமயில் போன்றுத்—செழுமை
 திருந்திய கொம்பிற் செறிகவிக்குப் புட்கள்
 பொருத்தி யெழுந்தனைவ போன்றும்—விரும்பும்
 மருமுளரிக் காட்டினங்கு மாபோன்று மாரன்
 பொருப்பு—அருட்துண்பு போன்று—மொருதன்
 மிருகனவிற் றண்டோர் விழிக்குலமு நெஞ்சும்
 புகுவன போவன போன்று—மகிழ்தா
 நின்றும் னுனை நிரைவனையார் தாம்நீழரை
 வெள்ளும புலவி நிலந்தொட—சின்னெழுநிலை
 யாமோகொன் டாங்கொ மாணக்கா விசனா
 தமே உறித்த தகுமென்ன—தமே
 உடையா ராகி உவ்வா யெனக்கா
 னையவ் வடைக கென்று வின்றா—சுவனருவந்
 காண்டற்கு வேண்டிக் கவின்றிருத்திக் காரிகையா
 ரின்புப் புடைகுழ வின்னின்று—நீண்ட
 கணகிலை ரதிக் கதவைக் கடைநீத்
 தின்று தெருமருவு மெல்லை—புனிதன்
 திருத்துசெழு நீர்த்திரளாந் தெய்விக் கெனங்கள்
 பெருந்திருவெண் ணாவற் பெருமான்—அருககொல்லி
 நேரி மலையுடையர் || னிலநெடுங் கோலவுடற்
 சோரி முடைநீறுஞ் குலத்தான்—பேரிமைய

* தந்தியாராமம் - ஆணைக்கா; ஆராமம் - வனம்.

† சடைக்கலம் லுள்ள உறவு—உறவு=கலங்க, புள்ளி=சுழிபோலுந்தியாள் என்க.

‡ மொகையினம் சுற்றுகுவித்தின்பு—மொகுதி.

§ தீழரை - போதும்; திசைச்சொல்.

|| தலொடிக் கால உடல் என்றும் பாடம் பொருந்தாது. இங்கு தந்தித்து தாறுமணி. இவ்வினையைப் “காற வொலையு” எனப்படலையி லுபயோகிப்பவரத்தி உம்—நறைகொ ண்டபங்கடப் பொரு ளினையிது காங்கள் கண்டோம்—மறை கொண்ட தென்கருவைப் பெருமானுக்கு மாயவனார்—நிறை கொண்டபேருடனும் புகஞ்சொரிய நீள்கண்ணுமே” என்ப தனுலதிக.

மந்தக லாதுறையும் வாய்பா கத்தினுன்
 சிதக லாசந்தே கேகாத்தான்—போதன்
 * சுரபேத வேதத் துரசத்தேர் துண்டி
 வாவே புவனி வாலும்—புரிகுழலான்
 சென்றாட வெய்தாச் செழுநீர்த திரன்வந்தா
 ரெனருடப் பாடி யிறைஞ்சினுள்—சொன்றை
 யலங்க லழகா வடியேற் கிரங்கி
 யிலங்கு புயமளித்தா லென்றும்—கலங்கினேன்
 ஈன்னையிடப் பாசந் திருத்தினுள் யானவள்போ
 லுன்னி யிரந்துழல லொட்டேனே—கன்னியைப்போல்
 மேதக்க முப்பத் திரண்டதத்தை லீசியுனக்
 கோதக் கடனஞ்சை யூட்டேனே—தேவிதஞ்
 சிராகப் பாமித் திருக்கூத்தி லுறதுணையாய்ப்
 பேராது நிந்தப் பெறுவேனே—பாராயென்
 றோது மளவி லுமையாள் முகநோக்கி
 யாதி முறுவ லரும்பினுள்—மாரை
 எவருகை செய்தா ரிரதிபதி மெய்தான்
 அவர்மணித்தேர் கிதென்ற தப்பா—லீவனொருத்தி

மடந்தை.

அந்நா னுத்திதரு மாமுதுக் காரமுதம்
 பொன்னு பாணத்தின் பூனாம்—அன்னுள்
 விழுவேளைத் தந்தாணை வெல்வேளை மெய்யே
 உழிவேளை யாளு மடாடை—எழின்மேனிக்
 சுன்றணிந்த நன்கலங்க ளந்தொறு மாலைநுக்
 கென்றுங் கொங்கு மிபல்பாணிச்—சென்றொருநாட்
 தித விநலி யொருத்தி கிளர்சீர்த்தி
 யோத வமைந்தெதிரின் றோதிமே—மாதர்க்
 சுரசே மணியே யமுதே யநங்கன்
 † சிரசே சுரமே திருவே—கருணைக்கு
 நீயே யுமையென்று னோரிறழையு நானுமையேற்
 றாயோனைச் சேரேன் கொல் சொல்லென்னுள்—ஆயவருட்
 கங்கைநீ யென்று ளவளாகிற் கண்ணுதன்மேற்
 தங்குவே னேயென்று சாற்றினுள்—கொங்கை
 பொருப்போவென் றுளப் பொருப்பாசி லீமத்
 திருப்போ னிருந்தமே யென்னுள்—திருப்புகுவம்
 பாற்றாலுலா லென்று தாதிற் புராரகரம்
 பற்றினை யாதோ பகரென்னுள்—நெற்றி
 பிறையோவென் றோதினுள் பெய்வனையு மப்போ
 திறையோன் முடிக்குமே யென்னுள்—நறைமலர்க்கண்
 மாடுவா விடொ வெனவரைதான் மன்றாடி
 யாடுவான் தந்தமே யா கென்னுள்—தானேதும்
 ஆராமா நனை உறித்துகை னுக்கத்துக்
 கேரா தவனோநீ டென்றேத்தட—பேராசை

* சுரபேதம் - உதாதத்தம் - அதுதாதத்தம் - சுவரிதம்.

† சிர சேகரம் - தலையிலணியுமுடி.

வல்லி யுதந்த மணிப்பூ ட்ணமெறிநது
புல்லி விடவவளும் போந்தோ றுஞ்சொல்லுதலும் *
தன்காத றானே தனக்குத் துணையாக
மின்காம னம்பினால் வெம்பினான்—நன்காலிப்
பாய லதனைப் பணிமென்றான் பாவைநோய்
தாய ரறிந்தனுதித் தையலே—நியஞ்ச,
வேணுமோ வுன்னை விரும்பியே வெண்ணுவற்
றாணுமோ கங்கொண்டு தானானே—காண
எழுந்தருள்வர் நின்றுவா லென்று மதவேளு
முழுந்தன் சமீரணரு வோனுஞ்—செழுஞ்சுடையிற்
றாங்கிய சந்திரனும் தாமூர் மழவிடையு
மீங்குவாக் காட்டினு ரென்றுற்ற—வாங்கவனுங்
கங்கும் கடனீங்கிக் காலை யவன்வருமென்
றங்கத்தைப் பூணு லலங்கரிந்துத்—தொகை
லளக முடித்திடையி லாடை யிறுக்கி
வளாக மருத்திவிழி மையிட்—டொளிர்திலக
நெற்றிக் செழுதி நெறிமேல் விழிவைத்து
மற்றொப்பி லான்மேல் மனம்வைத்த—முற்றத்
தினத்தாயர் சூழ வெதிர்கொண்டு நின்றான்
அனத்தின னாருந்தே ரானும்—தனத்தினனா
மாலு மகவானும் வந்திப்பத் துந்தமியெப்
பாலு மதிரப் பவனிவா—* வாலித்தான்
அன்ணையர் சொன்ன தறுதி யெனலியந்தான்
கைந்நிறைபொன் னுலத்தி காட்டினான்—சன்னிதிநின்
நெண்ணுர் புரமெரித்த வென்னுனைக் காவாரே
வெண்ணுவ னீங்கா லிமலரே—தண்ணுற்றதார்ச்
சென்னியுடன் முற்றுஞ் செழுநீர்த் திரளாரே
பொன்னி வருமாரம் பூண்டாரே—யென்னிதயத்
தும்மை நினைந்தளவே † யுண்டுகடு வாயினேன்
அம்மழுப்போன் மெய்பாதி யாயினேன்—வெம்மதன
வேளும் பகையாகி விட்டேன் விட்டேனுடை
நாளுந் துஞ் சாத நலம்பெற்றே—னாளை
ரெண்ணினைந் தெய்தினு லேதோ வென்க்கரிதென்
றன்ன முளப்பா டறிவிப்பப்—பின்னிரக்கஞ்
செய்திலன் வேள்பூச றீர்த்திலன் செங்கணருள்
பெய்தில னுதிப் பெருஞ்செல்வன்—கொய்த
தொடைவழங்கி னானேபொற் றோளளித்தா னேமின்
கொடைவிரும்பித் தாசுவனை கொண்டான்—கடைவழி

* ஆலித்தல் - களித்தல்

† உண்டுகடுவாயினேன்—உணவுவிடமாதல்; உணவுவிடம் போலாதல். மெய்பாதி யாயினேன், வேளும்பகையாகிவிட்டேன், ஆடைவிட்டேன், நாளுந்துஞ்சாதநலம் பெற்றேன்—இவைவெளி. இவற்றுள் மழுப்போல்மெய் - என்றது - தனக்குவிரகத்தியாத் கொதிக்கின்றமெய் - சிவபிரானுக்குத் தீவண்ணமாகியமெய், நாளுந்துஞ்சாதநலம் - சிவபெருமானுக்கு-லயயில்லாமை.

திண்டேருந் தானுந் தெருவகன்றான் சீராக [போய்த
வீண்டே னிதழியான் மற்றொருத்தி—யண்டர்

அரிவை.

விபரஞ் செறிமடவார் வெற்றிரும்பாத் தோன்று
மபரஞ்சி யன்னு ளரிவை—* தபனச்சி
பொற்றாளத் தோடாகிப் பொங்குபூ னூரத்தி
னூற்ற வொளியா யுடன்மேவ—நற்றுளவோன்
ஒதியில் வண்டா யுறையவொளி ரோதிமமா
யாதி யயஞ் ரடிதொடரச்—சோதி
மயிலாப் வலாந் மகிழ்நடங் காட்டப்
பயில்வாயுச் சாமரையிற் பாயத்—தயிலா
அளகாபு ரேச னமச்சிலம்பாய் நிற்க
இளகாத மாறந் திடுவான்—கிள்காவிற்
பத்திர மத்தனையோ பட்டமர முங்கிரியுஞ்
சித்திரமு மாவிபெறுஞ் செஞ்சொலான்—† அத்திகிரி
வெற்பாந் தனியுலையில் மேகத் தருத்திகளிற்
கற்பா மனிலன் கனலாதப்—பொற்பான
என்மக்கு மூடு யிருட்கரியி லீசனார்
கண்டக் கடுவிரும்பு காயந்தனை—யண்டம்
பரிக்கு மராசுருட்டிற் பற்றிவட வற்பென்
றிருக்கு மடைகல்லி விட்டு—மருத்துவான்
ஏனையிக் கூடமெடுத் தெற்ற யமக்கொல்லன் [ன்
தானமைத்த வேல்போற் தடங்கண்ணுள்—வானவர்கோ
மேவாரி லந்த் விருத்தா சரனுடல் போற்
பூவான முட்டப் புடைத்தோங்கக்—கோவாத

(தொடரும்.)

* தபனச்சி - சூரிய சந்திரர், சசிதரளத் (முத்துத்) தோடாகவும், தபனன் பூணாவொளியாகவுங் கொள்க. எதிர்நிர னிறைப் பொருள்கொள்.

† இதுமுதல் 'தடங்கண்ணுள்' வரையும் ஒரு தொடர் - இதன் றுற்பரியம்:—சக்ரவாளகிரியாகிய 'உலைக்களத்தில் இரு ளாகிய கரியையிட்டு, மேகமாகிய தருத்திகொண்டு வாயு தேவன் நெருப்பூத, சிவபிரானுடைய திருக்கண்டத்திலுள்ள ஆலாலவிஷமாகிய இரும்பைக்காய்ச்சி, ஆதிசேடனாகிய குறட் டாற்பிடித்தெடுத்த, மேருமலைக்கொப் பட்டதாய்ந்தவாறு, இந்நிரன் இடியாகிய சம்மட்டிகொண்டு அடிக்க, யமனாகிய கொல்லன் செய்த வேல்போலுங் கண்ணுள்ளன்பது, இதி லுள்ள பொருள்நயஞ் சொல்லயம் மிகவருமை. மருத்துள வோன் (விஷ்ணு) என்னும் பாடம் 'இடக்கூட மெடுத்தெற்ற' என்பதோடு பொருந்தாமை காண்க, 'இருட்கிரி' யென்பதை முன்பின் னோக்காத இருட்கிரி யென்று பாடங்கொண்டது மன்றி 'இருட்கிரி யென்பது நீலகிரிமலையினை' யென்று குறிப் புரையுமெழுதி வெளியிட்டாருடைய கருத்தெமக்குப் புலப்படவில்லை.

குறிப்புகள்.

கமது பத்திரிகையில் வெளியாகும் பர்ட்டோலி சுவாமியாருடைய 'பூர்வீக சமயநிலை'யிலடங்கிய சில விஷயங்களை ஆட்சேபித்து 'ஒரு கைவர்' எழுதுகிறார். அவர் ஆட்சேபிக்கும் சங்கதிகள் ஆதியில் விக்ரக ஆராதனை இல்லை பென்பதும், விக்ரக ஆராதனை அநாசாரமென்பதும், ஆதிவேதத்தில், சிவன் விஷ்ணு புராணங்களில் கொண்டாடப்படும் வீரர்கள் நாமங்கள் இல்லையென்பதும், இவ்விஷயங்களைக் குறித்து, நம் சைவர் தலைப்படுமுன்னரே, நாமே பாதிநீபாரிடம் ஆகேசு பித்திருக்கின்றோம். அவரும் வீடைதந்திருக்கிறார்கள். பூரண ஆகேசுபங்களுக்கு இன்னும் வீடைதரத்தயாராயிருக்கிறார்கள். நம்முடையவர்களிலும், விக்ரக ஆராதனை நிர்திக்கப் பட்டிருக்கின்றதன்றோ. பேராசிரியர் பாவனையே அஸத்தா குங்கால், மற்றையர் ஸ்தூல ஆராதனை என்னவாய் மதிக்கவும் வேண்டும். அப்பெரியோர்களே, பாவனைசெய்து வழிபட்டுவந்தார்களெனின், அதன் மாட்சிமையும் எத்தன்மைத்து. இதுவே நம்முடைய அபிப்பிராயம், இதனை வேண்டியமட்டும் அங்கிலைய பத்திரிகையிலும் காட்டியிருக்கின்றோம். ஸ்ரீலதர் சோமசுந்தரநாயகர் அவர்களும், 'திருக்கோயில் வழிபாடு' என்னும் தலைப்பின்கீழ் ஏராளமாய்க் காட்டியிருக்கின்றார்கள். நம்மபிப்பிராயத்தை யறிந்தே பாதிநீபாரவர்களும், நமக்கும் தமக்கும் அவ்விஷயத்தில் அவ்வளவாக வித்யாசமில்லையென்றும் விடையளித்திருக்கின்றார்கள். மேல் நமது வேதாகம புராண இதிகாசங்களில், யாவரும் எதையும் கைக்கொள்வது மில்லை. அதேகே ஆகம புராணங்களை பாஷ்யமென்றும் தந்திருக்கிறார்கள். கொள்ளுவதில், பின்னையது முன்னையதென ஒன் அண்டோ இல்லை. உண்மையோடும், இதில் மாறான அபிப்பிராயங்கள் கொள்வதில் என்ன விரோதம். அப்படிக்கொள்வதில், சில ஆசாரங்கள் முன்னைய தூல்களின் கிடக்கக்காணவில்லை யென்பதில் என்ன விரோதம். நவீனமானதினால் ஒரு ஆசாரம் கெட்டுப்போய் விடுமா? இதன் உண்மைகளை 'பழமையும் புதுமையும்' என்னும் தலைப்பின்கீழ் நன்கு விளக்கியிருக்கின்றோமல்லவா? மேல், ஐரோப்பியர்கள், ஆதிவேதமென்றால், இருக்குவேத மென்றே நம்புகின்றார்கள். அதற் கவக்கள் பிரபல நியாயங்களைக் காட்டுகின்றார்கள். இதனை இதுவரையும் யாவரும் மறுத்திலர். ஐரோப்பியர்களுக்கென்ன தெரியும், அவர்கள் எந்தஸ்துமையைக் கண்டார்களென்று வீணே சொல்வது வீணே அப்படியிருக்கவும், அதில், விக்ரக ஆராதனை படிக்கப்படுகின்றனவோ இல்லையோ எனக் கேட்பது உசிதமே. அதுசிதமோ? சில தேவநாமங்கள் அதில் பிரஸ்தாபிக்கப்படுகின்றனவோ கேட்கலாமோ கூடாதோ. சில நாமங்கள் படிக்கப்படும், அதன் சொருபம்

றைய நூல்சளிஸ் விவரித்து உணர்த்தியபடி, இருக்கில் விளங்குகின்றதோ? உதாரணமாக விஷ்ணு என்னும் நாமம், ஒவ்வொரு மந்திரத்திலும், சூரியன் என்னும் தேவதையின் பரிதி பாதமாகவேதானிருக்கின்றது என ஐரோப்பிய நிபுணர்கள் அபிப்பிராயம். நாமம் அதனை இங்கிலீஷில் படித்து அறிந்தமட்டில், இங்கிலீஷில் இருப்பதனால் தான் அதனைப் படிக்க சாத்தியப்பட்டது. அல்லாவிடில், இருக்கு இருக்கென்றுவெறுவாயை தான் மெஸ்ஸ் வேண்டும். அல்லவென நம்மவர் ஞாயக்காட்டில் நாமம்கி நிற்பதிற் றடைகிடையாது. அதே விதமாக 'சிவ' என்னும் பதம், ருத்ராணைக் குறிக்கும் அடையீரா இருக்கில் ஆங்காங்கு உபயோகப்படுவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். 'சிவன்' என்னும் அர்த்தப்படி, ஆண்பாலிலாவது, 'சிவம்' என்னும் அர்த்தம் பழம்படி, ஆந்திரியிலாவது உபயோகமில்லையென்கிறார்கள். இது உண்மையோ இல்லையோ. இதனால், பதிப்பொருளுக்கு ஏதாவது குறையுண்டாகி தெவ்விதம். சில சில காலத்தில், சிற்சில பதம் அதிகமாய் வழக்கத்தில் வரலாம். இற்றை நாளிலும், பரதக்கண்டத்தின் பல பாகங்களிலேயே, இவ்வித வழக்கம் காண்கிடந்ததெனின், அநாதொட்டும் வரும் ஆசாரங்களுக்கு நாம் வரையறுக்க முடியுமோ. இன்னைய கேள்விகள் இன்னும் பலவுளவாமாகில், அதனை நம் சைவர் எய்த்துணர்வாரென, வரையாது விடுத்தாம். மேல், "எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும் அப்பொருள், மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு," என்ற சொல், மாண்புடைத்தாயின், யாம் ஏன் பிறர்சொல் வாங்குவதிலும் பின்னிடவேணும். மேல், விவகாரத்தில், தன் சாட்சியைக் காட்டிலும், எதிர் சாட்சியின் வாக்கினின்றும் பிறக்கும் அது கூலமொழி மிகவும் முக்யமன்றோ, மேலும் எதிரிகள் (நாம் அவர்களை எதிரிகளாகப் பாவிக்கவேயில்லை. உண்மையை உண்மையாக விசாரிக்கப்புகுங்கால், உட்பற்று அகப்பற்று, குரோதம் முதலிய துர்க்குற்றங்களை நீக்கியே பார்க்கவேண்டுமாதலின் அஸங்கம், அவைக்களத்தில் புகுவோரை, நம் சகோதரரினும் இனியாராக மதிக்கவேண்டுமெயொழிய, எதிரிகளாக மதிப்பது அஸங்கம்) நம்மேல் எவ்வளவுதான் குற்றம் குறைகூறக்கூடுமென்று அறிவதில் நமக்கு நன்மையுண்டு. குற்றமில்லதேல், அவர் குறைகூறினும், அதனால், ஒரு கெடுதியும் உண்டாகாது. குற்றம் உண்மையாயின், அதனைச் சீர்ப்படுத்தித் திருத்துவதே குணம். மேல், பாதிநீபார அவர்களின் பிரசங்கத்தில் குணங்கள் ஏராளமாயுளதாகலின், அதனை ஈண்டெடுத்து வரையாது விடுத்தாம்.

MADRAS:—Printed by P. C. KALLIANA SUNDARA NADAR, at the C. N. PRESS, 4, Gururappan Street, Black Town, and Published by J. M. NAGARATHNAM PILLAI.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுரவேந்தம்.

உ ண் ம வி ள க் க ம்

எ னு ம்

சி த் த ா ந் த தீ பி கை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம். இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை.

1897ஆம் மகாராணியாரின் வைர ஜெபிலி தினத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க.

1898ஆம் மார்ச்சுமீ.

இலக்கம்-க0-

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுரவேந்தம்.

திருமூலநாயனார் அருளிச்செய்த திருமந்திரம்.

(152-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி).

சினஞ்செய்த நஞ்சுண்ட தேவர் பிராணைப் புனஞ்செய்த நஞ்சுடைப் போற்ற வல்லார்க்கு கனஞ்செய்த வானுதற் பாகனு மங்கே [குக் யினஞ்செய்த மான்போ லினங்கினின் றானே. (]

(பொழிப்புரை.) கோரமாகிய விஷத்தை உண்ட தேவ நாயகமாகிய சிவபிராணை நஞ்சுப்புனத்தின்கண்ணேநினைந்து துதிக்கவல்ல மெய்யடியார்க்கு, பெருமை வாய்ந்த ஒள்ளிய கெற்றியினையுடைய உமையம்மை பாகராகிய அச்சிவபிரா னார், தன் இனத்தைக் கூடிய மான்போல, அன்னினியாய் இசைந்து நின்றோராவர்.

(குறிப்புரை.) தேவர்களும் அசுரர்களும் சமுத்திரமத்தைஞ் செய்தபோது திரிலோகங்களையும் அழிக்குமாறு ஊழித்தி போற் கிளர்ந்த காளகடவிலத்தை உண்டு கண்டத்திலேதரி க்கும் வன்மை, படைத்தற் கர்த்தாவும் காத்தற் கர்த்தாவுமா கிய பிரமாவையும் விஷ்ணுவையும் மகாசங்கார காலத்திலே அழிக்கும் மகாசங்காரகர்த்தாவாகிய சிவபிரானுக்கே உள தாய் மற்றையர்க்கிலதாய், அதனால் சிவபிரானே பசுபதியாகி

யமுமுமுதற் கடவுளாவார் என்பது போதாச் “சினஞ்செய்த நஞ்சுண்ட தேவர்பிரான்” என்று கூறப்பட்டது. சமுத்திரத் திலே ஊழித்தி போன்ற கோரமாகிய விஷம் நோற்றிய தெனறும், இது அமத்தோடு சுவாலித்து உலகத்தை, உடனே முடிக்கவல்லதாம் என்றும், அவ்விஷத்தின் மணமாத்திலையி னாலே, மூவுலகமும் மயங்கிப் போயிற்றென்றும், அதுகண்ட பிரமவிஷ்ணுவாகி தேவர்களுள்ளே, பிரமதேவர் தாம்படை த்த உலகத்தைக் காத்தருளல் வேண்டுமென்று ஸ்ரீகைலாசப தியைத் துதித்தபோது, “அம்மந்திரஞ்பியாகிய சிவபிரானார் அந்நஞ்சை உண்டு கண்டத்திற் கொண்டு நீலகண்டரெனப் பெயர் படைத்தார் என்னுங் கருத்தினால்.

ஸ்ரீமதுருஷ்யம் ஸ்ரீமதுருஷ்யம் ஸ்ரீமதுருஷ்யம் ஸ்ரீமதுருஷ்யம்

ஸ்ரீமதுருஷ்யம் ஸ்ரீமதுருஷ்யம் ஸ்ரீமதுருஷ்யம் ஸ்ரீமதுருஷ்யம்

ஸ்ரீமதுருஷ்யம் ஸ்ரீமதுருஷ்யம் ஸ்ரீமதுருஷ்யம் ஸ்ரீமதுருஷ்யம்

ஸ்ரீமதுருஷ்யம் ஸ்ரீமதுருஷ்யம் ஸ்ரீமதுருஷ்யம் ஸ்ரீமதுருஷ்யம்

ஸ்ரீமதுருஷ்யம் ஸ்ரீமதுருஷ்யம் ஸ்ரீமதுருஷ்யம் ஸ்ரீமதுருஷ்யம்

ஸ்ரீமதுருஷ்யம் ஸ்ரீமதுருஷ்யம் ஸ்ரீமதுருஷ்யம் ஸ்ரீமதுருஷ்யம்

என்று புராணேதி காசங் கூறுதலானும், இவற்றின் பொரு ளை வாங்கி

மாலாயயனும் மறைவல்ல நான் முகனும்
பாலாயதேவர் பகரில்லமு னுட்பீல் பேணிக்
காலாயமுந் நீர்க்கடைந் தார்க்கரிதா யெழுந்த
வாலால முண்டங் கமரர்க்கருந் செய்ததாமே.

என்று ஸ்ரீஞானசம்பந்த சுருதி கூறுதலாலும்,

மாலா யவனென்ன வருந்திருப் பாட்டின்மாலும்

தோனா மறைநான் முகனும் தொடர்வாமமா

ரேலா வகைசுட்ட நஞ்சுண்டறவாமைக் கோத்த

மேலாக் கருணைத்திறம் வெங்குரு வேந்தர்வைத்தார்.

என்று அத்திராவிட சுருதியை விளக்கித் திருத்தொண்டர் புராணங் கூறுதலாலும், உவ்வாய்மை உணரப்படும் பிரமாமுதல் தாவரம் இறுதியாகிய சமுசாரவர்த்திகளெல்லாம் தேவ தேவராகிய சிவபிரானுடைய பசுக்களென்று சொல்லப்படுவர் இந்தப் பிரமாதி தேவாகட்கெல்லாம் பதியாயிருத்தலினால், தேவநாயகராகிய சிவபிரான் பசுபதி எனப் படுவான்” என்பது கொண்டு சிவபுராணம்.

ஸ்ரீமது: ஸ்ரீமஹா: சிவசுந்தரம்: 1

சு: ஸ்ரீமஹா: சிவசுந்தரம்: 1

சு: ஸ்ரீமஹா: சிவசுந்தரம்: 1

என்று கூறுதலால், சிவபிரான் பசுக்களாகிய பிரமவிஷ்ணு வாதி தேவர்களுக்குப் பதியாவார் என்பது கொண்டே “பசுபதி” என்பது தொனிக்க ஈண்டுத் “தேவபிரான்” எனப்பட்டார். உலகின்கணுள்ள பலரெல்லாம் தமது நெஞ்சப்புணமானது வறிய பாழாக, அதிலே சாமக்காடு மூட, அதிலே தீய ஜம்புலவேடர்கள் வழிபடுகின்றராய் ஒருக, சிற்றின்பப் பேய்த்தேர் கிட்டெது போனின்ற எட்டாது ஓட, ஆங்கேமூட அறிவாகிய மான் சற்றி. பல. மர, ஆகை என்னும் வித்தைவிதைத்துழி, “நான்” என்னும் விவவிருக்கம் மிகுதியும் முனைத்து ஒங்கி வளர்ந்த, பெய் என்னும் பெருங்கினைகள் போக்கி, பாபம் என்னும் பலதழைகள் பரப்பி, கொடுமை அரும்பி, கடுமை மலர்ந்து, தன்பப் பங்காய் தாக்கி, பின்னர் மானம்பழுத்து, நரகிடை வீழ்ந்து, தமக்கும் பிறர்க்கும் உதவாது கூணப்போதிலே கழிந்தபோதும் இயற்கையிலே வல்லுநராகின்றாரன்றி. நெஞ்சப்புணத்திலே (நெஞ்சகத்திலே) சிவபிரானைத்துதிக்க வல்லார் அருமையிலும் அரியராதல் நோக்கிப் “போற்றவல்லார்” என்றும், அப்படிப் போற்றிவல்லா ருளராயின், தன் இனத்தைப் பிரிந்த மான் திகைத்துப் பின்னர்த் தன் இனத்தோடக் கண்டிணங்கி இசைந்து நின்றாற்போல, ஆன்மா பிரபஞ்சவியாபாரமுற்றுச் சிவபிரான் இறைவராதலை மூறந்து, என்பத்தாநான்கு தூறியியோனி பேதமாம் சமுத்திரத்திலே அலமரலுறும்போது, அவ்வான்மாவுக்குப் புலப்படாது ஓடித்தகால முழுமையும் பாலில் நெய்போல மறைந்து நின்ற சூக்கும சித்தாகிய உமாபதியார், பின்னர் அவ்வான்மா பிரபஞ்சமெல்லாம் அசித்திய மென்றோர்ந்து தம்மைத் தலைவராகக்கொண்டு முத்தியடையும் பக்குவம் எய்தப்பெற்றுச் சிவாதுபவம் அதுபவிக்கப் பெறும் காலவெல்லையைத் தலைப்படுதலாகிய முத்திதசையிலே ஸ்தலாகித்தாகிய அவ்வான்மாவிலே வேறறக் கலந்து அத்துவித நெறியானே இணங்கி தயிரில் நெய்போல விளங்குகின்றார் என்பது பெறப்படவே, “போற்றவல்லார்க்கு இனஞ்செய்த பான்மோல் இணங்குகின்றானே” என்று உரைக்கப்பட்டது, ஸ்தல சித்தாகிய ஆன்மாவும் சூக்குமசித்தாகிய பரமான்மாவும் “சித்” என்னும் சாதி (இன) ஒருமை

யை யுடையனவாரீம் என்பதுகொண்டே சைவபாஷ்யகாரர் பிரமத்தினுடைய அம்சம் ஆன்மா என்பது பொருள்பட

ஸ்ரீமஹா: சிவசுந்தரம்: 1

என்று கூற, அருணாதிசுவாதாரியர் “சிவன் சீவனென்றி ண்டொரு சித்தொன்றும்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

போயரன் நன்னைப் புகழ்வார் பெறுவது

நாயக னுன்முடி செய்தது வேநல்கு

மாயுகஞ் சூழ்ந்து வாவல்ல ராகிலும்

வேயன தோளிக் கு வேந்தொன்றுந் தானே. (1)

(பொ-ணா.) சிவபிரானைப் புகழ்நடைத்து அவரைத் துதிப்பார் பெறுவதாக, அச்சிவபிரான் இறவாத பேராணந்தச்செல்வத்தினே அவர்க்குக் கொடுத்தருள்வார்; (இவ்வாறு தோத்திரத்தினுலன்றி) பூப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்ய வல்லராயவிடத்தும் அவர்க்கு உமாதேவி நாயகராகிய சிவபிரான் எய்துவராமோ, எய்தார் என்றவாரும்.

(கு-ணா.) “பசுக்களுக்குப் பாசத்தை அளித்தலால் அரன் என்னும் திருப்பெயரையுடைய சிவபிரான் மன்னவராகவும், அம்மன்னவராம் சிவபிரான் திருவருளால் அச்சிவபிரானுடைய பேராணந்திப் பெருஞ் செல்வம் முழுதும் தனதாகக் கொண்டதுபவிக்கும் சுவதந்திரமுடைமையும் “சித்” என்னும் சாதி ஒருமையும் பற்றி ஆன்மா மன்னவரு மானாகவும்” உருவகஞ் செய்யப்படுதல் உண்மையால், அப்பேராணந்தம் பேரறிவெனப்படும் முற்றுணர்வு முதலிய எண்குணங்களும் படிக்கம்போலச் சார்ந்ததன் வண்ணமாம் இயல்புடைய ஆன்மாவுக்குரிய குணமாம்படி அத்துவிதவியைபானே அவ்வான்மாவின் கண்ணே விளங்குதலாம் என்பதுசைவபாஷ்ய காரருக்குஞ் சிவாகமங்களுக்கும் சம்மதமாமாதலில்; அம்முற்றுணர்வாகிய பேரறிவை விளக்குதற்கே திராவிட மகாபாஷ்யகாரர் “வெற்றையும் ஒருங்கே ஓரியல்பானறியும் பேரறிவை முடி” என்று உரைத்தருளினார். ஈண்டு பேரறிவு எனப்படும் முற்றறிவு பெறப்படவே, மற்றைய ஏழு குணங்கள் உபலக்ஷணையினாலே தழுவப்படும், இதனால் தோத்திரஞ் செய்வார்க்குச் சிவபிரான் இறவாத பேராணந்தச் செல்வத்தைக் கொடுத்தருள்வார் என்பது போதரவே, அவர் (மாலை) தாங்கி நின்றமுடியைச் செய்த அதனை அவர்க்கு லல்குவார் என்பது பொருள்பட “நாயகனுன்முடி செய்ததுவே நல்கும்” என்று உரைக்கப்பட்டதாமென்க. சிவபிரானைத் தோத்திரஞ் செய்யுந்தோறும் மனசு அமுலிடைப்பட்ட மெழுகுபோல உருகுவதாக, அவ்வுருகிய அன்புநிலையே துவாரமாகப் பரமானந்தப்பெருஞ்செல்வமே திருமேனியாய்க் கொண்ட ப்ரம்பொருள் பொறுப்பரிய பேரன்பை யருளி அதன்வழியே புகுந்திடுவ னெங்குமிலாப் போகத்தைப் புரிந்திடுதற்காமாதலில், இப்படிப்பட்ட முடிவாகிய உயர்ந்த நெறியை எண்ணில்லாத சிவாலயங்களுக்கும் சிவமூர்த்தங்களும் சிவதீர்த்தங்களும் ஒருங்கே அமைந்துள்ள பூமியைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தலால் அவற்றையெல்லாம் தனித்தனி பிரதக்ஷிணஞ் செய்த புண்ணியமெய்தமாமென அவ்வனஞ் செய்தார்க்குச் சோபான நெறியானே பயன்றருவ

தாசிய பூப்பிரதமண சரியாபூத நெறி கொடுக்க வன்மை யிலதாம் என்பதை உணர்த்தும்பொருட்டே “மாயகஞ் சூழ்ந்து வரவல்லராகிலும் வேபன தோளிக்கு வேந்தொன்றுந் தானே” என்று கூறப்பட்டது: “மஹாஜகம்” என்றது “மாஜகம்” என்றாகி, பின்னர்த் “ஐஜன்” என்பது “அயன்” என நின்றத்போல, “மாயகம்” என்றாகிப் “பெரிய பூமி” எனப் பொருளுற்றது. விஷ்ணு, பிரமா, இந்தரன் முதலிய தேவரெல்லாம் வணங்குமாறு, தம்மைப் புகழும் மெய்யடி யாருக்குமுடியாக்கிச் சூட்டிப் பெரும்போகத் தய்க்குமாறு புநராவர்த்தி கொடாத மகாசிவலோகத்தின்கண்ணே சிவபிரான் இருந்துவார் என்பது சொண்டே, “புகழ்வார்பெறுவது நாயக மூன்முடி செய்ததவே நல்கும்” என்றுரைக்கப்பட்டது என்று கூறுதலும் இழுக்கது ஸ்ரீரானசம்பந்த திராவிடசுருதி “ரானசம்பந்தன் ஓர்செய்த பத்தும் மிவைசெப்ப வல்லாரி சிவலோகத்திலெய்தி நல்ல விமையோர்களைத்த விருப்பார்களை” என்றும், சிவரானசித்தியார் “ஒருக்கால் வணக்குநீரானெய்னும் வானவர் வணங்க வைப்பன்” என்றும் கூறியவாற்றால் இவ்வுண்மை புலப்படும்.

(தொடரும்.)

திருச்சிற்றம்பலம்.
ஸ்ரீரானசம்பந்தருவேநம:

அருணந்தி சிவாசாரியசுவாமிகள் அருளிச்செய்த
சித்தியார் உரை.

(195-வது பக்கத்தின் தொடர்க்கி).

பௌந்தரிச் சௌந்திராந்திகள் மதம்.

ஞானஞ் யங்களன்றி ஞானரு
வென்று சொல்ல

ஆனதிங் கறிவேவன்றோ வன்றெனி
லவனி போலுந்

தானதிங் கறிவேயென்றிற் சமைந்திடு
நன்ப ருப்பு

போனக மதற்குத்தானே கறியெனப்
புகன்ற தாமே.

(பொ-ணா.) அறிவும் அறியப்படும் பொருளுமன்றி அறியும் பொருளுண்டென்று கூறில் அதற்குண்டாயது அறிவோ? அறியாமையோ? அறியாமையெனில் மண்போல அசேதந மாம். அறியும் பொருள்தா னறிவென்று கூறில் பருப்புக் கூட்டிச்சமைத்த சோற்றுக்கு அப்பருப்புச் சோறுதானே கறியென்று கூறிய தன்மைத்தாகும். எ-று.

காட்சியங் காட்சிப்பொருளு மொழியக் காண்பானில்லை யென்பதாம்.

(கௌ)

உயிரினை யருவதென்னி லுருவுட
னுற்று நிலலா
உயிரினை யுருவதென்னி லுடலினி
லுடல டங்கா
துயிரினை யுருவதென்னி லுடல்பல
துவார மோடும்
உயிரினை நித்தமென்னி லுணர்வுத
யாந்த மின்றே.

(பொ-ணா.) ஆன்மாவை யருவமென்று சொல்லின் உருவ மாகிய வுடலோடு பொருந்தில்லாது; அதனை யுருவமென் னில் ஒருருவில் மறநேருரு அடங்காது; அதனை அணுவென் னில் உடலில் தில்லாது பல துவாரத்தாற் போகவேண்டும்; அதனை நித்தமென்னில் அறிவானது தோற்றமுங் கேடுமில் லையாகவேண்டும். எ-று.

ஆன்மா அரு, உரு, அணு, நித்தம் என்பவற்றி லொன்றி லும் அமையாமையால் இவ்வேயென மறுத்தது. (கௌ)

எங்குமாய் நின்ற தான்மா வென்றிடி
னெங்கு மின்றந்
தங்கிடு நிறைவுதத்தஞ் சரீரங்க
டோறு மென்னின்
மங்கிடு முடலத்தோடே வடிவினி
லோரி டத்தே
அங்கது நின்றதென்னி லடிமுடி
யறிவின் றுமே.

(பொ-ணா.) ஓரான்மா எங்கு நிறைந்து நின்றதெனில் உடல்தோறும் பலபேதப் படுகையால் அது எங்கு முளதா காதது; ஆன்மாக்கள் தத்த முடல்கள் தோறு நிறைந்து நிற்கு மென்று கூறில் உடல்கள் கெடும்போது தாமுங் கூடக்கெட் வேண்டும்; அல்லது, ஆன்மா வுறுப்புக்களி லோரிடத்தே நின்றறியுமெனில் அவ்விடமன்றிப் பாதாதி கேசமளவாக அறிய மாட்டாது. எ-று.

ஆன்மா சம்பூரணனல்ல, சரீரவியாபியல்ல, ஏகதேசியல்ல ஆதலால் அஃதில்லையென்பதாம். (கௌ)

சூற்றிய காலமிங்குத் தங்கிய
வாறி தென்னை
தோற்றுவித் தளித்துப்போக்குந் தொழிலவை
கால மென்னிற்
போற்றிய பொருளிற்புக்குப் பிணங்கிடும்
பொருட்பி னின்றும்
தேற்றிய வில்வறுக்குத் திரவியத்
தியல்பி னுமே. * *

(பொ-ணா.) முற்கூறிய கால யிக்குநின்றபுடி எப்படி? புதா ர்த்தங்களைத்தோற்றவித்தும் நிறுத்தியுட் பேரக்கியு நிற்பது கால மென்னில், அம்முவகைப்பொருளுடன் காலங்கூடி.

மயங்கும்; அப்பொருட்குக் கேடுவந்தாற் காலமுமில்லையாய்
விடும்; பொருளிடல்பு வேறுபாட்டைக் கால மென்றும் அது
மூலகைப்படுமென்றுக் கூறுவது தென்கையுடைய இவ்வழக்
கேயாம். எ-று.

பொருளையல்பாய வழக்கப்பெயரே கால மெனக்கறபனை
உ-க உதங்குதலால் அஃதில்லைமென மறுத்தது. (உக)

எனக்குந் திருக்கிருந்தா யானின்மேற

சென்று மென்பால்

எனக்குமேற் திருத்தானென்பார் திருக்கென

பெயம்புந் திருக்குந்

தனக்குநாம் கொளவதெப்பாற் சாற்றிடா

தில்ல திருக்குந்

தனக்குந் தாருமுண்மை தானில

தாரு மன்றே.

(பொ-ரை.) எனக்குந் திருக்கில்ந் திருத்தால் நானிருக்கு
மி-த்தை மேற்கென்பாய்; எனக்கு மேற்கில்நுக்குமொரு
உன் நானிருக்குமி-த்தைக் கிழக்கென்பான்; ஆதலால் திக்
குக்கு எப்பகுதியை நாங் கொள்வது சொல்லாய்; தனக்
எள்ளதாவது இவ்வதாய் முடிதலால் திருக்குண்டென்பது இல்
வழக்காம். எ-று.

முற்கூறிய காலம், நிகழ்வு இரப்பாயும், எதிர்வு நிகழ்வாயு
மிரப்பாய் மாறிக்காற்பனையாதல் போலத திக்கும், கறபனை
பாகிய இவ்வழக்காமெனது அதனை மறுத்தது, (உஉ)

உலகிலைப் படைத்தானென்று யொருவனில
குள்ள தாயின்

உலகிலைப் படைக்கவேண்டா விலகலேற்

படைக்க வொண்ணா

துலகினுக் குபாநாநதா னுள்ளதாய்க்
காரி யத்தா

முலகிலைப் படைக்கிலாந் து முகந்தல
தாவ துண்டே.

(பொ-ரை.) உலகத்தைப்படைத்தா னொருசுரீர்தா வென்
றாய்; இவ்வுலக முன்புள்ளதானால் இஃனை ஒருவன்படைக்க
வேண்டுவதல்லே. இவ்வுலக மன்பில்லதானால் படைக்க முடி
யாது. உலகினுக்குக் காரணமுள்ளதாய்க் காரியங் கிகழ்மா
தலால் காரியப்படு முலகிலைப் படைத்தானென்று கூறில்
உள்ளது மில்லது மாக ஒருபொருளுண்டோ. எ-று.

உளதிலதாவதுண்டே என்பது சமணமடபாஸ் அத்தகாரதி
வாத முண்ட-க வேண்டி மென்றும் ஆகும். (உக)

உள்ளது கட்டாகியோல் எதிர்ப்பித்தா

னென்றுரைக்கின்

மெள்ளவே யெங்குந் துன்று விதித்தன

னுலகின் மீது

வள்ளுற னீன்றுசென்னில் வந்ததா

முலக முன்னே

தள்ளிடா தெங்குந் திருக்கி லெங்குமுன்

றநீத் தாமே.

(பொ-ரை.) குலாலன மண்ணினின்று கடமுதலியவற்
றைத் தோற்றுவிப்பதுபோல உள்ளதாகிய காரணத்தினின்
றும் இவ்வுலகத்தை யொருவனுண்டாக்கினுனென்று சொ
ல்லினால், மெள்ள எவ்விடத்து நின்று கொண்டு உண்டாக்கி
னான்; பிரபஞ்சத்திலே நின்று கொண்டு உண்டாக்கினுனெ
னில், பிரபஞ்ச முன்பாகவே யுள்ளதாகும். நீங்காம லெங்
கும்நின்று உண்டாக்கினுனென்று கூறில் எங்குமென்பதொரு
முதலாய்க் கர்த்தாவைப்பின்பு தந்ததாம்.

பிரபஞ்சம் படைப்பவன் அநனை நீங்கி வேறே நிற்குமிட
மில்லாமையால் கர்த்தாவில்லை யென்று என்க. (உஉ)

இல்லது கருணையாலே யியற்றின

னிறைவ னென்னிற்

கொல்லரி யுழுவைநாகங் கூற்றமுங்

கொண்டு தோற்ற

வல்லவன் கருணையென்னோ வலியினால்

வேண்டிற் றெல்லாம்

பல்கவே படைத்தானாயிற் பித்தரைப்

பணிந்தி டாயே.

(பொ-ரை.) கர்த்தாவானவன் இல்லாத தொன்றைக் கரு
ணையாலே படைத்தானென்று கூறின், கொல்லுந்தொழி
னுள்ள சிங்கம், புலி, யானை, கூற்றம் முதலியவற்றையும்
படைத்துக்கொண்டு தோற்றவல்லவனுக்கு என்ன கருணை
யோ? தனவல்லமையினால் வேண்டியதெல்லாம் ஆன்மாத்
கன் வர்த்திக்கும்படி படைத்தானாயில், அது பித்தர் செய்கை
யோ டொப்பதாதலால் இனிப்பித்தரையே கர்த்தாவாக வண
ங்குவரயாக. எ-று.

கருணையாற் படைத்தானென்பதும பொருந்தாமையாற்
கர்த்தாவில்லை யென்றுவென்பதாம். (உக)

மெதுவதிங் கென்படைத்துப் பெற்றது

விளையாட்டு ன்னிற்

கிறுமழ விறையதா துஞ் செய்திடுங்

கன்மத் தென்னின்

உறுபெருங் கன்மஞ்செய்வோர் முன்புள

பாவ ருண்மை

அறிவுறின் தாலமெல்லா மநாதியென்

றநிந்தி டாயே.

(பொ-ரை.) இங்ஞச் செய்கன்மாக்களையும் படைத்துப் பெ
றும்பயன் பாது? என்று கேட்டவிடத்து, படைத்தது விளை
யாட்டென்று கூறில், கர்த்தா சிறுபிள்ளைத் தன்மையுடைய
னாதல் வேண்டும். கன்மத்துக்கோசப் படைத்தானெனில்

கன்மஞ் செய்வோர் அநாதியாவார். இதனுண்மை யறியப் புகுந்தால் பிரபஞ்சமெல்லா மாதியாகவுள்ள தென்றநீர்வா யாக. எ-று.

ஆன்மாக்களை யொருவன் விளையாட்டாடுப் படைத்தா னென்பதும், கன்மத்துக் கீடாகப்படைத்தானென்பதம்பெரி ருந்தாமையால் கர்த்தாவில்லை யென்றா னென்பதாம். (உச)

உருவொடு நின்றனென்னி னுருவமுன்

படைத்தா வேல்மீம்

உருவவ னிச்சையென்னி னுலகெலா

மிச்சை யாகும்

உருவுல கத்துளோர்கட் குறுவது

கன்மா லென்னின்

உருவுடை யோர்கட்கெல்லா முற்றது

கன்மத் தாமே.

(பொ-ணா.) கர்த்தா உருபியென்று சொல்லின், அவ்வுரு வத்தை முன்புண்டாக்கினர் வேண்டும்; அற்றன்று, தன்னிச் சாமாதிரத்தால் உருக்கொண்டானென்னில், உலகத்துள் ளோருந் தமதிச்சையாலே யுருக்கொண்டவராவர்; உலகத் தார்க்கு உருவம் வருவது கன்மத்தாலென்னில் உருவமுடையா ரெல்லார்க்கும் அவ்வுருவம் வருவது கன்மத்தாலேயாம். எ-று. கன்மத்தாலென்பது கன்மாலெனத் தொகுத்தல் பெற் றது.

இது கர்த்தா அரு வென்பதை மறுத்துக் கூறிற்று. (உரு)

(தொடரும்.)

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞ்ஞான ளம்பந்தருவேகம்:

ஸ்ரீதாயுமானசுவாமிகள் பாடலுரை.

(197-வது பக்கத்தொடர்ச்சி).

சித்த ரீகணம்.

திக்கொடுதிகந்தமும் மனவேகமென்னவே
சென்றோடியாம வருவீர்.
செம்பொன்மகமேருவொடு குணமேருவென்னவே
திகழ் தருவமளவ ளாலி
யுக்ரமிஞ்சுந்தர னென்னநிற் றீர்கையி
லுமுந்தமிழுமாச மனமா
வோரேழு கடலையும் பருகவல்லீரிந்தர
னுலகுமயிராவதமுமே
கைக்கெளியபந்தா வெடுக்கவினையாடுவீர்
ககணவட்டத்தை யெல்லாந்
கடுகிடையிருத்தியே யட்டகுலவெற்பையுந்
காட்டுவீர்மேலுமேலு
மிக்கசித்திகளெலாம் வல்லநீரடிமைமுன்
விளங்கவருசித்தயிலிரோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே.

(இ-ள்) வேதாந்த சித்தாந்தங்களுக்குள்ள சமரச ஞான சித்தி பெற்ற சித்தர்கணமே! திக்குகளிலும், அவற்றின்முடி

விலும் மனோவேகம்போல் விரைந்துசென்று, ஓடியும் விளை யாடியும், வரவல்லீர்; செம்பொன்மயமான மேருமலை யோடு ஈதொரு நற்குண மலையென்னும்படி யோங்கி, விளங் குகின்றதுருவ மண்டலவரையும் பார்து, வேகமிக்க சக்கரத் தையேங்கிய திரிவிக்கிரமன்போல நிற்கவல்லீர்; ஒரேழுசமு த்திர ஜலத்தையும், கையிலோருமுந்தமிழுமள வினதாகிய ஆசமன நீராகக்குடிக்கவல்லீர்; இரதிரலோகத்தையு மதிவ ள்ள ஐராவதமென்னும் வெள்ளையானையையும் கைக்கெளிதா னபந்துபோல விளையாட எடுக்கவல்லீர்; ஆகாயத்துள்ள எல் லா மண்டலங்கனையுமொருகடுகிற புகட்டி, அஷ்டகுலபருவ தங்கனையும் திற் காட்டவல்லீர்; மேலும் இவற்றிலு மிக்கபல் சித்தகனையுஞ்செய்து காட்டவல்லீர்; (இத்துணைப்பெருஞ் சித்த வல்லபமுடைய நீர்) உம்மடிமையாகிய என்முன்கண் கூடாக எழுந்தருளுதற்கு மாத்திரம் வல்லமையிலீரோ! எ-று.

இச்செய லுமக்குமிக எளிதேயாகலான் எழுந்தருள் வந்த ருள் புரியவேண்டுமென்பது கருத்து. இவ்வாசிரியருக்கு ஆசிரியராகிய மௌனகுருமுர்த்தி 'மூலன்மரபில்வரு மௌ னகுருவே' என்றபடி, திருமூலர் மரபினராதலாலும், அததிரு மூலதேவர் அணிமாதி சித்திகள் கைவந்தவராதலாலும் இங் கே சித்தர்கணத்தைத் துதிப்பாராயினர். வல்லீர் என்பதை முன்னும் பின்னுங்கூட்டுக. குணமேருமென்பதைக் 'குண மென்னுந் குன்றேறியினார்' என்னுந் திருக்குறளாற்காண்க. துருவம்-அசையாதநிலை-ஆசமனம்-குடிநீர்; மும்முறைகுடித்த லால் முக்குடி நீரென்பர். வலக்கையிற்கோகண்ண (பசுவின் காது) முத்திரைகொண்டு ஒருமுந்தமிழுமளவு நீர் எடுத்துச் குடிக்க வென்பது விதி. எழு கடல்-எழு தீவையுஞ் சூழ்ந்த வேடுகடல். அவை சம்புத்தீவைச்சூழ்ந்த உவர்நீர்க்கடலும், சாகத்தீவைச்சூழ்ந்தபாற்கடலும், குறைத்தீவைச்சூழ்ந்த தயி ர்க்கடலும், கிரவுஞ்சத்தீவைச்சூழ்ந்த நெய்க்கடலும், சான் மலத்தீவைச்சூழ்ந்த கருப்பஞ்சாற்றுக்கடலும், கோமேதகத் தீவைச்சூழ்ந்த தேன்கடலும், புட்காத்தீவைச்சூழ்ந்த சுத்த நீர்க்கடலுமாம். அஷ்டகுல வெற்பின் விவரணத்தை சின் மயானந்தருகு கக-வது செய்யுளுரையிற் காண்க. (க)

பாட்டளிதுதைந்துவளர் கற்பகனீழலைப்
பாரினிடைவரவழைப்பீர்
பதுமநித்சங்கநிதி யிருபாரிசுத்திலும்
பண்செயுந்தொழிலாளர்போற்
கேட்டதொகாடுத்தவர நிற்கவைப்பீர்பிச்சை
கேட்சிப்பிழைப்போரையுந்
ஓரீடபதியாக்குவர் கற்பாந்தவெள்ளமொரு
கேணியிடைகுறுகவைப்பீ
ரோட்டிணையெடுத்தா யிரத்தெட்டுமாற்றாக்
வொளிவிடும்பொன்னுக்குவீ
ருரகணமினைப்பாற யோகதண்டத்திலே
யுலகுசுமையாகவருளான்
மீட்டடவும்வல்லநீ ரென்மனக்கல்லையனன்
மெழுகாக்கிலைப்பரிதோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே.

(இ-ள்) வேதாந்த.....சித்தர்கணமே! இசை பாடும்வண்டுகள் நெருங்கிவளர்கின்ற கற்பகவிருஷத்தின்

கல்ல நிறுவிய விவ்வுலகத்தில் வரவழைப்பீர்; பதமதித்யும், சங்கதித்யுமிரண்டு பீக்கத்திலும் ஏவல் செய்யுமுதமையாட் கன்போல நின்று கேட்டபொருளைக் கொடுத்துக்கொண்டு வரவழைப்பீர்; பிச்சைகேட்டு வாங்கியுயிர்வாழ் வேலையு முடிமன்ன ராக்குவீர்; பிரளயகால வெள்ளத்தையொரு சிறிய குளத்திற் சுருங்கி சிற்றகைப்பீர்; மண்ணோட்டையெ டித்து ஆயிரத்தெட்டு மாற்றுப்பிரகாசமுள்ள பொன்னுக்கு வீர்; ஆதிசேஷனு மின்ப்பாறம்படி யுலகத்தையேக தண்ட த்தில் சுமையாய் நிற்கும்படி கிருபையினால் மீட்கவும் வல் வீர்; இத்தகைய பேராற்றலுடைய நீர் என்மனமாகிய கல்லை நெருப்பிலிட்ட மெழுகைப்போலுருகச் செய்து வைப்பது அரிதோ! எ-து.

இச்செயல் மிகவெளிதேயாதலால் அவ்வாறு செய்தருளல் வேண்டுமென்பது கருத்து. பதமதிதி - தாமரையுருவாய்க் கிடக்கும்பொன்; சங்கதி - சங்குருவாய்க்கிடக்கும்பொன். இவையே (வேண்டியவற்றைக் கொடுக்கவல்ல) இருநிதி எனாம். சிறுகுளத்தைக் கேணியென்பது திசைச்சொல். (உ)

பாரொடுன்னீராதி யொன்றொடொன்றாகவே பற்றியயமாருடோத பரவெளிபின்மருகுவீர் - பரந்தவெளியும் பரந்திடமானதருமீதே நீரினுறைவண்டாய்த் துவண்டுசெவியேககிலை சிற்பீர்விகற்பமாகி செடியமுதினேழும் பரந்தவருயிக்கிலோ திலவுமதிமண்டலமதே பூரொளிவருவீர் பிரமாதிமுடிவில்கிடை - பூர்தியருளா லுலவுகி ருலகங்கள்கீழ்மேல் தாகப்பெருங்காற் துலாவின்றாராணியினான் மேருவெனவகையாம விமகவல்லீருமது - மேதக்கித்தியெனினோ வேதாந்தசித்தாந்த சமரசகண்ணி - பெற்ற பித்தச்சித்தர்கண்மே.

(இ-ள்) வேதாந்த..... சித்தர்கண்மே! நிலம், நீர், முகவிட முதலான பூதங்கள் ஒன்றிவொன்றோடு சொடங்க்தொடுக் குங் காலத்தில் பரமாகாசத்திலிருப்பீர்; பிரளயவெள்ளம் பெருகினால் அதற்குமேல் நீரில் வசிக்கும் வண்டுபோல் மென் மையாகிச்செவியாக கிலையில் நிற்பீர்; பெரிய சப்த மேகங்களு மாறுபட்டு மிகுதியாகப் பெய்தால் அவற்றுக்கு மேல் விளங் குஞ்சந்திரமண்டலத்தை யிடமாகக்கொண்டு விளங்குவீர்; பிர மன் முதலானோர் முடியுட்போது சிவபெருமானுடைய திரு வருளாவழியா துலாவீர். உலகங்களைல்லாக் கீழ்மேலாரும் படி பிரசண்ட மாருதம் வீசினால் கல்ல தாரணை யோகத்தால் மேருமலை போலசேலக்காமல் சிறகவல்லீர்; உலகளுடைய சிறந்த சித்தித்திறங்களை யெடுத்துச்சொல்ல எம்மால் முடியு மோ! முடியாது. எ-து.

விசும்பிற் காற்றும், காற்றில் நெருப்பும், நெருப்பில் நீரும், நீரில் நிலமுமாகத்தோன்றிய பூதங்கள், தோன்றிய ஸ்மாரையெயொடுங்கு காலதலால் “ஒன்றொடொன்றாகவே பற் றியயமாம்” என்றதோ, “பிரமாதி முடிவில் விடைபூர் தியரு ளா லுலவுகீர்” என்றதனால் “நூறுகோடி பிரமர்களுக்கினுள்

ஆறகோடி நாராயணரகந்தனே - ஏறுகங்கை மூண்டெண்ணி லீந்திரர் - ஈரநிலாத லீர்செனொருவனே.” என்னுமுண்மையு ம், “மாலயனாயிரந்திரனாய் வாழுவதாய் மாளுவதாரு - சாஸ மயல் பார்த்துநதலையசைப்பர்.” என்னுமுண்மையும் விளங் குதல்காண்க. உலகங்கள் தட்டிழியுங் காலத்திலும் அசையா மனிக்கவல்லீர் என்பதை, “வானந்தளங்கிலென் மன்கம்ப மாகிலென்... .. ஒருவனுக் காட்பட்ட வுத்தமர்க் கெ.” என்னும் ஆளுடையவரசுகள் திருவிருத்தத்தாற் கா ண்க. (ங)

எண்ணியபிறவிதனின் மானிடப்பிறவிதா னியாதினும்மரிதரிதுகா ணிப்பிறவிதப்பினு லெப்பிறவிவாய்சருமோ வேதவருமோவறிகிலென் கண்ணசனிலத்துநா னுள்ளபொழுதேயருட் கணவட்டத்தினின்று காலூன்றிநின்றுபொழி யானந்தமுதினொடு கலத்துமதியவசமுதவே பண்ணுவதுநன்மையிற் நிலப்பதியுமட்டுமே பதியாயிருந்ததேகப் பவிரிஞ்சையாமலே கௌரிஞ்சுண்டலியாயி பண்ணவிதனருளினுலே விண்ணலவுமதியமுத மொழியாதுபொழியவே வேண்டுவேனுமதடிமைநான் வேதாந்தசித்தாந்த சமரசகண்ணிலெபற்றி விர்த்தகச்சித்தர்கண்மே.

(இ-ள்) வேதாந்த.....சித்தர்கண்மே! அளவற்ற பிறப்புகளிலே மனிதப்பிறப்பு ஏதிலுமிகவரியது; இப்பிறவி தவறினால் எப்பிறவிவந்து நேருமோ! அதில் என்னதான் ப முண்டாமோ! அறியமாட்டேன். ஆதலால் இடமகன்ற இப் பூமியில் நானிருக்கும்போதே திருவருளாகிய ஆகாச மண்ட லத்தினின்றங் காலிறங்கி யின்பமழையைப் பொழிகின்ற சிவமாகிய மேகத்தோடு கலந்து, என்னறிவு பரவசப்படும்படி செய்வது நன்மையாகும்; இந்நிலையிலமுந்துகிற் வரையும் எனக்கிடமாயிருந்த தேகத்தினது கட்டுக்குலையாமல் கௌரி யாகிய குண்டலி சத்தியென்னுந் தேவியருளால், மேலேவிள க்குஞ்சந்திரனிடத்திலுள்ள அமுத்தாரையானது இடைய ருது பெய்யும்படியுமது அடிமையாகிய நான் வேண்டுகின் றேன் - (அவ்வாறு அருள்புரிவீராக.) எ-து.

“உண்டபல் யோனியெல்லா மொழித்து மானிடத்துதித் தல் கண்டடிற் கடலைக்கையா னீந்தினன் காரியங்காண்.” என் பதனால் ‘மானிடப்பிறவி யரிதரிது’ என்றார். வேறுபிறவிகளிற் சிவத்தோடு அத்து விதமாகக்கலக்கின்ற ஞானத்துக்கும், அத ற்கேதுவாகிய ‘யோகத்துக்கும்’ ஏற்றகருவிக ளுமெனிலவாத லின் ‘உள்ள பொழுதே’ என்றார். பவிரி - ஓர்வகைக்கூத்து; கூத்துபலவங்குகளின் சேர்க்கையுள்ளதாதலால் இங்கே கட் டென்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. “தேகப்பவிரி ஞானயா மல்” என்றதனால் தேகத்திலோரங்கு குறையினும் யோகப் பயன் முற்றுப்பெறு வென்பதாயிற்று. குண்டலிசக்தி - மூ லாதாரத்தில் பாம்புருவமாயிருப்பதாகிய லோர்சக்தி. (ச)

(தொடரும்.)

“உன் மனம் உயர்ந்து... யுத்திய நெய்யை நினைவாவிட்டு,
நமஸ்கரித்துப் புகழ்ந்துகொள்” என்று சொல்லி
என்னும் ருக்ஷஹிமிதர வாகங்கியத்தால் ஸமஸ்த தே
வர்களும் சிவலிங்காராதனத்தால் தங்கள் ஐசுவரியங்
களை அடைந்தார்கள் எனவும், லட்சுமீஸமேதராசிய
விஷ்ணுவானவர் சிவலிங்கபூசைசெய்து பாம்பதத்
தை அடைந்தார் எனவும் பெறப்படுகின்றது. இத
னுண்மையை விளக்கும் உபப்பிரஹ்மணமாகிய
பிரஹ்மகைவர்த்தத்தில் “ரோஸ்ருஷ்யத்யைபாலிக்முடா,
சிவமுகமாநு சாஸ்திரிகாயே, சுருஷ்டிம் பூஜகமாநுஷ்டி
மவாஸ்தவாஸே” என்றும் வசனத்தால்
இந்த விஷ்ணுவானவர் ஆகியில் சுந்தரமாகவும், சிலா

ருக்ஸ்ஹ்மிதையில், “அம்சிக்ஷிதேவநீரூபம் ஸர்வந்
 உத்தமவிஜயாஸ்யுத்ஸந்தெனாம்” என்னும் வாக்கியத்தில்
 உத்தமங்களிடத்து அந்தரியாமியாக நிற்கும் பரானுகிய
 அந்த வருத்திரனைப் புத்தியினால் உள்ளே பற்றுபவ
 ர்கள் ஸஸ்யத்தை நாவினால் கிரகிப்பார்கள் என்று
 கூறப்படுகின்றது. இதனால் அந்தவருத்திரனை உள்
 னே பற்றாதவர்கள் மலத்தையே நாவினால் கிரகிப்பார்
 கள் என்று அப்பிரஸ்துத பிரளம்ஸாலங்காரத்தாற்
 குறிப்பிக்கின்றது. இதனால், வருத்திரமூர்த்தியை
 ஆர்ச்சிக்கின்றவர்களே வருத்திர நிவேதிதமாகிய

ருக்ஸம்மியைத் தயில் “சுஷ்ரீபாயஸ்ஸிஃஸுநாஸூ விக்ஷ
ஸ்தக்யமிதீஷஸ்யக்ய” மச்சேஸாமுநாயக்யம் நவோதிதீஷ
காமுருக்யம்” என்னும் மந்திரத்தால் அந்த வருத்
திரமூர்த்தியை ஸ்தோத்திரஞ்செய்த வெனவும், யா
வன் விஷ்ணுவாகிய பாணத்தைத் தரித்தவனோ?
யாவன் மேருவாகிய கோதண்டத்தை ஏந்தினவனோ?
யாவன் ஸகல பிரபஞ்சத்திலுடைய ஜீவநெளஷத
மாக ஆசரிக்கத்தக்கவனோ? அந்தவருத்திரபகவா
னைக்குறித்து உத்ஸவகாலத்தில் திரவியத் தியாகஞ்
செய்கவெனவும், பிராணாதாதாவாகிய அவ்வமலநா
யகன்பொருட்டுஸாரூப்பயாதி மோக்ஷஸித்தயாத்தமாக
நமஸ்காரங்களால் வழிபடுகவெனவும் விதிக்கப்பட்ட
முருக்கின்றது. இதில், பரனது கையில் பாணமும்,
விலலும், அவனது ஸ்தோத்திரமும், உத்ஸவமும்,
நமஸ்காராதிபூசைகளுங் கேட்கப்படுகின்றன. இத்
னால், அப்பெரியோனுக்கு மங்கலவடிவமும், அவ
னது அர்ச்சனையாகி விபவமும் வீத்திக்கின்றன.

அன்னத்தையுண்பவர்களெனவும், உருத்திரமூர்த்தியை அர்ச்சியாதவர்கள் பகவதர்ப்பிதமாகாத அன்னத்தையுண்ணுகையால், மலத்தையே நாவினால் கிரகிப்பவர்களெனவும் நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. இதற்கு உபப்பிரஹ்மணமாக “அந்தஸ்யம்” என்று பராசரஸ்மிருதியிற் போந்தமையுங் கண்டுதெளிக. இந்தவுண்மையால் சிவபூசையில்லாதவர்கள் மல போஜனஞ்செய்ப்பவர்கள் என்கொண்டவேதத்தின்றுணிபு வெளிப்பட்டது. வேதததால் தாங்கள் நிந்தித்தொதுக்கப்படுதலறியாது பூர்வபட்சிகள் பிறரை நிந்திப்பது குருட்டரிப்பாளன் குபேரனைப்பழிப்பது போலாம்.

சசுவாஸ்யத்தில், “ससुवास्वयस्यस्य” என்றும் வாக்கியத்தால் சசனது பூசையில் அர்ப்பிக்கப்பட்டு, அவருண்டருளிய சேஷத்தையே துயக்கவேண்டியது என்று வெளியாகின்றது. இந்தமந்திரம் நமது பூர்வபட்சிகள் பிரமாணமாகத்தேடிய பகுதியிலடங்கினதேயன்றி வேறில்லை. அவர்கள் அதனை முற்றும் பார்த்திருந்தால் விண்விவகாரத்தில் தலையிட்டுக்கொள்ளார்கள். அஃதிண்மையே அவர்க்கு விண் பிரவர்த்தகம் உசிதமாயிற்று.

(தொடரும்.)

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்..

ஸ்ரீஞ்ஞாநசம்பந்தகுரவேந்தரே.

ஸ்ரீஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள் சரித்திரம்.

(172-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி)

இவ்வாறு இருக்குங்கால் சிவபிரானாது வாயிற்காவலரானும் கபிழகத்துக்குச் சமானமாகிய பிரகாசத்தை யுடையரும், அயோநிசரும், தபசிலே சித்தியுடையரும், சூலங்காயன கோத்திரருமாகிய நந்திபெருமான் கொடுத்தபசு செய்பவராகிய விஷ்ணுவைப் பார்த்து வந்து, சிவபிரானாது உமஸ்கரித்து, சுவாமி! உமது ஸ்தானத்திலே விஷ்ணுவானவர் “ஹ” என்செய்வேன்! என்று மனசிலே மெலிவுகொண்டு எப்பொழுதும் கவந்தியோடு அநேக கோடி வருணங்களை உக்கிரமாகிய தபசுசெய்து கொண்டிருக்கின்றார்” என்று விஞ்ஞாபனஞ் செய்தார். இதனைச் சிவபெருமான் கேட்டு முகமலர்ச்சி கொண்டு உமாசீமதராய், விஷ்ணுடராய், பிரமதகணங்கள் புடைசூழப் பெற்றோராய், பிரமாதி தேவர்கள் அதிப்ப, தேவர்களெல்லாம் வந்திப்ப, விஷ்ணு தபசு செய்யும் ஸ்தானத்துக்கு எழுந்தருளி, அவ்விஷ்ணுவை நோக்கி,

“குழந்தையே! உனது தபசுகண்டு பிரீதிகொண்டு உனக்கு வாய்கொடுக்குமாறு வந்தேம், எமது பக்தருக்குத் துரோகஞ் செய்தாய். சந்தேகமில்லாது எமக்குச் செய்தது போலாயிற்று. இப்போது நீ செய்த தபசினுலே எமக்குச் செய்த துரோகம் நீக்கிப்போயிற்று. எமது அன்பராகிய பிருகுவுக்குச் செய்த துரோகம் இருந்தபடியே இருப்பதாயிற்று. நீதபஞ்செய்து அத்துரோகத்தை நீக்குதற் குரியஸ்தலத்தை இப்போது சொல்கின்றேம் கேள்: பூலோகத்திலே காவேரிக்கு வடகரையிலே கஞ்சாபுரம் எனப் பெயரியபரமபாவனமாகிய க்ஷேத்ரம் ஒன்றுளது. நீ அங்கேயுள்ள கஞ்சாபுரிசுவரரை உத்தேசித்து நெடுங்காலந்தபசு செய்வாயேல் உன் சாபம் நீங்கி விடும் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தானமாயினார்.

(எ) விஷ்ணு கஞ்சாபுரத்தை அடைந்த தவஞ்செய்தமையும் பிறவும் வருமாறு:— விஷ்ணுவானவர் உடனே சிவபிரானை வணங்கிக்கொண்டு கஞ்சாபுரத்தை மகிழ்வினோடு அடைந்த அப்பிருகு முனிவரிட சாபம் நிவாரணமாகும் பொருட்டு, திரிகாலமும் கஞ்சாபுரிசுவரரைப்பூசை செய்து, பஞ்சயஞ்ஞங்களை யுஞ் செய்து கொண்டிருந்தார். (அது வன்றி) திரிகாலமும் ஸ்நானஞ் செய்து வற்கையை உடுத்த வரையும் சடாதாரராயும், விபூதியை உத்தாளனமாகவும் திரிபுண்டரமாகவுந் தரித்தவராயும், ருத்திராக்ஷமாகுலே அணிந்த வரையும், பஞ்சாக்ஷசெபஞ் செய்பவராயும், கந்தமூலபலங்கனையும், ஜீர்ணபர்ணத்தையும், சாகைகளையும், சலத்தையும், வாயுமுதலியவற்றையும் பக்ஷணஞ் செய்பவராயும், ஜிதேந் திரியராயும், போசனஞ் செய்யாதவராயும் சூரியனைப் பார்த்த பார்வையுடையராய்க் கிரீஷ்மகாலத்திலே பஞ்சாக்ஷினிமத்தியிலே நிற்பவராயும், வர்ஷகாலத்திலே மைதானத்திலே நிற்பவராயும், எமந்தகாலத்திலே காவேரி நதியிலே கழுத்தளவினதாகிய சலத்திலே நிற்பவராயுந் கொண்டு, கைகள் இரண்டையும் நிராலம்பமாக உயர்த்தி, உச்சவாசமின்றிக் கஞ்சாபுரிசுவரருடைய திருவருளைப் பெறுமாறு யகாதபசு செய்வாராயினார். இவ்வாறு இவர் உக்கிரதபசு சிஷ்யுங்கால் நெடுங்காலஞ் சென்று போய்விட்டது. அவருடைய பிரமாந்திரத்தினின்றும் உண்டாகிய அக்கினியானது மூன்று லோகத்தையுந் தகிக்கத்தொடங்கிவிட்டது. தொடங்கவே, மூவுலகத்து முள்ள தேவர் அசுரர் மனிதராயினோ ரெல்லாம் அவ்விக்கினிச் சுவாலையினுலே வருந்திக் கவலையுறார். அப்போது தேவர்களெல்லாம் ஒருங்குகூடி பிரமாவை அடைந்து பூசித்துத் துதித்து வணங்கித்தங்கள்விருத்தாந்தத்தை விஞ்ஞாபித்தார்கள் அப்போது பிரமா தேவர்களை அழைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீகைலாசத்தை அடைந்து, சிவபிரானைப் பன்முறையும் நமஸ்கரித்து, விஷ்ணுவுடைய தபாக்கினிச் சுவாலையினுலே உலகம் அனைத்தும் வருந்துகின்றது. “சுவாமி! எங்களை ரக்ஷிக்க” என்று வேண்டினார்கள். அதனைக்கேட்டுக் கொண்டு அக்கினி துல்லியராகிய சிவபிரான் இவ்வாறுடராய்ப் பிரமாதி தேவர்கள் சூழ்ந்த செல்ல விஷ்ணுவைத் செய்யுந் தானத்தை அடைந்து “விஷ்ணுவே! எழுந்திரு, உன்தபசினுலே பிரீதி கொண்டேம், உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள்” என்று கம்பிரமாகிய திருவாக்கினுலே உலாத்தருளினார். அது கேட்டு விஷ்ணு எழுந்த நின்று, சிவபிரானை நம

ஸ்கரித்து, சிரேஷ்டப் பிரமாணமாயுள்ள கருதிகளை மூலமாயுடைய வாக்கியங்களினாலே ஸ்தோத்திரஞ் செய்து, உரோமாஞ்சங் கொண்டு, ஆனந்தக் கண்ணீர் வர, வாக்குத் தழுதழுப்ப, பூமியிலே விழுந்து, சுவாமீ! யான் இந்திரனுடைய சொல்லுக் கிசைந்து பிருகுமுனிவருடைய பத்தினியாவை வதைத்து விட்டேன். அப்பத்தினியார் வதை செய்யப்பட்ட மையை அறிந்த பிருகுமுனிவரானவர் கேர்பன்கொண்டு மற்சு, வராசு, கூர்ம முதலிய அநேக கீழ் யோனிகளிலே நான் போய்ப் பிறக்குமாறும் அநேக சென்மங்களிலே ஸ்திரீவியோகம் என்று மாறும் என்னைச் சபித்துவிட்டார்சுவாமீ! அந்தப் பிருகுமுனிவரிட சாபத்தினாலே மிகவும் கஷ்டம்அடைந்த விட்டேன். இதுவன்றி, பிரபுவே! என்னை உபாசிக்கும் ஏக தண்டியுக் திரிதண்டியுமாம் இரு சந்நியாசிகளைத்தரிசித்தவர்களும்தான் பாஷண்டிகளாய்ப் போமாறு சபித்துவிட்டார். அந்தச் சந்நியாசிகளுக்குச் சயனம் ஆசனம் வஸ்திரமுதலிய உதவி ஆதரிக்கின்றவர்களையும் மகாரொளரவாதி நரகங்களிலே போமாறு சபித்தார். பஞ்சபூதங்கள் அழியுங்காலவரையும் நான் பத்து வதைப்பெடும் கொடிய நரகயாதனை அடையுமாறு கோபாவேசத்தோடு அதட்டிச் சபித்து விட்டார். ஆதலால் எனக்கு வேறுகதி ஒன்றும் காணேன். உமது பாதார விந்தங்களை யே சரணென்று அடைந்தேன். ஆதலால் என்னை இந்தத்துன் பசாகாத்தினின்று களையேற்றி யருளல் வேண்டும் என்று விஞ்ஞாபிக்கும் போது, சிவபிரான் அவரை அணைத்து மீட்டும் மீட்டும் உச்சிமோந்து அஞ்சற்க! அஞ்சற்க!! என்று பத்த னுடைய சாபத்தைக் கடத்தல் யாவர்க்கும் அரிது. எம்மாலும் மாற்றுதல் அரிது, அங்ஙனமாயினும்; எமது அருளினால் உனக்கு அநேக சென்மம் எய்தாதொழிக. மற்சம், கூர்மம், வராசம், நிருசிம்மம், தன்வந்திரி, மோகினி, நாரதர், பிருது, சனற் குமாரர், விராட்டு என்னும் இப்பத்து அவதாரமும் உனக்கு ஆவிர்ப்பாவமாகுக. பார்க்கவர், ராமர், பரசுராமர், கிருஷ்ணர், வியாசர், பலபத்திரர், கபிலர், நரநாராயணர், யஞ்ஞர், வாமனர், தத்தாத்திரேயர், விருஷபர், புத்தர், கந்தி, சுதர் சனர் என்னும் இப்பதினைந்து அவதாரமும் உனக்கு யோனிசமாகுக. அம்முனிவரிட சாபம் உனக்குத் தட்டையின்றி நிகழும் என்று கூறிப் பின்னரும் சொல்லுகிறார். *எமது ஆச்சிரமத்துள்ள சாதுக்களை வெறுப்பவர்கள் கீழோராவர். எமது பத்தர்களைப் பாதுகாப்பவர்கள் உனக்கும் நிஷ்களங்கமாக அன்பர்களாவார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுடனே பேசுந் தோஷமும் மனிதருக்குக்கொடிய பாபத்தை விளைப்பதாகும். சிவாகமங்களைபுணர்ந்த பிரமசாரி, கிருகஸ்தன்; வானப் பிரஸ்தன், சந்நியாசினன்னும் நான்கு ஆச்சிரமத்தாரையும் பிரமக்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர்என்னும் நான்குவருணத்தாரையும் துவேஷிக்கின்றவர்களை நிச்சயமாகவே பாஷண்டராவார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் பொருட்டுக் கொடுக்கும் கொடையும், செய்யும் ஓமமும், செபமும், தியானமும், ஸ்நானமும், பூசையுமாகிய வெல்லாம் சாம்பலிலே இட்ட ஆகுதிபோல நிஷ்பலமாய்ப்போம். எமது ஆச்சிரமத்துள்ளவர்களை நிர்திப்பவர் எம்மையே நிர்திப்பவராகின்றார். நம்முடைய ஆச்சிரமத்துள்ளவர்களைத் தோத்திரஞ் செய்பவர்கள் நம்மையே சுத்தர்களாய்த் தோத்திரஞ் செய்பவராவார்கள் என்றார்.

இவற்றைக் கேட்ட விஷ்ணு சுவாமீ! நர்ஸவன்க ஆச்சிரமங்களிலும் உமது பத்தர்கள் உளர் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினீரன்றோ, அவர்கள் இலக்ஷணம் என்னை? பெருமை என்னை. உவை இவை என்று எனது பத்தர்கள் அறிந்து கோடற் பொருட்டு எனது பரமநாதரும், பரமசாரியருமாகிய நீவிரே சொல்லியருளல்வேண்டுமென்று வேண்டினார். அப்போது சிவபிரான் நான்கு ஆச்சிரமத்துக்கும் தனித்தனி இலக்ஷணம் வெவ்வேறும். இந்நான்கு ஆச்சிரமத்துக்கும் தனித்தனி பிரவர்த்தகர்கள் ததிசி, கௌதமர், அகஸ்தியர், தருவாசர் என்னும் நான்கு இருஷிகளேயாவர். பிரமசாரியத்தை நிறுத்தினார் ததிசி முனிவர். கிருகஸ்தாச்சிரமத்தை நிறுத்தினார் கௌதமமுனிவர். வானப்பிரஸ்தாச்சிரமத்தை நிறுத்தினார் அகஸ்தியமுனிவர். சந்நியாச ஆச்சிரமத்தை நிறுத்தினார் தார்வாசமுனிவர். மலமாயை கன்மம் என்னும் மூப்பாசத்தை நீக்குவதும், சிவசம்பந்தமுள்ளதும், மேலானதுமாகிய திசுக்ஷயைத் தவிரமனிதர்களுக்கு எந்த ஆச்சிரமத்தினாலும் உத்திருஷ்டம் எய்துவதில்லை. எந்த ஆச்சிரமத்திலிருந்தாலும் சிவதிசுக்ஷயினாலே தான் பாசவிமோசனம் எய்துவதாகும். எவ்வெவருந் தாந்தாம் விரும்பியபடி அந்தந்த ஆச்சிரமத்தைப் பூர்வோத்தரமாக அதுஷ்டிக்கலாம். அங்ஙனம் அதுஷ்டிக்குமிடத்து திசுக்ஷயினற்றான் மோக்ஷம் எய்தும். ஆச்சிரமங்களினாலும் மற்றைக் கருமங்களினாலும் மோக்ஷம் இன்றும். திரிகாலமும் ஸ்நானஞ் செய்து, பிஷாகாரஞ் செய்து, கௌபீனத் தரித்து, கிருஷ்ணசிவத் தண்டம் என்பவற்றைத் தாங்கி, சிவாக்கினிபூசை செய்து, வேதாத்தியயனம் பண்ணி, குடியியோடு இருப்பவன் பிரமசாரி எனப்படுவான். பருவகாலத்திலே மனைவியைப் புலந்து, ஒழிந்த காலங்களிலே சுலந்து, தெய்வம், விருந்து, யாசகர் என்போரை உபசரித்து எவர்க்கும் கருணைபாவிப்பவன் கிருகஸ்தன் எனப்படுவான். சடாதாரியாய் வனவாசஞ் செய்து, பாரியோடு கூடி அத்தியயனஞ் செய்து பலமுல ஆகாரம் பண்ணி, திரிகாலமும் ஸ்நானஞ் செய்து, வற்கலை உடுத்தி உறைபவன் வானப் பிரஸ்தன் எனப்படுவான். திரிகாலமும் ஸ்நானஞ் செய்து கௌபீனதாரியாய், நிஷ்களசிவத்தியானஞ் செய்து, தண்டம் பஸ்மம் சடை என்பவைகளையுடையனாய், அக்கினியையும் பாரியையும் விடுத்தி, பிஷாகாரஞ் செய்து, கோத்திரம் சந்தானம் எனபவற்றை விடுத்தி, அவ்வாறே சர்வ கரீமங்கலையும் விடுத்து, அபோச்சிய அன்னம் தவிர்த்து, சிவயோகஞ் செய்து, தேகாவசானத்திலே சிவசாயுச்சியம் அடைபவன் சந்நியாசியாவான். நான்கு ஆச்சிரமத்துள்ளாரும் சர்வாதுக் கிரிகளாயேயிருப்பார்கள். ஒ கேசவ! *அதிசு சொல்லியாவதென்! சம்சாரசாகரத்தைக் கடத்தற்கு யாய்ந்த ஓர் புணையைச் சொல்கின்றேன் கேள். பைத்தியத்திலேனும், மோகத்திலேனும், நித்திரையிலேனும் எத்துஷ்டனாயினும் “சிவ” என்னும் இரண்டெழுத்தைச் சிந்தை செய்வானாயின் அவனை எம்மைப்போலக் குருவாக அறிகுதி அதனால் நாம் அதிக மகிழ்வை அடைவோம். இத்தினும் மேலாயது என்! பைத்தியத்தினாலேனும் ஒவன் பிரணவத்தோடிசைந்த பூர்பஞ்சாக்ஷரத்தை ஒருமுறை உச்சரிப்பினாயின், அவன் எந்நிலையிலிருந்தாலும் எக்காலமும் பூமிக்கற்பாலனே

யாவான். ருத்திரர், சம்பு, மகாதேவ, சர்வஞ்ஞ, சங்கர, ஸ்ரீவாமதேவ, ஸ்ரீகண்ட, ஸ்ரீநிலகண்ட என்னும் நாமங்களைச் சொல்லி நம்மைத் தியானிக்கின்றவனை எமது ஆஞ்ஞையினால் என்னை என்று மதிக்குதி. பிருகு என்பார் எமது பாதருள்ளே சிரேஷ்டர். அவரிட சபத்தைக் கடத்தல் யாவர்க்கும் அரிதாகும். ஆதலினால் உனக்கு அந்த இருபதவகத்து அவதாரமும் எய்தும். இந்த அவதாரம் லோகோபகாரியாயிருக்கும். கவுதமர், தீட்சி, கண்ணுவர், சிவவணர், பிரமர், நந்தி என்னும் ஷண்முகிவர்களும் ஒவ்வோர் ஏதாவதில் துரோகஞ் செய்த பிராமணர்களை வைதிகதெறி பிறழ்த்தவர்களாயும், சிவகிந்தாபராயணர்களாயும், தெற்றியிலே யோனிமுத்திரையுடையர்களாயும் போமாயு சபித்தார்கள். கமலக்கண்ணு! இப்படிச் சபிக்கப்பட்ட பிராமணருள்ளே காசியப் கேசத்திரத்திலே எக்காலமும் வேதநிந்தை செய்பவரும், விபூதிருத்திராக்ஷங்களை சித்திப்பவரும் நமமை சிந்திப்பவரும், வைதிகர்களையும் மது பக்தர்களையும் சிந்தை செய்பவரும், எப்போதும் தப்தமுத்திரையுடையரும், பாஞ்சராத்திரபராயணருமாகிய வாசுதேவர் என்னும் பெயரோடு இக்கலியுகத்திலே ஒருவர் பிறப்பார். இவர் பாஞ்சராத்திரிகளெல்லோர்களும் தேசிகராவர். அவர் உன்னைப் புதல்வனாகப் பெறும் பொருட்டு நெடுங்காலம் தவஞ் செய்யப் போகின்றார். அப்போது நமது ஆஞ்ஞையின் படியே நீ அவருக்குப் புதல்வனாகப் பிடிக்குதி. மூன்று வயசு நொடித்து நீ எம்மைச் சிறுபிள்ளை விளையாட்டாய்ப் பூசிக்கக்கொண்டு வருங்கால், ஐந்தாம் வயசிலே உனக்கு நாம் சமஸ்த வித்தைகளையும் மந்திர நபோகங்களையும் தந்து, இறுதியிலே எமது சாயுச்சிய பதவிமையும அருளுவீம். இருபத்தைந்து அவதாரங்களுள்ளே ஐந்து அவதாரங்களில் உனது சருவத்தை நாசஞ் செய்து, பிறைய இருபது அவதாரங்களிலும் நீகம்மைப் பூசிப்ப நாம் உனக்கு விரும்பியது கொடுப்பேம்; அதனால் நீதிருத்த புணக்கடவை; உன்னுடைய அவதாரங்களைச் சனங்கெல்லாம் வழிபடுவார்கள். அப்படி வழிபடுவோர் உனது பத்ததை அடைவார் இன்னும் ஒரு ரகசியம் சொல்கின்றேம் கேள். அப்போது உனது சென்மம் ஒன்றிலே நீ உன்பாரியைப் பிரியப் பெறுவாய் என்றும் சம்மைலங்க ரூபமாக வைத்ததுபுகுதும். நிதித்திய, புசுதந்திய, நமஸ்கரித்தும் வருபவர்களுக்குத் துப் போக வேண்டுகளைச் சூகோகமன்றியருளவேம். இந்தக் கஞ்சாபுரத்திலே மூன்று தினம் வாசஞ் செய்தீ, சிவபக்தர்களாகப் பிராமணர்களைப் பூசை புரப்பணங்களால் வழிபட்ட மகாமகிரரகசியமாகப் ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தைச் சபிக்கின்றவாக. கொடிசென்மங்களிலே செபிப் பாபங்களும் நசுபடாக, தேவர்த்தத்திலே சாயுச்சியத்தை அடைகின்றார்கள் என்று திருவாரம்மலர் நூற் றார் விவ்ணு இவற்றைக் கேட்டுத் தேவ தேவரே! மகாதேவரே! சாதிரார்த்த சேகரரே! உமது ஒரு வடிவைய அடைந்தேன். கஞ்சாபுரத்திலே நான் உம்மைப் பூசைசெய்து கொண்டிருக்குங்கால், எனது மனோவிஷ்ட மெல்லாம் முற்றமாய் வந்ததற்குளல் வேண்டிமென்று வேண்ட, அதற்குச் சிவபுருமான் அங்கனமாகுக என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தானமாயினார். ஸ்ரீபதிநாயகராகிய விஷ்ணுவும் தீமது தானத்தை அடைந்தார்.

இந்தப் புண்ணிய கேசத்திரமாகிய கஞ்சாபுரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கின்ற அக்கினிசுவரப் பெருமான்மீது அன்புடைமையால் வைதிக சைவப் பிராமணர்கள் அவர் கருணைக்குப் பாத்திரராயினார். இவர்களை நினைக்கும் நினைவே மகாபாதங்களையும் நீசஞ் செய்யும். இவர்கள் சாபாலோபநிஷதங்களை உச்சாரணஞ் செய்து, வைதிகசைவ விபூதி கொண்டு திரிகாலமும் உத்தன்ன திரிபுண்டரஞ் செய்பவர்கள், திரிகாலங்களிலும் பத்தியோடு சிவார்ச்சனை செய்பவர்கள். சிவவிரதங்களையும் நக்த விரதங்களையும் அபவ்ஷிப்பவர்கள். வேதாத்தியமனஞ் செய்பவர்கள். சிரேதாக்கினி வளர்ப்பவர்கள். ஒவ்வோர் கிரகத்திலும் புரோடாச அவ்ய சம்பந்தமாகிய ஆமத்தினுலே ஆய்மை உயர்ந்தவர்கள். ருத்திராக்கதாரணர்களாயும், ஸ்ரீபஞ்சாக்கரசெபஞ் செய்பவர்களாயும், சிவபூசாபராயணர்களாயும் சிவபுராணார்த்தங்களை ஆராய்பவராயும், சிவநாமத்தையே உச்சரிப்பவர்களாயும், சிவபக்தர்களை மீது எக்காலமும் அன்புடையவராயும், சிவதரிசனம், சிவநமஸ்காரம், சிவபூசை முதலியவைகளிலே ஓர்காலம் வருவாதவராயும்; சிவபூசாலிஷயம் பற்றிச் சிவாகமங்களை நன்றாக ஆராய்ந்தறிந்தவர்களாயும், பிரதட்சண நமஸ்காரங்களையும் மற்றைய திருத்தொண்டுகளையும் எக்காலமும் செய்பவராயுள்ளார்கள். அவர்கள் மனைவியரும் அவர்களைப்போற்றி ருத்தொண்டு செய்பவர்கள். தமது நாயகர்களுக்குத் தொண்டு செய்தும். சிவபூசை செய்தும், பஞ்சாக்கரசெபஞ் செய்தும், சிவ வைதிகரிகங்கள் செய்தும் வருவார். இவர்கள் அருந்தியினும் சிறந்த கற்பினையுடையார். அங்கே எக்காலமும் வேத சிரசுகளை நன்கு உணர்ந்து, சிவபூசாபராயணராய், டஸ்மருத திராக்ஷதாரிகளாயுள்ள பரமகம்ச சந்நியாசிகள் அக்கினிசுவரப்பெருமானைத் தலையண்பினுலே எக்காலமும் சேவிக்குமாறு வாசஞ்செய்யின்றார்கள்.

பின்னர் அத்தக்கஞ்சாபுரத்திலே விஷ்ணுவாசுவர கற்பங்கடோறும் தமது சாபநிவாரணத்தின்பொருட்டு அக்கினிசுவரப் பெருமானைப் பூசித்துக்கொண்டு வந்தார். இந்தத்தல விசேஷத்தை நோக்கியே அயன அரி இர்திரன் அக்கினி என்போர் மத்தம் நாமங்களினுலே தனித்தனியே அங்கே தீர்த்தங்கள் அமைத்துச் சிவலிங்கப் பிரதஷ்டை செய்தார்கள். இப்பொழுது தேவர்கள் மகாதேவருக்குத் தொண்டு செய்து கொண்டு வருகின்றார்கள்.

(அ) அரத்தந்தாசாரியரின் செனனாஜி விருத்தார்த்தம் வருமாறு:—கொள்தம் முனிவராலும் நத்திகேசராலும் சபிக்கப்பட்ட வைதிகனைப் பிராமணர்களிற் சிலர் கஞ்சாபுரத்து விஷ்ணுவாலயத்துக்குச் சமீபத்திலே வாசஞ்செய்கின்றார்கள் அவர்கள் வெள்ளை மண் பூசுபவர்கள். வெள்ளை வஸ்திரம் உடுப்பவர். மஞ்ஞோபவீத தாரணர்கள். தப்தமுத்திரை தரிப்பவர்கள். வேதசார விருகர்கள். பாஞ்சராத்திர பராயணர்கள். சிவநிந்தை எக்காலமும் செய்பவர்கள். வைதிகப் பிராமணரைத் துஷிப்பவர்கள். விபூதி ருத்திராக்ஷ தரித்தவர்களைக் குரூர திருஷ்டிகொண்டு பார்ப்பவர்கள், இவர்களுள்ளே வாசுதேவர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். இந்தப் பிராமணர் ஓர் புத்திரனை வாஞ்சித்து விஷ்ணுவை நோக்கி

மெய்யன்போடு உபசித்தார். சுப்பிரதிக் என்பவர் ஒருவர் ஓர் புத்திரியை வாஞ்சித்துத் தீவஞ்செய்தார். அப்போது விஷ்ணுவானவர் அவ்விருவர் மீதம் பிரீதிகொண்டு இலக்குமி யைவழித்து, பிராணநாயகியே! நீ பூமியின்கண்ணேசென்று சுப்பிரதிகருக்குப் புத்திரியாகப் பிறக்குதியாக, நான் வாசுதே வருக்குப் புதல்வனாகச் செனிப்பேன் என்று இந்தப் பிரகர் ரஞ் சொல்லிவிட்டு, பாஷண்டமதமாகிய வைஷ்ணவத்தை அதுசரித்திருக்கும் இந்த வைஷ்ணவர்களைச் சர்ப்பசயனரும் உலகாக்கூருமாகிய தாம் அருள்நோக்கஞ் செய்து, வைதிக நெறிக்கண்ணே நிறுத்த நினைந்து, கம்சாகரப்பெருமான் ிடத் திலே அருள்பெற்றுக்கொண்ட சிருங்கி வாசுதேவருடைய மனைவி வழிற்றிலே உற்பத்தியாயினார். ஐந்து கிரகங்கள் தத் தம் வீடுகளிலே உச்சத்தானத்தை அடைந்தபோது உமாதேவி யார் கந்தசுவாமியைப் பெற்றாற்போல சிவபிரானார் திருவ டித்தாமரையை மறவாத அப்புதல்வனை அவள் பெற்றாள். அப்போது, புஷ்பமழை பொழிந்தது. தூந்துபிகள் ஒலித் தன. தேவரம்பையர் நடித்தனர். சிவபக்தர்களுக்கு, ஸலத் தோளும் வலக்காலும் வலக்கண்ணும் துடித்தன. வைஷ்ண வர்களுக்கு இடப்புயங்கனும் இடக்கால்களும் இடக்கண்க ளும் துடித்தன. இனிமையோடு தென்றல்வீசிற்று. அக்கினி ஸளங்கமின்றிச் சொலித்தது. திக்குகனெல்லாஞ் சுந்தோ ளும் மலிந்தது. இவ்வனம் புதல்வனுடைய சன்னத்தைக் கேட்ட பிதாவானவர் மனமெழ்ந்து சுருதிராஸ்திரமறிந்தவர் களையும் வேதபாரகர்களையும் அழைத்த அவர்களுக்குக் கோ தானம் பூதானம் இரண்ணியதானம் என்பவைகளைச் செய் தார். பின்னர் ஜாதகர்மஞ் செய்தார். பதினேராம் நாள் ஸ்நானஞ்செய்து பின்னைக்கு வரப்ப்பாக சுதர்ச னர் என்னும் நாமகரணஞ் செய்தார். பாலரும் வளர் பிறைச் சுந்திரன்போல மெல்ல வளர்வாராயினார். தமது இரண்டிக்கைகளினாலும் தம்மிரண்டு பாதாங்குஷ்டங்களையும் வாயிலே வைத்துச் சுவை பார்ப்பார். பின்னர்த் தொட்டி லின்கண்ணே ஆடியும், தாயின்பாலப் பருகியும் முதிர்வார். ஆறாம் மாசத்திலே அவர் பந்து மித்திரர்கள் அவருக்கு அன் னப்பிராசனஞ் செய்தார்கள். அவருக்கு அநேக ஆபரணங் களுஞ் சூட்டினார்கள். பாலரும் தமது இனிமைபாகிய வார் த்தையினுலே தந்தையாரைப் பிரீதிகொண்டார். சிவபக்தர் வழியிலே போம்பொழுது அவர் கொடுத்த விபூதியைவாங்கி அப்பாலர் நெற்றியிலே இட்டார். அதைக்கண்ட தாயார் புதல்வனுக்கு ஸ்நானஞ்செய்து தக்க தக்க தானங்களிலே ஆப ரணம் அணிந்து, அரி சூர்ணத்தையும் வெண்ணெயினையும் பூசினாள். அப்போது அப்புதல்வனார் வீதியிற் போந்து சுஞ் சாபுரத்தப் பிராமணரும் சிவபக்தருமாகிய பசுபதி என்பா ரை விபூதி ருத்திராஷ்டமீ பிரசாதிக்கும்படி அன்பினோடும் வே ண்டி அவற்றை அவர் கொடுக்கப்பெற்று அவ்வெண்ணெய்ன் மஞ்சட்பொழிகளை அழித்தவிட்டு, சர்வாங்கமும் விபூதி உத் துளையுஞ்செய்து திரிபுண்டரமாகத் தரித்து, உருத்திராஷ்டம் பூண்டு, சிவாலயத்தினுள்ளே போந்து, சிவபெருமானைப் பிர தக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்து சிவபிரானுக்கு உவப்பாகிய திருத்தொண்டுகளைச் செய்தார். இவற்றைச் சனங்களுள் லாம் நோக்கி முன்வர்களும் செயற்கரிய செய்கையை இப்

பாலவைஷ்ணவர் செய்கின்றாரே முன்னே மகாதேவரை நே த்திரசமலத்தினுலே பூசித்த மாதவரே இப்போது சனங்களை இரஷிக்கும்பொருட்டும், வைதிக மார்க்கத்தை நிறுத்தும்பொ ருட்டும், சிவபக்தியை வளர்க்கும்பொருட்டும் இவ்வனம் திரு வவதாரஞ் செய்தனரே என்பார். மூன்றாம் வயசிலே இவ ருக்குச் செளளகருமமும் ஐந்தாம் வயசிலே உபநயனமுஞ் செய்யப்பட்டன. இதுவரையும் அப்பாலர் விபூதி தாரண முதலியன செய்தமையைப் பாலக்கிரீடை என்று நினைந்து கொண்டிருந்த பிதாவாகிய வாசுதேவர் அக்குழந்தையை அ ழைத்து, “குழந்தையே! நீ சிவன் கோயிலுக்கு ஓர்காலும் போகாதே, ஓர்ாலும் விபூதிக்கொண்டு உத்தாளன திரிபுண் டரதாரணஞ் செய்யாதே, சிவபக்தர்களோடிணங்காதே. அவ ர்களோடு பேசாதே; உருத்திராஷ்டதாரணஞ் செய்யாதே, ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் சுத்தமாகிய பாததையே சிந்தைசெய்” என்று புதல்வனுக்கு உபதேசித்தார். இப்படிச் சொல்லியும் பாலனா வர் விபூதியையும் ருத்திராஷ்டத்தையும் விடாதவராய் சிவபக் தரை வணங்கி அவர் பாதாளியைச் சிரசிலே தரித்து சிவ நாமங்களை உச்சரித்து, அக்கினிச் சுவராலயத்தை அடைந்து, அதனைப் பன்முறையும் வலம்வந்து வணங்கி, அங்கே திருத் தொண்டு செய்துவருவாராயினார். இவ்வொழுக்கத்தைக்கண் டபிதாவானவர் அடிக்கடி யான் புத்தி புகட்டியும் என்வார்த் தையைப் பாலன் கேட்கின்றானில்லையே என்று அப்பாலனைக் கயிற்றினுலே கட்டி, கஞ்சயினுலே பின்னும் அடித்துத் தம் மதாசாரத்தை உபதேசித்தார். கட்டின்ன்று விடுபட்டவுட னே புறத்தேபோய்ச் சிவாலயத்தை அடைந்து, மனோவாக் குக் காயங்களினுலே சிவபெருமானுக்குப் பிரீதியாகிய திருத் தொண்டுகளைச் செய்தார். பிதாவானவன் தன் மனைவியை நோக்கி “என் புதல்வன் என் வார்த்தையைக் கேட்கும் வரை யும் நீ அவனுக்கு அன்னமிடாதே” என்று சொல்லிப்போயி னான்; அவன் போனபின்னர்ச் சிவபக்தசிரோமணியாரா கிய பாலர் விபூதி ருத்திராஷ்டதாரணஞ்செய்து, சிவபெருமா னைச் சேவித்துக்கொண்டு போசனம் செய்யுமாறு வீட்டுக்கு மீண்டுவந்து தமதுதாயாரைநோக்கி “என் இனிய அன்னையே, என்னைப் பசி அதிகம் வாட்டுகின்றது, எனக்கு அன்னமிடுவா யாக என்று கேட்டுத் தன் தாயின் கையைப் பலமாகப்பற்றி இழுத்து நெருக்கினார். அப்போது தாயானவன் பாலனைப் பார்த்து, ஐயோ பாலா! நீ தம்முடைய வார்த்தைக்கமைந்து நடக்கும் வரையும் அன்னமிடல் வேண்டாம்” என்று உன் பிதா சொல்லிப்போயினார். ஆதலால், நீ உன்பிதாவின் சொ ல்கைகள். உன் பிதாவின் வார்த்தையை ஏன் கேட்டின் றாயில்லை; உன் பிதாவே உனக்கும் எனக்கும் தெய்வம். இப் போது நான் என் செய்வேன்” என்று தன் பாலனோடு அது தாபமுற்றுக் கண்ணீர்வார்த்தான்.

(வாடரு.)

கிவமயம்.

தருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தவசனபூஷணம்.

பதியிலக்கணம்.

தேய்வவணக்கம்.

சுத்தாததத் தினிதோங்கும் தாயனருட்டுணைவாய்ந்த
பித்தாந்தப் புறச்சமயப் பிணக்கொரிது யத் தவியத்
முத்தாந்தத் தாயிதென முடிபொறுங்கு காட்டிடற்குச்
சித்தாந்த வசனப் பூஷணப்பனுவற் செப்புவமால்.

சித்தாந்தம்.*

அவனவனதென்னு முயர் திணையும் திணையுமாய்காரிய ரூப
ப்பிரபஞ்ச மெல்லா முபாதானத்தினின்றுத் தோன்று முறை
யிறேறென்றி நிற்குமுறையினின் றெடுங்குமுறையிலொடு
ங்கிவரக் காண்கையா விவ்வுலகத்திற்கு நிமித்தகாரணமாகிய
† பதியொருவனுள்ளு.

உலகாயதன் மதம்.

பிரகஸ்பதி பகவான் முதலியோ ரிப்பிரபஞ்ச மநாதியே
நிலை பெறுவான் தென்று சொல்லுகையா லொரு பதியாற்
றேறென்றி நின்றெடுங்கு மென்பதாத.

மறுப்பு.

இத்திய மென்கிற பிரபஞ்ச மநித்தியமென்று காட்டிடற்
கனுமான முதலிய பிரமாணங்களாற் ருபிக்கவேண்டுவதில்லை
பூதகாரியமா யிவ்வலகிற் பொருந்திய பொருள்களெல்லாம்
பூமியின்கண்ணே கன்முறையின முதல்வன் எங்குபதி
இவ்வுறத்தாநாசமாகப் பிரத்தியட்சப் பிரமாணமாயே சிறு
சதகி பொருந்திய தேத்திரவகலாந காணலாம்.

உலகாயதன் மதம்.

பிரபஞ்சந் தானேதோன்றி நின்றதிற்ப் பத்தியல்பாகவே
னோர் பதி வேண்டுவதில்லை.

மறுப்பு.

இயல்பாயிருக்கும் பொரு ளொருபோதுண்டாகி யொரு
போதின்ருகிக் காரியப்படுந் தன்மையில்கை.

உலகாயதன் மதம்.

அந்நான் தோன்றினை முத்திலே யியானக.

மறுப்பு.

காரியப்படுமொகி லப்பொழுது பதியுலபல்லவாம்.

உலகாயதன் மதம்.

ஈ காரியமே தொழில், பூதங்கள் உலபு கையா லெப்பா
முதி மொரு சடாவமாயிருக்க; தக்க அத்தங்கள் தாமே தொ
ழில்களையெல்லா முண்டாகுகா நிற்கும்.

* சித்தாந்தம் - முடிபு முடிபு.

† பதி - காக்கிறவன் பா - எத்தல், ச - டைமுது பொ
ரு - வகுதி.

மறுப்பு.

அப்புதங்கள் சடமாகையாற ருமே தொழிற்படா வத்
தொழிலை யுண்டாக்குவா னொருபதிவேண்டும்.

உலகாயதன் மதம்.

பிருதிவி அப்புத் தேயு வாயுவென நான்கு பூதங்களுள்
கூடின சமவாயத்திற் சகலமும் தோன்றி நிற்கு மழியுமாகலா
னவைகட் கந்தியமாக வோர் பதிவேண்டாம்.

மறுப்பு.*

நான்கு பூதங்களுமொப்ப முத்தொழிற் படுதலி னிவை
யொன்றினைக் காரியப்படுத்த மாற்றலில்லை, யிவைபோன்று
முத்தொழிற் படுதலின்றி மேய்ப்பாடுடைய வொருவனே யிவ
ற்றைத் தொழிற்படுத்தவேண்டும்.

சௌத்திரரீர்திகன் மதம்.

† பஞ்சகந்தங்களுங் கூடவன சமவாயத்தில் † உருவம் அரு
வம் வீடு வழக்கென்று சொல்லு நான்கின் கார்பிற் பிரபஞ்சந்
தோன்றும்.

மறுப்பு.

தோற்ற மில்பொருட்கோ புள்பொருட்கோ? முயலிற்
கோடுபோல் வில்லாத தொருக்காலு முண்டாகாத, எப்
போது முண்டாயிருப்ப தொன்று புதிதாகத் தோன்றவேண்
டுவதில்லை. விசத்திருப மென்கிற காரியரூபத்தினுள்ளு

* இதனை மீமாஞ்சர் ஒரு மறுக்கப்பட்டனர்.

† பஞ்சகந்தமாவனது: - உருவகந்தம் பூதநான்கும் உபாதாய
நான்குமாம், குறிப்புக்கந்தம் சோர்நான்குமாய்தம் சித்தமொ
ன்றுமாம், விஞ்ஞானகந்தம் அந்தக் கருவிகளாலறிய மாறநி
யுமாம், சிவதனாகந்தம் குசலாவேதனை, அகுசலாவேதனை,
குசலாகுசலவேதனை யென மூன்றும், அவற்றள் குசலாவே
தனை சகவறிவு, அகுசலாவேதனை தக்கவறிவு, குசலாகுசல
வேதனை சக்கதக்கவறிவு, பாவனாகந்தம் புண்ணியம் பததம்
பாவம் பத்தமாம், புண்ணியம் பத்தாவன அருள், அவாவின்
மை, தவம், விரூப்பமென மனத்தானிழ்வனவும், இனிய
வைகூறல், மெய்மைகூறல், பயனுளகூறல், அறமுறைத்த
லென வாக்கானிகழ்வனவும், வணக்கம், சுகை, தவஞ்செய்தா
லெனக் காயத்தானிகழ்வனவுமாம், பாவம் பதாவன தீயன
சுற்றிதகல், ஆசை, கோபமென மனத்தானிகழ்வனவும்,
சுருஞ்சொல், பொய்கூறல், பயனில்சொல், கோட்சொல்லுத
திலவ வாக்கானிகழ்வனவும், சளவு, கொல்லுதல், வீணசெய்
தலென யெனக் காயத்தானிழ்வனவுமாய் ஆகப்பஞ்சகந்தவிரிவு
பதினெட்டு.

உருவமாவது பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயுவெனப் பூத
வருகானகாயும்; வலி, கந்தம், இரதம், வன்னமென உபா
தாயவரு நான்குப் பிருவகைப்படும. அருவமாவது புலன்
கள் பொறிவழியேயுடையவிய வதனைக்கண்டது சித்தவருவெ
ன்றும், அந்நவனங்களுட் பொருளை நனுபென்றுத் திதெனறுங்
காண்டல் கண்டவருவென்று மிருவீதமாம், வீடாவது இரா
காதி குணக்கா பொன்றக்கெட்டி முத்தியின்ப மடையது
சேட்டைகெட முத்தியடைபு மெனறது குறவீடென்றும,
பஞ்சகந்தங்களுக்கு சநதானத்துப் பொன்றக் கெட்டையவது
காட்சவீடென்று மிருவகைப்படும, வழக்கென்பது உள்வழக்
கில்வழக்கென் திருவகைப்பட்டுத் தொகையுண்மை வழக்கு
தொனையின்மைவழக்கு, தொடர்ச்சியுண்மைவழக்கு, தொ
டர்ச்சியின்மைவழக்கு, மிருத்திரையுண்மைவழக்கு, மிருத்
துவாயின்மைவழக்கென வாரும்.

மின்றிச் சத்திரூப மென்கிற காரணரூபத்தினால்தான் மின்றி யிருப்பதொரு பதார்த்தமுண்டாகி 'ஸச்சீத்தாயுள்' காரணத் தை யுபாதானமாக்கொண்டு காரியரூபமாகிற பிரபஞ்சமுண் டாம். உவர்ப்பூயியில் வித்தண்டா யிருந்ததாயினு மதனிட த்தங்குரோர்ப்பத்திக்குக் காரணமின்மையினில்லை, பசு வின்னொம்பி லங்குரோர்ப்பத்திக்குக் காரணமுண்மையிற் காரியமாகிய நாணலவ்விடத்துண்டாம். என்போலெனின்? பூயியிற் படத்திற்குங் கடத்திற்குங் காரணமான தந்துவி யிருத்துவுமுண்டாயிருக்கவுந் தானே படமுங் கடமுமாகாமல் முறையே தந்துவாயினுங் குலாலினுந் முண்டாக்கப்படு மாறு உபாதான காரணமாயினின்றும் பிரபஞ்சம் பதியா னுண்டாம்.

மாத்தியிகன் மதம்.

ஒரு காரணத்தினின்றும் பிரபஞ்சகாரியந் தோன்றுமிடத் தத் தானேதோன்றித் தானையழியும்.

மறுப்பு.

என்று முள்ள பதார்த்தத்திற்கு நாசமில்லை, நாசத்தைய டையின் மீளவு முண்டாகாது.

சமணன் மதம்.

காரிய மழிந்துபோய், காரணமழியாமற்கிடக்கும்.

மறுப்பு.

காரண முன்பொருளாகக் காரியமு மதன்கண் சூக்கும ரூபமாயுள்ளதாய்ப் பின்னர் அலருபமாய் விளங்கித் தோ ன்றும். இவையொரு பதியாலாம்.

பட்டாசாரியன் மதம்.

தேகங்களின் ரேற்றமுநாசமுங் கண்டோமன்றி யுலகிற்கு த்தோற்றநாசங் கண்டோமில்லை.

மறுப்பு.

பிரபஞ்சமானது பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயமாகி யாயிருக்கும். பஞ்சபூத பரிணாமமாகிய தேகாதிகளொன்றி லே யொன்று தோன்றி யழிகையாத பிரபஞ்சத்தினுக் கழிவு ண்டாமெனத் தேகாதிகளே யறிவிக்கும்.

பட்டாசாரியன் மதம்.

பிரபஞ்சத்தி லொருதேசமழிய வொருதேசமழியாமனிற் கு முற்றமழியக் கண்டதில்லை.

மறுப்பு.

பூயியிற் சொரியும் விதைகள் கார்காலத்தில் முற்றுந்தோன் றி வேனிற்காலத்தில் முற்றுமழிய மதுபோத இருட்டிகாலத்தி ற் பிரபஞ்சமுற்றுந் தோன்றிச் சங்கரகாலத்தில முற்றுமழி ந்து காலத்தான் மாறும்.

கால்வாதி மதம்.

காலமே பிரபஞ்சத்தை யுண்டாக்கித் திதித்துச் சங்கரத் தைச் செய்யும் பின் வித்தியமாவிருக்குமாகலின் காலமே பதி.

மறுப்பு.

காலஞ் சடமாகையினுற் பிரபஞ்ச காரியங்களை யுண்டாக்க வதற்கோர் பிரஞ்ஞையிலலை. நிமித்த காரணனாகிய பதியினே வலாற்காலந் துணைக்காரணமேயாம்.

தார்க்கீசர்.*

அணுப்பரிணாமமான பிரபஞ்ச மழிந்தபின்னரும் பரமானு க்களாய்ச் சூக்குமத்தினின்றும் கன்மங்களுக் கோக வொவ் வொரு காலங்களிற் பிரபஞ்சமாகத் தோன்றி நீன்று ஒவ் வொரு காலங்களிலழியாநிற்கும்.

மறுப்பு.

கன்மமும் பரமானுவுஞ் சடமாகலின் விதியையறிந்து பிர பஞ்சகாரியத்தைத் தாமாகத் தோற்றுவித்து, அன்றியும் பரமானுக்கள் சங்கரகாலத்துச் சேரவழியும்.

நியாயவைசேடிகன் மதம்.

காரணமான பரமானுக்கள் பிரளயகாலத்து நாசமடை யிற் காரியப்பிரபஞ்ச முண்டாவதற் கேதுவிலலை.

மறுப்பு.

காரணமாகிய மாயை நித்தியமாகலிற் காரியமாகிய பிர பஞ்ச முண்டாகக்கண்ணலாம்.

நியாயவைசேடிகன் மதம்.

பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணம் மாயையன்று பரமானுவேயாம்.

மறுப்பு.

காரியமாகிய வருவமும் ஏகதேசமும் பரமானுவிற் காண்ட லா லிவை யல்லாதமாயையே காரணமாம்.

நியாயவைசேடிகன் மதம்.

பரமானுக்களைக் காரியமென்று சொல்லவேண்டுமெனில்லை.

மறுப்பு.

காரியவருவமான வெல்லா மண்குட முதலியபோல வழியு மென்னு மேதவினாற் பரமானுக்க எவ்வவத்தாகக் காணப்படு கையால் பிரளயகாலத்து நாசமாம். தனக்கொருகாரண மின்றியவ்வவப்படாத மாயையே பிரபஞ்ச காரியங்களை யுண்டாக்கும். என்போல வெனிற் சூக்கும வருவமாகிய வித்தினின்றும் அலமாகிய சாகோபசாகைகள் பத்திரபுட்பங் கள் அநிநிசியமாகவுந் திரிசியமாகவுந் காணப்படுதல் அணுக் களிடத்துக் காணப்பெறாது திரிசியமொன்றே காணப்படுகை யா லணுவிலுண்டாகா, சத்திரூபமாய் முன் சூக்குமத்திருந்த பிரபஞ்சம் வியத்திரூபமாய் மீண்டுந் சத்திரூபமாய் மாயை யிற்றோன்றி யொடுங்கும்.

நியாயவைசேடிகன் மதம்.

மரங்களினின்று முதிர்ந்த விலைகள் மீண்டு மரங்களிலேயே சென்றொடுங்குமேல் மாயையிற் பிரபஞ்சம் வருவது மொடு க்ருவதற்கும்.

மறுப்பு.

காரியரூபமானவையெல்லாஞ் சூக்கும ரூபமாகக் காரண த்தினின்று மீளவுண்டாம், மரங்களிலுதிர்ந்த விலைகள் சத்தி ரூப காரணமாய் மரத்திற்குநே நிலைபே துடைமையிற்றும் காரியப்பட்ட மரங்களுக்குக் காரணமாக விருங்கிற் பிருதிவி யிலொடுங்கித் தாமீளத் தோன்றுதற்குரிய பிறகாரணந்த ளாகிய கன்மங்காலமுதலிய கூடிமீவழி புனந்த பத்திரசத்தி ரூபமாகிய மரத்தில் வேறு வேறிலையாசு தோன்றும், அன்றி

* இவ்வணுகாரண வாதஞ் செளத்திராந்திகர், வைபாழிகர், ஆசெவகர் முதலியவர்க்கு மொக்குமேனார் தலைமைபற்றித் தா ர்க்கீசர்மேல்வைத்துக் கூறியது.

யுள் கடலின் கண் வாய்வினாற்றோன்றும் அலை தீனா குமிழிமு தலியன் மீண்டு மக்கடலினிடத்தே லயித்துவருவதுபோல முதல்வன் சத்தியான் மாயையினின்றும் தோன்றி லயித்துவருதலே யுண்மை.

பிரபாகரன் வினா.

மாயையிற்றோன்றுமென்ற பிரபஞ்ச மாதிரியோ? அனாதி யோ?

விடை.

காலத்திரயத்துமுள்ள மாயையின் காரியஞ் சத்திருபத்தினாலும் வியத்தி ரூபத்தினால் நிலைபெற்றுச் சத்திருபத் திரிந்து வியத்தி ரூபமாக வருதலாற் பிரவாகவனாதி, சடமாகிய மாயைய முதல்வனாற் சத்திருபம் வியத்திருபமாக ஹோருகாலத்திற் காரியப்படுகையா லாதியாம்.

சீர்ச்சுராங்கியன் மதம்.

உலகத் தனக்கு முதற்காரணமாகிய மாயையி னொடுங்குவதன்றி நிமித்தகாரண னொருவனுண்டென்று மவன்மாட் டொடுங்குமென்றும் கூறுதலடாது, யாதா யாண்டொடுங்கு மஃததனி லுற்பத்தியாமென்று மவிநாபாவத்தான் மாயையி னொடுங்கிய வுலகத்தை மாயையே தோற்றுவிக்கும்.

மறுப்பு.

மாயையு முலகமும் வித்துமங்குமும்போலு மாகலின் வித்துக்காதாரமாகிய நிலங்குவிந்தவழி யதன்கண் வித்து ள்ளதாக வதினின்ற மங்குரத் தோன்றியவாறுபோல மா னை தனக்காதாரமாட் தின்று தோற்றுவிக்கு முட்கடலு ள் சத்தியான் னொன்றுதாய் கிற்றலா லு-சத்தி சங்கற்பித்தவது உலகவா வினைக்கிடாக வய்வக்காரியங்களை யவ்வவ்வியல்பிற் பிறழாமற் படக்குஞ் சதுர்ப்பாடுடைததாம். அல்லுழியுடைத் தன்று, நிலங்குவிந்தவழி யதன்கண் கிடத்தவழி வித்து முளை யைத் தோற்றுவாறுபோல ஆகலின் மாயையி னொடுங் கித் தோன்றிய வுலக மதற்காதாரமாய் கின்ற முதல்வன் சத் தியினொடுங்கித் தோன்றியதேயாம்.

சீர்ச்சுராங்கியன் வினா.

முதல்வன் பிரபஞ்சகாரியத்தை யுண்டாக்குமிடத்துத் தா னே யுண்டாக்குவானா? ஒரு காரணத்தினுண்டாக்குவானா?

விடை.

பிரபஞ்சத்தைக் காரியப்படுத்துமி-த்து முதல்வன் காரணத்தினின்றும் காரியங்களை யுண்டாக்குவன். அக்காரணம் முதற்காரணம், துணைக்காரணம், நிமித்தகாரண மொன்றாவ கைப்படும், ஒருகுடத்தினுக்கு மண் முதற்காரணம், திரிகை துணைக்காரணம், குளால் விமித்தகாரணம் அதுபோற் பிரப ஞ்சத்திற் குமாயை முதற்காரணம், சத்தி துணைக்காரணம், முதல்வ னிமித்தகாரணம்.

பாஸ்கரியன் மதம்.

அருவத்தி னுருவம் வராது, அவிகாரத்தில் விகாரம் வராது ஆகலின் மாயையிற் பிரபஞ்சம் வராது.

மறுப்பு.

அருவமான வாகாபத்தில் வாயுமுதலிய பேதங்களும், மே கங்களும், மின்னல்களும், இடிகளும் தோன்றுமாறுபோற் றோன்றும்.

புத்தன் வினா.

மாயையினின்றும் பிரபஞ்சமுண்டாம்-வதை யெவ்வாறு?

விடை.

பூமியின்கண் மண்ணின் விகாரமாகிய சடாதி காரியங்கள். * குளாலனுண்டாக்கப்படுமாறுபோல தான் கருதிய சகத்தி னுண்டாய காரியமெல்லாம் தத்தங்காரணங்களிலே யுதிப்பிப் பன்.

புத்தன் வினா.

அருவமாய பஞ்சொருதொழிலை யெவ்வாறியற்றுவன்?

விடை.

அமுர்த்தமாய் அப்பிரத்தியட்சமாய் நிராதாரமாய் நிற் குங்காலமானது தாத்துவிச சகல பிரபஞ்சங்களை யுந்தோற்று வித்து நிற்பித்தப்போக்குவிக்குமாறுபோல பதியியற்றுவன்.

ஆசுவகன் வினா.

நிர்விகாரியாய் பதிமுத்தொழிலைப் புரியுமிடத்தவனுக்கலை பாரமாகாதோ?

விடை.

யாதாமொருவன் கற்கப்பட்ட வேதாகமங்களின் சத்தமத் தமாகிய விரண்டுக் கற்றவனறிவிலையிருந்து வருத்தமற வவ னிடத்திற்றோன்றி யொடுங்கு முறைமைபோலவும், சாக்கிர முதலியவவத்தைகளைந்து மான்மாலினிடத்துப் பிரயாசமற வொடுங்கித்தோன்று முறைமைபோலவு முதல்வனிடத்துப் பாரமின்றித்தோன்றும்.

புத்தன் வினா.

சங்காரகாலத்துப் பதியினிடத்தொடுங்கின வான்மா மீள வுத் தோன்றுவானேன்?

விடை.

மலர்ந்தாது தனது முதலிய வுபசம்மாரப்படுகையாற் புனருந் பத்தியாகவேண்டியதாயிற்று.

புத்தன் வினா.

ஆன்மாக்களுக்கு மனங்களுக்கு மழிவில்லையாயின் சங் காரகாலத்திற் சங்காரப்பட்டவை யாவை?

விடை.

ஆன்மாக்களுக் கநாதியிலே மறைப்பையுண்டாக்கி மயக்கித் தொண்டு கிற்கிற ஆணவமலத்தின் சத்திகளை நீக்குகிற மாயை யிற் காரியமாய் முப்பத்தொரு தத்துவங்களும்மழியும்.

பாஞ்சுராத்திரிவினா.

சிருட்டிக்குப் + பிரமணத் திக்கு விண்ணுவுஞ் சங்காரத்திற் கு ருத்திரனுமாக, முக்காலத்திற்கு முத்தொழிற்குஞ் சங்கார கர்த்தாவே யுளனெனவெவ்வாறு? பிரமலிண்டிக்கன் தங்கள் பலத்தினு நிலைபெற்றிராரா?

விடை.

* சிருட்டித்தி நிமித்த முண்டானவர் நிலைபெற்று கிற்கிற் பிர பஞ்சஞ்சங்காரப்பட்டாது ஆலினவர்க் ரூபசம்மாரப்படுவர்.

* முதல்வன் பிரயோசக (ஏவுகிற) கர்த்தா, குளாலன் பிர யோசகிய (ஏவப்படுகிற) கர்த்தா ஆகலிற் பிரதிஞ்ஞாவினோத மின்று.

+ இரணிய கருப்பமதத்தை யு மறுத்தற்பொருட்டுப் படைப்புக் கடவுளையு முடன்கூறப்பட்டது.

பாஞ்சராத்திரி வினா.

சிருட்டி திதிக்கர்த்தக ரூபசங்கராப்படின சிருட்டியா திருத்திய மொழிந்து பிரபஞ்சஞ் சூன்யமாய்விடாதோ?

விடை.

தனக் கீழில்லாத் முதல்வன சிருட்டி திதி கர்த்தகனையும் பிரபஞ்சத்தினையுஞ் சங்கரித்து நிற்கையாலும், புனருற்பவ முண்டென்று கேட்கப் படுகையாலும், பாரிசேடப் பிரமாண த்தால் அம்முதல்வனே சூக்கும சிருட்டி யுண்டாக்கித் தூல சிருத்தியங்களைப் பண்ணுவர், ஆகையாற் றடையற்ற இச்சா ஞானக்கிரியைகளை யுடைய முதல்வன லான்மாக்களியானும் மூற்பத்தியாதி தருமங்களைப்பெறுவர். அல்லது உம் சங்கரா காலத்திலேனியிருவருந் தங்களுற்றலுட னிலைபெற்றிருப்பா ரே லுலசஞ் சங்கராப்படுதலில்லையாம். சங்கராக்கடவு ளெ னப்படுவோன் சிலவற்றை நீக்கிச் சங்கரிப்பானல்லன். அத் தன்மையான சங்கராக்கடவுளை வேறு சங்கரிப்பாருமில்லை ஆகலின் முழுதுஞ் சங்கரித்த பின்னரவனொருவனே யெஞ்சி நின்றலா லொடுங்கிய வுலகங்கட்கு அச்சங்கரனே பெரிய வா தரவாம், அவனே யொடுங்கிய வுலகத்தை மீளத் தோற்றுவிப் பதற்கும் நிறுத்து விப்பதற்கு முரியனாம்.

பாஞ்சராத்திரி மதம்.

உலகிற்கு முதற்காரணமாய் மூலப்பகுதி வாசுதேவ னுரு வாகலா னுலகமவன்மாட் டொடுங்குமென்னலே யமைவு டைத்து, முதற்காரணத்தின் வேராய் நின்ற நிமித்தகாரணமெ னக்கொண்ட சங்காரக் கருத்தாவின்மாட்டொடுங்கு மென் றல் பொருந்தாது.

மறுப்பு.

அங்ஙனங் கொள்ளின் மூலப்பகுதிக்கு மேலுளதாய புவ னங்க ளதனால் வியாபிக்கப்படாமையிற் கீழுள்ள வேகதேச மாத்திரையே யாண்டொடுங்குவதன்றி மாயாக் காரியத்தொ ருதி முழுவது மாண்டொடுங்காது.

பாஞ்சராத்திரி வினா.

பிரபஞ்சத்தைச் சிருட்டித்தற் திதித்துஞ் சங்கரித்தும் வரு கிற சிருத்தியங்கள் மூன்று முதல்வனுக்கனாகியே யுண்டாயி ருக்கின் ஆன்மாக்களைப்போல வவனும் விகாரமடையானோ?

விடை.

ஆதித்தன் சந்நிதியிற் றுமரையானதலரும், சூரிய கார்க்கக் கல்வக்கினிவை யுமிழும், சலஞ்சுவரும் இவையாதித்தனற் செ ய்யப்பட்டு மவனுக்கு விகார மில்லாததபோல முதல்வன் விகாரமற்று நிற்பன்.

பாஞ்சராத்திரி வினா.

சூரியன் சங்கற்ப மில்லாமற் றுனே யுலக சேட்டை நடப் பதுபோலச் சிவசங்கற்ப மில்லாமற் றுனே பஞ்சகிருத்திய நடக்குமெனின் முதல்வனுக்குச் சரணுத்துவ பங்கம் வாரா தோ?

மறுப்பு.

பிரயத்தின மில்லாமலு மாயாச மில்லாமலுஞ் சங்கற்பசகி தமாசன் சந்நிதான மாத்திரத்து ஆஞ்ஞாசக்கர மந்திரியாதி க்ளிடத்திவடக்கின்றும்போல முதல்வன் சங்கற்ப மாத்திரத் தாற் பஞ்சகிருத்திய நடக்கும்.

அனேகேசுவரவாதி மதம்.

தேர்முதலாயின பலர்கூடிச் செய்யக்கூண்டலி னவற்றினு மதிக விசித்தரமான வுலகத்திற்கு முதற்கடவுளர் பலருண்டு.

மறுப்பு.

தேர்முதலாயின பலராற் செய்யப்படினு மப்பலரு மொரு வ னேவல்வழிநின்றே செய்பவராகலானும், வேதத்துட் கார ணவாக்கியங்களிற் சுட்டுணர்வினராகிய காரியனன் இர ணியகருப்பன் இத்திரன் அக்கினி சூரியன் முதலியோரைக் காரணமென்றது குயவன்போல வவாந்தரகாரணம்பற்றி யேயாகலி னவையெல்லா மாகுபெயராற் சங்காரகாரண னாகிய முதற்கடவுளையே யுணர்த்திநிற்கு மாகலானுஞ் செய் துஞ் செய்வித்து மெல்லாத் தொழிற்கும் வினைமுதலாய் நிற்கு முதற்கடவுள் சங்காரகர்த்தா வெவருவனேயாம்.

புத்தன் வினா.

சிருட்டியாதி சிருத்தியங்களை யென்ன பயன் கருதி பதி செய்கின்றனன்?

விடை.

பதியினுடைய * திருவினையாட்டென்று சொல்லலாம்.

புத்தன்வினா.

திருவினையாட்டென்னின் பதி பாலரைப்போற் பயனற்ற காரியஞ் செய்பவனாகானோ?

விடை.

ஆன்மாக்களுக்கு நிலைபெற்ற போக மோட்சங்களைக் கொ ட்ப்பதற்கும், அனாதியே சகசமாயிருக்கிற மலங்களைப் போ க்குதற்கும் காரணமாகச் செய்தானென்றும் அனுக்கிரகத்தின் பொருட்டென்றுஞ் சொல்லலாம்.

புத்தன் வினா.

பதி யனுக்கிரகமுடையரேல் சங்கரிப்பானேன்?

விடை.

ஆன்மாக்களுக்கு இருவினை னுகர்ச்சியாலுற்ற விளைப்பை யொழித்தற்பொருட்டுக் காரியங்களை முதற்காரணத்தில் ம றைத்துத் தேகங்களைப் பிரித்து அறிவு இச்சை தொழில்களை மறைத்தலாம்.

புத்தன் வினா.

அவ்வாறினைப்பாற்றிவிடாம லான்மரீட்கள் னுக்கத்தினு யனுபவிக்க மீளவுஞ் சிருட்டிப்பானேன்?

விடை.

மலரீட்குடைக்குக் காரணமாக ஆன்மாக்களுக்குத் தனு காரண புவன போகங்களைக் கொடுத்துக் கன்மத்தைத் தொலை ப்பித்தல் அதாவது முதற்காரணத்திலிருந்து காரியத்தை வெளிப்படுத்தலுந் தேகங்களைக்கூட்டி மறைத்திருந்த அறிவு இச்சை தொழில்களை வெளிப்படுத்தலுமாம்.

அஷ்டாவதானம்

பூவை-கலியாணசுந்தரமுதலியாரீ.

(தொடரும்)

* பத்துப்பாட்டு சுமக்குஞ் பாசத்திற் கு ஐங்கலபாரப் பம் த்தல் வினையாட்டென்பதுபோலும்.

பத்துப்பாட்டாவன:—நக்கீரனாரியற்றிய (1) திருமுருகாற்
துப்படை (2) நெடுநல் வாடை, முடத்தாமக்கண்ணியார்மொ
ழிந்த (3) பொருகார்த்துப்படை, நத்தத்தனார் நவின்ற (4)

சிறப்பானதுப்படை உருத்திரங்கண்ணனருரைத்த (5) பெரும்பாணாறுப்படை; (6) பட்டினப்பாலை, கப்பூர்ப்பாடிய (7) முல்லைப்பாட்டு, மாங்குடிமுருகுநர் வகுத்த (8) மதுரைக் காஞ்சி, கயிலர் கழறிய (9) குறிஞ்சிப்பாட்டு, பெருங்கொச்சி கருஞ்செய்த (10) மலைபடுகடாம் அல்லது கூத்தரார்துப்படை, என்பனவாம். இவற்றுள் திருமுருகார்துப்படை ஒன்றமே சைவத்திருமுறைகளில் பதினொன்ற திருமுறையிற் சேர்ந்த யார்க்குந் தெரியின்றது. ஏனைய ஒன்பதும் வழங்குதலருகி மறைந்துகிடந்தன. இவற்றை மிகவு முயன்று, பிரதிகள் சேர்த்து, வழக்கின்ற அச்சியற்றி உபகரித்த பெருந்தகைமைக்காக நமது பிம்மீ சூரியாதய்யரவர்களுக்குத் தமிழகஞ் செயற்பாலதாகிய கைம்மாறு மொன்றுண்டே.

இப்பத்துப்பாட்டில் ஒவ்வொன்றும் முற்றும் ஆராய்ந்து பொருணிகை புணர்வார்க்கே யின்பம் பயப்பது. மோனை யெதுகை, முதலிய நிர்ப்பந்தக்கொள்ளாது பெரும்பாலும் செந்தொடை தெரிந்தாய், அகவற்பாவாலமைந்தன தாகலான், மூலத்தாம் பொருளமைதி எளிதிற் புலப்படுவதன்று; ஆரையுரைக்கென்கால், பெருமலைவாகவே தோன்றும். ஆகலான்பொதுமையோடு முற்றுக்கூர்ந்து ஆராயவேண்டும். அவ்வாய்ச்சி வருத்தம் ஒருபோதும் வீணாகாதின்பம் பயக்குமென்க: இவற்றில் வேறுவகையாலிய முடியாத; அவ்வாறாத்தாசர்களிற் சிவ சரித்திரங்க்கும், அக்காலத்த மாந்தரே முக்கமூதலியவைகளும் வெளிப்படும. இவற்றிலுள்ள கற்பனைகளும், வருணனைகளும் பிகப்பொருத்தமான சுவையுடையனவாம். இக்காலத்த நூல்களிலுள்ளவைபோலப் படாபொருளும் பிணமுகலியன கிடையா. இப்பத்துப்பாட்டினால், துறையுள் 'ஆறுப்படை' என்னும் பிரபந்தவகையிற் சேர்ந்தன. அவை இருமுருகார்துப்படை முத்தலாயின. அத்துப்படையாயது—வறுமையால் உலர்ந்த பரிசுபெறக்கருகி வரும் பல்வர், பாண்டி இளைப்பாற்றுவார், பொருநர் (கலம்பாங்குவார், வறலிவர் (பாடும்புகளார்), கூத்தர், இவர்களை வந்தலைவனிடத்தப் பரிசுபெற வரும் ஆற்றிடைக் (வழியிற்) கணம், அத்தலைவனது கார, நாயர், பெயர், கொடையிலுற்றைப் புகழ் துகறி, அன்புபாற் செல்க்கு டா விடப்பதாக அகவற்பாபா, கூறுவது. (முதுமையுடைய) திப்பித்ததல் ஏனைய ஐந்து நூலுள்ளும் மதுரைக்காஞ்சி யென்பது உலக நிலையகமையறிவுறுத்துவது; காஞ்சியால்து, கீட்டின்பம் ஏதுவாராஅம், பொருள், இன்பம், முதலியவற்றால், நிலையில்லாவுகிபதல்கலப் காணோர் சாந்துவ நிற்ப்புளது; இல்லால் மதுரையிடத்தரசர்க்குக்கூறிய காஞ்சிமதுரைக்காஞ்சி யென்றாயிற்று. காஞ்சித்திணைக்கிலக்கணம் கூறிய தொல்பாப்பியத்துக்கு ஆசிரியர் க்குருர்நினியாசெய்த வாயில் 'விடுபெரு பிமித்தமாகசான்றோர் பல வேறு நிலையமையை அறைந்த மதுரைக்காஞ்சி இதற்குதாரணமாம்' என இந்நூலினை காட்டியிருக்கின்றார். இதொழிற் முல்லைப்பாட்டு, நெடுங்கலாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலையாகிய நான்கும் தாமப்பொருளாகிய அகத்திணையமைதி யுடையனவாம். அவற்றுள் இவ்வுகேதலுக்கொண்ட முல்லைப்பாட்டைப் பற்றிக் கூறுவாம்:—

இதற்குதும் விஷயமாவது, போர்மேற பிரியுந் தலைவன் தான் வருமானவும் ஆற்றியிருவென்று கூறிய சொல்லிப்பிழையாமல் தலைவியவன் பிரிவையாற்றி இருத்தல். இனி யில் விஷயத்துக்கும் முல்லைப்பாட்டென்னும் பெயர்க்குமுள்ள உரிமையை விளக்குவாம்:—இத்பத்துறையாகிய அகத்திணையானது, முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருளென்னும் மூன்றுறுப்புடையது. நிலம், குறிஞ்சி (மலையும் மலைசார்ந்த இடமும்), பாலை (சுரமும் காஞ்சார்ந்த இடமும்), முல்லை (காடுங்காடுசார்ந்த இடமும்), மருதம் (வயலும்வயல்சார்ந்த இடமும்), பெய்தல் (கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும்) என ஐந்தாம். பொழுது, பெரும்பொழுதுஞ் சிறுபொழுது மென விரண்டாம்; பெரும்பொழுது கார், கூதிர், மூன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என ஆறாம்: இவையுமுறையே ஆவணி முதலிரண்டுமாத அளவினதாகிய ஆறுபருவமுமே. சிறுபொழுது மாலை, யாமம், வைகறை, காலை, நண்பகல், ஏற்பாடு (சூரியாஸ்தமனம்) என ஆறாம். இவை ஒவ்வொன்றும் சூரியாஸ்தமனம் தொடங்கி முறையே பப்பத்துறையாகிய யளவினதாம்.

கருப்பொருளாவன:—தெய்வம், உயர்ந்தோர், இழிந்தோர், பறவை, விலங்கு, ஊர், கீர், ழு, மாம், உணவு, பறை, யாழ், பண், தொழில், என்னும் பத்துன்குமாம்,

உரிப்பொருளாவன:—புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊட்டல் ஆகிய இவையும் இவற்றினியித்தமுமாம்.

இவ்வுரிப்பொருளுக்கு ஏனைய முதற்பொருளும், கருப்பொருளுந் துணையாய் கிற்பனவாம்: புணர்தலுக்குப் குறிஞ்சியும், யாமமும், கூதிரும், மூன்பனியும், பிரிதலுக்குப் பாலையும், யாமமும், கூதிரும், மூன்பனியும், பிரிதலுக்குப் பாலையும், நண்பகலும், வேனிலும் பின்பனியும், இருத்தலுக்கு முல்லைபும், மாலைபும், காரும், ஊடலுக்கு மருதமும். வைகறையுங் காலையும், பெரும்பொழுதாயும், இரங்கலுக்கு நெய்தலும், ஏற்பாடும், பெரும்பொழுதாயும் சிறந்த கிற்பனவாம்.

இவ்வுரிப்பொருளின் பொருளையும், முறையையும், 'அகப்பொருளாவது புணர்ச்சியாகலானும், அஃது இருவர்க்கும் ஒப்பநிழ்த மறவும் முன்னர்ப்புணர்ச்சியும், புணர்ந்துழியல்வது பிரிவினையானும், அது தலைவன்கண்ணதாகியசிறப்பானும், அதன் பின்னர்ப் பிரிவும், பிரிந்தழித் ஏற்பாற்றலைவி ஆற்றியிருத்தல் வேண்டதெனின் அதன்பின்னர் இருத்தலும், பிரிவின்திறனாகிய பரந்தையிற் பிரிந்துழித்தலைவன்தவறு கோக்கித் தலைவிகலாய்த்தல் இயல்பாதலானும், காமத்திற்குச்சிறத்தலானும், அன்பின்னர் ஊடலும், எனப்பிரிவு நீட்டித்தழிக்காமல்வாயிக்கு அருங்கல்யல்பாகலின் கடன்பிண்பிணர் இரங்கலும்வைக்கப்பட்டன' என்பதனும் காண்க.

இவற்றுள் தலைவன் பிரிந்த விடத்துக்கற்பாற் தலைவியாற்றியிருத்தல் முல்லைக்குரியதாதலின் அவ்விஷய வரிமைபற்றி இப்பாட்டு முல்லைப் பாட்டெனப்பட்டது. இது தோழி முதலிய வாயில்கள் தம்முட்கூறியதாகச் செய்யப்பட்டுள்ளது.

(தொடரும்)

திருச்சிற்றம்புலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தகுரவேந்தம்.

கம்பநாடரும் அவர் கலிப்புலமையும்.

(191-வது பக்கத்தொடர்ச்சி).

ஞானசம்பந்தரை ஆளவந்தபிள்ளை யாசிரியரென வழங்குவது எவ்விடத்தும் மாபன்மையால், ஆளவந்தபிள்ளை யாசிரியர் எனப்படுவார் ஸ்ரீஆள்வந்தார் என்னும் யமுநைத் துறைவரே ஆகற்பாலர். கந்த புராணம்-கம்பராமாயணம் முதலான பாரகாவியங்களில் நின்றும் யாதொரு உதாரணமும் எடுத்துக் காட்டாமையால் நச்சினர்க்கினியர் கம்பருக்கும் கச்சியப்ப சிவாசாரியருக்கும் முற்பட்டவர்; ஏறக்குறைய 1,200 ஆண்டுகளுக்குமுன்னே சமணர் காலத்திருந்தவர் எனச் சில கல்விமான்கள் கட்டுரைக்கின்றனர். சங்கச்செய்யுள்களும் தொல்காப்பியமும் தக்க உரையின்றி அருகிக்கருகுவதைக்கண்ட நச்சர் இலக்கியங்களுக்குத் தொல்காப்பிய விகிகளைக் காட்டியும் தொல்காப்பியத்தைச் சங்கச்செய்யுள்கள்முதலான தொல்லைநாளிலக்கியங்காளன் விளக்கியும் பண்டை நூல்களைப் பலர்க்கும் பயன்படுமாறு செய்வதே இவருடைய நோக்கம். அதனால் தமது காலத்தில் நவீன நூல்களான இராமாயணம் ஸ்காந்தமுதலியவற்றில் நின்றும் யாதொன்றும் இவ்வுரையாசிரியர் எடுத்துக்காட்டிற்றிலர் என்பது தேற்றம். சிலப்பதிகார உரையரில் அந்நாளின் உரையாசிரியர் நச்சினர்க்கினியருக்குப் பிற்பட்டவர் என்பது அறியப்படும். நச்சரும் பரிமேலழகரும் ஏக காலத்தினரென்பது பலருந்துணிந்தபடியாதலின் கம்பர் பரிமேலழகரது திருக்குறளுரையைக் கண்டிலரென்பது தெளிவு.

மேற்கூறிய நூல்களையும் உரைகளையும் கம்பராமாயணத்தையும் பற்பலகால் ஓதி முன்னவைகளைப் பின்னதோடும் பின்னதை முன்னவற்றோடும் ஒப்பிட்டு நோக்குவோமாயின் சற்றேறக்குறைய கம்பர் இன்னின்ன நூல்களை நன்கு பயின்றவர் எனத்துணிதல் கூடும். இன்னின்ன நூல்களின் சாராமிசங்கள் இராமாயணத்தில் ஏறியிருக்கின்றன என்பதும் வெளியாகும். இது கல்விச்சுவை யறிந்தவர்க்கு இன்பமானபொழுது போக்காக இருக்கும். தமிழ் நூற்பயிற்சி குன்றி ஒருவாறு இங்கிலிஷ்பயின்று வயிறு வளர்ப்பதே பெரிதாக இருக்கின்ற இக்காலத்தில்

இது செய்வது எம்போலியர்க்கு இலகுவான காரியமன்று. சிந்தாமணி-ஸ்காந்தம்-பெரியபுராணம் என்பனவற்றில் இவர் இன்புடன் நன்கு பயின்றனரென்பதும், திருக்குறளினே ஏனையவற்றினும் சிறந்த அருமருந்தாகப்பருகினவர் என்பதும், பின் காட்டப் படுகின்றவைகளால் ஒரு சிறிது விளங்கும்.

கரும்பல்ல நெல்லென்னக் கமுகல்ல கரும்பென்னச்
சுரும்பல்லி குடைநீலத் துகளல்ல பகலெல்லாம்
கரும்பல்ல முகையென்ன அமுதல்ல மொழியென்ன
என்ற பெரியபுராண அடிகள்.

• நென்மலை யல்லன நிரைவரு தரளம்
சொன்மலை யல்லன தொடுகட லமுதம்
நன்மலை யல்லன நறுதரு நிதியம்
பொன்மலை யல்லன மணிபடு புளினம்
என்ற இராமாயணச் செய்யுளுக்கு ஆதரவாகியிருக்கலாம்.

வரம்பெலா முத்தந்தத்து மடையெலாம் ப்ணிலமாநீர்க்கு
தூம்பெலாஞ் செம்பொன்மேதிக் குழியெலாங் கழுநீர்க்கொ
பரம்பெலா பவனஞ்சாலிப் பரம்பெலா மன்னம்பாங்கு
கரம்பெலாஞ் செந்தேன் சந்தக்காவெலாங் களிவண்ணட்டம்.
என்ற இராமாயணப் பாடலுக்கு

காடெல்லாங் கழைக்கரும்பு காவெல்லாங் குழைக்கரும்பு
மாடெல்லாங் கருக்குவனை வயலெல்லா நெருக்குவனை
என்ற பெரியபுராண அடிகள் அடியாயிருக்கலாம்.

முல்லையைக் குறிஞ்சியாக்கி மருதந்தை முல்லையாக்கிப்
புல்லிய நெய்தல்தன்னைப் பொருவரு மருதமாக்கி
எல்லையிற் பொருள்களெல்லா மிடைதடி மாறுநீரால்
செல்லுறு கதியிற்செல்லும் வினையெனச் சென்றதன்றே
என்ற இராமாயணச் செய்யுளைப் படிக்குமபோது
பாரிடை யினையபண்பிற் படர்ந்திடி பாலியந்தத்
தாருயி ரனைத்துந்தத்தம் அருவினைக் கமைந்தநீரால்
சேருறு கதிகளென்ன மரபினிற் திறமேயென்னத்
தாருவின கிளைகளென்னத் தனித்தனி பிறித்ததன்றே.
என்ற கந்தபுராணச் செய்யுள் நினைவு வருகின்றது.

கரீல்கிளர் கின்றநீத்தம் கலிரிதழ்க் கலசக்கொங்கை
* * * * *
மால்கிளர் கணிகைமாதர் மனமெனப் போயிற்றாமால்
என்ற கந்தபுராணங்கருத்தே

தலையு மாகமுந் தாளுந் தழிஇயதன்
• நிலை நிலாதிதை நின்றது போலவே
மலையி னுள்ளவெலாங் கொண்டு மண்டலால்
விலையின் மாதரை ஒத்ததல் வெள்ளமே.
என்ற இராமாயணப்பாடலில் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

தி. செல்வகேசவராய முதலியார், M. A.

(தொடரும்).

சிவமயம்,
திருச்சிற்றம்பலம்,
ஸ்ரீராகசம்பநதராவேகம்.
திருவானைக்காவுலா.

(207-வது பக்கத்தொடர்ச்சி).

தாரா கண்ணதாநத் தாராகிப் போண்டம்
வாராகி யற்றைக்கு மற்றைநாட்—கேராத
போகப் பொழுதிற் புடைத்துப் பொருமியிக
மோகத்தை நல்கு முகையினுள்—மேகத்துக்
கப்பாறு நீண்ட * வதிரேக மேனிலத்தி
லெப்பா வையரோடு மெய்தியிருந்—தொப்பிலா
மாணிக்க வம்மணையேழ் வாங்கியெறிந் தேற்பளவிற
சேனாற் புலுலிலவை செனொளியிப்பக்—காணுள்
திகைத்துமட வீரினினார் தேடுவமெங் கென்றாள்
வகைக்குடக, வெற்பின் மழையோ—மிகுப்புண்டு
காவிரியிற் போதுங்காண் காவையர னூர்க்கென்று
நீலினம்பி லாரம்போ னேருங்காண்—நாவலர்சேன்
† அன்னாற்றி லிட்டபொரு ளாரூர்க் குளத்துவா
னாரூர்க் கிதுவோ வெளிதென்ன—நன்றென்
றுவந்து பரவியுடனே சோதிப்பான்
நவங்கொ டளநின்ற நண்ணிச்—சிவன்கோயி
லெட்ட வமைந்தாள வல்லுக்கட் டுல்லுக்குட்
செய்த சிருத்தத் திருத்தாளன்—மெய்தகைப்போல்
‡ கிக் கினிய பிரா† னாணரு நாகருமுள்
§ கிக் வாங்கிய்பொற் சாபத்தான்—வெந்த
சுடலைனி லாமயுந்தான் சுத்தனா கைக்கோர்
சுடலமிசைக் கங்கை தரித்தோன்—உடலில்
நிறைந்த பணியழக னீலக் கிரீபன்
சிறந்த செழு நீர்த் திரளான்—பிறங்கற்
குமர்க் கொருபாகன் கோடுகுழல் காளந
தமரிக்க போற் பழகா—நீயிற் கிரப்
பாரமணித் தேரிற் பலனிவர்க் கண்டளவே
ஒருகினை வொன்றுசெய லொன்றுகி—யாரத்
தழுவுவான் போறசெல்லுந் தன்னபா ரத்தைக்
கழுவுவான் போற் கண்ணீர் காலும்—நழுவுந்

* துதிரேகம் - மேற்பட்டது.

† 'ஆற்றினில் கிழத்திற் றா மத்தினிலெடு' துப் பாண்டல
யது புக்களித்த' என்றார் 'நருகாப்பராப் புராணசிரிபச்'.

‡ திருமால் அம்பும், துதிசேடன் காணும், மேருமலை வில்லு
மாதலின் நாரணரு நாகருஞ் சந்திக்க வாங்கிய பொற்சாப
மெய்றது. நாகரு மந்திரரு மிமனவும்பாடம்; நாக (சேக)
லோகத்தாரும், நாக (சுவர்க்க) லோகத்தாரும் சந்திக்க வளைத்
தவில் என்றும், மேருநாணவாயுல கினைத்தாங்கி நிற்பதாத
லாஸ் இருதலையுழ் வணிகத்தோடு இருநாகமும் சந்திக்க நேர்ந்த
தென்னும் கொள்க.

குருகுந் கலையும் குவலயுத்தார் சொள்ள
• வருகுந் தளருமுயிர்க்குஞ்—சருகுபடு
நெஞ்சோ டயருமிய ணைக்கென்றிங் காணும்
பஞ்சோ ணுடன்சென்றா னுதியான்—செஞ்சோதிச்
சித்ர மணிமகுடத் தெய்வத்தே நிறபுலனி
யத்தெருவிற் கண்ட வணங்கொருத்தி—சுத்தத்

தேரீவை.

தேரீவை புலனத் திலோத்தமை வெள்ளிக்
கிரியின் மருவாத கேகை—கரிவனத்தில்
அத்தற்கு நஞ்சை யளித்தபிறைக்கம்போகி
மெத்தப் பயந்து பயன் வேறுதவிச்—சித்தத்தை
இன்புறுத்த வேண்டி யிரண்டாவ தோர்பிறையு
‡ முன்படைத்த தொவ்வாத முண்டகமு—மின்பரப்பும்
‡ வித்துருமு மொப்பிலா வெண்முததும் வேறான
புத்தமுதுகு || சஞ்சரிகப் புஞ்சமுந்—கைத்தலத்து
முன்னிரக்கஞ் செய்யு முதல்வனாரைப் போலப்
பின்னிரக்கஞ் செய்யும் பெருவிடமும்—இன்னிசையைத்
தானே முரலுமணிச் சங்குந் || கினைத்தருவும்
வானோர் பெருதேற்கும் ** வாரணமும்—மானத்
தனிமை யெழில்வல்லி †† சாதகமும் போத
இனிய வரம்பை யினமும்—புனிதமாம்
மல்லலணி னென்றும் வராதுங் கமடமு
நல்லனமுஞ் சேர்த்துமலர் நாரிநிக—ரல்லவெனப்
பெண்ணுருவ மாக்கிப் பிறகீருமணி பாரித்துக்
கண்ணுதன் முன் விட்டனைய காட்சியாள்—வண்ணமலை
யிசையே வேண்டி யிருந்தவஞ்செ யாநின்ற
ஆசிரியனைய வுரோமத்தான்—ஆசைப்
பகலுயிரு ளாகாமற் பாதுகாத் தேரீதி
முகிலின் விதுவை முடிப்பான்—மகரம்
உகளுசதி சூழ்ந்த வுலோகரையோ லோக
மசுளிரையு மாலாக்க வல்லான்—சகல
வணிகையர்சுள சூழ மத்தனா லயத்தி
வினிதுமலர்ப் பீடத் திருந்து—தனதருகு
சேவித்த நிற்குஞ் சிலவேளைப் பார்த்துண்ணை
யெலிப் பணிகொண்டோ மின்றளவும்—நீவிரும்ப
யாஞ்செய்யுந் கைம்மா நியம்புலா யென்பாளைப் [மக்
புஞ்செய்ய தான்பணிந்து போர்மாரன்—†† சஞ்சையெ

* அம்பஞ்சோன - பஞ்சபாணன்.

† அம்போதி - கடல்.

‡ பதம் நிதி.

‡ வித்துருமம் - பவளம் (கடைக்குறை).

|| சஞ்சரிகபுஞ்சம் - வண்டி ன்சட்டம்.

¶ கினை - மூங்கில்.

** வாரணம் - இங்கே கொங்கையாகிய யானை.

†† வல்லிசாதகம் - கற்பக்கத்தின்படர் கொடி.

‡† இஞ்சை - ஈகழ்ச்சி.

கீர்தா னிபக்கா விறைவனவ னைச்செய்க்கு
ஆய்ந்தாய்ந்து பாபபே னறிகிலென்—வாய்ந்த
படைத்துணையா நீவந்தாற் பஞ்சசரத் தாலெழுந்தில்
விடைத்துணையா னைப்பொருது வெல்வேன்—தொடைப்
வாகை யெனக்காம் வலப்பாக மக்கணமே
தோகை யுனக்கார் தொடங்கென்ன—ஒகையுட
வீதோ வரிதென் நெழுந்தான் *மெய் யில்லாணை
நீதேரில் வாவெனப்பின் னேர்கொண்டு—வீதிதனிற்
சென்றான் † விழிவே நிருப்பருவ விற்றோலி
நின்றான் குற்றேர் நிறுத்தினான்—குன்றை
முறிக்கு முலையாணை முன்னணியாய் மொய்கார் [வளைத்
தெறிக்குமுன்மார் பின்னணியாய் நின்றான்—குறிக்கை
தாணை மருத்து தழைப்ப வணிகவகுத்தான்
பாணைவனத் தானு மெளியனே—† சேனைக்
கணந்தொடர் வன்னியார் கைவளர்ந்து போத
அணங்கு மயில்வடவா ளதநத்—திணைக்குழு.
‡ யெம்பருவ விற்சிகர மெவச்சிராவிர
விம்பா பாசகைக கொண்டே—யும்பர்

* மெய்யில்லான் - அறங்கள்.

† இயற்கையான அலங்காரத்தைப் போர்க்கோலமாக வர்
ணித்திருப்பது காண்க; இதில் தாணை - துணை, சேனை; அணி
வகுத்தல் - ஆபரணம் பூட்டுதல், படைவகுத்தல்.

‡ சேனைக்கணத் தொடர் என்பது முதல் தேரேறிவந்தான்
என்பது வரையுமொரு தொடர். இதில் சிவபிரானுடையப
வனிக் கோலத்தைப் போர்க்கோலமாகச்சிலேடை முகத்தால்
மிகஅருமையாக வர்ணித்திருக்கிறது.

§ இவ்வடிவு, அடுத்ததும். பொருள்விளங்கவில்லை. முன்
நாந்தாலை யாசகிட்டவர் 'யம்பருவஞ்சீகரனே யாகச்சிர
மேரு - லின்பச்சிலையெய்திரேந்த - வும்பா' என்று பதித்த
ருக்கிறார். அதற்கு மிதற்கும் வெகுதூரம்; இங்கே சிலேடை
யாதலால் பாடரிச்சயம்பண்ணுவது கஷ்டமாயிருக்கிறது;
எட்டிலிருந்து வாறுகாட்டி. யிருக்கின்றோம் அப்பிரகடனாகி
பர் - 'அணங்குமயில் வடவாளத்தத் - திணைக்கு' என்பது -
பதய்வத்தன்மை பொருத்திய மயில் வடிவின் (உமை) அர
த்தபாகத்திலிணங்க. என்றும், போர்க்கோல வர்ணனைக்கு,
அணங்கும் அயில் வடிவான அத்தத்து இணைக்க, எனையிரி
ந்து, வருந்துத்தேதுவாயிய வேலும் வடத்தவாளும் கையிற்
பொருந்த என்றும் பொருள்பெற்றமை யறியமாட்டோது
'வணங்குமயில் வடவர் வாழ்த்த - விணங்குமுடி' என்று
-ண்ணமுடிக்கொண்டு படித்தும், மேலும் 'அயின் முங்கு
சினத்தாகம்' என்பது தீப்போல முடுகுஞ் சினத்தையுடைய
உரகம் (பாம்பு) என்றும், காந்தைப்போல் விரைந்தோமி
கின்ற சினத்தையுடைய தூகம் (குதிரை) என்றும் பொருள்
பெற்றதொடரை 'முடுகுசினத்தாகன' என்றும், அதன்மே
லும், 'கைம்மானு நின்றார்ப்ப' என்பது கையிலுள்ளமான்
என்றும், கையையுடையமான் (பாணை) என்றும் பொருள்
பெறுவதை 'கைமாமணி நின்றார்ப்ப' என்றும் பதித்துக் குதி
ரைப்படை, யானைப்படை, இவற்றினையெனக்கொடுத்து 'வே
சுவடிவிலுள்தேர்' என்பதை 'வேதவடிவமுதேர்' என்று
தேரிலுங்கைவைத்த அஞ்சாது விபரீதம் பண்ணியிருப்பது
போல யாமுஞ்செய்வதற்குக் கூசுகின்றோம் - இச்சுவையார்,
மேலிரண்டடிக்குக் கொண்டபாடத்தை யெப்படி நம்புவது?
அந்தோ! நமது காண்கமகப்புலவர் பெருமான் திருவாக்கி

காபத் திரம்பொழியக் கல்லார வாரு
வனையிற் பணிவலய மன்ன—அரியின்
முடுகு சினத்திரக முன்னைச் செறிய
வடுதிற்றாகம் மானுநின் றூர்ப்பக்—சொடிய
துடியதிர நெற்றிக்கண் சோதிர வேத
வடிவிலுள்த் தேரேறி வந்தான்—பிறந்தையார்
கண்டா ணினைந்த கருமமறத் தாள்காதல்
கொண்டா ணுடல்புகங் கூடனான்—* புண்டரிக
ஆம்பரா வாதிப பெருஞ்செல்வா வானைக்கார்
சம்பரா தாகூந்தர சேகரா—பைம்பவள
வண்ணு வசந்த வழகா மத்னையு
கண்ணு வடியேனைக் காவென்றா—சொன்னு தலான்
போதறுவதுகேட்டுப் பொருளுகியென் னையலர்ந்தோன்
தூற்றுவுளோ வென்றலகாத தூற்றினான்—கூற்றுடைத்
தன்னையடைந் தார்க்குத் தவறுவா வொட்டுவனோ
மின்னையு வந்தி விழிவைத்தான்—பின்னை
புருவிலியாக் சென்செய்வா நெத்தவா நெத்துச்
செருவிலியா யீசன்பின் சென்றான்—வருதெருவிற

பேரிளம் பெண்,

பொற்புற் தவளொருத்திப் பொன்னுட்டின் மின்னார்க்
பிற்பட்டு முற்பட்ட பேரிளம்பெண்—வெற்புமதிந்குப்
காவைச் சிவனாரைப் போலே கரட்ட
மாவைப் பணிவிக்கும் வார்த்தையான்—ஆவிவதை
பண்ணுதலாற் றிபணுதலாற் பாடி ரதிமுடித்த [வழ
கண்ணுதலா னின்னருள்போற் கண்ணினான்—வண்ண
கெல்லாந் சுமத்துகனத் தேயோ வினியதலத்
தல்லாது மாறில்லை யாகியோ—நில்லாக
கிளரத் திசையிலிடங் கிட்டாத வாரோ
தளர்சிற் திடைக்கிரங்கித் தானோ—தளர்சிற
நிடையரிக்கண் டானை யெதிர்ப்பதோ வித்தான்
படைழிலை சாய்ப்பி பதமோ—விடையோன்
அழுந்துவனை யாகத் தணையிப் பெற்றதே
யெழுந்துவளார் தென்னப்பா னெட்டு—செழுங்கடவி
லாங்காலை காலக்கண்டஞ்சியநா ளைடை ரெல்லா
வாங்காது கைவிட்ட மந்திரமோ—நீக்கான்
(தொடரும்.)

விருந்து இவ்விரண்டடியும் பிறந், சொற்புபடாதோ! பாய
சுத்துக்குப் பெருங்காய மிழைத்தும் பணமதர் கையிலகப்
பட்டுப் பாடழிந்து இடக்கின்றதே! ஓ! தமிழனங்கே! யார்
முகமாகவாகிலும் இதன் சொருபத்தை யெமக்குணர்ந்தியரு
ளாயோ!

* புண்டரிக அம்பர - புலித்தோலான்.

பதார்த்ததீபிகை மூலமும் ஆதன் உரையும்.

முன்முறையில் பிழைதிருத்தம்

பிழை.	திருத்தம்.
மாபு	மாபு
சொல்லவருவாருடைய	சொல்லவாருடைய
ஏழன்மேல்	ஏழின்மேல்

நாவியங்குளின் வரை.

மண்புன நிலளி வான்போழ்து திககாத்து
மாமனமென்

ரென்பது முற்பொருண் மூவெண் குணங்க
ருருவஞ்சுவை

பின்பகர் நன்ற முறமெண் ணளவு

பிரிதியைபு

கண்பெயர்நீக்கம் பிரத்துவம் பின்மை

கடுந்தண்மையே

(இதன்பொருள்):— முற்பொருள்- ஏழனுள் முன்னின்ற திரவியம் மண் என்று- பிருதிவியும்; புனல் என்று- அப்புவும், தின்று- தேயுவும், வளி என்று- வாயுவும், வான் என்று- ஆகாயமும், போழ்து என்று- காசுமும், திக்கு என்று- திக்கும், ஆதனம் என்று- ஆன்மாவும், மணம் என்று- மனமும் என, ஒன்பது-ஒன்பது வகைத்து, அங்ஙன மாயின்,

மொழி பெயர்ப்பு வெண்பா

“முன்மையொடு பின்மை முயங்கிக் சுறுத்தியங்குந்
தன்மையினு லாதாரந் தானின்றி—என்னவிதம்
இக்குணங்க ணிற்கு மெனவெண்ண லாலிருடான்
எப்பொருட்டும் வேறென் றியம்பு”

(இதன்பொருள்):— முன்மையொடு பின்மைமுயங்கி-முன் னைக்காருவா வியுயிற்றைக்காரு வாவியு பிருவொரு தன்மை த்து எனக்கால பரத்துவா பரத்துவமும் இருளவ்விடத்துள் ளது இருள்வ்விடத்துள்ளது எனத்தக்கின் பரத்துவாபரத்தி வ்மும் பொருந்தி. சுறுத்தியங்குந் தன்மையினால்- கருவடிவு டையதாநி ஆண்டு இயங்குகின்றது எனக்ருமைப் பண்பும் இயங்குதற் றொழியும் காணப்படுங் காரணத்தால், இக்குண ங்கள்- முன்மை முதலிய இந்தக்குணங்கள், ஆதாரயின்றி- தமக்கொரு பற்றுக் கோடின்றி, என்னவிதம் நிற்கும்-எப்படி நிலைபெறும்த், எனவெண்ணலால்- என்று சுருதவேண்டி வருந லால், இருந்தான்- இருளானது, எப்பொருட்டும்- ஒன்பது திரவியத்தினும், வேறென்று-வேறொரு பொருளென்றி, இய ம்பு, கருதிக்கொள் என்பதே: என்னும் இதனாற் பெறப்படுங் கண்கடும் அதன் வழித்தோன்றுங் கருத்தும் இருளையொன் பிதின் வேறெனக்கூட்டாநிற்கவும் திரவியமொன் பதென

வரையறுத்தும் போந்ததெனின? அது வேறாதல் வடிவுடை மையின் ஆகாயமுத்திய ஐந்தனுள்ளும், உருவுடைமையா னும் இடையருதியங்காமையானும் வாயுவின் ஒளிவடிவற் றமைமையானும் வெம்மையின்மையானும் தேயுவினும், குளிர் ச்சியின்மையானும்; கருவடிவிற்குக் கலானும் நீரினும் நார்த்- முடைய தன்மையானும் பரிசயின்மையானும் நிலத்தினும் அடங்குவதன்றி எனவரும் சேவல வியகிரேகியனுமான்க ளால் பெறப்படும்: இதனைப் பத்தாந்திரவிய மன்றென விலக் குவ தெப்படி; என்பையேல்;—இருள் வடிவுடைய பொரு ளன்று, ஒளியோடுங் கூடாதவிழியாற் கவரப்படுதலின்,* ஆலோக்கத்தின்பாவும் போலும் வடிவுடைய பொருள் விழியா த்கவர்த்து ஒளியே காரணமெனக் கருதப்படுதலின். பே ரொளியுடைய தேயுப் பொதுமையின்பாவமே இருள் என் பது பெறப்படுதலின் காலதேச பரத்துவா பரத்துவம் முத லியவற்றினுணர்ச்சி மயக்கத்தாற் றோன்றியதேயாம் எனக் கொள்ள வருதலின் இருள் அபாவ பதார்த்தம் என்பது சித்தி த்த தென்றற்க- அஃதங்ஙனமாகு;

(எஞ்சியன மறுமுறை வெளிவரும்)

பு. முநகேச பண்டிதர்.

விசேஷக்குறிப்புகள்.

ஸ்ரீசீதம்பரம் ஆனந்த நடராஜமூர்த்தியின் திவ்விய சந்நி தானத்தில் விளம்பினுப் சித்திரையார் 1வ விஷயபுண்ணிய காலத்தில் சூரிய அஸ்தமயனை தருணத்திலே இலக்கிப் ப மகோற்சவம் நடத்தவுத்தேசித்த அதற்கு முதல் நாளாகிய சோமவாரதினம் இராதிரியில் துலாலக்கிளமும் மூலாகு த்திரமூங்கடிய சுபகாலத்திலே பூஜாயாக ஆரம்பமும் சித் திரையார் முதற்றேதியாகிய மறுநாள் மூலநகூத்திரமும் கடலக்கிளமூங்கடிய சுபவேளையில் உற்சவமூர்த்திகளு ற்கு அபிஷேகம் திபாராதனை முதலிய உபசாரங்களும், சூரி யாஸ்தமயனம் துலாலக்கிளத்தில் இலக்கி திபஸ்தாபிஷமும் உடனே பஞ்சமூர்த்திகள் மகோற்சவமும் நூத்த டிச்சி விக்ரபப்பட்டிருக்கின்றது.

அவ்வாறு திபாபயும், என்பதற்குப் பார்வையினது இன் மைமய லுச்சமென்பது பொருள். என்னையெனின் - பகலி லே கூகையின் பூண்டுக்குர் குரு டி கண்ணுக்கும் தோ ன்மயிநள் அபர்வமாதல் போலுமென்க. பட்டணத்துப் பிள்ளை அடிகளும்.

“பொல்லா விருளகற்றுக் கதிர்கூகையென்புட் கண்ணினுக் கல்லாயிருத்திம்”

என்றார். இதனால் இருளைப் பொருள்வென்பார்மதம் மறுக்கப் பட்டமை காண்க.

MAHAS. Printed by P. C. KALPANA SUNDARA NADAR, at the C. N. Press, 6, Gurusvappan Street, Black Town, and Published by J. M. NAGARATHNAM.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுரவேநம:

உ ண ன ம வி ள க் க ம்

எ னு ம்

சி த் த ா ந் த தீ பி கை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை.

1897ஆம் மகாராணியாரின் வைர ஜடூபிலி தினத்தில்
ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க.

1898ஆம் ஏப்ரல்மீ.

இலக்கம்-கக.

திருமூலநாயனார் அருளிச்செய்த
திருமந்திரம்.

அரனடி சொல்லி யரற்றியமுது
பரனடி நாடியே பாவிப்ப நாளு
முரனடி செய்தங் கொதுங்கவல் லார்க்கு
நிரனடி செய்து நிறைந்துநின் றானே. (சுரு)

(பொ-ரை.) சிவபிரான் திருவடிப் பெருமையையே சொல்லி அரற்றி அமுது, அச்சிவபெருமானுடைய, திருவடியை நாடி எப்போதும் சிவோகம் பாவனைசெய்து, அவருடைய வலிய திருவடியை அரனாகநாடி அத்திருவடியின் கண்ணே புகலடைந்து ஒதுங்க வல்லார்க்குச் சிவபோக முறச்செய்து யாண்டும் நிறைந்து நின்றார் சிவபிரான்.

(கு-ரை.) இச்செய்யுளின்கண்ணே காண்கடியிலும் போந்த “அரனடி,” “பரனடி,” “உரனடி,” “நிரனடி,” என்னும் நான்கு அடிகளும் முறையே சிவஞானபோதத்தின் வழி நூலாகிய சிவஞானசித்தியாரிலே போந்த “மலரடிக்கீழ் வைப்பன்,” “பாதநிழற்கீழ் நிர்க,” “ஏகனாகி நின்றிட,” “அரன் மலரடிக்கீழிருப்பன்” என்னும் நான்கையும் முறையே உணர்த்திச் சிவருபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம் என்னும் நான்கையும் விளக்கிய வாராமென்க. ஆன்மாவிலே சிவசத்தியானது பதியுங்கால், அவ்வான்மா

வைச் சிருஷ்டியாதிகளிலே உந்தாநின்ற மலசத்தியானது நிவாரணமாகும், அந்த மலம் நிவாரணமாகுங்கால் அவ்வான் மாவுக்குத் துக்கச்சுரமாதிய சம்சாரத்திலே மின்றும் நீங்கு தற்குரிய விரக்தியுண்டாகாநின்றது; அதனால் சிவபிரானுடைய திருவடித்தாமரையைப் பார்த்தற்கு இச்சை விற்கும், பின்னரும் எக்கால்த்திலே சிவபிரானைத் தரிசிக்கப்போகின் றேன், எப்போது யான் பாசத்தினின்றும் விடுதலேன், சிவ பிரானைக் காட்டும் ஆசாரியர் யாவரோ என்னும் மதியானது உண்டாகும் என்னும் கருத்தினால், பவுஷ்கராகமம்.

சுருஷ்டியாதிகளிலே உந்தாநின்ற மலசத்தியானது

நிவாரணமாகும், அந்த மலம் நிவாரணமாகுங்கால்

அவ்வான்மாவுக்குத் துக்கச்சுரமாதிய சம்சாரத்திலே

மின்றும் நீங்குதற்குரிய விரக்தியுண்டாகாநின்றது;

அதனால் சிவபிரானுடைய திருவடித்தாமரையைப்

பார்த்தற்கு இச்சைவிற்கும், பின்னரும் எக்கால்த்திலே

சிவபிரானைத் தரிசிக்கப்போகின்றேன், எப்போது யான்

பாசத்தினின்றும் விடுதலேன், சிவபிரானைக் காட்டும்

ஆசாரியர் யாவரோ என்னும் மதியானது உண்டாகும்

என்னும் கருத்தினால், பவுஷ்கராகமம்.

என்று கூறிற்று. சிவபுண்ணியத்தால் வருவது இருவினை யொப்பென்றும், அதவாவே முதன்மையும் போகப்பற் றும் கழியும் என்றும், மலபரி பாகததால் வருவது சத்தினி காதம் என்றும், அதவாவே போகயோக்கிய கருவிகளிற் செ றிதல் கழியும் என்றும் இவை நான்கும் வந்து அவை நாலங் கழிந்தால் உணர்வாய் வின்ற ஞானக்கூத்த வினாரு முர்த்தி கொடு குறாகும் என்றும், அந்தக் குருவருளால் உருக்கழியும் என்றும், அது நீங்கினால் தேவல சகலம் நீங்கும், என்றும்,

அது நீக்கினால் அறிதற்றொழில் உண்டாதல் ஒடுங்கிக் கழியும் என்றும் பேர்ந்த உண்மைகள் “அரணடி சொல்ல யார்த்தியழுது” என்பதனால் தழுவுப்படும். இங்ஙனம் அறிதற்றொழிலுண்டாகிக் கழியுங்கால், சிவோகம்பாவனையினால் ஞானப்பெருக்கம் உளதாம் என்று பேர்ந்த உண்மை “பரணடிநாடியேய்பாவிப்ப நாளும்” என்றதனால் தழுவுப்படும். ஞானப்பெருக்க முனையின் இச்சை, ஞானம், கிரியை மூன்றும் கழியும் என்றும், அது கழிந்தால் பல நீக்கம் வராமலாகக்கூடும் வரும் என்றும் பேர்ந்த உண்மை “உரணடி செய்து கொதுங்கவல் லார்த்து” என்பதனால் தழுவுப்படும். மலரீக்கம் வாசனாமலரீக்கம் வரவே வியாபக அறிவு விளங்கி ஏகதேசப்படும் சுட்டுணர்வு கழிந்த சிவானந்த போகம் துய்க்கும் என்றும் பேர்ந்த உண்மை “கிரணடி செய்து நிறைந்து தின்னானே” என்பதனால் தழுவுப்படும். சிவபிரான் திருவடிப் பெருமையைச் சொல்லி அர்த்தி அழுங்கால், அச்சிவபிரான் குருமூர்த்தியை அதிஷ்டித்து நின்று “உடம்பே நான் என்றும், அது நீக்கியவழி பிராம் (ஆன்மா) நான் என்றும், இங்ஙனம் விபரிதமாக உணர்கின்ற உயிரானது, சுட்டுணர்வுட்பட்ட அப்பாசமு மன்று, சுட்டுணர்வு இறந்து கின்ற சிவமாகிய பதிப்பொருளுமன்று, அவ்விரண்டற்கும் வேறாக ஏகான்மவாதிகளால் பிராம் என்று அழைக்கப்படும் ஆன்மாவாம் எனக்கொண்டு, வேறொரு பூசத்தை மேற்கூறியவாற்றால் நீக்கி, ஏனைச் சிவப்பதிப்பொருள் வேறாயினும், வியாப்பிய வியாபக பாவகத்தாற் கண்ணொளியும் ஞாயிற்றின் ஒளியும்போல கேற்றமை சிந்தித் தோன்றாதவாறு ஒற்றித்து கிற்றற்றூரிய தனது தொண்டினையும் சிவபிரான் கலப்பினையும் தோக்கி நிறை நூடோகம் பாவனைபோலச் சிவோகம்பாவனை” செய்யுமியல்பு “அரணடி சொல்ல யார்த்தியழுது, பரணடி நாடியே பாவிப்ப நாளும்” என்றதனால் கொள்ளப்படும் எனவும், “சிவபிரான தான் உடனடி கின்றதியவும் வேறு காணப்படுமாதின் தியானே அறிததேனை எனனும்படி உயிராதானேயாய் ஒன்றுமைப்பட்டு உயிரின் வழிகின்ற அப்பெத்த நிலைபோல, ஈண்டு உயிர் அச்சிவபிரானோடு நின்றதியினும் தானென வேறுகாணப்படுமாதின் தியானே டொற்றமைப்பட்டு அச்சிவபணியினை வழுவாது நிறபின் மலமாயை கண்டறங்கன் இஃபாய ஒழியும்” எனனும் உண்மை “உரணடி செய்து கொதுங்கவல்லார்த்து” என்பதனால் கொள்ளப்படும் என்றும், இங்ஙனம் சிவபிரான் திருவடியிலே உதங்கி ஏகனுகியிறைபணி நிற்கும் உயிர் “இஃபவனது வியாபகத்தைத் தலைப்பட்டு ஒருவாற்றானும் குறைவின்றி இமமையே சிவன் முத்தராகிப் பாமுத்த நிலையிலே தமது வியாபகம் எங்கனும் அறிவு விளங்கப்பெற்றது முதல்வனோடொத்து நிற்கும்” இயல்பு “கிரணடி செய்து நிறைந்து தின்னானே” என்பதனாலே கொள்ளப்படும் என்றும் பொருள்கோடலுமாம்.

(பொ-ரை.) தேவர்கள் அநாதிமல முத்தாராகிய சிவபிரா
னுடைய திருவடிமையுற்றீப் போற்றுவதாக என்பார், அவ்
வாறே சிசுரர்களும் போற்றுவதாக என்பார், அவ்வாறே மனி
தர்களும் போற்றுவதாக என்பார், ஆதலால் (இம்மனிதருள்
ளே ஒருவனாகிய) நானும் போற்றுவதாக என்று உரைத்து
அவர் திருவடிமைய என் அன்புத்தே விளங்கவைத்தேன்.

(குரை.) அடி, கால், பாதம் என்பன ஒருபொருட்களை விளையத் தென்மொழியிலே இலக்கம் நோக்கி வகாரத்தினு லே பெரியோர் குறித்துக் காட்டுவர். இந்த வகாரமானது ஸ்ரீபஞ்சாக்காரத்தின் இரண்டாம் எழுத்தாகி அருட்சத்தியைக் குறித்து, அக்கினியில் உஷ்ணம் போன்றும் சூரியனின் கிர ணம் போன்றும் “சி” யைப் (சிவத்தை) பிரியாது நிற்பதா மாதலிற், சிவபிரான் திருவடி “வசி” என்று நிற்கும் இயல் பினதாம். இச்சையாகிய காந்தி எனப் பொருள்படும் “வச” (வப்) என்னும் தாதுவுக்கு “இ” பிரத்தியயஞ் செய்தலால் “வசி” என்பதும், பின்னர் அதனை வர்ண விபர்யயஞ் செய் தலால் “சிவ” என்பதும் கித்திப்பனவாம். இது இம்சித் தல்எனப் பொருள்படும் “இசி” (ஃசி) தாதுவிலிருந்து சிம்ம சப்தமுதலியன பிறந்தனபோலாம். இதனால் “சிவ” சப் தத்துக்கு இச்சிப்பவர் (நிரும்புபவர்) என்னும் பொருள் எய் திற்று. மகாபாரதம்,

సమేధయతియన్నిత్యం సర్వాద్దానాఘ్నపక్రమం ।

శిమమిచ్చన్తనుష్యాణాం తస్మాద్దేవశ్చిపన్తనీతః ।

సమాభిషేకమే సర్వే దానవాశ్చ మరాక్షయే ।

శివోస్తి సర్వభూతానాం శివత్వం తేన మేనురాః ॥

“மனிதர்களுக்கு இன்பம் கொடுக்க இச்சித்த (விரும்பி) பொருள்கள் அனைத்திற்கும் ஆதர்பாலனவாகிய உபகரணங் களை விருத்திசெய்கின்றவர் சிவபெருமானும் என்றும், தே வர்களும் அசுரர்களும் சிவத்திலே உறுபத்தியாகின்றார் என் றும், சர்வசேதனப் பிரபஞ்சங்களுக்கும் சிவத்துவம் கொடு க்க இச்சித்தலால் சிவனாகின்றார் என்றும் பொருள்படக் கூறு தலால், தேவர் அசுரர் மனிதராகிய எல்லோர்க்கும் சிவத்து வம் கொடுப்பவர் சிவபிரானாக, அச்சிவனாரைத் தேவர்களும், அசுரர்களும், மனிதர்களும் தலைவராகக்கொண்டு அவரைப் போற்றிஞராதலின், ஸ்ரீமூலர் அம்முத்திறத்தாரும் முறையே “புனிதன்னடி போற்றி என்பார்,” “அசுரர் போற்றி என் பார்,” “மனிதர் போற்றி என்பார்” என்று கூறி, அம்மனித ருட் பாற்பட்ட தமக்குஞ் சிவபிரான் சிவத்துவம் கொடுத்த ல் முறையாமாதலின் அவரைப் போற்றி, ஸ்ரீஞானசம்பந் தர் “மாதுக்க நீங்க ஹுலீர் மணம்பற்றி வாழ்மின்” என்றதற் றும் பொருளாக

மாதுக்க நீங்க லுதுவீர் மனம்பற்று மென்.

தாதிச் சடர்க்கேசா தியையன்பி னகத்துள்ளர்கயி

போதித்த நோக்குற் றொழியாமற் பொருந்தி யாழ்ந்து
பேதித்த பந்தப் பிறப்பின்னெதி பேர்மி னென்றும்.

என்று அருண்மொழித்தேவர் கூறினமைக் கிளையவே,
“போற்றியென் னன்புள் விளங்கவைத் தேனே” என்று

பேற்றிலியென் பாரம ராபுனி தன்னடி

தோத்தியென் டாரக ரர்புனி தன்னடி

போற்றியென் பார்மணி தர்புனி தன்னடி

பேரந்தியன் னன்புள் விளங்கவைத் தேனே.

கூறினார். இதனால் தேவர்க்கும், அசுரர்க்கும் மனிதர்க்கும் விரும்பிச் சிவத்துவம், பாலிக்கும் அத்திருவடி அம்முனிதருள் ஒருவனாகிய தமக்கும் அத்திருவடி சிவத்துவம் பாலிக்கும்மாம் என்பது கொண்டு அந்தத் திருவடியாகிய மருந்தைத் தமது அன்பாகிய பாலிலே போற்றிவைத்தார் என்பதாம். அத்திருவடி ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தின் பொருளையாமாதலில் நக்கீர தேவநாயனார் “வாயிலே வைக்கு மளவின் மருந்தாகித் தீய பிறவிநோய் தீர்க்குமே” என்று கூற, ஸ்ரீஞானசம்பந்தர் “அகனமர்ந்த வன்பினரா யறுபகைசெற் றைம்புலனு மடக்கி ஞானப், புகழுடையார் தம்முள்ளப் புண்டரிகத்துள் ளிருக்கும் புராணர்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

விதிவழி மல்லதில் வேலை யுலகம்
விதிவழி யின்பம் விருத்தமு மில்லை
துதிவழி நிற்பலுஞ் சோதிப் பிரானும்
பதிவழி காட்டும் பகலவ னுமே. (சுரு)

(பொ-ரை.) ஊழ் (தெய்வம்) வகுத்த வழியினல்லாத இந்தச் சமுத்திரம் சூழ்ந்த லையகம் இல்லையெயாக, நல்வினை வினையும் நல்லுழியின் வழியே எய்தும் இன்பம் பிறழ்ச்சியாதல் இல்லையாமாதலில், அந்நல்லுழி உருற்றிய நெறியானே சிவபிரானைத் தோத்திராஞ்செய் தொழுகுங்கால், சோதி சொருபராகிய அச்சிவபிரான் சிவலோக வீட்டுக்கு வழிகாட்டும் சூரியனேயாவார்.

(கு-ரை.) ஊழ் அகுத்தவகையினல்லாத இன்பம் நுகர்தல் அரிதாமென்பது.

வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி
தொகுத்தார்க்குந் துய்த்த லரிது.
என்னுந் திருக்குறளானும், நல்லுழி நடை பெறுங்கால் அதனால் எய்தும் இன்பத்தை யூற்றதல் ஒர்போதும் உடாதாமென்பது.

பரியினு மாகாவாம் பாலல்ல வுய்த்துச்
சொரியுனும் போகா தம்.
என்னுந் திருக்குறளானும், நல்லுழி இலே (துதிவழியே) நிற்கும் முயற்சியுண்டாமென்பது “ஆ கூழாற்றோன்று மசை வின்மை கைப்பொருள்” என்னுந் திருக்குறளானும் உணரப்படும். “தழற் கொள்ளியினைப் பிடித்திருக்கும் அழகிய கையினையுடையார் தாம் வேண்டிய பொருளைக் காணாமளவும் அதனை முன்னிட்டுப் பின்னிற்ரு மாறுபோல், நேயமாகிய சிவப்பொருள் வெளிப்படுமளவும் அருளைத் தமக்கு முன்னுக்கித் தாம் அதன்பின் நிற்பலே அருளோடு பொருந்தி நிற்கும்” நிலையாமென்பது பொருள் படப்போந்த

உற்கைதரும் பொற்கை யுடையவர்போ லுண்மைப்பி னீற்க வருளார் நிலை.
என்னும் திருக்குற ளுக்கிசையவே, சிவலோகத்துக்கு வழிகாட்டுவது சூரியனும் என்பது பொருள் பட “பதிவழி பகலவனுமே” என்று உரைக்கப்பட்டது.

அந்திவண்ண வரனே சிவனே யென்று
சிந்தைசெய் வண்ணந் திருந்தடி யார்தொழு
முந்திவண் ணமுதல் வாபர னேயென்று
வந்திவ வண்ணனெம் மனம்புகுந் தானே. (சுக)

(பொ-ரை.)- அந்திவண்ணரே, அரனே, சிவனே என்று சிந்தை செய்யும் நெறியறிந்து மெய்யடிபார் வணக்க முன்னரே, அண்ணு முதல்வா பரனே என்று கூறும் திருநாமங்களால் உவந்து சிவபதியார் எம்மனத்தின்கண்ணே புருந்து நின்றார்.

(கு-ரை.) சிவபிரான் “சிவன்” என்னுந் திருநாமத்தை யுடையார் என்பது.

சிவனெனுநாமந் தனக்கே யுடையசெம் மேனியெம்மா னவனெனே யாட்கொண் டளித்திடுமாகி லவன்றனையான் பவனெனுநாமம் பிடித்துத் திரிந்துபண் ணுழைத்தா[மே. விவனெனைப்பன்னு ளழைப் பொழியானென் றெதிர்ப்படு என்னும் ஸ்ரீவாசீச திராவிட சுருதியால் உணரப்படும். இங் கனம் அந்திவண்ணன், அரன், முதல்வன், பரன் என்னுந் திருநாமங்கள் சிவபிரானுக்குப் போந்தமை திராவிட சுருதிகளிலே மிகுதியும் காணப்படுதலில் அவற்றைத் தனித்தனியே எடுத்து உத்கரியாது விடுத்தேம்.

மனையி லிருந்தவர் மாநவ ரொப்பர்
நினைவு ளிருந்தவர் நேசத்து ணிற்பர்
பனையு ளிருந்து பருந்தது போல
நினையத் தவர்க்கில்லை நின்னின்பந் தானே.

(பொ-ரை.) இல்லின்கணுள்ளார் மெய்த்துறவிகள் போலச் சிவபிரானை மறவாதவராய்ச் சிவானந்தத்தினின்றோராவர்; பொய்த்துறவிகள் புனையிலிருந்த பருந்தபோலச் சிவபிரானை மறந்து சிவானந்தத்தை இழந்தோராவர்.

(கு-ரை.) பனைநுனியிலே யுள்ள ஒலைகள் கொண்டு பாப்பி வேயப்பட்ட மனையின்கண்ணையுள்ளோர் அம்மனை நிழலின்பத்தை யடைந்து பனையாலாய பயனையும் அடைந்தவாறு போல, “அனைத்தும் வேடமா மம்பலக் கூத்தனைத் தினைத்தினைப் பொழுதும் மறந்துய்வனே” எனவும், “இறைவனையுன்னை யல்லாலியாது நான் நினைவிலேனே” எனவும், “நாகைக் காரோணக்கருதியேத்தப் பெற்றவர் பிறந்தார் மற்றுப பிறந்தவர் பிறந்திலாரே” எனவும், “பெரும்பற்றப் புலியூரா னைப் பேசாத நாளெல்லாம் பிறவாநானே” எனவும் போந்த திருவாக்குகளுக்கிசையச் சிவபிரான் திருநாமங்கள் கொண்டு அவரைத் துதிசெய்து எக்காலமும் மறவாத மனையின்கணுள்ளார் சிவானந்தத்தை இழந்தோராகார். (பனையினடிப்புறத்தேயுள்ள) மனைகளாகாத பனை நுனியிலே போயிருந்த பருந்தானது அப்பனையின் நிழலை அடைந்து இன்பம் அடையமாட்டாதவாறு போல, (கிரகஸ்தாச்சிரமத்திலுயர்ந்த துறவரத்திலே நிற்பவராம், வேடக்காரர் உச்சப்படியிலே நின்ற ராயினும்,

நன்று கோற்கென் பட்டினி யாகிலென்
குன்ற மேறி யிருத்தவஞ் செய்யிலென்
சென்று நீரிற் குனித்துத் திரிபிலே
வென்று மீசெனென் பார்க்கன்றி யில்லையே.

என்ற திராவிடசுருதிக்கியைச் சிவபிரானை மறந்தவராய்ச் சிவானந்தத்தை இழந்தோராவர். பக்குவமில்லாத தாமரை

சூரியமண்டலம் வரையிற்கொண்டிருக்கப்பெற்றதும் அது மலருமாயினும், பக்குவமாகிய தாமரை மலர் சூரியனி லிருந்து வெகுதூரத்தினதானிய பூமியிலிருந்தும் மலர்ந்து விடுவதாகும். இவ்வாறே அபக்துவர் நேரே ஐக்கியத் போ ய்ச் சிவபிரானைத் தரிசித்தாராயினும் சிவானந்தத்தை அடை ந்தோராகார், பக்குவர் சிவபிரானைக் கையெறித் போய்த் தரிசியாராயினும் எக்காலமும் அவரை மறவாமையால் சிவா னந்தத்தை இழந்தோராகார். இவ்வுண்மை நோக்கியே ஸ்ரீ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் “அது பழச்சுவையென வழுதெ ன வறிதற் கரிதென வெளிதென உமாரூ மறியார்” எனினும், அருணந்திசிவாசாரியர்

“நாடுகளிற் புக்குழன்றுங் காடுகளிற் சரித்த
நாகமுழை புக்கிருந்தார் தாமுத நவீந்தார்
நீடுபல காலஞ்சி னித்தாராயிருந்து நின்மல
ஞானத்தை யில்லார் நிகழ்ந்திவர்ப் பிறப்பி
னேடுதரு மலர்க்குழலார் முகைத்தலைக்கே யிடைக்கே
யெறிவிழியின் படுகடைக்கே கிடந்துயிறை ஞானங்
கடமெவர் கூபரியீ னீடுங் கூடித்
குஞ்சித்த சேவடியுங் கும்பிட்டே யிருப்பார்.”

என்றும் கூறியவற்றால் உணரப்படும், மனையிலிருந்தார். கிசுதாசுசிரம தெரியினாராம் எனவும், மனையிலிருந்தார் போன்றார் போய்த்துறவுவேடம் பூண்டவாராம் எனவும் உண ர்க. “நினையாதவர்க்கில்லை நின்னின்பம்” (சிவானந்தம்) என்றமையால், “நினைவுளிருந்தவர் நேசத்துணிற்பவர்” என் னதிலேபோன்ற “நேசத்துணிற்பவர்” என்றதற்குச் சிவானந்த முற்று நின்றவர் என்று பொருள்கோடும்பாற்றாம். மனையி லிருந்தவர் மாதவமொப்பார் என்னும் வாய்மை

“அறனெனப் பட்டதே யில்வாழ்க்கை யுடையதும்
பிறன் பழிப்ப தில்லாயி னன்று.”

என்னும் திருக்குறளால் உணரப்படும்.

அடியார் பரவு மமரர் பிரானே
முடியால் வணங்கி முதல்வனை முன்னிப்
படியா ரருளும் பிரம்பா நென்தை
விடியா விளக்கென்று மேவிநின் றானே. (சஅ)

(பொ-ரை) அடியார்கள் புகழ்நின்ற தேவர்பிரானாகிய சிவபிரானைத் தகையினாலே வணங்கி, அம்முதல்வரை இதயத் திண்ணனாக நியானிப்ப, தம்மை நினையாதவர்க்கும் அரு ளும், பிரம்பராகிய எமது பிதாவானவர் அவ்விதயத்தின் கண்ணே அண்டாவிளக்கென்று சொல்லுமாறு பொருந்தி நின்றார்.

(கு-ரை) “உன்பால் கினைவாரது உள்ளக் கமலத்தின் கண்ணே அவர் நின்றவடிவோடு விரைந்து சேறலில்” திரு வள்ளுவ நாயனார் “மலர்முசையெகினான் மாணடிசேர்ந்தார்” என்று கூறினமைத் திணையவே, “முதல்வனை முன்னி விடி யாவிளக்கென்று மேவிநின்றானே” என்று உரைக்கப்பட்டது. “அங்குஷ்ட மரத்திரமாயுள்ள புருஷர் சூத்துமாவின் மந்தி

யின்மண்ணே நிற்கின்றார், அவர் இறந்தகால எதிர்காலத்து ள்ள ஈசானாராம்” என்பதுகொண்டு கடவல்லியுபநிடதம்,

அங்குஷ்டமரத்திரமாயுள்ள புருஷர் சூத்துமாவின் மந்தி

யின்மண்ணே நிற்கின்றார், அவர் இறந்தகால எதிர்காலத்து

“என்று கூற, இக்கடவல்லி மந்திரத்தைக்கொண்டே “(அங் குஷ்டத்தினாலே) அளக்கப்படுகின்ற என்னும் சப்தம் (கடவ ல்லியுபநிடதத்து) உண்மையால்” எனப் பொருள்படும்.

“சூது” என்பது:

என்னும் “வியாசர் வேதாந்த சூத்திரம் கிளர்ந்ததாம் என வும், இந்த “ஈசான” சப்தத்தினாலே குறிக்கப்பட்டவர் சிதம் பரபரமாகாசமத்தியத்திலேயுள்ள சர்வைசுவரிய சம்பன்ன ரும் சர்வேசாரும் சம்புவேயாம்” என்பதுகொண்டு வேதங் களுக்கெல்லாம் சிவையாய் நின்ற அதர்வசிகை

“சூது” என்பது:

என்று கூறியதாமெனச் சைவபாஷ்யகாரர் விளக்கினார். ஸ்ரீஞானசம் பந்தர் அவவுண்மை நோக்கி,

“கோலமாய நின்மதிற் கடலால வாயிலாய்
பாலைய தொண்டெய்து பண்டுமின்று முன்னையே
நிலமாய கண்டனே நின்னையன்றி நித்தலுஞ்
நிலமாய கிந்தையிற் நேர்வதில்லை தேவனே.”

என்று கூற, அப்பொருளை அருண்மொழித்தேவர்

ஒன்றுவே துணர்வு மில்லே நெழிவற நிறைந்த கோல மன்றினான் மறைக ளைத்த மாணுட ருய்ய வேண்டி
நின்றுநீ யாடல் செய்கை நினைப்பதே நியம மாரு
வென்றுபூம் புகலி மன்ன நின்றழிழிப் பதிகம் பாடும்.

என்று விளக்கியருளினார். திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்,

“காடி நாரண னுன்முக நென்றிவர்
தேடி யுந்திரிந் துக்காண வல்லறோ
மாட மானிகை சூழ்தில்லை யம்பலத்
தாடி பாதமென் னெஞ்சு ளிருக்கவே.”

என்று அருள, சுந்தரமூர்த்திநாயனார்

“மடித்தாடு மடிமைக்க ளன்றியே மனனே
நீ வாழுகாணார்.

தடுத்தாட்டித் தருமனார் தமர்செக்கி லிடம்போது

தடுத்தாட் கொள்வான்

கடுத்தாடு காதலத்திற் தமருகமு மெரியகனங்

கரிய பாம்பும்

பிடித்தாடிப் புலியூர்ச்சிற் தம்பலத்தெம் பெருமானைப்
பெற்றா மன்றே.”

என்று அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகள்

“உருத்தெரியாக் காலத்தே புன்புருந்தென் னுளமனவக
கருத்திருத்தி பூன்புக்குக் கருணையினு லாண்டுகொண்ட
திருத்துருத்தி மேயானைத் தித்திக்குஞ் சிவபதத்தை
யருத்தியினு னாயடியே னணிகொடி லில் கண்டேனே.”

என்று திருவாசகத்தினும்,

“காகத்திரு கண்ணிற் கொன்றே மணிகலந் தாங்கிருவ
ராகத்து ளேரிருயிர் கண்டனம் யாமின்றியாவையுமா
மேகத் தொருவ னிரும்பொழி லம்பலவன் மலையிற் றுளே.
றோகைக்குந்தோன்றற்கு மொன்றாய்வரு மின்பத் தன்பங்
ன்று திருக்கோவையாரினும் அருளிச்செய்தார். இவ்வுண்
மை உளப்படவே சிவத்ததுவ விவேகமுடையார்.

நவம் ஸூத்ரீஹம் நமஸ்கரஸ்தாம் ப்ரஹ்மசாமசி ஸ்ரீஸ்த்
ஹ்வஸ்தவ ஸ்வஸ்தீவ்யபூதஹ். ப்ரஹ்மஸ்தாம்ஸு ப்ரஹ்மஸு
ஸ்வஸ்த வ்ரஸ்யஸ்தீவ்யபூதஹ் வ்ரஸந்ருவ்யபூதஹ்
என்று கூற, திராவிட மகாபாஷ்யகாரர்

“பிறைய மாகும் புருடனங் குட்டப் பிரமிதி

தனை விரும்பாம்

ஸறவனே யுனதி சாணநற் சுருதி யாற்பர

மென்று நிச்சயித்தோன்

செறியும் வேதாந்தப் பொருளினைத் தெரிக்குஞ்

சூத்திரஞ் செய்தவன் சுருத்து

மிறைவ நின் பெருமை கண்டதே யாகு

மென்பரா லாயவல்லவரே.”

என்று அதன்பொருளை விளக்கினார். அங்குஷ்டமாத்திரராய்
இதயத்தின்கண்ணே அமர்ந்தவர் இரவிதல்லிய ரூபராம் என்
பது கொண்டு சுவேதாசுவதரோபநிடதம்,

அங்குஷ்ட மூத்ரீரஸ்து ராஸஸ்யஸ்துஹம்ஸார் ஸ்மஸ்தீஹ்யஃ।

என்று கூறிற்று. இரவி இரண்ணியம்—என்வன் செங்கிற
முடைமையாலன்றோ அச்சிவபிரானுரைச் சாந்தோக்கியம்
மகாநாராயணமுதலிய உபநிடதங்கள் இரண்ணிய ரூபமுடை
யர் என்று கூறியவாம். அவற்றை எண்டு விரிக்கிற பெருகு
மென்று விடுத்தேம். இதனால் திருமுலர் திருமந்திரம், திருக்
குறன், தேவாரம், திருவாசகம், திருக்கோவையார், (மாயா
வாதோபநிடதமாகாத) சிவாத்தவியதோபநிடதங்கள் வேதாந்
த சூத்திர முதலியவெல்லாம் ஒரு கருத்துடையனவாய் “பா
மாகாய மத்திய சிவபிரானுதிய ஈசானரிலே” முடிவு பெறுகி
ன்றன என்ற கருத்தினாலன்றோ எம்பெருமாட்டியாரும்.

தேவர் குறனூந் திருகான் மறைமுடிவு

முவர் தமிழு முனிமொழியுங்—கோணங்

திருவர சுகமுந் திருமுலர் சொல்லு

மொருவா சுகமென் றுணர்.

என்று கூறினார். “விடியா விளக்கு” என்றது அக்கடவல்லி
மந்திரத்திலே சொல்லப்பட்ட “சோதி”யேயாமென்க. இத்
னையே திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் “மெய்கிளரு ஞான விளத்
குக் கண்டாய், மெய்யடியா ருள்ளத்து வித்துக் கண்டாய்”
என்று அருளிச் செய்து சிவபிரான் தம்மை நினையாதவர்
கருக்கும் அருள் செய்துமுண்மை “எண்ணலாரையு நினைத்
தருள் தரு நிமலன்” என்பதனால் உணரப்படும்.

பரைபசு பாசத்து தாதனை யுள்ளி

வரைபசு பாசத் தொருங்கவல் லார்க்குத்

திரைபசு பாசச் செழுங்கட னீந்திக்

கரைபசு பாசங் கடந்தெய்த லாமே. (சுக)

(பொ-ரை.) அருட்பராசத்தி, பசு பாசங்களுக்குமேலாக
வியாபித்து நிற்பவராய சிவபிரானைப் பசுவானது (ஆன்மா
வானது) நினைந்து பாசத்தினின்று நீங்க அச்சிவபிரானிலே
ஒடுங்கவல்லார்களுக்கு, அப்பசுவானது அலைபொருந்திய பா
சமாகிய செழிய கடலானீந்தி, (பின்னர்) அது பராசத்தி சமே
தசிவபிரானாராம் கரையை அணையப்பெறலாகும்.

(கு-ரை.) சிவபிரான் பாசம், பசு, பரை என்பவற்றுக்கு
வியாபகராய் நின்றாரென்பது.

“ஆமலைக்கு வியாபகனே யானவற்கு வியாப்பியமே
விமலைவியாபதி யுயிர்கட்கு யிரவட்கு வியாப்பியமே
சமலைக்கு வியாபகியே சமலையுயிர் வியாப்பியமே
சமலைசக வியாபகியே சகஞ்சமலை வியாப்பியமே.”
என்னுந் சிவதருமோத்தரச் செய்துள்ளும்.

நிறைசிவத் தடக்கஞ்சத்தி நிருமலிக் கட்டக் காண்மா
மறைமல மவற்றடக்க மன்னிய வவற்றின் சத்தி
யறையுயிர்ச் சத்திதன்பா லடக்கமே மாயை மாயை
பொறையுயிர் காரியங்க ளதனிடை படக்கம் பூணும்.
என்னுந் தணிகைப்புராணச் செய்யுளாலும் உணரப்படும்.
சிவபிரானே அடைந்தே பிறவியாகிய பாசகாரத்தை நீந்தல்
வேண்டுமென்பது கொண்டு திருவள்ளுவராவார்.

“பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா

நிறைவ ஈடிசேரா தார்.”

என்றும், ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகள் அக்கருத்துப்பற்றியே

“தனியனென் பெரும்பிறவிப் பெளவத் தெவ்வத்
தடந்திரையா லெற்றண்டு பற்றென் தின்றிக்
கனியைநேர் துவர்வாயா ரென்னங் காலாற்
கலக்குண்டு காமவான் சுறவின் வாய்ப்பட்
டினியென்னே யுய்யுமா நெனநென் நெண்ணி
யஞ்செழுத்தின் புண்பிடித்துக் கிடக்கின் றேனை
முனைவனே முதலந்த மிலலா மல்லெ
கரைகாட்டி யாட்கொண்டாய் மூர்க்க னேற்கே.”
என்று கூறியருளினார். திருவெண்காட்டடிகள்.

“அறிவி லொழுக்கமும் பிறிதுபடு பெய்யுங்
கடும்பினித் தொகையு மிடம்பை யீட்டமு
மினையன பலசரக் கேற்றி வினையெனார்
தொன்மீ காம னுய்ப்ப வந்நிலை
சருவெனு நெடுநக ரொருதுறை நீந்தத்துப்
புலனெனுங் கோன்மீ னலமந்து தொடர்பு
பிறப்பெனும் பெருங்கட னுறப்புருந் தலைக்குந்
தயர்த்திரை யுவட்டிற் பெயர்ப்பிட யயர்த்துத்
குடும்ப மென்னு நெடுங்கல் வீழ்த்த
நீறையெனுங் கூம்பு முரிந்து ஞாற்பா
வுணர்வெனு நெடும்பாய் கீழிப் புணரு
மாயப் பெயர்ப்படு காயச் சிறைக்கவல்
கலங்கு புகவிழா முன்ன மலக்கன்
மதியுட னணிந்த பொதியவிழ் சமுலத்துப்
பையர வணிந்த தெய்வ நாயக
தொல்லெயி லுடுத்த தில்லை காவல

வம்பலர் தம்பை யம்பல வானநின்

எரு னெனு நலத்தார் பூட்டத்

திருவடி செங்கரை சேர்த்துமா செய்யே.

என்று கூறினார். மேலே போந்த திருமந்திரச்செய்யுளிலே பாசமானது சமுத்திரமாகவும், பசுவானது அதனைநீங்கிக் கடப்பவனாகவும், பதிவாகிய அருட்பாசத்திச் சிவனார் களையாகவும் உருவகஞ் செய்யப்பட்டவாறு காண்க.

குடுவ னெஞ்சிடை வைப்பன் பிரானென்று

பாடுவன் பன்மலர் தூவித் தொழுதுநின்

ருடுவ குடி யமரர் பிரானென்று

நாடுவ னுனின் றறிவது தானே.

(ரு0)

(பொ-ரை.) சிவபிரான் திருவடியைச் சிரசின்மேற் சூட்டுவேன், அவர் பாத்ததை நெஞ்சிலே இருத்துவேன், அவரைப் பிரானென்று பாடுவேன், அவர் மீது பல புஷ்பங்களைத் தூவி வணங்கி நின்று கூந்தாடுவேன், அவ்வாறு கூத்தாடித் தேவர்பிரான் என்று நாடுவேன் எனபதே நான் இன்று அறிந்தவாரும்.

(ரு-ரை) “பரமே பார்த்திருந்து பராவு சிவராவாரும்” குரு ருப சிவத்தியானத்தை விடாராதலின் அவர் இதயத்தினுள்ளும், “பானென தென்றற நின்றவிடமே திருவடி” யாமாதலில் அவர் முதன்மையாகிய முடிக்கணிகலமாய் அந்தத் திருவடியைத் தரித்திருப்பாராதலின் அவர் சென்னியிலும், பொருந்தமாறு திருவருளே திருமேனி கொண்டு ஆசாரியராக எழுந்தருளி வந்த அவருடைய காருண்ணியத்தைக் குறித்து அவ்வுதவியை மறவாது அன்புசெய்துகொண்டிருப்பதே அவர்கள் அதுஷ்டிப்பதாம்” என்பது கொண்டு திருவுந்தியார்.

சந்தையி னுள்ளுமென் சென்னியி னுஞ்சேர

வந்தவர் வாழ்கவென் றுந்திபா

மடவா ளுடனேயென் றுந்திபற.

என்று கூறினமைக்கிசையவே, சென்னியில் “குடுவனெஞ்சிடை வைப்பன்” என்று கூறினார். பாசமானந்த மேலீட்டினால் சிவஞானிகள் பாடலாடல் செய்வாரென்று கொண்டு சிவஞானசித்தியார் “பால்ருட னுண்மத்தர் பிசாசர்குண மருவிப் பாடலினொ டாடலிவை பயின்றிடும் பயில்வா” எனக் கூறினமைக்கிசையவே, ஸ்ரீமூலர் “பாடுவன் ஆடுவன் ஆடி அமரர் பிரான் என்று பாடுவன்” என்றற்றொடக்கத்தனவாக அருளிச்செய்தார்.

சிறப்புப்பாபிரம் முற்றியது.

பெரியபுராண நவநீதம்.

இத்தலைப்பின் கீழ் எழுதக்கருதிய தியாதெனின், திருத் தொண்டர் சரித்திரங்களில் ஒவ்வொன்றிலுமுள்ள சாராபிசங்களைத் திரட்டிக்காட்டவேண்டு மென்பதே. இவ்விஷயத்தைத் தக்கவர் மேற்கொண்டு செய்வது மிக வுசிதமாகும். ஆயினும், இதிற்காண்ப்படுங் குறைகளைப் பெரியோர் நிரப்பித்தருமாறு அவர்கள் திருவடிகளை வணங்கிக்கொண்டு விஷயத்தைக் கூறுகின்றோம்.

ஒரு னாலின் பெருமையுணர்ந்தாலே அநுநூல் கேட்டற்கண் மனஞ்செல்லு மாதலால், இங்கே எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தைத்தொடங்குமுன் பெரியபுராண வரலாற்று மகிமையைச்சிறிது கூறுவாம்.

இப்பெரியபுராணத்தை யருளிச்செய்தவர் ஸ்ரீ சேக்கிழார் சுவாமிகள். தொண்டமண்டலத்திற் குன்றத்தனரிலே அவதரித்தவர். இவருக்குப் பின்னத்திருநாமம் அருண்மொழித் தேவர் என்பது. இவர் தாம் அவதரித்த சேக்கிழார் குடியை விளக்கிய காரணத்தாற் சேக்கிழாரென்றே பிரசித்திபெற்றார். பல்லவர் என்னும் அரசவழிசத்தார் அரசாண்டகாலத்தில் இவர் பிதர் அவ்வரசர்க்கு மந்திரியும் சபைத்தமிழ்த்தலைமைப் புலவருமாயிருந்தார். நமது சேக்கிழார் பெருமான் தாமும் தந்தம்பியாராகிய பாலகுறவரீயரும் அறிவு ஒழுக்கம் சிவநேசம் முதலிய பெருங்குணங்களோடு வளர்ந்து கல்வி பயின்று வந்தனர்.

அக்காலத்தில், ஒருக்கால் சோசோழ பாண்டியரென்னும் முவேந்தரும் ஒன்று கூடியதோர் சபையில் “வேழமுடைத்த” என்று ஒழுவையார் கூறிய வெண்பாவைப்பற்றி ஆராய்ச்சி வந்தபோது, அதில் தொண்டனன்னாடு சான்றோருடைத்த என்னும் பகுதியினுண்மையை யளந்தறியவேண்டி ‘மண்ணினும் பெரிதுயாது? கடலினும் பெரிதுயாது? மலையினும் பெரிதுயாது? இவற்றுக்கு விடை கூறுவாரே பெரியர்’ என்று துணிந்து, அவ்வினாக்களை வரைந்த தமிழ்நாடெங்கும் போகினர். அப்பத்திரம் தமிழெல்லு முற்றஞ்சென்று விடுப்பாரின்றித் தொண்டமண்டலத்தில் வர, அங்கிருந்த பல்லவராஜன் அத்திருமுகத்தை நமது சேக்கிழார் தந்தையாரிடம் கொடுத்த விரைவில் விடை கூறுக வென்று நியமித்ததுப்பின். அவரும் மற்றைய புலவரோடு தம்மனைக்கு வந்து ஏழுநாளளவும் ஆராய்ந்தும் விடை புலப்படாமையால் எட்டாநாட் காணியில் அதிக லுற்றத்தோடு நெடுகாழி சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தனர். பள்ளியிலிருந்து வந்த இளைஞராகிய நமது சேக்கிழார் வழக்கப்படி தம்முடையதாயுடன் அன்று திருவழுது கொள்ளத்தடைப்பட்டதால், அவரைப் போய் ஹைத்தனர். தந்தையார் தாம் அரசகாரியத்திருப்பதற்காக முடியாதெனக் கேட்ட மைந்தனாரும் ஐயா! அக்காரியம் என்னென, அங்கிருந்தா ரொருவர் நிகழ்ந்தது கூறக்கேட்ட சேக்கிழார் இதற்காகவோ காலவுண்டியிட்டு அப்பர் இருந்தருளுவது. அதுநிக. சிவபூணைக்குத் தேவரொழுந்தருளில், அடியேன் அவ்வினாக்களுக்கு விடை கூறுகின்றே

னென, அவர் திருவார்த்தைக்கி யாவரும் விவப்புற்று நல்ல தென எழுந்து சென்றார்கள். பின்பு சேக்கிழார் தந்தையா ரோடு திருவழுது செய்துவந்து பள்ளிக்குச் செல்பவர் தாம் அப்போது ஓதிவரும் திருக்குறளிலே யுள்ள.

- (க) காலத்தி னுடையத நன்றி சிறிதெனினு ஞாலத்தின் மாண்பு பெரிது.
- (உ) பயன் னுக்கார் செய்தவுதவி நயன் னுக்கி னன்மை கடலிற் பெரிது.
- (ங) நிலையிற் திரியா தடங்கியான் றேற்ற மலையினு மாண்பு பெரிது.

என்னும் மூன்று திருக்குறளையும் ஒரேட்டில் வரைந்த தந்தையார் முன்னர்வைக்க, கண்டபுலவர்கள் யாவரும் அற் புதமும் ஆகந்தமுமுடையாய் அப்பிள்ளைப் பெருந்தகையைப் பலவாறு வாழ்த்திப் பெருவிழாக்கொண்டாடித் தம்மரசருக் குத்தெரிவிப்ப, அவரும், உவந்து வியந்து சேக்கிழார் பெரு மானுக்குப் பல சிறப்புச்செய்து நடந்த வரலாற்றோடு அத் திருக்குறளினையும் வேறோர் முடங்கலிலெழுதி யம்முவேர் தருக்கும் போக்கினார். இக்கருத்தினை மகாகவியாகிய கம்ப ரும் 'திருக்கைவழக்கம்' என்னும் பிரபந்தத்தில்,

—காவலவன்

மண்ணிற் கடலின் மலையிற் பெரியதென

எண்ணி யெழுதிக்கொடுத்த வேற்றக்கை." என்றெடு த்துத்துதித்தனர். ஆகவே இவர் காலம் கம்பருக்கு முற்ப ட்ட தென்க-

தமிழ்நாடு முழுமைக்கும் புலப்படாததோர் விடை நமது சேக்கிழார் பெருமானுக்குப் புலப்பட்டமையில் ஒருவிசேட நயமுளது. என்னெனில் 'சேக்கிழான்' என்னும் பெயர் 'இடபத்துக்குரியன்' என்னும் பொருட்டாய்ச் சிவபெருமானை யுணர்ந்தும், 'விடைக்குரியான்' எனினும் அப்பொருளே படும். விடைக்குரியவன் என்னும் பொருளுமைந்த சேக்கி ழானென்னும் நாமம் பூண்ட நமது பெருந்தகையாரே மேற் கூறிய வினாக்களுக்குத்தக்க விடைக்குரியவராயினு ரென்ப தே. விடை=விருஷபம்; மறுமொழி.

பல்லவராஜன் விடுத்த திருமுகத்தைக் கண்ட அம்முவேர் தரும் அடங்காத பெருவியப்படைந்து ஞானையார் திருவா க்கும் பொய்க்குமோ! என்று கொண்டாடி, அத்தொண்ட நாட்டுப் பெரும்புகழ்ச் செல்வமைந்தனரை வரவழைத்துக் கண்பெற்ற பேறடைந்தார்கள். பின்பு சோழமண்டலத்தி லே அரசாண்டிருந்த அநபாய மகாராஜரவானவர், இவரது கல்வியறிவொழுக்க முதலியவற்றினை நன்காராய்ந்து 'உத்த மச்சோழப்பல்லவராஜன்' என்னும் பட்டமும், அமைச்சரிமை யுன்கொடுத்து, சிறப்புச்செய்து வைத்திருந்தார்.

ஆதலால் சோழராஜனது சபையிலே நான்தோறும் ஜீவக சிந்தாமணியையே பிரசங்கிப்பதையும், அதனை யரசன் முத லியோர் வியந்து, பாராட்டி வருவதையும் கண்ட சேக்கிழார், அரசனுக்கு ஆருகதக் கோட்பாடுடைய அக்கட்டுக்கதை இம் மைக்கு மறுமைக்கு மாகாது வீண்போது போக்காம். ஆத லால், அறம்பொருளினின்பம் வீடாகிய புருடார்த்தங்களைத் தா

வல்ல சிவகதையே கேட்கத்தக்கதென்று கூறக்கேட்ட அப் வரசர் பெருமான் அந்தால் யாது? எத்தன்மையது? அதற்கு முதலால் யாது? அதனைச் செய்தவர் யாவர்? என்று வினாவி னார். அதற்கு சேக்கிழார் பெருமான் திருநாராயூரில் பொ ல்லாப் பிள்ளையார் அருள்பெற்ற நம்பியாண்டார் நம்பிகம், ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிச்செய்த திருத்தொண் டத்தொகைக்கு அப்பொல்லாப் பிள்ளையார் தமக்குபதேசித்த உரையின்படித் தாமியற்றியருளிய திருவந்தாதியை யெடுத்த னுக்கற, அவ்விறைமகன் அவரை நோக்கி இதனைப் பெருங் காப்பியமாகச்செய்து தரவேண்டுமென்று, வேண்டும் பொரு ளுன்கொடுத்தனுப்பினார். சேக்கிழாரும் விடைபெற்று, சிதம் பரத்தை யடைந்து, சிற்சபையில் பெருமான் முன்னின்று தமது கருத்தை விண்ணப்பித்தனர். அப்போது "உலகெ லாம்" என்றோர் அசிரீரிவாக்கு சிவானுக்கிரகத்தால் உண்டா யது. உடனே அத்திருவாக்கைக் கொண்டு இராஜ சபையி லிய ஆயிரக்கால் மண்டபத்திலிருந்து, நம்பி யாண்டார் நம்பி திருவந்தாதியை முதலாலாகக் கொண்டு இரண்டு காண்டம் பதினொரு சருக்கமாகப் பிரித்து நாலாயிரத்திருநூற்றைம் பத்துமூன்று திருவிருத்தமாகவிரித்து, "திருத்தொண்டர்புரா ணம்" எனத் திருப்பெயர்சாத்திப் பாடி முடித்தனர் - அதனை அவ்வப்பாய் சோழமகாராஜன் உலகறிய அழகிய திருச்சிற் றம்பலமுடையார் திருவாணப்படி அரசுக்கேற்றுவித்து, இதுவு மோர் தமிழ் வேதமென்று (பெரியபுராணம் சைவத்திரு முறைகளிற் பன்னிரண்டாவது) செப்பப்பெய்செய்து பொற் சபையேற்றி சேக்கிழார் பெருமானுக்கு 'தொண்டர் சீர்பரவு வார்' என்னும் பட்டம் முதலிய பலவகைச்சிறப்புஞ் செய்து அவர் தம்பியாராகிய பாலராவாயரை அழைத்து மந்திரியாக்கி உரிமை வகுத்துப்பாராட்டி வந்தனர். அருண்மொழித்தேவ ராகிய சேக்கிழார் சிவத்தியானத்திலிருந்து குஞ்சிதபாத நீழ லடைந்தருளினார்.

இத்திருத்தொண்டர்புராணம் பெரியபுராணம் என்றுபிரசி த்தமாக வழங்கலாயிற்று; பெரியபாப்பற்றிக்கூடும் புராணம் பெரியபுராணமென்பது பொருள். 'பெரியது கேட்கினெரித வழவேலோய்' என்று தொடங்கி 'இறைவரே! தொண்டருள் ளத்தொடுக்கம், தொண்டர்தம், பெருமைசொல்லவும்பெரிதே' என்று சித்தாந்தஞ்செய்த ஞானையார் திருவாக்கின்படி. சிவ னடியவரே பெரியராதலால் திருத்தொண்டர் புராணமென் பதும் பெரியபுராணமென்பதும் ஒரே பொருளிலமைந்தன வென்க. பெரியர் புராணம் பெரிய புராணமென்ப புணரு மாலோ வெனின், திருத்தொண்டர் தொகை திருத்தொண்டத் தொகையாகிய தன்றோவெனக் கூறிக்க.

இனி ஏனைய புராணங்களினும் துணக்குவாய்நூற்றின் பல வகைப் பெருமையாலும் பெரிய புராணமென வழங்கலாயிற் றென்பதும் பொருத்தமுடையதே - அப்பெருமைகளெல்லா வற்றையும் எடுத்துரைக்கின் வரப்பினிற் பெருகுமாதலால், முக்கியமானவற்றிற் சிலகூறுவாம்:—

(தொடரும்)

கம்பராமாயண சாரம்

இதிகாசங்களி லொன்றாகிய இராமாயணத்தை வடமொழி யிலியற்றியவர் வால்மீகிமுனிவர். ஸ்ரீராமர் காலத்தே அவர் அதனைச் செய்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை மூப்பவர் பலர். அதிபிந்த, அவ்விராம சரித்திரத்தைத் தமிழிலியற்றி யவர் கம்பர். இவர் இராமாயணத்தை யாங்கேற்றிய காலம் “எண்ணிய சகலத்த மென்னுந் தோழின்மேல்” என்னும் பூட லால், இற்றைக்கு 1014-வருட மாகின்றது. இவர் கல்விப் புலமை, இவரை மகாகவி எனவும், கவிச்சக்கிரவர்த்தி என வும் வழங்கி வருதலாலும், இவர்கல்விப்புலமை, கம்பசித்திரம், கம்பகுத்திரம் என வழங்கிவரும் பழமொழியாலும் வெளி யாகும். ஆயினும் இதனருமையைப் பூர்ப்பாரும் கேட்பாரு லிசச்சிலரே. வால்மீகர்மாயணத்திற் பழகுலோர், இக்கம் பராமாயணத்தைக் கோமையாலோ, கேட்டும் அபிமானத் தாலோ, ‘தமிழ்தானே’ என்று புறக்கணிக்கிறார்கள். தமிழ் பிமானிகள் இதனைப்பயிலவும், கேட்கவும் மேற்கொள்வாரா கில், அப்போது இதனருமை யாவருமதுபவிக்க ஏதுவாகும். இதனை அபிமானிப்பார் தொகை குறையவே, இதனைப் பிரசங் கிக்கும் வித்வான்கள் தொகையும் வரவர மிகவுந் குறைந்து யாரேனுமுண்டோ என்னும் படியாய் விட்டது. கம்பராமா யணம் சிலவிடங்களில் வால்மீகத்தை விரோதித்தலால் பிர மாண மாகாதென்று சொருவர். பலபெரியோர் முன்னிலை யில் அரங்கேற்றப்பட்டு அங்குகாரம் பெற்றதாக வழங்கிவரு கிறதே யென்றும். நெடுங்கால மாயினதையால் மாறுதல டைந்திருக்குமென்றார். காலக்கழிவால் மாறுதலடையுமா யின் அந்தத்தோஷம் இதனினும் மிகப்பழையதாகிய வால் மீகத்தை மாத்திரம் விட்டதென்பது பொருந்தமா? ஆனால் பழைய தூல்களிற் பிற்காலத்தார் கைவைத்தவிடங்கள் பலவு ன்டு. கம்பராமாயணத்தில் சிலவற்றைச் சைவர் மாற்றிவிட்ட தாக வைணவரும், வைணவர் மாற்றியுந் கூட்டியும் விட்ட தாகச் சைவரும் கூறுவதுண்டு. அவற்றையிங்கு நாம் விவரிக்க ப்போந்ததில்லை. கம்பராமாயண சாரமென்று யாமின் கெழு தப்புருந்தது கம்பராமாயணத்திற் சிலவிடங்களில் மிகவும் அர் ததபுஷ்டியும் அருக்பொருளும் அடங்கியுள்ள சிலபாடல்களை யும் வால்மீகத்தோடு மாறுபடி பிடிங்களில் கம்பர் சொற் போக்கிலுள்ள நயத்தையும் விளக்கிக்காட்டவேயாம்.

ஒரு காரியத்தைப் பல அதிசூர் ஒருவர் பின்னொருவராகத் தொடங்கிச் செய்தால், அக்காரியம் வரவரத் திருத்தமாகு மென்பது எவ்வதிர கந்ததமானது. ஆதலால் வால்மீகர் கொண்டகதைபோக்கைப் பின்னொட்டிந்த கம்பர் பல விடங்களில் அமைத்திருக்கும் விவர விவரங்கள் அவ்வால்மீகத் தினுமிக்கவை தருவனவாயுள்ளன. இரண்டு இராமாயண த்திலுமுள்ள விவகாரங்களை யொன்று மாத்திரம் கற்றவா அதிய முடியாடையுந் தந்தம்மிராமாயண விவகாரங்களைச் சிலாகித்தே யவ்வவர் ஒழுருவாராயினர். இப்போது வால்மீக ராமாயணம் தமிழிலும், அங்கிலேய மொழியிலும் வழங்கிவ ருதலால் இரண்டு ராமாயணத்தினுமுள்ள பேதங்களை யறிந்து

கொள்வது சலபமாயிருக்கின்றது. கம்பராமாயணக் கதைப் போக்கு வரீஸ்மீகத்தினுஞ் சுவையும் அமைதியுமுடைய தெ ன்று கூறுவதால், வால்மீகத்துக்குத் தாழ்வு கூறுவதாகக்கொ ள்ளலாகாது. புலவிடங்களில் விவகாரச் சுவைக்காக வால் மீகப் போக்கைவிட்டு, வேறு வுடமொழி யிராமாயணங்க ளின் போக்கைப் பின்பற்றினவராயினும், வால்மீகி முனிவரி டத்துக் கம்பருக்குள்ள அன்பு மதிப்பு மளவற்றதென்க.

அவையடக்கத்திலே :—

“நொய்தி நொய்சொ னூற்கலுந் தோனெனை வைத வைவின் மராமர மேழ்தொனை எய்த வெய்தவற் செய்திய மாக்கதை”

செய்த் செய்தவன் சொன்னின்ற தேயத்தே, என்று கூறியிருக்கின்றார்.

இனி யிப்பாடலிலுள்ள அருமையை ஆராய்வோம் :—மரா மரங்களேளும் துளைபெறும்படி நிறைமொழி மாந்தர் சூர்த்த சாபம்போல அம்பெய்த ஸ்ரீராமபிரானுக்குரிய பெரிய கன்தையை அமைதி பெறச்செய்த வான்மீகி முனிவருடைய காவியமானது பிரபலமாக நிலபெற்றுள்ள இந்தத்தேசத்தி லேயே நானும் மிகவும் அற்பமாகிய சொற்களைக்கொண்டு அக்கதையைக் காவியமாகச் சொல்லத்தொடங்கினேன். இது னால் என்னபயன்?

என்பதிலால் வான்மீகம் வழங்காத இடத்தில் என்னாலுக் குச்சிதிது மகிமையுண்டாயினு முண்டாகுமே யன்றி, அது வழங்கு மிடத்தில் என்னால் சூரியன் முன் மின்மினிபோலு மென்றொரென்பதாம். எனவே வான்மீகத்தினது அருமையும், அது கொண்டாடப்படும் பெருமையும் வெளிப்படுத்திய வாரூயிற்று. இனி ஒரு காரியஞ் செய்யப்புகுந்த பொரு வன், இடமுங்காலமுந் கருவியும் பயனுமிற்று செய்வது நன்மையாகும். அங்கனமாக நான், புனயகண்டமாகிய இடத்தையும், வான்மீகம் பிரபலமாகப்படித்தந் கேட்டிங் கொண்டாடப் படுங்காலத்தையும், என்னிடத்துள்ள அற்பச் சொற்களாகிய கருவியையும், இக்கருவியாலாகிய காரியமா கிய என்னிராமாயணத்தை யாவரு மதியா ரென்பதையும் நியாமற் சொல்லத்தொடங்கினமை பேதைமையென்று கூற வந்தவர் “நூற்கலுந் தோன் எனை?” (சுதென்னபேதைமை) என் றொனினும் பொருந்தும். அன்றியும் சுதென்னதையிம்என் றுலும் அமையும். அல்லது சுதென்ன நாணயின்மை! என்ன லும் ஆகும். “எனைவைத வைவில்” என்று கொண்டு என்னை யொன்றுந் தெரியாதவனென்று திட்டிக்கொண்ட திட்டைப் போல துன்செய்தேன் என்பதமாம். எனவே பலவாற்றாலு மெனது அதியாமையைப் புலப்படுத்தினி இராமாய ணும் பாடியதின்று என்றபடி. அன்றியும் வைத வைவில் மராமரமேழ்துனை - பெய்த வெய்தவற் செய்திய - செய்த செய்தவன், என்பது வேறொரு முக்கிய விஷ யத்தை யுட்கொண்டு கிற்பது. என்னெனில் :—வான்மீக யத்தை யுட்கொண்டு கிற்பது. என்னெனில் :—வான்மீக முனிவர் ஒருநாள் உச்சிப்போதில் தமசாரதிக்கு நீராடப்போ கையில், ஆணம் பெண்ணுமாகக் கூடிக்கனித்துக் கொண்டிரு ந்த இரொளஞ்சமென்னும் பட்சிகளில் ஆண ஒருவேடன்

கி. சேந்தநாதய்யர்.

[illegible]

பிழை திருத்தம்.

அம் இணக்கப்பத்திரிகை.

189-பக்கம் இடப்பக்கத்த 141-ம் வரியிலே போந்த “அவ் வடமொழிச்” என்றதின் பின் “சிவஞான போதப்பொருளை தென்மொழிச்” என்றதைச் சேர்த்து வாசிக்கவும்.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்கண்டசாத்திர மானியிய

விளக்கம்.

“மெய்கண்ட சாத்திரம்” என்பது மூவொரு மொழிகள் ஒரே சந்தியாய் மாறுபாடின்றித் தம்முட்டொடர்ந்து முடிந்த சிற்பதோர் மக்கள வாகியும். அதனுள் முன்னையது இரண்டாவதன் நெருக்கியிலே தொடரும் பின்னையது இறந்தகாலப் பெயரெச்சத் தொடருமாய் மெய்ப் பொருளைக்கண்ட சாத்திரம் எனச் சைவசித்தாந்த சாத்திரத்திற்குக் காரணச் சிறப்புப் பெயராயிற்று. என்னை? அசத்திய போதவியாபார லிலேயுறு பொருள்களின் முட்டுப்பாடற்றது யதார்த்தாது பவ நிலையைக்காட்ட வல்லது அதுவேயாகலின்.

என்கு மெய் என்றது பிருதிவியாதி நாதமீருயுள்ள தத்துவங்களை யெல்லாம் கடந்து நின்று தோற்றக் கெடுகளின்மை யின் சித்தமாயும் நோன்மையாற்றன்னை யொன்றுங் கலத் தலின்மையிற் தூயதாயும் தானெல்லாவற்றையுங் கலந்து நின்றவின் வியாபகமாயும் விகாரமின்றி ஒன்றேயாய் விளங் காநின்ற முதற்பொருளாகிய சிவத்தோடு இரண்டறக்கலந் ததற்குக் குறிமோகநாடுபவப்பேற்றையே யாமென்க. “மெய்ப்பொருள்”, “செம்பொருள்” என்று அதுகுறித்தே மே லோர் கூறியது உங் காண்க. இனி அதனைக்காண்டலாவது அதற்கு வேறுபுள்ள பொய்ப்பொருளுணைத்தையு நியாய முக தானிராகரித்துச் சென்று உள்ளவாறே பிரதிபலிக்கமாயறி தல்; எனவே, அவ்வறுபவப்பேற்றைக் காதலாமலக மெனச் சந்தேக விபுரிதல் மொழித்துக்காட்டாநின்ற சாத்திரம் இது வே யென்பது பெற்றும்.

அல்லது உம் “கண்டகண்டதெய்வம்” “கைகண்டபலன்” என்றற்றொடக்கத்த உலகவாய் பாடுகள்போல மெய்கண்ட சாத்திரம் எனப்பிரத்தியக உறுதிப் பொருட்டாய் ஹங்கப் படுவதுமாமென்க. என்னை? உலகத்தின்கட் பல்வேறு வகைப்படவிரிந்து கிடக்குஞ் சாத்திரத் தொகுதியுள் மக்க ளுயிர்க்கு இன்றியமையாத விடுபெற்றுதுதி பயத்தற் சிறப் புடை உண்மைதூகைக்கண்டு சான்றோராத் நெரிந்தெடுக் கப்பட்டது உம் அதுவே யாகலின். அதுபற்றியன்றே அம் மெய்நிலைண்மி தெரித்திருநிய சந்தான சாரிய அடிகளை “மெய்கண்டதேவன்” எனக்காரணக்குறியான் உலகம் போ த்றி வழிபட்டொருருவதுமாமென்க. “பொய்கண்டார் காண்புனிதமெனு மத்துவித - மெய்கண்ட நாதனருண்

மேவு நாளெந்நாளோ” என்பதே அதவாம். என்குப் பொய்கண்டார் என்றது வேதத்திலே பூருவபக்மமாகக் கூறப் பட்ட ஆஜமா இந்திரியம் பூதம் முதலிய ஒவ்வொன்றையே மெய்ப்பொருளுனைக் கொண்டு மயங்கும் ஏகான்மவாதி உல காயதன் பாஞ்ச ராத்திரி முதலாயினோரை அன்னோர்த்தம் தூற்பிரமாண நெறியையே மற்சடமூட்டியாகப் பற்றி விடாது மயங்குபவாதலின் மெய்ப்பொருள் காண்டல் அவர்க்கு அரிதாயிற் நென்க. இனிப் “புனிதமெனு மத்துவித மெய்” என்றது சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த உண்மை நிலையினை. “சுத்த சத்தை” “விசிட்டசத்தை” எனத்தார்க் கீகர் வழங்கு மாற்றானுமறிக. எனவே, இதற்கு மறுதலையாய சாத்திரங்களெல்லாம் பசுபாச ஞானப் பொய்ப் பொருள் போதிக்கும் பொய்நூல்களென்பதும் இதுவே பதிஞான மாகிய மெய்ப்பொருள் போதிக்கும் மெய்நூ லென்ப து உம் தெள்ளிதிறுணியப்படு மென்க.

இனி மெய்கண்ட சாத்திரம் என இறந்தகாலவாய் பாட் டான் வழங்கப்படு மேனும் மெய்ப்பொருளைக் காண்டற்குக் கருவியாகிய சாத்திரம் என எதிர்காலப் பொருட்டாய் அது தன்னைக் கடைப்பிடித்தனரு நெறிப்படு மாந்தர் உண்மைப் பொருளை ஒருதலை யாகக்கண்டே விடுவராகலின் அத்து ணிவு பற்றி இறந்த கால வாய் பாட்டான் வழங்கப்படுவதா மெனக் கோடனு மொன்று.

அல்லது உம் பொய்நெறி காட்டுவானொருவன் பிறநெறி களை யெல்லாமறைத்துத் தன்னெறி பெயர்ந்தே மெய்நெறி யெனச்சாதிக்குமாறு போலாது மெய்நெறி காட்டுவானொ ருவன் பிறநெறிகளை யெல்லா மெடுத்து அவ்வவற்றின் றா தம்மிய வேறுபாடுகளைச் சந்தேக விபுரிதல்களறிக். காட்டி நியாயமுகத்தானிரா கரித்துச் சென்று இதிலே மெய்நெறி யாமென நிறுத்துமாறு போலப் பிறதூற் பொருள்களை யெ ல்லாம் முதறையானே ஒவ்வொன்றாகத் தன்னிடத்து எறித்துக் காட்டி அவ்வவற்றின் றாதம்மிய வேறுபாட்டு வழுஉப்படு கோள்களை ஐயந்திரிபத நியாய முகத்தானிரா கரித்துப் பூரு வபக்கப்படுத்தி இதிலே மெய்ப்பொருள் என உண்மை யது பவநிலையை உள்ளவாறே காட்டுதலானும் இது “மெய்கண்ட சாத்திரம்” என வழங்கப்படுவதா மென்றுணர்க.

அது பற்றியன்றே இதுனைச் சித்தாந்த சாத்திரம் எனவும் இன்னுதலிய பொருளையே சித்தாந்தம் எனவும் எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுள் ஆதிக்கண்ணே ஆணைநாத்த நிறுத்தி யருளியதுமாமென்பது. என்னை? சித்தாந்தம்-முற்றமுடிபு. அதாவது தனக்கு மேற்பட்டதொரு சொன்கையிலதாய் முடிந்த சிற்பது சித்தாந்தம். அல்லது உம் வாதிக்கப்படு வது பூருவபக்கமும் வாசிப்பது சித்தாந்தமும். எனவே சைவசமயதான் மற்ற்ல்லாச் சமயதூல்களையுப் பூருவபக் கம்பண்ணி நின்றலானும் அதனைப் பூருவபக்கம் பண்ணறகுப பிரிதோர் நூலும் இன்மையானும் அதுவே சித்தாந்த மாமெ ன்ப வாகலென்க.

அற்றேல் இப் சித்தாந்தம் டாண்டுப் பெறப்பட்டதெனின் ப் முழுமுதற் கடவுள் மேன்முகத்துதித்த காமிகம் முதல்

வாதுள மீறிய சைவாகமத்திற் பெறப்பட்ட தென்பது. எனவே, ஆகமார்த்தம் என்னும் ஞானபாதப் பொருளே யோக முடி நாமமாகிய சித்தாந்தம் என்னும் பெயர்வாயுடையதா மென்க. அது “சித்தாந்தமே சித்தாந்தம் அவைக்கு வேறானவை பூருவபக்ஷங்கள்” என இரத்தினத்திரயத்திலும் “இந்த எல்லையில் சிவன் வெள்ளிமலையாகிய கைலாசத்திலே சனகர் முதலிய முனிர்க்கார் களுக்குத் திரிபதார்த்தப் பொருள்களினாலே சம்மீதமாகியும் இரகசியமாகியும் ஆகமார்த்தம் என்னும் பெயர்த்தாகியும் உள்ள சித்தாந்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்” எனக்கூறத்தொழும், “இருக்கு, யகர், சாமம், அதர்வம் என்பவை சிவனது மற்றை முகங்களிற் பிறந்தன? காமிகம் முதலிய சிவஞானம் ஊர்த்தவச்சுரோதோற்பவங்களாகி மேன்முடித்திற் பிறந்தன. முன்கூறிய சகலனால் களையும் பரமசிவன் பூருவபக்ஷமாகச் சொன்னார். அவற்றையெல்லாம் கீழ்ப்படுத்திப் பரமார்த்தமாகத் தவிரற்பாலனவுக் கொள்ளற் பாலனவும் ஆகியபொருள்களை நிச்சயிக்கும் சிவசித்தாந்தங்களைச் சொன்னார். சித்தாந்தமாவது காமிகம் முதலியனவாம். இதில் உயர்ந்தது பிரிதொன்று மில்லை. இந்தச் சைவனாலே மூலமாம். சதர்வேதங்களும் இதின்னிறும் பிறந்தனவாம். சைவமே வைதிகமெனப்படும். வைதிகமே சைவமெனவும்படும். சைவம் வைதிகத்தில் அடங்கியும் அடங்காமலும் இருக்கும். வைதிகமும் சைவத்திற் றுழந்தது. முனிவரே? அற்றயினும் சைவம் வேதப்பொரு ளோடு ஒற்றுமையாய் இருத்தலால் வைதிகம் என்றும் வேதசாரம் என்றும் கூறப்படும். சிவப்பிரகாசமாகிய சிவஞானம் பரஞானமாம். பசுபாச பதார்த்த போதகமாகிய வேதம் முதலியன அபரஞானமாம். இராத்நிரியில் மனிதரது கண்ணும் பூணையின் கண்ணும் விலக்கணமாய் இருப்பதபோல இந்தப் பரஞானமும் அபரஞானமும் விலக்கணமாய் இருக்கும்” எனக் காமிகத்திலும் கூறுமாற்றான் அறிக. இதனால் வேதோபநிடத சாரசிவாக மாந்த உண்மைப்பொருளே சித்தாந்தமா மென்பதும் அதவே மெய்கண்டசாத்திர போதகமாகிய மெய்ப்பொருளா மென்பதும் பெறப்படுமாறு காண்க.

இனிச் சனகராதி இருடிகள் நால்வரும் வேதோபநிடதங்களை அனேககாலம் பயின்றோதியும் ஞானம் நிலைக்கப்பெற்று உண்மை நெறிகாண மாட்டாராய்ப் பின்னர் ஆகமார்த்தம் என்னும் பெயர்த்தாகிய சித்தாந்தத்தையோதி ஞானநிலை பெற்று உண்மை கண்டவராயினர் என்று சங்கர சங்கிதை கூறுமாற்றான் அதுபற்றியே அஞ்ஞான்று தொட்டிஞ்ஞான்று காறும் அவ்வேதசார சித்தாந்த சிவாகமார்த்தம் “மெய்கண்டசாத்திரம்” என யாண்டும் வழங்கப்படுவதாமென்பது உமூணர்க.

இனி ஆகமம் என்புழி ஆ - பாசம் எனவும், க - பசு எனவும், ம - பதி எனவும் பெறப்பட்டுத் திரிபதார்த்தலக்ஷணங்களை உணர்த்துவது எனப்பொருட்டி நிற்குமாறு போலவே இதுவும் அவ்வாகமத்திற்கு மாறுபடாவண்ணம் “மெய்கண்டசாத்திரம்” என மும்மைச்சொற்களான் முடிந்து நின்றவின் அம்மும்மைச்சொற்களும் முறையே பதி பசு பாசம்

என்னும் மும்மைப் பொருள்களாகிய ஞாத்ரு ஞானஞேய திரிபுடி லக்ஷணங்களே இந்நானுதலுது பொருளா மென்பதையும், அவற்றுள் இடையாய் பதம் மூவெழுத்துக்களை உடைத்தாய் நின்றவின் ஆன்மாக்கள் மூவகைப்படுவர் என்பதையும் கடையாய் பதம் ஐந்தெழுத்துக்களை உடைத்தாய் நின்றவற் பாசம் ஐவகைப்படும் என்பதையும், குறிப்பானுணர்த்தியவாறு மென்க.

அற்றேல் பதிப்பொருட்டாகிய மெய் என்பது ஏனைச்சொற்கள் போன்று அப்பதியிலக்கணந் தோன்ற ஒன்றேயாய் நிலலாத ஈடுமுத்துக்களாய் நின்ற தென்னையெனின்? அறியாத வினாயினும் “ஒருருவாயினே மானுங்காரத்-திரியல் பாய்” என ஆளுடைய பின்னையார் திராவிட வேதத்தில் ஆணையிட்டருளியவாற்றான் அது தெளியப்படுமென்க. என்னை? பதிப்பொருள் ஒன்றே சிவம் சத்தி என்னும் இருகூற்றதாயும் விளங்குவதாம் என்றாகவினென்பது. ஈண்டுச் சத்தி என்றது அருள். அது அக்கினியிற் குறிபோலச் சிவத்தினிடத்து அனாதியே அபின்னமாயிருக்கும் ஓர் வல்லமை.

இனி மெய்கண்ட சாத்திரம் என்பது ஈனார்தெழுத்துக்களான் இயைந்து மெய்ம்முதன் மெய்யீறாக மூன்னும் பின்னும் மோனாகூர்த்தையே கொண்டு நின்றவின் ஆன்மாவுக்கு அந்தர் முகத்தம் பதிர் முகத்தம் மோனானந்தமேயாகும் அநிதாறுபவ (விட்டின்ப) ததைப் பயப்பதாகிய சாத்திரம் இதுவே என்று ஊர்த்திய வாறுமென்பதும் பெறுதும். ஈண்டு ஈனார்தாய எண் ஆன்மாவைக்குறித்து நின்றவாரும் அது “எட்டிஞே டிரண்டும் மதியேனையே” “எட்டியிரண்மெறி வித்தானென்னந்தி” என்றற்றொடக்கத்துச் சுருகிகளானுந் தெனிக.

இனி இப்பெற்றித்தாய சித்தாந்தசாத்திரம் சமஷ்டி வீடிஷ்டிகளின் பாற்பட்டுச் சமஷ்டியில் மெய்கண்ட சாத்திரம் எனவும் வியஷ்டியில் திருவுத்தியார், திருக்களிறுத் படியார், சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், இருபா விருபது, உண்மைவிளக்கம், சிவப்பிரகாசம், திருவருடமயன், வினாவென்பா, போற்றிப்பலி, ஞேடை, கொடிக்கவி, சொஞ்சலிமொது, உண்மைநெறிவிளக்கம், சங்கற்ப நிராகரணம் எனவும் நிலையுதல்பெற்று விளங்கும். இவற்றுள் பாடி சுருணாகிதியாகிய சிவ பிரானல் ஆன்மா டுக்கிரக் நிமித்தம் நந்திகேசவரனுக்கு ஆதிக்கண்ணே அறிவுறுத்தருளப்பட்ட தாகலிற் சிவஞான போதம் முதலானும் அதன்வழித்தாய் முடி பொருள் கொப்பம் பிற்காலத்து வேண்டுவன புணர்த்து விரித்தல் யாப்புற அருணர்திதேவரால் அருளிச் செய்யப்பட்ட தாகலிற் சிவஞான சித்தியார் வழிநூலும் அவ்விருநூற்கும் ஒருகிறை தொடங்கித் திரிபுவேறடைய வாய்க் கொற்றல் குடியார் முதலிய குரவரால் அருளிச் செய்யப்பட்டவாகலின் இருபாவிருபது முதலியன புடைநூலுமா மென்றுணர்க.

இனி இதுகாறவ்கூறிப்போந்த வாற்றான் இச்சாத்திரம் மாநிலத்துதித்த மக்கட் பிறப்புடை மீர்ந்த ரெல்லோர்க்கும் இன்றியமை யாச் சிறப்பிற்றய மெய்ப்பொருள் பொதிந்த பொக்கசமாக ஒப்பு வேறிலதாய் விளங்குகு தொன்றாமென

வென்னிடமேபேற்றென்னிதற் புலப்படா நிற்கவும் நம் முனோர் சிலர்தாம் அன்னதை உணராது பண்டைநாள் முதல் இன்றுவரையும் அந்நெறிதழீஇய சைவாகிரியர்தம் உண்மைப் பேற்றையும் இற்றெனக் கருதாது “பாரிலுள்ள நூலெல்லாம் பார்ப்பானேன் சித்தியிலே - யோர்விருத்தப் பாதி - பாதி” எனக்கூறிய சத்தியவாக்கையும் உய்த்துணர்ந்து கோக்காது “பாதிவிருத்தத்தாலிப் பார்விருத்தமாக வுண்மை - சாதித்தார் பொன்னடியைத் தான் பணிவ தெற்காளோ?” எனப்போற்றிசைத் தருளியதிருவருட்சீரியர் பெருமையுந்தெனியாது கொன்னே பசுபாச போதக வேற்றுநூல் விழைந்து வாணன் முழுதும் விணுனாக்குப வெண்ணெயோ அறியேம். அவர் அப்பெற்றியராதல் பங்கடற்பிறந்து அதிர்நின்றதாம் மச்ச சாலங்கள் பாலினை அருந்தாது அதற்கு வேறாய் அசுத்த உணவுகள் தேடிவருத்தமறுபோல அவரது உழுவலி இருந்த வாதேயா மாகலின்று அதுபற்றி இசுழாது அன்னோர் தவக்குறைக்கிரங்கி மற்றேனையோர் பலரும் இந்நூல் தன்னை யே ஒருவரு முணராப் பரமவிட்டுப் பேரின்பம் அளிக்குங் கழிபெருங் காமக்கிழத்தி பெனத்தழிஇ ஒருகையானே அல்லும் பகலும் அயர்வறப் பயின்று சன்மார்க்கநெறிகடைப்பிடித்தொழுருவாராக.

இனியாம் இதுபற்றி ஈண்டுக் கூறப் புகுந்த தெற்றிற்கெனின். இம்மெய்கண்ட சாத்திரம் இற்றை நாட்டுப் பன்னா முண்டுகண் முற்படவே நந்தம் சைவப்பெரியோர் திருவானை யாற் சர்வதேவோபகாரார்த்தம் சைவபுண்ணிய பரிபாலாது சந்தானசத் புருஷோத்தம சீலர்பலரார்போற்றி வெளியிடப்பட்டிருளது காறும்யாண்டும் வழங்கப் படுவதாயினும் அது தன்னுட்சிதைவு கொண்டு ஒரோ வொன்றாகத் தனித்தனியே அங்கும் இங்கும் பலவாறாய்ப் பார்த்து கிடத்தலின் அது தன்னைமுறையே ஆய்தனிறுவான்ருடங்கிய அதிகாரி கட்டு அய்வாராய்ச்சிக்கப் படும் ஆசங்கையாகிய தடைகளைத்து சேர்த்து விடைபுது நிகழாமலான் அது நிகழாவண்ணம் மற்றும் அமுற்றும் வனமுயிருத்தல் இன்றியமையாததொன்றுமெனவன்கரையந்து துணக்கம் பெரிதற ஒன்றுபடுத்துச் சுத்த பாடமாய் முசுதிக்கிக் கட்டிவர புத்தகம் ஒன்று நிகழும் (ஏவிளம்பினுப் பங்குனி 14-யில் நிகழ்ந்த) எம் உயர்நியலாக் காலத்தில் கந்தமக்குக் காஞ்சி - காகலிங்கமுதலியார் என்பவர் மனிமுலந்து பரிவினிநீட்டப்பெற்று கோக்குழிக் கழிபெருவகையெய்தினேமாகலின் நம்சிவநெயச் செல்வார் யாவரும் மற்றதன்பெருமை நன்குணர்ந்து கடைப்பிடித்தொழுருமாதே கூறப்புகுந்தா மென்க.

ஞானனந்த சுவாமிகள்

ஸ்ரீமாணிக்கவாசக சுவாமிகளாதினம்.

திருவானைக்காவுலா.

அடிமுடியுங்காணு தரியயன்ற னஞ்சிப்
மடியில் விழுந்திறைஞ்சும் பண்போ—வீடையான்மேற்
பெஞ்சிலந்தி னுலைப் பறித்தகற்றி யேபணியுங்
குஞ்சரமோ வென்னவிழுங் கொங்கையான்-வஞ்சியுமை
காணு தரன்கலந்தாற் காயத் திவையழுந்தில்
வீணா வாரமா மேயென்றோ—சேனாடர்
வீடார மானதனி வில்லா ளையொருநாட்
கூடாத தாதற் கொடுமையோ—நீடறிவால்
மாணிக்க முன்ற மணியொன் பதுமசத்தி
வாணப் *பசுவுறுப்பென் னுன்னியோ—காணும்
அவையவத்தின் ரெல்லை யபிராம மெல்லாம்
இவைகரக்க வாகாதென் றென்றோ—கவினிகைத்த
நாணுதி யாபரண நான்கெய்தி யோகவமாம்
பூணா மத்தனையும் பூணாதான்—பாணியுழைந்
கன்றேந்தி யைத்தழுவக் கண்டகண் வைப்பிரிந்த
வன்றே விழிக்கெழுதா வஞ்சனத்தான்—தென்றிசையி
லோடாத காற்றே ரொழிந்தா லுருவினக்கு
நீடாழித் தேரா கிதம்பத்தான்—வாடாத
கங்குற் கனிது கருப்புச் சிலையுலர்க்கோல்
திங்கட் கவினைகருயிற் சின்னமீன்—தங்குகொடி
கட்டான்மை வேள்குறும்பு காலமலர் காலத்து
முட்டா துதலிவனை மூட்டுவான்—எட்டான்
தோளான யாறு பருவத்தி லுத்தொழுது
நீளா தரங்குரு நெஞ்சினுள்—கேளார்சொற்
கேளா தனவரதங் கேதத் திருப்பானை
வானார் தடங்கண் மயிலொருத்தி—வேளாடற்
பாண முதவுபெரழில் பார்க்கவா வென்றழைப்ப
வாணுதல் பேர்தகற்று வான்சென்றான்—நீணிலம்
ஐந்தின் மாமு மடர்ந்து கிளர்காலில்
வந்துவளர் தேமானை மாமகிழை—முந்தியகல்
லாலை வடத்தை யருச்சுனத்தை யாததினைப்
பாலையை வேயைப் பலாத்தன்னை—நீலியைப்
புன்னையைக் கூவினையைப் புன்கைப் புனக்கடம்பை
வஞ்ஞையைக் கொன்றையை மாதுனை—தன்னைச்

*வலனென்னு மகரன் யாகப்பசுவாக வந்தபோது, தனதேக வுறுப்புகளெல்லாம் நவமணிகளாக வேண்டுமென்று தேவர்களை வேண்டி, அவர்களவ்வாறே செய்தனரென்பது கலித. “தானவனாகம் பெருமாசிலா மணிச்சம்பந்தனை” என்றும் பண்டார மும்மணிக்கோவையாறு மிதினையுளர்க.

சினேதரு பாதிரியைத் தில்லையைச் சாயர்ப்
பனையை யிலந்தையைப் பரையைப்—*புனைகுருந்தை
நெல்லியை நோக்கினு ணித்தருறை நீழலெனச்
சொல்லி யவற்றைத் தொழுதிட்டான்—எல்லை
யறிந்தான்போ யுப்பதிக டோறு மங்கங்கே
கெறிந்தா னெனக்களித்தான் சித்தம்—புறந்தழைத்த
நன்னாவல் கண்டாள் வெண் ணாவலார்க்குக் கொண்டு
தன்னாவ நீரத் தழுவினாள்—என்பு றயன்
தானன்றோ நீயென்னுஞ் சம்புவே யென்றோதும்
ஆனந்த மாரும் மவசமுறும்—என்னெனும்
பங்கிற் பசுங்கொடியைப் பாஸ்கும் பாகரே
செங்கைச் செழுநீர்த் திராடிட்டுஞ்—சங்கரே
யென்னுஞ் சிவமருங்கொன் டுப்பாவை நிற்பாண்
யன்ன நடை யார் ராவணைத்—துன்னறிவு
பேர்ந்ததோயின்னேரம்பெம்மான்வெண் ணாவலிடஞ்
சோந்ததோவாங்கவரைச்சென்றுதொழுகேர்ந்தெழுக்கெ
ருற்றி யனைத்துவரு மல்வளவி லண்டரெலாம்
போற்றி சயசய போற்றியென—காற்றிசையுஞ்
சேனாடர் மண்மேற் திரண்டுவரக் கல்லாரப்
பூணன் கயிலைப் பொருப்பினுன்—வாணன்
குடமுழவு காரதனார் கோதிலி யாரும்
இடமுடைய மூவ ரியலும்—படரும்
திருச் செவியி னுயேன் றெனிலிலாப் புன்சொ
லிருத்தி யருள விசைவோன்—வரத்திற்
சிறக்கும் பயனாற் செருக்கியே செத்துப்
பிறக்குந் தெய்வங்கள் பெருமான்—நிறக்குமூட்
சேவினான் கூடற் திருவி தியில்விறகு
† காவினான் மென்னுனைச் காவினான்—பூவினான்
சம்பு முனிகெளரி தந்தி சிலந்திகனல்
வெம்பு பரிதிமதி விண்ணவர் கோன்—கும்பமுனி

* முன்னர் அச்சிட்ட பதிப்பில் 'புனைகுருந்தை' என்பதன் பின், கூடும் பக்கமுதலில் கூறும் பக்கமுதலிலிருக்கவேண்டிய தொடைமாறி வந்தும், கூடும் பக்கத்து இரண்டாந்தொடை கூடும் பக்கத்து முற்றற்றொடையாக மாறிப்போயும், பொருள் விபரிதப்பட்டுக்கிடக்கின்றது. இத்தொடற்றம் ஈயத்தகடிட்டு இடைவெளி ஒப்பனை செய்தபோது அச்சுக்கூடத்திலுண்டானதே - பரிசோதனை செய்தவர் இதனைத்திருத்தாதது கொடுத்து! இதனிடையில் 'கும்பமுனி' என்னுந் தனிச்சொரொன்று, மாறிவந்த அடுத்த அடியோடு தனிப்பொருநதாமை கண்டு அதனைக் 'கும்பன்' என்று குறைத்துப் பிழைநிருத்தத் தற் காட்டியிருப்பது கொடுத்து! கொடுத்து! இவ்வரியாயத் தை விசாரிப்பாரில்லையே!!

† நாயன் - தலைவன்; நாயனுமடிமையு நாட்டியதாரு மென் றுர்ப்பிறரும். இதன் பெண்பால் நாய்ச்சி என்பது.

‡ காவினான் - சுமந்தவன்.

தீர்த்த மகனீர் திருமால் பரவவருள்
மூர்த்தி ய்வனி முழுதான் லோன்—மரத்தேரின்
வந்தான் மற் றவ்வளவின் மாதரார் வீதியிற் கண்
டிந்தா தொழுவணி யென்றுரைப்பச்—*சந்தாபம்

ஆறினாள் பேரழகுக் காருமொவ்வீ திரென்று
கூறினாள் கைதலைமேற் கூப்பினாள்—தேறினாள்
பித்தரே யாதிப் பெருஞ்செல்வ ரோமடவார்க்
கெத்தரோ வெண்ணாவ லீசரே—நித்தம்

புதியரே பேராரம் பூண்டபெரு மாளே
அதிலிரக மாளே, னனைமீர்—மதனென

தாருயிரைக் காயந்தா லனைத்துலகு மாள்வரெனும்
பெருமக்குண்டாமோ பெருமானே—நீருருவால்

உம்மை வகுத்த முறையா லுமக்குண்மயான்.

அம்மைமீகி ரொம்மையிடத் தாளுவீர்—இம்மையில்யான்

ருண மவன்போற் றவத்திடிகர் தாழ்ந்தசுடை

காணுமிமை யாதகண் ணுங்கிடர்—யானுந்நெடு

மாலுடனே வந்தேன் மலைவேளைப் பெற்றேனத்
தாது மவளாகுந் தப்பாதே—ஏலுமவட்

கொற்றைப்பா கந்தா னுதவியது வாங்கரிதேல்

மற்றைப்பா கந்தரினும் லாமேனே—கொற்றவரோ

என்று மதியர் திசைத்தா ளிறையோனா

மன்ற லணிதார் வழங்குமோ—குன்றனித்த

வல்லிக்காத் தானஞ்சி மாறனைவாட் டேலென்று

சொல்லிக்காத் தானவளுஞ் சோர்வற்றா—எல்லையிலா

மாதர் பலரு மயங்கி நீமடலேற

மேதகு திண்டேரில் வீதிதொறும்—பூதரமாம்

வில்லைக் குனித்தான்வெண் ணாவனிழல் வீற்றிருந்த

தொல்லைச் சிலந்திமுடி சூட்டினேன்—தில்லைச்

* சந்தாபம் - என்பது மன்மதன் பாவபாணம் ஐந்திலொன்று. இதனைச் சிந்தாமணி. காந்தீருவீர்த்ததை - உகசம் பாடலுரையிற் காண்க.

† கிடிகர் - அறிவிரென்னும் பொருளது. ஒழிவிலொடுக்கத் தில் 'மாயோகவாசகத்தைக்கிடிகில் நாகன் கிடிகர்' என்பதனுரையாற் காண்க.

‡ நெடுமாலுடனே வந்தேன்; மலைவேளைப் பெற்றேன்; இவை தனக்கும் பார்வதிக்குஞ் சிலேடை: நெடிய திருமாலுடன் பிறத்தல், பெருமயக்கத்துடன் வருதல், எனவும், குன்றுதொறும் குமரர் கடவுளைப் பெற்றேன், பொருகின்ற மன்மதன் வந்து வருத்தப் பெற்றேன், எனவும் பொருள்.

நீமடலேறல் என்பது தலைவிகாமம் கைம்மிருந்து தான் விரும்பிய தலைவனின்காதபோது நீமடலாறு செய்த குதிரையேறி வீதியலமவந்து நனைபுங் குதிரையையுக் கொளுத்திக்கொண்டியிர் விடுத்த அப்பழியை அவன்புது சுமத்துதல்.

சிவாலயத்தூ செங்கன் செழுநீர்த் திரளான்

* உவாவனத்தான் போந்தா னுலா.

மெய்த்திறலோன் வில்லடியு மீனவின்மை மாதடியும்

புத்தரெறி கல்லும் பொருத்ததென—முத்தலைவர்

செஞ்சொற் றனைவிரும்புஞ் சீர்ச்சம்பு நாதர்வென்

புன்சொற் றனையும் பொறு.

திருவானைக்காவலா முறற்றிற்று.

பதார்த்த தீய்ப்புகை மூலமும் அதன்

உரையும்.

அவதங்கன மாகுசு; தொகை கூறல் பொருட்கிலக்கணமா
குமா? அப்பொருளின் பொதுவிலக்கணமுஞ் சிறப்பிலக்கண
முமென்ன? கூறுக என்பையேல்; பொருண்மைச்சாதி யு
டைமையாதல் குணமுடைமையாதல் சமவாயி காரணத்தன்
மையாகிய சாதியுடைமையாகுதல் பொருட்குப் பொது வில
க்கணமெனவும் அவ்வியாத்தி முதலிய முக்குற்ற நீங்கியதன்
மை அதற்குச் சிறப்பிலக்கண மெனவுங் கொள்க. நவத்திர
வியத்தையும் அடக்கி சிற்றலால் திரவியத் தன்மையென்ப
தும் பார்த்திவப் பொருளெல்லாவற்றையும் அடக்கி சிற்றலால்
பிருதிவீத்தவம் என்பதும் பொது. பிற்திய சிறப்பிலக்கண
மென்பது இலக்கியத் தன்மையை வரைந்து கொள்வதனோடு
நீர் மைய ஒப்பிடுபது இலக்கியத்தன்மையை வரைந்து
கொள்வதாகிய பிருதிவீத்தவ சாதியோடு அதன் சிறப்பிலக்
கணமாகிய நானமுடைமை நியதமாய் ஒப்ப நிற்பதை யது
பலத்திசைக்க. ஆவிக் கலையுடைமையு மதரகுதாரண
மாகி நியதமாய் ஒப்பநிற்பது, நானமுள்ளவிடத்தே பிரு
திவீத்தன்மையாதலும், பிருதிவீத்தன்மையுள்ளவிடத்தே
நானமுள்ளதாலும் காணப்படுதல். இங்ஙனங் கூறியது
விடாவர்த்தக் கோக்கிய விலக்கணமா? வியாவகாரிக் கோக்
கிய விலக்கணமா? எனவின்வில்; வியாவர்த்தக் கோக்கிய தெ
ன்னில் என்கே - யென்கே வியாவிருத்தியுண்டோ அங்கேயங்
கே வியாவர்த்தக் முணுந் எனவியாவிருத்தியிலும்; என்கேயெ
ன்கே அபிதேயத்தன்மையுண்டோ அங்கேயங்கே. பிரமேய
தன்மையுண்டு என அபிதேயத்தன்மை முதலியவற்றினும்
அதி வியாத்தி நேரிடும்; என்க. அங்ஙன முண்டாகாமைப்
பொருட்டு வியாவிருத்திக்கும் அபிதேயத்தன்மை முதலிய
வற்றிற்கும் வேறுகிய வியாவர்த்தகம் என அடைகொடுத்து
வாசித்தல் வேண்டும்: வியாவகாரிக் கோக்கிய விலக்கணமெ
னில் அவ்வடை வேண்டா வென்றுணர்க. ஏனெனில் அவ்
விலக்கணத்திற் சம்புடன் அதுவே ஆதல் என்க. வியாவ

காரிகம்=சொல்வழக்குண்டது, வியாவர்த்தகம்=வேறுபடு
ப்பது. வியாவிருத்தி=வேறுபடுத்தல். அவ்வியாத்தியென்பது
கூறிய சிறப்பிலக்கணம் தன்னுடைய இலக்கியத் தன்மை
யாகிய ஜாதி முழுதிற்கும் வியாப்பிய மாகாமல் சில விடங்க
ளில் குறைந்திருப்பது. அதிலியாத்தியென்பது சிறப்பிலக்
கணம் தன்னுடைய இலக்கியத் தன்மையாகிய ஜாதி முழுதிற்
கும் வியாப்பியமாகி நியதமாய் ஒப்பநிற்பதுபோலப் பிறிதோ
ரிலக்கியத் தன்மையாகிய ஜாதி முழுதிற்கும் வியாப்பியமாகி
நியதமாய் ஒப்ப நிற்பது. அசம்பவமாவது கூறியுசிறப்பிலக்
கணம் இலக்கிய முழுதிலும் இல்லாமலிருப்பது. பிராமணன்
பூணு னாலும் சிகையு முடையன் என்பதும் குத்திரன் பூணு
னாலும் சிகையு முடையன் என்பதும் அம்முசுக்கும்றத்துக்கும்
உதாரணமாகும். எங்ஙனமெனின், முன்னையது பூணு னாலும்
சிகையு மில்லாத பிராமண சந்தியாசியை நோக்குமிடத்து
அவ்வியாத்தியாதலும், கூத்திரியரையும் வைசியரையும் நோ
க்குமிடத்து அதி வியாத்தியாதலும், பின்னையது, குத்திரனி
டத்தே அசம்பவமாதலு மறிக்க. சைவ சித்தாந்திகளை சைவ
விசிஷ்டாந்தவைதிகள் என்பதும், துவைதிகள் என்பதும் அச
ம்பவம். அங்ஙனமாகுசு: குணமுடைமை பொருட்கிலக்
கண மென்றிர் அது பொருந்தாது: திரவியத் தோற்றத்தின்
பின் இரண்டாங்கணத்தே அதிவிடத்துக் குணந்தோன்றுமெ
ன்பது சித்தமாதலின்; முதற்கணத்திற்குன்றி யழிவுபடுந்
குடத்தே; அவ்வியாத்திக் குறற் தங்குமெனின், அங்ஙன மா
காது நானமுதலிய குணங்களோடு ஒருங்கு நிற்பதாய்ச்சத்
தா சாதியின் வேறாய் பிருதிவீத் தன்மை முதலிய அபரசாதி
யுடைமை யென்பது கருத்தாகலின் என்க. “செந்நிறத்தி
னுங்கருகிறமழகு” என்புழிக் கருமைநிறமுதலியவற்றின் அதி
வியாத்தி வருமேயெனின், கருமை, தன் சமவாயி காரணமாகி
யருணியோடு ஒற்றித்து சிற்றலால் அதனைக் காரணமாகக்
கொண்டு அவ்வழக்கு வர்தல் தல்லது பண்பிற்குப்பண்பு கோ
டல் பொருந்தாதென்க. “யாரே யழகுக் கருகு செவ்வார்”
என்பதினாலு மிதனை உரிச. இதனால் ஏகான்மவாதிகள் பிர
மங் குணமில்லெனென்று சொல்வது, ஒரு சமவாயி காரணத்தி
ன் குணமாகுமே யன்றிக்கான் சமவாயி காரணமாகாது என்
பதை நிலை நிறுத்தும், எஞ்சிபவ, திறுரை மேலாகுஞ் செ
ய்யுளோடு சோத்துணாக்கப்படும்.

பு. முநகேசபண்டிதர்.

திரவியங்களின் வகை முற்றிற்று

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தகுரவேந்தரே.

ஸ்ரீஹரத்தாசாரியசுவாமிகள் சரித்திரம்.

(221-வது பக்கத்தொடர்ச்சி)

(க) அரத்தாசாரியர் சிவபெருமானிடத்தில் சிவஞான தீக்ஷை பெற்றமை வருமாறு:—இந்நனம் தாயார் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே பாலர் விட்டினின்றும் புறப்பட்டு வெளியே பேசுந்து அக்கினிசுவரப் பெருமானையும் சந்திக்கேசரையும் சந்தியாகாலத்திலே போய் மென்கரித்துக்கொண்டு “சம்புவே நவிரே வன்பிதா; உமாதேவியரே வந்தாயார்; உமது புதல்வர்களுகிய விசுவகர் சுப்பிரமணியர் என்னும் இருவரே என் சகோதரர்கள்; உமது ஆப்தர்களே எனது பரிசாரகர்கள்; அந்நனமாயினும் உமது தரிசனக் கிடையாமையால் இவ்விடத்தே அடியேன் நாளையும் புழுவையும் ஒத்தித்திரிகின்றேன்; சுவாமீ! உம்மை அடியேன் நினைவாயினும், உமது பூசையிலே நான் வருவினவனாயிருந்தாலும் தீசபந்தவாகிய நீவிர் உமது திருவருளினால் அடியேனாக் காத்தருளல் வேண்டும். விஷ்ணு மூர்த்தியினாலே உமது திருவடிகளும், பிரமாவிலே உமது சிரசும் காணப்பட்டிலவாயின் அடியேன் சுவாமியை எவ்வாறு பூசிக்கவல்லேன்! அடியேனாகிய என்னை விசாரித்தக் காத்தருளல் வேண்டும். மழையில்லாத வாடிப்போன பயிர் போல உமது தரிசனங்கிட்டாது வாடிப் போயினேன். திருபாதித்யே! அடியேனுக்குப் பிரசன்னராகுதிர். இன்று சொசுருபோலிருக்கும் அடியேனிடத்தாக் கிருபாவசத்தினாலே எழுந்தருளி பரலா எம்மிடம் வருகவென்று அடியேனை எப்போது அழைப்பீர். தாயில்லாப் பிள்ளைபோல அடியேனை இகழ்ந்து கைவிடாதிர். அடியார்க்கடியனாகிய பாலன் மீது மிகுதியும் வன்சண்மை செய்யாதிர். அடியேன் அநாதனாகிய தீனன், உமது பாதங்களைச் சிந்தை செய்தேன். உம்மைக் காண்டற்கு இக்கூடிப்பட்டேன். அடியேனுக்கு இப்போது பிரசன்னராகீர், அடியேன் பூமியிலேனும் கைலாசத்திலேனும் இருந்தாலும் என்? உம்மையின்றி ஓர் முகர்த்தமாயினும் அடியேனுக்கு வாழ்வில்லை. மிகுதியுந் தீனனாகிய அடியேனுக்கு நீவிர் பிரசன்னராகாதொழியில் அஃது அநீத்யாமன்றோ. பின் எதனால் உமக்கு நியாயமாய் முடியுமென்று இரதப்பிரகாரம் அன்பினோடு தோத்திரஞ்செய்தார். அப்போது கிருபாநிதியாகிய சிவபிரான் உமாத்தேவியாரோடு இருவராலுடைய அவருக்குப் பிரசன்னராய் “குழிந்ததே! இனி நீ அஞ்சற்க” என்று தமது திருவருவத்தைத் தரிசிப்பித்தருளினார். உடனே சுதர்சனரீ மிக்க விம்மிதமடைந்தும் அநேக ஸ்தோத்திரஞ் செய்தும் பேராணந்தக் கண்ணீர்வார நின்றார். அப்போது சிவபெருமான் “அவனாத் தழுவித் தம்மருந்தலத்திலேறி, உச்சிமோந்து, நீ நம்மிடத்து அருத் பேரெழுபுடையை. உனக்கு இப்போதுற்ற வருத்தத்தைச் சொல்லு என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

அதற்குப் பாலர் சிவபிரானே நோக்கி சுவாமீ! பிரமவிஷ்ணுக்களாலும் கருணிடற்கரிய உமது அருமைத் திருமேனியானது என்னுடைய பிரசன்னமாண்கால் முடிக்கக் கூடியதாகும் முடிக்கக் கூடாத்தாயுமுள்ளது யாது! என்றார். உனக்கும் உன் தந்தைக்கும் இடையே நேர்ந்த மனவருத்தத்துக்குக் காரணம் யாது? என்று சிவஞர் கேட்டம, அதற்குப் பாலர் அண்டமோரணுவாய் பெருமைகொண்ட நீவிரே ஆன்மாக்களுக்கு அருள் புரியுமாறு அனுலோகண்டமாஞ் சிறுமை கொண்டிராதலின், எம்மிருவர் வினைவெலாம உமக்கே தெரியுமென்று தலையினாலே அவர் ஆஞ்ஞஞைய வதித்துச் சொன்னார். சொல்லவே, சிவபிரான் ஸ்மிருதி இனிகாசாதினைப் படிப்பாயாக என்றார். அதற்குப் பாலர் படிக்கத் பாலனவாகிய சாஸ்திரங்கள் எண்ணில்லாதனவன்றோ! அவற்றைப் படித்தற்குள்ள காலம் அற்பமன்றோ. படித்தற்கு எய்தும் இடையூறுகளோ எண்ணிறந்தனவன்றோ. பாலும் நீரும் கலந்தவிடத்து அன்மமானது பாலை மாத்திரம் கொன்றதல் போல, சுவாமீ! சாரமாயுள்ளதையே அடியேற்கு உபதேசியும். சகல வேதபுராணங்களினும் அறியற்பாலர் நீவிரேயாம். ஆதலினால், உம்மை ஒருநெறியாகச் சிந்தை செய்தல் ஒன்றையன்றி மற்றொன்றும் வேண்டேன் என்றார். அதற்குச் சிவபிரான் சுருதி ஸ்மிருதி முதலியவைகளினின்றி எனது சொருபத்தை அறியவும் அறிந்தபடி அன்பு செய்யவுமியலாய் என்றார். அதற்கு அவர் “சுவாமீ! என்னைப்பாலனென்று ஏய்க்கப் பார்க்கின்றீர்” ஒருவன் தனக்குச் சிந்தாமணி கிடைத்தபின்னர் *தௌடிக்கு ஆசைப்படுவானு என்றார். அப்போது சிவபெருமான் தமது திருக்காகமலத்திலே ஓர் யந்திரத்தை எழுதி அம்பாலருடைய சிரசிலே ஆமைத்து, எல்லாம் அறிந்தவருகுதி என்று தடவினார். அவ்வேளையில் அச்சிவபிரான் திருவருளால் வேதமுதலிய கலைகளெல்லாம் அப்பாலனுக்கு உதித்தன. அதன் பின்னர் தாம் தக்பினுமூர்த்தியாய் எழுந்தருளி யிருந்து கொண்டு, எவதிக ஸகவ விபூதியை சாயாலோபரிஷத் மந்திரங்களினாலே பாலர் மெனியிலே பூசி, அதன் பின்னர் த் திரிபுண்டரமாகத் தரித்து, உருத்திராஷ்டமாலை அணிந்து, பஞ்சாக்ஷரோபதேசம் பண்ணி, உத்தமமாகிய ஸ்படிக்கலிக்கத்தை அவர் கையிற் கொடுத்து, வேதசிவரதமப்படி பூசாவிதியும் உபதேசித்து, சுதர்சனசாரியர் என்ற பெயரை மாற்றி, அரத்தாசாரியர் என்றபேரும் இட்டருளினார். அருளவே; அரத்தாசாரியர் சிவபிரான் திருவடித்தாமரைகளைத் தமது கண்களினின்றி கொரிந்த ஆனந்த பாஷ்பங்களினாலாட்டி மயிர்ப்புளகத்தோடு நமஸ்கரித்தார். சிவபெருமான் தமது அருமைத் திருக்காத்தினாலே அப்பாலரை எடுத்த யாமப்போதிலே தானே ஆஜிவதித்தி, நீபோசனஞ் செய்யும் பொருட்டுப் போவாயாக என்று சொல்லி ஆஞ்ஞை செய்த தாம் சிவலிங்கத்திலே அந்தர்த்தானமாயினார்.

(கஉ) அரத்தாசாரியர் பிதாருதலாயினோர் சமூகத்திலே சிவோத்தர்ஷம் பேசியமை வருமாறு:—அரத்தாசாரியர் இந்நனம் சிவபெருமானிடத்திலே மகா மந்திரமாகிய ஸ்ரீபஞ்

* பலகறை.

சாஷ்ரோபதேசம் பெற்றி அவைதிகர்களாகிய வைஷ்ணவர்களை உத்தாரணஞ் செய்யும் பொருட்டு எழுந்தருளிய சிவ பிரானை ஒத்தார். குருமூர்த்தியாய்ப்போந்த சிவபிரானை நமஸ்கரித்து அவரைத் தமது இதய சமலத்தின்கண்ணே இருத்திக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போயினார். அவ்வேளையிலே பிதாவானவன் வீட்டினுள்ளே கபாடபந்தனஞ் செய்து சமனித்திருந்கான், தாயானவள் பாலனுடைய பசிவாதையை நினைந்து வருந்திக் கொண்டிருந்தாள். சிவபக்த சிரோமணியாகிய அரத்தாசாரியர் கதவிலே தட்டிப் பசியினால் கொந்தென் அன்னமிடுகி என்று உரத்து அழுதார். உள்ளே நித்திரை செய்த பிதாவானவன் சிவபாதாபஜஸ் மரணரங்கிய அரத்தாசாரியர் இயல்பை அறியாது, அவர் வார்த்தை கேட்ட போது கண்ணினை சிவப்பேறக் கோபத்தோடு விளித்து இவ்வாறு சொல்வான், நான் சொல்லும் சொல்லுக்கு அமைவையேல் உனக்கு அன்னமிடுவேன் நீ எப்போதாயினும் சிவனுக்குத் தொண்டு செய்கால், பாஞ்சராத்திர ஆம்மங்களைப் படியாதிருந்தால், வெள்ளேறு ஏறுவோன் கோயிலுக்கு நீ போனால் உன்னை நான் தண்டிப்பேன். இங்ஙனம் அமையாது போவையாகில் உன் கால்களைச் சேதிப்பேன் என்று சொன்னான். இதைக்கேட்ட பாலர் சிவநிந்தையில் விருப்புற்ற திரிசூல பாலராகிய தந்தையாரைப் புனசிரிப்போடு கோக்கி, கௌதமமுனிவராலும், ததிசுமுனிவராலும், கண்ணுவமுனிவராலும், உபமன்னியுமுனிவராலும், பிரமாலினாலும், நந்திகேசுரராலும் சபிக்கப்பட்ட பிராமணருள்ளே நீயும் அகப்பட்டனையன்றோ. வாதலின், அந்தத் தத்தையப் பொருளாகிய சிவபிரானை விஷ்ணுவானவர் நேத்திரகமலங்களினாலே பூசுதது வழிபட்டமையால் சிவபிரான் அவருக்குச் சர்வஞ்ஞத்தவத்தைக் கொடுத்தார் என்றறிதுதி. நீ என்னை வேதமுதலிய வித்தைகளிலே பரிஷித்துப் பார்க்குதி பின்னரும் சிவபிரானை விஷ்ணுவானவர் நேத்திரத்தினாலே ஆச்சித்தாரோ; அன்றோ? சொல் என்று கேட்டார். அந்தருத் தந்தையானவன் உலகத்தை வஞ்சிக்குமாறு பூசித்தாராதலில், இப்பூசையதார்த்தபூசை உரகாது என்றார். அது கேட்ட சிவபக்த சிரோமணியார் இங்ஙனம் ஒருவாறு உத்தரஞ் சொல்லிய பிதாவை விழித்து, விஷ்ணுவுடைய சர்வேசுரத்துவத்தை வேதாகம முறைப்படி பேசுகி என்று வாதித்தார். பிதாவும் பாலரும் இவ்வாறு வாதிக்கும் போது அக்கிராமத்திலேயுள்ள வைஷ்ணவர்களும் சிவனடியார்களும் ஒருங்கு கூடினார்கள்.

(கக) அப்போது பிதாமுதலையினார் சமூகத்திலே நாராயணரினும் சிவபிரானே உத்திருஷ்டர் எனப் பொருள்பட அரத்தாசாரியர் அருளிய சுலோகம் வருமாறு:—

ஏகஸ்ஸமு த்ரஸ்ஸிலே வடபதாசாயீ த்வந்யஸ்ஸ முத்ராசா திஸ்திரீ புரப்பேத்தா | கோவாகயோ ரதிக இதயது சிந்தய வ்ருத்தாஸ்ஸ த்யம் ப்ருவந்துத மிமம் வய மாச்சயமே: (க) சூதுஞ்சுகார ச துராந் மேவ சான்ய: | கோ—ம: (உ) ஏக: புநர்புவி ததௌ நவரீதகண்ட மந்யோ ததௌ நவ சுதாமய சந்த்ர கண்டம் | கோ—ம: (ங) ஏகோஸ்தி நந்தருடல வ்ரஜ மந்திரோசு சான்யோஸ்தி மேருசிகர ஸ்தித கந்தரேச | கோ—ம: (ச) ஏகஸ்ஸ ஹஸ்ரகம ஸான்யமு பார்ச்சய தஸ்தா ஸந்யஸ்து

தைருப சிசஸ்ஸமுமோத தஸ்மாத் | கோ—ம: (ஞ) காடா ந்தகார கலீல சரீர ஏகோஜ்யோத் ஸந்தநிர்மல விகத்த சரீர ஏக: | கோ—ம: (ச) ஏக: குமாரமபஜத் சுதாம நக்மக்ய: ப்ரயாதிசில சக்தி தரங்குமாரம் | கோ—ம: (ஏ) ஸ்திரீ ரூப மாபசில பூர்வமபீஷ்ட மேகஸ் த்வந்யஸ்த மேவபஜதே புருஷ: ஸ்வராத்யை | கோ—ம: (அ) முஷ்ணுதி வ்ஸவ க்ரகே நவரீதமேக அந்யோ ததாதி சுதியாம் பரமாம்கு தந்தத் | கோ—ம: (க) ஏக: ப்ரயாதிநி ஸகாம இதி ப்ரசித்தி மந்யோக மந்ரீகதகாம இதி ப்ரசித்திம் | கோ—ம: (கஉ) ஏகோ விபாதி ரவிசந்த்ர சமந்வி நேத்ரஸ்த்வந்யோ ரவித்தஸகோம சித்திரிணேத்ர: | கோ—ம: (கக) கோபாலகவச்சவ மபி கம்ய விபாதி சைகஸ் த்வந்யோ வ்ருஷாதி பதிநாயக இத்யபாணி | கோ—ம: (உ) ஏகோஹ்ய காததா துத்தநிதௌ நிமக்ர: கை ஸ்ச சைலசிக ரேகலு வர்த்த தேந்ய: | கோ—ம: (கச) ஏக ஸ்து நைல்யமுபயாதி சரீர மாத்ரே ஹ்யந்யஸ்து நைல்யமுப யச்சதி கண்ட மர்த்ரே | கோ—ம: (கசா) ஏக: ஸதாஷ்ட மஹிசீ ரூபயாதி சிசாமக்யோபி பர்த்திரிதார மிதி சாஷ்ட மூர்த்தி: | கோ—ம: (கரு) ஏகோலுடத்யது திவம் யமுநா ஜ லௌகேஷ்வநயோ ததாதி சிசாமக்யிஞ்ச கங்காம | கோ—ம: (கக) ஏக: சுவர்ண வஸ்நந்தி ததாதி கட்யா கட்யாமக்ய ஸ் சுவாணகிரி சாபமதாத் கராக்ரே | கோ—ம: (கஎ) ஏகோ ததௌ சிசசி பரிக்ஷிபிஞ்ச மர்த்ர மந்யோ மஜ்ஜ வரவாஹந புத்ரத்ருஷ்ட: | கோ—ம: (கஅ) ஏகோ ததாதி ச்ருதி கௌ ஸ்து பரத்ர மேகமந்ய ஸ்ஸஹஸ்ர சுபஞ்ஞமணிரதஹாரம் | கோ—ம: (கக) ஏக: கரேண த்ருதவாநிஹ பாஞ்சஜந்ய மந்யஸ் த்வதத்த பருவிச்சவ்ருஜாம் கபாலாக | கோ—ம: (உ௦) ஏகே வ்ரஜேசு குருதே ம்ருதுவேணு காதமந்யோ லயேசு குருதே விகடாட்டகாசம் | கோ—ம: (உக) பகீந்தவாஹந இதி ப்ரதிதோய மேகஸ்த வந்யோ மகோக்ஷ வரவாஹந இத்ய பிக்ய: | கோ—ம: (உஉ) ஏகஸ்து யோந்ஜ இதி வ்ரஜதி ம் சித்தி மந்யஸ் தவஜாத இதி சர்வ ஜகத் ப்ரசித்தம் | கோ—ம: (உக) ஏகோ ஹ்யபுஷ்டகலகிபத்த இதி ப்ரசித்த ஸ்த்வந்யோ பூவ பவபாச விமூக்தி தண: | கோ—ம: (உச) ஏகஸ் த்வநி த்ய இதி சுப்ரதி தோஜக த்யா மந்யஸ்த கித்ய இதி சுக்ருதி லோக சித்தி: | கோ—ம: (உரு) ஏகஸ்து பார்த்தா தவாஸி ச்ருதே. பசாரஸ் த்வந்யஸ்து பார்த்த ஸ்ரீ ப்ராஜ் சபா: | கோ—ம: (உ௬) வ்யாப்தச்சா விஷ்ணு ரயமித்ய விபரவ்ய ஏகோந்யோ விஷ்ணு வஸ்பை இதி சுப்ரதித் ஸ்மிநி லோக் தோயம் | கோ—ம: (உஎ) ஏகோ ஜநார்த்தக இதி ப்ரகைக்ரு தோயம் ந்யஸ்த சங்கர: இதி ஸ்புட மீர்யதேகி | கோ—ம: (உஅ) பத்தம் பவிம்பு காத: க்ருதவாநிகை கோபத்தம் குபேர மகரோஷ்டிக ஸ்ரியாய்ம: | கோ—ம: (உ௯) ஸ்ரீ நைஜுவதாக ஏகோ வ்யாதா யிதே பிந் கமச்சிபிரா ஸ்ரீ ருத் நைஜுவதாக ஏகோ வ்யாதா யிதே பிந் கமச்சிபிரா ஸ்ரீ தோந்ய: | கோ—ம: (௬௦) ஏகஸ்ய சேஷக ஜ்ஜா ப்ருசத்த காந்த்ரா அந்யஸ்ய சுப்ரமருது பூதி விபூதி ரேஷ: | கோ—ம: (௬௧) ஏகோநி தாந்தம பவத்வடபத்ர சாயீ ஹ்யந்யோ ஹிதா த்ருச மஹா வடமூல வாகி | கோ—ம: (௬௨) ஏகோ ததௌ சிதம்ருதந் திலகம் ஸலகே ஹந்யோ ததௌ குதவகம் தில கம் ஸலகே | கோ—ம: (௬௩) ஏகே ததாதி துராதௌ மா விகாம் க்ருத்யந்யோ ததாதி ஹிவிதாத்ரு க்பால மாலாம் |

கோ—ம: (௩௪) ஏகோ ம்ருக க்ரகண சோககநே சகாரத்வந்
யோ ம்ருகம் சரத்வேநவஹ ரத்ஸுநாஸ்தே | கோ—ம: (௩௫)
ஏகோ த்சாஸ்ப ச்ருதவரஜவதுக ஆதேந்மோ வது வில சிதா
ர்த்த சரீர ஆதித் | கோ—ம: (௩௬) ஏகஸ்து மர்க்கட படேந
தகாஸ்க்காமட்ஸ்து மர்தஹசிதேர புரதர்யஞ்ச | கோ—ம:
(௩௭) ஏகஸ்து மர்க்கட டைடர் கிஜுசார்ய காரீம்ய்யஸ்து சகரே
ந்ஹி வஸஹரீஜ காயகா? | கோ—ம: (௩௮) ஏகஸ்து மத்
ஸ்ய தகமேத்ய கதோப்தி நோமம் யோ விநிர்மதித் த்வஜாந்
ப்ராசித்த. | கோ—ம: (௩௯) இத்தாந ஜத்வ மகமத் புவிசர்வ
கைக இர்த்நாதபி: சரகண: பரிபுஜ்ய தேநய: | கோ—ம:
(௪௦) ஏகோ ந்ருசிம்ம த: தமேத்ய சுகார கைதம்ந்யஸ்த மேவ
ஹத: | கோ—ம: (௪௧) ஏகோ வஸி: கபட
இத்ய கிலேரபாஸி வித்தாரூரு: பரம இதயபிஜீபதேந்ய:—கோ—
ம: (௪௨) ஏகஸ்த ராகண வதேநி த்ரு டாநி சத்திந்
டம் சர்வ விலயேச த்ருடாநி சகதி: | கோ—ம: (௪௩)
ஏக: பக்ஷ சகடம் சகஸூந லோத சர்வ: பதாங்குலி ரகோ
கிர்வ ரோத | கோ—ம: (௪௪) ஏக: ப்ராசித்ததா ஏவநி வா
சதேவோ தேவோம்காநி பரஸ்து தத: ப்ராசித்த: | கோ—
ம: (௪௫) ஏக: பததர்யபிந்ந்தி ஜகச்சகா ரஹய்ய: பதாந்
குளி கதஞ்ச ஜகச்சகா | கோ—ம: (௪௬) ஏகஸ்ய சுகார
நிஸ்கலபாஸ்தி கிளாந்நய்யஸ்து சேச்சாரபி ரூப இத் ப்ராசித்
த: | கோ—ம: (௪௭) ஏகோ விபாதி ப்ருசமேக முகாம் புஜே
ரக்ய ந்மே: விபாதகல பஞ்ச முகை: ப்ராசித்த. | கோ—ம:
(௪௮) ஏகோ ச்ருகித மதிபாஞ்சதி விததகேம் வித்தேசமேவ
ஞ்ருகே நிஜபத்தம்ய: | கோ—ம: (௪௯) ஏகஸ்து சதர்புஜ
இதம் நித ஸ்திரி லோக்யா மர்யோ புஜஸ்து தசபி: ப்ர
திசுஸ்கரி லோக்யாம் | கோ—ம: (௫௦) பஞ்சாயுத: ப்ரபல
சக்தி முபைதி சைகஸ் ஸ்வாயுத: ப்ரபல் சக்தி முபைதி
சாயுத: | கோ—ம: (௫௧) ஏக: ப்ராசித்த இகதேந வதம்
ந்ருக: ப்ராபாஸ்தி ஹத்ய நிதரா மிதர: ப்ராசித்த: |
கோ—ம: (௫௨) ஏகோ முமுர்ச்ச ககேநி ஸ்ரார பானுத்
தாஸ்ச ரூபாஸ்தி தத திரிபுரம் திரிபாஸ்ய | கோ—ம:
(௫௩) ஏகஸ்து சக்ர மதிகம்ய ராக்ஷ லோகார நயஸ்து சம்
ர ஜகை: ஸ்வபதங்குளிபி: | கோ—ம: (௫௪) ஏகச்சகார புவி
சங்கரகாப பகம யச சகார ஹிஞ்ர கிரோவி பங்கம் |
கோ—ம: (௫௫) ஏகஸ் திரிபாதி தாரம்ஜகதி ப்ராசித்தோக்
ய ந்மஸ்ய சேவக ஹ்ரபி ததா பரதி: | கோ—ம: (௫௬)
ஏகஸ்த சாநி ஹப வக்த்ர இல்டரகித ரீயஸ்ய புதா
இவ வக்த்ர இதி ப்ராசித்த: | கோ—ம: (௫௭) ஏகஸ்த ராகிசுத
ராக: ரவகுதர யஸ்ய ப நி கி ட்டாரக வகுத: | கோ—
ம: (௫௮) ஜகாயலேதமதா ந்வித்யே புரை கோஹ்ப ரய
ஸ்து ச்வதநிசயப: விததே த்ரிஸோகயம் | கோ—ம: (௫௯)
ஏகோ ஜகார நாகம் சுதாரினை கோஹ்ய ந்யோ ஜகார நாகா
ந்ந சுதாரம லோக: | கோ—ம: (௬௦) ஏகோ க்யாஜக டஸிம்
கிபுராயி யாசேஹ்ய நபோததாபித பார்ப்ர சர்வசௌக்ய: |
கோ—ம: (௬௧) ஏகோ கதேன ஜகஜகேஸ் காரம் புஜேரக்ய
ந்யோ நதேன ஜ்வலந் மேக காரம் புஜேந | கோ—ம: (௬௨)
ஏகோ ந்விஜோ பிஜிமாத்ர சேச்சிதா சித்யோ விபாதி நித
ராம த்விஜராஜமௌளி: | கோ—ம: (௬௩) சங்கரத்த லோதி
நிதராம் ந்யசிமாத் மேகஞ்ங்கார மேவ கருதமாத சகலார்த்த

மர்ய: | கோ—ம: (௬௪) ஏகஸ்துசக்ர சகிதோபி தநோதி ரகோ
மர்யஸ்து கண்ட பாகாவிதலோதி சிஸ்தாம் | கோ—ம: (௬௫)
ஏகேந தசாந்ருதி விபிந்ர தீதிகீப்பாவி சார்பஸ் த்வபிந்ந தம
மூர்த்தி நிதிந்யு பாவி | கோ—ம: (௬௬) கரா ஹ்ம்நி சத்யக
ஜராஜம ரகா தேகோ ம்ருத்யு ம்நிக த்யமு நிபுத்ரம ரகாதந்
ய: | கோ—ம: (௬௭) ஏக: பபௌ புந்ர பிகாசானகூட மர்ய:
பபௌ ஸ்தாவிஷம் கலுபூத நாயரி: | கோ—ம: (௬௮) ஏகஸ்
ய சப்த ஜஸ்திப் பிபதி சமபத்தஸ்த தஸ்யமதேச மிசாஸ்த ப்ப
நத யத்நாத் | கோ—ம: (௬௯) கோவர்த்த நாத்ரிக நகாசல
தோலார: ப்யாம்கோபி ஜகஸ்ய ஜகதாம்பி ரகாஹ்யுமாம் |
கோ—ம: (௭௦) விச்வாத் மசத்வ மயதேகலுதத்ர வசகோ
விச்வேச்வர: ந்வபதவி மயதே ததாரய: | கோ—ம: (௭௧)
ஏகோ புஜங்க சடநேதானதே திசுப்தி மர்ய: கரோதி புஜகேந்நர
விபூஷணாதி | கோ—ம: (௭௨) ஏகோசுர ஸ்ய ஜயத: கலு
பூத பாவாத ந்யோசுந ஸ்யஜும்தோ பவத ஸ்தாரதாராத் |
கோ—ம: (௭௩) ஏகோ ததாத் திரிணவ தத்ரிவரம் எமேரூம்
கோவர்த்தகா த்ரிமிதா ஸ்துகரேததார | கோ—ம: (௭௪)
ஏக: புமாரிதி பரோதயிதே திபுத்ரச்சா ஸ்தாதயோ நிதிச்
சர்வ ஜகத் ப்ராசித்தி: | கோ—ம: (௭௫) ஏகச் சகபுர சாணா
நாகாஞ்சலே நபௌஸ ஸ்த்ய பங்சமிதரஸ்து ரணேதிஞ்ச
ராத் | கோ—ம: (௭௬) ஏகம்த்விஜாதி மகிலேசு சுரேசமத்யே
கூதாரம் பரந்து பரமார்த்த கிரோக்ருணந்தி | கோ—ம:
(௭௭) ஏகோ ஜகார நிபுநிதநத: சகணேநயத்நாத் நிபுஞ்ச
நிஜகார நகேசர்ய: | கோ—ம: (௭௮) ப்ருந்தாஸநே சாதி
கோ பிருவேத்ய சைகஸ்த வந்மே ப்ருசம்பி தருவோ சாதிக
பூதை: | கோ—ம: (௭௯) ஏகோ புஜங்க சடநேஸ்வ பதீபா
நித்ய மர்யோ புஜங்க கடகோந் திக கிந்தம் | கோ—ம:
(௮௦) ஏகஸ்ய ஜாத இதி சத்தத லோக வார்த்தா நாயஸ்ய
தாந்ருச வினாபித லோக வார்த்தா | கோ—ம: (௮௧) ஏகஸ்ய
யார்தயுஷிக சீவ சவஸூத்திரா தித்யஸ்ய பாக்ய பஞ்ர ப்ரதக்
குதகிராசீத் | கோ—ம: (௮௨) ஏகஸ் ஸாரூபகிராகித பச்
சகார தஸ்மை ததேன சுதமதிசுபிதி சாம்பு மர்ய: | கோ—ம:
(௮௩) ஏகஸ்து பாணகதி மேத்ய கரம் ஸ்ருணோதி சாந்யோக
பத்புர ஜயாயத மேவ பாணம்: | கோ—ம: (௮௪) ஏகஸ் ஸ
தாசவி த்ருமண்டல வர்த்தி சாயஸ ஸதாசவி த்ருதந்த பிதா
வரீயாந் | கோ—ம: (௮௫) ஏகஸ்து மாதவ இதி ப்ராதித
ஸ்வ நாயகாத்ம வ்யோக்யமாயவ இதி ப்ராதித: ஸ்வி நாயகா |
கோ—ம: (௮௬) கோபால கைஸ்தவ நுச்ச்ருதஸ்ச தாரினை
கேரகிப்பாலகை ஸ்த்வநு ச்ருத ஸ்துதிசுமபராய: | கோ—
ம: (௮௭) ஏகோ களத்ய நுதிம் நவநீத மேவமந்யோ களத்ய
நி பபங்கர காளகூடம் | கோ—ம: (௮௮) ஏகஸ்து சைலரி
சனய ஜஸ்திம்ப பந்த த்வர்யஸ்த மேவ ஜஸ்திம் சாதிஞ்ச
கார | கோ—ம: (௮௯) ஏகோ விவேச சரகூச லிலார்தாரளே
க்யந்யோ ததேன த்ரிபதகாம் கடவச்ச டாயாம் | கோ—ம:
(௯௦) ஏகஸ்ஸ மர்ச்சந விதிம் குருதேஸ்ம சேதேன மேராக்
வமோத்ய சுஜனா: பரித்ருச்ய தேந்ம: | கோ—ம: (௯௧) ஏக
ஸ்ய ரூப மதிசுச்சி தாமசத்வம் ந்யஸ்ய ரூப மதிசுச்சி சாத்
விகத்வம் | கோ—ம: (௯௨) நீலோபி லீயமுநாஜல மக்நகாத்
ரச் சுப்ரோபி சுப்ரதா இவ்யநி நீதரோந்ய: | கோ—ம:
(௯௩) ஏகஸ்ய சூனாரபி நேந்ர க்ருசாநுதக்தஸ்த த்வர்யஸ்ய

வதன் உதித: கறு சாச்வதோய: | கோ—ம: (கச) ஏகோவ
ராக ததமேத்ய புலம் விவேக க்யந்யோ புலம் புரஜயத யா
தஞ் சகார | கோ—ம: (கரு) ஏக சலாந்நிஜ வனந்ச சாக
ரோத்த மந்யு: சகார வநிதாம ஸ்புட்மர்த்த காத்தே | கோ
—ம: (கசு) ஏகச் சதூர்தசச மவ்ருத மாஞ்ஞயாகர் தந்யச்ச
பஞ்சதச வர்ஷமகா வ்ரத்ஞ்ச | கோ—ம: (கசு) ஸ்தம்போ
த்பவந் நரக ரித்வமவாப சைரோநிஸ்தம்ப மூர்த்தி ரத்னோந்
நநிர்ச்வ ரோந்ய: | கோ—ம: (கசு) ஏகம் வதந்நி நிமாநத
சாம்ஸ்யதீசம் விச்வஸ்ய விச்வ மித்ரந்நி வதந்நி தாநி | கோ
—ம: (கசு) ஏகம் யசச்சுநி ரசேஷ பலாவளிநாந் தாதாமாக
பலநோடி நிவிஷ்ட மந்யம் | கோ—ம: (கரு) ஏகஸ்ய ச்ருத
சரம்ஜகம்ஜகத்யாந் திர்யங்கராதிசு பரஸ்ய ஜகி: ப்ரிசித்தா |
கோ—ம: (கரு) க்ராகுசிதம் சிசுமசீ வயதேக தாசோகத்வா
பர: புரவரீம் ஸ்வய மந்தஸ்ய | கோ—ம: (கரு) ஏகோபபூ
வர திகஸ்திஸ்ருணாம் புராணாம் ஸம்கார ஈர்மணி பர: ப்ருத
நாங்க மூசீத் | கோ—ம: (கரு) ஏகஸ்துதீந கஜரக்ஷண தத்த
புத்திர ந்யஸ்த மத்தஜக சிஷ்ண தத்த புத்தி: | கோ—ம:
(கரு) ப்ரம்மாண மாபசி ஜநாபிஜ சூதமே கோந்யே ப்ரம்
மனோ நசமுநே நசிரச்சகர்த்த | கோ—ம: (கரு) ஏகஸ்து
சபக்த் யுதசரந் நிஜமாஸிபுஷ்ப மந்யோம் புஜம் நயந மஸ்ய
ததௌ ஸ்சக்ரம் | கோ—ம: (கரு) ஏகஸ்து கேசவ இதி ப்
ரதிதஸ்த லோகேந்யோ வ்யோமகேச இதி யாதி ஜகத் ப்ர
சித்தம் | கோ—ம: (கரு) ஏகஸ்து கைட பவதே நிபுனோப
பூவக்ய ந்யஸ்த ம்ருத்யு கரே நிபுனோ பபூவ | கோ—ம:
(கரு)

(இதன் பொழிப்புரை). சிவபிரானார் திரிலோகத்தையும்
அச்சுறுத்திக்கொள்ளாத ஆலாகஸ விஷத்தைப் பானம் பண்ணி
னார்; விஷ்ணு பூதனை என்னும் பிசாசின் பாலைப் பருகினார்.
சிவபிரானார் இராவணன் கருவத்தைக் கட்டை விரலினால்
அடக்கிவிட்டார்; விஷ்ணு அநேக சைன்னியங்களோடு செ
ன்று அவன் சருவம் அடக்கினார். ஒருவர் சமுத்திரசலத்தி
லே ஆலிலையிலே நித்திரை செய்தார்; மற்றவர் திரிபுரதகன
சமயத்திலே அந்தச் சமுத்திரத்தை அம்பராத் ஊணியாய்க்
கொண்டார். ஒருவர் பிரமாவைப் பிள்ளையாகக்கொண்டார்;
மற்றவர் அவரைத் தேர்ப்பாகனாகக்கொண்டார். ஒருவர் இ
டைக்குமுகளிலே வாசஞ்செய்தார்; மற்றவர் நிமரு சிகரத்தி
லே விளையாடினார். ஒருவர் நவரீதகண்டத்தைக் கையிலே
வைத்திருந்தார்; மற்றவர் அயிர்தகண்டமாகிய சந்திரனைத்
தலையிலே வைத்தார். ஒருவர் ஆயிரங் கமலங்களினாலே சிவ
னாரைப் பூசித்தார்; மற்றவர் அதுகண்டு சந்தேஷித்தார். ஒரு
வர் அங்கமில்லாத அனங்கனைப் புதல்வராய்க் கொண்டார்.
மற்றவர் அகில சக்திதாராகிய முருகரைப் புதல்வராய்க்
கொண்டார். ஒருவர் காமனையுடையார் என்று பிரசித்தி
பெற்றார்; மற்றவர் காமரீபு என்று பிரசித்தி பெற்றார். ஒரு
வர் சூரியதந்திரர் இருவரையும் கண்ணாகக்கொண்டார்; மற்
றவர் சூரிபன் சந்திரன் அக்கினி என்னும் மூவரையும் கண்
ளாகக்கொண்டார். ஒருவர் தினமான கஜத்தை ரக்ஷித்தார்;
மற்றவர் மந்தகஜத்தை (கஜசூரனை) அடக்கினார். ஒருவர் கே
சவர் என்னும் பெயருடையார்; மற்றவர் விவேகமகேசர் என்

னும் பெயருடையார். ஒருவர் நிலவரணத்தைக் கொண்டார்;
மற்றவர் நிலவரணத்தைக் கண்டத்தலே கொண்டார். ஒரு
வர் எட்டு ஸ்திரிகளோடு விளையாடினார்; மற்றவர் அஷ்டமூர்
ததியாயிருந்தார். ஒருவர் யமுநாஜலத்திலே விளையாடினார்;
மற்றவர் ஆகாயகங்கையைச் சிரசிலே தரித்தார். ஒருவர்
மயிற்றோகையைத் தரித்தார்; மற்றவர் தோஷையையுடைய
மயிலைவாகுனமாய்க்கொண்ட சுப்பிரமணியரைப் புதல்வரா
ய்க் கொண்டார். ஒருவர் சுவர்ண பீதாம்பரத்தைத் தரித்
தார்; மற்றவர் நகாக்கிரத்தினாலே சுவர்ண மகாமேருவை
வில்லாக வளைத்தார். ஒருவர் பாஞ்சஜன்னியத்தைக் கையி
லேந்தினார்; மற்றவர் உலகசிருஷ்டி செய்யும் ஈநேக பிரமா
க்களுடைய கபாலங்களைத் தரித்தார். ஒருவர் மாதவரென்
று பெயர்படைத்தார்; மற்றவர் உமாதவர் என்று பெயர்
படைத்தார். ஒருவர் கைடபாசுரனைக் கொன்றார்; மற்றவர்
யமனைக்கொன்றார். ஒருவர் கோகுலங்களுள்ளே கேணுகா
னம் பண்ணினார். மற்றவர் பிரளயகாலத்திலே அண்டகோ
சம் வெடிபடும்படி அட்டகாசம் பண்ணினார். ஒருவர் அநி
த்தியரென்று கூறப்பட்டார்; மற்றவர் நித்தியரென்று சொல்
லப்பட்டார். ஒருவர் உரலோடு கட்டுண்டார்; மற்றவர் விழு
க்தபாசர் எனப்பட்டார். ஒருவர் அர்ச்சுனனுடைய இரத்த
தை உபசரித்தார்; மற்றவர் அர்ச்சுனனோடு யுத்தஞ்செய்
தார். ஒருவர் மண்ணைத் திலமாய்க்கொண்டார்; மற்றவர்
அக்கினியை நேத்திர திலமாகக்கொண்டார். ஒருவர் துள
சியை மாலையாய்க்கொண்டார்; மற்றவர் பிரமகபாலங்களை
மாலையாய்க்கொண்டார். ஒருவர் மர்க்கடசகாயத்தால் இல
ங்கையை செய்தார்; மற்றவர் புன்சிரிப்பினால் முப்புரத்
தை எரித்தார். ஒருவர் மர்க்கட கூட்டத்தைச் சகாயமாய்க்
கொண்டு தன் காரியமுடித்தார்; இந்நிர மேற்றவார்த்திற
வர்களுக்குத் தான் சகாயமாய்ப் பவித்தார். ஒருவர் ராமன்
என்னும் பெயர் தரித்தார்; மற்றவர் அவராத் பூசிக்கப்பட்டு
ராமேசன் என்னும் பெயர் பெற்றார். ஒருவர் நிருசிம்மனாய்
இரணியசிப்பைக் கொன்றார்; மற்றவர் அந்நிருசிம்மத்தைச்
சரபருபமுற்றுக் கொன்றார். ஒருவர் சட்டத்தைக் காலால்
உருட்டினார்; மற்றவர் பருவத்தைப் பாதாங்குட்டத்தால்
உருட்டினார். ஒருவர் தச்சுமுகனால் அபகரிக்கப்பட்ட ஸ்திரி
யைக் கூடினார்; மற்றவர் உமாநாரியோடு கூடி அந்தநாசு
வரர் எனப்பட்டார். ஒருவர் ஏகமுகத்தோடு கூடினார், மற்
றவர் பஞ்சமுகத்தோடு கூடினார். ஒருவர் காலு கையோடு
கூடினார்; மற்றவர் பத்துக்கையோடு கூடினார். ஒருவர் திர
வியமில்லாதவனாகிய குசலன் என்பவனைப் பத்தாக்கினார்;
மற்றவர் தமது சினேகிதனைத் திரவியமுடையருகச் செய்
தார். ஒருவர் சக்கரங்கொண்டு உலகெலாம் இரக்ஷித்தார்;
மற்றவர் தமது பாதவிரலாத் தீரிய சக்கரத்தை அவருக்குக்
கொடுத்தார். ஒருவர் ருத்திரருடைய வில்லைப்பங்கம் பண்
னினார்; மற்றவர் விஷ்ணுவின் புத்திரனாகிய பிரமாவின் சிர
சைக் கிள்ளினார். ஒருவர் மகாமேருகிரியைத் திருணமாகக்
கொண்டார்; மற்றவர் கோவர்த்தனகிரியை வருத்தத்தோடு
தரித்தார். ஒருவர் நிகமாந்தக்ரானில் விசுவேசுரன் எனப்பட்
டார்; மற்றவர் விசுவரூபி எனப்பட்டார். ஒருவரது பக்தர்
ஏழு சமுத்திரத்தையும் பானம் பண்ணினார்; மற்றவர் பலர்

சகாட்கொண்டு சமுத்திரத்துக்கு அணைப்பட்டார். ஒருவர் பிறந்தாற்செய்தபடி; மற்றவாபிறவாதவர் எனப்பட்டார் ஒருவருடைய சேவதர்கள் தேகமெல்லாம் குழுவி விவனி வந்தார் மற்றவருடைய பத்தெல்லாம் மிருதவாகிய பஸ்மந் தாங்கி வேளிவந்தார். ஒருவருக்கு இராவணனைச் சங்கராஞ் செய்யத் திடமிருந்தது; மற்றவருக்குச் சர்வப் பிரபஞ்சத் தையும் உயம் பண்ணத் திடமிருந்தது. ஒருவர் புதல்வர் குறியக்கிரிவர் மற்றவர் புதல்வர் கணமுனர். ஒருவர் சக்கரத் தினாலே கிணங்குசெய்தார்; மற்றவர் கண்டபாசினாலே சங் கராஞ் செய்தார். ஒருவர் முதலையக்கொண்டு கஜத்தை காசித்தார்; மற்றவர் மிருத்தியுபய (யமனை)க்கொண்டு முனி புத்திரரை (மார்க்கண்டரை) இரகஸித்தார். ஒருவருடைய தாசர் (ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்தி) முதலையுடைய பிள்ளைபொழை ப்பினார்; மற்றவர் முதலையினாலே இறந்த பிள்ளையையமலோ கத்திலே போய்ச் சிமத்தொடு கொண்டுவந்தார். ஒருவர் காடாந்தகாமாகிய ஏற்பு நிறத்தைக்கொண்டார்; மற்றவர் சங்கிரமனை டோன்ற சுவேதவண்ணத்தைக் கொண்டார். ஒரு வர் கோபாலர் என்னும் பெயரோடு விளங்கினார். மற்றவர் விருஷாதிபதியாய் விளங்கினார். ஒருவர் இடைக்குழுசுளில் ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திக்கு கொண்டு விருதுனார்; மற்றவர் விவகிசுருக்கு ஞானத்தைக் கொடுத்தார். ஒருவர் பாண ரூபமாயிருந்தார்; மற்றவர் அப்பாணத்தைப் பிரடோகித்தார். ஒருவர் தமது நாய்பிலிருந்து தோற்றிய பிரமாவைப் புதல் வராய்க்கொண்டார்; மற்றவர் அப்பிரமாவின் சினைசகிள்ளி விட்டார். ஒருவர் விசுவத்தின் (உலகத்தின்) ஏகதேசத்தி லிருந்தார்; மற்றவர் விசுவாதிகராயிருந்தார். ஒருவர் தம் மூடைய நயனத்தைப் புஷ்பமாய்க்கொண்டு அர்ச்சித்தார்; மற்றவர் அம்புயநயனத்தையுஞ் சக்கரத்தையும் உடருக்குக் கொண்டார். ஒருவர் அகாசமுத்திரத்திலே தங்கினார்; மற்றவர் கைகாசத்திலே விழித்துக்கொண்டிருக்கினார். ஒருவர் மைனாகிரியில் பச்சைபண்ணினார்; மற்றவர் அவருக்குச் சாம் பலா என்னும் புத்திரனை அதுக்கொடுத்தார். ஒருவர் இந்திரனுக் குத் தம்பியாய் உபேந்திரராயினார்; மற்றவர் இந்திராதினன் னாலே சேகிக்கப்பட்டார். ஒருவர் சமுத்திரத்தை மரத் தாலும் கல்லாலும் அணைத்தார்; மற்றவர் அதனை அம்புக்க டாகக்கொண்டார். ஒருவர் மச்ச சரீரமெடுத்திச் சமுத்திர ம் அடைந்தார்; மற்றவர் மச்சக்கொடியுடையானைத் தகித் தார். ஒருவர் ஆகீமயாய்ப் பூமியைத் தாங்கினார்; மற்றவர் அவ்வாமையின் ஓட்டைப் பிடுங்கித் தரித்தார். ஒருவர் மூன்று லோகத்தையும் மூன்று அடியால் அளந்தார்; மற்றவர் அவருடைய கண்ணுக்குக் காணப்படாத திருவடியை யுடையவாயினார். ஒருவர் லங்கசேனரூபத்தை அடைந்தார்; மற்றவர் அவ்விவந்தத்துக்குப் பீடமாயினார் என்று இதிகாச புராண வாயிலாகச் சிவோத்கர்ஷ ஸ்தாபனஞ் செய்து, அக் கிராமத்து வைஷ்ணவர்களைல்லாம் விஷ்ணுபரத்துவமுடையவென்று சாதிக்க வன்மையிலாடப் போமாறு செய்தனர். அவா பிதாவாகிய வாசுதேவனும் துக்கமுடையவானும். சிவபக்தர்கள் எல்லோரும் ஆணந்தமடைந்தார்கள். அரத்த தாசாரியர் அங்கிடத்தொருங்கு குழுவிய சைவவைஷ்ணவப் பிராமணர்களைல்லோரையும் நோக்கி சகல வேதங்களிலும்

வேதாந்தங்களிலும் ஸ்மிருதிகளிலும் புராணங்களிலும் பாரத முதலிய இதிகாசங்களிலும் சிவாசமங்களிலுமாக எவ்வெவ் விடங்களிலே சிவபரத்துவஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன வோ அவற்றை நான் அக்கினிசாப்பெருமானுடைய சந்தி தானத்திலே ஒழுங்காய்ச்சிய அபாசனத்திருந்து எல்லோர் சமுகத்திலும் ஸ்தாபிப்பேன். ஸ்வஷ்ணவர்களே! நீங்களும் அவ்வாறு சாதிபுங்கனென்று கூறினர். சைவர்கள் இந்த வாங்கிபத்தைக்கேட்டு வைஷ்ணவர்களைப் பார்த்து நீக்களைய னும் நான்களாயினும் அச்சினைவாராலயத்துக்குப் போய் கா வேரியிலே ஸ்தானஞ்செய்து நந்திசோருக்கும் சுவாமிக்கும் மத்தியிலிருந்து பேசக்கடவேம் என்றார்கள். இதைக்கேட்ட வைஷ்ணவர்கள் குரூபாரவையினாலே அவர்களை நோக்கி எங்கையினும் எப்போதாயினும் சிவன்கோயிலை நான்கள் பார் ப்பதில்லையே. நீங்கள் வரதாசப்பெருமானுடைய ஆலயத் துக்குப்போக கருடான்வாருக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் இடையி லிருந்து சிவனுக்குப் பரத்துவமுண்டு என்றும் மற்றவருக்கு லிலை என்றுஞ் சாதியுங்கள் பார்ப்பேம என்றார்கள். அத் திரு அரத்ததாசாரியர் உங்கள் கருத்தின்படியே ஒழுங்காய்ச் சிய இருப்புப்பித்திலிருந்து சிவனுடைய பாரதத்தைச் சாதிப்பேம் என்றார்.

(கஉ) அரத்ததாசாரியர் ஒழுங்காய்ச்சிய அயபீடத்திரு ந்த சுருதி சூத்திரமாலையும் சிவஸ்தோத்திரங்களும் அருளிச் செயதமை வருமாறு:—அதனைக் கேட்ட வைஷ்ணவர்கள் ஸோகபீடத்தைக் கொண்டுவந்து அதிபயங்கரமுதம்படி அக் கினி சுவாலிக்கும்படி காட்சி எடுத்துக்கொண்டு வைஷ்ண வர்கள் எல்லோரும் விஷ்ணு ஆலயத்தனது நோக்கப் போனா ர்கள். அவர்களுக்கு முன்னே யானூனியாகிய அரத்ததாசா ரியசுவாமிகள் போய் விஷ்ணுமூர்த்தியைப் பிரதக்ஷிணஞ்செ ய்த மீட்டும் மீட்டும் நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரஞ்செய்து தே வதேவரே, ஜகந்நாதரே, சிவபெருமான் திருவடிகளைச் சிந் திப்பவரே, சிவபக்த சிரோமணியே, சரணாதலச்சலா, சகல உபநிஷத்தாரம் சிவபரத்துவமாயிருக்குமாயின் உமது சந்தி தியிலிடப்பட்ட இந்தத் தப்பதலோக பீடமானது பணிநீர்போ லக் குளிர்த்த இருப்பதாக என்று அதனைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, உமாதேவியேமேதாசிய சிவபெருமானே தயானிதது அயபீடத்திருத்து, சைவவைஷ்ணவர்களுள்ளே சிவபக்தர்களாகிய வைஷ்ணவர்களை நோக்கி தத்துவார்த்தமாகிய சதர் வேததாற்பரிய சங்கிரகம் என்னும் *சுருதி சூத்திரமாலையின லே சிவபரத்துவஸ்தாபனஞ் செய்தார், சிவஸ்தோத்திரங் கள் வருமாறு.

காயத்ரீவல்ல பத்வாத் தசரத நயஸ்தா பிதாராதித்தவாச், செனரே கைகாஸயாத்ர ர வரதமுதி, ததயாபீஷ்ட ஸந்தாந தாநாத் | நேதரோணஸ் வேநஸாகம் தசரத கமலை-விஷ்ணு நாபூசி தத்வாத்-தஸ்மை சகர்பாதாந மபிச் பசுபதிஸ் ஸர்வ தேவ பாக்ருஷ்ட: |

(க)

* இது சதர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகம் எனப்படும். இது நூற்றாற்பது சுலோகமுடையது. இதற்குச் சிவலிங்கபூபதி செய்த வியாக்கியானமும் உள்ளது.

கந்தர்ப்பத் வம்ஸகத்வாத் காளஃபளநாத் காலகர்வாபுஹத்
வாத் | தைதேயாவாஸபூதத்திபுரவிதளநாத் தக்ஷியாதேஜயத
வாத் | பார்த்தீஸ்யஸ்வரஸ்தர தாநாந்நஹரிவிஜயாந்மாதவே
ஸ்தீரீசரீரே சர்ஸ்தஸம்பாதக த்வாதமிச பசுபதிஸ்ஸர்வதேவ
ப்ரக்ருஷ்ட: | (உ)

வாரணஸ்யாஞ்சபிராசரநீயமபுஜஸ்தம்பநாத்ப்ராக்புராண
ம் | ப்ரத்வம்ஸேநேசவே நாச்சரிதவ்ருஷவபுஜா தாரிதத்வார
தத்வாத் | அஸ்தோகைர்ப்ரம்ஹசீர்கைஷ்ரிச களகதாஸங்க்ரு
தாபூவிதத்வாத் | தாநாத்ப்ரஜ்ஞாக்ருக்த்யோமபிசபசுபதிஸ்ஸ
ர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட: | (ங)

பூமோலோகைர்நே கைஸ்ஸததவிர்சி தாராதநத்வீயிஷா |
மஷ்டைச்வர்ய ப்ரதாநாத் தச விதவபுஜாகேசவே நாச்சரிதத்
வாத் | ஹம்ஸக்ரோடீக்வகதாரித்ருஹிணமுரஹராஷ்விஷ்டசீர்
ஷாங்க்ரிகத்வாஜ் | ஜந்மத்வம் ஸாத்யபாவா தபிசபசுபதிஸ்
ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட: | (ச)

வைசிஷ்ட்யேயோநிபீடாயித முரரிபுச்விஷ்டபாவேநசம்
போஸ் | ஸஸ்தீகார்த்தப்ரதிகாயித ஹரிவபுஜாலங்கிதத்வே
நயத்வா | அப்ரதாந்யாத்விசிஷ்டா த்வயஸமதிகமேதாநவா
நாமராதேச் | சம்போருதக்ருஷ்டபாவாதபிசபசுபதிஸ்ஸர்வ
தேவப்ரக்ருஷ்ட: | (ரு)

(கங) இச்சலோகங்களுக்குத் திருவாவடுதறை ஆதின
த்துத் திராவிட மகாபாஷ்ய கர்த்தாவாகிய சிவஞானசுவாமி
கள் அருளிய ஷோழிபெயர்ப்பு வருமாறு:—

உயர் நாயத்திரிக் குரிப்பொரு ளாகலிற்
றசாதன் மதலை தாபித் தேத்தலிற்
கண்ணன் கயிலையி னண்ணினின் நிரப்பப்
புகழ்ச்சியி னமைந்த மகப்பேறுதவலிற்
றனாது விழியுட னொரவிரல் கமலப்
புதுமலர் கொண்டரி பூசனை யாற்றலி
னாங்கவர்க் கிரங்கி யாழியிற் தருடலி
னைக்கனைக் கிழவனை யழல்விருந் தாக்கலி
னமைப்பருந் கடுவிட மமுது செய்திடுதலிற்
றென்றிகைத் தலைவனைச் செருத்துயிர் பருகலி
னவுணர் முப்புர மழியவில் வாங்கலிற்
றக்கன் வேள்வி தார்த்தருள் செய்தலிற்
றனஞ்சயன் றனக்குத் தன்படை வழங்கலின்
மானுட மடங்கலை வஸ்தபக் கோறலின்
மாயோன் ம+உ வாகிய காலேத்
தடமுலை தினைத்துச் சாத்தனைத் தருதலி
னாழ்கடல் வரைப்பி னன்றோ ரநேக
ரன்பு மீனா வஞ்ச்சனை யாற்றலி
னான்குரு செல்வமு மாங்கவர்க் கருடலி
னையிரு பிறப்பினு மரியருச் சித்தலி
னிருவரு மன்னமு மேனமு மாகி
யடிமுடி தேட வழற்பிழம் பாகலிற்
பிறப்பிற் பாதி யுயிர்க்குண மின்மையிற்
கங்கைகுழ் கிடந்த காசிமால் வரைப்பிற்
பொய்புகல் வியாதன் கைதம் பித்தலின்
முப்புர மிதப்பழி முகுத்தப் புத்தேண்

மால்விடை யாகி ஞாலமொடு தாங்கலி
னயன்சீர் மாலையாவின வணிதலின்
ஞானமும் வீடும் பேணநர்க் குதவலின்
பசுபதிப் பெயரிய தனிமுதற் கடவு
ளும்பர்சு னெவர்க்கு முயர்ந் தோ
னென்பது தெளிக வியல்புணர்ந் தோரே.

விஷ்ணுவாத்யாச்சபுரத்யம்ஸாரகணஜேதந்நசக்தாஸ்வ
யம்சம்பும் ப்ரணதாவயந் துபசுவோஸ்மாசந்தவமேஷ்வர:
தேநாஸமிஞ்சரணகதாந்பசுபதே பஹீத்யவோசந்த்ருதந்தஸ்
மிந்மேஹ்ருதயம்ஸுதேநாமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி: (க)

யஸ்யேஷு: கமிலேஷண: பசுபதேதப்ஜோ த்வஸஸ்ஸாரதிர்
யஸ்யஜ்மகாபணித்மிநோரதபதேயஸ்யோநதஸூர்யாவுபௌ
மேருர்யஸ்ய சாஸ்மரதவரோ பூமிஸ்துயஸ்யாபவத்தஸ்மிந்
மேஹ்ருதயம்ஸுதேநாமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி: | (உ)

யத்புத்தோம்ருகுரிந்த்ராபதி மஹோசாபஸ்யலக்ஷயம் ப்ரு
சம்க்ருத்வாஸ்ஸார்தயித்வாம்மிருதாம்ஸவமதுபிச்சேவைவயுந்
க்தாஸுபி: | யந்தாராதிபகூட்மாகம் சிரோவிச்வாதிகம் காய
தேதஸ்மிந் மேஹ்ருதயம்ஸுகேந ரமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்
மணி: | (ங)

கோவிந்தாததிகம்வைதவதிதிப்ரோச்சார்யஹஸ்தாவுமாவு
த்ருத்யாதசிவஸ்ய சந்திகதேவ்யாஸோ முநிநாம்புர: | யஸ்
யஸ்தம்பிதபாணிராநதிக்குதாநக் திச்வரேணுபவந்தஸ்மிந்மே
ஸ்ருதயம்ஸுகேநாமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி: | (ச)

விஷ்ணுஸ்தாலரஜங்கமாத்தமகஜகத்ஸ்வாமியிரிஞ்சாதிகோய
த்பக்தேந ஸஹாஸுரேச்வரி புர்யூத்தம் ததிசேய: | க்ருத்
வாசீக்ரமஹோத்விஜா தமஜயந்தஸ்மாத் கதோபூதப்ருசந்தஸ்
மிந்மேஹ்ருதயம்ஸுகேநாமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி: | (ரு)

காதிராஞ்சபுயங்க: ஸ்வரஹ்ஸாக்ருரைச் சக்ருத்மைர்ப்ரு
டம்தோந்திதநாநவோநா ஹிரீயஸ்யாம்ரபூதேநஸ: | ஸோகே
சச்சரபேணசிரஷித மதோபூல்லீலயார்த்த தகவிஞ்ஞத்தஸ்மிந்
மேஹ்ருதயம்ஸுகேநாமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி: | (சு)

விஷ்வக்ஸேமபீந்திராபதிஸமந்த்மர்த்தபிக்ஷாபீக்ஷாச்சலா
த்ஸம்ஹ்ருத்யாதஸபைரவச்சிதரோயஸ்யாபதேயோஜை
ப்ரஹ்மாத்யமர சிக்ஷகஸ்ய பலிகோவிஷ்ணோமதஞ்சாஹகர்த்த
ஸ்மிந்மேஹ்ருதயம்ஸுகேநாமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி: (எ)

யேகாபாந்தமங்கஜாங்கபசிதம் திவ்யாங்கராகைக்ஸ்ஸமம்
யேநஸ்வீக்ருதமப் ஜஸம்ப்வ சிரஸ்ஸௌவாண பாத்நாஸ்ஸ
மம் | யேநாங்கீக்ருதமச்சுதஸ்ய நயநம்பூஜார விந்தைஸ்ஸமம்
தஸ்மிந்மேஹ்ருதயம்ஸுகேநாமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி: (ஐ)

விஷ்ணுப்ரஹ்மஸாரதிபப்ரப்ருதயஸ்ஸவ்வேபிதேவாப்ரு
உம்பூதோஜ்ஜஸதேர்விஷாதபரிபாகம்ப்ரதாயமேச்வரம் |
ஸ்வஸ்வஸ்தார நியோஜிதாகதச சஸ்வஸ்தாபபூவுர்த்ருடாஸ்
தஸ்மிந் மேஹ்ருதயம்ஸுகேநாமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி: (ஊ)

ஸ்ருஷ்டவாயஸ்த்ரிஞ்ஞந்ஸ்வஜாஜமதுபிச்சுலாயுதேப்யச்
சிவோதத்வைதாந் ததாந்ருஷிதபூரோச்சக்யாநிலாந்நரீ
யோ: | தாப்யாபஸாகமஹோருணத்ரயப்ருதேருத்ராயஸாம்
யம்ததௌதஸ்மிந் மேஹ்ருதயம் ஸுகேநாமதாம்ஸாம்யே புர
ப்ரஹ்மணி: (ஃ)

(பொழிப்புரை). விஷ்ணுவாதி தேவர்களுள்ளும் முப்புரத்தசுரரைச் செய்து வன்மையிலராய், சிவபிரானைச் சரணடைந்து வணங்கி சுவாமி! நாமெல்லாம் பசுக்கள் என்களுக்கெல்லாம் ஈசுரர் நீவினே; அதனால் உம்மைச் சரணடைந்தேம், பசுபதியே முப்புரத்தசுரரினின்று விரைந்த காத் தருள்வீர் என்று துதிக்குப்பெற்ற அம்பிகாசமேதநாகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். முப்புரத்தை அழிக்கப்போந்த காலத்திலே பசுபதியாகிய சிவபிரானுக்கு விஷ்ணு பாணமாகவும், பிரமாசாரதியாகவும், மகாமேருவில்லாகவும், ஞான் சரப்பராசனாகவும், சூரிய சந்திரர் சக்கரங்களாகவும், சூரியதாமாகவும் அம்மையச் சென்ருளிய அம்பிகாசமேத சிவபிரானிடத்திலே என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். ஓர் காலத்திலே நாராயணர் பிரகுமுனிவருடைய மனைவி மீது தமது சக்கரத்தைப் பிரயோகஞ்செய்து கொன்று விடும் போது அப்பிருகுமுனிவரானவர் சிவமந்திரம் கொண்டு தன் மனைவியை எழுப்பிவிட்டுத் தன் மனைவியைக்கொன்ற லட்சுமீசமேதநாகிய அந்த நாராயணரை எந்தப் பெருமானுடைய அருளினால் தம் சோபத்துக்கு இலக்காகக்கொளரோ, சந்திரர் சேகரநாகிய எந்தப்பெருமானை ஆகமார்த்தங்களை உணர்ந்தவர் விசுவாதிகர் என்று புழுகின்றார்களோ, அந்த அம்பிகாசமேதநாகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். எண்ணில்லாத ஆணங்களையும் புராணங்களையும் அருளிய வியாசமுனிவர் ஸ்ரீகாசியிலே ஸ்ரீ விசுவேசர் சங்கீதியிலே தமது கையை உயர்த்திச் சிவபிரானிடம் கேசவரே உயர்ந்தாரென்று கூற, நந்திதேவர் இட்ட சாபத்தினால் அந்தக்கை நின்றபடியே நிற்குமாறு எந்தப்பெருமானுடைய அருளினால் சபிக்கப்பட்டாரோ, அந்த அம்பிகாசமேதநாகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். ஸ்தாவர சங்கமங்களையுடைய பூமியைப் படைத்தவராகிய பிரமாவருக்குத் தலைவராயுள்ள விஷ்ணுவானவர் ததிரி முனிவரோடு ஓர்சால் யுததஞ்செய்து, விரைவிலே (எந்தப்பெருமானுடைய பத்திராகிய) ததிரியினால் அபசயப்பட்டாரோ, அந்த அம்பிகாசமேதநாகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். நதி முதலிய உசுரர்களை அச்சுமத்தினவரும், தாணியின்னறு தோன்றி இரணியனைக் கொன்றுப் பொருட்டு எந்தப்பத்திலே நின்று தோன்றி இரணியனைக் கொன்றவருமாகிய மரகிம்மதின்ன கருவந்தை எந்தப்பெருமானுடைய அமசருங் லோகேசுரருமாயுள்ள சரபமூர்த்தி சிவபிரானிடத்திலே அந்த அம்பிகாசமேதநாகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். வைகுண்ட லோகத்தின்று முதல்வாயிலிலே நின்ற கிடுவேசன் என்பானுடைய பெரிய மார்பைத் திரிசுலத்தினுலே பிளந்து தூக்கித் தேவர்களிடத்திலே முன்னர் இரதப் பீணை வாக்ஸப்பெற்ற பிரமகபாலத்திலே அவன் இரத்தத்தை எந்தப் பெருமானுடைய அம்சராகிய பைரவமூர்த்தி நிறைக்கப் போந்தாரோ, அந்த அம்பிகாசமேதநாகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். விஷ்ணுவுடைய புதல்வனாகிய மன்மதனை நெற்றிக்கண்ணினால் பொடி

செய்த அவனது சாம்பரைத் தரித்தவரும், பிரமாவினது ஐந்து சிநுசுகளில் ஒன்றைச் சிதைத்து அதனைக் கபாலமாகக் கொண்டவரும், விஷ்ணு மூர்த்தியுடைய கண்ணின்மேல் மலராகக்கொண்டருளினவருமாகிய அந்த அம்பிகாசமேதநாகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். ஓர் காலத்துச் சமுத்திரத்திலே ஆலகால் விஷத்தக்கு அஞ்சி விஷ்ணு பிரமா முதலாயினோர் பெருங்க வலையோடு கைலாசபதியை அடைந்தபோது, அவர்களை எல்லாம் அஞ்சற்க என்று அபயஸ்தம் கூறி, அவர்களைத் தத்தம் இடம் சாரும்படி செய்து, நஞ்சைத் தமது கண்டத்திலே அடக்கி அருள் செய்தவராகிய சாம்ப சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். சிவபெருமான் ஓர்கால் சாத்துவிக ராசச தாமச குணம் என்பவற்றைச் சிருஷ்டித்து அவற்றை மூவர்க்கும் அருளிச்செய்ய, சாத்தவிககுணம் ராசச குணம் என்பவற்றை முறையேயுடைய விஷ்ணுவும் பிரமாவும் தாமசகுணத்திரைத் தனித்தனி தூக்கியெடுக்க வலியிரையப் போக, தாமச குணத்திரைராகிய ருத்திரர் அந்தப் பிரம விஷ்ணு என்னும் இருவரையும் எந்தப் பெருமானுடைய அருளினாலே எடுத்து நடித்தாரோ, அப்படிப்பட்ட அந்த அம்பிகாசமேத சிவபிரானிடத்திலே என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்.

(கசு) அரத்தத்தாசாரியர் வைஷ்ணவர்களைச் சைவர்களாகக் கிணமை வருமாறு:—ஸ்ரீசுருதி சூத்திராலையினாலே மகாதிராகிய அரத்தத்தாசாரியர் சிவபெருமானுடைய பரத்துவஞ் சாதித்தபோது, அவருடைய நிருவருளினாலே ஒழுக்கச் சாய்ந்த அயபிடமானது சிதளமாகிய சிந்தனைச்சேற்றை ஒத்தக் குளிரந்தது. அவர் இவ்வாறு புராணப் பிரமாணங்கொண்டும் ஸ்மிருதிப் பிரமாணங்கொண்டும் சிவபிரானுடைய பரத்துவத்தை ஸ்தாபனஞ்செய்து, பண்டிதர் சபையிலே வைதிகாக்கிராய்ப் பிரகாசித்தார். சபையிலுள்ள பெரியோரெல்லாம் வாசுதேவர் குமாரராகிய அரத்தத்தாசாரியரைச் சிவபெருமானே யாமென்று துதித்து, அவருடைய நிருவருத்தாமரைகளிலே வீழ்ந்து நமஸ்கரித்துத் தத்தம் கிரகம் சார்ந்தார். வைகறைப் போது எய்தியபோது அரத்தத்தாசாரியர் காவேரியிலேபோய் ஸ்நானஞ் செய்து, வைதிக சந்தியாகருமங்களை முடித்து, சனைக்கல் நிற்புடையிலுஞ் சூழ்ந்து நிற்ப, அன்பினோடு சிவார்ச்சனை செய்தார். அதன்பின்னர் தாயானவன் தனது புதல்வரைக் கிடமித் தழுவி உச்சிமோந்து, தன்பத்தினுலும் இன்பத்தினுலும் நோர்ந்த கண்ணீரினாலே தன் குமாரரை அபிஷேகித்து, பாலனே! நீ மிகுதியும் பசியினாலே வாடினே! என் கண்மணியே! வீட்டுக்குப் போசனஞ் செய்யுமாறு வருதி என்றான். இங்ஙனங் கூறிய தம்மினிய தாயாருடைய வசனத்தைக் கேட்டு, அவர் வீடுசார்ந்த சிவபிரானைத் தியானித்துக்கொண்டு சிவ நிவேதனத்தை அயின்றார். அக்காலம் தொடுத்த எக்காலமும் திரிகாலமுஞ் சிவபூசைசெய்து, சிவஸ்தோத்திரஞ் செய்து இன்பத்தோடு யசித்தார். அப்போது அவர் பிதாவாகிய வாசுதேவர் தமது புதல்வருடைய அருள் வாக்கின் வன்மையை வியந்து, அவரை நோக்கி யான் அநியாமையினாலே செய்தவைகளைக் கூழிக் குதிர என்றார். தப்ப முத்திரைகளாகிய சங்கு சக்கரங்களை யுடையரும், ஊர்த்துவ

புண்டரமுடையருமாகிய வைஷ்ணவர்கள் அவரை நோக்கி, காருண்மைய மூர்த்தியே! எங்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் என்ன? எங்களுக்குப் பாலோகத்தி எவ்வளவு மாறும்? என்று வேண்டினார்கள். அதற்குப் பாலர் ஸ்மிருதிகளும் பெரியோர்களுஞ் சொல்லிய பிராயச்சித்தமே உங்களுக்குமாகும். எவ்வளவுமெனில், உங்கள் தேகத்தைச் சங்கு சக்கரமுத்திரைகளினால் சுட்டமைக்குப் பிராயச்சித்தம் விபூதி உத்தாளான திரிபுண்டரமேயாம். எவ்வகைப்பட்ட பாவங்களையும் ஒழித்தற்கும், பிராமணர்முதல் சண்டாளர் இறுதியுராம் எல்லோரையும் பாசத்தினின்று முத்தராக்குதற்கும் விபூதியே சிறந்ததா தனமென்று கொண்டு பெரியோர் தரித்தார் என்று திருவாய்மலர்ந்து, சிவபெருமானுடைய செவ்விய ஐந்துமுகங்களுள்ளே பாவத்தைப் போக்கும் அகோரமுகத்தைத்தியானித்து, முன்னே தமது பிதாவுக்கும், பின்னர் வைஷ்ணவப் பிராமணர்களுக்கும் சிவத்துவப்பேற்றிற்கு அறிகுறியாகிய விபூதியிட்டு, திருவருட்பேற்றிற்கு அறிகுறியாகிய உருத்திராக்ஷமூர் தரித்து, பஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ்செய்து, சிவபூசை எழுந்தருளச்செய்து, சிவபூசா விதியும் உபதேசித்தருளினார். அங்ஙனம் உபதேசிக்கப்பட்ட வைஷ்ணவப்பிராமணர்களெல்லாம் அரதத்தாசாரிய சுவாமிகளால் திரிகாலங்களிலும் உத்தமோத்தம சிவபுண்ணியமாகிய சிவபூசை செய்யும் பெரும் பாக்கியம் படைத்துக் காலங்கழிப்பாராயினார்.

(சுரு) அரதத்தாசாரியருக்குச் சிவலிங்க பூபதி சேஷராயினமை வருமாறு:—அரதத்தாசாரியர் பால்பருகி வரும் பாலியாவஸ்தையிலே தானே, சிவ பெருமானிடத்திலே திருவருட் பிரசாதம் பெற்றமையையும், பிறொருவரிடத்திலே போய் வித்தை கல்லாது சிவப் பிரசாதத்தினாலே சகல வேத சாஸ்திரங்களை உணர்ந்தமையையும் சிவலிங்கபூபதி என்னும் அரசர் கேள்வியுற்றார். கேட்ட போதே சிவபத்தரும் சிவ பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைமேயே யன்றி மற்றொன்றையும் மற்றும் நினைவாதவராகிய அவ்வரசர் விம்மிதமடைந்து அரதத்தாசாரிய சுவாமிகளை அடைந்து, அவரது திருவடித் தாமரைகளைத் தமது சிாசினுற்றங்கி, எனது நாதரே! மதுராபுரிநாயகராகிய சுந்தரேசுவரப் பெருமான் பாண்டி நாதனாகிய என்னைக் காக்கும் பொருட்டு இந்த வடிவத்தோடு என்னை எழுந்தருளினாரோ என்று சொல்லித் துடித்தார். அப்போது அங்கு நின்ற வித்துவப் பிராமணர்கள் அரசனை நோக்கி, அரசனே, நீவிர் சொல்லியது ஒக்கும். அங்ஙனமில்லையாயின் வேதாங்களை யெல்லாம் ஒதாதுணர்ந்து எல்லோரையும் வாதினே செயிக்க அரதத்தாசாரிய சுவாமிகளுக்கு வன்மை எங்ஙனம் உண்டாகும்! என்றார்கள் அந்த வித்துவர்கள் இங்ஙனம் சொல்லிய போது, “நேத்திர கமலத்தினாலே சிவபெருமானை முன்னரே பூசித்தமகா விஷ்ணுவே லோகத்தைக் காக்கும் பொருட்டும், சிவபத்தியை வினைக்கும் பொருட்டும், வைதிக தெய்வ நிறத்தும் பொருட்டும் பின்னரும் பிராமணகுலத்திலே அரதத்தர் என்னும் நாமத்தோடு திருவவதாரஞ் செய்தார்” என்று சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே ஆசிரிவாக்கு அங்கு எழுந்தது. சனங்கள் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு ஆச்சரியமும் மகிழ்ச்சியு மெய்கி வேத

சொருபியாகிய அவருடைய பாதயுகளின்களிலே வணங்கினார்கள். அந்நகரத்துப் பிராமணர்களுள் அவரைத் தன்னிய ரென்று வணங்கினார்கள். அதன் பின்னர் அரசனும் அவரைச் சிவபிரானே எமைதித்து வணங்கி மண் பொன் வஸ்திரம் என்பவற்றை உபகரித்து, சுவாமீ! உம்மையன்றி எவ்வுக்கு மற்றொரு தெய்வமில்லை; ஆதலில், அடிபேன் மீது நாதராகிய நீவிர் திருவருள் பாலித்தருளால் வேண்டுகென்று பிரார்த்தித்தார். அப்போது ஆசாரியசுவாமிகள் அவரைநோக்கி, அரசரே! உம்மை ஒத்தார் திரிபுவனங்களினும் இல்லை. நீவிர் சிவகிருபை எய்தப்பெற்றீர் ராதலில், சைவராஜற்குரிய அருள் பூண்டிராயினீர் என்று திருவாய்மலர்ந்து, அவருக்கு ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ் செய்து, ஸ்படகலிங்கபூசை யெழுந்தருளச் செய்து கொடுத்தார். அரசர் அதன்கண்டு மகிழ்ந்து அவருடைய திருவடிகளிலே சுவர்ண புஷ்பங்களை வேண்டிய மட்டும் இறைத்தார். சிவபெருமான் ருபேரனோடு சினேகம் பெற்றாற்போல, ஆசாரியசுவாமிகளும் சிவலிங்கபூபதி என்னும் அரசரோடு சினேக முற்றிருந்தார். ஆசாரியர் அரசருக்கு நெற்றியிலே விபூதிதரித்து, அரசரே! நீர் சிவபூசை செய்து, சிவ கைக்கரியஞ் செய்து கொண்டிருக்குகிறீர் என்று ஆஞ்ஞை செய்தருளினார். அரசரும் அதற்கிணையந்து அன்பினோடு அவரைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து மெய்ச்சரித்து அதுமதி பெற்றுக்கொண்டு தமது சேனையோடு அரண்மனை சார்ந்தார்.

(கசு) அரதத்தாசாரியர் பிரமசரிய விரதம் அடைந்தமையுடைய வருமாறு:—வெள்ளியபல்லும், வெள்ளியகோவணமும், வெள்ளிய பூனாறுமுடையராய், தண்டகமண்டலம் கிருஷ்ணசினம் மௌஞ்சிமாலை உருத்திராக்ஷம் தர்ப்பை பவித்திரம் என்பவைகளைத் தரித்து அரதத்தாசாரியசுவாமிகள் பிரதமாச்சிரமமாகிய பிரமசரியத்தை அதுஷ்டிப்பாராயினார். காலை மாலைகளிலே சமீதாதானஞ் செய்வார். தமது லோக குருவாகிய தக்ஷிணமூர்த்தி சந்திதானத்திலே எப்பொழுதும் எழுந்தருளியிருந்து, வேதாத்தியயனத்தினாலே முனிவர்கடன் கழித்தார். பிறர்கடன் தீர்க்கும் கிரகஸ்தாச்சிரம விரதப் தொடங்குதற்கு முன்னே கோதானஞ்செய்து பிரமசரிவிரதங்களைச் சமர்ப்பித்தார்.

(கசு) சுப்பிரதிகர் கமலவல்லியைப் பிழற்றமைவருமாறு:—அந்தக் கம்சாபுரத்திலே சதாசாரமுடையரும் சாந்தரும், பஞ்சயஞ்ஞம் செய்பவரும், அன்பினோடு திரிகாலமும் சிவபூசை செய்பவரும், வைதிக விபூதியினாலே உத்தாளனஞ்செய்ய்பவரும், உருத்திராக்ஷசாரணஞ் செய்பவரும், பஞ்சாக்ஷரோபஞ் செய்பவரும், சிவாலய சந்திதியிலே பிரதக்ஷிணம் மஸ்காரஞ் செய்பவரும், சிவனடியார்ச்சுத் திருத்தொண்டு செய்பவருமாகிய சுப்பிரதிகர் என்னும் பிராமணர் ஒருவர் இருந்தார். வானாலகோத்திரம் என்னுஞ் சமுத்திரத்துக்குக் கமலாஷி என்னுஞ் சந்திரன் அவருக்கு மனைவியாய் உதித்தது. இக்கமலாஷி என்பார் தமது நாயகரை மிகவும் பிரிவினையுடைய, அருந்ததி அனகுலைய என்னுமார் கூப்பினிற் சிறந்து, அந்நெளந்தரிய முடையராய் கையகருக்குத் திருத்தொண்டு செய்தலில் மிகு பற்றுடையராயொழுதினார். பூமிதேவியானவன் இரத்தினன் தரித்தார்பேரல, இவ்வம்மையார் ஒருவரின்

ற்றிலே ஓர் கர்ப்பம் வந்திருந்தது. இவருடைய ஸ்சுமீகரமாகிய உதாமாணது பெருக்கு மியல்பு பூண்டது, அவர் நாய கரும் சேமந்தாதி கவதிக் கண்மங்களைச் செய்தார். மகாசௌந்தரியமான பெண்குழந்தை ஒன்று ஸ்சுமீகரத்தோடு பிறந்தது. அப்பெண்குழந்தை பிறந்ததினத்திலே பிதாவாகிய சூப்பிரதிகர் மங்களோற்சவம் நடத்தினர். சிவபத்தர்களுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் தனதன்மையிங்களை வேண்டியவாறு அளித்தார். தமது புதல்வியாரை வளர்த்துச் சாதருகமம் நாமகரும முதலியன செய்தார். புதல்வியாருக்குச் கமல வல்லி என்று நாமகரணஞ் செய்தார். அக்கமலவல்லியின் பூஷணவந்தனால் அலங்கரிக்கப்பட்டுத் துவழ்ந்த சென்றும், சிறு பெண்களோடு மண் விளையாட்டயர்ந்தும், மழலைவார்த்தை பேசியும் தமது தந்தை தாயரைப் பிரிந்தெய்த வந்தார். இரத்தின மாணிக்கமேகையினாலும், பலவித சித்திர மாகிய பட்டுவஸ்திரங்களினாலும், புஷ்பமாலைகளினாலும் சிறந்த, கண்டோர் ஈகாரும் அகிசயமுதம்படி அக்குழந்தையார் விளங்கினார்.

(கடி) அரத்தந்திரசாரியருடைய விவாகப்பிரயத்தினம் ஒரு மாதம்—அக்ஷைத்திலே சிவலிங்கப்பதியானவர் கஞ்சாபுரத்துக்கு வந்த ஆசாரியசுவாமிகளை நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்து அவர் தந்தையாராகிய வாசுதேவரை நோக்கி, எமது ஆசாரியருக்கு விவாகஞ் செய்தற்குரிய காலஞ் சமீபித்ததே என்று சொல்ல, சமீபத்திலே ஆங்கிருந்த சுப்பிரதிகர் அரசனை நோக்கி, தாம் தமது புத்திரியை விவாகஞ் செய்து கொடுப்பேம் என்றும், அதனோக்கித் தாயசஞ் செய்யவொண்ணாதென்றும் அறிவித்தார். உடனே விவாகோற்சவஞ் செய்ய ஆரம்பித்தது, சோத்டரை வருவித்தது, முகூர்த்தஞ் நீச் சேயிசுக், பிதா முடலையினோடு தமது பத்துக்கள் யாவரும் உரும்பொருட்டு விவாகபத்திரம் அனுப்பிவிட்டு விரதாதி களையும் கோஷாணிகளையும் நடாத்தி, கஞ்சாபுரத்து வீதிகளெல்லாம் வாழை மருதுகள் நாட்டி, தோரணங்களையும் கொடியோயுந் தூக்கி அலங்கரித்தார். கம்சாபுரத்தார் தத்தம் கிரகங்களைச் சிறப்பித்து கோலங்களிட்டு சித்திரித்து அலங்கரித்தார்கள். பத்துக்களெல்லாம் பட்டுக்களையும் பிதாம்பரங்களையும் விலையுயர்ந்த மந்தையப் பரிசுகளையும் கொண்டு கல்யாண வீட்டுக்கு வந்தார்கள். ஞானபீடங்களுக்கென்றும் பொதுவந்த சனங்களினுலே கல்யாணமண்டபம் நிறைந்து போயிற்று. மகாயாகங்களிலே எவ்வளவு சம்பாரங்கள் வேண்டப்படுமோ அவ்வளவு பொருள்களினாலும் கல்யாணமண்டபத்தைச் சிவலிங்கப்பதி நிறைப்பித்தார். கம்சாபுரத்திலுள்ள கிரகங்க ளெல்லாஞ் சிறப்பினால் வாய்ந்தன. பிராமணர்களெல்லாம் ஒருவரு குழிபுழிவிடத்திலே விவாகத்தின்பொருட்டுப் புத்திரர் அங்குராப்பணஞ் செய்தார். அவர் தந்தையாராகிய வாசுதேவரும் பற்பல இடங்களினின்றும்போந்த பத்துக்கள் முதலையினோரையெல்லாம் பற்பல உபசாரங்களினுலே மகிழ்வித்தார்.

(கக) சுப்பிரதிகர் தமது கிரகத்தை அலங்கரித்தமைவரு மாக—சுப்பிரதிகரும் புதல்வி விவாகத்தின் பொருட்டுத் தமது கிரகத்தை அலங்கராஞ் செய்து முத்தச் சாக்களினு

லும், தீமஸ்தம்பங்களினாலும், பூரணகுடங்களினாலும், சந்தன ஆகிழுகைகளினாலும், விவாகசாலையை மேன்மை வாய்ப்பச் சிறப்பித்தார். இவருடைய பத்துக்களெல்லாம் நானா வித வஸ்திராபரணங்களால் அலங்கரித்துக்கொண்டு குழுமி னார்கள். விவாகசாலையின் அண்ணே பல்வகை வாத்தியங்களும் வேதங்களும் கொஷிக்க, வேதோத்தமோசப் பிராமணர்கள் புண்ணியாகவீசனஞ் செய்தார்கள்.

(உ௦) அரத்தந்திரசாரியர் விவாககோலங்கொடு சுப்பிரதிகர் கிரகத்துக்கு எழுந்தருளினமை வருமாறு—விவாகத்துக்கு முத்தறினத்திலே ஆசாரிய சுவாமிகளுக்கு இரக்ஷாபந்தனமும் அங்குராப்பணமும் சமாவர்த்தனமும் விதிப்பிரகாரஞ் செய்து, பிராமணர்களுக்குத் திரவியங்களை இனித்தார். விவாக சபை மிகுதியும் பிரகரித்தது. அக்கினியை ஒம்ப, அது வளர்ந்த வலஞ் சுழித்தது ஒங்கி வாய்ந்தது. புஷ்பனா விகளெல்லாம் மலிந்தன. விபூதி ருத்திராக்ஷ தாரணர்களாகிய சிவபத்தர்கள் பிரகரித்தார்கள். தென்றல் மந்தமாய் வீசிற்று. பிராமணர்கள் அதுசுவை யோடும் போசனஞ் செய்து வந்திருந்த இதற்கு முன்னர் இப்படிப்பட்ட இனிய சங்களை ருசித்தேயில்லை என்று புகழ்ந்த பாராட்டினார்கள். அவரெல்லாம் மிகு திருப்தி காமுடையராய் அரச அரசர் என்று முழங்கினார்கள். சிவபத்தர்களை உபசரித்தார்கள். வணவான் என்னும் இருவரும் அங்குராப்பணஞ் செய்யப் பட்ட பாலிகையைச்சல முதலிய பிரயோகஞ் செய்து வளர்த்தார்கள். வாசுதேவரும் சுப்பிரதிகரும் முறையே தத்தம் புதல்வர் புதல்வியருடைய அங்குராப்பண பாலிகையைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். வாசுதேவர் தமது புதல்வரை விவாகோற்சவத்திற்கு உசிதமாகிய உயர்ந்த வஸ்திரங்களினால் அலங்கரித்து, கல்யாண வேதி மத்தியிலிடப்பட்ட திவ்ய ஆசனத் திருத்தி, பரிமள திரவியங்கள் சலந்த சந்தனம் பூசி, சுகந்த ஜாதிபூஷ்பமாலைகள் சூட்டி, பாதுகை கடிஞத்திரம் முத்திரம் நகஞ் திராகார மாலை என்பவைகளால் அலங்கரித்து, சுவாணமும் முத்தும் கலந்து அமைக்கப்பட்ட உருத்திராக்ஷமாலைகளைச் சிரசிலும் உரத்திலும் புயத்திலும் பொருந்த அணித்த, வால்சை மோதிரங்களினாலும், காதுகளை இரத்தின குண்டலங்களினாலும் அலங்கரித்து, நெற்றியை நல்ல வெள்ளிய விபூதியினால் விளங்கச் செய்து, பொன்னுற்செய்து முத்துக்களால் நிரூயித்து அமைக்கப்பட்ட கிரீடத்தைச் சிவபெருமானால் ஞானபிஷேகஞ் செய்யப்பட்ட அரத்தந்திரசாரியசுவாமிகளை சிரசிலே சூட்டினார்கள். அவ்வாறு மணக்கோலஞ் செய்யப்பட்ட ஞானமூர்த்தி அழகுக்கு அழகு செய்தாலொப்ப விளங்கினமையைப் பத்துக்களையினோரெல்லாங் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். சபையினால் நிரூயித்தோடும் விளையாடண்ணம் விபூதியையே அவருக்குப்பின்னும் அணிந்தார்கள். குருமூர்த்திகளாகிய ஆசாரியருடைய திருமணியை தரிசித்துப் பல்லோர் பணிந்தார்; பல்லோர் துதித்தார்; பல்லோர் சேவித்தார். இவ்வணம் நிகழ்; ஆசாரியர் அக்கினி சுவரப் பெருமானைத் தரிசிக்குமாறு பாதசாரியாய்ச் சென்று, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, சுவாமியை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு கிரகத்துக்கு மீண்டார். அப்போது அவரைப்

பின்னர் முத்துச்சிகியையில் எழுந்தருளச்செய்த கிராமப் பிரதமனைச் செய்யத் தொடங்கினார்கள். அப்போது உபநாயகர்களாய் இருந்தவர்கள் தத்தம் வாகனங்களிலிருந்து சென்றார்கள். சங்கம் கரையில் பேரி மிருதங்கம் சின்னமுதலிய வாத்தியகோஷங்களால் திக்குகளெல்லாம் நிறைந்தன. புட்டுக்கொடிகள் ஆகாயத்திலே மலிந்தன. அநேக கோடி சாரங்கங்கள் யாண்டும் அசைந்தன. சேமயாசிகளெல்லாம் அக்கினி கோத்திர சகிதராய் மனைவியரோடு புறப்பட்டார்கள். அநேக ஊரணங்கள் யாண்டுமெழுந்து செவ்வளிற் புரூந்து சுவைத்தன. புருடரும் பெண்களும் சிவசோபையோடு விசுவங்கினார்கள். சிவ நகரங்களும் ஆண்டே குழுமினார்கள். சாமரங்களும் வீசணிதலும் சிறக்க, நரவாசனத்தின்மீது வெண்கொற்றக்குடை விளங்குவது சூழத்தொடர்ந்தல் சந்திரோதயம் விளங்கினமையை நிகர்த்தது. வெண்சாமரங்களும் முத்து மாலைகளும் பல்லக்குச் சாளரங்களும் வாயுவினாலே அசைந்து சமுத்திர அலைகளை ஒத்தன. ஆசாரிய சுவாமிகள் வீதியிலே எழுந்தருளும்போது நகரவாசிகள் தத்தம் வீடுகளிலிருந்து பழங்களும் தாளிசைகளும் கொண்டு உபசரித்துச் சிறப்பித்தார்கள். ஆசாரியர் பந்துக்கள் சிவனடியார் முதலாயினாரோடு சுப்பிரதிகருடைய விவாகசாலையை நோக்கி எழுந்தருளினார். அப்போது சுப்பிரதிகரும் தமது பந்துசனங்களுளோடு அவரை எதிர்கொண்டு உபசரிக்க, அவர் கிரகத்தினுள்ளே பிரவேசித்தது. பூஷணங்களுக்கெல்லாம் அழகை விளக்கும் பிரகாசத்திருமேனியையுடைய அவ்வாசாரியர் முதுபல்பலக்கினின்றும் இழிந்தருளி, பட்டுடைப் பாவாடையின்மீது நடந்து போந்து, விவாகமண்டபத்தை அடைந்து, வேதிகையிலிடப்பட்ட சுவர்ணசனத்தின் மீது எழுந்தருளினார்.

(உக) அரத்தாசாரிய சுவாமிகள் விவாகஞ் செய்தமை வருமாறு:—சுப்பிரதிகரும் தமது புத்திரியைச் சுவர்ணபூஷணங்களால் அலங்கரித்து ஊஞ்சல் மஞ்சத்திலிருத்தினார். வதுவார் இருவரும் தம்முள் மாலை மாற்றிக்கொண்டார்கள். ஆசாரியரோடு அவர் மனைவியாரையும் உடன் அமரச்செய்து இருவர் வம்சாவளிநாமங்கள் சொல்லி ஊஞ்சல் ஆட்டினார்கள். மாமி முதலாயினோர் வதுவார் பாதங்களைப் பால்கொண்டு பிரசுரானஞ் செய்து அவ்விருவருக்கும் நிராஞ்சனஞ் சமர்ப்பித்துப் பிரதமனைச் செய்தார். அதினின்றும் இறங்கிச் சபையின்சண்ணை நானாவித வாத்தியங்கள் கோஷிக்கச் சல்யாணமண்டபஞ் சார்ந்து நவரத்தின ஆசனத்தின்மீது வீற்றிருந்தார்கள். தமது மனைவியாரோடு அவ்விடத்தே சென்று சுப்பிரதிகர் தமது புத்திரியினுடைய வலக்கையைத் தமது கையினாலே பிடிப்ப, மனைவியார் கரகத்தினின்றும் திர்த்தஞ்சொரிய, பழமுதலியவற்றோடு தமது புத்திரியைப் பரமசிவரூபமாய் எழுந்தருளிய உமக்குத் தந்தேம். என்று தமது கோத்திரத்தைச் சொல்லி ஆசாரியர் கையிலேகொடுத்து, அவர் வலப்புறத்திலே கமலவல்லியை இருத்தினார். பவளக்கொடிகளெல்லாம் நாட்டப்பட்ட கல்யாணமண்டபம் மிகுந்த சோபையுற வாத்தியகோஷங்களால் விளங்கிற்று. சங்குகள் எங்குந் தொனித்தன. வேதங்கள் கோஷித்தன. வார் அக்கினியிலே ஒமஞ்

செய்து அதனை வளர்த்தார். வதுவார் இருவரும் தம்மிருவரங்களினால் பொரியை அக்கினியிலிட்டார்கள். வார் தமதுகையினால் வதுவின் கையைப்பற்றி அஷ்டபூர்த்தியாகிய சிவாக்கினியைப் பிரதமனைச் செய்து, பின்னரும் தமது பாரியாரோடு சிவபிரான் திருவடிகளை அடைவேன் என்னுந் தியானத்தோடு எஞ்சிய கன்மங்கலையும் முடித்தார். இங்ஙனம் மகானுசிய அரத்தாசாரியருடைய விவாகம் மிகு விமரிசையோடு முற்றியது.

(உஉ) அரத்தாசாரியர் விவாககோலத்தோடு வீதிவலம் வருதல் வருமாறு:—கல்யாணத்துக்கு வந்தோர் அனைவரும் இந்தப் பெருமான் சமஸ்த லோகத்தையும் பூமிக்கும் பொருட்டே எழுந்தருளினோன்று களிப்பினோடு ஆவாரித்துப் புகழ்ந்தார்கள். பின்னர் வதுவார் இருவரும் வீதிவலம் வருவாரெனக்கொண்டு நகரவாசிகள் தத்தம் கிரகங்களை அலங்கரித்தார்கள். சன்னியர் கர்ப்பூரம் பச்சைக் கர்ப்பூரம் பொரிமுதலியவற்றைக் கொண்டு புறப்பட்டார்கள். வீதிகளைத் தூய்மை செய்து சந்தனக் குழம்பு தெளித்த, சூரியகிணங்கள் வீழாவண்ணம் விதானங்கள் அமைத்தார்கள். தேவர் கள் புஷ்பமழை வருஷித்தார்கள். வாயு-சந்தனப் புஷ்பசகந்தம் கொண்டு யாண்டுஞ் சேவித்தான். பூருவபுண்ணியம் ஞானிகளை உபசரித்தல் போல, நகரத்தார் ஆசாரிய சுவாமிகளை மங்களத்தோடு உபசரித்தார்கள். அரத்தாசாரியரும் அவர் மனைவியாரும் ஊஞ்சல் விட்டிறங்கி விவாகசாலைக்கு வெளிநீங்கி, வாகனத்திலிவந்து கிராமப் பிரதமனைச் செய்து, பின்னர் அக்கினிசுவர் ஆலயத்தை வலம்போந்து வணங்கி, உமாதேவியாருக்கும் சிவபெருமானுக்கும் புஷ்பாஞ்சலி எடுத்தது, திருவருள் பெற்று ஆலயத்துக்குப் புறத்தே வந்து, வாகனமேற்கொண்டு வாத்திய கோஷங்களோடு மண்டபம் யாணமண்டபம் நோக்கி வந்து, ஆரத்திரிகம் நிராஞ்சனமுதலியன பெற்று, ஓளபாசனங்களினையோடு கிரகப் பிரவேசஞ் செய்து, பிராமணர்களுக்கு விறுந்து முதலாயின அயிலித்தது. அவர் ஆசீர்வாதம் பெற்று, அவர்கள் இட்டப்படி சுவர்ண தானூதிகளைக் கொடுத்த மகிழ்வித் தனுப்பினார். இங்ஙனம் அரத்தாசாரியர் கமலவல்லியாராகிய மனைவியோடு உடங்கி சிவாராதன முதலிய செய்து இல்லறம் நடாத்துவாராயினார்.

(உங) அரத்தாசாரியர் கிரகஸ்தாச்சிரமம் நடாத்து முறைமை வருமாறு:—அரத்தாசாரியர் உதயகாலத்தில் எழுந்து, சிவத்தியானஞ் செய்து, தந்த தாவன முதலியன செய்து, ஸ்நானஞ் செய்து, சந்தியாவுபாசித்த, காயத்தரிசெபம் ஒம்ம் சிவபூசை முசலியன செய்து, கிரகஸ்தாச்சிரம விஷயத்தை விசாரித்துக்கொண்டு, மெளனத்தோடு போலி அக்கினிசுவரனை வணங்கி, பின்னர்த் திருக்கோடிகா, திருவாலங்காடு, திருவாவறியூரை, ஆபச்சகாயேசுரம், சிவராணேசுராலயம், சூம்மிரவனேசுரம், அக்கினிசுரம் என்னும் எழு ஆலயங்கலையும் வணங்கி, மீரத்தியானினிகம் பிரமயஞ்ஞம் முடித்து மத்தியான சிவபூசை செய்து, வைசுவதேவ கோமஞ்செய்து, துவாரத்து அதிதிகளை நோக்கி உபசரித்து, பிராணாதி வாயிலாகச் சிவகிவேதனம் அயின்று, பிராமணர்களுக்குத் தாம் பூலம் அளித்து, சாத்துவிக சிவ புராணங்களைப்படித்து, தியானத்தோடு மாலையிலிருந்து, அக்காலையில், சந்தியை உபாசித்து

காயத்திரிசெய்தும் ஒழுமுதலியன செய்து, சிவாலயதரிசனஞ் செய்துகொண்டு, கிரகத்துக்கு வந்து சிவபூசை வைசுவதேவ ஹோமஞ் செய்து, இரத்திரி அதிதிகை உபசரித்து, தாமும் போசனஞ் செய்து, அவர்களுக்குத் தாம்பூலம் கொடுத்து, தாமும் தாம்பூலம் சுவீகரித்து, சிறிதுபோது பிராமணர்களோடு சிவகதைகளைச் செடில்லிக் கிந்தனை செலுத்தி, இதயத்திலே உமாதேவியாரோடு சிவபெருமானைத் தியானித்து, இரத்திரி குத்தகதையும் படித்துச் சயனஞ் செய்வார். இருதுகாலங்களிலே பத்தினிகமனஞ் செய்து, சிவ பாவனையோடு கிரகஸ் தாச்சிரமத்தை நடாத்தவாராயினார்.

(2சு)* தண்டனை யடைந்த கணிகையர் அரத்தாசாரியராலே விடுதலையாகப்பட்டமை வருமாறு:—அக்கினிசுவரர் ஆலயத்துக்குத் திருத்தொண்டு செய்யும் சிவ கணிகையர் ஓர் நாள் இரத்திரி கேலியிற் திருத்தொண்டுக்கு வாராமையால் கோயிலதிகாரிகள் அவர்களை மறுநாட்காலையில் வருத்திக்கோயில் மண்டபத்தின் மேலே வெய்யிலிலே கிதுத்தி மலசல மோசன யின்றிப் பசியோடு வருந்தும்படி பிடித்தார்கள். மத்தியானமாயும் கீடுபோகப் பெருமல் இவ்வனம் பிடிக்கப் பட்டு அவர்கள் அழுமபோது, வழக்கமாய்த் தாம் வரும் காலத் தப்பி மத்தியானத்துக்குப்பின் அரத்தாசாரியர் ஆலய சேவையின் பொருட்டு அங்கே எழுந்தருளினார், அந்தக் கணிகையர் ஆசாரியரைத் தரிசித்து அத்துன்பத்தினின்று தங்களை விடுவிக்கும் பொருட்டு அழுது பிரார்த்தித்தார்கள். அப்பொழுது அவர் பக்கத்தினின்றவர்கள் வாயிலாக அக்கணிகையர்க்கு நிழ்த்த சமாசாரத்தைக் கேட்டுத் தாம்பூலியிலே வீழ்ந்து, சுர்முண்டைய வயிற்றிலே அடிக்கடிமோதி, சிசிலும் உமாதி அழுது மூர்ச்சையினாலே நிலத்திலே விரைவில் வீழ்ந்தார். சிவா இவர் நிலைமையைக் கிண்கிப் பரிசுத்தார் வேறுபுறம் இருந்தவன் செபதலை நிச்சயித்தறிதற்கு நமக்குவன ஹையல்லை எனபார்கள். அப்போது கோயிலதிகாரிகள் அங்குவது நீங்கள் ஏன் இப்படி வருந்துகின்றீர்களென்று அவரைப் பிரார்த்திப்ப, அதற்கு அவர் கோவிலுக்கு வந்து சேவிக்குமாறு தன்முகப்பட்ட கணிகையருடைய பாக்கிய மன்றோ பாக்கியம்! இச்சப்பிரகாரம் ஆலய சேவைக்கு என்னை வந்தலை என்று பிடித்து என்னைக் கண்டுக என்சுக்கு அதிகாரி ஒருவருமில்லையே என்று வருந்துகின்றேன் என்றார். இந்த வார்த்தையைக் கேட்டு அதிகாரிகள் அக்கணிகையரை விடுதலை செய்தார்கள். அக்கணிகையரெல்லாம் அரத்தாசாரியரை மிக மகிழ்வினோடி வாழ்த்தினார்கள். ஆசாரியரும் கிதுதரிசனஞ் செய்து கொண்டு கிரகஞ் சார்ந்து சிவபூசை செய்ய ஆரம்பித்தார்.

(2ஈ) அரத்தாசாரியர் நாயின் நாலிலும் சிவலிங்கப் பெருமான் சிரசிலும் சங்காபிஷேக தீர்த்தம் சொரிந்தமை வருமாறு:—அப்போது இருஷிகள் முனிவரை நோக்கி அரத்தாசாரியர் சுவாமிகள் பிராதக் காலத்தில் சிவ சேவைக்கு எழுந்தருளி யிருப்பாரேல் கணிகையர் தம் விருத்தார்த்தத்தை அவருக்கு விஞ்ஞாபனஞ் செய்திருப்பாரே. அங்ஙனம் அன்றைக்கு அவர் வாராமையுக்குக் காரணம் என்னை என்று கேட்டார்கள். ஆசாரியரைக் கணிகையர் காணப்போகிலே தரி

சித்தும்தங்களை ஆகிகாரிகள் விரைவிலே விடுதலை செய்வார்களென்று ஒண்ணி அடைக்குறித்த அவருக்கு லிண்ணப்பஞ் செய்திலர் என்று முனிவர் சொன்னார். அங்ஙனமாயின் திருவிடை மருதாரைத் தரிசித்துக்கொண்டு சீக்கிரத்திலே அக்கினிசுவரர் ஆலயத்துக்கு வாராது அவர் காலந் தாழ்த்த மத்தியானத்துக்குப் பின் வரவேண்டிய காரணம் என்னை என்று இருஷிகள் கேட்ப, முனிவர் சொல்வாராயினார். பெளரணமாசைகாலத்திலே அரத்தாசாரியர் பிரமகத்தி சிவாரணஞ் செய்யும் காவேரி தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ் செய்து, மத்தியார்க்கணைசுவரையும் ஆஞ்ஞாகணைசுவரையும் சற்பநாயகியையும் பிரறையுந் தரிசித்துக் கொண்டு மத்தியானப் போதிலே தமது கிரகத்துக்கு வந்து, மத்தியானினிகஞ் செய்து சிவலிங்கப்பெருமானுக்குப் பூசை செய்யத் தொடங்கி, அவருக்கு அபிஷேகஞ் செய்யும்போது, நாயொன்று தாக மேலீட்டினாலே அந்தத் தாராபிஷேகசலத்தை ஏந்திச் சாப்பிடுமாறு நாகை நீட்டித்து. அப்போது ஆசாரியர் அந்தச் சங்காபிஷேகசலத்தை அந்த நாயின் நாலிலே விட்டு எஞ்சிய சலத்தைச் சிவலிங்கப் பெருமானுடைய சிரசின் மீது அபிஷேகஞ் செய்தார். சமீபத்திலே நின்றோர் ஆச்சரியத்தோடு அதனை நோக்கி இங்ஙனஞ் செய்யலாமா? இங்ஙனஞ் செய்தற்குக் காரணம் யாது என்று கேட்டார்கள். அதற்கு ஆசாரியர் என்மாட்டுள்ள அன்பினாலே சிவபெருமானே இந்த நாயருவத்தோடு எழுந்தருளினால் யான் என் செய்யத்தக்கது! என்று சொல்ல, அவர்கள் ஆசாரியருக்குச் சிவபெருமானிடத்திலே திடமான அன்பு இருந்தவாறு என்னை! என்னை!! என்று சொல்லில் சிவபூசாதரிசனஞ் செய்துகொண்டு தத்தம் வீடுசார்ந்தார்கள்.

(உசு) அரத்தாசாரியருக்குப் புதல்வர் புதல்விகள் பிறந்தமை வருமாறு:—அரணியில் அக்கினி அமைந்தாற் போல தமை வருமாறு:—அரணியில் அக்கினி அமைந்தாற் போல அவருடைய பத்தினியார் கர்ப்பமுடையவாராயினார் அக்கரு ப்பம் மாசுத்தோறும் விருத்தியாக, ஆறாம் மாசத்திலே சிமந் தாதிகருமங்கள் நடத்தப்பட்டன. உமாதேவியார் சுப்பிரமணியரைப் பெற்றாற்போல, அவர் பத்தினியார் ஓர் குழந்தையைப் பெற்றெடுப்ப, அக்குழந்தைக்கு அக்கினிசுவர் என்று நாமகரணஞ் செய்தார். அதன்பின்னர் அவருக்குப் பின்னரும் எழுபத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களுக்கு முறையே மகாதேவர், சீலகண்டர், சங்கரர், சந்திரசேகரர், சம்பு, மத்திபார்க்கணைசுவரர், கோவடு நாயகர் என்று நாமகரணஞ் செய்தார். அவர்களோடு சற்பகை மீனார் என்றும் இரு புதல்விகளும் பிறந்தார்கள். அவர்களெல்லாஞ் சிவநேசச் செல்வர்களும் பிறந்தார்கள். அவர்களெல்லாஞ் சிவநேசச் செல்வர்களாய் விழிதி உருத்திராணை தாரணர்களாய், சிவலிங்கர் ச்சனர்களாய், சதா காலமும் ருத்திரசெபஞ் செய்பவர்களாய் பஞ்சாங்கூர செபப் பிரியராய், பிதாவுக்குத் தொண்டு செய்யுங்காதலுடையராய், சற்கனம் கிரதராய், வேதசாஸ்திர பாடகர்களாய் ஒழுக்கினர்கள். இவர்களோடு ஆசாரியர் கிரகஸ் தாச்சிரமத்தில் ஒழுக்கிப் புத்திரர்களை வைதிக நெறியிலே சிவர தாச்சிரமத்திலே செலுத்தி, இருகன்னியர்களையும் ஸிவாசுஞ்ஞையினலே செலுத்தி, இருகன்னியர்களையும் ஸிவாசுஞ் செய்து கொடுத்தி அன்பினோடு மூன்று காலமுஞ் சிவார்ச்சனை செய்து கொண்டு வந்தார்.

(உஎ) அரத்தாசாரியர் சிவாக்கினியிஷ்டிப் பஸ்மீகர மாய பீதாம்பரத்தை அக்கினிசுவரப்பெருமான் திருமேனியிலே விளங்கச் செய்தமை வருமாறு:—ஓர் நாள் சிவலிங்க பூபதியானவர் அக்கினிசுவரப் பெருமானுக்குச் சமர்ப்பிக்கும் பொருட்டு மிக விலையுதரப்பெற்ற பீதாம்பரம் ஒன்றை ஆசாரியர் சமூகத்துக்கு ஓர் பிராமணர் வாயிலாக அனுப்பினார். பிராமணர் பீதாம்பரங் கொண்டு வந்த கதலம் ஆசாரியர் அக்கினியிலே ஒமஞ் செய்யுஞ் சமயமாயிருந்தது, அப்பிராமணர் வந்து அவர் பாதபுகளங்களிலே வணங்க, ஆசாரியர் அவரை எழுந்திருக்குமாறு செய்து ஆசீர்வாதஞ்செய்து அவர் இருக்குமாறு ஆசனங் கொடுத்தார். அவர் ஆசனத்திருந்து கொண்டு பீதாம்பரத்தை எடுத்து ஆசாரியர் கையிலே கொடுத்து, அரசர் இதனை அக்கினிசுருக்கு அர்ப்பணஞ் செய்யச்சொன்னார் என்றார். அப்போது ஆசாரியர் அக்கினிசுவரப்பெருமானை அவ்வக்கினியிலே தானே சிந்தித்துக்கொண்டு அதனை அவ்வக்கினியிலே ஆகுதி செய்துவிட்டார். அவ்வக்கினியிலே இட்ட கூணப்போதிலே தானே பீதாம்பரம் பஸ்மீகரமாய்ப் போய்விட்டது. அதைக்கண்ட விப்பிரர் அவரிடத்தே ஆஞ்ஞை பெற்றுக்கொண்டு அவ்விடம் விட்டு நீங்கி, இராசாவை அடைந்து நடந்த சமரசாரத்தை அறிவித்தார். இதைக்கேட்ட அரசன் நமது ஆசாரியர் சர்வஞ்ஞான் ரோ. யாது காரணத்தினால் தகித்தாரோ என்று சிந்தித்து, அதன் உண்மை அறியும்பொருட்டு ஆசாரியரிடத்தில் வந்து, அவருடைய திருவடிகளிலே சுவர்ப்புஷ்பங்களினால் அர்ச்சித்து ஆனந்தபாஷ்பம் வாராநிற்ப வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார். அவ்வரசரை ஆசாரியர் தம்முடைய திருக்கரத்தினால் எடுத்து அவர் தம்மைப் பூசித்த மகிழ்வினால் அவர் க்ஷேமத்தை விசாரிக்க, பூபாலர் ஆசாரியரை நோக்கி சுவாமி தங்களுடைய தர்மாதிகளுக்கெல்லாம் பயனாகும், பாவங்களாகிய வறுமையைத் தகிப்பதாயுமுள்ள தங்களுடைய கருணாகரத்தில் அமிழ்ந்தினை எனக்குத் துக்கமென்னுள்ளது! அடியேன் கொடுத்தனுப்பிய வஸ்திரம் பாமேசுரனுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்யப்பட்டதா என்றார். அதற்கு ஆசாரியர் ஆம், பாமேசுரனுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்தே மென்று அரசருக்குச் சொல்லி, அவரைக் கோயிலுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போய்ச் சிவலிங்கப்பெருமான் மீது அவர் வஸ்திரம் தரிக்கப்பட்டிருந்ததை அரசருக்குத் தரிசிப்பித்தார். அரசரும் அவ்வஸ்திரம் தாம் கொடுத்த வஸ்திரமே அங்ஙனம் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்ததை அரசருக்குத் தரிசிப்பித்தார். அரசரும் தான் கொடுத்த வஸ்திரமே அங்ஙனம் அலங்கரிக்கப்பட்டதென்று கண்டு ஆச்சரியமுற்று, ஆசாரியருடைய பாதங்களிலே வீழ்ந்து வணங்கி எனது அபராதத்தை க்ஷமித்தருள வேண்டுமென்று பன்முறை பிரார்த்தித்தார். பாலிய தசையிலே தங்களுடைய மகிமையைக் கண்டிருந்தும் மயங்கிப்போனேனே என்று ஆனந்தக் கண்ணீரோடு பாராட்டினார். அப்போது ஆசாரியர் அரசனை நோக்கி நமக்கு ஆசாரியர் மீதும் சிவபிரான் மீதும் அன்பானது சமமாய் உளதாக என்று ஆகி கூறி, அவர் நெற்றியிலே விபூதி தரித்து, நீவிர் தாமது பட்டணஞ் செல்வீராக என்று சொல்லி விடை கொடுத்தார். அப்போது அரசரும் மகிழ்வினாடி குருவினுடையபாதாவிர்தங்களிலே

அநேக இரத்தினபரணங்களையும் வஸ்திரங்களையும் சமர்ப்பித்து நமஸ்கரித்து விடை பெற்றுத் தன் நகரமடைந்தார். ஆசாரியர் கணபதி சுப்பிரமணியரோடு அம்பிகாபதியாகிய சிவபெருமானைச் சிவபூசாதி சற்கருமங்களினாலே வழிபட்டுக் கொண்டு வருவாராயினார்.

(உஅ) "சிவநாமோச்சாரணத்தினாலே கோகத்திபாபம் நீங்கினமை வருமாறு:—ஓர் பிராமணன் அக்கிராமத்திலே பசுக்களைப் பரிபாலனஞ் செய்துக்கொண்டு வருவானாயினான். ஓர் நாள் அவன் வைக்கோற் கட்டொன்றைக் கொண்டுவந்து உட்புரத்திலே அதனைப்போடும்போது, அவ்வுட்பக்கம் அலனுக்குத் தெரியாமையால் அவ்வவக்கோற்கட்டு அபுத்திபூருவமரீக இளங்கன்றென்றின்மீது வீழ், அந்தக் கன்று இறந்து போயிற்று. இறந்துபோன கன்றைக் கண்டு பிராமணன் துக்கித்தான். அதை அறிந்த அக்கிரகாரத்து மந்தப் பிராமணரும் வந்து பார்த்து, அவன் கோகத்தி செய்தானென்று அவனைத் தாவித்து, அவன் முகாவலோகனஞ் செய்தல் கூடாதென்று தவிர்த்தார்கள். தான் செய்த தீச்செயலை நோக்கி வருந்துகின்ற பிராமணனுக்குச் சனங்கள் கூறும் நிரந்தாவார்த்தைகள் புண்ணிலே உப்புநீர் சொரிந்தாற்போல வருந்தின. தனது பாபநிவாரணத்தின் பொருட்டுப் பிராமணர் ஒருங்கு கூடிச் சந்தியா செபஞ் செய்யும் மடத்துக்குப்போய் அபுத்திபூருவமாகப் பசுக்கன்றைக் கொன்ற பாபத்தை அடைந்தேனே! இதற்குப் பிராயச்சித்தஞ் செய்யவேண்டுமென்று அவர்களை நமஸ்கரித்துப் பிரார்த்தித்தான். இதைக்கேட்ட பிராமணர்கள் உதாசீனமாக அவனைப்பார்த்து, உன்முகத்தை நாம் பார்க்கமாட்டோம்; இவ்விடம் விட்டுப் போய்விடு என்று அவனைப்போக்கி, அவனைப்பார்த்ததோஷம் நீங்குமாறு ரூபியதரிசனஞ் செய்தார்கள். தன்னைப் பிராமணர்கள் குற்ற சிதமாக நிந்தித்தமையால் அவன் அதிக துக்கமடைந்து பிசாசுபிடித்தவன் போலாயினான். அவன் போகும்மார்க்கத்தில் அக்கினிசுவரர் ஆலயத்தைத்தரிசித்துப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்தான்; அப்பெருமானுரைத் தரிசித்த விசேடத்தினாலே கலக்குண்ட அவனது மனசு சிறிது தெளிவுகொண்டு அதனால் நிர்மலபுத்தியுடையனாய், அரத்தாசாரியரைச் சரண்புகுவேனாயின் உறுதியாக அவர் தனது பாபநிவாரணத்திற்கு ஓர்வழி காட்டுவாரென்று கொண்டு சிவபிரானிடத்திலே பாலியாவஸ்தையிலே அவர் ஞானம் பெற்றமையும், குமுகக்காசிய அயாசனத்திலிருந்து பிரசங்கித்தமையும் எவர்களானுஞ் செய்தற்கு எளியனவல்லவே என்று நிச்சயித்து, அவருடைய கிரகத்துக்குள்ளே வந்து பிரவேசித்தான்; பிரவேசித்த போது, துவாரத்து வசற்படி அவன் தலையிலே இடிக்க, உடனே "சிவ சிவ" என்று சொல்லியிருந்தான். "சிவ சிவ" என்று சொல்லிய சப்தம் கிரகத்தினுள்ளே இருந்த அரத்தாசாரியசுவாமிகள் திருச்செவியில் எய்திற்று, எய்தியவுடனே, தாம்செய்த காரியத்தை விடுத்து ஆனந்தசாகரத்தில் மூழ்கி, யாரோ பெரியவர் இவ்வேளையிலே சிவகாமத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு வந்தாரென்று நினைந்து வாசலிலே வந்து அவனை எதிர்கொண்டார். அவர் எழுந்தருளியவந்த போது அப்பிராமணன் ஆசாரியருடைய திருவடிகளிலே தண்டாகாரமாக வீழ்ந்து வணங்கினான். அப்போது ஆசா

எமக்கு இதழ்ச்சியாமாதலின், இவ்விடம் விட்டுப்போய்விடு, என்று சொன்னால் சிவநாமத்திலே சந்தேசிக்கொண்டமையால், ஆசாரியரால் உடனே நிரஸ்கரிக்கப்பட்டு, அவன் அதிக பாபமும் பயமும் எய்தி தன் கீடுகோக்கிப்போயினான். 'கோ' கத்திப்பாத்திலின்று நீங்கிய பிதாமணரை நோக்கி, நீர் எப்போதும் சிவநாமகீர்த்தனம் செய்யும் என்று சொல்லி, அவரைக் கிரகித்துக்குப் போகுதீர் என்று ஆஞ்ஞாபித்தார். இங்ஙனம் சந்தோஷத்தோடு சிவநாமகீர்த்தனஞ்செய்து கொண்டே போகும்பொழுது, அவன் பிராமணர்களை நோக்கி, சிவனருடைய கிருபையினாலே சர்வஞ்ஞாநிகுணங்களுடைய அரத்தாச்சாரியர் எனது பாபங்களெல்லாம் ஒழிந்துபோய் விட்டன என்று சொன்னார் என்றான். அதைக்கேட்டுப் பிராமணர்கள் உனக்கு மகாபாதகமானது எப்படி விமோசனமாயிற்று? என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் அவர்களை நோக்கி, நான் அவர் வாயிலில் துழைந்தபோது, இருதரஞ் சிவநாமஞ் சொன்னேன், அவர் என்னை உபசரித்து, பத்தருடைய பீடையைப் போக்கும் சிவனுடைய நாமம் இருமுறை உச்சரிக்கப்பட்டபோதே, உமது கோகத்திசந்தேசமின்றி நாசமாயிற்று. நீரும் சம்சாரத்தினின்று முத்தராயினீர் என்று சொன்னார் என்றான். இதைக்கேட்ட பிராமணர்கள் நன்றி! நன்றி! நீ சிவநாமத்தை உச்சரித்தமாத் திரத்தினாலே மகாகொடிய பாபம் எப்படி நீங்கும்! என்று பரிசுத்தார்கள். உடனே அவர்கள் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்ட பிராமணன் ஆசாரியர் கிரகத்துக்கு வந்த, அவர்கள் சொல்லிய வார்த்தையை அவருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தார். அதைக்கேட்ட ஆசாரியர் அவரை நோக்கி, ஒ பிராமணனே! நீவீர் அந்தப் பிராமணர்களிடத்திலே மீட்டும் போய் இன்னது செய்தால் உமது பாபம் நீங்கி நமஸ்கரித்து அவருக்குத் தெரிவியும் என்றார். அப்போது அவர் பின்னும் அங்கு நின்றுப் போய்ப் பிராமணர்களை நோக்கி, தமது ஆசாரியர் சொன்ன மொழியைச் சொல்லி, உங்கள் மனசு திருப்தியாதற்குத் தாம் யாது செய்தல் வேண்டும் என்று கேட்டாரா. அதற்கு அவர்கள் அக்கினிகரர் சன்னிதானத்திலுள்ள சி. ரவிடபதேயர் இருநெருகுமிடஞ்சென்று, உமது பாபம் பிறமாயின், உமது சிவநாமத்தார் பிராமணத்தம் எய்தி உமது நிசரபத்தான் என்றார்கள். அப்போது அவர் விரைந்து ஆசாரியரிடத்தில் வந்து சிவனாகுபமாய் விட்டுப் ஆசாரியரை நமஸ்கரித்து, அவர்கள் சொல்லிய வார்த்தையைச் சொன்னார். ஆசாரியர் அவரை நோக்கி, நீ பிராமணனே! சிவநாமத்தினை நன்கு கருத்துக்கொண்டு அநிநிருகுமிடஞ்சென்று, உமது பாபம் நன்கு கருத்துக்கொண்டு கருவிக்கொண்டு போய்க் கொங்குதீர், சந்தேசிக்கவேண்டாம் என்று ஆஞ்ஞாபிப்ப, அவர் அப்போது போய், அங்கே வந்து அங்கே பஞ்ஞாக்கசருவிச்சுவிட்டு சென்று அப்பிராமணர்களையும் எழுந்த சொன்னார்கள். உவரர் ஆலயத்தின்கு போய், அக்கிச்சாரப்பெருமானை நமஸ்கரித்து, இடபதேவருக்கு வலப்புறத்திலே அதுகமபுஸ்ஸைப் பிடித்தத்கொண்டு நின்று, அஷ்டமூர்த்தியாகிய சிவபிரானை வகிப்பவரே! தயாநிதியே! சிவநாமோச்சாரணத்தினால் என்பாபம் விமோசனமானால் இரதப் புல்லைச்சாப்பிட்டு என்னை எப்போதும் நலித்தருளுக என்று பிரார்த்திப்ப, அவன்

வக்பதேவர் தமது காக்கை வலப்புறமாக நீட்டி, அவர்கையி லிருந்த புல்லைக் கிரகித்துச் சாப்பிட்டார். அப்போது அங்கு நின்ற பிராமணர் அனைவரும் ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் அடைந்து, அவ்வானந்த மேலீட்டினாலே அரத்ததாசாரியரைத் தோத்திரஞ்செய்து, அவரை கோக்கி பிராமணரே! இப் பம்பப்பட்ட சமாசரம் எவ்விடத்துண்டு என்று வாழ்த்தி, உமது பாபமெல்லாம் போய்விட்டன, நீர் இருதார்த்தராயினர் என்றார்கள். அந்தப் பிராமணரெல்லாம் பிணைர் ஆசாரியரிடத்திலே வந்து அவரைச் சுகரகொருபி என்றும், அவருக்குச் சிவனுக்கும் பேதம் இல்லை என்றும் துறித்து வணங்கினார்கள். சிவபெருமான் சிவவடிவராசிப பாண்டியன் காணக் கல்லாணைக்குக் கரும்புகொடுத்தண்பித்தாரென்று சொல்லப் படுமாறுபோல, உமது ஆஞ்ஞையினாலே இந்த இடபமும் புல்லை வாங்கி உண்டுவிட்டது. உமக்குஞ் சிவபிரானுக்கும் பேதமில்லை; உமது பெருமையை யார் புழங்கு முடித்தல் கூடுமென்று துதித்தார்கள். அப்போது சுவாமிகள் அவர்களைத் தத்தம் கிரகத்துக்குப்போமாறு ஆஞ்ஞை செய்ய, அவர்கள் சிவநாமத்துக்கு இத்துணைமகிமையுளதோ என்று வியந்துவிடு சார்ந்தார்கள். அதுகூட்டிய பிராமணர் நேத்திரங்களிலே நின்று ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரியச் சம்சார பந்தத்தினின்றும் விமோசனராகி ஆசாரியர் சந்திதியிலே நமஸ்காரஞ் செய்து, சுவாமி! மகாபாதகனாகிய நான் உமது கிருபைக்குப்பாத்திரானாயினேன் என்றார். அப்போது ஆசாரியர் அவரை கோக்கி, இன்றுமுதல் சிவநாமோச்சாரணஞ் செய்து சிவபூஷசமுடித்துச் சிவாலயதரிசனஞ்செய்து வருகிறென்று கூறி அவரைக் கிரகத்துக்கு அனுப்ப, அவர் சந்தோஷத்தோடு வீடுசார்ந்த சிவத்தியானாதி செய்துகொண்டு ஆசாரியர்நெறிபற்றி ஒழுஞ் வாராயினார்.

(உரு) அரத்ததாசாரியராம் ஞானிடங்குப் போசனம் அளித்து வறுமை தீர்த்தமை வருமாறு:—அந்தக்குச்சுபுரக் கிராமத்திலே வேதங்களை அச்சியயன்ஞ் செய்தவரும், தன மில்லாமையினால் வறுமையுற்றுப் பிணக்கப்பட்டவருமாகிய பிராமணர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பிராமணர்கள் பாராயணஞ் செய்யும் சந்தியாமண்டபத்திலே போய், நான் தரித்திரத்தினாலே வருந்துகின்றேன் என்றார். அதற்கு அவர்களுடைய சாஸ்கிரங்களை ஆராய்ந்து சொல்வார்கள்வாயினர்: தானப்பிரகரணத்திலே சொல்லப்பட்ட தாஷங்கன் அனைத்தையும் என் பிராமணர்களுக்குச் செய்கின்றானோ அவர்களுக்குச்சகல சம்பத்துக்களும் எய்தும், அதற்குச் சத்தியில்லையாயின் இம்முடிவாறு சிதிது கொடுத்தாலுந் சம்பத்து உண்டாகும் என்றார்கள். இரைக்கேட்ட பிராமணர் தீர்த்ததானந்தை எவரிடத்தில்கொடுப்பதென்று ஆலோசித்து, கிஷக்தாக்கிராமம் அரத்ததாசாரியருக்குத் தானசமர்ப்பணம் பண்ணுகிறா டே புண்ணியம் அகையமாயப் பவிக்கமென்று நினைத். தீர்த்தச் சாஸ்கிரம் என்றும் பிராமணர் அரத்ததாசாரியருடைய கிரகம் அடைந்து, அவரை வணங்கி, தமது கிரகத்துக்குப் போசனத்துக்கு எழுந்தருளல் வேண்டிம் என்று பிரார்த்தித்தார். அதற்கு ஆசாரியர் “ஓம் வருகின்றோம்” என்று உத்தரமளித்தார். அரத்ததாசாரியர் தமது கிரகத்துக்கு வந்து பஞ்சமாயஞ்ஞமுதலியனசெய்து, சிவார்ச்சனை செய்து ஆபா

நியரைத் தமது கிரகத்துக்கு அழைத்து வந்து, பாதப்பிரகார னைஞ்செய்து, அரத்ததேவத்தை உளளும் பூரித்துப் புறத் தும் புரோஹித்து, ஆசனங்கொடுத்து, உவர்முன்னே கதலி பத்திரத்தையிட்டு, அதிலே மிளகு சாலியன்னம், பருப்பு வியஞ்சனம் சாகபாகாதிகள், அப்பாதிகள், க்ஷீரான்னம், பாயசம், பழமுதலியன படைத்துப் போசனம் பண்ணுவித்து, போசனம் முடிந்த பின்னர் நமஸ்காரஞ்செய்து, அவருக்குத் தமது அப்பிராயத்தைச் சொல்லாராயினார். அரத்ததரே! சிவபாதாப்துசிந்தசரே! அநேக புத்திரரோடுகூடத் தரித்திரத்தினாலே வருந்துகின்றேன். இப்படிப்பட்ட என்னைக் கிருபாதிருஷ்டிசெய்து தரவிக்க எனது வேண்டினார். இங்ஙனம் பிராத்தித்தபோது ஆசாரியர் ஆசிகுறி, மங்களாகதையும் விபூஷியங்கொடுத்து அனக்கிரகம்பண்ணி, தமது கிரகஞ் சார்ந்தார்.

அவ்வேளையிலே சிவலிங்கபூபதியானவர் அப்பிராமணரை அழைத்துவரும்படி ஒரு தாளை அனுப்ப, அப்பிராமணர் தன்னை அரசர்யாதுகாரணத்தினால் அழைக்கின்றார்! யான் யாதாயினும் அபராதஞ் செய்தேனோவென்று திகிலடைந்து கொண்டிபேரனார். அரசர் இப்பிராமணர் வரவை கோக்கி, இவர் சிவபிரானையாடுபென் விளங்கக்கண்டு ஏழந்த வணங்கி பாதப்பிரகாரனைஞ்செய்து, அததீர்த்ததவத் புரோஹித்துக் கொண்டு அர்க்கியங்கொடுத்து, சுவர்னமும் நுங்குவமும் கொண்டு அவர் பாதங்களிலே அர்ச்சித்து, தீய்ய வஸ்திரங்கள், பீதாம்பரங்கள், தனதுகள், தானியபூமிகண்முதலியவைகளையும் பால் சுறக்குங்கோக்கையும் கொடுத்துபசரிக்க, அவர் அவற்றையெல்லாம் பெறறுக்கொண்டு விடு சார்ந்தார்.

(ரு) அரத்ததாசாரியர் பசவுக்கு நெல்லைச்சேத்து உண்பித்தமை வருமாறு:—செல்லிங்கபூபதியானவர் ஒரு தானிட அரிசிப்பொத்தினை ஒருநறுக்களைக் கறின ரெலிட்டுத் தமது குருவாகிய அரத்ததாசாரியருக்கு அனுப்பினார். இத் துள்ளே பசுபதி என்றும் பிராமணசெவிக் கிரகத்துக்கு ஒருவர் அரத்ததாசாரியருடைய தாயாடத்துல பசுக்கு நெலனுத்தானியங் கொடுத்திருந்தார். உடம்பட்டியார் அதனை வாங்கி வெய்யிலிலே உளுமாறிட, அவர் காலை பார்ப்பதி லுழியிலே ஓடாத அந்த நெல்லைச்சாப்பிட்டார். அப்போது சமீபத்திலிருந்த அரத்ததாசாரியர் அந்தக்காலையின் சரித்திரே போய், நெல்லைக்கட்டிக்கூட்டி அந்தக்காலையி லுப சாரமாகக்கொடுத்து உணவிச்சார். அதைக்கூட்டியவார் ஓடி வந்து தன்னைத் திருவே காணைய புடைத்து அனை நெருட்டமேயா உருவாது உவாறு வட்டிபட்டாரை அரத்ததாசாரியர் பார்த்து, பசுவோடு வர வர இரைக்கேட்டுன் அடித்து ஒட்டினை என்று சொல்லி, அவருக்குச் சிவபூஷா கிரகேஷன் செய்து ஒன்றுமில்லையே இவ்வுச்சாரணமே உமது நேதன வேண்டியாடலில், உங்களுக்குச் செய்தான் என்று சொல்லி, வீட்டுக்குள்ளே போய் வானாவிருந்தான். இத் வேளையிலே அரசனான உடம்பட்டியார் பிராமணரைப் பி ஓடிவந்து ஆசாரியரை நமஸ்கரித்து, அஞ்சலிச் செய்து வின்று, சுவாமி! சிவலிங்கபூபதியானவர் என்னைச் சார்பிக்கும்பொருட்டு அனுப்பிய அரிசிமூட்டைகள் நென்றுமலிலே

என்றார். அதற்கு அவன் அவனை நோக்கிக் காவேரிதீரத்திலே எவ்வளவு மண்ணுண்டோர் அவ்வளவு சிவலிங்கருபமாம். நாம் கையினாலே பரிசிக்கப்பட்டாது என்றான். இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட ஆசாரியர் சமீபத்திலே நின்ற அச்சுண்டாளனுடைய பாதத்திலே வீழ்ந்து வணங்கி, அவன் கழற் திவிட்ட செருப்பைத் தமது தலையிலே வைத்து, ஆனந்தக் கூத்தாடி, உலகத்திலே சிலர் ஞானத்தை அவலம்பனஞ்செய்கின்றார், வேறுசிலர் கன்மத்தை அவலம்பிக்கின்றார், நாமோ சிவபக்தருடைய பாதங்கூழைய அவலம்பிக்கின்றோம்

ஸ்வாஸ்யஸந்திஃ சிவபக்தருஸ்யஸந்திஃ!

சுயஸந்திஃ சிவபக்தருஸ்யஸந்திஃ!!

என்னும் கருத்தையுடைய சுலோகஞ் சொல்லிச் சமஸ்தப் பிராணிகளையும் சிவசொருபமாகப்பாவித்து வருவாராயினார்.

(௩௩) நாய் உச்சிட்டத்தைச் சிவ நிர்மாலியமாய்க் கொண்டு ஆசாரியர் புசித்தமை வருமாறு:—ஓர்நாள் இவருக்குப் பாகஞ் செய்யப்பட்ட சாலையினுள்ளே நாயொன்று பிரவேசித்து அன்னத்தை உண்ண, இதைக் கண்ட அரத்தத்தாசாரியர் சிவபிரானே நாய் ரூபமாய் வந்துண்டாரென்று நினைந்து, அதனால் அதனைச் சிவ நிர்மாலியமாய்க் கொண்டு சிவத்தியானத்தோடு பந்துக்களோடு அதனைப் புசித்தார்.

(௩௪) சண்டாள ரூபமாய் வந்தவருக்கு ஆசாரியர் கஞ்சி அருந்தினமை வருமாறு:—மற்றோர்நாள் அரத்தத்தாசாரியர் அப்பியங்க ஸ்நானஞ் செய்து விட்டுக் காவேரிக்குப் போயினார். மடிசஞ்சி பாத்நிர முதலியன எடுத்துக் கொண்டு போகும்போது சிவபிரான் ஓர் விருத்த சண்டாளனுய்க் கம்பையூன்றிக்கொண்டு தினவார்த்தை பேசி அவரைச் சமீபித்து, நாதரே! தாகத்துக்குச் சலயில்லை! பசினனை வாட்டுகின்றது அதற்கொரு வழிகாட்டல் வேண்டுமென்று கேட்ப, உடனே அவர் தமது கிரகத்துக்கு வந்து வடித்த கஞ்சி கொண்டு வந்து அவருக்கு விரீர்த்தவிட, அவரும் அதைக் குடித்துப் பசிதீர்ந்தார்.

(௩௫) அக்கினிசுவரப் பெருமான் தமக்குச்சோளராஜாச் செய்த உபசாரத்தினும் அரத்தத்தாசாரியர் உபசாரத்தை விசேஷமாகக் கொண்டமை வருமாறு:—சோழராஜாவானவர் தஷமினியன் வுத்தராயண புஷ்ணிய காலங்களிலே சிவபிரானைத் தயிலம் அன்னம் பால் தயிர் பழமுதலிய கொண்டு மிருதியும் மகாபிஷேகஞ் செய்து வருவாராயினார். அப்போது சிவபிரானும் அவ்வாசருக்கு அபிஷேகஞ் செய்த அன்றிரவு சொப்பனத்திலே தோன்றி அன்பனே! நீசெய்தமகாபிஷேகத்தினால் மிகவும் உவந்தே மென்று திருவாய் மலர்ந்தருளுவாராயினார். ஓர்நாள் அக்கினிசுவரப் பெருமானுக்கு மிக விசேஷமாகப் பூசிக்க ஆரம்பித்து பஞ்சாமிர்தம், பஞ்சகவலியம், மோம்பழம், பலாப்பழம், இளநீர், கரும்பிரசம், சர்க்கரை, தேன், சந்தனம் எலுமிச்சம்பழம், ஏலம் இலாமிச்சை சேர்ந்த சுத்தோதகம் என்பவைகளால் வாசர மகோசாமாக அபிஷேகஞ் செய்து, பீதாம்பரம் தரித்து, ஆரங்கன் பதக் கங்கன் கொண்டு அலங்கரித்து, மல்லிகை நீலோற்பலம் சம்பக முதலிய புஷ்பங்களினால் அர்ச்சித்து, கரீப்பூரத்திரி தூப

தீபாதிக்கினால் ஆராதனை பண்ணி, சிறுபூர்ப்புப் பொங்கல், சர்க்கரைப்பொங்கல், மாஷான்னம், கடுகன்னம், தேன் அன்னம், பாயசான்னம், சுத்தான்னம், தீலோதனம், பாலன்ன முதலிய அன்னபேதங்களை நானாவத வியஞ்சனங்களோடு படைத்து, தயிர், கட்டித்தயிர், புத்துருக்கு ரெய், கதலிபலம் வாழைப்பழம், பேரிச்சம்பழம், வாடகம், அதிரசம், இளநீர் முதலியன்கொண்டு வாக்குக் கூங்காத பிரகாரம் உபசரித்தார். நீராஞ்சனம், தாம்பூலம், சத்திரசாமரம், ஸ்வரத்தினக் கண்ணாடி, பிரதஷிண நமஸ்காரம், மந்திர புஷ்பம், ஸ்தோத்திர முதலியவற்றால் உவப்பித்து, பிராமணர்களுக்கும் அந்நைவேத்தியங்கொண்டு உபசரித்தார். இரத்திரியிலே பின்னருஞ் சிவபிரானை வணங்கிப் போசனஞ் செய்து நித்திரைக்குப் போயினார். நித்திரையிலே அவருக்குச் சிவபிரானுண்டிருந்த சாதிக் கர்மை கண்டு, சுவாமி வந்திலரே! என்று விசாரமும் துக்கமு முற்று, பின்னரும் நித்திரை செய்தார். அப்போது சிவபெருமான் சிவனடியாராக ஆங்குக்கனவில்வந்து, உனக்கு முதற்றினத்திலே ஒருவர் செய்த உபசாரத்துக்கு நீ செய்த உபசாரமெல்லாம் மீட்கா! திருப்தியு மின்றும். பூருவதினத்திலே சண்டாளனுய்ப் போனபோது அரத்தத்தாசாரியர் எனக்கு எள்ளுப் புண்ணுக்கும் கஞ்சியுங் கொடுத்தமையினால் மிகத் திருப்திகரமாயினேன் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். உடனே சோழராஜா மிக வியந்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்து, உதயகாலத்திலே நித்திய கருமமுடித்து, அரத்தத்தாசாரியர் வீட்டுக்கு வந்து, அவர் பாதத்திலே வீழ்ந்துவணங்கி, சொப்பன விருத்தாந்தத்தால் தங்கன் பெருமை அறிந்தேனென்று தோத்திரம் பண்ணினார். அக்கிராமத்தாரெல்லாம் இதனைக்கேட்டு, ஆசாரியருடைய பெருமையை அறிந்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள். இதைக்கேட்ட அரத்தத்தாசாரியர் சிவப் பிரசாத மிவ்னனமா என்று சொல்லிப் பேரானந்தமுற்றார்.

(௩௬) அரத்தத்தாசாரியருடைய அருளினால் சோழராஜா கைலாசஞ் சார்ந்தமை வருமாறு:—தூட்ட லிங்கிரக சிவபரிபாலகராய்ச் சமஸ்த தருமங்களினும் உலக பரிபாலனஞ் செய்து வந்த சோழமகாராசா அநேக தீர்த்தயாத்திரை செய்து, பல சிவஸ்தலங்கள் பணிந்து கொண்டு (அக்கினியின் சாபந் தீர்த்தமையால் அக்கினிசுரரெனப் பெயர்கொண்ட) அக்கினிசுவரத்துக்கு வந்து, கங்கையின பாயத்தைப் போக்குகின்றதும் நிர்மலமாய் மிருக்கிற காவேரியிலே ஸ்நானஞ் செய்து, கற்பக விநாயகரைத் தரிசித்து, சுவாமி தரிசனஞ் செய்து ஆலயத்தை வலம்வந்தார். அப்போது பஸ்மோத் துளளதிரிபுண்டர தாரியாய் உருத்திராஷ்டதாரணாய் நமஸ்கரி திருஷ்டிபோடு நேரியகிரத்தோடு கூடியசூரியத்தினராய், சிவதேசகினாலே சொல்கின்ற வராய், வதுமாசனத்திருந்து சிவத்தியான பராயணராயிருக்கும் உலகப் பிரசித்தி பெற்ற அரத்தத்தாசாரியரைச் சோழராசாவானவர் தரிசனஞ் செய்து, சர்ஷ்டாங்ககமஸ்காரஞ் செய்து அடியேனை ரக்ஷிக்க என்றார். அப்போது ஆசாரியரும் அவரை நோக்கி தமது ராச்சியம் தனகோசம் பந்துவர்க்கமெல்லாம் க்ஷேமமாமென்று வினாவு, அதற்கு அரசர் சுவாமியே கிருபாதிருஷ்டியினால் எல்லாம் க்ஷேமமே என்றார். இங்ஙனஞ் சொல்லி, பின்னரும் அவரை நமஸ்கரித்து, சுவாமி! இந்தச் சரீரத்தோடு

நான் கைலாசத்துக்குப் போதல் வேண்டும், அதற்கு வேண்டிய உபாயத்தை உபதேசித்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார். அப்போது அரத்ததாசாரியர் நீவிர் இவ்வகைக் கவரலயத்துக்குச் சமீபத்திலேயுள்ள ஏழு தலங்களையும் அரையாமத்தினுள்ளே தரிசித்து வருவீரேல் உமது மனோபூஷம் சித்தியாகும் என்றார். அரசர் அதற்கியன்ற சில பரிசாரகர்களுடன் கைலாசத்திரத்தோடு குதிரை மேற் கொண்டு அரையாமத்துக்குள்ளே ஏழுதலங்களையும் தரிசித்துக் கொண்டு வந்தார். குதிரையையும் சேவகர்களையும் வெளியே நின்று, அரசர் கோயிலினுள்ளே புருந்தபோது, ஒழுவந்த வேகத்தினால் குடைபிடித்து வந்தவன் குதிரையோடு மேலே வீழ்ந்து மூர்ச்சையாயினான். குதிரையும் குடைபிடித்தவனும் தேகத்தோடு ஆங்குவந்த விமானத்திலேறி ஆகாய மாரக்கறாசுக் கைலாசத்துக்குப் பேர்தும்போது, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து வந்த அரசரோடு ஆசாரியரும் சோழாவரவிலுக்க வந்தி, ஆச்சரியமுற்று அவ்விமானத்தின் மீது சென்ற குதிரையையும் குடைக்காரனையும் சோழா சாவுக்குக் காண்பிக்க, அரசர் தம்மை மிகவும் நெர்ந்து கொண்டு, ஆசாரியரைவிழித்து, தமக்கு விமானம் வராமலுக்குக் காமணத்தை வினாவினார். அதற்கு ஆசாரியர் நீர் எப்படிப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து வந்தீர் என்று கேட்டார். நான் குதிரை மீதேறிவரக் குடைக்காரன் குடைபிடித்துக் கொண்டு வரப் போய்த் தரிசனஞ் செய்து கொண்டு வந்தேன் என்றார் சிரமமடைந்து வந்தபடியால் குதிரைக்கும் குடைபிடித்த டைக்கம் விமானம் கிடைத்தது; நீரும் பாத்தாரியாய் அரையாமத்துக்குள்ளே வருவீராகில் தேகத்தோடு கைலாயம் வாய்ப்பதாகும் என்றார். அது கேட்ட அரசன் அந்தப் பிரகாரம் ஏழு தலங்களையும் தரிசித்துக் கொண்டு அக்கிண்சுவர ஆலயத்தை வலம் வந்து புறத்தே போந்து ஆசாரியரைத் தரிசித்து வணங்கி, சுவாமி! நீர் சொல்லிய பிரகாரம் செய்து முற்றிய கைலாசம் எல்லாம் முடிந்தது முன்னே, கோம குரிய பிரகாரத்தோடு பாத்தாரிக் கைலாயம் உலங்கிக்கப்பட்டதால், அக்கைலாயம் போஷங்களைப் பொருத்தினதாய், ஆகாயத்தினின்றும் போந்த விமானத்திலே விநாயகர் சுப்பிரமணியர் நந்தி முதலியோர் சேவிக்க பிரம் விஷ்ணுக்கள் சய சப்தம் செய்ய, உமா தேவியேமேதராய் இடபவாகன மேற் கொண்ட சிவபொருளைத் தரிசித்து, அரத்ததாசாரியரும் சோழாசாரியர் அங்குள்ளாரும் மகிழ்ந்து துதிக்க, அரசரை மாத்நிரம் சுவாமி! விமானத்தி லெடுத்து ஊத்துக் கொண்டு போம்போது, அரசர் ஆசாரியரை நமஸ்கரித்து, கையிலா உத்தர்த்துப் போய்வருகின்றேன் என்று சொல்லி கைலாயம் அடைந்தார்.

(ருக) அரத்ததாசாரியர் சிவானந்திகள் என்பப்பட்டமை வருமாறு:—மற்றோர் நான் சிவபிரான் ஓர் பிராமணவழுவம் பூண்டு, அரத்ததாசாரியார் வீட்டுக்குவந்து, ஓசாத்திரிகளே! என்று உச்சசுவரத்தோடு அழைத்தபோது, ஆசாரியர் நாம் கவியும்ல்லேம், சாஸ்திரியும்ல்லேம், பெளராணிகளாக சமர்த்தருமல்லேம்; பின்னைச் சிவநாமவாச்சியராகிய சிவ பிதானந்தத்திலே அமிழ்ந்தினமை பற்றிக் சிவானந்திகளென்று அழைக்கற்பாலேம் என்னும் சருத்தினால்

நவமூலகம் நவமூலகம் நவமூலகம் நவமூலகம்

நவமூலகம் நவமூலகம் நவமூலகம் நவமூலகம்

என்று உத்திரமளித்தார்.

(சு0) ஓர்விலைமாதாக்குச் சிவார்ப்பணமாக ஆசாரியர் சுவரண்பரணம் அளித்தமை வருமாறு:—அந்தக்கஞ்சாபுரத்திலே மற்றோர் தேசத்துப்பிராமணன் போந்து விலைமாதொருத்தியின் விடமுனுள்ளே புருந்து, தான் அவனைக்கூட நினைந்து, தான் அரத்ததாசாரியர் புத்திரன் என்றும், தான் அவனுக்குப்பொருள் உதவுவேன் என்றும் உரைக்க, அதனைக் கேட்ட அவ்விலைமாதா அவனைத்தன் செயற்கையினால் பிரீதி செய்தான். இப்படி நெடுநாட்க்கலந்திருந்துவிட்டு, சுப்பிராமணன் அவனுக்கு யாதுந்கொடாது தன் கிராமத்துக்குப் போய்விட்டான். அவன் பின்னர் அரத்ததாசாரியர் வீட்டுக்கு வந்து, சுவாமி! தங்கள் புத்திரர் நெடுநாளாக என்னோடு கலந்திருந்துவிட்டு, யாதுந்கொடாது போய்விட்டார் என்றார்; ஆசாரியர் சிவபிரானே அவளோடுருந்தபோயினார் என்றுகொண்டு, அவனுக்குத் தம்மிடத்துள்ள ஆயிரம் கழஞ்சுள்ள சுவரண்பரணத்தை அவனுக்குக்கொடுப்ப, அவனும் மத்தியாவேசத்தோடு அதனை வாங்கிக்கொண்டு போயினான். இவருடைய எட்டுப்பிள்ளைகளும் சன்மாரக்க நெறிபூண்டவர்களென்று முன்னரே அறிந்த அக்கிராமத்தார் யாவரும் அவரிடத்திலே போய், “நீ ஆசாரியரிடத்தில் ஆவ்வாபரணத்தைக் கொண்டுபோய்க்கொடுத்தவிடு என்று கண்டித்தார்கள். அதை அவன் அறிந்து பயந்து, ஆசாரியரிடத்திலே வந்து பழயபடி அதனை வைத்து மீளவெடுத்துக்கொள்ளும் வண்ணம் பிரார்த்தித்தான். அப்போது ஆசாரியர் ஏ மகனே! நான் உனக்குக் கொடுக்கும்போது சிவார்ப்பணமென்றே கொடுத்தேன். நீயே கொண்டுபோவாயாக நான் மீண்டு எடுக்கமாட்டேன் என்றார். அதனைக்கேட்டபோது, அவனுக்குச் சித்தசுத்தி பிறந்து, அவன் அவ்வாயிரம் களஞ்சு சுவரண்பரணத்தையும் சிவார்ப்பணம்பண்ணி கோயில் மண்டபம் விமானமுதலியவைகளுக்குச் செலவுசெய்தான்.

(சுக) அரத்ததாசாரியர் தம்புதல்வியருக்குச் சிவத்தியானபலத்தினால் ஆபரணங்கள் அருளினைமை வருமாறு:—ஓர்காலத்திலே அக்கிண்சுவர ஆலயத்திலே சர்வசனங்களுக்குக் காட்சிகொடுக்கும்பொருட்டு இரதோற்சவம் நிகழ்ந்தது. சிவபிரான் இரதாருடராய் ஏழுந்தருளினார். அப்போது பேரி முதலிய வாத்தியங்களும் முழங்க, காராவதி கொழிகள் சலம்ப, அக்கேசனங்கள் குழும் சுந்தனாபம் நறுமணங்கால, வீதிகளிலே புரோஷிக்கப்பட்ட சந்தனக்குழம்பு விளங்க, மாலைகளினாலே தெருக்களெல்லாம் பிரகாசிப்ப, நோரணங்கள் துக்க, ஆச்சிரமிகளெல்லாம் ஒருங்க, அம்மையாரும் சுப்பிரமணியரும் விநாயகரும் சண்டேசாரும் மகாதேவரும் தத்தம் இரதங்களிலே இவரந்தருளினார்கள். கஞ்சாகரத்தி லுள்ள பெண்கள் அனைவரும் உற்சவதரிசனத்தின்பொருட்டு நானாவதி ஆபரணங்கள் பூண்டு அலங்காரஞ்செய்துகொண்டு புறப்பட்டார்கள். அப்போது அரத்ததாசாரியருடைய புத்

* மத்தியம்=கள்ளு.

திரிகள் இருவர் உற்சவத்துக்குப் புறப்படுதற்கு உற்சவப் பெண்களுக்குப்போல ஆபரணம் தங்களுக்கு இன்மைமையால் பிதாவை அடைந்து எங்களுக்குத்தரித்தற்கு ஆபரணமின்மையால் நீவிர் ஆபரணம் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று வேண்டினார்கள். துக்கத்தோடு இவ்வாறு ஆபரணம் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தருழ்நகைகள் இருவரையும் ஆசாரியர் நோக்கி, நீங்கள் உங்கள் அவயவங்களிலே பூசும் விபூதியே பூஷணம், நீங்கள் சிரவணஞ்செய்யும் சிவநாமமே. காதுக்கு அலங்காரம், நீவிர் எப்பொழுதும் செய்யும் சிவலிங்கார்ச்சனையே கரபூஷணம், நீங்கள் செய்யும் சிவலிங்கபிரதக்ஷிண நமஸ்காரமே பாதுபூஷணமுமாம். ஆதலினால் நீங்களேன் கவலைப்படுகின்றீர்கள் என்றார். அவர்கள் பின்னரும் பிதாவே, தங்கள் சொல்லிய ஆபரணங்கள் உள்ளபடியே இருக்கின்றன. இருந்தும் எங்கையொத்ததோழியர்கள் மிகுதியும் நிந்திக்கின்றார்கள். ஆதலினால் லௌகிகபூஷணமங்கொடுக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அது கேட்ட பிதாவானவர் சிறிது வருத்தத்தோடு அவர்களை நோக்கி, முற்செனனத்திலே இவை வேணுமென்று உபாசனை செய்தவர்களுக்கென்றி மற்றவர்களுக்கெப்படி வாய்க்குமென்று சொல்லக்கேட்ட புதல்விகள் பிதாவே உமக்கு அவை ஏன் கிட்டா; ஆவசியகம் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று கேட்டார்கள் அப்போது அரதத்தாசாரியர் சிறிதுபோது தியானபாயணராயிக்க, எருதொன்று அவ்வழியே செல்லக்கண்டு அவர்களை நோக்கி, அந்த எருது வைத்துக்கொண்டுபோன பாதக்குழம் பினிடத்திலே வேண்டிய பூஷணங்களெல்லாம் அகப்படும். ஆவ்விடத்தே போய் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள் என்றார். குழந்தைகள் இருவரும் விரைந்து போய் அது கால்வைத்துப் போன குளம்பிடங்கடோறும் விசித்திரமாகிய ஆபரணங்கள் இருக்கக்கண்டு அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் பிதாவுக்குச்சமீபத்திலே வந்து, அவர் எவை எவை என்று கேட்க அவர்கள் மகிழ்ச்சியோடு பாதமோதிரம், பாதகடகம், சிறு கிங்கினிமாலை, மேகலை, கழுத்திரம், கடிபந்தனம், ஆரம், பவளமாலை, அங்கதம், கங்கணம், பதக்கபேதம், பவளவலயம், விரல்மோதிரம், பாளிகை, சுவஸ்திகம், காதோலை, திலகாசாரமாகியபொட்டு, தலையாபரணமுதலாயின அகப்பட்டன என்று சொல்லிப்போய், அரதத்தானங்களிலே இவ்வாபரணங்களினால் தங்களுக்கு அலங்காரஞ்செய்யவேணுமென்று தம் தாயாரை வேண்டினார்கள் தாயார் அவ்வாறு அலங்காரஞ்செய்த முடிந்தபின்னர். அவர்களுக்கு அணிந்து எஞ்சிய ஆபரணங்களை அக்கினிசுவரர் கற்பகிராயினி இருவருக்கும் அலங்கரிப்பிக்கும் பொருட்டுப் பழம் கர்ப்பூரம் தாம்பூலமுதலியகொண்டு சகிகளோடு கூட ஆலயத்துக்குப்போய், நிவேதிப்பனவற்றை நிவேதித்து, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, ஆசாரியருடைய மகிமையையும் சிவபிரானுடைய திருவருளையும் நினைந்து சத்தோஷமுடையராயினார். ஊரிலுள்ள சனங்கள் இவ்வாபரணங்களை யெல்லாங்கண்டு யாவும் அறிந்து அரதத்தாசாரியருடைய மகிமையே மகிமையாம் என்று வாழ்த்தினார்கள்.

(சஉ). அரதத்தாசாரியர் கோபாலவேஷ கோவடி நாதருக்குப் பாகற்குழம்பும் அன்னமும் உதவினமை வருமாறு:—

ஒநாள் இராத்திரிப் போதிலே கோவடி எனப்படும் திருவாவடுதுறைபாலயத்திலே அரதத்தாசாரியர் சுவாமி தரிசனஞ்செய்து கொண்டு வழியே போம்போது, மழையும் காற்றும் உண்டாகி இருள் மிகுந்த போது, சிவபிரான் இவருக்குச் சகாயமாகக் கோபால வேஷம் தரித்துக் கொண்டு அவருடன் சென்றார். ஆசாரியர் அவரை நோக்கி நீ ஆர் என்றார். அவர் நான் கோவடி சேஷத்திரத்திலுள்ள கோக்களை மேய்க்கும் இடையன், உமக்குச் சகாயஞ் செய்யப் போந்தேன் என்றார். இவ்வார்த்தை அவருக்கு இனிமை பயந்தமையால், அங்ஙனமாயின் நீ வருவாயாக என்று கூட்டிக்கொண்டு வந்து, பின்னர்த் தமது கிரீகத்திலே ஆகாரஞ் செய்தபோவாயோவென அவர் நீர் என் கையிலே ஆகாரத்தைக் கொடுத்திழைநாள் என் வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய்ச் சாப்பிடுகின்றேன் என்றார். அதற்கு ஆசாரியர் இயைந்தா பாகற்காய்க் குழம்பும் அன்னமும் கொடுப்ப அவர் அதை வாங்கிக்கொண்டு தமது வீடாகிய ஆலயத்தினுள்ளே பிரவேசித்து, இலிங்கத்துக்கும் இடபதேவருக்கும் இடையேயுள்ள அர்த்தமண்டபத்திலே அவற்றைச் சிதறிவிட்டு லிங்கத்திலே அந்தர்த்தானமாயினார். காலைவிலே அர்ச்சகர்கள் வந்து சிந்துண்டுவிடந்த கறியையும் அன்னத்தையும் பார்த்து, இஃதென்னை! என்று ஆச்சரியமுற்று நின்றார்கள். பின்னர்க் கோயிலதிகாரியானவர் வந்து பார்த்து, பரிசாரக வேலைக்காரரைபெல்லாம் தண்டிக்கத் தொடங்கினார். அவர்கள் நாங்கள் இந்தக் காரியம் செய்தேம் இல்லை என்றும், நாங்கள் வீட்டுக்குப்போம்போது உள்ளே எங்கும் நன்றாகப் பரிசேசித்து, திருக்காப்பிட்டுக் கொண்டு போனோம் என்றும் இதுசெய்தார் மந்திரியருயில்லை என்றும் சொல்லித் தலை குனிந்து சும்மாவிருந்தார்கள். அப்போது முதற்றிணத்த இராத்திரியிலே அரதத்தாசாரியர் தரிசனத்துக்காக இங்கே வந்திருந்தார். போகும்போது வழியிலே மழை பெய்யத் தொடங்கிற்று; ஆதலினால் அவருக்குச் சகாயமாகக் கோவடுநாதர் கோபால வேஷத்தோடு போயினார். அவர் தமது கிரகஞ் சார்ந்தபோது ஆசாரியர் அவரைப் போசனத்தின் பொருட்டுத் தப்பி, அவர் அதற்கு உடன் புகாமெகண்டு பாகற்காய்க் குழம்பும் அன்னமும் கொடுப்ப பாலசந்திர சிகாமண்யாகிய கோவடு நாதப்பெருமான் இடைய ரூபத்தோடு அவற்றை வாங்கிக் கொண்டு வந்து, இந்தப்பிரகாரஞ் செய்த வினையாடினார் என்று ஓர் அசரீரி வரக்கு ஆகாயத்திலே எழுந்தது. அதைக் கேட்ட யாவரும் ஆச்சரியமுற்று அரதத்தாசாரியருக்குச் சிவபெருமான் இத்துணைக் கிருபை செய்தாரோ என்று யாவரும் புகழ்ந்தார்கள். இங்ஙனம் அரதத்தாசாரியர் நெடுங்காலம் அதிதி பூசைமுதலிய அநேக தருமங்களைச் செய்து கொண்டுவந்தார். வயசு முதிர்வுறுந் தமது தள்ளாமைப் பருவத்திலே ஏழுதலத்துக்குந் தினந்தோறும் செல்ல மாட்டாதவராய், தமது ஆன்மார்த்த பூசையிலே ஏழு தலத்துச் சிவலிங்கங்களையும் ஸ்தாபித்து பூசித்து தரிசித்து மோக்ஷப் பிராப்தியின் பொருட்டு ஒருமையோடும் வழிபட்டுவந்தார்.

(சக) அரதத்தாசாரியர் திரியம்பகர் என்னும் பிராமணருடைய பாபத்தை நிவாரணஞ் செய்வித்தமை வருமாறு:— திரியம்பகர் என்னும் பிராமணர் ஒருவர் யதீசுவரர் ஒருவரை,

அடைந்த சேவை செய்து, அநேக வித்தியாப்பியாசம் பண்ணினார். ஓர்சூலத்திலே தமதுகுரு ஏகாந்தத்திலிருந்தபோது, எல்லா வித்தைகளும் அப்பியசித்தேன். பஞ்சாஷ்டரோபதேசமும் பெற்றேன். இவற்றிற்கு மேலறியற்பாஸது யாது? ஏன்று தமது குருவைக் கேட்ப, அவர் யோசித்து உலகத்திலே சுருத்தல்யிருக்கின்றனும் ஸ்ரீபஞ்சாஷ்டரத்தின் மேலானதும் ஒன்றுமில்லை. ஒப்பானதும் ஒன்றுமில்லை. இந்த இரகசியம் இவனுக்குத் தெரியவில்லையே! இவன் சந்தேக மில்லையல் முடனென்று நினைந்து சில இரகசியம் இன்னும் உண்டு காலாந்தாத்திலே சொல்லுகின்றேன் என்றார். இது நோக்கிக் காலம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தானே இப்படி வெகு காலமாயிவ்னர், ஓர்நாள் சேஷன் போசனத்தின், பொருட்டு வெனிஷே போயிருப்ப, யதீசாருக்குத் தேவையோக காலம் கிட்டிவிட்ட, சேஷனுக்கு யாதோ சொல்ல வேண்டியிருந்த தெஜ்பகத அவர் யோசித்து ஸ்ரீபஞ்சாஷ்டரத்தினும் மேலாய் அறியற்ப பாஸது மற்றொன்றில்லை என்று நிலத்தில் எழுதிச் சார்த்தியாகம் பண்ணினார். அப்போது ஓர் தொட்டிச்சி வந்த அதனை ஒலையில் எழுதிக் காதோலையாயிட்டிக் கொண்டு, வீடு சார்ந்தான். சேஷன் வந்த பார்த்து, தனது ஆசாரியர் இறந்து கிடந்ததைக் கண்டு, துக்கத்தோடிருப்ப, அங்கிருந்தவர்கள் உமது ஆசாரியர் எழுதிவைத்த இரகசியத்தை ஓர் தொட்டிச்சி எழுதிக் கொண்டு போய்விட்டான் என்று சொல்ல, சேஷன் அவன் வீடு தேடிப்போய், அவனைப் பல்வகையாலும் உபசரித்து காதோலையைத் தால்வேண்டும் என்று கேட்டான், நீ என்னேடிருந்து சாப்பிட்டி என்னோடு கூட உண்பையாயின், நான் காதோலையைத் தருவேன் என்றான். அதற்கு அவன் உடன்பட்டி, அவனுக்கு வேண்டிய தொழில்களெல்லாஞ் செய்து, அவனைப் பிரிதி செய்து காதோலையை வாங்கிக் கொண்டான். அவன் தனக்கு எழுதிய பத்திரிகையைப் பார்த்து, "அதிலே எழுதப்பட்ட அக்ஷரங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து, பின்னரும் அவனை இதுகாறும் கூடியிருந்த தோஷமற யாது பிராயச் சித்தமாமோ என்று நினைந்து தைப்பூசத்திலே திருவிடை மருதாருக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, மத்தியார்ச்சனரோடு காவேரிக்குப் போய் ஸ்நானஞ் செய்து, மகாலிங்க மூர்த்திதரிசனஞ் செய்து கொண்டு போகும்போது, அரத்தாசாரியர் இரகத்துக்கு வந்து அவரை நோக்கி சுவாமி! எனக்கு அன்னம் கொடுத்தநாள் டிவன்ஷி மென்று பிரார்த்திப்ப, ஆசாரியர் அவரைத் தமது ஓரே பந்தியிலிருத்திப் போசனம் கெயித்தார். போசன முடிந்தபின் அவர் வெளியிலே வர, அதைக் கண்டு கிராமத்தார் இவன் தொட்டிச்சி சகவாசம் பண்ணினவனென்று அரத்தாசாரியருக்குப் பிராய் தாபித்தார்கள். பின்னர் அவர்கள் திரியம்பகரை நோக்கி நீ எந்தப் பந்தியிலிந்து சாப்பிட்டா பென்று வினா, அவர் உள்ளவாறு சொல்ல, அதைக் கேட்டு அவர்கள் ஆசாரியரிடத்திலே போய், மகாபாதகனாக இவனோடு நீர் சாப்பிட்டா நிக்நையாமன்றோ என்றார்களே; அப்போது அவர் அவர்களை நோக்கி, தைப்பூசத்திலே மகாகாவேரியிலே ஸ்நானம் பண்ணி மகாலிங்கமூர்த்தி தரிசனம் பண்ணி யிருக்கின்றார். ஆதலினால் அவர் மகாபாதகங்களினின்று நீங்கினார். என்றார். கோடி சென்மங்களிலே செய்த பாபம் சிவதரிசனத்

தினலே அக்கினியிலிட்ட புஞ்சுபோலாகித்துப்போம் என்றார். இந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு அவர்கள் பின்னுஞ் சொல்லவராயினார். அவளோ தாசி, உகோராத் திரிம அவன் அவளோடு ஆகாரமுதலிய கொண்டமைவால், அவை யெல்லாம் கேவலம் காவேரி ஸ்நானத்தால் எவ்வாறு நீங்கும் என்றார்கள். அப்போது அரத்தாசாரியர் அந்தப் பிராமணரைத் திரியம்பகரே என்று அழைத்து, நீர் இவர்களோடு மத்தியார்ச்சனார் சந்திதானத்துக்குப் போய்; நான் புஷ்யநக்ஷத்திரத்திலே காவேரியிலே ஸ்நானஞ் செய்து உம்மைத் தரிசனம் பண்ணினமையால் என் பாபம் போய்விட்டதோ சுவாமி! சொல்லும் என்று கேளும் என்றார். இங்ஙனம் அரத்தாசாரியர் அறிவுறுத்தக் கேட்ட திரியம்பகர் அப்பிராமணர்களோடு மத்தியார்ச்சனத்துக்குப் போயிருந்த சமயத்திலே, ஆலயம் சிவனடியாரால் நிறைந்திருந்தது. திரியம்பகர் சுவாமியைப் பார்த்து, தேவாதி தேவரே, தயாசமுத்திரரே, புஷ்யநக்ஷத்திரத்திலே சாஷாந் காவேரி ஸ்நானத்தினாலும், உமது தரிசனத்தினாலும் அவ்வேசியோடு யான் சங்கமஞ் செய்து ஸ்நி வாழ்ந்த தோஷம் போய்விட்டதா சுவாமி! அருளுதல் வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார். அது கேட்ட பக்தர்களுக்கிரகிய மருதப் பெருமான் அவரை நோக்கி, ஏ குழந்தாய்! நீ செய்த அந்தப் பாபம் தீர்ந்த போய்விட்டது என்றார். சரணாகதர்களுக்காகிய சிவனுடைய வாக்கியத்தை அவர்கள் கேட்டு இது எதிரொலி வாக்கியமேயன்றி, சிவவானுடைய வாக்கிய மன்று என்று மறுத்தார்கள். இதைக் கேட்டுத் திரியம்பகர் கண்ணீர் வார அழுது, மீட்டும் ஆசாரியரிடம் வந்து இவர்கள் அதனை ஒப்புக் கொண்டிலர் என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். அப்போது அரத்தாசாரியர் அவரோடு தாமுங் கூட ஆலயத்துக்குப் புறப்பட்டுப் போய், அந்தச் சபையிலே சுவாமியைப் பார்த்துப் பின்னுங் கேளும் என்றார். அவரும் அப்படியே முன்போல வணங்கி வேண்டினார். சுவாமியும் மகாமேக கோஷம்போல, மகாலிங்க தரிசனத்தினாலும் காவேரி ஸ்நானத்தினாலும் உன்பாபம் போனது போனது என்று அசரீரி வாக்கினால் அருளினார். உடனே எல்லாரும் ஆச்சரியப்பட்டு அரத்தாசாரியரைப் புகழ்ந்து கொண்டு தத்தம் வீடு சார்ந்தார்.

(சச) அரத்தாசாரியர் தமது முடமருமகனரை ஸ்ரீகாகியை அடைபுமாயு செய்தமை வருமாறு:—அரத்தாசாரியருடைய சகோதரியாருக்கு ஓர் முடப்புதல்வர் அவதரித்திருந்தார். இவர் ஓர்நாள் தமது மாமனருடைய பாதங்களிலே கீழ்ந்து வணங்கி சுவாமி உமது அருளினாலே காகி மகா நக்ஷத்திரத்த மணிகர்ணிகையிலே ஸ்நானஞ் செய்ய விரும்புகின்றேன் என்று காதலோடு வேண்ட, ஆசாரியர் கிராமத்திலேயுள்ள சரதிலே ஸ்நானஞ் செய்யுமாறு ஆஞ்ஞாபித்தார். மேன்மை தங்கிய புத்தியையுடைய இவர் உடனே அதில் ஸ்நானஞ் செய்ய, அவர் மணிகர்ணிகையிலே தோன்றி, பின்னர் கங்கா ஸ்நானஞ் செய்து, விசுவேசுவர தரிசனஞ் செய்து கொண்டிருந்தார். இங்ஙனம் சில வருஷம் கழித்தபின், ஓர்நாள் விசுவேசுவரர் ஆலயத்துக்குச் சமீபத்திலே ஒருவர் தமது பாரியாரோடு சொக்கட்டான் ஆடிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது அவர் இவரை நோக்கி ஓ பிராமணேத்தமரே!

அண்ணலிவையவரே! தமது திராமத்திலே காசிபகோத் திராரும் கல்லேரும் வைதிகமார்க்கருமாய் அரத்தத்தர் என்பவர் ஒருவர் இருக்கின்றாரா? என்று கேட்டார். அதற்கு அவர் நான் வசிக்கும் கஞ்சாபுரத்திலே அரத்தத்தர் எனப்பெயரிய என் மாதலர் வசிக்கின்றார். அவர் சைவேந்திரர்கோ மத்தோடிருக்கின்றார் என்றார். உப்போது அவர் இவரது வார்த்தையைக் கேட்டுச் சந்தோஷமுற்று, காசியிலே ஒருவர் அவரது கோமம் விசாரித்தார் என்று சொல்லுகிறார் என்றார். அவரோடு அங்கிருந்த பாரியும் புன்முறுவலோடு நானும் விசாரித்தேன் என்று சொல்லுகிறார் என்றார். அதைக்கேட்ட மருகனார் நான் தாங்கள் இருவருக்கேட்ட வசனம் சொல்வேன் என்று சொல்லி, நான் இனி எப்படி அங்கே போகும் வன்மையுடையவனாவேன் என்றார். அதற்கு அவர் நீர் எப்படி இங்கு வந்தீரென்று கேட்க, அவர் என் கிராமத்திலே பிரமதீர்த்தம் என்று ஒன்றுளது. அகிலே ஸ்நானஞ் செய்யுமாறு என் மாமனார் ஆஞ்ஞாபிக்க, அப்படியே ஸ்நானஞ்செய்து இங்கே மணிகர்ணிகையிலே வந்து தோன்றினேன். இனி அவ்வாறு போகச் சக்தியுடையேனல்லேன்? என்றார். அதைக்கேட்ட பெரியவர் நீர் இப்பொழுதும் போய் மணிகர்ணிகையிலே ஸ்நானஞ்செய்யும் என்றார். அவர் அவ்வாறு மணிகர்ணிகையிலே ஸ்நானஞ்செய்து, உடனே பிரமதீர்த்தத்திலே தோன்றி, மகிழ்ச்சியோடும் மாமனாரை அடைந்து விணங்கி சுவாமீ உமது கிருபையினால் கங்கா ஸ்நானஞ்செய்து போந்தேன் என, ஆசாரியர் அவரை நோக்கி காசியிலே யாராயினும் என்னை அறிந்தார் உளரோ? என்று கேட்ப, அதற்கு மருகனார் ஆம், காசியிலே விடருபத்தோடு சொக்கட்டான் ஆடிக்கொண்டிருந்த தம்பதிகள் தங்கள் கோமத்தை விசாரித்தார்கள் விசாரித்தார்கள் என்றார். அதைக்கேட்ட அரத்தத்தர் அவர்கள் கேட்டார்களா! கேட்டார்களா! என்று சொல்லிக்கண்ணீர்வார ஆனந்தபரவசராய் நிருத்தனஞ் செய்தார். இதைக்கேட்ட கிராமத்தாரெல்லாம் வந்து ஒருங்குகூடிச் சிவானுருயினாலே மணிகர்ணிகையிலே ஸ்நானஞ்செய்து, பிரமதீர்த்தத்திலே வந்து தோன்றினமையால் இத்தீர்த்தத்துக்கும் மணிகர்ணிகை என்று பெயர் வழங்குக என்றும், இதிலே ஸ்நானஞ் செய்தவர்களுடைய பாபமெல்லாம் ஒழியும் என்றும் ஓர் அசரீரி வாக்கு எழுந்தது. அரத்தத்தாசாரியர் முதலிய யாவரும் அற்புதமாயி இவ்வசரீரி வாக்கைக்கேட்டு, இது அடியார்கள் பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட சிவலீலை என்று அறிந்துகொண்டார்கள். அரத்தத்தாசாரியரிடத்திலிருந்து அவர் மருகனார் யாவும் அறிந்து சர்வஞ்ஞாயினார். இவர் தமது மாமனார் செய்த சுருதி சூத்திரமாலைக்கு வியாக்கியானஞ்* செய்து மிகக்கீர்த்திபடைத்தார். சனங்கள் இவருடைய பத்தி விசேஷத்தை நோக்கி இவருக்கும் அரத்தத்தரென்று பெயர்கொடுத்தார்கள்.

(சரு) அரத்தத்தாசாரியர் கள்ளன் ஒருவனைத் தப்புவித்தமை வருமாறு:—இப்படியிருக்குங் காலத்தில் ஓர்நாள் திரு

* சுருதி சூத்திர மாலைக்குச் சிவலிங்கபூபதி எழுதிய வியாக்கியானத்தினும் மருகனார் எழுதியது சிறந்தது என்பர். இது மாயாவாசிகளாற் றெழுதிக்கப்பட்டது போலும்!

டன் ஒருவன் இராசாவின் கிரகத்திலே திருடிக்கொண்டு புறப்பட்டுப்போக, காவற்காரர்கள் அவனைத் தொடர்ந்து வர, அது கண்ட கன்வன் ஒடிவந்து அரத்தத்தாசாரியரை கமஸ்கரித்து, சுவாமீ! காவற்காரர்கள் தொடர்ந்து வருகின்றார்கள். என்னைக்கண்டால் கொன்றுபோடுவார்கள், காத்தக் கொள்ளல் வேண்டுமென்று வேண்ட, உடனே அவர் அந்தத் திருடனுக்கு விபூதிதாரணஞ் செய்து யஞ்ஞோபவீததாரணஞ் செய்து, தாலபாத்திரத்திலே போசனங்கொடுத்து உண்பித்தார். உண்டுகொண்டிருக்கும்போது, முன்னே ஒடி வந்த கன்வன் எங்கே என்று காவற்காரர்கள் அரத்தத்தாசாரியரைக்கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் நடிது பிள்ளை உள்ளே உண்டு கொண்டிருக்கின்றான், ஐயமுளதேல் உள்ளே பிரவேசித்துப்பார்த்துக்கொள்க என்றார். அவர்கள் எங்குஞ் சுற்றிப்பார்த்தும் மற்றொருவரையுங்காணாது தம்வழியே பேரீய்விட்டார்கள்.

(சக) அரத்தத்தாசாரியர் கைலாயம் அடைந்தமை வருமாறு:—அரத்தத்தாசாரியர் சர்வகர்த்தாவாகிய சிவபெருமானையே பூரணபாவனா தியானஞ் செய்து கொண்டிருந்தார். அப்போது சிவபெருமான் அவருக்குச் சாயுச்சியங் கொடுக்க வேண்டி, தாம் பிருங்கி நந்தி மகாகாளர் பிரமா விஷ்ணு முதலாயினோரோடு வாத்திய கோஷங்கள் முழங்க, அட்டிக்குக்கொல்லலாம் அளவிலாப் பிரகாசம் விளங்க, சடையிலே அமைந்த கங்கைப் பிரவாகத்திலே சந்திரன் விளங்க, காசிலே சர்ப்பங்கள் இரத்தின குண்டலங்களாய் விளங்க, தமது மடித்தலத்திலே உமாதேவியார் அமர, கபாலங்களிலே தமது குண்டலங்கள் பிரிதிவிம்பிப்ப, பவளக்கொடியின் மத்தியில் விளங்கும் முத்துக்கள் போல உதிகளின் மத்தியிலே தந்தவரிசைகள் பிரகாசிப்ப, மந்தகாசத்தினாலே முகம் சோபிக்க, மான் மழி வரதம் அபயம் விளங்க, உருத்திராக்ஷ மாலாதாரணராய், இடபாருடராய், இடபத்தின் ஏரியிலே சர்ப்பகங்கணமணிந்த கரம் அமைய, உருகும் நெய்க்கீட்டி போல சச்சிதானந்த சொரூபியாகிய சிவபிரான் அரத்தத்தாசாரியருக்குச் சாயுச்சியம் கொடுக்குமாறு குருவடிவத்தோடு எழுந்தருளினார். இவ்வாறு தமக்கு முன் எழுந்தருளி மோக்ஷம் கொடுக்க விரும்பும் சுவாமியை ஆசாரியர் நோக்கி அவரை பூராமையினாலே மீட்டும் மீட்டும் நமஸ்கரித்துத் தோத்திரம் பண்ணினார். பண்ணவே, ஆசாரியர் மீது சிவபிரான் பிரீதி செய்து, ஏ அரத்தத்த பக்த சிரோமணியே! உமது திரி காலபூசை செபம் ஸ்தோத்திரம் தியானம் எனபனவற்றால் நம்மை வழிபட்டனை; உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள் என்றார். அதற்கு ஆசாரியர் உமாசமேதராகிய கைலாசபதியைநோக்கி, சுவாமீ! நீர் இப்போது அடியேனுக்குப் பிரசன்னராய் வரங்கொடுப்பது மெய்யேயானால் எனக்கு இருபுறத்துமுள்ள பதினான்கு வீட்டுக்காரரையும் மீட்டி வாரா நெறியாகிய முத்தியிலே சேர்த்தருளும். லோகநாதரே! உமக்கு ஈகஸ்காரம் என்றார். இங்ஙனம் பிரார்த்திக்கக் சிவபிரான் அங்ஙனமாகுக என்று அங்கீகாரஞ் செய்ய, ஆயிரம் கிண்கிணி சாலங்களாலும் நவரத்தினக் காலத்தாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட கோயுறியப்பிரகாசமாய் விமானமொன்று வந்திறங்கிற்று. அதிலே பதினான்கு வீட்டுக்காரரும் அவர்கள் பந்துக்களும் சினேகிதர்களும் வந்தேறினார்கள். சுவாமீ! அரத்தத்தரை நோக்கி பதினான்கு வீட்டுக்காரர்கள் வந்து ஏறினார்கள். மற்றோர் வீட்டுக்காரர் எங்கே என்று சிவபிரான் அரத்தத்தாசாரியரை வினாவு, அவர் “பதினான்காம் வீட்டுக்காரி ஓர் கிழவி, அவள் சரீரமெல்லாம் திரைந்து வெணுத்து விரலெல்லாம் நடுங்கப்பெற்றவள். நெடுங்காலத்தாள், ஒவ்வோர் நாளும் விக்வினேசுரனுக்கு மோதகம் நிலே

திப்பவன் என்று கூறி, அவனை அழைத்துவருமாறு ஒருவரை அனுப்ப, அக்கிழவன் அழைக்கவந்தவரை நோக்கி, நான் விநாயகக்கடவுள் பொருட்டு அடுப்பிலே மோதகம் பாகமாறு வைத்தேன், அது நிவேதிக்கப்பட்டபின் வருவேன் போகின்றவர்கள் கைலாசு முக்திப்போகலாம், நான் விக்கிணைசுவரருக்கு நிவேதனம் பண்ணிவிட்டுப்பின்பு வருகின்றேன் என்று சொல்லியனுப்பினான். அவர் அவள் வார்த்தையை வந்து ஆசாரியருக்குச்சொல்ல, அவர் நான்கள் இப்போது பிரஸ்தானமாவேம் அக்கிழவி விக்கிணைசுவரருக்குப் பூசை செய்துக்கொண்டு வருகின்றாளாம்” என்றார். அப்போது சுவாமி புன்சிரிப்படைந்து பக்கத்திருந்த கணபதியை நோக்கி, அக்கிழவியுடைய பூசையை அங்கீகரித்துக்கொண்டு அவளைக்கைக்கு இட்டுக்கொண்டு வருக என்று அவரை ஆலயத்தின் புறத்திலே இருக்கச்செய்தார். அரத்தாசாரியர் விமானத்தில் ஏறும்பொழுது, அவருடைய வைவசுதான்னம் நானேயும் புசித்தவந்த ஓர் சுவானமானது இரக்கத்தினாலே அழ, அதனையும் எடுத்த இரத்தத்தின் மேலேற்றி வைத்துத் தாமும் ஏறினர். சிவபிரான் அரத்தாசாரியர் முதலியபத்தர்களோடு கைலாயைச்சாரச் செல்வாராயினர். இதற்குள்ளே மோதகம் பாக்குசெய்துமுடிந்த, அவற்றை மந்தைய உபகாணங்களோடு கொண்டுபோந்து, சாவகாசமாக விநாயகருக்குப் பூசை செய்து முடிப்ப, அவ்விநாயகர் அவனை நோக்கி, உனது பூசை கொண்டு பிரித்திற்றேம். உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேளென்ன, அவள் லோகோபகாரமாக ஓர் வார்த்தை கேட்கின்றாள். சுவாமி! இப்படிப்பட்ட ஓர் கிழவி பூசித்த வந்தாளென்று புத்திவிழைக்குமாறு நீர் இவ்விடத்திலே சார்ந்தியராயிருந்து உமக்கு மோதக முதலியவை வைத்து நிவேதித்த உம்மைப் பிரதான நமஸ்காரஞ் செய்கின்றவர்களுக்குக் கைலாயத்தைக் கொடுத்தருளல் வேண்டு மென்று உரைத்து, தனக்குக் கைலாயப் பிராப்தியைத் தந்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தாள். அதற்கிசைந்து விநாயகர் அவள் ஆங்கை எழுந்தருளியிருந்தார். இரத்தத்தின்மீதிவந்து போந்தவர்கள் பாதிக்காரஞ் செல்லற்கு முன்னரே இவள் அவர்களைக் கண்டு சேர்தாள். அங்குள்ளோர் நீ இவ்வளவு வேகமாய் வந்தாயோ என்று கேட்ப, அவள் “குதிரையும் காதம் கிழவியும் காதம்” என்பது அறிவாகளோ என்றான். அந்த வார்த்தையைக் கேட்டுக் கொண்டு அவர்கள் எல்லோரும் ஸ்ரீகைலாசத்தை அடைந்தார்கள். பதினான்கு வீட்டுக்காரரும் சங்கிரகலா குடாகிய சம்புவுடைய சாரூப்பியத்தைப் பெற்றார்கள்.

அரத்தாசாரியசுவாமியகள் சரித்திரம்

முந்நிற்று.

பெயரம்.

திருச்சிறுதம்பலம்.

சித்தாந்தவசன பூஷணம்.

பதியிலக்கணம்.

(225-வது பக்கத்தொடக்கி.)

பத்தன்வினா

சிறுட்சத்தியின் மலத்தைப் பாகப்படுத்தித் தனது திருவடியிற் கூட்டிக் கொள்ளாது நெடுகாலம் திதி யென்று கிறுத்துவானேன்?

விடை.

ஆன்மாக்கள் செய்த கன்ம மிகுதியா யிருக்கையினால் ஸந்தக் கன்மம் புரித்துத் தொலைப்பிக்கவேண்டியேயாம்.

புத்தன்வினா.

இங்ஙனஞ் செய்யின் முதல்சன் மறைப்பிப்பானேன்?

விடை.

போகங்கள் வருவாமற் புசித்துத் தொலைத்துக் கன்ம வொப்பில் மலங்களெல்லாம் போக.

புத்தன்வினா.

அனுக்கிரக மென்ற தென்னை?

விடை.

குற்றத்தைப் பொருத்தியிருக்கிற பாச பந்தங்களைப் போக்கி முத்தி நெறியிற் சேர்க்குதல்.

புத்தன்வினா.

முன் சொன்ன நான்கு மனுக்கிரக மல்லவோ?

விடை.

அந்நான்கு மனுக்கிரகமேயாம், அனுக்கிரக மென்றே மோட்சத்திற்குக் காரணம். ஏனைய நான்கு மனுக்கிரக நிமித்தமாக மலபாகத்திற்குக் கன்ம நாசத்திற்கும் போகத்திற்குக் காரணம். இவற்றுள் சங்காரங்கருமபாகத்திற்கும் மாயா சாமர்த்திய வுற்பத்திக்கும் உயிர்களினப்பாறுதற்கும்; சிருட்டி போக சாதன சம்பந்தத்திற்கும்; திதி பக்குவ போக கருமபோகத்திற்கும் கருமார்ச்சனத்திற்கும்; திரோபவம் போகத்திலமிழ்தற்குக் கருமநாசத்திற்கு மலபாகத்திற்குக் காரணமாகும்.

மாணவகன்வினா.

இப்பஞ்ச கிருத்தியங்களிற் பேதமுண்டோ?

விடை.

பஞ்ச கிருத்திய மிருபத்தைந்த வகைப்படும், பானிடத்திற் பராசத்தி தோன்றி இதில் ஆதிசத்தி தோன்றி இதில் இச்சாசத்திதோன்றி இதில் ஞானசத்திதோன்றி இதில் கிரியாசத்தி தோன்றி இவற்றின் சத்தி விநாசத்தி மனோன்மணி மகேசை உமை திருவாணி மனோன்மணி பேதங்கள் மகேசுவரி பேதங்கள் ஆகிய சத்திபேதங்களின் படைப்பொரு வகையாகவும், மூலகையுயிர்களு மவற்றின் பேதமாகிய வுயிர்த் தோற்ற மொருவகையாகவும், ஆணவ மாயை காமியம் வைந்தவம் திரோதாயி யென்னும் பாசங்களின் பேதங்கள் படைப்பொரு வகையாகவும், மந்திரம் பதம் வன்னம் புவன மாகிய விவற்றின் பேதங்களின் படைப்பொரு வகையாகவும் நால்வகைத் தோற்றமும் ஏழ்வகைப் பிறப்பும் என்பத்து நான்கு துறையிற் யோனி பேதங்களுமாகிய நானேயுஞ் செய்யும் படைப்பொரு பேதமாகவும் படைப்பொரு வகையாம். திதியுஞ் சங்காரமு முன்னொன்ன வைவகையையும் வளர்ப்பது மொடுக்குவதுமாகும். திரோதானம் பிரபஞ்சத்தை மெய்யாக்கல் பதியைப் பொய்யாக்கல் தத்துவங்களிற் செலுத்தல் அத்தத்துவங்களோடே கூடியறியச் செய்தே அறிவிக்கும் பொருளைக் காட்டாமல் மறைத்தல் கன்மத்தை யே ருசிப்பித்தலாக வைந்து வகையாம். அனுக்கிரகம் விஞ்ஞானகலர் முதலாயினர்க்குப் பிராணஞ் சிந்தி முறைமையிலே நின்று தன்னை யுணர்த்துதல், பிரளயாகல் முதலாயினர்க்கு மானுமழுவும் சதர்ப்புயமும் திரிநேத்திரமுமாகிய தன்வமவு கொண்டு முன்னிற் நிரட்சித்தல், சீகலருக்குச் சித்த சித்தெங்கும் பூரணமானவ னுபடியால் தன் வடிவெல்லாம் காந்து மானுடனாக வெளிப்பட வந்திரட்சித்தல், தேவர்பானுடர் முதலாயினர்க்குப் பக்குவ மிகுதியால் வேட மாறித் தோன்றி மெய்யறிவித்தல், மந்திரஞ் செய்தல் மிகுதிகளினால் ஆங்குத் தோன்றி யனுக்கிரகித்தலென வைந்தாம்.

இவ்விருபத்தைந்தும் பதி *தன்மை முன்னிலை படர்க்கையெ ன்னு முறைமையிலே நடத்துவன்.*

புத்தன்வினா.

முதல்வன் அருவமோ உருவமோ அருவுருவமோ?

விடை.

மூன்று முதல்வனுக்கனுதியே யுள்ளதாம்.

புத்தன்வினா.

பதியினுக் குருவமுளதெனி னமக்குண்டான வீழவுபோ லவனுக் குருவத்தினே யொருவனுண்டாக்க வேண்டு மன்றோ?

விடை.

பதி சுவேச்சா விக்கிரகனாகவி னவனுக் கொருவர் வீழவு கொடுக்க வேண்டிவதில்லை. தன்னுடைய திருவுளத் தினுக் குப் பொருந்தின திருமேனி தானே கொள்ளுவன்.

புத்தன்வினா.

சர்வான்மாக்களு மங்கனமே தங்கள் தங்களிச்சையினால் வடிவங்களை யுண்டாக்கிக் கொள்ளாரா?

விடை.

ஆன்மாக்கள் தாங்கணினைத் த வடிவங்களை யுண்டாக்கிக் கொள்ளார்கள்.

புத்தன்வினா.

ஆனாற் பதிவடிவு கொள்வ தெங்ஙனம்?

விடை.

யோக சித்தர்கள் தங்கட்கு வேண்டிய வடிவு வொருவர் கொடாமலே தாங்களே யெடுத்திக் கொள்வது போலாம்?

புத்தன்வினா.

அங்கனமாயின் பதியுய்வியோக சித்தர்களி லொருவனுக்கி டிடானோ?

விடை.

யோக சித்தர்கள் பதியினுடைய வருளினால் வேண்டின வடிவங் கொள்வ ரவை மாயையேயாம்.

புத்தன்வினா.

பதியின் நேகமு மாயாவடிவ மாகாதோ?

விடை.

யோகிக ணம்மனோரெல்லா மலத்தைப்பற்றிக் கிடக்கும் பசுக்கள் ஒன்றையே யறிதனு மொன்றையே செய்தனு மொ ன்றிலே முதன்மையாததுமாகிய வற்ப ஞானத்தொழின் முத ன்மை யுடையார் அதற்கேற்ப மலத்தைப் பற்றிய பசுக்களு க்கு அதனோ டியையுடைத்தா யேகதேசவறிவைச் செய்யுமா யையுருவம். முதல்வன் மல நீங்கிய வறிவிறற்க்கி நின்று ணர்த்துவோனும் பசுபதி யெல்லா வறிவு மெல்லாத் தொழிவ மெல்லாமுதன்மையு முடையன் அதற்கேற்ப முதல் வனுக்கு மலநீங்கிய வுயிர்கட்கு வியாபகவறிவைச் செய்யுஞ் சத்தியுருவம்.

புத்தன்மதம்.

பதிக்குச் சத்திவடி வென்னில் பரிணம மென்னுங் குற்ற முண்டாகி நித்தியத்தவங்கெடும், அதனா லருவமெனி னத்து வா மூர்த்தி யென்பது பொய்யாகி விடும்.

மறுப்பு.

உலகிற் காணப்படும் பதார்த்தம் யாவும் உருவம் அருவம் அருவுருவமாகிக் காணப்பட்டு நிற்கும், ஆகாயமுதலிய வரு வப்பொரு ள்ருவத்தி னியல்புடையதாகாது, நில முதலிய வருவப்பொரு ளருவத்தி னியல்புடையதாகாது, சந்திரன்

* தன்மையாவது பஞ்ச மூர்த்திகளாயும், அக்கரங்களாயு நடத்துகை. முன்னிலையாவது அவணவானதுவென்னும் பிர பஞ்ச முன்னிலையாக நடத்துகை. படர்க்கையாவது பூரண வகையில் அசரீரியாய்த்திருமேனி வியாபித்து நடத்துகை.

முதலிய வரு வருவப்பொரு ளிரண்டியல்பு முடையதாகாது. இங்கனமாறத்துவாவிற் பட்ட பொருளனைத்து மொன்று பிறிதொன்றி னியல்பை யுடையதாகாது. ஆகலின் முதல் வனை யின்னானெனின் பிரபஞ்ச பதார்த்தங்களி லொன்றாவன்.

மாணவகன்வினா

வியாபியாய் நின்று பிரேரிக்கு முதல்வ னறியப்படுவனோ வறியப்படாதவனோ?

விடை.

முதற் பொருளளவைகளா னறியப்படு மியல்பிற்றெனின் அங்கன மறியப்படும் பிரபஞ்சம்போ லழிபொருளாகிய அச த்தாம். எல்லாவற்றாலு மறியப்படாத வியல்பிற்றெனின் அங்கன மறியப்படாத முயற்கோடுபோலச் சூனியப்பொரு ளாம். ஆகலா னிவ்விரு பகுதியுயின்றி *ஒருவாற்றானறியப் படாமையு மொருவாற்றா னறியப்படுதலுமாகிய விரண்டு வகையானுஞ் சிவசத்தாம்.

மாயாவாதமதம்.

முதல்வ னுன்மாவா னறியப்படி ஸசத்தாம், அறியப்படா னுகில் சூனியமாம் அதனாற் சதசத்தென்னி லிரண்டு தரும மொன்றுக்குக் கூடாது.

மறுப்பு.

மனோவாக்குக் காயங்களை நீங்கி நின்றறியப் படுபவன் முதல்வனுக்கிய சத்தாம், மனமுதல்வன் சரணங்களினா லறிய தெல்லாந் சடமு நித்தியமுமாம்.

மாயாவாதமதம்.

ஆன்ம போதத்தாற் சுட்டி யிந்திரியங்களாற் கண்டதனைப் புத்தியினாலறியப்படு மவை யெல்லாந் சத்தென்றும் இவ் வான்மாவிற்கு வேறாய் அறியப்படாதபொரு ளசத்தென் னுஞ் சொல்லில், எல்லாவற்றையு மறிந்து பிரயோசனங் கொள்ளத்தக்க வான்மா*சத்தாகியபொருளை யறியாதிருப்பா னுகி லந்தப் பொருளென்பதொன்று மில்லையாய் அப்பொரு ளாற் கொள்ளும் பிரயோசனமு மில்லையாய்ப் போய்விடும்.

மறுப்பு.

அறியத்தக்க பகுதியையுடைய வான்மா முதல்வனுடைய வருளினாலே முதல்வனை வேறறக் காணா நிற்பன். இவ்வா றறியத்தக்க பொருளானது இவனுக் கறிவுமாய் இவனுக்கு வேறுமாய் விடயங்களைக் காணாமிடத்த முதல்வனுடைய ஞானசத்தியினாலே யறிக்கையினா லந்த ஞானசத்திற்கு வேறற வந்த ஞானமே வடிவாய் நிற்பன்.

பாதஞ்சலன்வினா.

முதல்வனாது பாவனையாவது கருவிக்குடன் கூடி நின்று செய்வதெனிற சகலமாய்ப் போகிலாஹும், கருவிக்க நீங்கி நின்று பாவிப்ப தென்னில் அப்பொழுது, தேவலம் வந்து தலைப்படுமாகலானும், இரண்டு மின் திப் பாவிப்ப தென்னில் நிர்வசனீயமெனப் பட்டுப் பாழாய் முடியுமாகலானும், அவ் வானந்திப்-பாவனைக் கெய்தாத பொருளை யெய்தியதாகவை த்துப் பாவிக்கும் பொருள் யானென்று தன்மேல் வைத்துப் பாவிப்பதெனில் அதனானுவதோர் பயனில்லை யாகலானும் பா வனைபவது நாடக மாத்திரையாய் முடியுமன்றோ?

விடை.

முதல்வனுடைய வருளே தாரகமாய் நின்று சீவானுத்தி யா லறிதலே பாவனை யென்னப்படும்.

* ஒருவாற்றா னறியப்படாமையோ பசு ஞானம் பசு ஞானங் களா லறியப்படாமையோ ஒருவாற்றா னறியப்படுதல் பதிஞா ன மொன்றானே யறியப்படுதல், பரிஞா ன பசுஞானங்களா னறியப்படாமையிற் சிவமாதலும், பதிஞானத்தாலறியப் படுதலிற் சத்தாதலும் பெறப்பட்டுச் சிவசத்தாம், சிவசத் தென்பது சித்து சத்தென்னும்பொருட்டி.

சமவாத சைவரீதியை.

அருளாற் பாலித்தல் வேண்டாம், உயிர் பசுத்துவ நிலைய காலத்துச் சிவனைப்போல முத்து முணர்ந்தல் முதலிய வெண்ணுணங்களு முடையதென்றாக மங்களுட் கூறுதலின் ஆண்டாண்டி ரூனஞ் சிவஞானத்தோ டொப்பதன்றிப் பசுஞான மெனப்படாமையால் அவ்வறிவா னறியப்படு மகோசரப் பொரு ளென்றலே யமைவுடைத்த.

மறுப்பு.

முதல்வ னுண்மாவின் கன்னிய மில்லாமையாலும், ஆன்மா ஞானவியாபிக்குள்ளே வியாபியானுதி நிற்கையாலும், ஆன்மா நினைப்பு தெல்லாறன்றையும் முதல்வ ன்ந்தரியாழியாய் நின்று நினைப்பிப்பனுகையாலும், முதல்வனுக் கன்னியமாக வொருபார்த்தமு மில்லாதபடியால், எனது யானென்ற மம கார வகங்கார சித்தனுகையாலும், ஆன்மாவைமுதல்வன்புரி வறக் கலந்திருக்கையினால் வேறாக ஆன்ம ஞானத்தினுற் றரி சிக்குப்படுவ னல்லன்.

சமவாத சைவரீதியை.

இவ்வனங் கூறியவற்றால் முதல்வனுண்மாக்களுட் னென்ருகியும் வேறாகிய முடனாய் நிற்ப தெவ்வாறு.

முதல்வனு முயிரு மென்றென்ன வங்ன மறிவதொரு பொருளுண்டென்பது பற்றி வேறாய், முதல்வனு முயிரும் வேறென்ன வறிவிற் கறியு் பிரிந்து தோனருமைபற்றி வேறென்னுமறிவிற்கெட்டாது உடனாய், அவ்வறிவினுள்ளாக நீர் கிழல் போல வொற்றித்து நிற்கலபற்றி யுயிரே முதல்வனெ னும்படி யொன்றாயிருப்பதை யறியலாம். அத்தகைய வத்து வித நிலையை யருளினு லந்தியமாக காண்டலே தக்கதாகும்.

புத்தன்வினா.

அங்கனமாய் னப்பதியினுண்மைதா னெங்ஙனம்?

விடை.

தனக்கொரு முதலு முடிவுமில்லாதவனாய், ஒருவராலு மின் னப்படியென் றளந்தரியப் படாதவனு யிருக்கையின், முதல்வ னின்னு னென்றும், இன்னு னாகானென்றும், இன்னதா மெ ன்நதும், இன்ன தாகாதென்றும், இன்னதாகி வருவனென் னதும், இன்னதாகிவாரானென்றும் சொல்லுகைக் குண்மை யாக யாதொரு வழக்குமில்லை. அன்றியும் விகாரப் படுதற் குக்காரணம் பாதந்திரம் ஏகதேசமாதற்குக் காரணஞ் சிற்று ணர்வுஞ் சிறு செயல்களும், தொடக்குதற்குக் காரணம் விரும்பு வெறுப்புக்களும். அனாதி முதக் சித்தருவானு கிய முதல்வனிடத்திவ்வுபாதிச ளின்மையாலும், ஆன்ம போ தத்த வதிவென்று சுட்டியறியப்படாத குறைவற்று நிறை ந்த ஞானமேதனக்குத் திருமேனியுடையவ னுகையாலும், எப்பொழுது மொரு தன்மையாயிருக்கிற சருவஞ்ஞத்துவத் தையும், ஒருவகிருத்தியத்தையும் தனக்குள்ளவ னுகையாலும் பிரியாப் பிரியங்கள் தன்னிடத்துப் பொருந்தப் படாதவனு கையாலும், தனக்கு வேண்டிய வடிவுதானே யெயித்துக்கொ ண்ணவன். சேவன் முத்தர்கள் தேகத்தைக் கிருபையினாலே தனது திருமேனியாக வந்தட்டித்துக் கொண்டு கிருத்தியங்க ளைப் புண்ணுவன் ஆசாரிய முர்த்திகளை யதிட்டித்துக்கொண்டு அனுக்கிரகம் புண்ணுவன்.

புத்தன்வினா.

பதி சகனிகரித்தே கிருத்தியங்களைச் செய்ய வேண்டிமோ; ிட்களமாய் நின்று செய்ய வொண்ணுதோ?

விடை.

பரம காரணனாகிய பதி கிருபையினுற் திருமேனிகொண்டு தேவர்கட்கும், *தேவ விருடிட்கும், மானிட விருடிட்கும்,

* தேவவிருடிகள் சனற்குமாராதியர், மானிட விருடிகள் வகிட்டாதியர்.

பிராயாகலர் சதலர்கட்கும், வேதாகமங்களை யுபதேசியாதிருக் கிற சொல்லுவாரு மறிவாருமின்றித் தர்மார்த்த காமமோட்ச மென்னுஞ் சதர்வீத புருடார்த்தங்களை யடைதலற்றுப்போம். புத்தன்வினா.

பதியின் வடிவுதா னெத்தன்மை யானது.

பதியினுடைய *அங்கமு மீன்மாக்களி னனுக்கிர கார்த்த மாகச் சிற்சத்தி சொருபமானதே, காசாணுதியான பிரத்தி யங்கமுங் கிருபையினுலான ஞானசொருபமே, சாங்கமும் ஞானசொருபமே, உபாங்கமும் ஞானசொருபமே இவ்வன மான திருமேனிக்கு மாயோபாதியு மில்லாமற் றனக்கொரு பிரயோசனமுமில்லாம லான்மாக்களின் போகமோட்சார்த்த மாகப்பண்ணுந் தியான பூசையின் பொருட்டுக் கிருபையினு ளுண்டாகிய பாவஞருப சைதன்ய விக்ரகத்தை யுடையவன்.

மாணவகன் வினா.

முதல்வனுக்கு மூன்று சரீரமென்ட் தென்னை?

விடை.

முதல்வன் கிருட்டியாதி பஞ்சகிருத்தியங்களைப் புண்ணு வதும், சததியுடனே கூடியிருந்து ஆன்மாக்களுக் கெப்போ தும் விடய சுகங்களைச் சேர்ப்பதும், பத்திமுத்தியைக் கொ டுக்கு மியோகமும், அஞ்ஞானத்தை யொழிக்கு மனுக்கிரகமா கிய கிருத்தியமும், இவை யாவுஞ் சேண்டன் திருமேனியை யதிட்டியாதபோ திக்கொன்று நடவாது. முதல்வன் சக ளத் திருமேனி யெடுத்துக் கொண்டானென்ற போதே ிட்களத் திருமேனி யுண்டெனப் பெறுப்பட்டுச் சக ள ிட்கள முர்த்தியென வேற்பட்டது இம்மூன்று திருமேனிகளு நமக் குள்ளதாய கருப்பாசயத்தின் றெந்தனையாகி யனுகியாய் வருந் தேகாதிகளைப் போக்குதற்கு வந்த ஞானண்ணிய திருமேனியாகும். சட்சராதி தீக்கை புண்ணுதற்குச் சக ளமான குருமுர்த்தித் திருமேனியும், தியான பூசார்த்தமாகச் சக ள ிட்களத் திருமேனியும், அஞ்ஞானத்தைப் போக்க ிட்களத் திருமேனியுக் கொள்வன்.

மாணவகன் வினா.

முதல்வனுக்கு அத்துவாக்களே திருமேனியென்றதென்னை?

விடை.

முதல்வ னொருகாலத்து மழிவின்றி யிருப்பவனுமாய் எங் கும் பூரணனுமாய், சித்த சித்தாகிய விரண்டினையு மனுகியே யுள்ளபடியறிந்ததனைச் சேட்டிப்பித்தக் கொண்டு நிற்கையாலும், வேதாகமங் ன் முதல்வனுக்கு மந்திர பதவரண புவ ன தத்துவ கலை யென்னுமா றத்துவாக்களே தேகமென்று கூறும். எங்ஙனமெனின்? சாந்தியாதிகலை திருமுடி, சாந்திகலை திருமுகம், வித்தைமார்பு, பிரதிட்டை குய்யம், நிவர்த்தி முழந்தாளும் பாதமும், புவனங்கள் ரோமம், வர் ணங்கள் தோல், மந்திரங்கள் சோரி, பதங்க-ணரம்பு, தத்து வங்கனென்புந் தசையுமாகும்.

* அங்கமாவன, —சிரசு, முகம், இருதயம்; பிரத்தியங்கமா வன, —வட்சசு, கண்டம், தனம், தோள், நூயி, உதரம், குக் யம், நெத்திரம், நாசி, சுரோத்திரம், மத்தகம், பாதம், அங் குலிகம், தொடை, முழந்தாள், கணைக்கால்; சாங்கமாவன, — திரிசூலம், சத்தியம், பாசு, பிரதாபம், டீட்கம், தாபேத்தி யம், வச்சிரம், அனுக்கிரகம், வயமுத்திரை, ருத்தயாதி சத்தமா யை, நாசம், அதோமாயை, பாசம், அங்குசம், சூத்திர நாசம், கண்டை, பாசங்கரம், அக்னி; உபாங்கமாவன, —வஸ்திரம், உபவீதம், மாலை, கந்தம், ஆபரணம், ஆசனம், ஆவாணம்.

† ஒரு பொருட் கிரண்டு தன்மை யுண்டென்னும் அரை காந்திகமென்னுங் குற்றமுண்டாமெனின் உருவமாயிருக்கிற புட்பத்த அருவமாயிருக்கிற கந்தமாகிரியமாயிருத்தல்போது மாகலின் குற்றமில்லை.

மாணவகன் வினா.

முதல்வனுக்கு மந்திராத்துவாவியே, திருமேனியென்று வேதாகமங்கள் கூறுவதென்ன?

விடை.

பிரபஞ்சோற்பத்திக்கு உபாதானகாரணங்கள் குண்டலியென்றும், அசுத்தமாணவ யென்றும் பிரகிருதியென்று மூன்றாம் இம்மூன்றனுள் சுத்தமாயையைப் பராசத்தி யதிட்டித்து வாக்குண்டாக வதிற்றேன்றிய மந்திரங்களே திருமேனியாம். சுத்தமாயையினின்று சிவசங்கற்பத்தாற் றேன்றிய காரணத்தாலும், அந்தச் சிவசத்தி தன்சங்கற்பத்திலுண்டாகச் சுத்த விதையாயிருக்கும் அந்த ஆதிதையே திவ்வியாக்கினி சம மந்திரங்களைப் பிரேரித்து மந்திரிகளுச்சரிக்குங் களிக்கொத்த ஆத்தியான்மிக மந்திரங்களுலே செலுத்திப் பற்றுவித்து அவைகளினுற் சாணித்தியமாய் மந்திரங்களினுற் செபித்துப் பூசிக்க அதனூற் சித்திமோட்சங்களைக் கொடுத்தலான் முதல்வனுக்கு மந்திரங்களே சரீரமாம்.

மாணவகன் வினா.

மந்திராத்துவாவியும் பஞ்சமந்திரமே திருமேனியென்றதென்ன?

விடை.

சிவசத்தியானது சுத்தமாயையிலே நின்று மந்திரங்களைத் தோற்றுவித்து அந்த மந்திரங்களை யதிட்டித்து அவை தானா விருந்து அவற்றா லான்மாக்கட்குப் போக மோட்சங்களைக் கொடுத்த வருகையின் மந்திரங்களே திருமேனியாம், அன்றியும் பராசத்தி முதலிய பஞ்சசத்திகளாற் சுத்தமாயையிற் பஞ்சமந்திரங்கள் தோன்றுகையாலும், நின்ற சத்தகோடி மகாமந்திரங்கட கெல்லாமைத்து மந்திரங்கள் காரணமாயிருத்தலினாலும், பஞ்ச சத்திகளின் லிங்கிரகத்திற் காரியாய சதா சிவத்திற்குத் திருமேனியாகக் கூடிநிற்கையாலும், பஞ்ச மந்திரங்களே முதல்வனுக்குத் துலாம், பஞ்சமந்திரங்கள் அனுக்கிரக திரோதான சங்கார நிதி கிருட்டியார்த்தமாக, ஈசானம் தற்புருடம் அகோரம் வாமதேவம் சத்யோகாதம், மூர்த்த வக்தர இருதய துரியமூர்த்திகளாகச் சொல்லப்பட்டது.

மாணவகன் வினா.

இவ்வாறு முதல்வனுக்கு மந்திரமே சரீரமாயின் சத்திருபனென்பானேன்.

விடை.

முதல்வன் சர்வோத் கிருஷ்டமாய்த் தத்பதத்தை ஆன்மாக்கட்குக் கொடுக்கையின் ஈசான மூர்த்தி யென்றும், விர்து நாதவிருத்தியான சத்தசாலங்களைச் சகத்தினிற் பூரிக்கையின் தத்புருட வக்தர மென்றும், அகோரமாகிய வஞ்ஞான மிருதய பரியாய மாகையின் அகோரவிருதயமென்றும், சர்வான் மாக்களுக்கும் பிந்து விருத்தியாகிய விஞ்ஞானங்களை யுற்ப விக்கையினாலும் இது குக்கும் விருத்திய மாகையினாலும் வாம தேவ குய்யமென்றும், விஞ்ஞானந்த கோசமாகிய காரண தேகம் ஆன்மாக்களுக்கு முதலுண்டாய் மலேமயாதி கோச த்திரயமான குட்சும துலசரீரங்களைத் தன்னுடைய விச்சா மாத்மிரத்தினுலே மந்திரேஸ்வர மந்திரங்களை யதிட்டித்து டனே யுண்டாக்குகையின் சத்தியோ சாத மூர்த்தி பென்றும் சொல்லப்படும் இம்மந்திரங்களைந்தஞ் சத்திகள். ஆரணி, சனனி, திரோயித்ரி யென்னு மூன்றும் பரிக்கிரக சத்திகள். சனனிக்குச் சிருட்டியும், ஆரணிக்குச் சங்காரமும், அனுக்கிரகமும், திரோயித்திரிக்குத் திதியுற் திரோபவமும் சத்திசரீர கற்பணையினால் முதல்வனுக்குச் சூக்கும் தேகம். இசானி, பூரணி, ஆர்த்தி, வாமை, மூர்த்தி யென்னும் பஞ்சசத்திகள் அனுக்கிரகமுதலிய பஞ்சகிருத்தியங்களை யு டுடைவிற்பண்ணு நின்ற சத்தி சரீரகற்பணையின் முதல்வனுக்குத் துலசரீரம்.

மாணவகன் வினா.

சத்தி யனேகமாகில் சத்திமானு மனேச மாகானோ?

விடை.

ஞானக் கிரியை யிச்சாசத்தி மூன்றனுள் கிரியாசத்தி ஈசா னியாதி யைந்தும் ஆரணியாதி மூன்றுமாகச் சத்தி யெட்டா கி, முதல்வனிடத்து அக்கினிக் குட்டணம் போல சமவேத மாயிருக்கிற சத்தியொன்று தானே காரிய பேதத்தா லவன திருபையினுற் பலபெயரைப் பெறும், ஒன்று பலவாகக் காரியப்படல் அரசனதாஞ்ஞா சத்தியொன்றா யிருந்து மந்திரி முதலியோரிடத்துப் பலவாகக் காரியப் படுவது போலும்.

மாணவகன் வினா.

சத்தி ஞானக் கிரியா சொரூபியெனின் தடத்தம் பலசொரு பமாமோ?

விடை.

சத்தியின் சொரூபம் உயிர்கட்குனுக்கிரக மாத்மிரத் குறித்துப் பொதுவகையானிற்று மறிவித்து நிற்பதாகிய ஞான் மொன்றேயாம். அதவே பராசத்தியாம் அந்தஞானமூயிற் கட்டுமலபாகம் வருவித்தற் பொருட்டு ஐந்தொழில் செய்தலைக் குறித்துச் சிறப்பு வகையான் வியாபிக் குங்காலொரு கூற்றான திரோதான சத்தியென்றும், இச்சாஞானக்கிரியையென முத்திரப்பட்டும் வியாபிக்கு மாகலான், இச்சை கிரியை யென்கிற விவைகள் ஞானத்தினின்றும் தோன்றுவனவுள வோ வெனின், ஞானமெவ்வாறுதோ அவ்வாறே யிச்சை கிரியைகளுடைத் தாகலின் அவ்விரண்டும் ஞானத்தன் வியா பார விசேடங்களே யன்றி வேறன்மையான், காரியத்தால னேகமாய் சனனி முதலிய வியாபாரசத்தியாவு முற்கூறப் பட்ட பராசத்தி ரூபமாகிய ஞானமொன்றான வாவன வே யாம். முதல்வனிடத்து அவினாவ மாயிருக்கிற சமவேத சத்தி முதற்கண் பராசத்தி யொன்றாய் அது இச்சா ஞானக் கிரியைகளென மூவிதப்பட்டுகிற்கும். இச்சையாவது முதல் வன் சர்வான்மாக்களையு மோட்சத்திலடைவிக்கு மென்ற வர்களிடத்து வைத்த கிருபையாகும். ஞானசத்தியாவது ஆன்மாக்கள் செய்த விருவினைப் பலன்க ளெல்லா வற்றையு மவர்கள் புதித்துத் தொலைக்கும் பொருட்டு விரும்புவது, கிரியா சத்தியாவது முதல்வன்றனது கருண்யமான கிரியாச த்தி யினுற் சககிருட்டி முதலிய காரியங்க ளெல்லாவற்றையு நடத்திவரல், அதாவது இச்சாசத்தியாற் பற்றியவன் மாக்களி டத்து மனுக்கிரகத்தினைச் செய்தும், ஞானசத்தியா லான்மாக்கள் செய்த கன்மங்களை யறிந்தும், கிரியாசத்தியினாலான் மாக்கள் செய்த கன்மத்திற் கிடாகத் தேகாதி பிரபஞ்சங்களை யுண்டாக்கியும் வருவன். இம்முச்சத்திகளு முதல்வனுக்குக் கருவியேயாம்.

மாணவகன் வினா.

ஆன்மாவு மிச்சா ஞானக்கிரியாவானாகி முதல்வனுக் கொப் பாகிவிட்டானோ?

விடை.

ஆன்மாவினுடைய இச்சாஞானக் கிரியைகள் முதல்வனுடைய இச்சாஞானக் கிரியைப்போலன்று, எவ்வகைமெனின்? ஆன்மாவுள்ள வன்றையனாகி யாயுள்ளதாய வாவை மலையினுடைய விச்சாஞானக் கிரியைகளை யக்கினியைக் காட்ட மறைத்தாற் போல மறைத்துக் கொண்டிருக்கும். முதல்வ னானவன் ஆன்மாக்கள் செய்த கன்மத்திற் கிடாகத் தன்னு டைய விச்சாஞானக் கிரியைகளைக் கொண்டே யாவைத் தினை யொதுக்கி யிவனுடைய விச்சாஞானக் கிரியைகள் யெ முப்ப வெல்லாவற்றையு மறிந்து பொருந்தித் தனக்கு முறை மையான பேரகங்களைப் புசிப்பன் மோட்சத்திவுள்ள பிர யோசனம் கொள்ளு முறைமையு மித்தன்மையே யாம்.

மாணவகன் வினா.

ஆகமங்களில் இலயசிவன் போகசிவன் அதிகார சிவனைச் சிவப்பன்மை கூறவில்லை, தான் முதலென்று ஒருபொருண்மேல்வைத் தோதுத வெவ்வுண்மை?

விடை.

முதல்வன் கேவலம் ஞான ரூபமாயிருக்கையிற் சிவத்தையும், கிரியையே யானவகுதாம் சத்தித்தவம், ஞானமுங்கிரியையு மொத்தவவதாஞ் சதாக்கிய தத்துவம், ஞானஞ் குறைந்து கிரியை யேறின வவதாம் மகேச் சரத்தவம்*கிரியையேறி ஞானங்கு றைந்தவ வதாஞ் சத்தவித்தை. முதல்வனுக்குச் சிவமுஞ் சத்தியு நித்களமாயுள்ள திருமேனி, மகேச்சரமும் சத்தவித்தையுங் கரசரணங்களுடனே கூடியசகலத்திருமேனி, ஞானப் பிரகாசமே திருமேனியாகவுடைய சிவன் இலயியேனவும், போகி யெனவும், அதிகாரி யெனவு முறையே சிவன் சதாசிவன் மகேச்சரனுக்கி் கிருத்தியங்கட் கீடாப் பெயர் பெறுதல் கிருத்தியங்களை நடத்தவர். இலயியென்பதற் சிவத்தவமும் சத்தித்தவமும் மடங்கும், போகி யென்பதற் சதாசிவ தத்துவ மடங்கும், அதிகாரி யென்பதற் சத்தித்தவது மீச்சரமும் மடங்கும் ஆகவந்த முன்றிலடங்க இவற்றைச்சத்தர், உத்யுத்தர், பிரவர்த்த ரெனவும், ஈசர், சதாசிவர், சார்த ரெனவுங் கூறுவர்.

மாணவகன் வினா.

அவ்விவயு போகவதிகாரங் கட்டு ஏதுவாய் நின்ற அதிகாரங்களையாவை யவற்றியல் பெண்ணை?

விடை.

சத்தவித்தை ஈச்சரம் சாதாக்கியம் சத்திசிவமாக வைந்திலு முதல்வன் ஞானக் கிரியையக ளுதிட்டிக்கையா விவற்றினுக்குச் சத்தத்தவ மெனப் பேராம். இவை முதல்வனுக்குத்திருமேனி இவை காலத்திற் படாதாகலின் இவை நித்தியம், இவற்றுள் முன்பின் தோற்றமில்லை கிருத்திய நோக்கி முறையேற்படும், கூததாம யொருவனே பலவுருவத்தையும் பலவபிரயத்தையும் பிறருக்குக் காட்டித்தான் தன்னுடைய சொருபத்தின் மாறுபடான். முதல்வன் திருமேனி சத்தியே அச்சத்தி மாறும் வயிரமும் போலப் பிரிக்கப்படாததாக விருக்கும், பொருளையாதி பஞ்சவன்னங்கள் படிக்கதற் சென்று பிரதிவிப்பஞ்செய்ய அப்படிக்கம் வண்ணங்களைத் தன்னிடத்தில் வலிதது அதுவதுவாய் நிற்கு முறைமைபோன்று, சத்தியினுடைய வேறுபாடுக ளெல்லா நின்மலனாகிய முதல்வனாகவே தோன்றித் தன்னுண்மை மாறுது நிறபன். சத்திசிவத்தினிடத் தேன்றம் சிவஞ்சத்தினிடற் தோன்றது. இப்பிரபஞ்சமெல்லாஞ் சத்தியினது வடிவ முஞ் சிவத்தினது வடிவமுமாயிருக்கும். ஒன்றை விட்டொன்று தனித்து நிலிவது.

மாணவகன் வினா.

பதி வியாபகனாகலின் வியாபகப் பொருட்டு ஒன்றா நிற்கல் கூடாது அது கூடாமைபற்றி திரண்டாய் நிறடனெனனின் வியாபகனாதல் கூடாது வியாபியல்ல நெனில் பசுபாசங்களவனையின் றி யமைதல் கூடாது ஆகலான் முதல்வன்சமயேதமாய் நிறகுமா நெங்வுண்மை?

விடை.

ஞாயிற்றொன்றுதானே விடயங்களை விளக்குகையிற் கதிரொளவும் தன்னை விளக்குகையிற் கதிரோனெனவும் தாதான் மியத்தா லிருத்திரப்பட்டியைவந்து நிற்கல்போல போற்றியாயைசதன்யமொன்றே யங்வுண்மை புறப்பொருளை நோக்கி சிற்சுநிலையிற் சத்தியெனவும் புறப்பொருளை நோக்காதறிவு மாத்திரையாய் நிற்கு நிலையிற் சிவமெனவுந் தாதான் மியத்தா லிருத்திரப்பட்டியைவந்து நிற்கும்.

* ஞானக் கிரியையுள்ள விடத்து இச்சையிருப்பதுண்மையின் இதனை விரித்திலம்.

மாணவகன் வினா.

முதல்வனுக்குக் குணமாவ நெங்வுண்மை?

விடை.

முதல்வனுக்குச் சடசித்துக்களைத்தையுமொருங்கே யோரியல்பாக வறியுமறிவு இலாதவழி யச்சடசித்துக்களைத் தொழிற்படுத்தல் கூடாமையிற் சருவஞ்ஞத்துவமென்னு முற்றறியும், அஞ்ஞானமறைப்பினு லொன்றோடொன் றெவ்வாதவறிவிச்சை தொழில்களையுடைய வளவிறந்த வுயிர்கள் பொருட்டுப் பல வேறுவகைப்பட நின்று தொழில் செய்யவேண்டுமாதலாற் பூரண சத்தியெனப்படு மளவிலாற்றலும், சிற்றறிவினையுடைய வுயிர்களைப்பற்றிய வஞ்ஞானப்பிணியை யொழித்த ஆனந்தப் பெருஞ்செல்வ வாழ்வை யவைகளுக்கிருந்தல் பேறறிவானாகுக்குக் கடப்பாடாதலால் அதுப்த சத்தி யெனப்படும் போருளுடைமையும், எண்ணியதையிடையுறு புருதாமல் எண்ணியபடி முடிக்கவேண்டுமாதலால் சுதந்திரமெனப்படிக் தன்வயத்ததனும், இயல்பாகவே யஞ்ஞானத்தினின்று நீங்கி விளங்குமறிவு தனக்கில்லையாயினுயிர்க்கையுள்ள வஞ்ஞானத்தை நீக்குதல் செல்லாமைமால் அனாதிபோதமெனப்படும் இயல்பாகவே பாசங்களினிங்குதலும், தன்னிடத்துக் குறையுள் வழியுயிர்கட்டு ஆனந்தபூர்த்தி செய்தல் கூடாமையின் பூர்த்தியெனப்படும் வரம்பிலின்ப முயினறியமையாத குணங்களாம்.

மாணவகன் வினா.

முதல்வனுக் குருவமாதி பத்திலக்கண மாகமத்திற் கூறுவதின் விவரமென்ன?

விடை.

முதல்வனுக்கு உருவமானந்தம், சொரூபமிச்சா ஞானக்கிரியைகள் கூடியவை, சுபாவமசைவற்று நிற்குமுறைமை, விசேடந் தோற்றுதலு மீதுமற்றிருக்கை, வியாததி யெவ்விட முகிறைந்து நிற்கை, வியாபகம் கமரிக்கல்லிற் றேன்றல், குணங்கருணை, நிறம் யாதொருவந் யாதொன்றாகக்குறித்தாரந்தநத நிறமாயிருக்கை, தரிசனஞ் சுகாதித்த தப்புறத்ததி, சத்திபோத முனையாம லமுத்துவது.

நிருபணம்.

அனந்தேச்சர கீகண்டபரமேச்சர காலருத்திர விண்டு பிரமாதி மூர்த்திகளைத்தனது சமவாய சத்திமூலமா உதிட்டித்துக் கொண்டிருத்தலின் முதல்வ னருபியுமல்லன், சித்தாகிய வீச்சர சமவாய சத்தபானது தத்தவமும் அசித்தாகிய விர்த மூர்த்தியு மாக்கிசூடின விடத்திலே பிரபாவ ரூபமாயிருத்தலின் ரூபியுமல்லன், பிரமவிண்டு ருத்திரமகேச்சர சதாசிவாதி யர்சனிலே வேறற அபிவிவக்தியாக நின்று அவர்கள் இயற்றஞ் சிருட்டித்திங்கார தரோபவ அனுகிரகங்களை நடத்தலின் கிரியாவானு மல்லன்; தவமாகிய வண்மாதியட் டாங்க யேறக சாதனைகள் முனிவர்கள் பொருட்டுச் செய்து காட்டிய கீகண்டபரமேச் சரனை வேறற நிற்கலின் சரத்து விசுருணமுடைய வனுமல்லன், சங்காரத்தைப் பண்ணுங்கால ருத்திரனில் வேறற நிற்கலின் தாமசருணத்தை யுடையவனுமல்லன், ஆனால் தனது சந்நிதி மாத்திரத்தால் ஆன்மாக்களுடைய போக மோட்சார்த்தமான கிருட்டியாதி பஞ்சகிருத்தியங்களைப் பொருந்தாந் தொழில்குண மிச்சை வெறுப்பு விகார மொன்று மில்லாத சுத்தரகை தன்னிய சொரூபமேபாவமாகுடையவன் இங்குண முள்ள பர சிவனே-பதி.

அஷ்டாவதானம்

பூவை, கலியாணசுந்தா முதலியாரீ.

பதியிலக்கண முற்றிற்று.

மாமாநாயக்கன்வாழ்வு சொல்பதினா ஐயுறா
மாம் | தெவ்வாழ்வாதொழிந்தார் ஸ்ரீமதாநாய
கனார் | தகவதந்தியாழ்வார் மதமொழியுறா

நிஷ்களாதித சிவநிலையையுடைய வைதிக சைவசித்தாந்த
ஞானபாதத்தார் குமுல எல்லையெக்கடந்து நிற்பவராதலால்

இவர் பேசும் சிருட்டியுண்மையும், நிஷ்கள சிவநிலையுடைய வைதிகசைவ பாசுபதயோகசிவாத்தவிரிகள் சிவதத்துவத்தி னின்று வேறுபடாத குடினையே முடிந்த ஞானையாய்க்கொ ண்டு நிற்பவராதலால் இவர் பேசும் சிருட்டியுண்மையும் முறையே கேவல நிமித்தகாரணமும் நிமித்தோபாதானமூர்யம் அந் தந்தநிலைக்குத்தகப் டேசியது தக்கதேயாம். அதனால் விரோ தமூமின்றும். மேலும் சைவத்துக்கு அந்தரங்க உரிமையுடைய பாஷாணவாத்சைவம், பேதவாத்சைவம், சிவசமவாத்சைவம், சந்திராந்தவாத்சைவம், ஈசரவவிகாரவாத்சைவம், சிவாத்து வித்சைவம் என்னும் அறுவகை அகச்சமயங்களுள்ளே வேதா ந்தகுத்திர கிலகண்டசிவாசாரியர்து பாசுபதயோகசிவாத்த வித யோகமே தலையாயதாய் நின்றவாறு மன்கு துணியப்படுமே.

சிவார்க்கமணி தீபிகை வருமாறு:—வாத்ராயண முனிவர் எனப்படும் விபாசகவான் அருளிய பிரமஞ்சுத்திர ரூபமாயுள்ள வேதாந்த மீமாஞ்சா சாஸ்திரத்துக்கு லோகோபபாசாமாகப் பாஷ்யஞ்செய்திவற்ற ஸ்ரீநீலகண்டசிவாசாரியர் இடையறாச் சிவத்தியானத்தினுலே தமக்கு இடைபூறு சிறிதும் அணுகுப்பெறா யினும் சிஷ்டாசாரம் பாதுகாத்தற்பொருட்டு வழிபடுகவு ளாகிய சிவபிரானைத் துதிப்பாராயினர்.

சைவபாஷ்யகாரர் அருளிய முதலாவது சுலோகம்வருமாறு:
ஒத்தொன்றும் வடிவமுடைய லொகாதரம் ஸத்திவெ
தவெ । ஸத்திவநதந-ஞவாய ஸிவாயவஸுரோகநெ ॥

(இ - ள்.) ஓங்காரப் பொருளும், பரமாத்மாவாகிய சிவபிரா
னும், சச்சிதானந்த ரூபமும், (புண்ணிய) லோகங்களை (ஆன்
மாக்கள்) அடைதற்குக் காரணராயுள்ளவரும், அகம் என்னும்
பதத்தினாலே சுட்டப்படுகின்ற ஆன்மாவுக்கு அந்தரியாமியுமா
யுள்ளார்க்கு கமஸ்காரம்.

சிவார்க்கமணிதிபிகை வருமாறு:—புற லீலகண்டசிவாசாரியர் தருரோபாசனை செய்யும் இயல்பினையுடைய ராதவினால் அத்த கரவித்தையை விளக்கும் “பிந்தம் வஸதௌ பரஹ்” என்று மீட்டும் மீட்டும் அன்பு மேலிட்டிருந் இச்சைவபாவ்யத்திலே வியாக்கியானஞ் செய்வாராயினர். சிவவித்தையிலே ஆசாரியர்க்குப் பிரியமுண்மை யால், காமராஜி அதிகரணத்திலே சாண்டில்லியு வித்தை முதலிய பரவித்தைகள் அனைத்திலும் தகரவித்தையே செரேஷ்ட முடையதென்று உரைக்கின்றார்.

தமது சாகையிலே சொல்லப்பட்ட தகரலித்தையையும் உபாசிக்கற்பாலரும் நமஸ்கரிக்கற்பாலருமாயுள்ள பரம்பொருளாகிய சிவபிரானே “பரமாத்மா” என்னும் விசேஷனர்த்த மொழிபினால் ஈண்டு விந்தார். “நாராயணரின் இதயாக்கினி சிகையிலே பரமாத்மா உள” என்று தைத்திரிய மகாநாராயணோபநிடதத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தப் பரமான்மாவைச் சிவபிரானாகாத மற்றொருவராம் என்று கொண்டு சிலர் பிறரை மயங்கவைக்கின்றார்கள். அந்நெறியானே சாதுக்கள மயங்கவொண்ணாதென்று கொண்டு “பரமாத்மா” எனப்பட்டவர் ஈண்டுச் சிவபிரானேயாம் என்றுணரச் “சிவ” சப்தத்தை விசேஷமாகப் புணர்த்திக் கூறினர். ஸ்ரீ லீலகண்டசிவாசாரி

யுர் தகரவித்தையிலே உபாதிக்கப்படுபவர் பரமான்மாவாகிய சிவபிரான் என்று சாரீராதிகரணத்திலே மிகு சாயர்த்தியத் தோடு பேசுவார். அவ்வாறாயினும் தைத்திரியோபநிடதத்திலே போற்றப்பட்ட பரமாத்மா என்னும் சப்தத்தை விசேஷித்துப் பேசும் பொருட்டு உபக்ரமத்திலே (தொடக்கத்திலே)

யாதும் ஸ்ரீ ஸாநாதாநுஜிஹிஜாநஜீஸா

சிவப்பிரசாதத்தினாலே மகிமாதிசயத்தோடு கூடிய எசர்
என்றும்,

• ലിപിപ്രസാദം (എ) കൃഷ്ണൻ

“எவர் மேலானவரோ அவர் மகேசுவரர்” என்றும் உபசம்
காரத்திலே

உளநுழைத் தீ விநாடுவாகுக.

ஊர்த்துவலிரியர் விருபாக்ஷர் என்றும் கூறப்பட்ட இடத்தி லேபோன்ற “சுசர்,” “ருத்திரர்,” “மகேசுவரர்,” “விருபாக்ஷர்” என்னும் நிருபாமங்களுள்ளே ஒன்றை ஈண்டு விதந்து பேசுதல் யக்தமேயாகவும்,

ஸரோபயத்யதித்வம் ஸ்வர்காசு-நாரி-வஹ்னிம் ।
 பரிவலிது நுகிருஷ்டராணா க்ஷுபாநீதேவம்ஸிவம்ஸூக்யம் ॥

மனிதர்களுக்கு இன்பம் கொடுக்க விரும்பிப் பொருள்கள் அனைத்துக்கும் ஆதர்பாலனவாகிய உபகரணங்களை எக்காலமும் விருத்திசெய்தின்றவர் சிவபெருமானும் எனப் பொருள்கொண்ட மகாபாரதவுசனத்தினால், பரிபக்குவமுள்ள மாணவர்கள் சிவகாம சங்கீர்த்தனஞ்செய்து அதன் மெய்ப்பொருளை அறிதல் வாயிலாக இந்தச் சைவபாஷ்ய பாடாரம்பம் இடையூறின்ற நிகழும் பொருட்டும், சிவப்பிரசாதத்தினாலே எக்காலமும் அச் சைவபாஷ்ய பாடமானது முற்றுப்பெறும் பொருட்டும், சகல புருஷார்த்தம் சித்திக்கும் பொருட்டும், ஈண்டுச் “சிவ” சப் தம் விசேஷித்துரைக்கப்பட்ட தெனவீக் கொள்க.

ஹாஜி வெக்யாதம் சிறுஷ்யாயிகாஸிகாஸி.

இதயத்தை நோக்கி மதுஷ்யாதிசாரம் என்னும் சூத்திரத்திலே போந்த “மதுஷ்ய” சப்தம்கொண்டு, உபஸக்ஷணயினாலே தேவர்களுக்கும் ஈண்டுச் சேர்க்கப்படுவார் என்னும் நெறியானே, முன்னர்க் கூறிய மகாபாரதவசனத்திலே போந்த “மதுஷ்ய” சப்தத்தினாலே தேவர்முதலாயினோரும் தழுவப்படுவார் என்க, பின்னரும்.

[illegible]

தேவர்களும் இராசாத்தர்களும் என்னிலே (சிவத்திலே) உற்பத்தியாகின்றார், சர்வசேதனப் பிரபஞ்சங்களுக்கும் சிவத்துணைதகக் கொடுக்க இச்சித்தலால் சிவனுள்ளேன்” என்கிறும் வசனத்தினாலும் அவ்வுண்மை துணியற்பாலதாம், “சிவன் இச்சித்தவினால்” என்று கூறினமைக்குப் பிரமாணம் எண்ணெயென்றிற் கூறுதும், இச்சையாம் “காந்தி” எனப் பொருள்படும் “வச” என்னும் தாதுவுக்கு “இ” ப் பிரச்சிபஞ் செய்து, வர்ணாவிபர்யயஞ் செய்தலால் “சிவ” என்னும் நாமம் சித்தித்தது. இவ்வுண்மை “இம்சித்தல்” எனப் பொருள்படும் “ஹிம்ச”

தாதுவிலிருந்தி “சிம்ம” சப்தமும், “இச்சித்தல்” எனப் பொருள்படும் “வச” தாதுவிலிருந்து “சிவ” பதமும்; “பார்ப்பவன்” எனப் பொருள்படும் “பச்யக” (பஸ்யக) என்னும் பதத்திலிருந்து “கச்யப” (கஸ்யப) பதமும் வர்ணவிபர்ய யத்தினாலே போந்தன என்று அபியுத்தர் சொல்லுமாற்றால் உணரப்படும். இதனால் சிவசப்தத்துக்கு இச்சிப்பவர் (விரும்புவவர்) என்று பொருள் எய்திற்று. இந்த இச்சை எவ்விஷயத்தில் நிகழ்ந்ததாமோவெனில், தேவர், அசுரர், மனுஷராயினோர்க்குச் சிவபிரான் சிவத்துவஞ்செய்ய விரும்புகின்றார் என்று முன்னர்க் கூறிய மகாபாரதவசனத்தினால் வெளிப்படையாயிற்று. இன்னும் “சுபம்” (கல்யாணம்) எனப் பொருள்படுகின்ற “சிவ” சப்தம் சுபத்தைச் செய்கின்றார் என்னும் பொருளிலே (பசாத்யச் பிரத்தியயஞ் செய்தலினால்) போந்தது. இவ்விரண்டு சித்தியினாலும் (வியுத்தத்தியினாலும்) பரமேசுவரருக்குச் “சிவ” என்னும் சப்தம் எய்திற்று. சிவ சப்தத்தை ஒரு தரம் உச்சாரணஞ் செய்துவிட்டால் சகல பாபங்களும் கசித்துவிடும். இவ்வுண்மை

யஸ்மினாஹே ஸிவ உதிவாஹம் வஜெதேந ஸஹஸம்
வஜெதேந ஸஹஸம் வ்வெதேந ஸஹஸம் ॥

சண்டாளனானும் “சிவ” என்னும் சப்தத்தை உச்சரிப்பானாயின், அவனோடு கலந்துபேசுக, அவனோடுகூட உறைக, அவனுடனிருந்து உண்ணுக என்றும் முண்டகோபநிடத சுருதியினால் அறியப்படும்.

ய ஃ சூக்ஷ்ம நூநிமிரொநிதநுணாஃ ஸக்யஸவ்
ஸம்மாடிவா பிஸம்மாஹி ॥

இரு அக்ஷரங்களால் அமைந்த சிவசப்தத்தை நாலினால் ஒரு தரம் உச்சரித்தலால் அது விரைந்து பாபங்களையெல்லாம் நாசமாக்கும் என்று சிவபுராணமும் கூறிற்று. இவ்விரண்டு சுருதிபுராணப் பிரமாணங்களினால் பதினெட்டு வித்தைகளின் சாரமாயுள்ளது சிவசப்தம் என்று பெளராணிகர் வர்ணனஞ் செய்கின்றார்.

விஜ்ஞாஸுஸ்யுதிரஸக்யஷ்டா ருஹெஜகாடிஸி
நீஸ்யுதன் ॥ தத்யவணாசுநீதஸ்யாஃ ஸிவஹத்யு
சுரஹிதி ॥

பதினெட்டுவித்தைகளுள்ளும் சுருதி உத்திருஷ்டமாயிற்று. அச்சுருதிகளுள்ளும் ஸ்ரீருத்திரம் மேலாயிற்று, அவ்வுருத்திரத்துள்ளும் சிவ என்னும் இரு அக்ஷரமும் மேலாயிற்று. எல்லாப் பாபங்களையும் ஷ்டம்மாக்கும் “சிவ” நாமத்தை முதற்கண்ணே வித்தது கூறுதலால், கேட்பவர்களாகிய மாணவர்களுடைய கேட்டலாதிகளிலே (சிரவணாதிகளிலே) நிகழும் இடையூறும் பாபங்கள் நிவிர்த்தியாய் விடுமாதலினால், அங்ஙனம் சிவசப்தம் கூறினமை மற்றோர் பிரயோசனமுமாயிற்று. இதனால், தைத்திரிய மகாநாராயணோபநிடதத்திற் சொல்லப்பட்ட தகரவித்தையிலே உபாசிக்கற்பாலராய் நின்றவர் பரமேசுவரராமென்பது சிவன், மகேசுவரர், உருத்திரர், விருபாக்ஷர் என்னும் நாமங்களினாலே வெளிப்படையாயிற்று.

உபநிஷதங்களிலே பிரதிபாதிக்கப்பட்ட தகரவித்தியாப் பிரகரணங்களிலே பேசப்பட்ட விசேஷகுணங்களினாலே சிவ பிராண விசேஷிப்பாராய், “ஓம்” முதலிய நான்கு விசேஷணங்களினாலே விதந்தெடுத்துரைக்கின்றார்.

ஒதிதிவ்ய ஹ ॥

என்னும் சுருதிப்பிரமாணத்தினாலும்,
ஹஸம்வஸுஸ்யுஹஸணா திஹஸகாதிஷ்டாஹுதெ
ஹவாநவஸுஸ்யுநா ஹவாஹாதிஷ்டுதெ ॥

அனைத்தையும் நாசஞ் செய்பவராதலினால் அரன் எனவும், வியாபகராயிருத்தலினால் விஷ்ணு எனவும், சர்வஞ்ஞராதலின் பகவான் எனவும், காப்பவராதலினால் “ஓம்” எனவும் நாமங்கள் சிவபிரானுக்குப் போந்தன என்னும் கூர்மபுராணப் பிரகரணத்தினாலும், “ஓம்” என்பது பரப்பிரம (சிவ) வாசகமேயாம். பிரணவம் “இரக்ஷித்தல்” என்னும் பொருளிலே போந்தமைக்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

சுவதெஷ்டிதொவஸு ॥

என்னும் உணதி சூத்திரத்தினாலே இரக்ஷணுர்த்தத்திலுள்ள “அவ” என்னும் தாதுவுக்கு “மந” பிரத்தியயஞ் செய்து, அந்தப் பிரத்தியயத்து, “அந” என்னும் “டி” க்கு லோபஞ்செய்தலால் அவுதம் என்று நிற்ப,

ஐரக்ஷாஸ்யிவ்ய விவாஜைவயாயாஸு ॥

என்ற சூத்திரத்தினாலே “அவ” என்னும் தாதுவினுள்ள அகரத்துக்கும் வகரத்துக்கும் தனித்தனி ஊகாரஞ் செய்தலால் (ஊ+ஊ+ம்) என நிற்கும்கால்

சுகஃ ஸ்வணெ-ஃஃவ்யு ॥

என்னும் சூத்திரத்தினாலே “ஊம்” என நின்ற,

ஸாவ-ஃயாத-ஃ கால-ஃயாத-ஃகயொஃ ॥

என்னும் சூத்திரத்தினாலே குணமாகி “ஓம்” என முடிந்தது. இதனால், “சிவ” என்பது “சிவாய” என நான்காவது வேற்றுமையிலே நிற்க, “ஓம்” என்னும் பதமும் அவ்வாறு நான்காவது வேற்றுமையிலே யிருக்கவேண்டுமோவெனில்,

ஸுராடி மிவா-தேவ்யுயம் ॥

சுநெஜ்ஜஃ ॥

என்னும் சூத்திரங்கள் இரண்டினுள் ஒன்றினால் லோபமாயிற்று.

யஃவாநரெ தனிரோதெ நொ ரிதஜ்ஜெ மெந
வாஷுரெண ஸுயஜெபா-ஃஷ ரிஷ்யாயீத ॥

எவன் மும்மாத்திரையையுடைய பிரணவவாயினாகப் பிரதம புருஷராகிய சிவபிராணத் திவானஞ் செய்கின்றானோ எனப் பொருள்கொண்ட அதர்வணவேதியுபிரசுநோபநிடத்திலே பிரதி பாதிக்கப்பட்ட தகரோபாசனை புற்றிப் போந்த அகார உகார மகாரம் என்னும் மும்மாத்திரப் பிரம் (சிவ) வாசகமாகிய “ஓம்” என்னும் பதம் எண்டு பிரயோகிக்கப்பட்டது.

பசுவை (ஆன்மாவை) கோக்கி (சுஹம்) “அஹம்” என்னும் பதம் பிரயோகஞ் செய்யப்பட்டமை ஆன்மாவானது அந்த ரான்மாவோமி (சிவத்தோடு) பின்னமற்றதாய் முக்கியப்படுத்த யுணர்த்தும் (சுஹம்வாஸ்யாய) “அஹம்பதார்த்தாய” என்று கூறப்பட்டதாம். பிருக தாரணியத்திலே சொல்லப் பட்ட தகரவித்தியாப் பிரகரணத்திலே போந்த

சுஹவெவெஹம் ஸ்வெவாஸ்யீதி சிவோதெஸாஸ்யு வாரோரொகஃ ।

“நானே எல்லாமாயிருக்கின்றேன் என்றிருக்கின்றானே அவன் சிவனேகத்தான்” என்னும் வாக்கியத்திலே உரைக்கப் பட்டவே (ஆன்ம) வாசகமாகிய “அஹம்” பதத்துக்கும் அந்த ரான்மாவாகிய பரமான்மாவுக்கும் (சிவத்துக்கும்) உள்ள அப ரிச்சின்னமாகிய ஐக்கியத்தையும், பரமான்மாவின் குணத்தையும் விளக்கும்பொருட்டு அங்ஙனம் பிரயோகிக்கப்பட்டதுமாய் சாந்தோக்கியோப நிதத்திலே

வனதெநாயய ஐஹாதூத சிவவிபு வுஜினி வன தாஹு ஸத்யாநு காஜானெஷாம் ஸ்வெவெஷா லொ கெஷா காஜாஹொஹவதி ।

பரமாத்ம (சிவ) ஞானத்தோடு உள்ளவர்களுக்கு எல்லாவுல கங்களினும் சமஸ்தசத்திய ஆகைகளும் முற்றுமாம் என்று சொல்லப்பட்டவாறு, தகரோபாசனை செய்பவர்க்குப் பலன் கொடுத்தற்குச் சிவபரப்பிரமமே காரணராதலினால் அதனை அவ்வாறு விசேஷித் துணர்த்தும்பொருட்டு அங்ஙனம் பிரயோ கிக்கப்பட்டதுமாம்.

கடாடி யபுராணவிஹீதநெகம் விஹ்வீதாநநு சி ராஹவ சீடாநகம் ।

ஆதி மத்தியாந்தமில்லாதவரும், ஏகரும், வியாபகரும், சிதா னந்தரும், அற்புதருமாம் என்று கைவல்லியோப நிதத்திலே சொல்லப்பட்ட “பரமாத்மாவின்” சச்சிதானந்த ரூபத்தை விளக்கும் பொருட்டே “சச்சிதிரந்த ரூபாய” என்று விசே ஷித்துச் சொல்லப்பட்டது.

“உமாசகாயரும், பரமேசுவரரும், பிரபுவும், முக்கண்ண ரும், நீலகண்டரும், அதிசாந்தரும், பூத யேனியுமாகிய சம ஸ்த சாக்ஷியுள்ளாராத் தியானித்து மகான்கள் பிரகிரு திக்கு மேலே செல்வாராயினர்” எனப் பொருளுக்கொள்ளும் கைவல்லியோபநித மந்திரத்திலே பரப்பிரமமாகிய சிவனார் “பூதயோனி” விசேஷணத்தோடு போற்றப்பட்டார். இதனால் சமஸ்தகாரியங்களுக்கு உபாதானம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. தயிரின் இயல்புடைந்த பால்போல, சிவபிரானும் சகல காரி யப்பிரபஞ்சவியல்பை அடைந்தாராக அதனால் அவருக்குள்ள “சச்சிதானந்தம்” என்னும் விசேஷணம் எடுபட்டுப்போமாத லில் ஆதி மத்தி அந்தமுள்ள பிரபஞ்சத்தைக் கடந்தவர் என் பது போதர

சூழியபுராணவிஹீதநா

“ஆதி மத்தியாந்த மிலாதவர்” என்னும் விசேஷணம் புணர் த்தப்பட்டதாமென்க. பின்னும் பிரபஞ்சத்தை “அஸத்” என்

பது காட்டி, அந்தச் சடதோஷம் சிவபிரானுக்கு இல்லையா மென்பது உணர்த்த ‘சத்’ என்னும் விசேஷணம் கொடுக்கப் பட்டது. படவே, சிவபிரான் எக்காலமும் சச்சிதானந்தரூப ரேயாய், சத்துத்தன்மையை ஓர்காலும் நீங்காதவர் என்பது பெறப்பட்டது.

ஈண்டு இந்த உத்தரயீமாஞ்சா சாஸ்திரத்திலுள்ள நான்கு அத்தியாயங்களினும் சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்களுக்கியையவே பரமான்மாவாகிய சிவனார் “ஓம்” முதலிய நான்கு விசேஷ ணங்களினாலே புணர்த்தப்பட்டார். படவே, ஞானம் அனைத் தினாலும் மொழியப்படுவதும், பிரமசரியர்களா யிருக்குங்கால் அவரால் விரும்பப்படுவதும், எல்லா வேதங்களாலும் பேசப் படுவதுமாகிய பலத்தை உணக்குச் சுருக்கிச் சொல்கின்றேன் என்னும் பொருளைக்கொண்ட

ஸ்வெவெஷா வொஷாயசவடி சாநெநிதிகபாஹ்வி ஸ்வபூ ணிய யகிஷி யஜிஹு னொ ஸ்ரவ்யபுணி ரணிகதெத் தவடி ஸாஹுஹ்ண ஸ்ரவீதி ।

என்ற மந்திரத்தினாலே கூறி, பின்னர் ஷெடுகெடுகசு ।

அப்பதம் “ஓம்” என்பதாம் என்றும், அது அக்ஷரமாகிய பிரமம் என்றும் கடவல்லி புபநிடதக் கூறுதலினால், “ஓம்” என்னும் பதத்தினாலே விசேஷிக்கப்பட்ட பரப்பிரம சிவத்தி லே சர்வவேதங்களும் போய் அமைவுபெறுகின்றனவாமென்க. பிரணவ சம்பந்தமாகிய அகார உகார மகாரம் என்னும் மூன் றும் இருக்கு யசர் சாமரூபமாயுளதாய், அதர்வண வேதோபி நிததங்களினும் பிரபஞ்சசாரத்தினும் பேசப்பட்டிளது. இன் னும் அகாரமானது இருக்கு வேதத்தின் முதலிலேயுள்ள (சுரி வீஹெ) “அக்ரீமீனே” என்னும் மந்திரத்தின் முதலிலும், உகா ரமானது (ஸூஹெஷாஸ்யாய) “சமுத்திரோபந்த” என் னும் அந்த (இருக்கு) மத்திய வேதத்து மத்திய மந்திரத்தினும், மகாரமானது (ஸூஹாஹ்வாய) “சமானம்பரம்” என்னும் அந் த (இருக்கு) அந்திய வேதத்து அந்தத்தினும் போர்த்தமையால், (இருக்கு) வேதம் முழுமையும் தொகுப்புறப் பிரணவமாயிற்று. வேதத்தினாலே பிரதிபாதிக்கப்பட்டது பிரணவமாதலில், நூற் றில் ஐம்ப்து.

ஸுதெவஜோஸசு ।

என்னும் நியாயங்கொண்டு பிரணவத்தினாலே விசேஷிக்கப் பட்ட பரப்பிரமசிவத்துக்கே சர்வவேதார்த்தப் பிரதிபாத்தியம் சித்தித்தவாறாயிற்று.

தவாஹ்விவ்வபூணிவயகிஷி ।

என்னும் மந்திரத்திலே “தபசு” என்னும்பதம் “ஞானம்” எனப் பொருள்படும்; “ஆலோசனை” (ஞானம்) எனப் பொருள் படுவது “தப” என்னும் தாது மொழியா மாதலினென்க. இத் தால் வேதார்த்தது ஞானமே பிரதானமென்பது சாற்றப்பட்ட தது. வேதார்த்த விஷயமாயுள்ள பிரணவபத்தினாலே விசே ஷிக்கப்பட்ட விசேஷ்யமாகிய சிவத்தையே வேதார்த்தம் பிரதி பாதிக்கின்றது. அங்ஙனமாயினும், வேதார்த்தத்திலே பிரமத் தைப் பிரதிபாதித்தற்கு வேறு விசேஷணங்கள் புணர்த்தாது

“ஓம்” என்னும் பதத்தினாலே விசேஷித்தது என்னையெனில், சுலோகத்தி முத்தப்பாதத்திலே “ஓம் நமஃ” என்னும் பதமும், நான்காவது பாதத்திலே “சிவாய” என்னும் பதமும் புணர்ந்து, (ஒ.நூ.ஸிவாய) “ஓம்நமஃசிவாய” என்னும் மகாமந்திரதியான ஸ்மரணை மாணவர்களுக்கு எய்தும் பொருட்டே யாமென்க.

வாஸுதேவ ஸ்ரீவஸுபாதிதீயகூபா ஹிவமநெ
நெயத ஸ்ரீதா விநொய நிதீயகூபா ஹிவ
மநெ நெயத ஸ்ரீதா நிதீயகூபா.

பரப்பிரமசிவத்துக்கு அத்துவிதியப்பிரமம் என்று பொருள் பண்ணில் அத்தைவதசுருதிக்கு விரோதமாகும்; துவிதமாகச் சொல்லில் அத்துவிதத்துக்கு விரோதமாகும் என்னும் சங்கை நிகழுகால், அதனை நிவாரணஞ்செய்யும் பொருட்டே, சமஸ்தப் பிரபஞ்சாகார பரமசத்திவிசிஷ்ட பரமேசுவரருக்கு அத் துவிதியம் உண்மையானும், ஆன்மாவுக்கும் அந்தர்கதமாயுள்ள பரமேசுவரருக்கும் பேதமின்மையானும், அவ்விரோதமின்மையுணருமாறு இரண்டாம் அத்தியாயத்தின் பொருளாயுள்ள “அஹம்” என்னும் பதத்தினால் சுட்டப்படும் பசுவாகிய ஆன்மாவுக்கு அந்தரியாமியாயுள்ளாரெனப் பொருள்படும் “அஹம்பதார்த்தாய” என்னும் விசேஷணவாயிலாகச் சிவமாகிய “பரமாத்மா” விசேஷிக்கப்பட்டார். இதற்கு ஸ்ரீகண்டசிவாசாரியர் நான்காம் அத்தியாயத்திலே “அஹம்” என்னும் பதத்தைச் சகலப் பிரபஞ்சாகார பராசத்திவிசிஷ்ட சிவாத்வைத வாசகமென்று சொல்வாராவர்.

எவர் பரமான்மாவாகிய சிவபிரானைப் பார்க்கின்றார்களோ, (எனவே, சாக்ஷாத்காரஞ் செய்கின்றார்களோ)

நொகயநெ ஸூதாநிதிநொகஃ ஸிவஸாக்ஷாஸகாரவஹி.

“அவர்க்கு முத்தியாம் பலபாபத்துக்கு எதுவாயுள்ளவர் சிவபிரானே” என்று காட்டுமாறே “நொகாநா ஸிவிநெஹ சுவெ” என்னும் விசேஷணம் அவ்வாறு கொடுக்கப்பட்டதாமென்க. இதனால் சிவவணமனன உபாசனை செய்தபின் சாக்ஷாத்காரஞ் செய்யப்பட்ட பஞ்சகிருத்திய காரணராகிய சிவபிரான்தான் முத்தி கொடுப்பவர். இதனால், சிவபிரானே முத்திக்குக் காரணர் என்பது முன்றும் அத்தியாயத்தினாலே சொல்லப்படும்.

“சச்சிதானந்தரூபாய” என்னும் விசேஷணத்திலே போந்த “ஆனந்தரூபம்” என்னும் பதத்தினாலே, நிரதிசயானந்தமாயுள்ள பரப்பிரம சிவானுபவத்தை அவர் முக்தர்களுக்குப் பலமாகக் கொடுப்பவரென்பது போதருதலினால் அவ்வாறு விசேஷிக்கப்பட்டது.

வாஸிஸாநிபிதெவதி.

“சிவ பரமசாமியத்தை அடைகின்றான்” எனப் பொருள்படும் முண்டகோப நிடதவாக்கியத்தினாலே பிரமசாமியமே ஆன்மாவுக்கு முக்தியலம் என்று கேட்கப் படுகின்றது. அங் வனமாயில் அதுபவிக்கப்படுதலினால் பிரமத்தின் ஆனந்தம்

பிரமத்தின் உலமாயின் அப்பரமானந்தம் முத்தனுக்கும் பலமாயுளதாம் என்னும் உண்மை உணர்த்தும் பொருட்டே “ஆனந்தம்” என்பது “சித்” என்று விசேஷிக்கப்பட்டது. ஆனந்தவல்லியிலே நிரதிசயானந்தமாயுள்ள பரப்பிரமசிவனார் ஆத்மாவுக்கு ஆனந்தரூபமாகிய மற்றோர் ரூபத்தைக் கொடுக்கின்றார் என்று கேட்கப்படுதலால், ஓர்கால் ஆனந்தரூபம் ஆத்மாவுக்கு இலையாதல் உண்மை பெறப்பட்டு முக்தர்களுக்கும் ஆனந்த போக்கியபலம் அநித்தியமாகுமே என்னும் “ஆக்ஷேபத்தை அறுக்குமாறு “சிதானந்தம்” என்பது “சத்தினால் விசேஷிக்கப்பட்டு சச்சிதானந்தம்” என முடிந்தது.

“சிவன்தான் உலகத்துக்கு உபாதான காரணராயினும் அதிகாரியாயிருக்கின்றார். இதைப்பற்றிப் பிரகிருதி அதிகாரணத்திலே ஆசாரியர் (ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரியர்) ஸ்தாபனஞ் செய்வார். இவ்வாறு நமஸ்கார ரூபமாகிய சுலோகத்தைச் செய்து இப்பொழுது பரப்பிரம சிவவஸ்துவைக் குறித்துச் சுலோகஞ் செய்வாராயினார்.

சைவபாஷ்யகாரர் அருளிவ இரண்டாவது சுலோகம் வருமாறு:

நிஜஸதி விதிநிதிதநிவிருஜமஜாலவி து நிகுரஃஸிஸஜயதிஸிவ்வொதூஸகதாமஸிஸாஸவஸிஸி

(இ - ள்.) தமது பராசத்தியாகிய பித்திகையிலே நிருமிக் கப்பட்ட சமஸ்த (சேதனா சேதனப்) பிரபஞ்சஜால சித்திர சமூகத்தை யுடையரும், சகல நிகமாகம் (வேதாகம) சாரநிதியாயினவருமாகிய அந்தப் பரமாத்மாவாம் சிவனார் உத்திருஷ்டராகின்றார்.

சிவார்க்கமணிதீபிகை வருமாறு:—இச் சுலோகத்திலே (ஸி) அவர் என்னும் பதத்தினாலே சம்சாரியாகிய சிவனுக்கு வேறாய் எக்காலமும் தோஷமில்லாத சகல மங்கல நிதியாகிய பரமாத்மாவாகிய சிவனே உத்தமபுருஷராவார் என்பது குறிக்கப்பட்டது. எனவே, சிவனிடத்திலே அநாதமல சடப்பற்று இயல்பாகவே இல்லையாமாதலின் அவர் அத்தியந்த பரிசுத்த பரமாத்மாவாகிய சிவன் எனப்பட்டார். அனந்தகல்பாணத்துக்கு ஓர் நிதியாயுள்ளவர். சகவரனாகிய சிவனானமெனச் சிவத்தவத்தை அறிந்த சத்துக்கள் சொல்லுகிறார்கள் எனலுமாம். இப்பொழுது சிவனுக்குக் கல்பாண குணரூபநிதியும் சர்வோத்திருஷ்டமும் குறிப்பித்தற்பொருட்டே (ஜயதி) “உத்திருஷ்டராகின்றார்” என்னும் பதம் கொடுக்கப்பட்டது. எஞ்சிய இரண்டு விசேஷணங்களினாலும் சிவபிரானுக்கு உலகத்துக்குக் காரணஞ் சாற்றப்பட்டது. எங்ஙனமெனில், அவ்ருடைய பராசத்தியாம் சுவரை (பித்தியை) ஆசிரயித்து இடைக்கணுள்ள சமஸ்த சகச்சால (சமூக) மாகிய சித்திரத்தை எழுதுகின்றார். இதனாலே பராசத்திவாயிலாக உலககிருஷ்டி செய்பவர் என்பதாம். சமஸ்த ஆகமங்களுடையவும் உபநிஷதங்களுடையவும் சாரமே அவ்ருடைய எஸ்காரீதிபுமாம். ஆகவே, மிகுதியும் நிதிபோல ஆதரிக்கற்பாலராய் ஆகம உபநிஷதங்களினாலே பிரமாணிக்கப்பட்டவர் சிவபிரானே யாம் என்பது காட்டப்பட்டது.

இப்போது ஆசிரியாதச் சலோகஞ் செய்கின்றார்.

சைவபாஷ்யகாரர் அருவிய மூன்றாவதுசலோகம் வருமாறு :

ஊவதா ஸஊவதா ஸ்வபெஷ்ய வரீஜாதா ஸவபு
 30மவொபெதஃ । விபிஷ்யபி புவனம் ஸெஷொ
 ஸெஷொபிப ஸெஷ்யஷி ॥

(இ - ள்.) ஏவருக்குச் சித்தம் அசித்தமாயுள்ள பிரபஞ்ச முழுமையும் அம்சமாகியதே, சர்வமங்கல குணங்களினின்றும் வேறுறாத உமாசமேதரும், உத்திருஷ்ட இஷ்டசமியோ டிசைந்தவருமாகிய அத்தச் சிவனார் (சைவபாஷ்ய சிவனைஞ் செய்து பவர்களாகிய) உங்களுக்குச் சித்திபலமாவாராக.

சிவர்க்கமணிதீபிகை வருமாறு:—அவர் புருஷரும், கிருஷ்ணபிக்கலரும்,

ஸவபாஷ்யம் சுஷுவிமவம் ।

என்றற்றொடக்கத்த வாக்கியங்களினாலே புகழப்பட்டவரும், சகல மங்கலமாகிய பராசத்தியாம் கவரியோடும் சமஸ்தகல்யாண குணங்களோடும் கூடியவருமாயுள்ள பரமாத்மாவாகிய சிவனார் உங்களுக்கு (சுரோதாக்களாகிய மாணவர்களுக்கு) அதுக்கிரகஞ் செய்து விரும்பிய சம்பூரண இஷ்டசித்தியின் பொருட்டே மாவாராக. சமஸ்த வேதோத்திருஷ்டரும், சம்பூரண இஷ்டசித்தியைக் கொடுப்பவரும் சிவபெருமானே, இவ்விஷயத்தைப் பற்றிப் பின்னே போதருமாறு சொல்லுகிறார். பிரபஞ்சம் சித்த அசித்தமாயுள்ளது. இங்கே 'மயட்' பிரத்தியயம் ஸ்வரூப்பொருளிலே போந்தது. எனவே, சமஸ்தப் பிரபஞ்சமும் அவருக்கு அம்சமாம். இவ்விடத்திலே 'அபி' என்னும் பதம் "முழுமையும்" என்னும் பொருளிலே உறுதி செய்யப் போந்தது. அதிகாராது சாரமாகச் சிவாராதன ரூப ஞானமும் கர்மமும் (பசு) சேதனப் பிரபஞ்சத்துக்கும் சிவாராதன உபகாரம் (பாச) அசேதனப் பிரபஞ்சத்துக்குமாக, பிரபஞ்ச முழுமையும் (அசேஷம்) சிவபிரானுக்கு அம்சமாயிற்று.

புஷ்டாதிஸம்ஹவயபுஷ்டா வஸுபுஷ்ட வஸுபுஷ்ட
 ஹெஸுபுஷ்ட : வாஸுஸொஸொஸொஸொ வத்தெஷுஷ்ட கா
 பபுஷ்டாபதிஸுஷ்ட ॥

"பிரமாதி ஸ்தம்பபரியந்தமாயுள்ள பசுக்களைச் சிவபிரான் பாசத்தினால் கட்டித் தன் காரியத்தை நடத்துவிடுகின்றார்" என்று சிவபுராணக் கூறியதும் அக்கருத்துப்பற்றியவாமென்க. இதனாலே சமஸ்த சேதனமும் அசேதனரூபமாயுள்ள கஜதுரக ஆபரணமுதலிய சர்வோத்திருஷ்ட இலட்சுமி சிவபெருமான்க்கேயன்றி மற்றொருவர்க்கின்றும்.

இதற்குப்பின்னர் இந்தச் சைவபாஷ்யஞ் செய்தற்கு உபயோகஞ் செய்யப்பட்ட சகல உபநிஷதங்களின் அர்த்தமுரைப்பவராகிய தமது குருவை "நமஃ" என்றற்றொடக்கத்த சலோகத்தினாலே துதிக்கின்றார். . .

சைவபாஷ்யகாரர் அருவிய நான்காவதுசலோகம் வருமாறு:

நஸிஸுதாவிபாநாய நானாஸிவிபாயிதே ।

பெகவதொகூ தாவெ கதொணமாவெகதஃ ॥

(இ - ள்.) ஒன்றுக்கு ஒன்று மாறுதல்போலப் பொருள்கள் போதிக்கும் ஆகமவேதங்களுக்கு விரோதமுறாத பொருளினாலே விளக்குபவரும், முத்தியாகிய கைவல்லியத்தை விரும்பினவர்களுக்குப் பிரசாதிக்கும் கற்பகத்தருவும், இவ்வுலக இன்பத்தை விரும்பினவர்களுக்குப் பிரசாதிப்பவருடைய குருவாயுள்ளவருமாகிய சுவேதாசாரியருக்கு நமஸ்காரம்.

சிவர்க்கமணிதீபிகை வருமாறு:—பலவகையாய் ஒன்றுக் கொன்று விரோதமாயுள்ள அர்த்தத்தை விளக்கும் ஆகம வேதாந்தங்களுக்கு விரோதமில்லாத அர்த்தத்தினாலே உபயோகஞ் செய்தல் வாயிலாகப் பிரசாதம் செய்யு மியல்பினையுடையவர் ஈண்டு "நானாகமவிதாயி" எனப்பட்டார். சகல வேதாந்தங்களின் தாற்பரியத்தை விரோதமின்றிச் சிவபிரா னிடத்திலே திருமகாரஞ் செய்யுமாறு லோகோபகாரமாகச் சுவேதாசாரியர் அவதாரமாயினார். கற்பகவிருக்ஷமானது யாசகருக்கு அளவில்லாப் பொருள்களைக் கொடுத்தல்போல முழுட்சுக்களுக்கு மோக்ஷரூபமாகிய கைவல்லியம் கொடுக்கின்ற ராதலினாலே "கற்பகதரு" என்று விசேஷிக்கப்பட்டார். படவே, பிரசித்த கற்பகதருவானது போகவஸ்துக்களாகிய அற்பபலத்தைக் கொடுப்பதேயாக, இந்தச் சுவேதாசாரியரானவர் கைவல்லிய ரூபமாகிய பெரும்பலத்தைக் கொடுக்கின்றார் என்பதாம். இதனாலே கற்பகதருவிலும் சுவேதாசாரியராகிய கற்பகதருவே சிரேஷ்டமாகிய கைவல்லிய முத்தியைக் கொடுப்பதன்றிப் போக்தியவஸ்துதல்லே விருப்பமுடையவர்களுக்கு அது யாதும் கொடுக்க இயலாதாக, கற்பகதருவிலும் கைவல்லிய பதம் கொடுக்கும் சுவேதாசாரியர் சிரேஷ்டாரியினமை எவ்வாறென நிகழும் ஆகவேதத்தை அறும்பொருட்டிக் "கல்யாண" என்னும் விசேஷணம் புணர்த்தல் வாயினாக, அவர் "கல்யாணகுரு" என்று கூறப்பட்டார். கல்யாணத்தை (இன்பத்தை) விரும்பினவர்களுக்கு இவ்வுலகத்துக்குரிய உத்திருஷ்டமாகிய பலத்தை அதுக்கிரகிப்பவர்கள் "கல்யாணர்" என்று சொல்லப்படுகின்றார். ஆகவே "கல்யாணகுரு" என்றது அப்படிப்பட்ட "கல்யாணர்களுக்குக் குரு" என்று அர்த்தஞ் சித்திப்பதாகும். ஈண்டுக் "கல்யாணர்" என்றது சுவேதாசாரியருடைய சீடரென்பதாம். . .

வயம்பொகொகம் உநஸாலம் விவாதி விஸாபிஸகலம் கா
 திபதெயாஹு காதிநு தனொகொகம் திபதெதாஹு கா
 திஹு ஸாபாசுஜம் உயுஜுபுபெந் ஹுதிநாஃ ॥

எவன் எவ்வெவ்வுலகத்தை ஞானத்தினாலே நிரின்று எந்தெந்தலோகத்தை விசுத்த சத்துவமுடையனும் விரும்புகிறானோ அவன் அந்தந்த லோகத்தை ஜயிக்கிறானுதலில், அப்படிப்பட்ட பரமசிவத்தை அறிந்தவனை அருட்செல்வத்தை விரும்பும் ஒவ்வொருவனும் பூசிப்பானாக எனப் பொருள்படும் "முண்டகோப நிஷதசுருதியினாலே, பரமேசுவர சாதாரணரஞ்செய்யும் சுவேதாசாரியருடைய சிஷ்யர்களை நமஸ்காரஞ் செய்வவர்களுக்கும் அவர்கள் வாயிலாகச் சம்பூரணமாகிய பலம் சித்திக்குமேயானால், ஆசாரியரைப்பற்றிப் புகழ்வேண்டியதென் ? இன்றேல், கல்யாணகுரு என்றது சமானாதிகரண சமாசத்தினாலே கல்யாணமுடையவரே குரு எனப் பொருள்படும். படவே,

கைவல்லியத்திக் கொடுத்திருக்க காரணமாகிய தூண்பந்தி வைராக்கியபிரம் கல்யாணம் எந்தக் குருவிடத்திலே இருக்கின்றதோ அவரே “கல்யாணகுரு” எனப்படுவர் என்பதுமாம். இன்றேல், எந்தக் குருவுக்குப் பக்தி செய்தலால் சிஷ்யர்களுக்கு ஆனந்தாதியின் பிராப்தியும் ஞானோதயமும் பிறக்கின்றனவோ, அந்தக்குரு “கல்யாணகுரு” எனப்படுவார் என்றுமாம். ஆகவே, உலகத்திலே சிவசாஸ்திரப் பிரசாரணஞ் செய்யும் பொருட்டிச் சிவாவதாரரூபமாகிய இருபத்தெட்டு ஆசாரியர்களுக்குத் தலைவராயுள்ள சுவேதாசாரியருக்கு நமஸ்காரம் செய்யப்பட்டது. “கோதாமரவிபாயி” என்னும் பதத்துக்குப் பல வகையாகிய பாசபதாகமங்களைச் செய்பவர் எனப் பொருள் கோடலும் ஒன்று. “சுவர்ணபாகுக்கையுடையவரே நமஸ்காரம்” “அன்னியதிக்குக்களுக்கெல்லாம் தலைவரே நமஸ்காரம்”

“நொரி வறியணு ஷாஹவெ நாநெ ழிஸாஹ வதயெநெ”

என்றற் றொடக்கத்த வாக்கியங்களிலே “ஹ” என்பது போந்தவாறு போலவே, ஈண்டும் “ஹ” என்னும் பதம் ஆதாரத்திலே போந்ததாமென்க. இன்றேல் பூர்வார்த்த சுவோகத்தினாலே சிரேஷ்டமாகிய சுவேதாசாரியரையும், உத்தரார்த்த சுவோகத்தினாலே தமது ஆச்சிரமகுருவையும் நமஸ்கரித்தாரெனப் பொருள் கோடலுமாம்.

இப்பொழுது ஸ்ரீகண்டசிவாசாரியசுவாமிகள் தாம் செய்த பாஷ்யத்தின் உத்திருஷ்ட முணர்த்துமாறு இச்சுவோகம் இயற்றுகின்றார்.

சைவபாஷ்யகாரர் அருளிய ஐந்தாவது சுவோகம் வருமாறு:

வொரஸஸ-குத்ர ஶீஹெ தத்ர விஷ-ஷாஹ வு ஷு ஶுஷ-ஹெ ! வ-கு-வ-ஷாஹெ-யெ-ஹெ-ஷி-த-ஸ-ஹெ-க-ஷெ-ஷா-ய-தெ !!

(இ - ள்.) சிவத்தை அடைந்த வித்வான்களுக்கு அந்தப் பிரமமாகிய சிவத்தை (மறவாது) தரிசிப்பித்தலிலே இந்த வியாச சூத்திரம் நேத்திரமாகும்; முன்னுள்ள வியாக்கியான கர்த்தாக்களினாலே செய்யப்பட்ட வியாக்கியானங்களினாலே வேதாந்த சூத்திரம் மலினமாக்கப்பட்டிப் போக அது ஸ்ரீகண்டாசாரியராலே நிர்மலமாக மூன்றுவிக்கப்பட்டது.

சிவார்க்கமணிதீபிகை வருமாறு:—எந்தச் சூத்திரத்துக்கு வியாக்கியானஞ் செய்ய இச்சை பிறக்கின்றதோ அதனைப் புத்திவாயிலாகச் சமீபித்தாக்குதலால் “இதம்” என்னும் பதம் கொடுக்கப்பட்டது. அந்தவஸ்து வியாச சூத்திரமாம். வியாச சூத்திரம் என்பது ஈண்டு ஜாதியேகவசனம். வுடங்கத்தோடு கூட “ஶீபிஷதற்கணையும், வேதங்கணையும் அத்தியயனஞ் செய்தலினாலே பிரமமாகிய சிவத்தை அடைந்த வித்வான்களுக்கு அந்தப் பிரமமாகிய சிவத்தை மறவாது சிவவணமனனானிகளினாலே தரிசிப்பித்தலில் வேதாந்தசூத்திரம் நேத்திரமாயுளது, கடபடாதி வஸ்துக்களைப் பகுத்தறிதலில் மற்றொன்றை அபேகதியாத நேத்திரம் போலாம் என்க. இப்படிப்பட்ட உத்திரு

ஷ்டமாகிய, வியாசசூத்திரம் முன்னுள்ள வியாக்கியான கர்த்தாக்களினாலே செய்யப்பட்ட கடினவியாக்கியானங்களினாலே மலினமாய்விட்டது. அஃதாவது, அந்த வேதாந்த சூத்திரத்தின் இயல்பாயும் நிர்மலமாயுமுள்ள குணம் கெடுக்கப்பட்டுள்ளதென்பதாம். அந்த வேதாந்தசூத்திரம் இப்பொழுது ஆசாரியர்களால் சிரேஷ்டமாகிய ஸ்ரீகண்டசிவாசாரியசுவாமிகளது வியாக்கியானத்தினாலே நிர்மலமாக்கப்பட்டது. அஃதாவது சூத்திரகாரருடைய அபிப்பிராயத்தைக் கோமல வியாக்கியானத்தினாலும் நேராகிய வியாக்கியானத்தினாலும் பிரகடனஞ் செய்கின்றார் என்பதாம். எவ்வாறெனில், நன்றாகப் பார்க்கிறதற்கு இயன்ற நேத்திரமானது முன்னரே பிராணாசாரியராகிய வைத்தியரால் இதமில்லாத அஞ்சனப்பிரயோகத்தினாலே மலினமாக்கப்பட்டு (குருடாக்கப்பட்டி)ப்போய், பின்னர்ச் சிரேஷ்டவைத்தியரினாலே இதுமாயுள்ள அஞ்சலிப் பிரயோகத்தினாலே அக்கண்ணானது குருடு நீக்கப்பட்டதாம் போலும் (நிர்மலமாக்கப்பட்டதாம்போலாம்) என்க. மலினமாக்கப்பட்டது “கலுஷிதம்” என்னும் பதத்தினாலே சாமானியமாக மறைப் பாஷ்யங்களின் சூத்திரார்த்த மாறுபாடு உணர்த்தப்பட்டது. பொதுவாகக் “கலுஷிதம்” என்று வானாசொன்னாரன்றி அந்தச் சூத்திரங்களிலே அவ்விருத்தத்தை (மாறுபாட்டை) எடுத்துக் கண்டத்தாரில்லை என்பது முணர்த்தபாற்றும் எனவே, மறைப் பாஷ்யங்களிலே தத்தம் பாஷ்யங்களுக்கு உத்திருஷ்டம் காட்டவேண்டிக் கண்டிக்கும் பிறபாஷ்யகாரர்போல, அங்கங்கே சூத்திரங்களின் கீழே மறைப் பாஷ்யகாரர்களைத் தாமும் கண்டித்து ஸ்ரீகண்டாசாரியர் உத்திருஷ்டம் காட்டினாரில் என்பதாம். அப்படிச் செய்வது அவருக்கு இஷ்டமில்லையாம் என்னும் உண்மையை நிறுத்தும்பொருட்டே “ஸ்ரீகண்டர்” என்னும் தமது நாமபதத்தை முன்னரே எடுத்துவித்தார்; எவ்வளவெனினர் கூறுதும். காளகூடல்ஷத்தைக் கண்டத்திலே எக்காலமும் கொண்ட சிவபிரானுடையகண்டம் நீலநிறத்தையுடையதா விருத்தமையால் ஸ்ரீகண்டர் என்னும் நாமம் சிவபெருமானாக் காயிற்று.

ம-ண-ஷொஷஸஸ-யி-ம-ஹ-நி-ஷ-கெ-ஷா-வ்வெ-ஸா-ஹெ ! ஶீரஸாஸாஸவதெ-வ-கு-வ-ஷ-ஹெ-க-ஷெ-ஷா-ய-தெ !!

சந்திரனையும் விஷத்தையும் சிவபெருமான் கொண்டது போல, பெரியோர் குணத்தையும் தோஷத்தையும் கிரகிக்கின்றார்கள். அப்படி அங்கீகாரஞ் செய்யினும், சிவபிரான் குணமாகிய சந்திரனைச் சிரசிலும் தோஷமாகிய விஷத்தைக் கண்டத்திலும் கொண்டாற்போல, அப்பெரியோரும் குணங்களைச் சிரசிலும் தோஷத்தைக் கண்டத்திலும் தாக்கி அடக்கி யிருக்கின்றார்கள். இப்படிப்பட்ட நற்குணம் வாய்ந்த சம்புருஷர்களை யொத்து ஸ்ரீகண்டாசாரியரும் மறைப் பாஷ்யங்களின் தோஷத்தை விசேஷமாகப் பிரகடனஞ் செய்யாது சாமானியமாகக் காட்டினார் என்பது போதா, ஸ்ரீகண்டர் என்னும் தமது நாமமொழியை எடுத்து வித்தார் என்றோர்க. அவ்வளவாயினும் மறைப் பாஷ்யங்களின் தோஷத்தை எடுத்துக் காட்டாமையே ஆசாரியர்க்குச் சபாவருணமா விருந்தவிடத்தும், “கலுஷிதம்” என்னும் சப்தத்தைச் சாமானியமாகத் தானும் அவர்

சங்கற்பார்த்திகளைக் கொடுக்குமாறுபேரல் வேதாந்த விருந்த மும் (தொகுதியும்) தன்னைச் சேவித்தவர்க்கு முத்தியைக் கொடுக்கும் என்பது “பிதிர் லோகத்தை அடைய விரும்பு கின்றவனுடைய சங்கற்ப ஞானமாத் திரையினாலே அவன் பிதிர் அவனை எதிர்கொள்ளுகிறார். (அதனால்) அவன் மகிழ்வாயிருக்கின்றான்” என்பது

“ஸ்யபி விதுவொசகாரொவவகி ஸங்கஹாபேவா ஸ்யபிதாஃ ஸபேதீஷ்ணி”

என்னும் இந்தச் சூத்திரத்தினாலே விளங்குகின்றது. அவ்வாறே, வேதாந்த விருந்த சாரசகந்த சுவாது மகரந்தத்தை மகிழ்கின்றவர்க்கு, எனவே, ஸபாவசித்த வேதாந்த சாஸ்திரத்திலே கிரத்தா தாற்பரியம் செய்பவராகிய சிவநிஷ்டர்க்கு, எனவே சிவனை எக்காலமும் தியானஞ் செய்யும் ஆரியர்க்கு, எனவே பூச்சியர்க்கு, எனவே ஸத்புருஷர்க்கு இந்தப் பாஷ்யம் மகாரிதி என்பதாம். அகஸ்மாத்தாகத் தனமானது தனக்கு வாய்ப்பத் தரித்திரன் மகிழ்மாறுபோல, இந்தப் பாஷ்யமும் மிகு விரைவிலே சகல வேதார்த்த நிர்ணயஞ் செய்தலினால் கிரத்தா சிவத் தியானத்துக்கு உபபோகமாகிய மங்கல யதார்த்தஞானத்தையும் மோக்ஷத்தையுடனொடுத்து இது ஸத்புருஷர்க்கு மகானந்தத்தை விளைப்பதாகும். இதனால், “உத்தமர் எனது கிரத்தத்தை அங்கீகாரஞ் செய்வார்; துஷ்டர் நினைத செய்தாலும் எனக்கு யாதும் நஷ்டமில்லை என்பதாம்.

“ஐஹேதேனேஷ்யகி ஸாயீஃ ஹ்ருயஸ்யபிபிஃ கிரிஸ்யாநாஸ்யாநாபுஸவாநாஷாநாபாஹரெஃ”

ஈண்டு உபநிஷதமீமாஞ்சை ஆரம்பிக்கற்பாற்று.

இப்போது இந்த ஆரம்பம் எப்புருஷார்த்தம் பற்றியது? அப்புருஷார்த்தமானது எக்காலமும் விருப்புக்குத்தானமாம் இன்பத்தை அடைதலாம், இன்றேல் வெறுப்புக்குத் தானமாய் தன்பத்தை முழுதும் ஒழித்துவிடுகையாம்.

(இந்த உபநிஷத மீமாஞ்சா விசாரத்துக்கு) அதிகாரியார்? இதனை அறியவேண்டும் என்பனவாதிபாய அவாவுடையவரே அதிகாரியாம்.

அதன் விஷயமென்ன? சந்தேகம் என்னும் ஊஞ்சல்பற்றி (ஓர் பிரகாரம்) வெளிப்படையாயும், முழுமையும் வெளிப்படையாகாமலும் நிகழும் (பிரம) விசாரமே விஷயமாம்.

எதற்குப் பின்னர் இது ஆரம்பிக்கற்பாலது? எக்காலும் நியமமாய் (இன்றியமையாதாய்) முற்பட்ட (சாஸ்திர) விசாரத்துக்குப் பின்னர் இது ஆரம்பிக்கற்பாலதாம்.

சிரவணஞ் செய்யோருடைய மனசிலே நிகழ்ந்த சங்கையாம், சல்லிபுத்தை நிர்மூலஞ் செய்யுமாறே சர்வஞ்ஞசிகாரணி பூரணிய வியாசபகவானால் அருளிச் செய்யப்பட்டது இந்த வேதாந்த சூத்திரமாமென்க.

முதந்தத்திரம்.

சுயாதொஸு ஹ்ருயஸ்யா

பின்னர் ஆதலினால் பிரமஞான விருப்பம்.

இது (இந்தச் சூத்திரம்) ஓர் அதிகாரணம். விஷயம், சம்சயம், பூருவபக்ஷம் சித்தாந்த நிர்ணயம், சங்கதி என்பவற்றுக் கிடமாயுள்ளது அதிகாரணமாம்.

ஸ்ய பின்னர்—ஈண்டு (வடமொழிச் சூத்திரத்தின் முதல் கண்ணேயுள்ள) “பின்னர்” எனப்பொருள்படும் (ஸ்ய) என்னும் மொழி (இன்ன விஷயத்துக்குப் பின் இன்னது ஆரம்பிக்கற்பாலதாம் என்னும்) (பின்னர்) “அனந்தா” அர்த்தத்தில் போந்ததாமன்றி, இப்போது “யோகத்தைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்குதல்” எனப் பொருள்கொள்ளும் (ஸ்யயொதாந-ஸாஸகம்) என்னும் யோகசூத்திர முதலியவைகளிலே போந்த (ஸ்ய) என்பது போல “அதிகாரம், பொருளுடைதன்றும். “அதிகாரம்” என்னும் மொழி ஆரம்பம் (தொடக்கம்) எனப் பொருள்படும். படவே, “ஸ்யஹ்ருயஸ்யா” “பிரமத்தை அறியவேண்டும் என்னும் ஆசையானது” காரிய ரூபமன்மையால் ஆரம்பிக்கப்படுவதன்றும், விஷய இனிமையால் மாத்திரம் அறியப்படுகின்றது. “ஓங்காரம்” (ஸ்ய) என்னும் இரு மொழிகளும் முன்னரே பிரமாலினுடைய கண்டத்தைப் பிளந்து வெளிப்பட்டமையால், அவ்விருமொழியும் மங்கல சப்தங்களாம்” எனப் பொருள்கொள்ளும்

(க) “ஐஹேதேனேஷ்யகி ஸாயீஃ ஹ்ருயஸ்யபிபிஃ கிரிஸ்யாநாஸ்யாநாபுஸவாநாஷாநாபாஹரெஃ”

என்னும் ஸ்மிருதி சுலோகத்தினால் அறியப்படுதலால், அந்த (ஸ்ய) என்னும் மொழி “மங்கல்”ப் பொருளிலே போந்தது மன்றும், பிரமஞானத்தையுற்று இம்மங்கலப்பொருள் பொருந்த மாறின்றாமாதலினென்க.

சிஷ்டாசாரம் பாதுகாக்கும் பொருட்டுச் சாஸ்திராரம்பத்திலே மங்களாசரணம் செய்யவேண்டுமெயெனில், அதுவும் (ஸ்ய) என்று வாயினால் உச்சரித்தன் மாத்திரையினாலே சித்திக்கின்றது. (ஆதலில் (ஸ்ய) என்பது மங்கலப்பொருளிலே போந்தது மன்றும்.)

ஓர் விஷயஞ் சொல்லி மற்றோர் விஷயம் சொல்வதாகிய பக்ஷாந்தரப் பொருளிலே இந்த (ஸ்ய) என்னும் மொழிபோந்த தாமோவெனில், அதுவுமன்றும், எவ்விஷயம் பற்றியேனும் எந்தப் பக்ஷமாயினும் பேசப்பட்டதாய் அதைப்பற்றிய பிரசங்கப் ஒன்றும் முன்னர் நிகழ்ந்திலாமையினு லென்க.

(ஸ்ய) என்னும் இம் மொழி போசனமேனும் போதலேனும் செய்தல் என்றமைபோல நியமமில்லாமல் (அநியதமாய்) முன்னிகழ்வதொன்றைக் குறித்ததாமன்றும், அது (அம்மொழி) நியமமாய் உள்ளதொன்றைக் குறித்து ஈண்டுப்போந்ததா மாதலினென்க. எந்தக் (கரும) சம்பாதினத்தைத் தேடிக் கோடலால் பிரமவிசாரத்துக்கு அதிகாரி லிசேஷம் சாதனமாகின்றதோ, அந்தச் சம்பத்தியே ஈண்டு முன்னுளதாதாகச் சொல்லப்பட்டதாமென அறியக் கிடக்கின்றது.

எவ்வளவுமெனில், எட்டாம் வயசு முல்லியவற்றிலே செய்ப்படும் உபநயன சம்ஸ்கார வாயிலாக, “சுபதினங்களிலே வேதம் அத்தியயனஞ் செய்யத்தக்கது” என்று தத்தமக்கு விதிக்கப்பட்ட பிரகாரம் தினத்தோறும் செயற்பாலதாயும், நியமமாக வழிபடப்படும் ஆசாரியர் வாயிலாக எய்தும் அக்ஷரவடிவமாயும், அர்த்தஞானத்தை யுடையதாயுமுள்ள வேதாத்தியயனத்தையே பிரமவிசாரத்துக்கு முன்னுனதாதலாக உரைப்பது யுத்தமாம்; தருமமும் (கருமமும்) பிரமமும் வேதவாயிலாகவே அறியக் கிடத்தலில், வேதாத்தியயனஞ் செய்யாதவனுக்குப் பிரமவிசாரம் சித்தியாகாமையினாலென்க. கேவலம் வேதாத்தியயனத்துக்குப் பின் பிரமவிசாரம் “செய்யலாமோ வெனில், நன்று: சொல்லுதும்.

முன்னர் வேதாத்தியயனஞ் செய்து ஆதனப்பின்னர்த் தருமவிசாரம் செயற்பாலதாகும், அப்படிப்பட்ட வேதாத்தியயனமின்றித் தருமவிசாரஞ் சித்திக்கமாட்டாமையின் என்க. இது பற்றியே ஆசாரியராலே (சையினிமுனிவராலே) “பின்னர் ஆதலினால் தருமவிசாரம் செய்யவிரும்பும்” எனப் பொருள்படும்

(உ) “சுயாதொரயபிஜ்ஜாஸா”

என்னும் சூத்திரம் சொல்லப்பட்டது. முதற்கண்ணே உபாத்தியாயரிடத்திலே அத்தியயனஞ்செய்து, பின்னர்த் தருமவிசாரம் எய்தற் றாலதாம் (சைவடாஷ்யகாரராம்) நாம் தருமத்தையும் பிரமத்தையும் முறையே உணர்த்தும் (பூருவமீமாஞ்சா உத்தரமீமாஞ்சா) சாஸ்திரங்களுக்கு மிகுதியும் பேதம் காற்று வேமல்லேமாய், ஒரே அபிப்பிராயமே கொள்வேமாகின்றேம். “பின்னர் ஆதலினால் தருமவிசாரம் செய்ய விரும்பும்” எனப் பொருள்படும்

(ஈ) “சுயாதொரயபிஜ்ஜாஸா”

என்னும் முதற்கூத்திரம் தொடுத்தும், “புராவர்த்தி இல்லே” (மீனப்பிறவி இல்லை) எனப் பொருள்படும்.

(ச) “சுயாவூதிஸூஷா”

என்னும் இறுதிச் சூத்திரம் இறுதியாகவும், முறையே கூறும் தருமமீமாஞ்சையும் பிரமமீமாஞ்சையுமாம் இரண்டும் ஆராத்ந ஆராத்நியயங்களாகிய தருமம் பிரமம் என்னும் இரண்டையும் பிரதிபாதனஞ் செய்யும் நேரே சாஸ்திரமாம். (பூருவமீமாஞ்சையினுள்ளே) “பின்னர் ஆதலினால் செவ்வகண்ணம்” எனப் பொருள்படும்

(நி) “சுயாதொரயபிஜ்ஜாஸா”

என்னும் சூத்திரம் போந்தாற்போல, இடைக்கண்ணே போந்த விஷயப்பிரிவை உணர்த்துமாறே “சுயாதொரயபிஜ்ஜாஸா” என்னும் சூத்திரமும் ஆரம்பித்ததுமாமென்க.

இன்றேல் தருமமானது பிரமஞானத்துக்குக் காரணமாம்; ஆகவே, தருமசாஸ்திரத்திலே பேசப்பட்டசுருதி, லிங்கம், வேதசோதனம், அர்த்தவாதம், மீமிருதி முதலாயின பிரமவிசாரத்துக்கு இன்றியமையாமையால், தருமவிசாரம் செய்தபின்னர்ப் பிரமவிசாரமாகற்பாலதாம்; யாதினாலெனில், சாதனம் நிச்சயமில்லாமல் சாத்தியநிச்சயமாகாதாதலினென்க. பிரம

ஞானத்தையுற்றதத் தீருமம். சாதனமாம் என்பதற்கு, “பிரமணர் வேதாத்தியயனத்தினாலும், யஞ்ஞத்தினாலும்” தானத்தினாலும், தபினாலும், விரதத்தினாலும் அவரை அறிய விரும்புகின்றார்கள்.”

(ஈ) “சுயாதொரயபிஜ்ஜாஸா” வலநெந் ஸுஹணாவி விஷிஷணி யஜே நபாநெந் தவஸா நாமகெந”

என்று இவ்வகை கூறும் கிரேஷ்டமாகிய சுருதியே, பிரமாணமானமையினால் லென்க.

கருமமானது பிரமஞானத்துக்குச் சாதனமாயின், தருமமே விசாரிக்கற் பாலதும் அதுஷ்டிக்கற்பாலதமாம். இத்தப் பிரமத்தைப் பற்றிய வேதாந்த வாக்கியங்களை விசாரஞ் செய்தலாம் கிரமத்தினும் போதரும் பயன் என்னை? என்று ஆசங்கிப்பது தக்கதன்றும். பலத்தை விரும்பாத அதிகாரிக்கு அந்தக் கருமானது பிரமஞானத்துக்குக் காரணமாய்ப் பாபமாகிய மலத்தை நீக்கும் சம்ஸ்காரவாயிலாகச் சித்தசத்தியைப் பிறப்பித்தற்குக் காரணமாயிருத்தலினால் லென்க. எவ்வளவுமெனில், “எந்தப் புருஷனுக்கு * நாற்பது சம்ஸ்காரம்” என்று தொடக்கி, அவன் பிரம (சிவ) சாலோக்கிய சாயுச்சியம் அடைகின்றான்” என்பதிருதியாக, கர்ப்பாதானாதி கருமம் அனைத்துக்கும் பாபமலங்களை ஒழிக்கும் * சம்ஸ்காரகாரணம் உளதாக அபியுத்தஸ் மிருதியானது விளக்குதலினாலென்க.

(ஆசேஷம்) யஞ்ஞத்தின் பொருட்டிச் சாலியின்மீது சலன் கொண்டு புரோக்ஷிததலாம் சம்ஸ்காரம் போல சர்வகன்மங்களுக்கும் மற்றென்றற்குச் சம்ஸ்காரமாய் எய்துமாயின், “சம்ஸ்காரமடைந்த புருஷரெல்லாம் புண்ணியலோகத்த ராகின்றார். எனப்பலத்தையும்புச் சுருதியிலே சொல்லப்பட்ட ஆச்சிரம சம்ஸ்காரங்களுக்குச் சுவாதந்திரியம் இல்லையாய் விடுமானாலெனில்,

(சமாதானம்) அவ்வாறின்றும். சுவர்க்கமுதலிய புண்ணியலோக ரூபமாகிய பலத்தை அவாவிச் செய்யப்படும் கருமங்கள் சுவாதந்திரியங்களாயினும், பலத்தை அவாவாது அக்கன்மங்களை அதுஷ்டித்தபுருஷனுக்கு அக்கன்மங்கள் சித்தசத்தி முதலியவற்றைப் பிறப்பித்தற்குக் காரணமாயிருத்தலினால் மென்க. அவ்வாறே, அந்தப் புருஷனுக்கு எது ஞானபலமாயுள்ளதோ அது கருமபலமாம்; எவ்வளவுமெனில், விரிகுடபுரோக்ஷண

* நாற்பது சம்ஸ்காரங்களாவன:— கர்ப்பாதானம், பும்ச சவனம், சேமந்தம், ஜாதகருமம், நாமகரணம், அன்னப் பிராசனம், சௌளகருமம், உபநயனாதி நாலு வேதங்களின் அத்தியயனம், சமாவர்த்தனம், விவாகம், பஞ்சமகாயஞ்ஞம் (தேவ யஞ்ஞம், பிதியர்ஞ்ஞம், மதுஷ்ய யஞ்ஞம், பூதபஞ்ஞம், பிரம யஞ்ஞம்) ஏழு பாகயஞ்ஞம் (அஷ்டகை, பார்வணம், சிரார்த்தம், சிராவணி, ஆக்கிரகாயணி, சிரௌத்திரி, ஆகு வாய்ஷம்), ஏழு ஹவிரயஞ்ஞம் (அக்னிநியாதானம், அக்னிகோத்திரம், தர்சபூர்ணமாசம், அவக்ரிகாயணம், சாதர்மாஸ்யம், அநிருட பசுபந்தம், சிரௌத்திராமணி), ஏழு சோமயஞ்ஞம் (அக்னிவிஷ்டோமம், அத்தியக்னிஷ்டோமம், இரத்தியம், சோடசி, வாஜபேயம், அகிராத்திரம், உப்தம்) என்பனவாம்.

மானது (ஒன்மேற் புரோகூணமாஸது) அதிருஷ்டபலத்தைப் பிறப்பித்த தர்சபூரணமாசயங்கூறுக்கு அங்கமாய், சுவர்க் கமடைதற்கு முடிவாய் நிலையுறல் போல, கன்மங்களும் ஞான பலத்துக்குப் பிரேரகமாய் முத்தியை அடைதற்கு ஒருங்கு நிலையுற்றன.

(ஆசேஷம்) ஆவசியகம் செயற்பாலதாக விதிக்கப்பட்ட சோதிஷ்டோமாதிகள் மற்றோர் முக்கியப் பேற்றைக் கொடுக்க மாட்டாமையின், அவை சம்ஸ்காரங்களாக எய்தமாட்டாவோ வெனில்:—

(சமாதானம்) அன்றும்; யாதினுலெனில், சுவதந்திர விதி கொண்டு காரணமாக விதிக்கப்பட்ட சௌத்திராமணியங்கூறும், பிரகஸ்பதிகவமும், பிறவும் முறையே அக்கினிசயனம் வாசபேயமுதலிய யங்கூறுகளுக்கு அங்கமாயிருத்தல் போல, மற்றோர் கன்மத்தைக் குறித்துச் சுவதந்திரமாய் நின்ற கன்மம் ஒன்றே மற்றொன்றற்கு அங்கமாயும் ஈரியல்பு பூண்டிருத்த லினுலென்க. ஆதலால் ஞானோத்பத்திவரையும் கன்மங்கள் அறுஷ்டிக்கற்பாலனவாவென்க.

(ஆசேஷம்) “அறிதற்கு விரும்புகின்றார்” என்று (முன்னர் கூறும் இலக்கமத்திரத்தினால்) கேட்கப்படுதலால், ஞானத்தின் மேல் இச்சை பிறக்கும் வரையும் கன்மங்கள் அறுஷ்டிக்கற் பாலனவாவெனில்,

(சமாதானம்) இவ்வாசேஷம் சாரமற்றதாம், வாளா இச் சைபானது புருஷார்த்த மாகாமையினுலென்க. ஆதலால் பிர மஞானத்துக்குச் சாதனமாகிய கன்மவிசாரஞ் செய்தபின்ன ரே, பிரமஞானத்தைப் பிறப்பிக்கும் (வேதார்த்தகுத்திர) சாஸ்திராரம்பம் செய்தல் மிகவும் உசிதமாகும்.

(ஆசேஷம்) கருமப்பிரம விசாரம் என்பவற்றுக்குக் கர்த்தா ஒருவனே யாமாதலில் கிரமநியமஞ் சொல்வது எவ்வாறு யுத்த மாகும்? அந்தக் கர்த்திரைச்சிபமாவதுயாது? அது ஈண்டு ஆதா னமாகிய அங்கத்துக்கும், தர்சபூர்ண மாசமாகிய அங்கிக்கும் கர்த்தா ஒருவனோயாதல் போல்வதா? இன்றேல் (கன்மப்பிரம விசாரத்தின்) கிரமநியமம் ஒரே அக்கியாகிய தர்சபூர்ணமாச முன் அநேகாங்கமாகிய பஞ்சப் பிரயாசமும் போல்வதா? இன் றேல், தர்சபூரணமாச யங்கூறுத்திலே போதரும் சலபாத்திரமா கிய சமசுக்குப் பதிலாக,

“வொபொஹதெததபஸாஸாஸஸ” என்னும் சுருதிப்பிரகா ரம் பசுப்பலத்தின் பொருட்டி, விதிக்கப்பட்ட கோதோகன பாத்

திரமானது (சுவர்க்காதிகாமஞாப) தீதிகாரத்தரத்தினுலே உபஜீவகமாதல் போல்வதா? இன்றேல், தர்சபூர்ண மாசத் திலே போதரும், ஆறு பாகமும் ஒருங்குசேர்த்த பல்ம் ஒன்றே யாய் முடிதல் போல்வதா? அவ்வாறு தருமவிசார சாஸ்திரம் பிரமவிசார சாஸ்திரம் என்னும் இரண்டுக்கும் சம்பந்தமுள தாகச் சுருதியாதிப் பிரமாணம் இல்லையாய், கருமப்பிரம விசா ரங்களுக்குக் கிரமநியமஞ் சொல்வது பொருந்தாதென ஆசேஷ பிப்பிவ்,

(சமாதானம்) சுருதியாதிப் பிரமாணம் இல்லையாயின் அவ் வாறு கிரமநியமஞ் சொல்லுதல் யுத்தமாதாதுதான். “எந்தப் புருஷன் ஞானம் (வித்தை), கன்மம் (அவித்தை) என்னும் இரண்டையும் அறிகின்றானோ, அவனே பிரமத்தை அறிகின் றான்” என்பது பொருள்பட,

(எ) “விபுராஜாவிபுராஜா யஸுமெதெதபஸாஸஸஸ” என்றும், இந்தக் காரணத்தினுலே “புண்ணியஞ் செய்பவன் பிரமத்தை அறிகின்றான்” என்பது பொருள்பட,

(அ) “நெநெநதி ஸ்ர ஹவித்யுணுகு” என்றும், “சத்தியத்தினாலும், தபசினாலும், கல்ல ஞானத்தி னாலும், பிரமசரிப்பத்தினாலும் இந்தச் சிவனாகிய பரமான்மா அறியப்படுகின்றார்” என்பதுகொண்டு

(ஊ) “ஸுமெதநயஸு ஸ்வஸுமெவாஸு குதா ஸுமெதநயஸு ஸ்வஸுமெயஸு”

என்றும் பிறவுமாக ஞானத்தையும் கன்மத்தையுஞ் சேர்த்து விதிப்பனவாகிய சுருதிகளே பொருத்தமாயுண்மையின், கருமத் துக்கும் ஞானத்துக்கும் மோகும் என்னும் பயன் ஒன்றே உண் மையாதல்பற்றி, அந்தச் கருமப்பிரம விசாரங்களுக்குக் கீழே நியமம் யுத்தமேயாம்.

இக்கர்ணமாக, அத்தியயனவிதி அகாரத்தைப் படித்தல் மாத் திரத்தில் முற்றுவ தாகுமாயினும், அது தர்மப்பிரமவிசாரத் துக்குப் பிரவிருத்தியிலதாய் ஒழியாது; யாதினுலெனில், ஷட ங்கந்தோடி வேதாத்தியயனஞ் செய்தலினுலே நன்றாகப் பதா ர்த்தஞானம் எய்துவதாகு மாதலினென்க. சாங்காத்தியயனஞ் செய்த பிற்பாடு, பிரமத்தின் ஷடலோபாகணையுள்ள கோ திஷ்டோமாதிகளை விதிக்கும் வேதார்த்த வசனங்களுக்கும், சூட்சுமோபாகணையாக தகாவித்தையையு விதிக்கும் வேதார்த்த வாக்ஷியங்களுக்கும் ஒன்றுக்கொன்று விதார்த்தபாசவுண்மை

நோக்கி, புருஷார்த்தத்தை விரும்பும் புருஷன் விரும்பிய விரைவில் சுவயமாகப் பிரவர்த்திக்கின்றான். ஆதலினாலே கருமப்பிரமலிசாரம் நிஷ்பிரயோசனமன்றும்.

(ஆசைபம்) “சிரவணஞ் செய்யற்பாலது” என்னும் வாக்கியத்தினாலே, வேதாந்த சிரவணம் சாக்ஷாத் (நேரே) விதிக்கப் பட்டிருக்கின்றதாலோவெனில்—

(சமாதானம்) இன்றும், விதேரூபமாகிய தருமத்தை விளக்கும் சம்பத்தி (சாமக்கிரி) இல்லாமை யினாலேமென்க. அவ்வாறாயின், வேதாந்த சிரவணமானது (மற்றோர் வாயிலாக மூன் அறியப்படாததாய் விதிக்கும்) அபூர்வவிதியின் பாலதன்று, எல்லோர்க்கும் அவ்வேதாந்த சிரவணம் இன்றியமையாதது அமைந்துள்ளமையினாலேமென்க. வேதாந்தத்தினாலே சொல்லப்பட்ட பொருளை அறிதற்குப் போர்த்த வேதாந்தசிரவணம், வைத்தியநாஸ்திரசிரவணம்போலவதாம். முன்னையது போலப் பின்னையதும் சாஸ்திரவிசாரமாயிருத்தலினாலேமென்க. இனி வேதாந்தசிரவணம் செய்யவேண்டுமென்பது (சாலியின் உமியைப் போக்குதற்குப் போந்த பலவகை உபாயங்களுள்ளே முசலத்தினால் அவ்வுமியைப் போக்குதல் வேண்டுமென விதிக்கும்) நியமவிதிபாலதமன்றும், யாதினாலேனில், வேதாந்த விசாரமொழிந்து ஓரே பேற்றைக் கொடுக்கத்தக்கதாய் மற்றோர் உபாயம் பிரத்தியக்ஷத்தில் இல்லாமை யினாலேமென்க. இனி, அவ்வேதாந்த சிரவணஞ் செய்யத்தக்க தென்பதைப் பரிசுக்கியா விதியாகக் கொள்வோமெனில், அதுவுமன்றும்; (அப்பரிசுக்கியா விதியினால்) வேதாந்த சிரவணம் மாத்திரம் எய்துவதாமன்றி வேதாத்தியயனம் பெறப்படமாட்டாதுமாதலினாலேமென்க. அவ்வாறாகும்போது, வேதாத்தியயனஞ் செய்யாதவர்+ளுக்கு வேதாந்தவிசாரம் எய்தமாட்டாதாய், அதனால் புருஷார்த்தம் எய்தமாட்டாது வேதாந்த சிரவணமானது கருமகாண்ட சிரவணம் செய்யவொண்ணாது என்னும் பரிசுக்கியாவிதியின் பாலதாயின், கருமவிசாரஞ் செய்யாது கன்மாறுஷ்டானம் எய்தாது; கன்மாறுஷ்டானம் இல்லாது சித்தசுத்தி எய்தாது; அதனால் ஞானம் உற்பத்தியாகாது. ஆதலினால் (கன்மவிசாரம் செய்தபின் னர்ப் பிரமலிசாரம் செய்யவேண்டுமென) முன்னுரைத்தமையே சாஸ்பாமென்க.

வேதாந்தகுத்திரத்துக்குப் பிரோகமாயுள்ள சோதனாக்களையுமாயி யாகருபமாயும், அந்தப்பிரமத்தை ஆராதித்தனால் எய்தும் விசேஷபிரயோசன ரூபமாயும், அந்தந்த அர்த்தவா

தத்தினாலே பிரகடனஞ் செய்யப்பட்ட உத்திருஷ்டலிஸாமாயும், சுருதிக்கினாலே நிறைந்த சகல அங்கங்களோடு இசைந்ததாயும், தனக்கு (தருமத்துக்கு) பிரமானாகுலமாகிய ஸ்மிருதி, இதிகாசபுராணத்தின் டால்தாம். அபியுத்தகுத்திப் பிரமாணத்தினாலே இசைந்த உபப்பிரம்மமணமாயும், விதி நிஷேதம் (injunctious and prohibitions), விகற்பம், சமூச்சயம், (alternatives and conjunctions), உத்சர்க்கம், அபவாதம், (general and special rules), வாதம், அப்பியுச்சயம், (weakening exceptions and strengthening illustrations) முதலியவைகளோ முசைந்ததாயும், சமஸ்த புருஷார்த்த சாகரமாயும், பிரமஞானத்துக்குச் சாதனமாயுள்ள சிரேஷ்டமாகிய தரும (பூருவமீமாஞ்சா) விசாரஞ் செய்த (சுய) பின்னரே (சுதந்தா),—சித்த அசித்தப் பிரபஞ்சாகாரமாகிய பராசத்தி விசிஷ்ட அத்தவிதீய வைபவரும், சகலவேதசாராகிய தத்துவாலயரும், பவர், சிவன், சர்வர், பசுபதி, பரமேசுவரர், மகாதேவர், உருத்திரர், சம்புமுதலிய பரியாயவாசக சப்தங்களின்சாரத்தினும் பிரகாசிக்கின்ற உத்திருஷ்ட மகிமாவிலாசத்தை யுடையவரும், தமது சேஷ அம்ச) ரூபமாகிய சமஸ்த சேதனத்தினாலே (ஆன்மாவினாலே) நன்றாகச் செய்யப்படும். உபாசனையினால் தமக்கு அதுகூலமாக உதித்த தமது அருட் பிரசாதத்தினாலே சமர்ப்பிக்கப்பட்ட புருஷார்த்தத்தத்தினாலே சார்த்தகருமாகிய பரப்பிரமத்தைப் பிரதிபாதனஞ் செய்யும். உபரிஷத் சாஸ்திரவிசாரஞ் செய்யத்தக்கதா மென்பதாம் என்பது (‘சுய’) சப்தத்துக்குப் பின்னர் (சுதந்தா) என அர்த்த நிர்ணயஞ் செய்யப்பட்டது.

“சுத” ஆதலினால்—எந்த ஏதவினால் தருமவிசாரஞ்செய்யப்பட்டதோ அந்த ஏதவினால் பிரமலிசாரஞ் செய்யவேண்டியது என்னும் ஏதப்பொருளினால் போந்தது ஆதலினால் எனப் பொருள்படும் “சுத” (அத) என்னும் மொழியாமென்க. இதனால், வேதாத்தியயனஞ் செய்த புருஷனாலே பூர்வமீமாஞ்சை விசாரஞ் செய்யத்தக்கதா மாதலின், (அக்) கர்மாறுஷ்டானஞ் செய்தல் வாயிலாகப் பிறந்த சித்தசுத்தியினால் வாய்த்தவனும், அச்சித்தசுத்தி எய்திய காலத்திலே உதித்த விவேகாதி குணத்தோமுசைந்த பரமபக்தி வாய்த்தவனுமாகிய புருஷனால் நிரதிசய கல்யாணகரமாகிய பிரமமும் விசாரஞ் செய்யவேண்டியதா மென்பது.

(க) “புஷ்டிஜாலா”

தனதிகளினாலே நிச்சயிக்கப்பட்டவரும், பத்தியினாலும் ஞானத்தினாலும் பிரத்தியக்ஷமாக்கப்படுபவரும், பரமகாருண்ணிகளும், சர்வாறுக்கிரகமுடையருமாகிய சிவபிரானாகிய பரப் பிரமத்தின் அருளாதிக்கியத்தினாலே, வேதாந்த ருத்திரத்திக்கு அதிகாரராயுள்ளார்க்கு நீக்கப்பட்ட (துவம் சிக்கப்பட்ட) பாச பட்டஸத்தை யுடையதும், பிரத்தியக்ஷமாக்கப்பட்ட நிரதிசயானந்த ஸ்வரூபமாகிய அத்தப் பரப்பிரமத்தின் சாமியகுணசாரையுமுள்ள “கைவல்லியஸட்சுமி” எய்துவதே வேதாந்தசாஸ்திரத்தின் பிரயோசனமாமென்க. இதனால் சலிஷயமும் (பிரம விஷயமும்) சப்பிரயேசனமுமாம் (கைவல்லியஸட்சுமியுமாம்) இரண்டுமே வேதாந்தசாஸ்திர சிவவணத்தின் பாலனவாம்.

ஞானவிஷயமாய்ப் பரிச்சேதரூபமாயிருக்கும் (பாகரூபமாயிருக்கும்) மூன்றர்க்குரிய ஞானமானது பிரமம் அகண்ட விஷயமாயிருத்தலால் எய்தமாட்டாதாமென்பது அஞ்ஞானத்தின் விளக்கமேயாம். யாதினாலெனின், பிரமத்துக்கு “இப்படிப்பட்டது” என்னும் பரிச்சேதரூபஞானவிஷயம் எய்தமாட்டாதாயினும், சிலைக்ஷணவாயிலாகப் பிறவற்றிலிருந்து வேறுபடுத்தாதலினாலே பரிச்சேத ஞானம் பிறக்குமாதலாலென்க. ஸக்ஷணத்தினாலே எவ்விடத்தும் இலக்கிய விஷயமும், மற்றொன்றினின்றும் வேறுபடுத்தலாம் ஞானமுமே பரிச்சேதமாம். பரிச்சேதம் இல்லாதது ஸக்ஷணத்தை வேதாந்த னாக்கியல்கொண்டு நிரூபித்துப் பரிசுதிக்குமிடத்து அத்தப் பிரமஸக்ஷணங்களினின்றும் நீக்கிய யாவும் சஜாதீய விஜாதீயமாயுள்ள (அப்பிரமத்தினின்றும்) வேறாய், பதார்த்தங்களிலிருந்து வேறு பிரிக்கப்பட்டுள்ளதே பிரமம் எனப்படும். (இதனால் வேதாந்தசாஸ்திர வாயிலாகப் பிரமத்துக்கு ஸக்ஷணஞ் சொல்லுமிடத்து, மற்றைய சேதனசேதனை பதார்த்தங்களிலிருந்து வேறு பிரித்துச் சொல்லப்படுவதே பிரமம் எனப்படும் என்பதாம்.) ஆதலினால் இத்தப்பிரமவிஷயமாயுள்ள சாஸ்திராரம்பம் யுகத்தேயமாம். புத்திமான்கள் சந்தேகமின்றாத விஷயத்திலும், பிரயோசனமில்லாத விஷயத்திலும், விசாரஞ்செய்தலாம் படிபிடுவோர்கள் என்பது வேதாந்த சாஸ்திர விசாரத்தின் பிரமாபுத்தி வாயிலாக ஸக்ஷண (ஆபாச), அஸக்ஷண (பிரதிபாய) வகைத்தினாலே பிரமமானது சந்தேகத்துக் கிருப்பிடமாய்ப் போத்தமையின், பிரமமானது சாஸ்திரவிஷயமாய்ப் புத்திமான்களால் விசாரஞ் செய்யக்கூடாது.

(கௌ) “ஸ்ய ஓடிவிராஜேபாதிவரம்”

“பிரமோபரிசகன் இருதயத்தின்கண்ணே நிரதிசய பரமானந்தத்தை அடைகின்றான்” (எனத்தைத்திரிய சுருதியினால் நிரதிசயானந்தரூபமே பிரயோசனமாகச் சொல்லப்பட்டது.)

(கௌ) “ஜாக்ஷாஸிவம்ஸாணித்யுதேஜேதி”

“சிவத்தை அறிந்து அத்தியந்த துக்க நிலீர்த்தியை அடைகின்றான்”. (என்று சுவேதா சுவதாச்சுருதியினால் துக்கநிலாநாமம். இரண்டாவது பிரயோசனம் உணர்த்தப்பட்டது.)

(கௌ) “ஹம்ஸாஹம் ஜாக்ஷாஸிவாஹ்வனி”

“சிவபிரானை அறிந்து மீளப்பிறவிகொடாத நித்தியமாய பிரமானந்தானுபவ ரூபமடைகின்றார்கள்.” (என்னும் சுவேதா சுவதாச்சு சுருதியினால் மூன்றாவது பிரயோசனம் சொல்லப்பட்டது.)

(கௌ) “தஜிசு துஃ ஸுஜி தீ லீ தஸொகொ யா துஃ ஸு ஸாபாநு ஹிரேதீஸம்”

“அனுவுக்கணுவும் மகத்துக்கு மகத்துமாயிருக்கும்” என்ற சுருதிப்படி, ஆன்மாவின் இதயக்குலையின்கண்ணே உபாசனையின் பொருட்டுள்ளாரும், “பிராகிருத மகிமையோடு கூடினவராயுமுள்ள ஈசனாரைச் (சேதன அசேதனப் பிரபஞ்சாதாரமாயுமுள்ள அச்சிவப்பிரசாத வாயிலாகச் சோகம் கீங்கினவனாய்க் காண்கின்றான்” என்றும்,

(உ) “சுசுதாநிரணிஹுக்ஷாவ் ணவமஜ்ஜா தாராணிய வ்யாநகரேஹநாபெவவாஹம்ஹிவ்வித்யுஸிதம்”

“பண்டிதன் இதயகுலையின்கண்ணே ஆத்தமாவை அரணியாய்வைத்தும் பிரணவத்தை உத்தராரணியாக வைத்தும் தியானப்பியாசமாம் கடைதலால் மலமாயாகருமம் என்னும் பாசத்தைத் தடுக்கின்றான்” என்றும்,

(உ) “ஜாக்ஷாஹிவம்ஸாணித்யுதேஜேவ்யவாஹெஸம்”

“சிவ பிரானை அறிந்து சர்வபாசங்களினின்றும் விடுபடுகின்றான் என்றும்போன்ற இப்படிப்பட்ட சுருதி அபிப்பிராயத்தினால் உத்தப்பிரம ஞானரூபமானது, உத்தப்பிரமம் புருஷத்துக்கு பாசத்தை நீக்குதலாகிய ரூபமே (ஸக்ஷணமே) முத்தியுமாம் பிரயோசனமுமாம் எனப் பிரதமாதிகரணம் பிரதிபாதிக்கப்பட்டது.

சுண்டு விரும்பப்பட்ட பிரமத்தம் நிச்சயஞ்செய்யும் இலக்ஷணம் என்ன? என்று விசாரிக்கும்கால், அப்பிரமத்தின் இலக்ஷணத்தை விளக்குவதாகிய இரண்டாவது அதிகரணஞ்சொல்லப்போந்தாராயினர் சூத்திரகாரராகிய பகவான் வேதவியாசர்.

இரண்டாம் அதிகரணம்.

இரண்டாம் சூத்திரம்.

“ஐநூடி ஷுப்யதஃ”

(சூத்திரார்த்தம்) எங்கிருந்து இதன் பிறப்புமுதலியன.

இலக்ஷியம் அறியப்பட்டவிடத்து, அதன் இலக்ஷணம் (வேண்டப்படாது) வியர்த்தமாய் முடிதலினாலும், அவ்விலக்ஷியம் அறியப்படாதொழியின் அதனை விரும்புவதுளதாகாமையானும், இங்கே பிரமத்துக்கு இலக்ஷணம் எங்கனம் உரைப்பதாகும் என ஆகேஷிக்கற்பாலதன்றும், வேதாத்தியயன வாயிலாக நிச்சயிக்கப்படாது அறியப்பட்ட பிரமத்துக்கு இலக்ஷணமுரைத்தல் யுத்தமாதலினாலென்க. இந்த (இரண்டாம்) சூத்திரம்.

“ஐநூடி, கவ்ய, யதஃ”

என்று பதச்சேதம் பண்ணப்படுவதாகும்.

(கவ்ய) சேதனம் (பசு), அசேதனம் (பாசம்) என்னும் இரண்டின் தொகுதியாய்ச் சமரசமாயுள்ள பிரபஞ்சவிலாசமாம் இதின்—சிறுஷ்டி, திதி, சங்கார, திரோபவ, அதுக்கிரககுருத்தியமாம் (ஐநூடி) செனனாதி—எங்கிருந்து (யதஃ) உளதாமோ, அதவே பிரமமாம். “எங்கிருந்து இவ்வுலகமெல்லாம் பிறக்கின்றனவோ, எதினின்றும் பிறந்தவை நிலையுமின்றனவோ, ஒழியும்கால் அவை எங்கே பிரவேசிக்கின்றனவோ, அதனை அறிய விரும்பு, அது பிரமமாம்” என்று கொண்டு, (தைத்திரீயம். III. 1.)

“யதொவா உரோகிஷ-இதாநி ஜாயனெ யெந ஜாதாநி ஜீவனி யசுப்யயனா மிஸாநி தஜிஜீஜாஸஸு தஜ்ஜு ஹ”

என்றும், “சம்சாரத்தின் பந்தத்துக்கும் ஸ்திதிக்கும் மோக்ஷத்துக்கும் காரணராய், பிரதானத்துக்கும் (பாசத்துக்கும்), கேஷத்திராஞ்ஞனுக்கும் (சேவப்பிரமத்துக்கும்) பதியாயுள்ளார் (சர்வஞ்ஞாதாநி) குணங்களையுடைய ஈசரேயாம்” என்று கொண்டு (சுவேதாசுவதரம். VI. 16.)

“யுயாத க்ஷேத்ரஜ்ஜ வகிம-க-னெஸம் வஸஸாரா ஜோக்ஷ ஸ்ரீதிவநயனெத-ஃ”

என்றும், “சத்தியம், ஞானம், அனந்தம் பிரமம்” என்று கொண்டு (தைத்திரீயம். II. 1.)

“ஸத்யஜ்ஞாநஜ்ஞேஸ்வ ஹ”

என்றும், “சௌமிய, சத்துத்தானே முதற் கண்ணிருந்தது,” “ஏகமாம் அத்துவிதீயம்” என்றும் கொண்டு (சாந்தோக்கியம். VI. II. 1.)

5

“வ்யபெவஸௌஸ்தேஜிஹ் ஸ்வஸி
வனகரெவாதிதீயம்”

என்றும், “மெய்யினரும், சத்தியரும், பரப்பிரமமும், புருஷரும், கிருஷ்ணபிங்களரும், ஊர்த்தவவீரியமுடையவரும், விருபாக்ஷரும், விசுவரூபமாயுள்ளார்க்கு நமஸ்காரம்” என்பது கொண்டு (மகாநாராயணோபநிடதம் 23.)

“ஐதஸ்துஜ்ஞாநேஸ்வ வஸஸார-ஷக்ஞேஸ்வவிமலஸ-
ஊஜ்ஞரொதஸி-இவாக்ஷ-விஸுர-இவாயவெதஸி”

என்றும், பிறவுமாகப் போந்த (சுருதி) வாக்கியமே விஷயமாம்.

இங்கே பிரபஞ்சத்தின் பிறப்பு முதலாயின (செனனாதி) பிரமத்துக்கு இலக்ஷணமாக எய்தாமோ எய்தாதோ என்பது சந்தேகம்.

(புருவபக்ஷம்) பிரபஞ்சத்தின் பிறப்புமுதலாயின பிரமத்தின் இலக்ஷணமாக எய்தாது சம்பந்தமின்மையால், இன்னும் “ஆனந்தம் பிரமம் என்று அறிவினான்” என்று கொண்டு (தைத்திரீயம். III. 6.)

“சூந்நொஸ்வ ஹேதிவ ஜநாஸ”

என்று கூறியவிடத்திலே,

“சூந்நொஸ்வ ஹேதிவ ஜநாஸ-இதாநி ஜாயனெ”

“ஆனந்தத்திலிருந்தே இப்பூதங்களெல்லாம் உற்பத்தியாயின” என்பது காணப்பட்டதால், ஆனந்தத்துக்கே பிரபஞ்சோற்பத்தி இலக்ஷணம் எய்துகின்றது. மற்றோரிடத்திலே, சௌமிய, சத்தே முதற்கண்ணிருந்தது” என்ற கருத்தினால்.

“வ்யபெவஸௌஸ்தேஜிஹ் ஸ்வஸி”

என்று கூறப்பட்ட விடத்திலே, சத்துக்குப் படைப்பாதிதாரணம் எய்துவதாகின்றது. “சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் பிரமம்” என்பது கொண்டு,

“ஸத்யஜ்ஞாநஜ்ஞேஸ்வ ஹ”

என்று கூறியவிடத்திலே, முடிவிற்கு ஞானமே பிரமத்தினின் பரிவுறுத்தாய் உலகத்துக்குக் காரணமாக ஓரிடத்திலே உணர்த்தப்படுகின்றது. மற்றோரிடத்திலே (சுவேதாசுவதரம் IV. 18) “எப்போது இருள் (மகாசங்காரகாலமானது) உளதாயிற்றோ, அப்போது பகலுமில்லையாய் இரவுமில்லையாய், சத்துமில்லையாய் அசத்துமில்லையாய் எனவே, சத்தாகிய பசுவும் அசத்தாகிய பாசமும் நாமரூப ஸ்துலரூபமொழிந்து நின்றன என்றவாரும், சிவன் ஒருவர்தான் உளராயினர்” என்பது கொண்டு,

“யதொதஸுநதீவாதாராதி தஸுநதவாஸம் ஹிவணவ கெவஹ”

என்று சொல்லப்பட்ட விடத்திலே, சிவன் என்னும் மொழியினால் உணர்த்தப்படும் வஸ்துவே காரணமாய் அனைத்துக்கும் முன்னுளதாம் பிரமமாக அறியப்படுகின்றது. ஈண்டு ஆனந்த முதலியன பிரமம் என்கின்றது, இவையெல்லாம் தனித்தனி பிரமமாதலாம் விகற்பத்தின் பாலதாமோ? இன்றேல் இவை

“மோயாநா-புது கவிஞர்”

“நிஷ்டைம் நிஷி யம்ஸாதம் ।”

மேயுத் தா வெ து து டி : சு பூ ரு ரு தா ரெ டி கி :

தருமபெரியார் கவிதைகள் கருவியுடையவை.

தமிழ்திருவாரொடறை வாதிக்கிறாடிய

மாமுனியடிகள் மூலம் பரிவர்த்தையாகியது.

“ஸ்வபூது தாதுவி ரநாதிவொயம் ஸுத்தது தாதி
 குறிவொத்தபாதிம் | சுநதபாதிஸ விவொவிபூதிஜாம் ஷ
 பாஹுமொபாதி ரெஹபாஸாதி ||”

“**பெயர்-ஐ பெயர்-விடல்**” **பெயர்-நாயகனாய்**”

“சுதந்திரமொன்று உறு.”

செய்யவேண்டியிருக்கிறது. அதற்குரிய நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்.

புதுச்சேரி, 1911. 10. 10. பகலில்.

பரிவதகூரிகுண்டெய்காசு ஸவெகாபெகாவரிமல்கு

ஒன்றாகத் தயாராகி ஸான்று நீ தீவரப்பிலு||

என்று சொல்கின்றமையாலும், சிவத்தவம் குழியினின்று
வேறுபடாத கொண்டும் என்பது பெறப்படுகின்றது.)

என்று (சுவேதாசுவதா) சுருதி கூறிற்று என்றும், இந்த மாயை யிலே தோற்றிய கலாதி தத்துவங்கள் சந்தேகமின்றிச் சுருதி யுத்தமாம் என்றும், இது பற்றியே (சுவேதாசுவதா) சுருதி

“கோவலுவொவொநியதி”

என்றம் ஞெட்கேத்ததாகக் கூறியதாம் என்றும், இந்த ஐந்து தத்துவமும் புருஷனுக்குப்பஞ்சகஞ்சகம் எனப்படும் என்றும், இந்த ஐந்து தத்துவங்களை அறியாதவன் வித்தவானு விருந்தா லும் மூடபுத்தி யுடையனும்” என்றும் சிவபுராண கைலாயசக் கிதை

“நியதி:காவலாஸு விஜயவததததததத”

கலாஹவகலிஹ ஓயொசுவததததததத

“நாயாஹுஹுஹுஹுஹு தாயாஹுஹுஹுஹுஹு

தஜாஹுஹுஹுஹுஹுஹு தாயாஹுஹுஹுஹுஹு

காவலாஸுஹுஹுஹுஹுஹுஹு ஹுஹுஹுஹுஹுஹு

வதததததததததததததததததததததததததததததததததததத

ஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு

என்று உரைத்த வாய்மையினாலே உரைப்படும். இந்த நியதி முதலிய தத்துவ பஞ்சகங்களோடு புருஷன், மாயை (யோகி) என்னும் இரண்டையும் சேர்க்கும்கால் வித்தியா தத்துவங்கள் ஏழும் பெறப்படுகின்றன. இந்த வித்தியாதத்துவங்கள் சுருதி யுத்தமாமெனக் கைலாச சங்கிதையினுற் குசுப்பிக்கப்பட்டமை சுவேதாசுவதரோபநிடதத்து முதலாம் அத்தியாயத்து இரண்டாம் மந்திரமாகிய

“காவலாஸுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு

ஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு

என்பதேயாம். ஆன்மதத்துவம் இருபத்தினுள்ளும் பிரசுரோப நிடதத்து நான்காவது பாகத்து எட்டாம் மந்திரத்தினால் அறி வுறுத்தப் படுகின்றது. இந்தப் பிரசுரோப நிடதத்து ஆன்ம தத்துவம் இருபத்தினுள்ளும், சுவேதாசுவதரோபநிடதத்துக் கலாஹமுதலிய வித்தியாதத்துவம் ஏழும், பிருகச்சாபாலோப நிடதத்துச் சிவதத்துவ முதலிய ஐந்தும் சுருதியுத்தங்களாய் வைதிக சிவாகமப் பிரதிபாதிதமாய்ப் போந்தன. இஃது இவ் வாறாகவும், மாயாவாதவரா கோபநிடதத்துப் பேசப்பட்ட “ஞானேந்திரியம் ஐந்தும், கன்மேந்திரியம் ஐந்தும், (புறக் கரு விகளுப்பட்ட) வாயுக்கள் பத்தும், மனமுதலிய அந்தக்காரணம் நான்குமாகச் சேர்ந்த ஸ்தூலப்பிரகிருதி எனப்படும் (மூலப்பிர கிருதிப் பாற்பட்ட) இருபத்து நான்கு தத்துவங்களையேனும், மூப்பத்தா ஹென்னும் தொகையினாலே வேதத்தினும் சிவாக மத்திலும் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட மேலே போந்த மூப்பத்தாறு தத்துவங்களைச் சமத்துவஞ் செய்யவேண்டும் என்றும் கபட மேலீட்டியாலே குதசங் கிதையிற் புகுத்தப்பட்ட “ஆகா சாதி ஐந்தும், தன்மாத்திரை ஐந்தும், கன்மேந்திரியம் ஐந் தும், ஞானேந்திரியம் ஐந்தும், (புறக்கருவிப்பாற்பட்ட) தச வாயுக்களும், மனமுதலிய நான்கும், பசுவாகிய சிவனும், அவித்தையுமாக (மூலப்பிரகிருதிப் பாற்பட்ட) இம்மூப்பத் தாறு தத்துவங்களை மேலும் முடிவாகக்கொண்ட இம்மூப் பத்தாறனுள்ளே மூலப்பிரகிருதிக்கு மேலுள்ள சுருதியுத்த வித்தியாதத்துவங்கள் ஏழும், இவற்றிற்கு மேலுள்ள சுருதி யுத்த சிவதத்துவங்கள் ஐந்தும் எவ்வாறு அடக்கப்படுவன

வாம்? அஃதீன்றி, பிருதிவி தத்துவமுதல் சத்திதத்துவம் இறு தியாகப் போந்த மூப்பத்தைந்த தத்துவங்கள் தோற்றுதற்குக் காரணமாய்க்குடிஸைப் பிரணவத்தினின்று வேறுறுத பரநாதம் எனப்படும் சிவதத்துவத்தின் பாலராய்ச் சாந்தோக்கியம் கைவல்லியம், பிருகதாரணியம், மாண்டேக்கியம், கடவல்லி, மகாநாராயண முதலியவைகளிலே புகழப்பட்ட அருளாம்பிகா சமேத பஞ்சகிருத்தியாதி காரராம் மகாஹாசிவராகிய ஈசர், பரப்பிரகிருதியிற் றுழந்த குக்குமப் பிரகிருதியினின்று உதி த்த கலாதத்துவத்திற் றோற்றிய மூலப்பிர கிருதியின் விகித சத்துவகுண சுத்தமாயாப் பிரதிவிம்பராகிய ஈசராமென எவ் வாறு திரிவு படுத்தப்படுவர்? சிதம்பரம் அருட்பராசத்தியாம் என்று கொண்டன்றோ, சைவபாவ்ய காரருக்கும் கூர்மபுரா ணத்துக்கும் இசைந்து, உமாபதி சிவாசாரியரும் “அருளாகுஞ் சிதம்பரமாம் பரமார்திருச் சிற்றம்பலம்” என்று “உரைத்தருளி னார். கன்மயாகம், தபயாகம், செபயாகம், தியானயாகம், ஞா னயாகம் என்னும் ஐந்தனுள்ளே, இறுதிக்கண்ணிற் றான யாகத்தையும், சரியாபாதம் கிரியாபாதம் யோகபாதம் ஞான பாதம் என்னும் நான்கனுள்ளே, இறுதிக்கண்ணிற் றானபா தத்தையும் ஒழித்து, எஞ்சிநிற்பனவற்றுள்ளே தலையாய் நின்ற தியானயாகம் எனப்படும் (வைதிக பாசபதி யோகபாதம் வரை யுமே வேதசிரசுகள் பேசவனவாமென்று முன்னர்க் காட்டப் பட்டமையானும், சிரவண மனன நிதித்தியாசன சமாதி என் னும் நால்வகைப்படும் ஞானயாகமும், ஞானத்திற் சரியை, ஞா னத்திற்கிரியை, ஞானத் தில் யோகம், ஞானத்தின் ஞானம் என் னும் நால்வகைப் பாதமுடைய ஞானபாதமும் ஆரே முடிபின வாய், சர்வஞ் ஞானோத்தரம்

“ஸவேஸுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு

என்று கூறியவாறு குடிஸை எல்லை கடந்த பஞ்சகிருத்தியாதி காரம் நீங்கிய சிவத்தை அறிவுமாத்திரையினால் வழிபடுத்தற்குச் சாதனமாய் முற்றுவனவாக, ஞான யோகம் எனப்படும் யோக பாதம்

“ஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு

என்று சிவதத்துவ நாதசக்கரமாகிய குடிஸையிலே முற்றிநிப் பதால், இந்தப் பரப்பிரகிருதியாகிய மகாமாயை எனப்படும் குடிஸையானது சர்வஞ் ஞானோத்தரம்

“வகிஸுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு

என்று கூறியவாறு, சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சங்கார, திரோபவ, அறுக்கிரகம் என்னும் பஞ்சகிருத்தியாதி காரத்தோடியைந்து அருட் பராசத்தியை நீங்காத் சிவபதியார்க்குத் தானமாய் முற் றுதலால், இவ்விடத்தே முற்றுகாரணம், நிமித்த காரணம், துணைக்காரணம் என்னும் மூன்றும் ஒன்றாகப் பேசப்படும் என் னு கொண்டன்றோ, வைதிக பாசபதியோகத்தை முடிவாகக் கொண்டு பேசும் சிவாத்துவத்தினை புற்று உமாபதிசிவாசாரியர் “மண்டனிக்ஞலாலன் தண்ட சக்கராதி காரணமூன்றுமோரே பேரணந்தது” என்று கூறிஞராக, சிவஞானசுவாமிகள் “மாயை முதல்வனில் வேறு பொருளன்மென் றுரைப்பர் சிவாத்துவித சைவர்” என்றுரைத்தாராக, ஏகான்மவாதியாரும் இதற்கிசைந்

(b) சத்தியாத்ம பிராணராமம்.

“சத்தியாத்மா” என்றது சித்தாருபமாம்; “பிராணராமம்” என்றதிலே போந்த “பிராணன்” என்னும் மொழி சமஸ்த (சேதனசேதனப் பிரபஞ்சத்துக்கு) ஆதாரமாயுள்ள சிதம் பரசத்தியின் மேலாம். ஆகவே, எந்தப் பிரமத்துக்குச் சொரூப மாயிருந்துள்ள எந்தப் பிராணனும் சிதம்பர சத்தியிடத்திலே இன்பமுளதாதல் உளதாமோ, அது “பிராணராமம்” எனப்படும்.

(c) ஸக ஆனந்தம்.

“மன”த்தின் கண்ணே (சிதம்பரசத்தியின் கண்ணே) ஆனந்தம் எந்தப் பிரமத்துக்குப் புறக்கரணம் வேண்டாதுளதாமோ, அது “மன ஆனந்தம்” எனப்படும். ஈண்டும் “ஆனந்தம்” என்றது காரணமாகிய சிதம்பரத்தின் பாலதேயாம். இதுபற்றியன்றோ, (தைத்திரியம். II. VII. 1.) “இந்த ஆகாசம் ஆனந்தமாகாதுபோகின், யார் உயிர்ப்பார், யார் பிழைப்பார்” என்ற கருத்தினால்

“யதெஷ ஸூக்ஷ்ம சூக்ஷ்மபொருஷாசு கொஷெஷ வாநுஷாசு க்ஷுபிராணுஷாசு”

என்று கூறியதாமென்க.*

தே “சிச்சயமாய் ஈசன் நிமித்தமும் உபாதானமும் என்பது வேதசம்மதம்” என்று உரைத்தமையால், ஞான பாதத்தையும் யோகபாதத்தையும் முடைய துவிஜர்கள் வைதிகபாசபத யோக முறைக்கும் வைதிகபாசபத சிதம்பரோபநிடதப் பொருளையும். இவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு கிளர்ந்த வேதாந்த சூத்திரப் பொருளையும், ஓர்காலும் அங்கீகரியாதுடராமென்க).

* (ஐதரேயோபநிடதத்து ஐந்தாம் கண்டத்து இரண்டாம் மந்திரத்திலே “இருதயம், மனசு, சஞ்ஞானம், ஆஞ்ஞானம், விஞ்ஞானம், பிரஞ்ஞானம், மேதா, திருஷ்டி, திருதி, மதி, மரீஷா, ஜகுதி, ஸ்மிருதி, சங்கற்பம், கிரது, அசு, காமம்” என்னும் காமங்களெல்லாம் பிரஞ்ஞானத்தின் பெயர்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தப் “பிரஞ்ஞானம்” என்னும் பெயர் “சைதன்னியத்தின்” பரியாயநாமம் என்றும், இந்தச் “சைதன்னியமானது” சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவமாம் என்றும், சிவபுராணகைலாசசங்கிதை பத்தாம் அத்தியாயத்து அந்நிருபத்து நான்காம், அந்நிருபத்தையந்தாம், அந்நிருபத்தாரும் சுலோகங்களால் அறியப்படுதலாலும், “பராசத்தியாரைச் சத்தியார் எனவும், அச்சத்தியுடையாராகிய சிவபிராணரைச் சத்திமான் எனவும், வேத்தியார் சிவனார் எனவும், சிவையாம் பராசத்தியார் வித்தை எனவும், பிரஞ்ஞான எனவும், கருதி எனவும், ஸ்மிருதி எனவும், திருதி எனவும், ஸ்திதி எனவும், நிஷ்டை எனவும், ஞானேச்சாங்கிரியாசத்தி எனவும், ஆஞ்ஞான எனவும், சொல்லப்படுவார் என்று கொண்டு,

“ஸோஸது ஸவத்யாவதிக்ஷா ப்ரவோயாஸாஹிவினீ,

ஸதி தாது ஹதெஷேவ ஸ்வஸீதாஸாஹிவினீ,

வெஷுஸிவநிவாவிஷு ப்ரஜாஹெஸுஸாஹிவினீ.

(d) சாந்திசமிருத்தமமிருதம்.

“சாந்திசமிருத்தமமிருதம்” என்றது சிவத்துவத்தை அடைதல் என்பது பொருளாம்; “அமிருதம்” என்றது (இயல்பாகவே பாசங்களின்கீ நிற்றலாகிய) அநாதிமுத்தமே. ஈண்டு சச்சிதானந்தமாம் பரமாகாச சொரூபமுடைய பிரமமானது சொரூபானந்தத்தைப் புற அந்தக்கரணம் வேண்டாது மனசினாலே (சிதம்பரசத்தியினாலே) அநுபவிக்கின்றது என்பது மன ஆனந்தம் என்றதிலே சித்தமாகின்றது; இதவன்றி, இந்த “மன ஆனந்தம்” (சிதம்பரபரமசத்தியானது) சிவப்பிரமபாவணை அடைந்த முத்தான்மாக்கள் மற்றோர் புறக்கரணம் வேண்டாது நிரதிசயசொரூபானந்த அநுபவத்தை அடைதற்குச் சா

“புதிர்ஷாஸிதிதிஷ்டா ஜாஹெஸுஸாஹிவினீ

சூஜாஹெஷ.....”

என்று சிவபுராணவாயு சங்கிதை உத்தரபாகத்து எட்டாம் அத்தியாயத்திலே படிக்கப்படுதலாலும், இந்த காமங்களுள்ளே ஐதரேயோபநிடதத்திலே காணப்படுவனவாக முன்னர்ச் சொல்லப்பட்ட “திருதி” “ஸ்மிருதி” என்பன காணப்படுதலால், அந்த ஐதரேயத்துள்ள மனமுதலிய பெயர்களெல்லாம் சிவையாம் பராசத்தியின் பெயராக அறியப்படுமா மாதலாலும், இந்தப் பராசத்தி சிதம்பரமாம் என்று கூர்மபுராணம் கூறுதலாலும், சைவபாஷ்யகாரர் மனசைச் சிதம்பர பராசத்திக்குப் பெயராகக் கொண்டமை முழுமையும் வாஸ்தவமேயாக, சங்கராசாரியர் சூதசங்கிதையைச் சார்ந்த பிரமகிதை மூன்றாம் அத்தியாயத்துப் பத்தொன்பதாம் சுலோகமுதல் இருபத்தினுன்காம் சுலோகம் இறுதியாக, — முன்னர் ஐதரேயத்து ஐந்தாம் கண்டத்து இரண்டாம் மந்திரத்திலே போந்திருதி மனமுதலிய பெயர்களைத் தமது மாயாவாதபாஷ்யத்திலே சடமாகிய அந்தக்கரண விருத்திகளுக்குப் பெயராக எழுதினமைக்கு மாறுபடாதிருப்ப, “சிவன் உருத்திரன்முதலிய பெயர்கள் பிரமத்துக்கு உபாதிபூதப் பெயர்களாமாறு. அப்பிரமகிதை மூன்றாம் அத்தியாயத்து இருபத்தெட்டாம் சுலோகம் நிறுத்தப்பட்டாற்போல, — மனமுதலிய பெயர்களையும் உபாதிபூதசடமாகிய அந்தக்கரண விருத்திப்பட்டனவாய்ச் சங்கரனுக்குப் பெயராமாறு துழைத்துவிட்டமை முழுமையும் வேதவியாசர் கருத்துக்குமாறாய், அவ்வேதவியாசரருளிய புராணோப்பிரும்மணத்துக்கு மாறுபடாது எழுதிய சைவபாஷ்யகாரர் கருத்துக்கு மாறாய் முடிந்ததாமென்க. ஆதலால், சைவபாஷ்யகாரர் மனம் என்றதை வேதபரிடாஷாப்பிரகாரம் பராசத்தியாகிய சிதம்பரத்துக்குப் பெயராக எழுதினமை முழுமையும் உசிதமேயாய், சங்கராசாரியர் மனசை வேதபரிபாஷை அறியாது, அந்தக்கரண விருத்தியின் பெயராய்க்கொண்டு சிதம்பரசத்தியைக் கொடுத்து எழுதினமை அதாரமேயாம் என்க. சிவதருமோத்தரம் என்னும் ஆகமம் சிவபிரான் பராசத்தி யாரோடிகைச் ததுபவிப்பார் என்பது கொண்டு “சிவன்பரமசத்தினை யனுபவிப்பார்தே” என்று கூறியவாய்மை சைவபாஷ்யகாரர் கருத்துக்கு இசைந்த நின்றமையினாலே தெள்ளிதிற் புலப்பட்டவாரும்).

தனமுமாகின்றது என்பதும் பெறப்படுகின்றது. ஆதலினால், பாகியகரணமின்றிச் சுத்தஞான போதசத்தி ரூபமாம் மனசினாலே (சிதம்பரசத்தியினாலே) முடிவிறந்த சொரூபானந்தமெய்துவது அநுபவசித்தமாதலினால், பிரமம் நித்தியதிருப்தம் எனப்படும் வரம்பிலின்பமுடைமையாதல் பெறப்பட்டது. ஆகவே பிரமத்துக்கு எக்காலத்தேனும் பாகிய சம்சாரதுக்கலேசமேனும் இல்லையாம் என்பது பொருளாம். *

(ந.) அநாதிபோதம்—இயல்பாகவே எக்காலத்துமுள்ள நிரதிகையஞானமே அநாதிபோதமாம். சுவரூபானந்தாநுபவ சாதனமாய் அந்தக்கரணஞானம் அநாதிசித்தமேயாம்; ஆதலில், அநாதிபோதமுடையது பிரமம், சம்சாரத்தினின்றும் (பாசத்தினின்றும்) நீங்கும் ஞானம் அநாதியே யுண்மையினாலென்க. எக்காலத்தும் சம்சாரதோஷத்தை நீங்கிநின்றலால் “சாந்திசமிருத்தம்மருதம்” என்று சுருதி கூறிற்று.

(ச) சுவதந்திரத்துவம்—பிறரிடத்திலே வறுமைகாரணமாகச் சேவகத்தன்மை பூண்டொழுகுவதின்றி, தனக்கு வேறாயுள்ள வஸ்துக்கள் அனைத்தையும் தன்னிடத்திலே வசிகரித்து நின்றலே சுவதந்திரத்துவமாம். “ஞானமும் அஞ்ஞானமும் இருவரும், பிறவாதவரும், (ஒருவன்) ஈசனும் (பதியும்), (மற்றவன்) அநீசனமாம் (பசுவமாம்) என்பது கொண்டு (சுவேதாசுவதரம். I. 9.)

“ஐரஜேளாபாவஜாலீஸாநீஸௌ”

என்றும், “போக்தா (பசு), போக்யம் (பாசம்), பிரேரிதாரர் (பதி) என்பவற்றை ஆறிந்து” என்பது கொண்டு (சுவேதாசுவதரம். I. 12:)

“வொகூதாவொயிவொயிதாராநுகூகா”

என்றும், வித்தை (பசு), அவித்தை (பாசம்) என்றும் இரண்டையும் ஆளுபவர் இவற்றுக்கு வேறுகியவராம் (பதியாம்)” என்பது கொண்டு (சுவேதாசுவதரம். V. 1.)

* (சிதம்பர பராசத்தியார் பரப்பிரமசிவனார் இன்பம் துய்த்தற்கும், முத்தான்மாக்கள் இன்பம் துய்த்தற்கும் சாதனமாய் நின்றார் என்று சைவபாஷ்யகாரர் கூறிய பொருள்.

பாரியைப்பரர்கண் பார்வைப்படாப்பதிவிரதைதன்னை யாரியமுணர்ந்தகார்த்தனவடனைத்தினைப்பனூர்த்தே பாரியைப்பரர்கண் பார்வைப்படாப்பராசத்திதன்னை யாரியனனாதிமுத்தனவடனைத்தினைப்பனூர்த்தே.

“முத்தான்மாவானவன் மும்மலங்களும் நீங்கிச் சாயுச்சியத்தைப் பெற்றபோது பதிவிரதையாம் பராசத்தியைப் பொருந்தி இன்பம் அனுபவிப்பன் எனவும், அநாதிமுத்தராகிய சிவ பிரானும் தம்மைப் பிரியாதுற்ற பராசத்தி பேரின்பத்தைப் பொருந்தி அனுபவிப்பன் எனவும்” சுப்பிரமணிய சுவாமியானவர் அகஸ்திபமகாமுனிவர்க்கு அறிவுறுத்திய வைதிகசிவ சருமோத்தராகமத்தினாலும் சைவபாஷ்யகாரர் உரைத்து வாய்மையாமாறு தெளியப்படுகின்றது.)

“விடிபாவிடிபா ராஸதெயஸா-வொயி”

என்றும் போந்த சுருதிகளிலே கண்டபிரகாரம், ஐடம் (அசேதனமாகிய பாசம்), அசடம் (சேதனமாகிய பசு) என்னும் இரண்டையும் பிரமமானது செலுத்துவதுண்மையால் பிரமத்துக்கு முற்றுத் தொழில் எனப்படும் சர்வகர்த்திருத்தவமுடைமையாதல் எய்துகின்றது.

(ரு) அலுப்தசக்தி—(கெடுக்கப்படாது) சுவாபாவிகமாகிய சத்தியை உடைமையாதல் அலுப்தசக்தியாம்; இதுபற்றியே அவருடைய பராசத்தியானது ஞானசக்தி, பலசித்தி, கிரியாசக்தி எனப் பலவாறுகச் சொல்லப்படும் என்பது கொண்டு, (சுவேதாசுவதர VI. 8) சுருதி முதலாயின.

“வொராஸ்யுஸகிவி-விதியெவரு-ருயதெ ஸ்ராவீவி கீஜாநீஸவகுதியாயி”

என்று கூறுவனவுமாம். சேதனசேதனப் பிரபஞ்சரூபசத்தி விசிஷ்டத்துவம் பிரமத்துக்கு ஸ்வாபாவிகமாம், இவ்வாறு விசிஷ்டசத்தி குணங்களோடு பிரமம் இருப்பதாமன்றி எக்காலமேனும் நிர்விசேஷமாயிருத்தல் (நிர்க்குணமாயிருத்தல்) இல்லையாம். *

முடிவிறந்த விசேஷ சத்தியுடைமையே அனந்தசத்தித்துவம். இந்த முடிவிறந்த சத்திகளையுடைமையினாலன்றே பிரமமானது அனைத்தையும் உலகத்தை ஆக்கவும் அழிக்கவும் இயலுந்ததாகின்றது. இதுபற்றியே (சுவேதாசுவதரம் III. 2.)

“வெனகொஹிரா-வொயிதா அநீயாயதஸூ-ய-ஐரஜே-வொகூகாநீஸதாராஸநீஸி”

“இரண்டாவதிலதாய், உருத்திரர் ஒருவர் மாத்திரம் உளராய், இந்த லோகம் அனைத்தையும் பரமசத்திகளினால் ஆளுவாராயினர்” என்றும், அதர்வசிரசு “அனைத்தையும் பிறப்பிக்கும் நாயகமாகிய பரமசத்திகளினாலே சமஸ்த லோகங்களையும் ஆளுகின்றார்” என்பது பொருள்பட

“யஸாவ-ஐரஜே-வொகூகாநீஸதாராஸநீஸி-ஐரஜே-வொகூகாநீஸி”

என்றும் கூறியவாமென்க. அனந்தசத்தியுடைமையால் பிரமமானது பிரபஞ்சத்துக்குக் காரணமாயிற்று.

* (சைவபாஷ்யகாரர் மாயாவாதோபநிடதமாகாத வைதிக பாசபதோபநிடதத்திலிருந்து பலசுருதிகள் வாயிலாக மேலே உதகரித்துப் போந்தவாறு, பிரமத்துக்கு (சிவனுக்கு) சர்வஞ்ஞதாதி குணங்கள் உளதாமுண்மை நிர்வணஞ் செய்து, குணங்களொன்றுமில்லையாக்கப்படும் கீழ்நிலைக்கண்ணவாம் மாயாவாதோபநிடதப் பிரகாரம் பேசப்படும் நிர்விசேஷ (நிர்க்குண)ப் பிரமம் ஓர்புறம் ஒதுக்கிக் கண்டித்தமையை எவரும் நோக்குவாராக.)

என்று கூறிற்று.)

“ஹீஷாஸாசூதம் வவதெ”

என்று கூறியதாமென்க.

அ. மகாதேவர்—மகத்தவ முண்மையானும் பிரகாச முண்மையானும் மகாதேவர் என்னும் நாமம் சிவனுக்குப் போர்த்தது. இது கொண்டே அதர்வசிரசானது “சிவபிரானே மகாதேவர் என்றது எற்றுக்கு” என்னும் வினாவுக்கு உத்தரமாக, “அனைத்தையும் ஒழித்தவிட்டு மகத்தாகிய பரமாத்மனான ஞானயோக ஐசுவரியத்தின் பொருட்டுப் பூசிக்கப்படுகின்றார் என்பதுபற்றி மகாதேவர் என்னும் நாமம் போர்த்தது” என்ற கருத்தினால், (அதர்வசிரச)

“ஸயக்ஷாடி-வ்யுதேஹொஹெவஃ ஸவ-பாஹுவாஹு வாரித்யஜிபாது ஜாநயொஹெஸ்யுபெ-ஹிஹிஹி யதெ”

என்று கூறிற்று. சமஸ்த சம்சாரதோஷமெல்லாம் அறிந்த, சமஸ்த மங்களசார (குணநாமங்களுக்கு) உறைவிடமாக அறியப்படும் (பிரணவப்பாற்படும்) சிவதத்துவமானது சமஸ்த (சேதனசேதன)ப் பிரபஞ்சோற் பத்திக்குக் காரணமாயியல்பு வாய்ந்தது. அப்படிப்பட்ட மகிமை வாய்ந்த சிவதத்துவத்தினால் (சிமித்தமும் உபாதானமுமாம்) உபயகாரணமும் முற்றுவதா கின்றது. அந்தச் சிவதத்துவம் அப்படிப்பட்ட மகத்தவமுடைமையால் பிரமம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. இந்தப் பிரமமே ஆனந்தாதி குணங்களுக்கு ஆசிரயமாய்ச் “சிவன்” என்று உரைக்கப்படுவதாகின்றது. *

* (பிரணவம் எனப்படும் பரப்பிரகிருதியின் இயல்பையுடையது சிவதத்துவம் என்று கொண்டன்றோ, சிவபுராணம்

“பொ: ப்ரக்யநிஹாவஸ்ய தக்ஷ ஸகாஹிவதகூத”

என்று கூறிற்று. யுகர்வேத ஆர்ணியகம்.

“பவாணாக்ர-வசிவதத்தெப்யஸ”

என்று கூறினமைக்கிசைய, பிரமசக்கரமாகிய நிவிர்த்திகலை யிலும், நாராயணசக்கரமாகிய பிரதிஷ்டாகலையிலும், வித்தியாகலையாகிய உருத்திரசக்கரத்திலும், சாந்திகலையாகிய மகேசுவர சக்கரத்திலும் தனித்தனியே வாய்ந்த கான்கு பிரணவப் பிரகிருதிகளும் முக்கியமன்றும் (கவுணமாம்), என்பதுகொண்டு

“ஸஸிதவிவததெப்யஸ-வாணாஹெவஹெவஸ”

சிஹொஹித்யுஹெவ மௌண்யாஹுத்யாவலாஅக”

ஆதலினால் ஆனந்தாதிகளைத் தனித்தனியே பிரமமென விகற்பமுடக்கூறல் நிஷ்பிரயோசனமாமென்க. “மாயையைப் பிரகிருதி என்று அறிக” என்ற கருதியிலே, மாயையானது காரணமாதலும், ஆம்மாயை ஈசுவரஞோடியைத்தமை உவரக்கவேண்டி எஞ்சிய கருதியானது, “மாயையுடையாரைமகேசுவரர்” என்று உரைத்தமையாலும் உரைப்பதும். சூக்தம்சிதசித் விசிஷ்டப் பிரமம் காரணமும், ஸ்தூல சிதசித்விசிஷ்டப் பிரமம் காரியமுமாகின்றது. ஆதலினால் உலோகோற்பத்தி ஸகூணம் பிரமம் என்பது சித்தாந்த மாயிற்று.

இரண்டாங்குத்திரம் முற்றிற்று.

என்று கூறினமையினாலே சாந்தியாந்த கலையாகிய சதாசிவசக்கரம் எனப்படும் பிரமசக்கர பரப்பிரகிருதிச் சிவதத்துவத்தின் பார்ப்பட்ட பிரணவமே முக்கியமாம் என்பது பெறப்பட்டு, இத்தப்பிரணவத்தின் பொருள் சிவனுள் என்பது கொண்டு,

“புணவாஸு-ஸிவஸூக்யாஸி ப்ராயாத்யுப்யகீதித” என்றும்,

“ஸிவொவாபுணவொஹெஹி புணவொவாஸிவஃ ஸூத”

வாஹிவாஸக்யொஹெஹொ நாக்யுஹெஹிதேயத”

“சிவனே பிரணவம்; பிரணவமேசிவன்; வாச்சியவாசக சம்பந்தத்தினால் பிரணவத்துக்கும் சிவனுக்கும் பேதமின்றும் என்றும் சிவபுராணம் கூறிற்று. பராசத்தியார் சிவனுக்குச் சமவாய சம்பந்தத்தினால் உளர் என்பது கொண்டு அச்சிவபுராணம்

“ஸவதெ-வாஸாதி ஸிவஸூக்யவியதி”

என்று கூறிற்று. வைதிகபாகபத யோகத்தையே முழுவாகக் கொண்டு நின்று பேசும் பரமமாகிய சிதம்பரோபதிததங்களுக்கு இசையப் பொருள்போதிலும் வேதாந்த சூத்திரமானது சிதம்பராசத்தியினின்றும் வேறுறாத சிவபிரானையே இதயமாகவுடையதாகின்றது. பிரணவம் சிவதத்துவமேயாதலின் இவ்விடத்தே முன்னர்க் கூறிய உபயகாரணமும் சித்தமாகின்றது. சைவ பாஷ்யகாரர் சிவதத்துவத்தைப் பிரமம் என்கும், அந்தப் பிரமத்தைச் சிவன் என்றும் பொருள் பொருத்திக் கூறினர். பிரபஞ்சத்தின் கிருஷ்டி, ஸ்திதி, சங்கரா, திரோபவ, அறுக்கிரகம் என்ன பிருகதாரணிடோபதிததத்துக் கார்க்கி ஆகாசம் எனப்படும் சிதம்பரத்திலே போய் முற்றுவதாமன்றி, சங்கராசாரிடர் கருத்துறக் கூடஸ்தப் பிரமத்திலே போய் முற்றுவதன்றும்,